

မုခ်စာလမ်း

ရွှေအောင်

ပညာပေး

(ပထမအကြိမ်)

၂

အမှတ် ၂၆၅ - ၂၆၇ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၊
ရန်ကင်းမြို့။

ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏

(ပွင့်ပွင့်)

အိမ်ထောင်ရေး

ပုဂ္ဂိုလ်

ပထမနှစ်ခြင်း

ဖြန့်ချိရေး

*	ဆန်းညွန့်ဦး
	၁၃၃၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်
၄၇-လမ်းထိပ်၊ အ.၇၁၆၄၃	

ဆန်းညွန့်ဦးစာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၃၃၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၁၉၈၉-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊

အုပ်ရေ (၂၀၀၀)

မုက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

ဦးတင်ဖေ (ဝတ်ကျောင်းလမ်း)

ဘာသာရေးဆိုင်ရာခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၄၆၇/၈၈[၁၂])

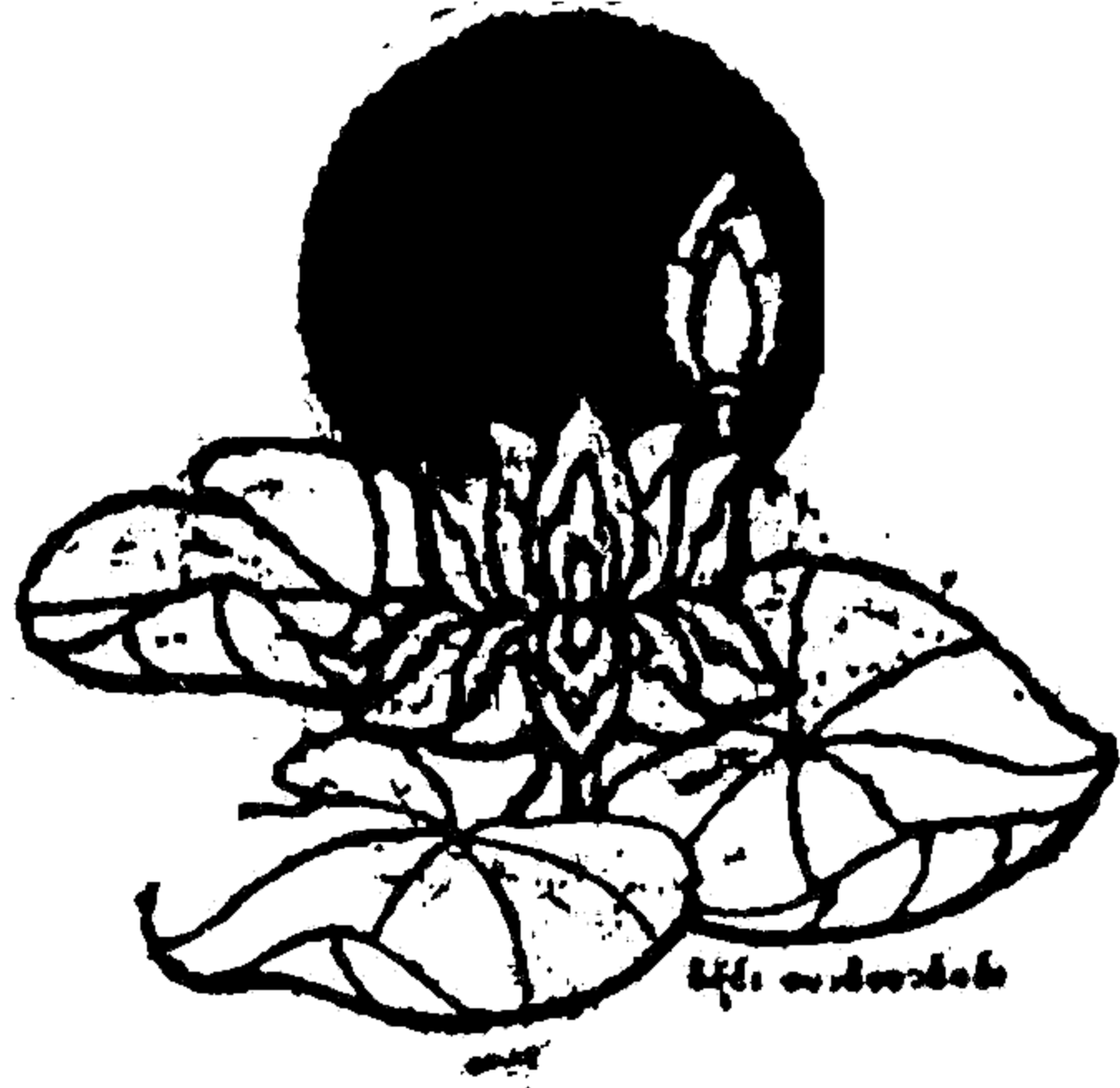
မုက်နှာပုံး ခွင့်ပြုချက် (၁၉)

တန်ဖိုး - ၄၅ ကျပ်

ဦးလှခင် (၀၁၀၂၀-မြ) ဆန်းညွှန်ဦးပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်-၁၃၅၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ရိုက်နှိပ်၍
ဦးကြီးမောင် (၀၂၀၇၂) ရှမ်းသာစာပေ၊ မင်းလမ်း၊
စင်စံထွန်းရပ်၊ တောင်ကြီးမြို့က
ထုတ်ဝေသည်။

ဆ (၀) ၄/၈၉

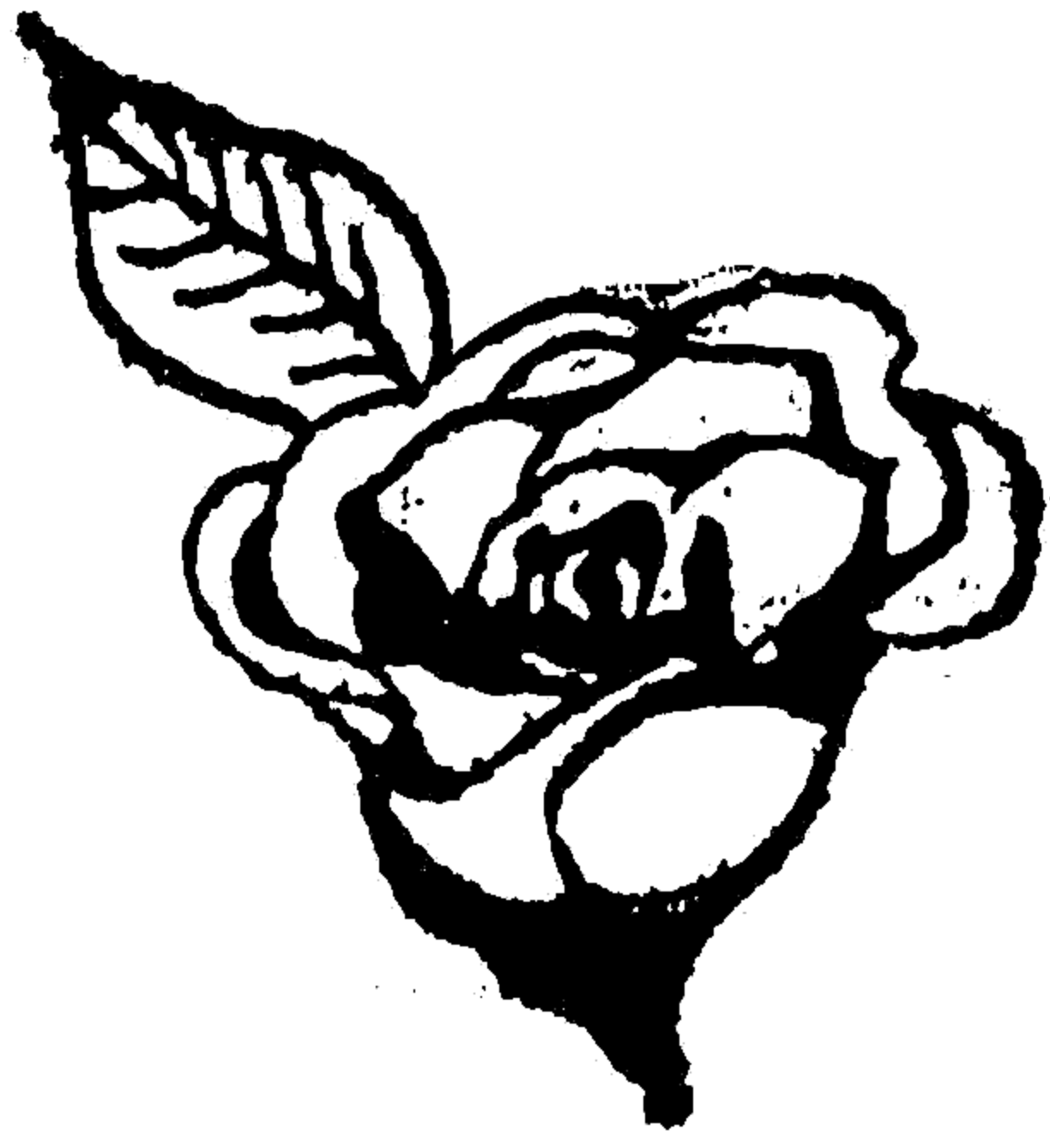

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	တစ္ဆေမကလေး သုဿု	၁
၂။	ယမင်းရုပ်ကလေး	၁၄
၃။	အချော့တော်	၂၅
၄။	ဇရာဒေဝီ	၄၀
၅။	ဘဝသံသရာ	၅၁
၆။	စွဲမိပြီဆိုမှဖြင့်	၆၁
၇။	အမုန်းဆေး	၇၀
၈။	ကြာသင်္ကန်းအလှူရှင်	၇၉
၉။	နှောင်မဖွဲ့ပါနှင့် နတ်သူဇာ	၉၅
၁၀။	မုန်းလို့ဖြင့်မဟုတ်ပါ	၁၀၁
၁၁။	ကိုရင်ကလေး	၁၀၈
၁၂။	ခွေးအကျင့် နွားအကျင့်	၁၂၀
၁၃။	တောဟေဝန်ဝယ်	၁၃၇
၁၄။	တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်နှစ်ပါး	၁၄၈

မ ဝ တိ က ဝ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၅။	တူကျော်နှစ်ယောက်	၁၅၉
၁၆။	နာဂလုလင်	၁၆၈
၁၇။	တုန်တိုသူ	၁၈၆
၁၈။	မကြောက်တရား	၁၉၈
၁၉။	တမန်တော်	၂၁၀
၂၀။	အာသောကဥယျာဉ်ဝယ်	၂၂၄
၂၁။	မယားကာက-လင်ကာက	၂၃၇
၂၂။	မေတ္တာဂုဏ်ရည်	၂၆၆
၂၃။	ဝေရဇ္ဇာ၏ အလွမ်း	၃၀၈

ထုတ်ဝေသူအဖွဲ့

နာမည်ကျော်ပြီးသော “ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ” ကို အမွန်းတင်ရန် မလိုတော့
ဟု ထင်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီတို့သည် မဂ္ဂဇင်း အသီးသီးတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး
နောက် တစ်စုတစ်စည်းတည်း စာအုပ်အဖြစ် အတွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အကြိမ်
ကြိမ် ရိုက်နှိပ်ရခြင်းဖြင့် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ၏ ရသကို သိရှိကြပြီး ဖြစ်ကြပါသည်။

ဓမ္မရတနာစာပေမှ ပထမတွဲကို စတုတ္ထအကြိမ်အဖြစ်ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး
ယခုတစ်ဖန် အများ တောင့်တနေကြသော အသစ်စက်စက် (ပဉ္စမတွဲ) ကို
ထုတ်ဝေလိုက်ပါပြီ။

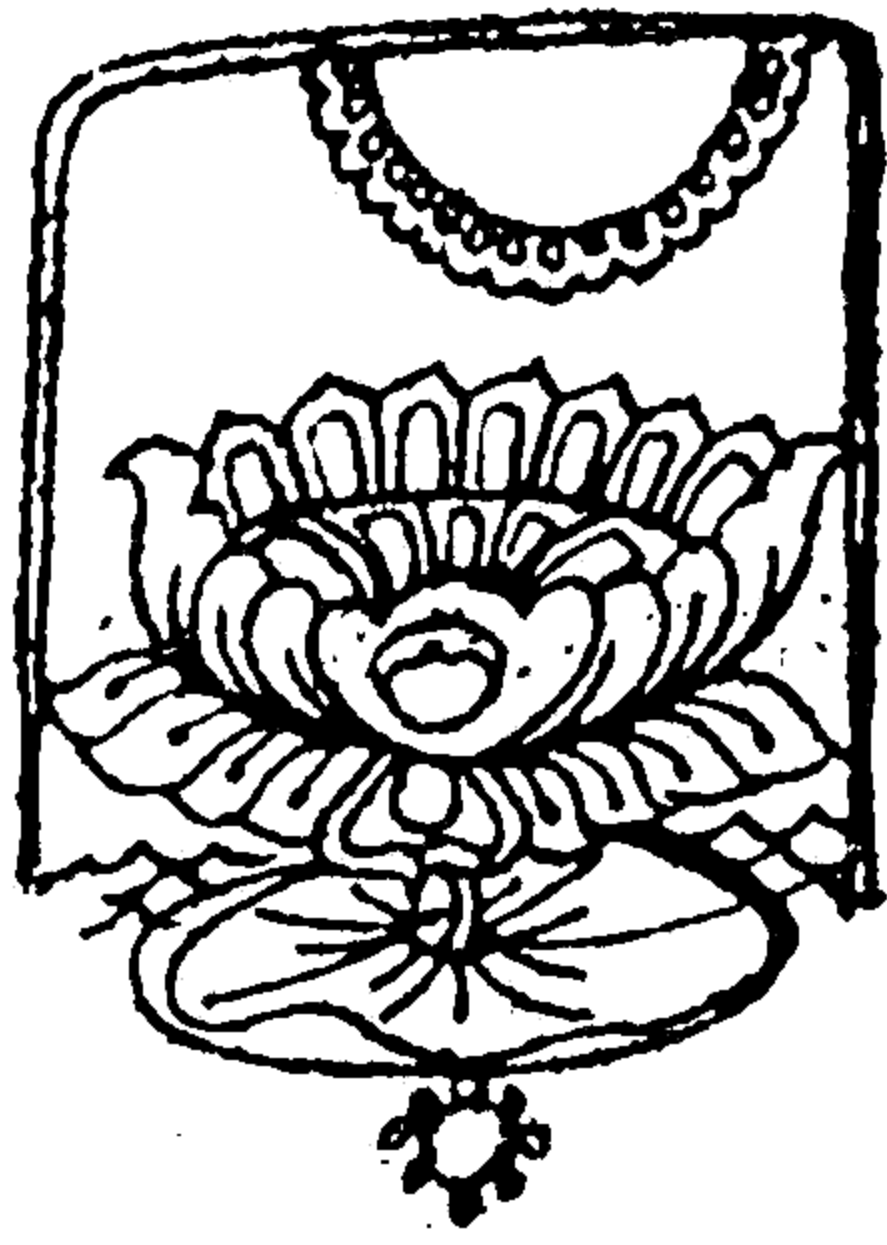
ဒုတိယတွဲ၊ တတိယတွဲ။ စတုတ္ထတွဲ စာအုပ်များမှာလည်း ကုန်နေပြီဖြစ်၍
ဆက်လက် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

သောက်သုံး၍ မကုန်နိုင်သော ဝတ္ထု သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှ သင့်ရာကောင်းရာ
တို့ကို လှပစွာ တန်ဆာ ဆင်၍ထားသော ဤ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီများကို အတွဲ
လိုက်၊ အတွဲလိုက်ပင် ဖတ်ရှုလေ့လာ ဗဟုသုတ အရာနှင့် ရတနာသုံးပါး၌
သဒ္ဓါယိုဖိတ် ကြည်ညိုစိတ် ပွားများနိုင်ကြပါစေသတည်း။

ထုတ်ဝေသူ။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

နိဒါန်း

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟူသည် ‘ဗုဒ္ဓ’ ‘စာ’ နှင့် ‘ပန်းချီ’ တည်းဟူသော ဝေါဟာရ သုံးရပ်ကို တွဲစပ်ထားသော အမည်ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ် ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်သော ကြောင်းရပ် အတွေးအသိ မျိုးစုံကို ပန်းချီပန်းရုပ်ကဲ့သို့ စွမ်းနိုင်သမျှ လှလှပပ ရေးချယ်ထားသော စာဟု ဆိုလိုပါ၏။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ‘ဓမ္မစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ‘သံသစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တစ်ဖန် ‘ပန်းချီ’ ဆိုသည်မှာ ပကတိ ရုပ်ဝတ္ထု၏ အစစ်အမှန်လည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်းမဟုတ်၊ ရုပ်ဝတ္ထုအစစ်အမှန်တွင် ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးချယ်ထားသည်ကို ‘ပန်းချီ’ ဟု နားလည်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ ဘုရားရှင်၏တပည့်သား သံဃာများ၏ အကြောင်းရပ် မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုများသည်လည်း ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်လာ ဖြစ်ရပ်အစစ်အမှန်များလည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝံသ၊ နိကာတ္ထုဝိနယ စသော ထိုထိုကျမ်းဂန်တို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို မူတည်ကာ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်-ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နိဒါန်း

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ တပည့်သံဃာတော် များ၏ ကြောင်းရပ်မျိုးစုံကိုပန်းချီကားတစ်ခုစီ၊ တစ်ချပ်စီ ပမာ ရေးခြယ် ဆွဲဆောင်၍ ပြထားသော ဝတ္ထုများဟုလည်း ဆိုနိုင် ပါသည်။

ဤစကားကို ဆိုရသည်မှာ ဤဗုဒ္ဓစာပန်းချီများကို ဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူတို့အားဘုရားရှင်၏ဒေသနာတော်မူရင်းကျမ်းကြီးကျမ်း ခိုင်များ ကဲ့သို့ မယူဆစေဘဲ ဤစာအဖွဲ့များကို ဖတ်ရှု၍ ရတနာ သုံးပါးသို့ ကြည်ညိုရိယွတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ရပ်အလျောက် တွဲပါလာ သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အတွေးအမြင် သိမှတ်ဖွယ် တစ်စုံ တစ်ရာကို ရရှိခြင်း၊ ဤစာ၊ ဤအဖွဲ့များမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ဘုရား ရှင်၏ဒေသနာတော် မူရင်းကျမ်းဂန်များသို့ ချဉ်းကပ်စေလိုခြင်း တို့ သည်သာ စာရေးသူ၏ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲကြီးနှစ်တွဲမှာမူလဆန်းညွန့်ဦးတိုက်မှထုတ်ဝေခဲ့သော အတွဲသုံးတွဲကို စုပေါင်း ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူလထုတ်တွင် မပါသော နောက်ရေးသည့် အချို့အပုဒ်များကို အစီအစဉ် ကျစေရန်အတွက် ထပ်ဖြည့်ထားပါသည်။

တစ်ဖန်မူလထုတ်ဝေခဲ့သော ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များမှာအစီအစဉ် ကျကျမဟုတ်ဘဲ ရေးပြီးသမျှ တို့ကိုသာ တန်းစီ၍ ထည့်သွင်း ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ ဤအတွဲ များတွင်မူ ဖြစ်နိုင်သမျှ အစီ အစဉ်ကျအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤဗုဒ္ဓစာပန်းချီများ ရေးသားပုံမှာ ဖြစ်တော်စဉ်များအတိုင်း ရေးသားခြင်းမဟုတ်မူဘဲ စိတ်ကူး တွေ့ထိသမျှတို့ကို ခုန်ကျော် ရေးသားခြင်းများဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲတွင် မပါဝင်နိုင်သေးသည့် အခြား ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ စာတမ်းများလည်း ကျန်ရှိနေပေ သေးသည်။ ဆက်လက် ၍လည်းမပြတ်ရေးသားနေဆဲဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့်တစ်ချိန်သော အခါတွင်မူ ရှေ့ နောက်အစီအစဉ်ကျသောစာပန်းချီဗုဒ္ဓဝင်ပမာ ဖြစ်လာရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက် ထားပါသည်။

နိဒါန်း

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကိုဖတ်ရှုရာ၌ အချို့သောအကြောင်းအရာ အချက်အလက်များမှာ ထပ်သယောင်ဖြစ်၍နေသည်ကိုတွေ့ရှိကြရ ပါမည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ (၁၉၆၁) ခုနှစ်တွင် ကြေးမုံသတင်း စာမှ စတင်၍ ‘ဤဗုဒ္ဓစာပန်းချီများကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ နှစ်-လ ကြာမြင့်သောကြောင့် ထပ်၍ သွားရသည်များလည်း ရှိသည်။ တမင်ထပ်၍ရေးသည်လည်း ရှိသည်။’

ဥပမာအားဖြင့် ‘တရားဦး’ (၁၉၆၂) ကို ရေးခဲ့စဉ်က သတင်းစာနေရာကို ငဲ့ရသောကြောင့် အားမလိုအားမရ ရှိခဲ့ သည်ကို (၁၉၇၉) တွင် ‘သစ္စာမွန်’ အမည်ဖြင့် ထပ်၍ရေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

‘ဤမျှ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ စာရေးသူ၏ သတိချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် မမှားသင့်ဘဲနှင့်မှားသည့် အချို့သော အချက်များကိုထောက်ပြခြင်း၊ အားပေးအားမြှောက်ပြုခြင်းဖြင့် ကူညီကြသော ဆရာတော် သံဃာတော်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အား လည်းကောင်း၊ အချို့သော ဗုဒ္ဓစာပန်းချီများအတွက် မိမိတို့၏ ကဗျာကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်း၊ ကဗျာရေးသား ကူညီခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြသော အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက်ဆရာတော်အရှင် ဇနကာဘိဝံသ၊ ခင်လေးမောင်နှင့် မောင်စိန်ထွန်း (အမရပူရ) တို့ အားလည်းကောင်း၊ ရေးသားခိုက်တွင် လိုအပ်သော ကျန်းဂန် အချက်အလက်များကို ရှာဖွေပေးခြင်း ထောက်ပြ ဝေဖန်ပေး ခြင်းဖြင့် ကူညီသော ဇနီးဖြစ်သူ နန်းရွှေခင်အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးစကားဆိုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ငွေ့ဒေါင်း

ရခင်းသာခြံ၊ မင်းလမ်း၊
တောင်ကြီးမြို့။

တစ္ဆေမကလေး သုခု

(၁)

သမီး တစ္ဆေမကလေးက ဥတ္တရာ၊ သား တစ္ဆေကလေးက ပုနဗ္ဗသု၊ သားကလေးက တစ္ဆေလောကတွင် ချက်ချက်ချာချာနှင့် ချစ်စရာကောင်းသောကြောင့် သူတို့မိခင်အမည်ပင် မထင်ရှား။ “ပုနဗ္ဗသုအမေ” ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ သို့သော်-ဤအကြောင်းရပ်တွင် မိခင်ကအဓိကဖြစ်သောကြောင့် မိခင်အမည်ကိုလည်း ပုနဗ္ဗသု၊ သို့မဟုတ် အခေါ် လွယ်အောင် “ပုပု” ဟု ခေါ်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်စကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် တစ္ဆေမကလေးမှာ တောတစ္ဆေ မဟုတ်၊ သာဝတ္တိမြို့ကြီးသူ ဖြစ်သောကြောင့် မြို့ဆန်ဆန် “သုသု” ဟု ခေါ်ကြပါစို့။

သတ္တဝါတို့ လားရောက်ရာ၊ (၁) နတ်ဗြဟ္မာတို့ဘုံ၊ (၂) လူ့ဘုံ၊ (၃) တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ (၄) ပြိတ္တာဘုံ၊ (၅) ငရဲဘုံဟု ဘဝငါးမျိုးရှိသည့်အနက် ပုနဗ္ဗသုတို့သည် အလွန် ကျယ်ပြန့်သော ပြိတ္တာ ဘုံ သား များ ဖြစ် သည်။ ကျယ်ပြန့်ပုံမှာ သူတို့ဘုံတွင်အလွန်သေးငယ်သိမ်နုတ်သော နတ်သိမ်နတ်များ ကလေးများမှအစ သိကြားမင်းနှင့်ပင် စစ်ဖက်ပြိုင်နိုင်သော အသုရာ နတ်ကြီးများ အထိ ပါဝင် သည်။ အပါယ် လေး ပါး ကို ရေ တွက် ရာ၌ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ် ဟူ၍ အသုရကာယ်ကို သီးခြားရေတွက် သော်လည်း ဘုံဘဝအဖြစ်တွင်မူ အသုရကာယ်မှာ ပြိတ္တာတို့နှင့်အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ငယ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့မှာ ထူးခြားသောတန်ခိုး တစ်ရပ်ရှိ၏။ ယင်းသည်ကား သူတို့ကို လူတို့က မမြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မမြင်ရသော်လည်း သူတို့သည် လူ့ဘုံလူ့ လောကနှင့် တစ်စပ်တည်းနေ၍ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင်၊ တောတောင်၊ ဂူလိုက်များတွင် လည်းကောင်း၊ သုသုတို့လို မြို့ရွာ အိမ်ကြို အိမ်ကြား သင့်လျော်ရာ နေရာများတွင် လည်း ကောင်း မှီခိုနေထိုင်ကြသည်။

သုသုတို့မှာ သာဝတ္ထိ၏ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား အစာအာဟာရ ရနိုင်သော နေရာများတွင် မှီခို နေထိုင်သူများဖြစ်ကြ၏။ သုတို့ထံတွင် ရှေးဘုန်းရှေးကံကြောင့် အစာရေစာပေါများ၍ ရုပ်အဆင်း လှပသူအချို့ ရှိသော်လည်း အများအားဖြင့်မူ ပြိတ္တာ ဟူသောစကားနှင့် အညီ အမြဲတမ်းလိုလို အစာရေစာငတ်ပြတ်၍ ရုပ်အဆင်းမလှပသူများဖြစ် ကြရှာသည်။

ပြိတ္တာတို့ အစာငတ်အစားငမ်းလွန်း၍ နာမည် ပျက်ပုံမှာ လူ့ လောက တွင် အစားသရမ်းလွန်း သူများကို ပြိတ္တာ ကောင်၊ ပြိတ္တာကြီး၊ ပြိတ္တာ လေးဟုပင် နှိုင်းယှဉ် ပြောင်လှောင်ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

သုသုခမှာ ကလေး အဖို့လည်း အောက်တန်းဘဝမှ ပြိတ္တာမကလေး ဖြစ်၍ တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် မိမိနှင့် သားသမီးကလေး နှစ်ယောက် အတူ အိမ်ကြို အိမ်ကြား၊ ကျောင်းကြိုကျောင်းကြားတို့တွင် စွန့်ပစ်ထားကြသော စားနပ်စားပေါက်ကလေးတို့မှအစ၊ မတတ်သာလျှင် ချဲ့၊ သလိပ် တို့အထိ ရှာဖွေစားသောက်ကြရသော ဒုက္ခသည်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

သုတို့ကို “ပိသာစ” ပြိတ္တာဟု ခေါ်၏။ ပြိတ္တာမကလေး သုသု၊ သို့မဟုတ် တစ္ဆေမကလေး သုသု-ဟု ခေါ်နိုင်သည်။ အကြောင်းကား-စုန်း၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ မှင်စာ၊ သရဲ၊ သဘက် စသော အောက်တန်းစားများမှာ လက်ရည် တစ်ပြင်တည်း ဆိုသကဲ့သို့ အတူ ရောနှော နေထိုင်ကြသူများဖြစ်ကြသည်။

ပရိတ်ကြီး ရာဇတောဝါ အခန်းတွင် ပါဝင်သော ‘ပိသာစတောဝါ- ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲဘေးမှလည်းကောင်း၊ ကင်းလွတ်ရပါလို၏’ ဟုဆိုတောင်း ကြခြင်းမှာ သုတို့ကိုပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား သုတို့သည် ကလေး သူငယ်တို့မှအစ ကံ-ကုသိုလ်နည်းသူများကို အစာအတွက်ဖြစ်စေ၊ အခြား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ဖမ်းစား၊ ခြောက်လှန့်နိုင်သောတန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိသူများဖြစ်ကြ၏။

တစ္ဆေမကလေးသုသုမှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေသည်ဆိုတော့ သူ့ လင် တစ္ဆေ-ပြိတ္တာထီးကြီး ရှိရပေဦးမည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက်ပင် ခက်လှစွာသော ပြိတ္တာဖြစ်၍ မယားရော သားသမီးအတွက်ပါ တာဝန် မယူ။ သုသုကသာ မိခင်တို့မေတ္တာမပြုတာ သားသမီးများကိုရှာ၍ ကျွေးရ

သည်။ မိခင်မေတ္တာဟူသည်ကား အပါယ်ဘုံဘဝသားပင်ဖြစ်စေ၊ အတူတူ ပင်ဖြစ်၏။

သို့သော်-သားလေး ပုနုဗ္ဗသုက သူတကာတို့ထက် အဆာလွန်တတ်သူ ဖြစ်၍ သုသုအဖို့ အခက်ပိုရသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် “အမေ၊ ကျွန်တော် ဆာလှပြီ အစာရှာ ထွက်ပါတော့” ဟူသော အသံကလေးကို တစ်စာစာ ကြား၍နေရသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သုသုအဖို့ တစ်နေ့တွင် သာဝတ္ထိမြို့အတွင်း အစာရှာ ထွက်ခိုက် အစာကအလွယ်တကူမရလေသောကြောင့် ကြန့်ကြာ၍နေရာတွင် ပုနုဗ္ဗသုကလေးက မအောင်နိုင်တော့၍ တစ်စာစာငိုကြွေးရင်း သူတို့အနီးသို့ ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ကိုယ်ထင်ပြု၍ အစာတောင်း သည်။

ရဟန်းတော်က နေ့လယ်နေ့ခင်းဖြစ်၍ မကြောက်သော်လည်း မမြင် စဖူး ထူးခြား လှစွာသော သတ္တဝါကလေး ဖြစ်နေ၍ အံ့အား သင့်စွာဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဟဲ့—အသင်ဘယ်သူလဲ”

တပည့်တော် တစ္ဆေကလေး ပုနုဗ္ဗသုပါဘုရား၊ ထမင်းဆာလွန်းလို့ အရှင်ဘုရားသပိတ်မှာ ဆွမ်းပါရင် နံနံပါးပါး စွန့်ကြဲပါဘုရား”

ရဟန်းတော်က သပိတ်မှဆွမ်းအနည်းငယ်ယူ၍ စွန့်ကြဲသည်။ ထိုအခါ တစ္ဆေမလေး ဥတ္တရာပါ ပေါ်၍လှာကာ အလှအယက် စားသုံးကြသည်။ ရဟန်းတော်က အံ့ဩရင်းဖြင့် သူတို့ကိုတစ်စုံစိမ့်စိမ့်ကြည့်သည်။ အကြောင်းမူ ကံား တစ္ဆေသရဲဟူသည်ကို စကားစပ်လာလျှင် ဘယ်သို့ဘယ်ညာဟု ဝါစာ ကမ္မာ လေဖော အပြောများတတ်ကြသော်လည်း တကယ်တမ်း စစ်ဆေး မေးလိုက်သော အခါတွင်မူ အဘယ်သူမှ မြင်ဖူးသူဟူ၍မရှိ။ ယခုမိမိအဖို့ နဖူးတွေ ဒူးတွေမြင်နေရသည့်အပြင် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ္ဆေကလေး များပါဟု ဝန်ခံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့ရုပ်ပုံကိုရှုလော့။

တစ္ဆေကလေးများဆိုသည့်အတိုင်း ကလေးအရွယ် သတ္တဝါငယ်ကလေး များဖြစ်၍ ငို၍ကြည့်ရသည်။ ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျင်လုံးကဲ့သို့အထက်

ပိုင်းကား၍ မေးသို့ရှူးသွားသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် တြိဂံပုံစံဖြစ်၏။ မျက်လုံးများမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပြူးကျယ်ကာ ရဲရဲနီနေသည်။ နားရွက်များကြီးမား၍ ဦးခေါင်းနှစ်ဘက်တွင် အတောင်တပ်ထားသည်နှင့် တူသည်။ နှာခေါင်းမှာ သေးငယ်၍ ပါးစပ်ပေါက်မှာမူ အစာစား၍မျှ ဖြစ်ပါမည်လားဟု ထင်ရလောက်အောင် သေးငယ်သည်။ ညှိမည်းသော လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်းကလေးများမှာ ကျီးခြေထောက်ကဲ့သို့ ပိန်ကပ် သိမ်ငယ်လှသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းဗိုက်ကလေးများမှာမူ အရွယ်နှင့်မလိုက် အောင်ပင် ကြီးမားစူကား၍နေ၏။

သူတို့သည် ဆွမ်းလုံးကလေးများကို အလှအယက် ကုတ်ခြစ်စားသောက် နေခိုက် ရဟန်းတော်က တစ်စုံစီမုံကြည့်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ မိမိတို့ တွေ့ ထင်လာသော သံသယတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့—သူငယ်တို့ တစ္ဆေဆိုတာ အပြောသာများတယ်၊ မမြင်ရဘူး ဆိုပါကလား”

“တပည့်တော်တို့က မြင်စေချင်လို့ အရှင်ဘုရား မြင်ရတာပါဘုရား”

“ဪ—အင်း၊ ဟုတ်ပေမှာဘဲ၊ ကဲ—ငါသွားတော့မယ်၊ ငါပြုသမျှ ကုသိုလ် သင်တို့အမျှယူကြပေတော့”

“အရှင်ဘုရား သွားရင်းနဲ့ တပည့်တော်တို့အမေကိုတွေ့ရင် တပည့် တော်တို့ မျှော်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါဘုရား”

“ဟဲ့—နင်တို့အမေကို ငါဘယ်နှယ်သိမှာဘိုး၊ ဘယ်လိုမြင်ရမှာဘိုး”

“မြင်ရအောင် တပည့်တော်ဆီက ဆေးမြစ် ပေးလိုက်ပါ့မယ် ဘုရား၊ အမေက တပည့်တော်တို့ ရုပ်မျိုးပါ၊ ထဘီနီနီနဲ့ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားတတ်ပါတယ်၊ အမေက အရှင်ဘုရားတို့ကျောင်းအနီးမှာ ရှိတတ် ပါတယ်၊ ကျောင်းအနီးရောက်ရင် တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား”

“အေး-အေး၊ ကောင်းပြီ၊ တွေ့ရင်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ပုနုဗ္ဗသုက ဆေးမြစ်တစ်ခုကိုထုတ်ပေးသည်။ ကလေးဖြစ်၍ မစဉ်းမစား ဤသို့ပေးခြင်းသည် သူကလေး၏အမှား ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ တစ္ဆေ များ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသော ဤဆေးမြစ်သည် သူတို့၏အသက်သွေးခဲဖြစ်၍

ရဟန်းတော်အား သာဝတ္ထိရှိ သူတို့ဘဝအတွင်းရေးကို လှစ်ပြလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ပြိတ္တာ တစ္ဆေတို့သည် သူတို့၏ အမြင်မလှ အဆင်မလှသော ဘဝကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ကြသမျှားဖြစ်ကြ၏။

အကြောင်းမူကား သူတို့သည်လည်း အသိဉာဏ် ရှိသမျှား ဖြစ်ကြ၍ တစ်ခုခုသောဘဝတွင် သူတို့၏ မကောင်းမှုကြောင့် ရလာ-ရောက်လာအပ် သော သူတို့၏ အမြင်မလှ၊ အဆင်မလှသောဘဝကို မပြလိုကြ။ ပြိတ္တာဖြစ် သော်လည်း သူတို့တွင် အသိဉာဏ်ရှိသမျှား ပါဝင်သည်။ အဘယ်ကြောင့် မပါဝင်ဘဲရှိပါအံ့နည်း။ အကြောင်းမူကား သူတို့တွင် အသိဉာဏ်ကြီးသော ရဟန်းဘဝမှ ကူးပြောင်းလာသူ အများအပြား ပါဝင်သည်။

ပါဝင်ပုံကား ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်တွင် ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးတော်မူခိုက် အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဘုရားဖူးသွားရောက်သောအခါ ဂိဇ္ဈကုဋ်တွင် ဆိုးရွား လှစွာသော ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံဖြင့် အစာရေစာ ငတ်ပြတ် သောကြောင့် ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ကလိန်းထိုး၍ နေသော ပြိတ္တာကြီးငယ်များ ကို အရှင်မောဂ္ဂလာန်က တန်ခိုးတော်ဖြင့် မြင်ခဲ့ရ၍ ဤအကြောင်းကို ဘုရားရှင်သို့ လျှောက်ထားသောအခါ၊ ဘုရားရှင်က “မောဂ္ဂလာန်၊ ယခု မမေးနဲ့ဦး၊ ဇေတဝန်တွင် ရဟန်းတို့စုံညီတွင်မှ မေးလော့” ဟု ဟန်တား တော်မူသည်။ အကြောင်းမှာ ယင်းပြိတ္တာတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ရဟန်းများ ကိုလည်း သိစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတို့ စည်းဝေးစုံညီတွင်မှ မေးလျှောက်သောအခါ “ယင်းပြိတ္တာ တို့တွင် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ရဟန်းနှင့် တူအောင် မကျင့် မနေကြသောကြောင့် ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်နေသော ပြိတ္တာမြောက်မြားစွာပါဝင်ကြောင်း၊ ငါဘုရားသည် ဗောဓိပင်နှင့်ရွှေပလ္လင် တွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူစကပင် ယင်းပြိတ္တာတို့ကိုမြင်တော်မူခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သက်သေ မရှိသေး၍ နှုတ်ဆိုတတ်၍သာ နေခဲ့သည်။ ယခုသော် သက်သေ ထင်ရှားရှိလာ၍ ထုတ်ဖော်ဟောကြားရသည်။ “ရဟန်းတို့၊ ရဟန်းဖြစ်ပါ လျက် ရဟန်းနှင့်တူအောင် မနေတတ်လျှင် ယင်းပြိတ္တာများကဲ့သို့ ပြိတ္တာ ဘဝ ရောက်ကြရလိမ့်မည်” ဟု ဆုံးမစကားမိန့်ကြားတော်မူသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ရဟန်းတော်က တစ္ဆေကလေး မောင်နှမအား မိမိကုသိုလ်ကို အမျှအတန်း ပေးဝေသောအခါ တစ္ဆေ

ကလေးများမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ သာဓု အနုမောဒနာ မခံယူမိခဲ့ကြ။ ရဟန်းတော်က အမျှအတန်းပေးဝေခြင်းသည် လောကီကုသိုလ် ကမ္မပထ ဆယ်ပါးတွင် ပတ္တိဒါနကုသိုလ် ပေးဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ တစ္ဆေကလေးများက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာခံယူ၍ သာဓုအနုမောဒနာ ပြုလိုက်ပါမူ ပတ္တာနုမောဒနာ ကုသိုလ် ဖြစ်၍ သိမ်နုပ်သော ဆင်းရဲဘဝမှ သုခချမ်းသာဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားနိုင်၏။ သို့သော် ကလေးများဖြစ်၍ ဤတရားကို နားမလည်ကြ။

သာဓုအနုမောဒနာဟူသည် မိမိက ကုသိုလ်အလှူဒါန တစ်စုံတစ်ရာမပြု လုပ်ရဘဲ သူတစ်ပါးကုသိုလ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ရုံမျှနှင့် အကျိုးဆိုက်ရောက်လာသောကုသိုလ်ဖြစ်၏။ သာသနာတော်ပြန့်ပွားလာ၍ ဤခေတ်တွင် ရိုး၍ နေပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုခေတ် တစ္ဆေ ကလေးများ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အဖို့မူ ငယ်လည်းငယ်၊ ဗဟုသုတလည်းမရှိ၍ မခံယူ နိုင်ခဲ့ကြ။

(၂)

ရဟန်းတော်အဖို့ တစ္ဆေဆေးမြစ်ကို ရသောအခါ ပို၍ အံ့ဩရ၏။ အကြောင်းမှာ အိမ်ကြို အိမ်ကြား၊ လမ်းကြို လမ်းကြားတွင် သွားလာ လှုပ်ရှား နေကြသော ပြိတ္တာတစ္ဆေစသော ပရလောကသားများကို လူ အချင်းချင်း မြင်ရသကဲ့သို့ပင် အထင်းသားမြင်နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပင်ပြန်လာခဲ့ရာမှ ကျောင်းတော်အတွင်း ဆွမ်းစား ဇရပ်အနီးသို့ရောက်သောအခါတွင်မူ မြို့ထဲမှာထက်ပို၍များသော တစ္ဆေထီး တစ္ဆေမများ စုပြုံနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အကြောင်းမှာ ဇေတဝန်ဆွမ်းစားဇရပ်သည် ရဟန်းတော်တို့ စားကြွင်း စားကျန်များကို စွန့်ပစ်ရာနေရာဖြစ်ပေရာ အစာရဖို့ မြို့တန်းမှာထက် ပို၍ အခွင့်အရေးသာသည်။ ဆွမ်းစားဇရပ်ဟူသည် ပြိတ္တာတစ္ဆေတို့ကို ယခုမှ မြင်ရသော်လည်း စားကြွင်းစား ခေါ် ဆင်းရဲသူ-ဆင်းရဲသား လူအများ သည်လည်း ဆွမ်းစားချိန်တိုင်လျှင် မပြတ်ဝိုင်းအုံ့ကာရှိနေကြပြန်၏။ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်း ကျောင်းတို့ မည်သည်၊ အထူးသဖြင့် ဇေတဝန်တို့လို ဘုန်းကံကြီးမားသော ဆွမ်းစားဇရပ်တို့မည်သည် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် တွင်သာမဟုတ်၊ ယနေ့ခေတ်တိုင် ဆင်းရဲသူ-ဆင်းရဲသား စားကြွင်းစားတို့ အာဟာရအတွက် မှီခိုရာနေရာများပေတည်း။

ဤအကြောင်းကို သိသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကပင်လျှင် မိမိ၏ စားကြွင်းစားကျန်များကို “အာနန္ဒာ၊ စားကြွင်းစားတို့အား စားကြွင်း စားကျန်တို့ကို ပေးလော့” ဟု ဒါနပြုတော်မူလေ့ရှိသည်။ စားကြွင်းစား ဟူသည် လူတို့သာမက စားနပ်စားပေါက်ကလေးများကို ကောက်ယူစား သုံးကြသော တစ္ဆေပြိတ္တာအများလည်း ပါဝင်သည်။

ရဟန်းတော်သည် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆွမ်းပင် မစားနိုင်သေးဘဲ ပဋိညာဉ်ခံလာခဲ့သော တစ္ဆေမလေးကို ရှာဖွေရန်တစ္ဆေ ပြိတ္တာများစုရုံးလျက်ရှိသော ဆွမ်းစားကျောင်းနောက်ဖေးသို့ ထွက်၍ လာခဲ့သည်။ တစ္ဆေအများက ရဟန်းတော်တို့စားကြွင်းစားကျန်များစွန့်ကြဲ တော့အံ့တကား ဟု မျှော်လင့်ပြုပြီးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဝိုင်း အံ့၍ ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့အထဲမှ နောက်ဆွယ်နားတွင် တစ္ဆေကလေး ပုနဗ္ဗသုတို့ကဲ့သို့ သုံးထောင့်မျက်နှာနှင့် ထဘီနီနီကလေးတစ်ထည်ကို ပတ် ထားသော တစ္ဆေမလေး သူ့ကို တွေ့ရသောအခါ ရဟန်းတော်က အနီး သို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“အသင်သည် ပုနဗ္ဗသုတို့၏ မိခင်မဟုတ်သလော” ဟု ရဟန်းတော်က ဓမးလိုက်သောအခါ တစ္ဆေမကလေး ခမျှာ မလုံမလဲ့သော ခန္ဓာကိုယ် ကြောင့် ရှက်နိုးလှစွာဖြင့် ဦးခေါင်းကိုခွဲ ကိုယ်ကိုရုံ၍ “မှန်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

တစ္ဆေမလေး သူ့သူခမျှာ တစ္ဆေဖြစ်သမင့်လည်း အသိဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၍ ဟိရိဩတ္တပ္ပ ရှိသည်။ တစ္ဆေမလေး အသိဉာဏ်ရှိရုံမျှမက အသိဉာဏ် ရင့် ကျက်ပုံကို နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

“သင့်သားသမီးများက သင့်ကိုတွေ့လျှင် သူတို့ မျှော်နေကြသည့် အကြောင်း ပြောပေးပါဆိုလို့ လာပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်”

“တပည့်တော်တို့ကို မြင်ရတဲ့ တစ္ဆေဆေးမြစ်ကို အရှင်ဘုရား ဘယ်က ရခဲ့ပါသလဲဘုရား”

“အသင့်သား ပုနဗ္ဗသုက အသင့်ကို ရှာလို့တွေ့အောင် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“မိုက်လိုက်တဲ့သားကလေး” ဟု တစ္ဆေမလေးက ပြောဆိုကာ ရဟန်း တော်၏ လက်မှဆေးမြစ်ကို ရုတ်ခြည်း လုယူ၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ ရဟန်း

တော်အဖို့ ပြိတ္တာမြင်ကွင်းများ ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။ တစ္ဆေကိုမမြင်ဘူး
ကြသော်လည်း သရဲအကြောင်း စုကားဆုံမိကြလျှင် မျက်လုံးပြူးပြူး၊
နားရွက်ကားကား၊ ဝမ်းဗိုက်စူးစူးကြီး စသည်ဖြင့် ပြောဆို တတ်ကြ၏။
ထိုစကားများမှာ ယင်းရဟန်းတော်မှ ဆက်နွယ်လာဟန်တူသည်။

(၃)

ယခုသော် တစ္ဆေမလေး သုသု၏ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရန်ဖြစ်၏။ အစာ
ရှာထွက်လျှင် သူ့ကလေးများကို မျက်နှာလှဲ ခဲပစ် ထားခဲ့ရသည်မှာ စိတ်
မချရ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်ကို ဆေးမြစ် ပေးလိုက်ပြီးသည့် နောက်
တွင် အစာရှာထွက်တိုင်း သားကလေးများကို နောက်က အပါခေါ်သွား
ရလေတော့သည်။

သူ့အစာရှာနေရာမှာလည်း အများအားဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်
ဖြစ်သည်။ မြို့တွင်းမှာ အစာရှာရခက်လှစွာ၏။ စားလုံးစားပေါက် စွန့်
ပစ်သောအိမ်နည်းပါး၍ ရှိပြန် တွေ့ပြန်လျှင်လည်း သူတို့ထက် ခွန်အား
ကောင်းသော တစ္ဆေထီး၊ တစ္ဆေမများနှင့် အပြိုင်လုရသောကြောင့်စားရ
သည်ကနည်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စားနပ်စားပေါက်ကလေးများပင် မရ
နိုင်သောကြောင့် လူများ၊ ခွေးများ ထွေးအန်ပစ်သော အစာဟောင်းနှင့်
သလိပ်၊ ချွဲခန်းစသည်တို့ဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရသည်။

ကျောင်းတော်မှာမူ များသောအားဖြင့် လွယ်ကူ၏။ ဘုရားရှင် အမိန့်
တော်အရ စားကြွင်းစားကျန်များကို ရဟန်းတော်တို့က နေ့စဉ်စွန့်ကြဲရုံ
မက ရံဖန် ဆွမ်းကျွေး ဆွမ်းကပ်အလှူကြီးများ ရှိသည်ဆိုလျှင် ဗိမ္ဗိသာရ
ဘုရင်ထုံး နှလုံးမူကာ အလှူရှင်များက တစ်သီး တစ်သန့်ပင် အများ
အပြား စွန့်ကြဲလေ့ရှိကြသောကြောင့် ဝမ်းဝ တင်းတိမ်ကြရသည်။

ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တုန်းက ဗိမ္ဗိသာရလောင်း ဥပါသကာ
၏ ဆွေမျိုးများသည် ပြိတ္တာဖြစ်၍ နေခဲ့ကြရာမှ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်ကြ
ရာတွင် သင်တို့သည် နောင်အခါ ပွင့်တော်မူမည့် ဂေါတမဘုရားရှင်လက်
ထက်တော်၌ သင်တို့အမျိုး ဗိမ္ဗိသာရဘုရင် အလှူတော်ပေးလှူသောအခါ
ဝဝလင်လင် စားသုံးကြရလိမ့်မည် ဟူသော ဗျာဒိတ်စကားအရ စောင့်
မျှော်နေခဲ့ကြ၏။

ဗိမ္ဗိသာရဘုရင် ဆွမ်းကျွေး အလှူတော်တွင် ကျောင်းဆောက်ဖို့ရန် အာရုံကပ်နေသောကြောင့် မိမိအဿုအတွက် ပတ္တိဒါန အမျှအတန်း ပေး ဝေဖို့ရန် သတိမရ။ အမျှမဝေမိသောကြောင့် အလှူဝန်းကျင်တွင် ကြီးစွာ သောမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြရသော သူ့ ဆွေမျိုး ပြိတ္တာတို့ ပတ္တာနုမောဒန သာဓုခေါ်ခွင့်မရ၍ မစားမသောက်ကြရ။

ယင်းအဖြစ်ကြောင့် ညဉ့်အခါတွင် နန်းတော် ဝန်းကျင်၌ ဗိမ္ဗိသာရ အမျိုး ပြိတ္တာတို့ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ် ဆန္ဒပြကြရာတွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်း ကြောက် လန့်၍ နောက်နေ့တွင် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရား ရှင်က အကျိုးအကြောင်းကို ဟောပြု၍ ဆွမ်းအလှူ ထပ်မံပေးလှူပြီး အမျှ အတန်း ပေးဝေရသည်။ ထိုအခါကျမှ ပြိတ္တာတို့ စားကြ သောက်ကြရုံ မက ပတ္တာနုမောဒနာ ကုသိုလ်ကြောင့် အဆင့်မြင့် ပြိတ္တာများ ဘဝသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ယင်းထပ်မံအလှူတွင် ဘုရားရှင်က အမျှ အတန်း ပေးဝေစေရုံမျှ မက သူ့ ဆွေမျိုး ပြိတ္တာများကိုမြင်စေရန် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပြု၍ ဗိမ္ဗိသာရနှင့် ပရိသတ်များ ပြိတ္တာတို့ကိုတွေ့မြင်ရသည်။ ပရလောကသားတို့ကို လူအများ မြင်ခွင့်ရသော ကြုံတောင်ကြုံခဲ အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်၏။

ယင်းအကြောင်းရပ်သည် သာသနာတော်ဝန်းကျင်သို့ ပျံ့နှံ့သွားသော အခါ အလှူလုပ်တိုင်း မျက်မှောက်လောကကိုသာမက ပရလောကသားတို့ ကိုလည်း အမျှအတန်း ပေးဝေကြလေတော့သည်။

ပတ္တာနုမောဒနခေါ် အမျှအတန်းကို သာဓုအနုမောဒနာအဖြစ် ခံယူ ရ၌ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေတို့သာမက အခြားသော ပရလောကသားများလည်း ပါဝင်သည်။ သူတို့သည် သာဓု အနုမောဒနာကို ခံခွင့်ကြုံလျှင် ခံယူကြ သည်သာဖြစ်၏။ ယင်းသို့ခံယူခြင်းကြောင့် သူတို့မှာလည်း အကျိုးများ၍ အလှူရှင်မှာလည်း အကျိုးပွားသည်။

သာဓကအားဖြင့် အကျိုးပွားစေသော ထင်ထင်ရှားရှား အကြောင်း တစ်ရပ်မှာ ယမမင်းခေါ် ငရဲမင်းကြီးကို အမျှ အတန်း ပေးဝေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အမှတ်အသားကောင်း၍ ကရုဏာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သော ယမမင်းသည် အလှူရှင်များ၏ အမျှပေးဝေမှုကို မလွတ်တမ်းခံယူရုံမျှ မက တေးမှတ်၍

ထားပြီးလျှင် ထိုသူကို ကယ်တင်ခွင့်ကြံ့ခဲသော်- ကယ်တင်လေ့ရှိ၏။ ရှိဟန်
 ကား၊ သတ္တဝါတို့ကယ်လွန်သောအခါ ထိုသူ၏ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုအရ
 သူဂတိခေါ် လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံတို့သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်သည်လည်း
 ရှိ၍၊ အဇာတသတ်၊ ဒေဝဒတ်တို့လို ငရဲအိုးသို့တိုက်ရိုက် စောက်ထိုးဆင်း
 ရသူများလည်းရှိ၏။

သို့သော်-ကုသိုလ်ကလည်း မများစွာများ၊ အကုသိုလ်ကလည်း မပွား
 တပွား၊ စကောစက ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ငရဲသို့ တိုက်ရိုက်မကျဘဲ ယမမင်း
 အထံသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ယမမင်းက ထိုသူ၏ကောင်းမှု၊
 မကောင်းမှုများကို စစ်ဆေး၍ ငရဲသို့အပို့ခံသရီသကဲ့သို့ ငရဲမှလွတ်မြောက်
 သွားခွင့်ကြံ့သူလည်းရှိသည်။ ကြံ့ဟန်ကား ငရဲဘုံအထိတ်တလန့်တို့ကြောင့်
 ထိုသူမေ့လျော့နေခဲ့သော်-ထိုသူ၏အမှတ်မထင်ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်
 အရပ်ရပ်၌ ယမမင်းအား အမျှ အတန်း ပေးဝေထားခဲ့ပါသော်၊ ထိုသူ
 သတိမရသော်လည်း အမှတ်အသားကောင်းသော ယမမင်းက ထုတ်ဖော်
 ပြော၍ ငရဲမှ ကယ်တင်ပေးလေ့ ရှိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်ကား
 သေမင်းတမန်ခေါ် ဒေဝဒုတသုတ်တော်အရ အတိအလင်း ဟောကြား
 ညွှန်ပြချက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဤသည်တို့ကို သိရှိကြားနာထားကြရသော သာဝတ္ထိ ပြည်သူပြည်သား
 တို့ကလည်း အလှူဒါနတစ်ခုခု ပြုလုပ်ပြီဆိုလျှင် တစ္ဆေမကလေးတို့ကို ပရ
 သောကသားများအတွက် တစ်သီးတစ်သန့် ကျွေးမွေး အမျှအတန်း ပေး
 ဝေလေ့ရှိကြရာ၊ ဇေတဝန်သည် တစ္ဆေမလေးတို့အတွက် မှီခိုရာ လဲလျောင်း
 ရာ ဖြစ်လာရ၏။

ယနေ့တွင်လည်း တစ္ဆေမလေးသည် သားသမီး နှစ်ယောက်နှင့် အတူ
 ဇေတဝန်သို့ အစာရှာ ရောက်သွားသောအခါ လူအများ စုဝေးနေကြ
 သည်ကိုတွေ့ရ၍ ကေန္တိ အလှူဒါနပြုလုပ်နေပြီဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ
 ဖြစ်သွားသည်။

ယင်းလူစုလူဝေးရှိရာသို့ သူ့ထက်ငါသာ အစာအာဟာရ ရနီးနီးဖြင့်
 ချဉ်းကပ်လိုက်သောအခါ အစာအာဟာရလှူဒါန်းနေခြင်းမဟုတ်။ အလှူ
 ကိစ္စပြီး၍ ဘုရားရှင်၏ ဆွမ်းအနံ့မောဒနာတရား ဟောကြားသည်ကို ကြား
 နာနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အသိဉာဏ်ရှိသော တစ္ဆေမကလေးအဖို့ ဇေတဝန်သို့ အခေါက်ပေါင်း များစွာ ရောက်ခဲ့သော်လည်း ဘုရားရှင်တရားဟောသည်နှင့်မူ ကြုံကြိုက်ခဲ့ လှ၏။ ယခုသော် မခေါ်ပင့်ချေ ဆိုလေသကဲ့သို့ တရားပွဲနှင့် ပက်ပင်း တိုးသောအခါ မိမိသည်လည်း ကြုံတောင့် ကြုံခိုက် တရားနာလိုသည့်ဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် ပရိသတ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဘုရားရှင်၏အသံတော်ဟူသည် ထူးခြားလှသည့်အကြောင်းကိုမူ အထူး ပြောဖွယ်မလို၊ သို့သော်- ထူးခြားခြင်းနှင့် အတူ ထူးဆန်းသည် ကလည်း ရှိသေး၏။ ယင်းသည်ကား ဘုရားရှင်၏ အသံတော် ဟူသည် တရားနာ ပရိသတ်အတွင်းသို့ မဝင်ရောက်ခဲ့သော် အဘယ်မျှ နီးစပ်နေသည် ဆိုစေ အသံတော်တစ်စုံတစ်ရာကို မကြားမနာရဘဲ တရားနာပရိသတ်နှင့် တစပ် တည်း ဖြစ်သောအခါ၌မူ တောတောင်ရေမြေ အဘယ်မျှခြား၍ နေပါစေ ကြားနာရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤသည်ကား ၁။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း၊ ၂။ သာယာခြင်း၊ ၃။ သိလွယ်ခြင်း၊ ၄။ နာချင်ဖွယ်ရှိခြင်း၊ ၅။ ပြန်ပြောခြင်း၊ ၆။ တစ် စည်းတစ်လုံးတည်း ရှိခြင်း၊ ၇။ နက်နဲခြင်း၊ ၈။ ပဲ့တင်ထပ်ခြင်း ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အသံဂုဏ်တော် ရှစ်ပါးအနက် တစ်စည်းတစ်လုံးတည်းရှိခြင်း ဟူသော ဂုဏ်တော်ထူးဖြစ်ပေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် တရားနာ ပရိသတ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသောအခါ မကြုံ ဖူးလောက်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရ၏။ အကြောင်းမှာ ဘုရား ရှင်က မိမိကိုသာရှုစား၍ တရားဟောနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ် ပေသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ဟူသည် ကြားနာသော ပရိသတ်တိုင်းက မိမိကိုသာ ဟောပြောနေသည်ဟု ထင်ရမြဲဖြစ်သည်။ ဤသည်လည်း ဘုရား ရှင်၏ နှစ်လိုအပ်သော တန်ခိုးတော်၊ ဂုဏ်တော်တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်လေ၏။

တစ္ဆေမလေး သူသူအဖို့ မိမိအမြဲလာရောက်နေကျဖြစ်သော ဇေတဝန်မှ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်သတင်းများကို တစ်ဆင့်စကား ကြားသိခဲ့သည်သာ ဖြစ် ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ တေ့ တေ့ တင်တင် ဖူးမြင်ခွင့် မကြုံဖူးခဲ့။ တရားတော်ကိုလည်း မနာကြားဖူးခဲ့။ ယခုသော် အခွင့် တော် လှပေစွ ဟူသော ဝမ်းမြောက်မှုစိတ်ဖြင့် တရားတော်ကို ဂရုတစိုက်နာကြားသည်။

ဘုရားရှင် ဟောခိုက်တရားမှာ နက်နဲလှစွာသော နိဗ္ဗာန်တရားတော် ပင်ဖြစ်ပေ၏။ နက်နဲသောကြောင့် ဂရုတစိုက်နာကြားသည်။ ဆင်းရဲခပ် သိမ်းတို့ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဟူသည် သကြားဖုံးထားသောလောကီစည်းစိမ် ကို ချမ်းသာထင်နေကြသော စည်းစိမ်ရှင်များထက် ဆင်းရဲကိုယ်တွေ့ရှိသူ များက ပို၍ သဘောပေါက်၊ ပို၍နှစ်လို၊ ပို၍ နာယူလိုကြသည်။

နာယူနိုင်သည့် နားလည်းရှိသော ဒုက္ခသည် တစ္ဆေမကလေး အဖို့ ဆင်းရဲငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်တရားတော်နှင့် ပက်ပင်းတိုးလျက်ရှိနေပေပြီ။ အကြင် မျှလောက်ဆင်းရဲကိုသိ၏။ ထိုမျှလောက် နိဗ္ဗာန်နှင့် နီးစပ်၏။

ခက်သည်ကား အစာဆာလှပြီဖြစ်သော သားသမီး ကလေးများက “အမေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆာလှပြီ၊ အစာရှာထွက်ပါတော့” ဟု နံဘေးမှ တစ်စာစာပူဆာနေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားနာရင်း တစ်ဘက်နှင့်ပင် ကလေးများကို လှည့်၍ ချော့ရပြန်၏။

“လူကလေးတို့၊ အမေတရားနာနေတယ်၊ ခဏလေးလောက် ငြိမ်ငြိမ် နေကြပါကွယ်၊ တရားတော်က သိပ်ကောင်းတာဘဲ၊ ဒီတရားမျိုး နာရဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါနော်”

“ကျွန်တော်တို့ ထမင်း ဆာလို့ပါ အမေ”

“ပြီးတော့ ရှာပေးမှာပေါ့ကွယ်၊ ခဏလေးငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ၊ မင်းတို့ကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒီလိုတရားမျိုးကို နာရခဲ ကြုံရခဲလို့ပါ”

မိခင်၏ တောင်းပန်ချော့မော့ချက်အရ ပုနဗ္ဗသုက္ခကလေးတို့ငြိမ်သွား၏။ အကြောင်းမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိတတ် နာယူ တတ်သူများ ဖြစ်ကြ သည်။ မိခင်နှင့်အတူ တရားတော်ကို နာယူကြသည်။ အဖြေကား-ဘုရား ရှင်က သစ္စာလေးပါးဖြင့် အချောသပ်လိုက်သောအခါ တစ္ဆေမကလေး တို့ သားအမိသုံးယောက်စလုံးပင် သောတာပန်ဖြစ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ထက်အဖြေကား တစ္ဆေ ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ အဘက် ဘက်တွင် ပြည့်စုံသော နတ်မိမယ်၊ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များ အဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်းကူးပြောင်းသွားကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပြောကြချင်
 လောကတွင် ဟစ္ဆေရုံသတုံ
 ဆွေသိရုံလား။
 သိပါချင်
 ရှိပါလျှင် တစ္ဆေဆိုတဲ့
 သည်ပုဂ္ဂိုလ် ကောင်သရုပ်ကို
 ကျမ်းအုပ်လို့ကြား။
 ပြောပြချင်
 လောကတွင် တစ္ဆေရှိသည်ဟု
 နှံ့သိကျော်ကြား။

မျိုးထူးထွေ သည်တစ္ဆေ ရှိသည်ဟုတ်ပါဘူး၊
 မြေဖုတ်ကို တစ္ဆေ ပြောကြတယ် လောကလူများ။

နေရယိကာ တိရစ္ဆာနာ
 ပေတာ ဒေဝါစ မနုဿာ
 ဂတိယော ပဉ္စ နိဒ္ဒိဋ္ဌာ
 ပဉ္စဓာ ဂတိဘေဒနာ-

ဟူ၍လာသော ဇိနာလင်္ကာရဋီကာစသည်တို့နှင့်အညီ ဤဂတိငါးပါးမှ ထူးပြား၍ တစ္ဆေမျိုး တစ်ခုရှိသည် မဟုတ်။ မြေဖုတ်ပြိတ္တာကို သာလျှင် ခြိမ်းခြောက်တတ်သောကြောင့် တစ္ဆေတိ ဟူသောသဒ္ဒါကိုစွဲ၍ တစ္ဆေ-ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ထိုတစ္ဆေကိုပင်လျှင် ကာလမြင့်၍ တစ္ဆေ-ဟု ခေါ်ကြသည်။

ခြိမ်းခြောက်သည် ဟူသည်လည်း ကိုယ်ထင်ပြုခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း၊ အနံ့ပေးခြင်း၊ ကြောက်အောင်ပြုခြင်း၊ ပူးဝင်ခြင်းကို ပြုခြင်းပင်တည်း။ ဤကိုယ်ထင်ပြုခြင်း စသည်ကိုလည်း ကုဋိကဏ္ဍဝတ္ထု ဒုတိယ ပါရာဇိက အဘိဓမ္မာသရီရ၌ ပုံသကူ ကောက်သောရဟန်း ဝတ္ထု၊ ထိုမှတစ်ပါး ပေတ ဝတ္ထု၌ လာသောဝတ္ထု “ယက္ခာ ပိသာစာ အထဝါပိ ပေတာ၊ ကုပိတာ ပိတေ အဿသန္တိ မနုဿေ” ဟူသော အယောဆီရဇာတ်တို့ကို ထောက်၍ သိအပ်၏။

(မန်လည်အမေး မင်းကွန်းအဖြေ သတပဒိကပုစ္ဆာဝိသနုနာ ကျမ်းအပိုဒ် ၆၆)

ယမင်းရုပ်ကလေး

(၁)

ဆွမ်းသွတ်ခြင်းဟူသည် မိဘမောင်ဖွားအိမ်သားတစ်ဦးဦးကွယ်လွန်လျှင် ထိုသူ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ပါစေကြောင်း ရည်မှန်း၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များသို့ ဆွမ်းလှူ၊ ဆွမ်းကျွေးပွဲ ပြုလုပ်ခြင်းဟု ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများ နားလည်ထားကြသည်။ စာသံ-ပေသံနှင့် ဆိုလျှင် 'မတကဘတ္တ' သေသူအတွက် ရည်မှန်းလှူဒါန်းသော ဆွမ်းဟုခေါ်၏။ သို့ရာတွင် သေသူ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားလေသူသို့ ဟု ရည်မှန်း၍ပြုလုပ် သော ဆွမ်းကျွေးပွဲကြီးတစ်ရပ်သည် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ ထူးထူး ခြားခြား ရှိနေခဲ့ဖူး၏။ သာမန် တစ်နေ့တစ်ရက် အလှူပွဲမျှမဟုတ်၊ နှစ်လ တိုင်တိုင် စဉ်ဆက်မပြတ် အုန်းအုန်းကျက်ကျက် အပြိုင်အဆိုင် ပြုလုပ်အပ် သော ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းလှူပွဲကြီးများဖြစ်သည်။

ယင်း အလှူ ပွဲကြီး များသည် ယမင်းရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို အခြေခံ သတည်း။

(၂)

သာသနာတော်နှင့်စပ်၍ သာဝတ္ထိတွင် ဝိသာခါ နှင့် အနာထပိဏ် ဟု အလှူဒါန ရက်ရောမူ၍ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းခန ကြွယ်ဝမှုအားဖြင့်ဖြစ်စေ တမင် မပြိုင်သော်လည်း ပြိုင်သည့်အလား ပြောကြား စာရင်းထိုးကြလေသည်။ သို့သော် ဘဝပါရမီ အရ အနာထပိဏ်က ဝိသာခါကို လိုက်မမီသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ သား-သမီး-မြေး-မြစ် အခြံအရံ ပေါသည့်နေရာတွင် ဖြစ်၏။

ဝိသာခါတွင် သားတွေ တစ်ပြုံကြီး၊ သမီးတွေ တစ်လှေကြီး၊ မြေးတွေ တစ်ထွေးကြီးဟု ဆိုရလောက်အောင် အခြေအရံတွေပေါက်ဖွား အကျိုး ပေး များသလောက် အနာထပိဏ်တွင်ကား နည်းပါးလှသည်။ သမီးကြီး နှစ်ယောက် မဟာ သုဘဒ္ဒါ နှင့် စူဠ သုဘဒ္ဒါ၊ သားကြီး မဟာကာလ

တစ်ယောက်၊ သူ့အောက် သမီးငယ် သုမနဒေဝီ၊ ဤမျှသာစာရင်းပေါက်
သည်။ ဤမျှတွင်ပင် တစ်အိမ်လုံးအချစ်တော်သမီးငယ် သုမနဒေဝီကလေး
ကွယ်လွန်သွားပြန်သောအခါ ရှင်နည်းရာအဂ္ဂလူထွက် ဖြစ်ရပြန်သည်။

သား-သမီး-မြေး-မြစ် အရေအတွက်အားဖြင့် ဝိသာခါတို့ကို မပြိုင်နိုင်
သော်လည်း အနာထပိဏ်တို့ဘက်မှ ပြိုင်နိုင်သော အကြောင်းတစ်ရပ်ရှိ၏။
ယင်းသည်ကား တရားရေးတွင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဇနီး သိရိသုမနနှင့် မဟာသုဘဒ္ဒါ၊ စူဠသုဘဒ္ဒါသမီးနှစ်ယောက်တို့သည်
ဖခင်ကြီး၏ ကြီးမားသောဂုဏ်ကို မလွှမ်းနိုင်သောကြောင့် ဝိသာခါတို့လို
မကျော်ကြားသော်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်းဆောက်လုပ်သည့်ကိစ္စမှ စ၍
ဖခင်ကြီး၏ အလှူကိစ္စမှန်သမျှတွင် အမျိုးသမီးတို့ဆိုင်ရာ ပါဝင်ဆောင်
ရွက်မှုများဖြင့် ရှေ့တန်းမှပါဝင်ခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

ဝိသာခါ၏သား သာဠုဆိုသောအကောင်က မိဘပစ္စည်းရှိန်၊ ဂုဏ်ရှိန်နှင့်
ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်သည်။ မိန်းမကိစ္စများ စီကနဲ ညံ့ကနဲ ကြားရတတ်သည်။
သာမန်အရပ်သူများကို ထားဦးတော့၊ ဘိက္ခုနီမများအတွင်းသို့ပင် သွား၍
ရှုတ်သူဖြစ်သည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ “သုန္ဒရီ” ဝတ္ထု)

အနာထပိဏ်၏သား ကာလသတို့သားကတော့ ပထမတွင် လူငယ်ပီပီ
အပေါင်းအသင်းစုံ၍ ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဖခင်ကြီးတစ်ကြိမ်ဆုံးမ
ရုံမျှဖြင့် အကျွတ်တရားရကာ သောတာပန် အဆင့်သို့ပင် ရောက်လာသူ
ဖြစ်သည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ “သားဆိုးကိုချွတ်သူ”)

သမီးလိမ္မာကလေး သုမနဒေဝီကမူ သောတာပန် ဖခင်ကြီး ထက်ပင်
တင်ဆင့် မြင့်တက်၍ သကဒါဂါမိဖိုလ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သူ
ကွယ်လွန်သောအခါမှ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဖွင့်ဖော်မိန့်ကြားခံခဲ့ရသူ
ဖြစ်၏။ (“မောင်ကလေး အနာထပိဏ်” ဝတ္ထု)

ယင်းသို့ဖြင့် အရေအတွက်အားဖြင့် မသာသော်လည်း အရည်အချင်း
အားဖြင့်မူ မိမိအိမ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားသောတာပန်နှစ်ယောက်၊ ဝိသာခါ
ထက်ပင် အဆင့်မြင့်သော သကဒါဂါမိ တစ်ယောက် ရှိသည်ဟု ကျိတ်၍
ဂုဏ်ယူသည်။

ယင်းသို့လျှင် သာဝတ္ထိသာသနာတော်တွင် ဖွင့်ထုတ်၍ပင် မပြိုင်သော်
 လည်း အလှူချင်း၊ စေတနာချင်း၊ တရားရေးရာချင်း ကျိတ်၍ ပြိုင်နေကြ
 သည်။ ဤအတွင်း ကောသလဘုရင်ကပါ သာသနာတော်သို့ ပို၍ ကိုဇ်း
 ညွတ်လာကာ ရာဇိကာရုံကျောင်းတော်ကြီးဆောက်လုပ် လှူဒါန်း၍ ဘုရား
 ရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို မိမိဘက်သို့ပါအောင် ဆွဲဆောင် လှူဒါန်း
 ခြင်း၊ ဝိသာခါကလည်း ယခင်ကလို ရိုးရိုးအလှူမျှမက ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း
 တော်ကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်းတို့ဖြင့် အပြိုင်အဆိုင် ကိုးကွယ်လာကြ
 သောအခါ အလှူဒါယကာများ အဖို့ ဘုရား ရှင်နှင့် သံဃာတော်များ၊
 အထူးသဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကို မိမိတို့အပူသို့အလှည့်ပေး အခွင့်
 သာစေရန် ရှေးကထက်အာရုံပြု ဖြိုးပမ်းလာကြသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သူ့ အလှည့်ကြုံသည်လည်းရှိ၏။ ကိုယ်အလှည့်ကြုံသည်လည်း
 ရှိ၏။ ယင်းသို့ ကြိုးပမ်းခိုက်မှပင် အနာထပိဏ်အဖို့ မခေါ်ပင့်ချေဆိုသလို
 ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်အား ဆွမ်းလှူပွဲကြီးများ ဆက်တိုက် ပြုလုပ်ဖို့
 အခွင့်ကောင်းကြီးတစ်ရပ် ကြုံကြိုက်လာပေသည်။

(၃)

သမီးချစ်ကလေးသူမနုဒေဝီ ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် အနာထပိဏ်
 အဖို့ လက်ကသုံးတောင်စား အိမ်တွင်း အဖော်ကင်းမဲ့ခဲ့သော်လည်း မကြာ
 မီမှာပင် သမီးကြီးမဟာသုဘဒ္ဒါမှ မြေးကလေးတစ်ယောက် ထွန်းပေါက်
 လာသောအခါ ပျော်မွေ့ ရာဖြစ်လာပြန်၏။ မြေးမကလေးမှာ မွေးစကပင်
 ဝါဝါဝင်းဝင်း စင်စင်ကြယ်ကြယ်နှင့် တစ်နေ့ တစ်ခြား အလှတိုးကာ
 အလှတိုး အလှခဲကလေး ဖြစ်သောကြောင့် ဝဏ္ဏဒေဝီ မယ်ဝဏ္ဏ ဟု အနာ
 ထပိဏ်ကိုယ်တိုင် အမည်ပေးလိုက်သည်။ မြေးမကလေး တစ်နေ့တစ်ခြား
 ကြီးထွားလာသည်နှင့်အမျှ အနာထပိဏ်အဖို့ မြေးအနီးမှ ခွာသည်ဟူ၍
 မရှိတော့ဘဲ ကျောင်းကန် ကိစ္စမှအပ အပြင်အပသို့ အထွက်နည်းကာ
 ဦးအိမ်မြဲကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဘိုးဘွားတို့မေတ္တာနှင့်ပတ်သက်၍ သားသမီး
 အချစ် မြေးအနှစ် ဟု ဆိုသည်မဟုတ်လော။

မြေးမကလေးကိုအကြောင်းပြု၍ ပြာဟ္မဏတို့၏ရှေးထုံးစဉ်လာ လောကီ
 မင်္ဂလာနည်းလမ်းများကို အခြေခံကာ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား
 ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းလှူပွဲကြီးများဖြင့် ဦးတည်၍ မင်္ဂလာပွဲကြီးများ ပြုလုပ်
 သည်မှာလည်း ဆက်၍နေ၏။

မေးသည့်နေ့မှာပင် ဝိဇာတမင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်သည်။ မေး၍ သုံးရက်မြောက်
 နေ့တွင် ရတနာသုံးပါးနှင့် ဘိုးဘွားမိဘများကို မြေးနီတာရဲလေးက ရှိခိုး
 ပူဇော်ပွဲ ဟူသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် မုဒဒဿန မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်သည်။
 ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့၌ ဆံရိတ်ခြင်း ကေသစ္ဆေဒ မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်သည်။
 ထို့နောက်တွင်မူ ပုခက်ယောင်တင်သော ဒေါလကရဏ မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်
 သည်။

ဤပုခက်တင်ပွဲမှာ အခြားမင်္ဂလာပွဲများထက်ကြီးကျယ်၏။ အကြောင်း
 မှာ သာယာငြိမ်ညောင်းသော မင်္ဂလာသီချင်းဂီတများဖြင့် မြေးမကလေး
 ကို ပုခက်တင်ကာ ယောင်ကျူးစေသောပွဲဖြစ်ရာ ဤကိစ္စတွင် ကျွမ်းကျင်
 သော ကဗျာဆရာ၊ ဂီတဆရာများ၊ အဆိုတော် - အချောတော်များ၊
 စောင်းငြင်းပတ်သာ တူရိယာများ၊ အကအပြသမားများ ပါရှိလာသော
 ကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖွားသည်မှ နောက် ၇၅- ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မြေးမကလေး
 ကွမ်းမစား တတ်သေးသော်လည်း အမူအရာအားဖြင့် ကွမ်းဦးခုံခြင်း ဟု
 ဆိုအပ်သော တမ္ပုလပတ္တ မင်္ဂလာပွဲလုပ်သည်။ အစဉ်အလာ ပြာဟ္မဏတို့
 အယူအားဖြင့် အရေးကြီးသော မင်္ဂလာပွဲပင်ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူ
 ကား ကွမ်းရွက်တိုင်း၏ အလယ်တွင် မင်္ဂလာရှိသော ကုဝေရနတ်မင်းကြီး
 စောင့်သည်ဟု နိတိ ကျမ်းများက ညွှန်ပြထားကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
 ပြာဟ္မဏနှင့်ကွမ်း၊ ကွမ်းနှင့်ပြာဟ္မဏတို့မှာ ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင် လုံး
 ထွေးရောယှက်၍ နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့နောက် သုံးလမြောက်သောနေ့တွင် မြေးမကလေးအား နေနှင့် လ
 တို့ကို ပြသကြည့်ရှုစေအပ်သော နဝိန္ဒုဒဿန မင်္ဂလာပြုလုပ်သည်။ ရက်
 ပေါင်း ၁၀၀-ပြည့်မြောက်သောနေ့တွင် အမည်သညာ မှည့်ခေါ်သော
 နာမကရဏ မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်သည်။ ဤပွဲတွင် ဝေဒပညာရှင်တို့ ပါဝင်၍
 ဗေဒင်ကိုန်းခန်းအရ အမည် နာမ မှည့်ခေါ်သော်လည်း ယင်းအမည်မှာ
 ဇာတာ မှတ်တမ်းတွင်သာရှိစေ၍ အိမ်သားတို့ အကယ် မှည့်ခေါ်သော
 အမည်မှာမူ ဘိုးအေကြီး၏ အကြိုက် မယ်ဝဏ္ဏ၊ ဝဏ္ဏဒေဝီဟုသာ တွင်
 သည်။ ဤနည်းဖြင့် မြောက်မြားစွာသော ဇာတာပိုင်ရှင် သမားတို့သည်
 ဝေဒဆရာတို့က ဇာတာတွင် မှည့်ခေါ် ရေးမှတ်ထားသည်က တစ်မျိုး၊

မိမိတို့စိတ်ကြိုက် အကယ် မှည့်ခေါ်သည်က တစ်မျိုး ဖြစ်နေတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ခြောက်လမြောက်သောအခါတွင် ထမင်းဦးခုံခြင်း ပထမဘတ္တာမင်္ဂလာ ပဲ့ပြုလုပ်၍ သျှောင်ပေစူးလေး အတော်မြင့်တက်လာကာ ရွှေကြိုးငွေကြိုး တို့ဖြင့် ထုံး၍ ဖွဲ့၍ ရလာသော အချိန်တွင်မူ “ဥသျှောင်ထုံး” မင်္ဂလာ ဟူသော ကေသဗန္ဓန မင်္ဂလာပဲ့ ပြုလုပ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် လောကီမင်္ဂလာ ၁၂- ပါးရှိသည့် အနက်၊ ပြေးတတ်၊ လွှားတတ်၊ ဆော့ကစားတတ်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်လာသော ယနေ့အချိန် အထိမူ ဆယ်ခုမြောက် မင်္ဂလာအဖြစ် ကဏ္ဍဝိဇ္ဇာန နားထွင်း မင်္ဂလာပဲ့ပင် ပြုလုပ်ပြီးပြီဖြစ်၏။ ဤပဲ့မှာလည်း မြေးကလေး၏ ကစားဖော် ကစား ဖက်တွေ တစ်စုတစ်ဝေး ပရိသတ်အမြောက်အမြားနှင့် ပဲ့ကြီး ယင်သောပဲ့ ပင်ဖြစ်၏။ အချိန်အခါ မကျရောက်သေးသဖြင့် မပြုလုပ် ရသေးသော ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာပဲ့နှင့် စုလျှားနားစပ် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှု ဟူသောအာဝါဟ ဝိဝါဟ မင်္ဂလာပဲ့ နှစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

သားယောကျ်ားကလေးမဟုတ်၍ ရှင်ပြုရဟန်းခံ ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာပဲ့ ဆင်နွဲ့ နိုင်ခွင့်ရှိပါသလောဟု စောကြောရန်ရှိ၏။ အကြောင်းမှာ အမျိုးသမီးနှင့် သာသနာတော်တို့ ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာအစပ် ကွာလာခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရှင်ပြု ရဟန်းခံ ဟူသည်မှာ အမျိုးသား များနှင့် သာ သက်ဆိုင်လေတော့သယောင် စွဲမှတ်လာခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်ကမူ အမျိုးသမီး ကြီးငယ်တို့အတွက်လည်း ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာ ဆင်နွဲ့နိုင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ မိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ကျေးဇူးကြောင့် အမျိုးသမီးတို့အတွက် ဘိက္ခုနီသာသနာ ပွင့် လမ်းခဲ့ပေရာ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာပဲ့ဆင်နွဲ့၍ ဘိက္ခုနီကျောင်းတော်များသို့ အမျိုး သမီး သာမဏေ သိက္ခမာန်၊ အမျိုးသမီး ရဟန်းအဖြစ် ဝင်ရောက် နိုင်ကြ သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာသည် ဘုရားရှင်လက်ထက်မှစ၍ နောက်ပိုင်း နှစ်ပရိစ္ဆေဒအတန်ကြာမြင့်သည်အထိ အမျိုးသမီးများနှင့်လည်း သက်ဆိုင် ခဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ် ဆွမ်းကျွေး အလှူဟူသည် ကား မင်္ဂလာပဲ့တိုင်းတွင် ရွှေတန်းတင်အပ်သော မပါမပြီး အလှူဖြစ်၏။

အနာထပိဏ်အဖို့ မြေးချစ်ကလေးကို အရေးပေးခြင်းလည်း ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းလှူခွင့်ရရန် စီမံ ဖန်တီးခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ ဘုရားရှင်ကလည်း ဤမြေးကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ပိုင်းတွင် ထူးခြားပြန့်ပွားလာမည့် အလှူဒါနများ၊ တိုးပွားလာမည့်တရားအရေးများကို အနာဂတ်သရွှေ့ဉာဏ်တော်ဖြင့် မြင်တော်မူသည့်အတိုင်း အနာထပိဏ်စီမံ ပင့်လျှောက်သမျှကို သည်းခံလိုက်လျှောတော်မူခဲ့ပေသည်။

(၃)

ဒေါလကရဏ ပုခက်တင် ယေင်ပွဲပြုလုပ်စဉ်ကပင် မြေးမကလေး၏ အမေပွားအဖြစ် အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်သီရိကို ခန့်အပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဘိုး၊ ဘွား၊ မိဘ၊ အိမ်သူအိမ်သားများက မြေးကလေးကို အဘယ်မျှ ယုယ အရေးပေး ဂရုစိုက်ကြသည်ဆိုစေကာမူ အခြားလူမှုရေးထွေလာကိစ္စများကြောင့် လစ်ဟင်းမည့်အချိန်များ ရှိကြမည်ဖြစ်ရာ၊ ယင်းအချိန်များတွင်ရော လိုအပ်သမျှအချိန်များတွင်ပါ ဒေါ်သီရိက နေ့ရောညပါ ရင်အုပ်မကွာ ထိန်းယ ပြုစုရန်ဖြစ်၏။

ဒေါ်သီရိမှာ အနာထပိဏ်၏ အတွင်းနေ အိမ်သားတစ်ဦးဖြစ်၍ ရုပ်ရည် သန့်ပြန့် ရည်မှန်သည်။ အနာထပိဏ်၏သားသမီးများကို ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကလေးတို့၏အလိုက်ကိုသိ၍ ကလေးတို့၏ဗွဲမျိုးကိုခံနိုင်သူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယခုမြေးမကလေးတို့လို သမီးမိန်းကလေးများကို ထိန်းသိမ်းယုယရာ၌ ပို၍ လိုက်ဖက်သည်။ အကြောင်းမှာ မိန်းကလေးတို့အကြိုက် အိုးပုတ်၊ ချိုးရုပ်၊ ဖိုးဝရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ယောက်ျားကလေးရုပ်၊ မိန်းကလေးရုပ်များကို ပြုလုပ်ရာ၌ လက်ရာ မြောက်လှသူဖြစ်သည်။ ယင်းအရုပ်ကလေးများမှာ မယ်ဝဏ္ဏ၏ဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိကြ၏။

သို့သော် မယ်ဝဏ္ဏကလေးက တစ်အိမ်လုံးအရေးပေးထားသူလည်းဖြစ်၊ ပင်ကိုစိတ်ကလည်း ထက်သောကြောင့် အတော်ဆိုးသူလေးဖြစ်သည်။ စိတ်မထင်လျှင် အမျိုးသမီးပုံ ယမင်းရုပ်ကလေးများမှအပ ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ဖိုးဝရုပ်၊ ယောက်ျားရုပ်ကလေးများကို ချိုးဖဲ့ ကိုင်ပေါက်ပစ်တတ်သည်။ အလိုမကျ၍ ငိုမိပြီဆိုလျှင်လည်း ဘိုးအေကြီးမှအပ ဘယ်သူချော့လို့မှ မရ၊

ငိုကြွားရှည်တတ်သည်။ အမျိုးသမီးရုပ်ကလေးများကိုတော့ နှစ်သက်ဟန် တူသည်။ မီးမီးလေး၊ ညီမလေးဟု ခေါ်၍ တယုစာယကစားတတ်သည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးရုပ်ကိုနှစ်သက်သော သူ့ သဘောကို သိလာသော ဒေါ်သီရိက မယ်ဝဏ္ဏခါးတစ်ဝက်လောက်အထိမြင့်မားသော အမျိုးသမီး ရုပ်တစ်ရုပ် ပြုလုပ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ယမင်းရုပ်များကို မုန့်ညက်ဖြင့်ပြုလုပ် ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်ရာကလည်းမြောက်၊ အရုပ်ကလည်း ခပ်ကြီးကြီး ဆိုတော့ ပို၍ လှလာသည်။ မျက်လုံးနေရာတွင်တပ်ဆင်ရန်ဟု ဘွားအေကြီး သီရိသုမနက အရှယ်ညီ ပတ္တမြားနှစ်လုံးထုတ်ပေးသည်။ အဝတ်အဆင်လှလှကလေးတို့ဖြင့် ဆင်ယင်၍ ဆွဲကြီး၊ လက်ကောက်စသည်တို့ဖြင့် မယ်ဝဏ္ဏလေးဝတ်ဆင်သည့် အတိုင်း အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်ပေးလိုက်သောအခါ ကြွကြွရွရွနှင့် မယ်ဝဏ္ဏ သည့်ထက် ငယ်စဉ်ကလို ပိုတူရုပ်ကလေးလို ဖြစ်လာသည်။

ဤအရုပ်ပြုလုပ်သည့်အချိန်မှစ၍ မယ်ဝဏ္ဏလေး စိတ်ဝင်စားလိုက်ပုံမှာ တပြုံးပြုံးတရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း မီးမီးလေး၊ ငါ့မီးမီးလေး ဟု မပြတ်ပြောကာ အရုပ်ကလေးနားမှ မခွာတော့အောင် ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီးဟူသည် သဘာဝအားဖြင့် ပုခက်တွင်းမှ ခေါင်းတွင်းအထိ မိခင်စိတ်ရှိသည် ဟူသောစကားအရ တစ်အိမ်သားလုံးအဖို့ မယ်ဝဏ္ဏတည်း ဟူသော သမီးကလေး၊ မြေးကလေး ရထားသကဲ့သို့၊ မယ်ဝဏ္ဏအဖို့လည်း အမျိုးသမီးဇာတိစိတ် အခြေခံတွင် သူတို့လိုပင် အတုလိုက်၍ မီးမီးလေး ရလာရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤယမင်း ရုပ်ကလေး ရလာသည့် အချိန်မှစ၍ မယ်ဝဏ္ဏမဆိုးတော့၊ မကောက်တော့။ ယမင်းရုပ်ကလေးကို လက်ကချသည်မရှိတော့။ အခြား အရုပ်များကို မကိုင်တယ်တော့။ စားလျှင်လည်း ဤ အရုပ် ကလေးကို ဘေးမှာချ၍ အတူစားသည်။ လူကြီးများလုပ်သလို အရုပ်ကလေးကို ထမင်း ခွံ့ဟန်ပြု၍ ပါးစပ်မှ တွတ်တီးတွတ်တာပြောသည်။ အိပ်လျှင်လည်း အရုပ် ကလေးကို ဘေးမှာထား၍ အတူအိပ်သည်။ ကစားရာတွင်လည်း အရုပ် ကလေးကိုသာ အမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်၍ အရုပ်ကလေးနှင့် စကားပြောရင်း ပျော်မို့သည်။ သို့နှင့် တစ်အိမ်သားလုံးက သူ့ အပေါ်သို့ သံယောဇဉ် ကြီးမားသကဲ့သို့ သူကလည်း ကလေးအမြင်၊ ကလေးအတွေးဖြင့် သူ့ယမင်း

ရုပ်ကလေးအပေါ်တွင် သမီးကလေးအသွင် သံယောဇဉ်ကြီးမားလာသည်။
ဤသည်ကိုပင် တစ်အိမ်လုံးကကြည့်၍ နှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့နေကြရ၏။

ထိုနေ့က အိမ်ဦး သံဃမဏ္ဍပ်၌ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား
အနာထပိဏ်နှင့် မိသားစုများ ဆွမ်းကပ်နေရာ၌ အခါတိုင်းဆိုလျှင် မြေး
ကလေးကို ချီနိုင်-ပိုးနိုင်သည့်အရွယ်မှစ၍ အနာထပိဏ်၏ ရင်ခွင်တွင်သာ
တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် မြင်တွေ့နေကြရရာက ထိုနေ့ကမူ မမြင်တွေ့ကြရ။
အကြောင်းမှာ ဘိုးအေ-ဘွားအေတို့ထက် ပို၍ချစ်သည့် ယမင်းရုပ်ကလေး
ရရှိနေသောမယ်ဝဏ္ဏက သူ့မီးမီးလေးနှင့် သူ့အိပ်ရာအခန်းတွင်မွေ့လျော်
နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မယ်ဝဏ္ဏအခန်းဆီမှ မြေးမကလေး၏ စူးစူးဝါးဝါး
တူးတူးခါးခါး သံကုန်ခြစ်၍ အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်
ရသောအခါ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အဘိုးကြီးရော အဘွား
ကြီးပါ ဟန်လုပ်မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ အနာထပိဏ်ကိုယ်တိုင် “ဟဲ့-ငါ့မြေး
ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟူသော စကားသံနှင့်အတူပင် မြေးကလေးရှိရာ အိပ်ရာ
ခန်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအခါ ကျိုးပျက်နေသော ယမင်းရုပ်ကလေးနှင့်အတူ ကျိုးနေသော
အရုပ်ဦးခေါင်းပိုင်းကို ပွေ့၍ အော်ဟစ် ငိုကြွေးနေသော မြေးကလေးကို
တွေ့ကြရသည်။

ဒေါ်သီရိက “ခုတင်ပေါ်မှာ အရုပ်နှင့်အတူ ကစားနေယင်း မတော်
တဆ အရုပ်ကလေး လွတ်ကျပြီး ကျိုးသွားလို့ ငိုတာပါ” ဟု ဆီး၍
ပြောသည်။

မယ်ဝဏ္ဏလေးက “မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မီးမီးလေး သေသွားပြီ-
သေသွားပြီ ဖိုးဖိုး” ဟု အော်ဟစ်၍ ငိုသည်။

“အရုပ်ကလေးကြီးသွားတာပါငါ့မြေးရဲ့၊ ဒေါ်သီရိက အစားပြန်လုပ်
ပေးမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မီးမီးလေး သေသွားပြီ” ဟု ထပ်၍အော်သည်။

မှန်သည်။ လူကြီးအမြင်နှင့်သော် အရုပ်မျှသာဖြစ်သော်လည်း၊ ကလေး
အမြင်နှင့်သော် သူ့သံယောဇဉ်လေးပျက်စီးသွားခြင်းဖြစ်၏။

“လာပါငါ့မြေးရယ်၊ ဒီ ထက်လှတဲ့ မီးမီးလေးကို မယ်သီရိကလုပ်ပေး ပါလိမ့်မယ်” ဟု မြေးကလေးကို ချော့မော့ပွေ့ချီယင်း ဘုရားရှင်ရှေ့တော် မှောက်သို့ ပြန်၍ရောက်လာကြသည်။

ရှေ့တော်မှောက်သို့ လာရင်း အရုပ်ကျိုးကလေးကို အကြောင်းပြု၍ အနာထပိဏ်စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်ထွက်လာသည်။ ယင်းစိတ်ကူးကား ဘုရား ရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးဖို့ရန် အတွက် ဝိသာခါ၊ စူဠအနာ ထပိဏ်၊ ကောသလဘုရင် စသည်တို့က သူ့ထက်ငါသာ အလှူနည်းမျိုးစုံ တီထွင်၍ ကိုယ်အလှူသို့ ဘုရားရှင် ကြံအောင် ဖန်တီးနေကြရာတွင် မြေး လေးကို အကြောင်းပြုပြီး ဆွမ်းအလှူပွဲပြုလုပ်ရန် လျှောက်ထား၍ ခွင့်ပြု တော်မူခဲ့ပါသော် ကောင်းလေစွာဟူ၍ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်၏ မြေးမလေးသည် သူ့အရုပ်ကလေးကျိုးပျက်သွားသည်ကို သူ့သမီးလေးကွယ်လွန်သွားသည် ဟု တမ်းတမ်းစွဲပုပန်ငိုယိုလျက် ရှိနေပါသည်ဘုရား” ဟု စတင် လျှောက် ထားလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်က “ဒါယကာ အနာထပိဏ်။ ။ ခပ်သိမ်း သော သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်။ ယင်းသို့ အမြဲမရှိ ပျက်စီး သည်ကိုပင် လူကြီးကလည်း လူကြီး အလျောက်၊ ကလေး သည်လည်း ကလေးအလျောက် ဖောက်ပြန်ထင်မှား၍ ပူပန်ကြရကုန်၏။” ဟု မိန့်တော် မူသည်။

“သို့ဆိုလျှင် ဘဝတစ်မျိုးသို့ ကျိုးပျက် ပြောင်းသွားလေသော ယမင်း ရုပ်ကလေးကို အကြောင်းပြု၍ ဆွမ်းလှူပွဲပြုလုပ်လိုပါသည်။ တပည့်တော် တို့၏ မြေးမကလေးကို ချီးမြှင့်သောအားဖြင့် အလှူခံတော်မူပါ ဘုရား” ဘုရားရှင် ဆိတ်ဆိတ် နေဟော်မူ၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် သဘော တူ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းပေတည်း။

(၄)

သို့နှင့် ဒေနာန်နေမှ ‘စ၍’ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြံရောက်ချီးမြှင့် အပ်သော ဆွမ်းအလှူပွဲကြီးဖြစ်လာသည်။ အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ စသည့် အိမ်မဏ္ဍပ်တွင် ဆွမ်းလှူပွဲဟူသည် နေ့စဉ်ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် ကိုယ် တော်တိုင်မူကား အခွင့်သာမှသာ ကြံရောက်နိုင်သည်။ ယခုအနာထပိဏ်၏ အလှူဖန်တီးမှုတွင် ဘုရားရှင်က အခွင့်တော်ပေး၏။

‘စ၍’ ဟု ဆိုရသည်ကား အနာထပိဏ်တို့ အခွင့်သာလိုက်ပုံမှာ ရက်ပေါင်း (၃၀) တိုင်တိုင်ပင် ဆက်၍ ဆက်၍ လူ့ခွင့် ကြုံသော ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ အကြောင်းမူကား၊ ဤယမင်းရုပ်ကလေး ကျိုးပျက်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ပင် မယ်ဝဏ္ဏကလေးကို ဝိုင်း၍ ချစ်ကြသော မိဘဆွေမျိုးများကလည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများ ကလည်းကောင်း တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး၊ တစ်ရက်ပြီး နောက်တစ်ရက် ဆက်ကာ ဆက်ကာဆွမ်းအလှူကိုခွင့်တောင်း လျှောက်ထားကြသောအခါ လျှောက်ထားသမျှကိုပင် ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုတော်မူသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား၊ ဒါယကာတို့အမြင်တွင် မိမိတို့လူ့ခွင့်ရသလောက် ဝမ်းမြောက်ကြသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏အမြင်တွင်မူကား၊ ယင်းအလှူများမှ တရားအထူးရသူ မြောက်မြားစွာတို့ တိုးတက်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကွယ်လွန်သူကိုအကြောင်းပြု၍ ပေးလှူအပ်သော ‘ဆွမ်းသွတ်’ အလှူအကျိုးဟူသည် ဘဝတစ်ပါးမှ ကွယ်လွန်သူအဖို့ ရခွင့်ကြုံလျှင် ရပါ၏။ သို့ရာတွင် ပစ္စုပ္ပန်အလှူရှင်အဖို့ အချည်းနှီးမဖြစ်။ ပေးလှူမှု ကုသိုလ် မြောက်သည်။ ဓမ္မသဝနကုသိုလ်မြောက်သည်။

ဤအလှူကိစ္စ ဆက်နွယ်လိုက်ပုံမှာ ဤမျှသာမကသေးပေ။ ဘုရားရှင်ကို ပေးလှူရန် စောင့်မျှော် နေသော ကောသလဘုရင်က ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိ တွင်ပင် သီတင်း သုံးနေ သည်ကို သိပါလျက် ရက်ပေါင်း(၃၀) တိုင်မျှ မိမိ၏ရာဇိကာရုံသို့ မကြွရောက်ဘဲ ရှိနေသည်ကို ဇေတဝန်သို့သွား လျှောက် ထား မေးမြန်း သောအခါ အနာထ ပိဏ် တို့၏ ရက် ဆက် အလှူ အကြောင်းကြောင့် မကြွရောက်နိုင်သည်ကို သိလာရ၏။

သို့ဆိုလျှင် မိမိနှင့်မိမိ၏ နန်းတော်ပါ ဒါယကာတို့ကလည်း အနာထပိဏ်၏ အလှူကို ကူညီသောအားဖြင့် ဤအတိုင်းပင် ဆက်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုပါ သည်ဟုလျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ သို့နှင့် ယမင်း ရုပ်ကလေးကို အကြောင်းပြုအပ်သော ထူးထူး ခြားခြား ဆွမ်းအလှူသည် ကောသလဘုရင်၏ မင်းကျောင်းတော်တွင်လည်း ရက်ပေါင်း(၃၀) တိုင်မျှ ဆက်လက်၍ ဖြစ်ပွားပြန်သည်။

သာသနာတော်တွင် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ထူးသောအလှူပင် ဖြစ်၏။

ထူးဟန်ကား၊ ဆွမ်းသွတ်အလှူဟုပင် ဆိုရစေကာမူ ဘဝတစ်ပါးပြောင်း
 သွားသည်ဆိုသူက နာမ်ခန္ဓာမရှိ၊ ယမင်းရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်မျှသာ ဖြစ်ခြင်း၊
 အနာထပိဏ်တစ်ဦးမှ စတင်လိုက်သည်ကို နှစ်လတိုင်မျှ ဆက်တိုက် အလှူ
 ပွားများလာခြင်းတို့ကြောင့် ထူးသောအလှူ ဖြစ်သည်။

ကွယ်လွန်သူကို ရည်မှန်း၍ ပေးလှူအပ်သော ဆွမ်းသွတ် အလှူတွင်
 ရဟန်းတော်က ရေစက်ချသည့်အခါ “ပေတနံ ကာလင်္ဂတာနံ ဘဝ တစ်
 ပါးသို့ ပြောင်းသွားလေသော သူအား” ဟု ရည်ညွှန်းသော တရားသံကို
 ကြားကြရမည်ဖြစ်၏။ ပေတဟူသည် ဘဝတစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားသူ၊ သို့မဟုတ်
 ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်သွားသူ၊ သို့မဟုတ် ဘဝခြား
 သွားသူဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် ပစ္စုပ္ပန် သက်ရှိ
 ဘဝမှ ကွယ်လွန်၍ ဘဝခြားသွားသူ၊ သေသူသည် မတော်တဆ ပြိတ္တာ
 ဘဝသို့များ ရောက်နေခဲ့ပါသော်၊ ရောက်သွားသူဟုသာ ရည်မှန်းနားလည်
 ကြရာက ဤဝတ္ထုအားဖြင့်မူ နာမ်မဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေး ဘဝပြောင်းသွား
 ခြင်းမျှ ဖြစ်သောကြောင့် ဘဝခြားသူ ဟူသောအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သိရှိကြဖို့
 ဖြစ်ပါသတည်း။

အချော့တော်

(၁)

စစ်ဗိုလ်စစ်သားဟူသည် လက်နက်နှင့်မကွာ ရှိရသကဲ့သို့၊ ရဟန်းဟူသည် သပိတ်ပရိက္ခရာနှင့် မကွာ ရှိရသည်။ ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးချိန်မှအပ ဒေသစာရီကြံချီရာတွင် ကိုယ်နှင့်မကွာ ပါရှိရသည်။ ဘုရားရှင် သည်လည်း ရဟန်းပင်ဖြစ်သောကြောင့် အလားတူပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံထွက်ကြံချိန်၊ တစ်စုံတစ်ရာ အလှူခံချိန်မှအပ ဘုရားရှင် ၏ သပိတ်တော်ကို နောက်တော်ပါ အလုပ်အကျွေးရဟန်းက ကိုင်ဆောင် ရသည်။

နောက်တော်ပါ အလုပ်အကျွေး ရဟန်းတွင်လည်း သပိတ်ရှိနေပြီဖြစ် သောကြောင့် ဘုရားရှင်၏ သပိတ်နှင့် မိမိသပိတ်နှစ်လုံးကို အဘယ်သို့ ကိုင် ဆောင်ပါသနည်း ဟူငြားအံ့၊ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းအတွင်း ပခုံးတွင် ချိတ်လွယ်ပါရှိမြဲဖြစ်သော ဗယားအိတ်ခေါ် လွယ်အိတ်ကြီးတို့ မိမိသပိတ်ကိုထည့်လွယ်၍ ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ဆောင်သည်။ ယင်းအိတ်တွင် သပိတ်၊ ဆီကျီတောက်၊ အပ် နှင့်အပ်ချည်စသော ရဟန်းဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ထည့်သည်။ ဤသည် ကား၊ အတောင်သာလျှင် ဥစ္စာရှိသော ငှက်ကဲ့သို့ ဥပမာ ပြုအပ်သော ရဟန်းတို့၏ ပစ္စည်းတည်း။

ဆီကျည်တောက်ဟူသည် ယနေ့ခေတ်ရဟန်းတော်တို့အဖို့ မလိုအပ်၍ မရှိ တော့သော်လည်း မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့အဖို့မူ အစဉ်အလာ ကျန်းမာရေး အဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ဘိနပ်ကို စီးခွင့်ပြုတော်မမူသေးချိန်က ဒေသ စာရီကြံချီရာ၌ ခြေထောက်တွင် ကွဲအက်နာဆာဖြစ်ပေါ်လာပါက ယင်း ဆီကျည်ဖြင့် လိမ်းကျံဖြေသိမ့်ရသည်။ အနာအဆာမရှိလျှင်ပင် ဆီလိမ်းခြင်း မှာ မဇ္ဈိမတိုက်သားတို့၏ အစဉ်အလာဖြစ်၏။

ညီတော်နန္ဒနှင့် ဇနပဒကလျာဏီတို့လက်ထပ်ပွဲ ဆွမ်းကျွေးမင်္ဂလာတွင် ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းစားခြင်း၊ ဆွမ်းတရား ဟောခြင်းကိစ္စတို့ ပြီးစီး၍

နိဂြောဓာရုံသို့ ပြန်ကြွတော့မည့်အချိန်တွင် ဘုရားရှင်က မိမိ၏ သပိတ်တော်ကို အလုပ်အကျွေး ရဟန်းသို့ မပေးဘဲ အနီးတွင် ရှိနေသော ညီတော် နန္ဒလက်သို့ “ယူခဲလော့ နန္ဒ” ဟု အပ်ထည့်လိုက်သောအခါ နန္ဒအဖို့ ပထမသော် ချစ်ကြောက်ရုံသေရပါသော နောင်တော်ဘုရားက မိမိအား အရေးတယူပြုမူခြင်းဟု စဉ်းစား၍ ဝမ်းမြောက်ရပါ၏။

သို့သော်၊ အိမ်ထက်မှဆင်း၍ အိမ်အောက်ရောက်လျှင် နောင်တော်က မိမိသပိတ်ကိုပြန်၍ ယူလိမ့်မည်ထင်သော်လည်း မယူ၊ အိမ်ဝန်းဝအရောက် တွင်လည်း မယူ၊ လမ်းတွင်လည်းမယူ၊ ကျောင်းတော်ဝတွင်လည်း မယူ၊ သို့နှင့် ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတွင်းသို့သာတိုင်ပါလေရာ။

ဤတွင် ပြောရန်ရှိ၏။ ပြောရန်ကား၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားဖြစ်ပြီ ဆိုကတည်းက နတ်ဗြဟ္မာ ဝမ်းသာစရာရှိသူတို့အဖို့ ဝမ်းသာ ဝမ်းမြောက် နိုင်ကြသော်လည်း ဝမ်းမမြောက်နိုင်သူတို့ကား၊ ရာဂြိုဟ်သို့ ဘုရားပင့်သွား ကြသော အမတ် စေတမန်တို့၏ သား၊ မယားတို့ပေတည်း။ သူတို့အဖို့ လင်မဲ့ ဖမဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြရရှာသည်။

တစ်ခါရောက်က တစ်ယောက်မကျန်၊ တစ်ခေါက်မပြန်ဆိုရမည်ကဲ့သို့ လွှတ်လိုက်သမျှ လင်သား၊ ဖခင်များ ရဟန်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။

တစ်ခါရောက် တစ်ယောက် မကျန် မှန်လှ၏။ တစ်ခေါက်လျှင် တစ် ထောင်၊ ကာဠုဒါယီတို့အဆုံး ဆယ်ခေါက်လွှတ်ရ၍ တစ်သောင်းတိုင်တိုင် တည်း။

ဤမျှမကသေး၊ ဇာတိမာန်ကြီးလှသော သာကီဝင်တို့သည်ပင် သူနှင့် တွေ့လျှင် သူ့ နောက်သို့ပါသွားသည်။ ဤမျှမကသေး၊ ထီးသွေး နန်းသွေး မြေးတော်လေး ခေါက်ခေါက်ပင်လျှင် ခုနစ်သားမျှ ရှိပါသေးလျက် သူ့ ဖက်သို့သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကပိလဝတ်သို့ သူလာလျှင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓနမှအစ သူနှင့်မကင်းသူတို့ ဝမ်းမြောက်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ဖခင် မောင် ဖွား ယောက်ျားသနာနှင့်မကင်းသူ အမျိုးသမီးမှန်သမျှတို့အဖို့မူ သူ့ နောက်သို့ ပါသွားမည်ကြောင့် တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ရှိနေကြရသည်။

ဆိုလို ရင်း ကား၊ ယင်းသို့ တထိတ် ထိတ် တလန့် လန့် ရှိနေ ကြ ရသော အမျိုးသမီးတို့အနက် မောင်တော် နန္ဒအဘွားလည်း တထိတ်ထိတ်ပင် ရှိ

နေခဲ့ရသော ဇနပဒကလျာဏီအဖို့၊ ယခုသော်-လက်ထပ်၍ပင် ပြီးပြီဖြစ်၍ စိတ်အေးရမယောင်ရှိသော်လည်း ဘုရားရှင်ကို သူ၏သပိတ်တော်ကို ထမ်းစေ၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို တစ်ထောက်တစ်နားမှ စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေသော ဇနပဒကလျာဏီမှာ သူ့ဖက်သို့များပါသွားပြန်ရော့သလား ဟု ပျာယာခတ်သွားရရှာသည်။

ထို့ကြောင့် မလိုလဲလိုလဲ သူ့အတတ်နိုင်ဆုံးသောနည်းဖြင့် ဆွဲဆောင်လိုက်ရသည်။

ဆွဲဆောင်ဟန်ကား ဘုရားရှင်နှင့်မောင်တော်တို့ အိမ်ပေါက်က အဆင်းအိမ်ရှေ့အောက်သို့အရောက်တွင် အိမ်ရှေ့လေသာပြတင်းသို့ အသော့သွား၍ “မောင်တော်ရေ....၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်.... နော်....၊ နှမတော်မျှော်နေမယ်၊ အိမ်မှာလုပ်စရာကိုင်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်နော်၊ နော်” ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ကြားရမည်ကြောင့် စကားအားဖြင့် သော် ဤမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် မိမိအသံကြောင့် သပိတ် ထမ်းရင်း လည်ပြန် ကြည့်လျက်ရှိသော မောင်တော်အား မိမိတို့ချင်းသာ နားလည်နိုင်သော အမူအရာအားဖြင့်မူ အစွမ်းကုန်လုပ်၍ ပြလိုက်သည်။ ပြဟန်ကား ထုံးချဉ်၍ ထားသော ဆံပင်တို့ကိုဖြန့်၍ ပူပူပန်းအသွင် ဆောင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကလေးများကို မှေးမှန်လိုက်သည်။ နော် - နော် ဟူသော နှံ့သံကလေးများနှင့်အတူ ယာလက်ချောင်းကလေးများကို နားရွက်နောက်ဆီ သို့ကပ်၍ ကွေးကာဖြန့်ကာ လှုပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လည်ပြန်မော်ကြည့်လိုက်သော မောင်တော်၏မျက်လုံးများကို ကြည့်၍ နော်တော်ဖက်သို့မပါ၊ မိမိဖက်သို့သာ ကေန ပြန်ရောက်ရမည် ဟု အကဲဖြတ်လိုက်မိသည်။ အကြောင်းမူကား မောင်တော် အကြည့်၊ မောင်တော် မျက်လုံးများသည် သံဝေဂမျက်လုံးမဟုတ်၊ မိမိဖက်သို့သာ ပြန်လာမည့် ချစ်မေတ္တာမျက်လုံးများဖြစ်ကြသည်။

မှန်လှပေ၏။ မပါပါ။ အကြောင်းသော်ကား နန္ဒ၏ခြေလှမ်းများသည် နောင်တော်ကိုကြောက်၍ တို့ဆိုင်းလိုက်ပါနေရသော်လည်း၊ စိတ်မူကား ရှေ့သို့တစ်လှမ်း၊ ကလျာဏီဆီ နောက်သို့ ဆယ်လှမ်းပါတည်း။

ကျောင်းတော်သို့ရောက်ပြီ။ ပြန်ရတော့အံ့ပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သပိတ်
တော်ကို နေသားတကျထားပြီး ပြန်တော့အံ့ဟု နောင်တော်၏မျက်နှာကို
မော်ဖူးလိုက်စဉ်မှာပင် “နန္ဒ။ ။သင်ရဟန်းပြုနိုင်မည်မဟုတ်လော” ဟူသော
နောင်တော်ဘုရား၏ မိုးကြိုးသွားစကားကဲ့သို့သော မိန့်ခွန်းတော်အသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

(၂)

မှန်၏။ မိုးကြိုးစက်သံပေတည်း။

မင်းတို့စကား မိုးကြိုးသွားဟု ဆိုစကားရှိသည် မဟုတ်ပါလော။
မင်းဟူသည် သူတို့အကြိုက်ကို အလိုက်သင့် လျှောက်တင်ရမြဲ ဖြစ်သည်။
နောင်တော်သည် ကပိလဝတ် ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက ယခုသော်
သုံးလူထုထား ဘုရားပင် ဖြစ်ချေသည်။ “နန္ဒ။ ။သင် ရဟန်းဝတ်နိုင်
အံ့လော” ဟု မိမိအကြိုက်ကို အခွင့်ပေး၍ မေးမြန်းခြင်းမျိုး မဟုတ်။
ယင်းသို့မေးလျှင် “မပြုနိုင်ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရုံမျှဖြစ်သည်။
ယခုသော် “သင် ရဟန်းပြုနိုင်သည် မဟုတ်လော” ဟု ပြုစေလိုသောဆန္ဒဖြင့်
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မပြုနိုင်ပါဟူ၍ ဆန့်ကျင်စကားဖြင့် အဘယ်မှာ
လျှောက်ထားဝံ့ပါမည်နည်း။

နောင်တော်မှာမင်းဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘုရားဖြစ်၍သာမဟုတ်၊ ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်
ကြောက်ရိုသေခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကပင် လုံးဝမပါသော်
လည်း “ပြုနိုင်ပါသည်ဘုရား” ဟု အလိုက်သင့် လျှောက်ထားလိုက်သည်။
အဖြေကား ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ကိုခေါ်၍ နန္ဒအား သင်္ကန်း စည်းပေးရန်
လွှဲအပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့မှာ နောင်တော်အကြိုက် စည်းဝါးကိုက် အလိုက်သင့် ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားကြသူများဖြစ်ဟန်တူ၏။ ခေါ်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ရှင်သာ
ရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် ညီမောင်အာနန္ဒာတို့ သုံးပါးအနားသို့ ချက်
ချင်း ရောက်လာသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက သောကကြောင့် ဘုရားရှင်
ရှေ့မှ မထချင်ဖြစ်နေသော နန္ဒကိုတုံ့ထူဖေးခေါ်သည်။ တစ်နေရာရောက်
သော် ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ခေါင်းရိတ်ပေးသည်။ ရှင်အာနန္ဒာက အဝတ်
ပိုင်းတစ်ခုဖြင့် နန္ဒ၏ဆံပင်များကို ခံယူသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက အတ္ထိ
ဣမသ္မိံ ကာယေ ကေသာ၊ လောမာ၊ နခါ၊ ဒန္တာ၊ နိတစော ဟူသော
တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နန္ဒဆင်ခြင်ရန်ဟု ရွတ်ဆိုပေးသည်။

လူဟူသည် အပုပ်ကောင်ကို ရုပ်ဆောင်ထားသော ခန္ဓာငါးပါး အစု အရုံး သုံးဆယ့်နှစ်ကောဠာသ အစုအဝေးမျှသာဖြစ်သည်။ သာမန်စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကာမျှဖြင့် မနှစ်မလို့ ပျို့ အန်ချင်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ ယင်းသုံးဆယ့် နှစ်ကောဠာသ တို့ အနက် မျက် မြင် ဒိဋ္ဌ ဖြစ် သော ဆံပင်၊ မွှေးညှင်း၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ သွား၊ အရေပြား ဟူသော ကောဠာသငါးမျိုးကို ယခု မိမိဦးခေါင်းမှ ကျလာသော ဆံပင်ကိုကြည့်၍ ရှုပွားဆင်ခြင်ပါဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက တရားပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သံဝေဂ မပါ၊ မလှံသာ၍ သင်္ကန်းဝတ်ရမည့် နန္ဒမင်းသားအဖို့မူ ကေသာဟု ဆိုသောအခါ ဘဒ္ဒကလျာ၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ပိတုံးရောင်ကေသာ၊ နဖူး ဆံပင်တို့တွင် ဝဲခွေ၍ ချထားသော ဆံခွေလေးများကိုသာမြင်သည်။ နခါဟု ဆိုသောအခါ ကလျာ၏ လက်သည်း ဝိုင်းချွန်ချွန်ကလေးများအပေါ်မှ ဒန်းနီရောင် နီထွေးထွေးကလေးများကိုသာ မြင်သည်။ ဒန္တာဟု ဆိုသော အခါ ကလျာ၏ ခံတွင်းဝမှ သန္တာအလား ပုလဲလုံးကလေးများစီထား သည့်တမူ၊ ဖွေးဖြူညီညာသော သွားကလေးများကိုသာ မြင်သည်။

ယခုကလေးတွင်ပင် “မောင်တော်ရေ... အမြန် ပြန်ခဲ့ပါ ခလှည့်” ဟု မထိတထိ ပြောလိုက်သော ညသံလေးနှင့်အတူ ဖြူဖွေးသောသွားကလေး များကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရာက မြင်နေဆဲဖြစ်သည်။ အဘယ်တရားသည် နန္ဒ၏သောကကို တိုးဝင်ဖြေဖျောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။

နန္ဒသည် ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်တို့နှင့် အတူ ယခင်က နောင်တော်ကို ကြောက်၍ချုပ်တည်းထားအပ်သောမျက်ရည်တို့တောက်တောက်ကျသည်။ ဝေးပီနုမရေ၊ ဝေးကြပြီဟု တွေးသည်။ သို့သော် နန်းတော်မှာအနီးကလေး ဖြစ်၍ နောင်တော်ထံပါးမှအခွင့်သာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သင်္ကန်းဝတ်ကို ချွတ်လိုက်ရုံမျှ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆက်၍အားတင်းသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအတွေးမှာအချိုးနီးမျှသာဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တိုင် သင်္ကန်းဝတ်ပြီး၍ ကိုယ်နှင့် မကွာ စောင့်ရှောက်ထားရာမှ နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ဒေသစာရီ ထွက်ခွာခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဇေတဝန်တွင် ရဟန်းသစ်ကလေး နန္ဒအား သီးခြား နေရာ ပေး၍ အေးအေးနေစေသည်။ သို့သော် ရှင်နန္ဒမှာ အေးဖို့နေနေသာသာ ကိုယ်ရော

စိတ်ပါ ဆင်းရဲလှစွာသည်။ စိတ်က ဇနပဒကလျာကို မပြတ် တမ်းတ၍ အသည်းတွင် သံမှိုနှက်ထားသကဲ့သို့ရှိနေသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းနေရသည်။ အိပ်ရာမာကြောကြောတွင် အိပ်ရသည်။ ဖိနပ်မစီး ထီးဆောင်းခွင့်မျှ မရ၊ မျက်နှာအောက်ချ၍ ဆွမ်းခံလိုက်ရသည်။ အဘယ်မှာ ကိုယ်ချမ်းသာနိုင် ပါအံ့နည်း။ သူ့ရို့ကတော့ ရဟန်းဘဝ ဟူသည် ကောင်းမြတ်လှသည်ဟု ပြောကြသည်။ အဘယ်ပုံကောင်းပါသနည်း။

ဇေတဝန်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ နောင်တော်ဘုရားနှင့် မတွေ့ရ သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အခြား ရဟန်းများကတော့ အရှင်နန္ဒကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ ဆိုရ လောက်အောင် မပြတ်စောင့်ရှောက်နေကြသည်။

သို့နှင့် စိတ်ထောင်းတော့ကိုယ်ကျေ ဟူဘောစကားအရ ဇနပဒကလျာ ၏ တည်းဟူသောညွှာကြီး ရင်ဝတွင်စူးဝင်လျက်ရှိသော အရှင်နန္ဒအဖို့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး တစ်နေ့တခြား ညှိုးချိုးလာသည်။ သောကညောင့် စူးလျက်ရှိသောသူအဖို့ အာဟာရဖြင့်လည်း အဘယ်မှာမျှတနိုင်ပါအံ့နည်း။ ရလာသောဆွမ်းကို သပိတ်လိုက် အတိုင်းပင် ချောင်ထိုးထားလိုက်ရသည် ချည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်နှင့်ပင် အသွင်သဏ္ဍာန်တူညီပါသည် ဆိုသော အရှင်နန္ဒအဖို့ သိသိသာသာကြီးပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ကျောင်းသခမ်းချောင် တစ်ခုတွင် သင်္ကန်းကိုခြုံကာ ခွေ၍ ချည့်နေသည်။ သေသော်မှတည့် ဩဝါ-ကောင်း၏ အထိစဉ်းစားလာသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ဘုရားရှင်သည် အရှင်နန္ဒ၏သခမ်းအတွင်းသို့ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိလာရာ မလှုပ်ချင်တော့သော်လည်း နောင်တော်ကိုကြောက်သော အရှိန်ကြောင့် ခွေရာမှထ၍ ဝပ်တူးလှိုက်ရသည်။

“နန္ဒ။ ။ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးရပါ၏လော”

“အဘယ်မှာ ချမ်းသာပါမည်လဲ နောင်တော်ဘုရား၊ ဘဒ္ဒကလျာနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ခုအထိ တစ်စက်ကလေးမျှ မချမ်းသာပါ”

သည်တစ်ခါတော့ အပြစ်ပေးလိုလျှင်လည်း ပေးလေရော့၊ စိတ်ထဲရှိ သမျှကို အတိအလင်းပင် ဖွင့်ထုတ် လျှောက်တင် လိုက်သည်။ သို့သော် နောင်တော်က ပြန်လွှတ်မည့်အကြောင်း၊ ဘဒ္ဒကလျာအကြောင်းကိုတော့

တစ်ခွန်းမျှမပြော၊ ပြောလာသည်က တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ “နန္ဒ။ ။သင် တာဝတိံသာနတ်တို့ရွာသို့ မရောက်ဖူးချင်ဘူးလား၊ ငါတို့နောင်ညီနှစ်ပါး တာဝတိံသာသို့ သွားကြရအောင်” ဟူ၏။

မမျှော်လင့်သော ယင်းစကားကြောင့် အရှင်နန္ဒ ရုတ်ချည်း အာရုံ ပြောင်းသွားသည်။ မိမိအပေါ်တွင် နောင်တော်သဘောထားပျော့ပျောင်း လာသည်။ မိမိသဘောသို့ လိုက်လျောလာပြီဟုလည်း အားတက်လိုက်မိ၏။

တာဝတိံသာ နတ်ရွာခြောက်ထပ် ဟူသည် မိမိတို့ အစဉ်အလာတွင် ကျော်ကြားလှစွာသော အမည်များဖြစ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် သိကြားမင်း နေရာဆိုသော တာဝတိံသာက ပို၍ကျော်ကြား၏။ နတ်ဒေဝတာ အလှ ကညာတို့ဖြင့် အလွန်ပျော်ဖွယ်ရာကောင်းသည်ဟုဆို၏။ စာတွေ့-စကားတွေ့ သာမဟုတ်၊ ကပိလဝတ်နန်းတော်သို့ ရံဖန်ကြွရောက်လာလေ့ရှိသော ဆရာ ရသေ့ကြီးများ၏ သူတို့ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့သရွေ့ ကိုယ်တွေ့ မိန့်ကြားချက် များကို ကြားခဲ့ရသည်။ နောင်တော်ဘုရားနှင့် တပည့်သား တန်ခိုးရှင် တို့လည်း ရံဖန်သွားရောက်ကြသည်ဟု ကြားရသည်။ မိမိအဖို့သော် အဘယ်ပုံ ရောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ယခု နောင်တော် ဘုရားက စကားစပ်လှာသည်။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နောင်တော်တို့လို တန်ခိုးဣဒ္ဓိ တစိုးတစိမျှမရှိသောမိမိအဖို့ အဘယ်ပုံ လိုက်ပါနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် “တာဝတိံသာသို့ လိုက်ပါလိုပါသည် နောင်တော်ဘုရား။ သို့သော် တန်ခိုးဣဒ္ဓိမရှိသော တပည့်တော်အဖို့ အဘယ်ပုံ လိုက်ပါနိုင်ပါ မည်နည်း” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စအတွက် ငါ့တာဝန်ရှိပါစေနန္ဒ၊ လိုက်ပါဖို့ရန်သာ သင်ကံန်း သပိတ်တို့ကို ပြင်ဆင်ပေဟော့၊ ငါတို့ ယခုပင်သွားကြကုန်အံ့”

နောင်တော်၏ လိုက်လျောသမှု ပြုလာခြင်းနှင့်အတူ မျှော်လင့်ချက် အလားအလာနှင့် အာရုံပြောင်းသွားသော အရှင်နန္ဒအဖို့ ဖြေလျော့ ခွေ အနေမှ ရုတ်ခြည်းပင် နေရာမှထကာ သွက်လက်စွာဖြင့် သပိတ်သင်္ကန်းတို့ ပြင်ဆင်ပြီး အသင့်အနေအထားသို့ ရောက်သွားသည်။

ကိုယ်စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးနေသူများအဖို့ ကျန်းကျန်း မာမာ ရှိနေခဲ့ပါ သော်၊ ဒေသစာရီလှည့်လည်ခြင်း၊ ခရီးသွားခြင်းသည် ဖြေဆေးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်က ညီတော်မို့ ဟု ဆိုချင်လျှင် ဆိုနိုင်၏။ ကိုယ်စိတ်နှလုံး

ညှိုးချုံးနေသောညီဖြစ်သူအား အကောင်းဆုံးသောခရီးသို့ ပို့ဆောင်တော်
မူမည်ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုသော်၊ ညီတော်၏အနာဂတ် အလားအလာကို
ရှုမြင်တော်မူကာ သူ့ စရိုက်နှင့်လိုက်လျော ဖြေလျော့ ချော့တော်မူခြင်း
ဟုလည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။

တန်ခိုးတော်ဆိုတော့လည်း လွယ်ကူလှပါပေ၏။ ကျောင်းအပြင်သို့
ရောက်၍ ဘုရားရှင်က အရှင်နန္ဒ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက်ပင် ကောင်းကင်သို့ နှစ်ဦးစလုံးမြင့်တက်၍ သွားသည်။ မြို့ရွာ တော
တောင်တို့ကိုဖြတ်ကျော်၍ သွားသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ဘုရားရှင်က နွေ
တော်က၊ အရှင်နန္ဒက နောက်တော်မှ အလိုက်သင့်ပါလာသည်။

မြို့ရွာ ဂနိုင်း၊ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်၊ စုံမြိုင် တောအုပ်တို့ကို အပေါ်
စီးမှကြည့်မြင်ရသည်မှာ၊ ဤပုံဤနည်းမမြင်ဖူးသော အရှင်နန္ဒအဖို့ သာယာ
လှ၏။ အတန်ငယ်သွားမိလျှင်ပင် မြို့ရွာတို့ကင်းပျောက်၍ စိမ်းညို ရီမှောင့်
သော တောကြီး တောင်ကြီး များကိုသာ တွေ့လာ ရသည်။ ယင်းတော
တောင်တို့အထက်မှ တိမ်တိုက်နှင်းဖြူများကိုဖြတ်၍ သွားရသည်။ ထိုမှလွန်
သော်၊ ဘော်ငွေပြားကြီးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့်ပမာ ရေခဲတုံး နှင်းတုံးတို့
ဖုံးအုပ်ထားအပ်သော တောကြီးမဟာကိုတွေ့ရှိလာရ၏။ ဟိမဝန္တာတောင်
ပေတည်း။

ထိုနေရာတွင် နောင်တော်က အောက်သို့ဆင်းလိုက်သောအခါ ဆီးနှင်း
တို့ထူထပ်သော်လည်း သစ်ပင်ကြိုးကြားတို့ရှိသော တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိ
လာကြသည်။ ယင်းသစ်ပင်တို့မှာ ဆီးနှင်းတို့အကြားတွင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း
မီးလောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းသစ်ပင်တို့အကြားတွင် မျောက်များကို တွေ့ရသည်။ အခြား
မျောက်တို့လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသော်လည်း၊ သစ်ငုတ်ကြီးတစ်ခုအပေါ်တွင်
ကား မျောက်အိုမကြီးတစ်ကောင်သည် တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးလောင်ထား
သည့် ဒဏ်ရာကြောင့် မှိုင်တွေလျက်ရှိ၏။ မျောက်ဟူသည် ပင်ကိုကအရုပ်
ဆိုးသည့်အပေါ်တွင် မီးလောင်ဒဏ် ခံထားရသော အခါ တစ်ကိုယ်လုံး
အရေတွေလန်ရုံ မြင်မကောင်း ပျူမကောင်းဖြစ်နေရှာသည်။

ယင်း မျောက်အိုမအနီးသို့ပင် ဆင်းသက်မိသောအခါ ဘုရားရှင်က
“ရှုလော့နန္ဒ။ ။မီးလောင်ထားသော မျောက်မကိုမြင်ပါ၏လော” ဟု
မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“မြင်ပါသည်ဘုရား”

“မြင်ရုံမျှသာမဟုတ်၊ ကောင်းစွာ ရှုလော့နန္ဒ”

“ရှုပါသည်ဘုရား”

မြင်ခြင်းနှင့် ရှုခြင်းမှာ တစ်ခြားစီဖြစ်၏။ မျက်စိကို ဖွင့်ထားလျှင် တူရူတွင် မြင်အပ်သမျှကိုမြင်မည်သာဖြစ်၏။ မျက်စိအကြည်တွင် ထင်လာ ရှိလည်းမြင်၏။ ကြည့်သောကြောင့်လည်းမြင်၏။ ရှုခြင်းကား အာရုံထူး ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ပြုခြင်းဖြစ်၏။ မိခင်သည် သားငယ်ကို ရှုအပ်သော မျက်စိမျိုးတည်း။ ထို့ကြောင့် ‘ရတနာမျက်ရှု-သား ရှေ့’ ပညာရှိတို့ စပ်ဆိုသည်။

အရှင်နန္ဒအဖို့ကား နောင်ဘုရား အမိန့်ကြောင့် မျောက်မကို မြင်ပါ၏။ ရှုပါ၏။ သို့ရာတွင် မသတိစရာ ရှုံဖွယ်ရာအဖြစ်မျှသာရှိသည်။ ဤမျှဖြင့် တစ်ထွာပြုမှ တစ်တောင်မမြင်နိုင်သော အရှင်နန္ဒသို့ ဘုရားရှင် ထံမှ နောက်ထပ်မိုးကြိုးစက်သံ မေးခွန်းတော်တစ်ရပ် ကျရောက်လာပြန်သည်။ ယင်းသည်ကား “နန္ဒ။ ။ဤမျောက်မနှင့် ဇနပဒတို့ အဘယ်သူက ပို့၍ လှသနည်း” ဟူ၍ပင်ဖြစ်၏။

ယင်းမေးခွန်းကို ဖြေနိုင်ဖို့ဝေးစွာ၊ အရှင်နန္ဒအဖို့ တဖက်သို့ပင် ဦးခေါင်း ဝေ့ဝိုက်သွားကာ “ရက်စက်လှပါချေည့် နောင်တော်ဘုရား” ဟုပင် စိတ် ထဲမှ ညည်းတွားလိုက်မိရုံမက သပိတ်ဖြင့် ကွယ်၍ပင် မျက်ရည်ယိုမိရှာသည် ကို ဘုရားရှင်က မမြင်ချင်ပြု၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ပင် ထိုနေရာမှ ဆက် လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

သစ်ငုတ်တို့ ချောက်အဝက
မျောက်မနှင့် ပမာအညီ
ကလျာဏီနှင့်မတူလား၊
ပြောတာက၊ သဘောမှာမကျ
ဂေါတမရဲ့ညီမင်းနန်၊
အောင်မယ်မင်း- ဆိုးရက်လေသည့်ကံ
ကျုပ်ညီမင်းနန်-
အနှိပ်စက်ကိုခံ၊ သပိတ်ဖက်လှိုင်းပြန်....

ဦးစိန်ကတုံး

ဟိမဝန္တာမှလွန်သော် စိန်ရောင်မြရောင်တို့ ဝိုင်းကာနေ၍ သာယာရူ
မောဗယ်မဆုံးသော ဆေးဒန်းမြင်းသီလာအပြင်၊ ရွှေရည်ငွေရည်ပတ္တမြား
ရည်တို့စီးဆင်းနေသည့်ပမာ သာယာလှသော မြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ အိုင်ကြီး
ခုနစ်အိုင်စသော ဟိမဝန္တာ၏ အခြံအရံများကို ဘုရားရှင်ကပြသည်။ အရှင်
နန္ဒအဖို့ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း မရှင်သည့်နှလုံး မပြုံးနိုင်သည့်မျက်နှာတို့
သက်သာရာရပြန်၏။

“အံ့မခန်းသော မြင်ကွင်းတွေ့ပါဘုရား။ ။ တာဝတိံသာသို့ရောက်
နေပါပြီလား နောင်တော်ဘုရား”

“မဟုတ်သေးဘူး နန္ဒ။ ။ ဈာန်ရှင်တရားရှင် ရဟန်း ရသေ့တို့ပျော်
မွေ့ရာ ဟိမဝန္တာ၏ ဝန်းကျင်မျှသာဖြစ်သည်။ ယခု ငါတို့ တာဝတိံသာ
သို့ သွားကြကုန်အံ့။”

(၃)

မိန့်ခွန်းတော်အဆုံးမှာပင် ကွေးသော လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သကဲ့သို့
တာဝတိံသာ နတ်တို့ရွာသို့ရောက်လာကြသည်။ ရှေးဦးစွာ စိတ္တရ လတာ
ရေကန်ကို ကျော်သည်။ ထိုနောက် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကိုဖြတ်သည်။ ရေကန်
တွင်လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဖိုမတဲ၍ဖြစ်စေ၊ တစ်
ကိုယ်တည်းဖြစ်စေ၊ အသီးသီးလှုပ်ရှားသွားလာလျက်ရှိနေကြသော နတ်
သား နတ်သမီးတို့ကို လေ့လာရပြီဖြစ်၏။

ထို့နောက်တွင်ကား သိကြားမင်းအတွက် အစဉ်ခင်းထား အပ်သော
ပဏ္ဍုကမ္ဘလာ မြကျောက်ဖြာထက်ဝယ် ဘုရားရှင်သည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ
ထိုင်နေတော်မူလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်က အရှင်နန္ဒအား မိမိနံဘေးတွင်
ထိုင်စေသည်။

ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော် မူလာသည် ဟူသော သတင်းနှင့် အတူ
တာဝတိံသာနတ်ရွာတစ်ခုလုံး တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်ကာ ဘုရားရှင်သီတင်း
သုံးတော်မူရာ ပဏ္ဍုကမ္ဘလာဆီသို့ နတ်သား-နတ်သမီးတို့စုပုံ၍ ရောက်လာ
ကြသည်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်မဟာကဿပ စသောအရှင်တို့သည် တာဝတိံ
သာသို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရံခါကြွလာလေ့ရှိသော်လည်း ဘုရားရှင်
မူကား ကြွလာခဲဘိခြင်းဖြစ်၏။ ယခု ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာသည်
ဆိုသောအခါ ရှေ့ဆုံးမှဖူးတွေ့လာသူကား သိကြားမင်းကိုယ်တိုင်ဖြစ်၏။

သိကြားမင်း လာသည်ဆိုတော့ သိကြား မိဖုရား လေးပါးနှင့် အတူ အတွင်းအခြံအရံနတ်သမီးငါးရာတို့ တစ်ပြိုင်နက်ပါလာ၏။ ထိုမျှမက အပြင် အခြံအရံ နတ်သမီးနှစ်ကုဋေငါးသန်းတို့လည်း တစ်ပြိုင်နက်ပင် ပါလာ၍ အဆင့်ဆင့်ဝိုင်းရံလျက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရားရှင်က သိကြားမင်းသို့ ပဋိသန္တာရ တရားစကား အနည်းငယ် မိန့်ကြားပြီးနောက် အရှင်နန္ဒဖက်သို့ လှည့်၍ “နန္ဒ။ ။နတ်သမီးများကို ရှုလော့”ဟု ယခင် မျောက်မကိုတွေ့စဉ်က မိန့်ကြားသကဲ့သို့ပင် မိန့်ကြား လိုက်သည်။

သည် အကြိမ်တွင်တော့ အရှင်နန္ဒအား အထူး အရှုခိုင်းဖို့ မလိုပါ။ အကြောင်းမှာ တာဝတိံသာသို့ ရောက်လာသည်ဆိုကတည်းက အရှင်နန္ဒ အဖို့ ဥက္ခိတ္တစက္ခု မိမိရှေ့သို့ လေးတောင်မျှသာ ရှုရမည်ဟူသော ရဟန်း တရားကိုပင် သတိမထားနိုင်တော့ဘဲ မျက်စိအဝိုင်းသားနှင့် အချောအလှ နတ်သမီးမြင်သမျှကို ရှုပြီးရင်းရှုရင်းဖြင့် ရှုမဆုံးဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

ဤမျှကား သာမန် နတ်သမီးတို့အပေါ်တွင်မျှဖြစ်၍ မိမိရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသော သိကြားမင်း၏ အခြေအရံ ထိပ်တန်း နတ်သမီး တို့ကို ရှုမြင်ရသောအခါတွင်မူ အရှင်နန္ဒအဖို့ ရဟန်းဣန္ဒြေကိုမူ မဆည်နိုင်အောင် ကိုယ်ဟန်ပျက်လျက်ရှိနေရသည်။

“နန္ဒ။ ။သင်စွဲလန်းလျက်ရှိနေသော ဇနပဒကလျာဏီ၏ အလှသည် တင့်တယ်သလော၊ ဤနတ်သမီးတို့၏အလှသည် တင့်တယ်သလော၊ အဘယ် သူက ပို၍တင့်တယ်ကြပါသနည်း”

“နောင်တော်ဘုရား။ ။အထူး လျှောက်ထားဖွယ်ပင် မလိုတော့ပါ။ ဤ နတ်မိမယ်တို့၏ အလှနှင့် နှိုင်းစာသော် ကလျာဏီ၏ အလှဟူသည် လမ်းတွင်တွေ့ခဲ့ရသော မျောက်မသဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်ဘုရား”

ဤတွင် အရှင်နန္ဒ၏ သဘောသည် ပေါလောကြီး ပေါ်လာ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ယေဘုယျနှင့် ပြောသော် ယောကျ်ား သတ္တဝါတို့၏ သဘောသည် ပေါလောကြီး ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အရေ ပြားတစ်ထောက်မျှသော တရားသဘောကို မမြင်နိုင်သဖြင့် လှသော ကြောင့် ချစ်သည်ဟုဆို၏။ လှသည်ထက်လှသူကို တွေ့ရသောအခါ ထို အချစ်ကွယ်ပျောက်၏။

စင်စစ်တင်မူ အလှူဟူသည် အရေပြား တစ်ထောက်နှစ်ထောက်တိုင် သာ မှောက်မှားနေကြခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့၊ အချစ်သံယောဇဉ်ဟူသောအထင် အမှတ်ဟူသည်လည်း လူသတ္တဝါတို့၏ အထင်အစွဲလွဲမှားနေမှုမျှသာဖြစ်ပေ သည်။ အရေပြားတစ်ထောက်ဟူသည် ပင်ကိုယ်အရေပြားဖြစ်၍ နှစ်ထောက် ဟူသည် ယင်းအရေပြားပေါ်တွင် လိမ်းခြယ်ပေါင်းတင် ထားအပ်သော သနပ်ခါးနံ့ သာတို့ကိုဆိုလို၏။ ယင်းသို့အထင်အစွဲလွဲမှားလျက် ရှိနေသေး သော ညီတော်အတွက် ဆက်ရန်ရှိသေးသဖြင့် “နန္ဒ။ ။ ဤသို့သော နတ်သမီးတို့ကိုရယူလိုသလော” ဟု မေးမြန်းလိုက်ရသည်။

“ရယူလိုလှပါသည် နောင်တော်ဘုရား။ ။ အဘယ်တရားအဘယ်အမှု ကိုပြု၍ ရနိုင်ပါနည်း”

“တရားအထူး မဟုတ်ပါ။ သင်ကျင့်နေဆဲသော ရဟန်းတရားကို ကျင့် လျှင်ပင် ရနိုင်ပါသည်။”

“ရဟန်းတရားကျင့်သော် ရပါမည်ဟု အရှင်ဘုရား ဝန်ခံပါသလား နောင်တော်”

“ငါဝန်ခံပေ၏ နန္ဒ”

နတ်သမီးရဖို့ရန် စိတ်အားသက်ရန် လွန်းနေသော အရှင်နန္ဒက ဘုရား ရှင်ကိုပင် ချည်မိတုပ်မိအောင် ဝန်အခံခိုင်းလိုက်ပေသေး၏။ တန်ခိုးတော် သည် ဘုရားရှင်ကူညီလျှင် ဘယ်ကိစ္စမဆို ပြီးစီးထမြောက်ရမည်ဟု သူယုံ ကြည်သည်။

စိတ်ထက်သန်လိုက်ပုံမှာ “သို့ဆိုလျှင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းသို့ပြန်ကြ ပါစို့။ ရဟန်းတရားကို အမြန်ပင် ပွားများကျင့်ကြံလိုနေပါပြီ ဘုရား” ဟုပင် လျှောက်လိုက်ချေသေး၏။

(၄)

သို့နှင့်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဘုရားရှင် ပြန်ရောက် သည်ဆိုလျှင်ပင် ကြံဆိုလျက်ရှိကြသော ရဟန်းတော်တို့က နောက်တော်မှ ညှိုးငယ်စွာနှင့် ပါသွားသော အရှင်နန္ဒအား တက်ကြွ ရှင်လန်းစွာဖြင့် ပြန်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဧကန္တ၊ အရှင်နန္ဒသည် နောင် တော်ထံမှ တရားထူးရရှိခဲ့ချေပြီ တန့်ဟုပင် ထင်မှတ်ကြသည်။

ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားရှင်က အရှင်နန္ဒအား သူ့စရိုက်နှင့် လိုက်လျောညီသည့် ကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပင်ပေးသည်။ အဆောင် မန္တန်အဖြစ် ကေသာ၊ လောမာစသော ကာယဂတာသတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဂါထာများကို မပြတ်ရွတ်ဖတ်ရှုမှတ်နေရန် ပေးသည်။ အရှင် နန္ဒ၊ တရား အလုပ်ကို ကျားကုပ်ကျားခဲ အားထုတ်လေပြီတည်း။

နတ်သမီးလိုချင်သောကြောင့် တရားအားထုတ်လိုက်ပုံမှာ ရဟန်းတို့ စည်းဝေးရာလာနေကျ ညဉ့်ဦးပိုင်းတရားကိုပင် မလာနိုင်၊ မိမိနေရာတွင်ပင် ကုပ်၍ တရားအားထုတ်သည်။ ယခုသော် အရှင်နန္ဒ၏ နှလုံးတွင် ယခင်ကလို ဘဒ္ဒကလျာဏီမရှိတော့၊ လက်ဖျားခြေဖျား အသားအရောင် ကလေးတွေ ခိုခြေအဆင်းနှင့် တဝင်းဝင်းတသသ လှချင်တိုင်း လှကြသော နတ်သမီး အချောအလှကလေးတွေကိုသာ တစ်မြင်တည်း မြင်လျက်ရှိနေသည်။

အရှင် နန္ဒ၏ ယင်းသို့သော တရားသတင်းဆန်းကို ရဟန်းတော်တို့ သိကြသည်သာဖြစ်၏။ အချို့ ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်သည် ညီတော်မို့ တရားဆန်းပေးသည်ဟုလည်း ရယ်သွမ်းသွေးသူ သွေးကြ၏။ ဘုရားရှင်ကမူ ရှေးဦးစွာ နန္ဒ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့ နန္ဒသည် နတ်သမီးများကို လိုချင်၍ တရားအားထုတ်နေသည်ဟု နှုတ်တော်ဖြင့်မြှောက်၍ ပင် သတင်းပေးထား၏။ ထို့နောက် ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်မဟာကဿပ၊ ထို့နောက် နန္ဒ၏ နောင်တော် ညီတော်များဖြစ်သော ရှင်အာနန္ဒာ၊ ရှင် အနုရုဒ္ဓါစသည့် သာဝကများသို့ သတင်းပေးထားသည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရဟန်းနှင့် အမ သတ္တဝါသည် ဘုန်းကြီးနှင့် ဘီး ဆိုသကဲ့သို့ မပတ်သက် မဆက်နွှယ်ပါသည်ကို ရဟန်း နန္ဒအဖို့မူ ပတ်သက် ဆက်နွှယ်နေတော့သည့်ပမာ နတ်ကညာများကို အလိုရှိ၍ တရားအားထုတ် မှုဆိုသည်မှာ ရယ်သွမ်းသွေးဖွယ်ရာဖြစ်သောကြောင့် ညီတော် နန္ဒအား ရယ်သွမ်းသွေးစေနိုင်ကြရန်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ယင်းဆန္ဒကို သိကြသော သာဝကကြီးများကလည်း အရှင်နန္ဒအနားသို့ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ကြွ ရောက်လာကြပြီးနောက် ရှုတ်ချသောမျက်နှာ၊ အံ့ဩသောအမူအရာ၊ မထိ ခလုတ် ထိခလုတ်စကားတို့ဖြင့် ပြောကြားပြန်ရယ်ပြုလာကြသည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ဘယ့်နှယ်လဲကျုပ်တပည့်ရဲ့။ ။ နတ်သမီးလိုချင်လို့ တရားကျင့်နေဆိုပါလား” ဟု လည်းကောင်း၊ ရှင်မဟာ ကဿပ က “သင်္ကန်းမှ အားမနာလိုက်လေ ငါ့ရှင်ရယ်၊ မယားကြောင့်

ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် ဘုရားရှင်က အရှင်နန္ဒအား သူ့စရိုက်နှင့် လိုက်လျောညီသည့် ကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပင်ပေးသည်။ အဆောင် မန္တန်အဖြစ် ကေသာ၊ လောမာစသော ကာယဂတာသတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဂါထာများကို မပြတ်ရွတ်ဖတ်ရှုမှတ်နေရန် ပေးသည်။ အရှင် နန္ဒ၊ တရား အလုပ်ကို ကျားကုပ်ကျားခဲ အားထုတ်လေပြီတည်း။

နတ်သမီးလိုချင်သောကြောင့် တရားအားထုတ်လိုက်ပုံမှာ ရဟန်းတို့ စည်းဝေးရာလာနေကျ ညဉ့်ဦးပိုင်းတရားကိုပင် မလာနိုင်၊ မိမိနေရာတွင်ပင် ကုပ်၍ တရားအားထုတ်သည်။ ယခုသော် အရှင်နန္ဒ၏ နှလုံးတွင် ယခင်ကလို ဘဒ္ဒကလျာဏီမရှိတော့၊ လက်ဖျားခြေဖျား အသားအရောင် ကလေးတွေ ခိုခြေအဆင်းနှင့် တဝင်းဝင်းတသသ လှချင်တိုင်း လှကြသော နတ်သမီး အချောအလှကလေးတွေကိုသာ တစ်မြင်တည်း မြင်လျက်ရှိနေသည်။

အရှင် နန္ဒ၏ ယင်းသို့သော တရားသတင်းဆန်းကို ရဟန်းတော်တို့ သိကြသည်သာဖြစ်၏။ အချို့ ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်သည် ညီတော်မို့ တရားဆန်းပေးသည်ဟုလည်း ရယ်သွမ်းသွေးသူ သွေးကြ၏။ ဘုရားရှင်ကမူ ရှေးဦးစွာ နန္ဒ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့ နန္ဒသည် နတ်သမီးများကို လိုချင်၍ တရားအားထုတ်နေသည်ဟု နှုတ်တော်ဖြင့်မြှောက်၍ ပင် သတင်းပေးထား၏။ ထို့နောက် ရှင်မောဂ္ဂလင်္ဂ၊ ရှင်မဟာကံသပ၊ ထို့နောက် နန္ဒ၏ နောင်တော် ညီတော်များဖြစ်သော ရှင်အာနန္ဒာ၊ ရှင် အနုရုဒ္ဓါ စသည့် သာဝကများသို့ သတင်းပေးထားသည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရဟန်းနှင့် အမ သတ္တဝါသည် ဘုန်းကြီးနှင့် ဘီး ဆိုသကဲ့သို့ မပတ်သက် မဆက်နွယ်ပါသည်ကို ရဟန်း နန္ဒအဖို့မူ ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေတော့သည့်ပမာ နတ်ကညာများကို အလိုရှိ၍ တရားအားထုတ် မှုဆိုသည်မှာ ရယ်သွမ်းသွေးဖွယ်ရာဖြစ်သောကြောင့် ညီတော် နန္ဒအား ရယ်သွမ်းသွေးစေနိုင်ကြရန်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ယင်းဆန္ဒကို သိကြသော သာဝကကြီးများကလည်း အရှင်နန္ဒအနားသို့ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ကြွ ရောက်လာကြပြီးနောက် ရှုတ်ချသောမျက်နှာ၊ အံ့ဩသောအမူအရာ၊ မထိ ခလုတ် ထိခလုတ်စကားတို့ဖြင့် ပြောကြားပြက်ရယ်ပြုလာကြသည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “ဘယ့်နှယ်လဲကျုပ်တပည့်ရဲ့။ ။ နတ်သမီးလိုချင်လို့ တရားကျင့်နေဆိုပါလား” ဟု လည်းကောင်း၊ ရှင်မဟာ ကံသပ က “သင်္ကန်းမှ အားမနာလိုက်လေ ငါ့ရှင်ရယ်၊ မယားကြောင့်

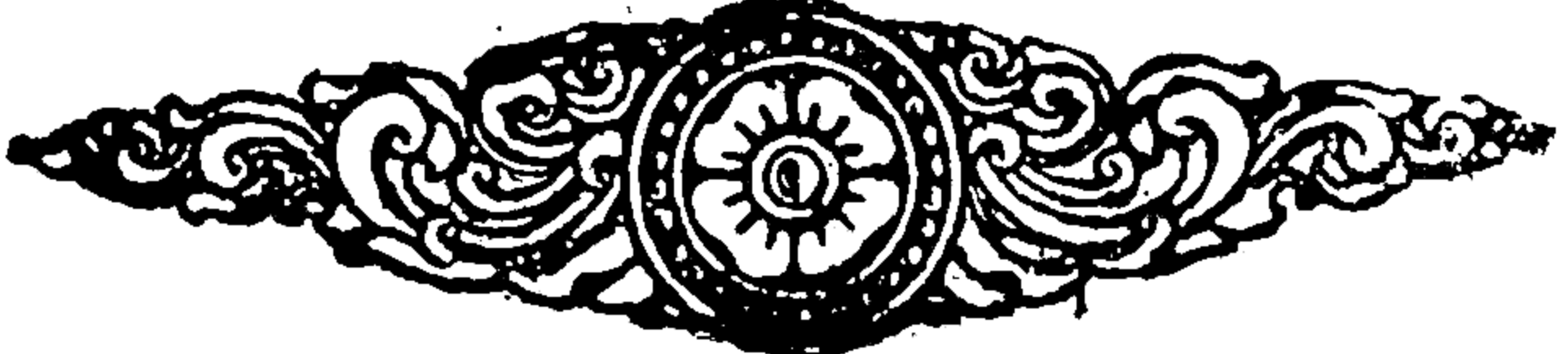

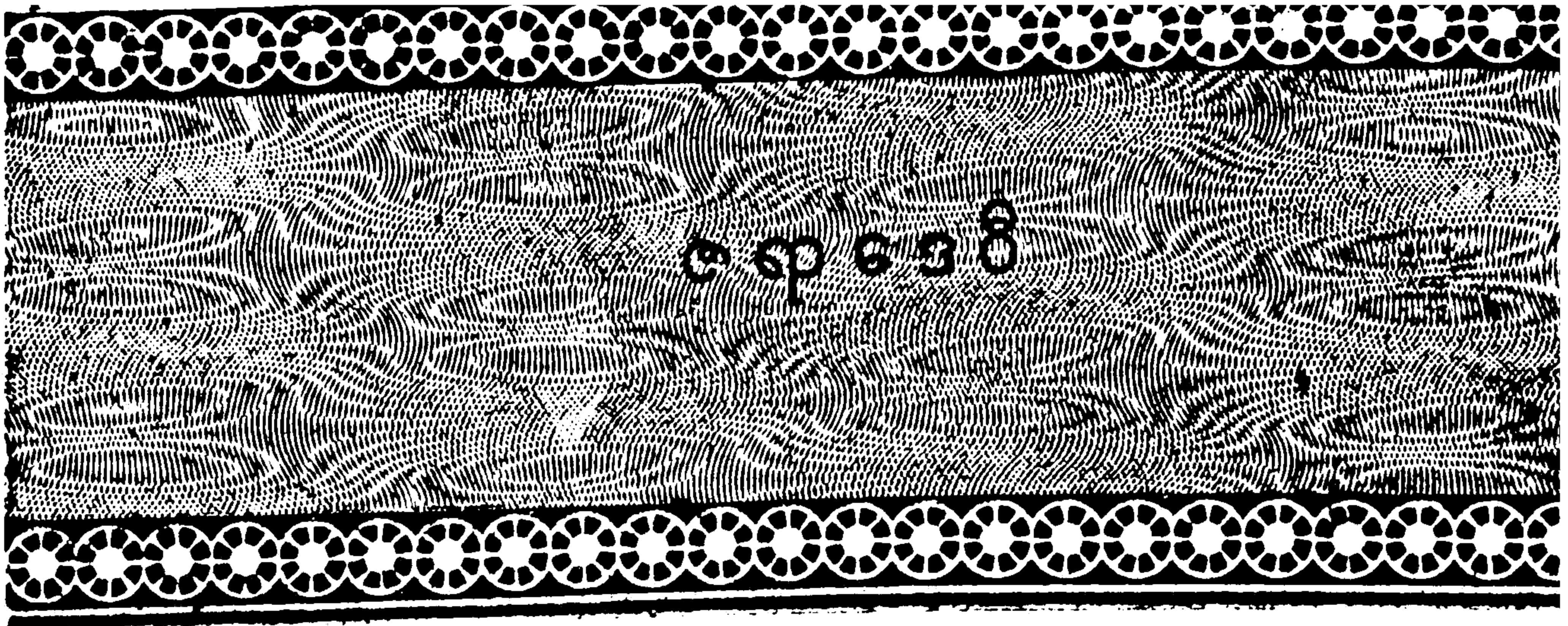
ထိုနေ့ညဉ့်ဦးပိုင်း ရဟန်းတို့စည်းဝေးရာသို့မူ အရှင်နန္ဒသည် တက်ကြွ ရှင်လန်းသောအသွင်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာကာ ဘုရားရှင်ရွှေတော်မှောက်သို့ အရောက်သွား၏။ အရှင်နန္ဒ ကျွတ်တမ်းဝင်လာပြီကို အရိယာ အရှင်တို့ သိကြသော်လည်း ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ကမူ ကဲ့ရဲ့ချင်သယောင် ရှိကြသေး၏။

အရှင်နန္ဒက ဘုရားရှင်၏ခြေတော်စုံကို အားရပါးရစုပ်နမ်း၍ အကြိမ် ကြိမ် ဦးနှိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း “ကျေးဇူးတော်သခင် အရှင်မြတ်ဘုရား။ ယခုအခါ တပည့်တော်သို့ အရှင်မြတ် ဝန်ခံအပ်သော မိန့်ခွန်းတော်သည် ပြေပျောက်ခဲ့ပါပြီဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်က “နန္ဒ။ ။သင်သည် အကြင်အခါ၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ၌ ငါ၏ကတိတာဝန် ပြေပျောက်ခဲ့ပြီကို ငါသိပါ၏။ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သောအခါ အရှင်နန္ဒ- ရဟန္တာဖြစ်လာပြီကို ရဟန်းအားလုံးပင်သိလာရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်လိုက်ကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် ‘သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ’ ဂုဏ်တော်အရ၊ အာဠာဝကာ၊ သုစိလောမ၊ ခရလောမ၊ နန္ဒော-ပနန္ဒ စသော ဘိလူးကြမ်း - နတ်ကြမ်း များကို ကယ်ချွတ်ရသည်လည်းရှိ၏။ အင်္ဂုလိမာလ စသော လူကြမ်းကြီး များကို ချွတ်ရသည်လည်းရှိ၏။ ကြုံလာသမျှသတ္တဝါတို့အား တရားအဖုံဖုံ ဒေသနာ အစုံစုံတို့ဖြင့် အေးအေးသက်သာ ကယ်တင်ရသည်လည်း ရှိ၏။ ယင်းသို့ အကြမ်း-အနုနည်း၊ နည်းမျိုးစုံတို့ဖြင့် ကယ်ချွတ်ခဲ့ရာတွင် အရှင် နန္ဒကို မူကား သူ၏အကြိုက် စရိုက်ညီလျော် အချောတော် နည်းဖြင့် ကယ်ချွတ်တော်မူသည်ဟုယူသော် ရနိုင်ကောင်းပါတည်း။ ။

အရာခေါ်

(၁)

တာဝတိံသာ ဦးမာဃတို့ သုံးကျိပ်သုံးယောက်အုပ်စု စတင်ရောက်ရှိ လာသောအခါ တာဝတိံသာတွင် ရှိနေပြီးသော ဝေပစိတ္တိကြီးတို့က အဖော်တွေ့ရောက်လာပြီဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် သူတို့ကြိုက်သော ဂန္ဓသာရခေါ် အရက်မှန် အရက်ကောင်းတို့ဖြင့် စားပွဲသောက်ပွဲခင်းကာ ကြိုဆိုညှော်ခံ၏။

“အရက်မှန် အရက်ကောင်း” ဟူသည် စာလာပေလာ စကားပင် ဖြစ် ၏။ “မနုဿော၊ စိတ်ကိုနှစ်သက်စေတတ်၏။ သုရဘိ၊ ကောင်းသောအနံ့ ရှိ၏။ ဝဂ္ဂု၊ ရဲရင့်သောအဖြစ်သို့ရောက်စေတတ်၏။ သာဒု ခုဒ္ဒရသုပမော၊ သာယာအပ်သော ယင် ပျား အရသာနှင့်တူ၏” ဟု ဖွဲ့ဆိုသည်။ ဤစကား အရ တာဝတိံသာတွင် အရက်ရှိကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ရှိခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အရက်ဟူသည် သူတော်ကောင်းတို့ ရှုတ်ချအပ်သော အရာသာဖြစ်သည့်အတိုင်း ငါးပါးပဉ္စသီသမား ဦးမာဃတို့က ယင်းညှော်ခံပွဲ ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အဟန်ဖြင့် ပါဝင်ဆင်နွှဲသော်လည်း အရက်ကိုမူ သောက်ချင်ပြုရုံမျှသာပြု၍ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းများကိုလည်း တစ်စိုးတစ်စိမျှ မသောက်ကြရန် အချက်ပြဟန်တားထား၏။

အကြောင်းမှာသူတို့သည် အရက်ကို ရှောင်သော်လည်း တစ်ဘက်တွင်မူ ဝေပစိတ္တိကြီးတို့ကို ဤနေရာမှ မောင်းထုတ်ပစ်လိုသည့် ဝိဟိံသာဝိတက် ရှိနေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ဝေပစိတ္တိကြီးတို့ အပျော် လွန်၊ အမူးလွန်လာသောအချိန်တွင် ဦးမာဃတို့က အသုရာချောက်ထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆွဲငင် ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့်မြင်း မိုရ်တောင်ခြေ ချောက်ထဲ၌ ဝေပစိတ္တိတို့၏ အသုရာနိုင်ငံ ဖြစ်လာသည်။

ဤကိစ္စတွင် ဖော်ပြလိုသည်ကား ဦးမာသတို့အပေါ်တွင် ဝေပစိတ္တိကြီးက တစ်စုံစီစုံတွေးမိတိုင်း မကျေနပ် မချမ်းနိုင်ပေါက်ကဲ့ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသော ဒေါသကိုပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်လောက်ဖွယ်ရာ ပါပေ။ သူတို့ရောက်လာသည်ကို မိမိတို့က အဖော်အဖြစ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါလျက် မလိမ့်တပတ်ဖြင့် မောင်းထုတ်ခံရသည်။ မာသတို့သည် မိမိတို့နေရာကို လုယူထားသူများဖြစ်ကြ၏။ မိမိတို့အပေါ်တွင် မေတ္တာ ကင်းပြတ် နတ်မှုရေးရာ ယဉ်ကျေးမှု ပျက်ကွက်သူများဖြစ်ကြ၏။ တွေးမိ တိုင်း ဒေါသ ထောင်းလမောင်းထရ၏။

ယင်းဒေါသအရ မိမိတို့သည်လည်း အင်အားရှိသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အသူရာစစ်သည်တို့ စုရုံးမိသည့်အခါတွင် တာဝတိံသာသို့ စစ်ချီတိုက်ခိုက် သည်။ မစုရုံးနိုင်သည့်အချိန်တွင် ဒေါသကို အရက်ကိုးမောင်းတင်သောက်၍ တာဝတိံသာ ဦးမာသနေရာသို့ တယောက်တည်းသွားပြီး အရက်သမား ပုံစံဖြူဖို့ ထောင်းလမောင်းကြဲအောင် ဆဲသည်။ ချဲသည်။

လူနတ်စသော အသိဉာဏ်ရှိသူများသည် မိမိတို့၏ မကျေနပ်မှု ကျေနပ် မှုများကို ဣန္ဒြေပျက်မည်ကြောင့် သာမန်အားဖြင့် ထိန်းချုပ် ဟန်လုပ် ထားကြသော်လည်း အရက်နှင့် ဖက်စပ်လာသော အခါတွင်မူ ယင်းထိန်း ချုပ်မှုများ ထင်ရှားထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် “အရက်မူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်” ဟူသောစကား ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ သို့သော် ဝေပစိတ္တိကြီး အဖို့တော့ အမြဲတမ်း ကျွဲခိုးပေါ်နေသည်။

ခက်သည်ကား ယင်းသို့ ရန်သူဖြစ်နေသည့် အကြားကပင် သမီးမိုက် သုဇာတာကြောင့် မောင်မာသကို သမက်တော်လာရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အချိန်အရွယ်ရောက်လာသော သမီးအတွက် မိဘတို့ဝတ္တရား အတိုင်း ကြင်လျှာရွေးပွဲလုပ်ရာတွင် ခေါင်းခေါက်၍ပင် ရွေးနိုင်သော နတ်များ စွာရှိပါလျက် သမီးမိုက်က ရန်သူကိုမူ ရွေးချယ်၍ မာသနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားသည်။ တာဝတိံသာသခင် နတ်တို့ အရှင်၏ ယောက္ခမ မိဘဖြစ်လာ၍ ကျေနပ်ရမယောင် ရှိသော်လည်း နည်းနည်းဓာလေးမျှ မကျေနပ်။

ဤအတွင်းမှာပင် ဗိဿနိုးနတ်ကြီး၏ မသေဆေးကပ်ရပ်ဖော်စပ်ဖို့ ကိစ္စ ကြီး ပေါ်လာပြန်တော့၊ ဗိဿနိုးကြီးက ဦးမာသတို့နှင့် မပူးပေါင်းလျှင် မဖြစ်ဘူးဆို၍ နတ်လောကတွင် ကျော်ကြားလှသော မသေဆေးကိုလည်း

လိုလား၊ ပညာတန်ခိုးထက်သော ဗိဿနိုးကြီးကိုလည်း ရွံ့ရ၍ မပူးပေါင်း
ချင်ဘဲနှင့် တစ်ချို့ပူးပေါင်းလိုက်ရသည်။

(၂)

ဂေါတမဘုရားရှင်၏ မသေဆေးဟု ခေါ်သော နိဗ္ဗာန် ဆိုသည်ကို
'အမြိတ'ဟုခေါ်၍ သိကြားနှင့် အသုရာတို့ နတ်လောကတွင်လည်း ဓနုန္တရီ
ဆရာကြီး၏ မသေဆေး 'အမြိတ'သည်လည်း ကျော်ကြားလှ၏။ ဤဆေးကို
သောက်ရလျှင် မိမိတို့ဘဝမှ ဘယ်တော့မှမသေဟု အညွှန်းရှိသည်။ သို့သော်
ဖော်စပ်ဖို့ရန်မှာမူ ခက်ခဲလှစွာ၏။ သိကြားရော အသုရာတို့ပါ ပူးပေါင်း
ဖော်စပ်နိုင်မှ အောင်မြင်မည်ဟု အညွှန်းကဆိုသည်။

သေဘေး၊ သေရမည်ကို လူရောနတ်ပါ သတ္တဝါတိုင်း ကြောက်သည်။
မသေမည် ကော်န်သာဆိုလျှင် ဘယ်အခြေတွင် ဘာကိုလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ချင်
ကြသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင်၏ မသေဆေးဟုဆိုသော အမြိတ နိဗ္ဗာန်အတွက်
သူ့ရဟန်း သူ့ဒကာများသည် သူတို့နည်းဖြင့် လုပ်ကိုင် ကျင့်သုံးနေကြ
သည်ကို တွေ့မြင်နေကြ၏။ သို့သော် လုပ်ရင်းနှင့်ပင် သူတို့သေကြသည်ကို
မပြတ်တွေ့နေရ၏။ လူတွေမက ရဟန်းတွေပါ သေသည်။ ဤသည်ကား
သူတို့ဘက်မှအမြင်ဖြစ်၏။

ဓနုန္တရီဆရာကြီး၏ အမြိတ မသေးဆေးကတော့ တစ်ကြိမ်သောက်ရ
ပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှမသေဟု အညွှန်းရှိသည်။ ယင်းဆေးကို ဖော်စပ်ရန်
ဗိဿနိုးနတ်ကြီးက ဦးဆောင်၍ အသုရာနှင့် ပူးပေါင်းနိုင်ရန် ရှေးဦးစွာ
ဦးမာသနှင့် ဆွေးနွေးသည်။

“ဆေးညွှန်းက အရှင်သိကြားနှင့် အသုရာတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှ
အောင်မြင်မယ်လို့ ညွှန်းဆိုထားတယ်၊ အသုရာတို့နှင့် ပူးပေါင်းနိုင်ပါမည်
လား”

“မပူးပေါင်းနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ဝေပစိတ္တိ ဟူသည်
ကျန်တော်၏ ယောက္ခမမိဘ တော်စပ်သူပင် ဖြစ်ပါသည်”

“ဝမ်းမြောဟေ့ပါ၏၊ သို့သော် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိုတင်ပြောထားရ
ဦးမည်။ အသုရာတို့သည် နတ်ဆိုး ငမူး ငရူး များသာ ဖြစ်ကြကုန်သည်။

သူတို့သည် အသက်ရှည်နေလျှင်ရှည်သလောက် နတ်လောက လူလောကမှာ ဒုက္ခတွေ့ရဖို့သာရှိသည်။ ဒါကြောင့် ဆေးညှန်းအရ သူတို့နှင့် ပူးပေါင်း ဖော်စပ်ရသော်လည်း အမြဲတဆေးရသည့်အခါတွင်မူ သူတို့ကို မသောက် စေရဘူးလို့ စိတ်ကူးထားပါသည်”

“ဗိဿနိုးကြီးဆန္ဒအတိုင်းပါ”

အသုရာတို့နှင့်ညှိနှိုင်းသောအခါတွင်လည်း ဝေပစိတ္တိကြီးက မသေဆေး လောဘကြောင့် အင်တင်တင်နှင့်ပင် ပူးပေါင်းရန် သဘောတူလိုက်၏။ သို့နှင့် အမြဲတဆေး ဖော်စပ်ဖို့ကိစ္စကြီးကို စတင်ကြသည်။

“... အမြိုက်သုခ၊ နတ်စားငှါနှင့်၊ များစွာ လျော့လျား၊ မထူးခြားတည့်။ ဘုရားဟူကာ ပွင့်စမှူးမှူး၊ ထိုနေဦး၌၊ ရဖူးစမြဲ၊ မလှံဖြစ်တမ်း၊ နို့သစ်ဆွမ်းကို၊ မြစ်ကမ်းရေစ၊ ထက်ဝယ်လှလျက်၊ သတ္တသတ္တာ၊ နောင်လာစိစစ်၊ ခုနစ်ခါလည်၊ ကြာအံ့သည်ဟူ၊ ဝံ့ဆည်တာတယ်၊ မျှအောင်ရွယ်သို့၊ လေးဆယ်ကိုးလုတ်၊ မယုတ် အင်ပြည့်၊ သပ္ပာယ်ဖြည့်လျက်—”

(ပါရမီတော်ခန်းပျို့ ၁၁)

သိကြားနှင့် အသုရာတို့ ပူးပေါင်း၍ အမြိုက်သုခ ခေါ် နတ်တို့မသေး ဆေး ဖော်စပ်ဟန်ကား ဤသို့တည်း။

အသုရာတို့ဘက်တွင် သူသည်လည်း ငမူးငရူးပင်ဖြစ်၍ မသေဆေးစားလို သောကြောင့် ဗေဒင်လောကနှင့် အများသိကြပြီးသော ရာဟု အသုရိန် နတ်ကြီးလည်း ပူးပေါင်းလာသည်။ သူ့ကို သီးခြား ဖော်ထုတ်ရခြင်းမှာ နောက်ပိုင်းတွင် အကြောင်းရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရှေးဦးစွာကား နို့ ဓမ်းသမုဒ္ဒရာကြီးကိုဖန်ဆင်းလိုက်သည်။ ယင်းသမုဒ္ဒရာ ကြီးထဲသို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှသော ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးသီး၊ ဆေးပွင့်မှန်သမျှကို ရှာဖွေယူဆောင်၍ ထည့်ကြသည်။ ယင်းဆေးပင်ဆေးမြစ် များကို မေ့ဖို့ ဒလက်တံအဖြစ် အသုံးပြုရန် မန္ဒာရတောင်ကြီးကို သမုဒ္ဒရာ အလယ်တွင် စိုက်ထူလိုက်ကြသည်။ ယင်းမန္ဒာရတောင်ကြီးကို မေ့နှောက်ရန် ဝါသုကီ နဂါးမင်းကို မန္ဒာရတောင်ကြီးအား အထပ်အထပ် ရစ်ပတ်စေ လိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဗိဿနိုးကြီးက အသုရာတို့အား နဂါး၏ ဦးခေါင်း ဘက်မှလည်းကောင်း၊ နတ်တို့အား နဂါး၏ အမြီးဘက်မှလည်းကောင်း နေစေ၍ ဆွဲငင်လှည့်လည် မွေ့နှောကစေ၏။ ယင်းသို့ လှည့်လည် ရာ၌ ကောင်းမွန်စွာ လည်ပတ်စေရန်အတွက် ဗိဿနိုးကြီးကိုယ်တိုင်က လိပ်ကြီး ယောင် ဆောင်ပြီးလျှင် မန္တရာတောင်၏ အောက်မှ ကျောက် ကုန်း ကို ခံပေး၏။

သို့နှင့် လှည့်ပတ်၍ အတန်ကြာကာ အပင်အပတ် လည်သောအခါ ရှေးဦးစွာ သုရဘီမည်သော နွားမ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သုရဘီ နွားမ ဟူသည်ကား နွားတို့၏ နိုင်ငံဟုပင် ခေါ်ဆိုနိုင်သော မဟာဘာရကနိုင်ငံ တော်ရှိ နွားမအပေါင်းတို့အား နွားနို့ကို ကောင်းစွာ ယိုထွက်စေသော နွားမဘုရင်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ရောဝတမည်သောဆင်၊ ပင်လယ်ကသစ်ပင်စသော တန်ခိုးကြီးအရာ ရတနာမျိုးစုံတို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် တွင်ကား မန္တနွေရီမည်သော ဆေးဆရာကြီးသည် ပြောင်ပြောင်လက်သော အမြိတ ဆေးခွက်ကိုကိုင်၍ ထွက်ပေါ်လာသတည်း။

အမြိတ ဆေးခွက်ကို မန္တနွေရီဆရာကြီးက ကမ်းစပ်မှ စောင့်လျက်ရှိ သော သိကြားမင်းသို့ ပေးအပ်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဆေးဖော်စပ်မှု ကို အားလုံးပြီးစီးပြီဖြစ်၍ အခြားအရာအားလုံးလည်း ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ သိကြားမင်းက ဆေးခွက်ကို ကိစ္စတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဗိဿနိုးကြီးသို့ ပေးအပ်သည်။

အောင်သေ အောင်သား မသေဆေး ဝါးကို ပျော်ပျော်ပါးပါး စား သုံးကြဖို့သာရှိတော့၏။ သို့သော် ဆေးသောက်ပုံကြီး ကျင်းပတော့အံ့ မှုးမှုး အချိန်တွင်ပင် သူတို့အကြားသို့ လှပသန့်စင် ရှင်ကြည် တက်ကြ တရွှေမြူးပုံနေသော နတ်မိမယ် အချောအလှ ကလေးများ ရောက်ရှိ၍ လာသည်။ ယင်း နတ်မိမယ်ကလေးများသည် နတ်တစ်ပါးမှ တစ်ပါးသို့ သီချင်း ဂီတ အဆိုအကမျိုးစုံဖြင့် ကူးလူး ဖျော်ဖြေလျက် ရှိနေသည်။ အထူးသဖြင့် အသုရာနတ်များသို့ ချဉ်းကပ်မြူးပျော်နေကြသည်။ ဗိဿနိုး၏ ပရိယာယ်အစီအစဉ်ပေတည်း။

အသုရာတို့သည် အရက်ကိုသာမက မိန်းမအချောအလှများတွင်လည်း ယစ်မှူးလို့သူများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နိုင်ငံတွင် ပါရမီရှင် ဝေပစိတ္တိကြီး၏ သမီး သုဇာတာတို့လို အချောအလှဆို၍ တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိသော် လည်း အများအားဖြင့်မူ အသုရာကတော် အသုရာ သားသမီးများပီပီ ရုပ်လက္ခဏာ မလှသူများသာရှိကြရာက ယခုကဲ့သို့ အချောအလှ ကလေး များနှင့် ကြုံကြ ဆုံကြ ရသောအခါ အသင့်ဆောင်ယူလာသော အရက်ခွက် တစ်ဖက်၊ အချောအလှကလေးတွေကတစ်ဖက်နှင့် အမြဲတဆေးကိုပင် မေ့ ကျန်ကြသည်။

ယင်းသို့ အသုရာတို့ ယစ်မှူးဝေသီနေချိန်တွင်ပင် ဗိဿနိုးကြီးက အမြဲတ ဆေးခွက်ကို သိကြားနှင့် နတ်များကိုသာ ဝေငှသောက်သုံးစေလိုက်သော ကြောင့်ဆေးကုန်သွားပြီဖြစ်၏။ အသုရာခမျာတို့ အကပ်အသပ်မျှ မသောက် သုံးလိုက်ကြရရှာပေ။

ဤတွင် ရာဟု အသုရိန်နတ်ကြီးကား နတ်ပါးကြီးဖြစ်၍ အသုရာတို့နှင့် မရောနှောဘဲ လ နတ်သား စန္ဒနှင့် နေနတ်သား သူရိယတို့ အကြားတွင် ဝင်၍နေရာက ဆေးဝေရာတွင် ဝေစုတစ်ခွက်ရရှိသောက်သုံးလိုက်ရသည်။ ဤသည်ကို စန္ဒနှင့် သူရိယတို့က သိရှိ၍ ဗိဿနိုးကြီးသို့ တိုင်ကြား သောအခါ ဗိဿနိုးကြီး ဒေါသထွက်ကာ အသုရိန်ကြီးအား စက်လက်နက် ဖြင့် ပစ်လိုက်သောအခါ ဦးခေါင်းပြတ်သွားရရှာသည်။ သို့သော် အမြဲတ ဆေးတန်ခိုးကြောင့်ကား မသေ၊ အသုရိန်၏ဦးခေါင်းမှာ ‘ရာဟု’၊ ကိုယ်က ‘ကေတု’ ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။

ယင်းကိစ္စကြောင့် ရာဟု အသုရိန်ကြီးက ဗိဿနိုးကြီးကိုတော့ မလှန်ဝံ့။ သို့သော် တိုင်ကြားသောစန္ဒနှင့် သူရိယကို ဘယ်တော့မျှ အခဲမကျေတော့။ မကျေဟန်ကား အခွင့်သာသည့်အခါတိုင်း စန္ဒနှင့် သူရိယ၊ လနှင့် နေတို့ကို ဖမ်းစားကိုင်ဆုပ် ငပုပ်ဖမ်းသောဟူ၏။ ဤသည်ကို လူတို့က လငပုပ်ဖမ်း သည်၊ နေကြတ် လကြတ်သည်ဟု သိမှတ်ကြသည်ဟူ၏။

လူတို့က နေနှင့်လ၊ သို့မဟုတ် နေနတ်သား၊ လနတ်သားတို့ကို အလင်း ရောင်ပေးသူများဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ် သူများဖြစ်ကြ၍တစ်ကြောင်း၊ ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ သို့ရာတွင် ဇနရောင်က

ပူလောင်၍ လရောင်ကမူ ဘယ်တော့မျှမပူ၊ အစဉ် အေးမြ၍ သူ့ကို
 ကြည့်လိုက်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာရသောကြောင့် ပို၍ချစ်လေ့ရှိကြသည်။ မိမိ
 တို့ချစ်သော လကလေးကို ရာဟုအသုရိန်ကြီးက ယင်းသို့ဖမ်းစားလေ့
 ရှိသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် ရာဟုကို ငပုပ်ကြီး၊ ငမဲကြီးဟု ရှုတ်ချခေါ်
 ဆိုကြရာမှ နေကြတ်သည်ကို နေကြတ်သည်ဟုပင် ရိုးရိုးခေါ်ဆိုကြသော်
 လည်း လ ကြတ်သည်ကိုမူ လငပုပ်ဖမ်းသည်ဟု ဝေါဟာရဖြစ်လာသည်။

တစ်ချိန်တွင် ငပုပ်ကြီးသည် လနတ်သားကလေးကို အခါတိုင်းလိုမျှ
 မက အချိန်ကြာမြင့်စွာ အပြင်းအထန်ဖမ်းစားထားရာ လနတ်သားခမျာ
 ဘုရားရှင်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် တောင့်တ၍ ရှိခိုးရရှာ၏။

တထာဂတံ အရဟန္တံ၊ စန္ဒိမာ သရဏံ ဂတော
 ရာဟု စန္ဒ ပမုဉ္ဇဿ၊ ဗုဒ္ဓေါလောကာ နု ကမ္မကာ

“ဟဲ့ ရာဟုကြီး။ ။လနတ်သားလေးကို လွတ်လိုက်ပါ။ သူသည် ရတနာ
 သုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော သူတော်ကောင်းဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်တို့ မည်
 သည် သတ္တဝါအများကို အစဉ်သနားတော်မူ၏”

ဘုရားရှင်၏ မိန့်တော်မူချက်အရ ရာဟုကြီးက လနတ်သားကို ချက်
 ချင်းလွတ်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တွင်လည်း နေနတ်သားကို ရာဟုကြီးက ဖမ်းစားထားရာ နေ
 နတ်သားက—

နမောတေ ဗုဒ္ဓဝီရတ္ထု၊
 ဝိပုမုတ္တောသိ သမ္ဗုဒ္ဓံ
 သမ္ဗာဒပဋိပဇ္ဇောသ္မိ၊
 တဿ မေ သရဏံ ဘဝ။

ဟု ဘုရားရှင်အားရှိခိုးတိုင်ကြားလိုက်သောအခါတွင်မူ လွတ်လိုက်သည်။
 အကျဉ်းအကျပ်တွေ့လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ အစဉ်အားထားကြသော
 ဒေဝတာသံယုတ်ပါဠိတော်လာ ဂါထာမိန့်ခွန်းတော်များဖြစ်၍ ဤအမြဲတ
 ဆေးစပ်ရာမှာပင် မြစ်ဖျားခံလာသည်။

ဤသည်ကား နတ်တို့ယုံစားသော အမြဲတ မသေဆေးဖော်စပ်ပုံဖြစ်၍
 အကယ်သေ-မသေမှာမူ ထိပ်ဆုံးကသောက်သုံးခဲ့ရသော သိကြားကိုယ်တိုင်

ကပင် သက်သေခံလျက်ရှိသည်။ ဦးမာဃသည် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အတွင်းမှာပင် သိကြားသက်ကုန်တော့အံ့ဆဲဆဲ၊ နတ်ဝတ်ပုဆိုးတို့ညှိုးနှမ်းခြင်း လက်ကတီးကြားမှ ချွေယိုစီးခြင်းတို့ဖြစ်လာရာ ဘုရားရှင် အထံတော်တွင် သက္ကပဉ္စာသုတ် တရားတော်ကို နာရ၍သာ သောတာပန် သိကြားအဖြစ် နတ်သက်ဆက်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(၃)

ဤကိစ္စဖြင့်လည်း ဗိဿနိုးနှင့် သိကြားတို့ပူးပေါင်းကာ အလိုမဲ့အညာ ခံရပြန်ပြီဖြစ်၍ ဝေပစိတ္တိကြီးဒေါသမှာ ကြီးမားသည်ထက် ပို၍ ကြီးမား လာခဲ့သည်။

ယောကျ်ားတို့၏ အကြီးဆုံးသော ဒေါသပေါက်ကွဲမှုဟူသည် စစ်ဖက် ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စစ်ဖက်ခြင်းဖြင့် နိုင်သူက ရှုံးသူကို သတ်၊ သားမယား စည်းစိမ်ကိုပါ သိမ်း၊ နိုင်ငံကိုပါ ဖျက်ဆီးကာ ဒေါသကိုပြေပျောက်စေသည်။ အလိုတော်ပြည့်သည်ဟု ဆိုလိုက်ချေသေး၏။

သို့သော် အသုရာနှင့် သိကြားတို့၏ စစ်ဟူသည်မှာ ကလေးကစားသလို အလကားစစ်မျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ နိုင်သူကလိုက်၊ ရှုံးသူကပြေး၊ ရှုံးသူက မြို့တံခါး ပိတ်လိုက်လျှင် ပြီးစီး၍ ထုံးစံအစဉ်လာကြီးလို ဖြစ်နေတော့၏။ သူတို့စစ်ပွဲကို အယုဇ္ဈပုရ မနိုင်မရှုံးသောစစ်၊ အလကားစစ်ပွဲဟု ဂုဏ်တင် သလိုနှင့် ရှုတ်ချခေါ်ဆိုကြသည်။

ဤမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်သော ဝေပစိတ္တိကြီးအဖို့ မနိုင်ကာမှ နေရော့၊ အရက်မူး၍ ဒေါသထွက်လာတိုင်း သမက်ဖြစ်သူထံသွားကာ နှစ်ယောက် ချင်း ဗိုလ်တောင်း၍ အားရပါးရဆဲသည်၊ ချေသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်၏။ သမက်ဖြစ်သူက သမီးမျက်နှာနှင့် ယောက္ခမ မိဘအရာဖြစ်နေသောကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံးညှာတာသော်လည်း သွားတိုင်းခံ၍ပြန်ခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်၏။

နှစ်ချီမှာမူ ရေရေလည်လည်ခံခဲ့ရ၏။

တာဝတိံသာတွင် နတ်တို့မပြတ်စည်းဝေး၍ ဘုရားရှင်သာသနာတော် ထွန်းပေါ်လာသောအခါ ယင်းအစည်းအဝေးများသို့ သနက်မာရ ဗြဟ္မာ မင်း ဆင်းသက် လာရောက်ကာ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာ တစ်စုံ တစ်ရာကို

ဟောကြားလေ့ရှိသည်။ သနက်မာရသည် တာဝတိံသာနတ်တို့ လေးစား
ကိုင်းညွတ်အပ်သော တရားရှင် ဗြဟ္မာမင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုနေ့က နတ်သဘင်အစည်းအဝေးသို့ သနက်မာရဗြဟ္မာမင်း ဆင်းသက်
လာချိန်တွင်ပင် ဝေပစိတ္တိကြီးသည်လည်း မူးမူးရူးရူးနှင့် နတ်သဘင်ပြင်ပ
သို့ ရောက်လာကာ ဒေါသဟန်ရေး မျိုးစုံကိုပြု၍ သမက်ကို သံစုံနှံကာ
ဆဲဆိုနေသည်။ သူ့ ရည်မှန်းချက်မှာ သမက်သို့သာဖြစ်သော်လည်း တရားပဲ့
တစ်ခုလုံး၏ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလေတော့၏။

အမှန်သော် သူ့ကို အလွယ်နှင့်ပင်နှိမ်နင်းနိုင်သော နတ်များစွာရှိသည်။
သို့သော် သိကြားမင်းမျက်နှာကြောင့် နှောင့်ယှက်လာတိုင်း မသိကျိုးကျွန်
ပြုနေခဲ့ကြသည်။ ယခုသော် လွန်လွန်းနေပြီဖြစ်၍ နတ်တစ်ပါးက “အရှင်
သိကြားမင်း၊ ဝေပစိတ္တိကြီး လာရောက် နှောင့်ယှက် နေပြန်ပါပြီ” ဟု
လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ငါသိပါ၏” ဟု သိကြားကပြန်ပြောသည်။

“တစ်ခြား အချိန်မှာထက် ဗြဟ္မာမင်းရောက်ခိုက်မှာ နှောင့်ယှက်နေ
တာကတော့ လွန်လွန်းနေပါသည်။ ဗြဟ္မာမင်းကို အားနာဖို့ ကောင်းလှ
ပါသည်”

“မှန်သည်၊ သူ့ကြောင့် တရားပဲ့ပျက်ရပေလိမ့်မည်၊ ချုပ်ထားလိုက်ကြ”
ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ယင်းအမိန့်အရ ဝေပစိတ္တိကြီးကို တရားပဲ့နှင့် ကင်းလွတ်ရာ တစ်နေရာ
တွင် တန်ခိုးဖြင့် သံလျှောင်အိမ်အတွင်း အကျဉ်းချထား လိုက်ကြသည်။
ဝေပစိတ္တိကြီး မထွက်နိုင်တော့။ သို့သော် သံလျှောင်အိမ်အတွင်းမှ အစွမ်း
ကုန်ဆဲ၍ အစွမ်းကုန်သောင်းကျန်းနေသည်။ အမူးပြေ၍ အမောလွန်ကာ
ငြိမ်သက်သွားမှ လွတ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တချီတွင်လည်း အလားတူပင် လာရောက် နှောင့်ယှက်ပြန်၏။
ထိုအချိန်မှာ သိကြားကိုယ်တိုင် တရားဟောနေခိုက် ဖြစ်သည်။ သူ့ ဆဲသံ
ကြိမ်းမောင်းသံနှင့် သူ့ လက်နက်ကြီးများကို ဝှေ့ ယမ်းကိုင်ဆောင်၍ ထွက်
ပေါ်လာသော ဗြုန်းခြင်း-နှောင့်ခြင်း အသံများမှာ တရားပဲ့အတွင်းသို့
ဝင်လာ၍ တရားနာအနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအခိုက် သူ့ အနီးသို့ နတ်သမီးတစ်ယောက် ပြုံးကနဲရောက်လာသည်။ နတ်သမီးသည် ဆံပင်ကို နောက်တွဲထုံး၍ ညိုမောင်းသော အဝတ်အဆင် များကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် ပြောင်လက်သော လှံတံကလေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်စွဲ၍ သူ့ မျက်လုံးမှာ မီးလျှံကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ ယင်းဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံးများဖြင့် အသုရာကြီးကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အသုရာကြီးအဖို့ ကြောက်စိတ်ဝင်၍ ကျောရိုးစိမ့်သွားသည်။

“သင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဘယ်သူဆိုသည်ကို သင် ခုပင် သိရပါလိမ့်မည် အသုရာကြီး။ သင်သည် နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များကို မကြာခဏလာရောက် နှောင့်ယှက်နေသော နတ်ဆိုး နတ်ရူး နတ်ငမူးကြီးဖြစ်သည်။ သင်၏ ဆိုးမိုက်မှုများကို ဤနေ့ ဤအချိန်ကစ၍ ရပ်လော့”

“အလို- မလောက်လေး မလောက်စား နတ်မိန်းမ အသေးအမွှား ကလေးက ငါ့ကိုများအန်တုရာသလော” ဟု သံကုန်ဟစ်ကာ လက်နက်များ ကိုင်ထားသော လက်ရုံးနှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ မြေပြင်ကိုလည်း သူ၏ ကြီးမားသော ခြေကြီးနှစ်ဘက်ဖြင့် ဆောင့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဆန့်တန်းလိုက်သော လက်ရုံးနှစ်ဘက်မှာ တစ်စစ်စစ်နာကျင်၍ လက်ပြင် ကျောရိုးတို့အထိ ဆိုင်းတုလျက်ရှိသည်။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း တွင်လည်း သလုံးသားနှင့် အကြော အခြင်တို့ မာကျော ဆိုင်းတု လျက် ရှိသည်ကို ခံစားရသည်။ ဒေါသဖြင့် ကြည့်လိုက်တိုင်းလည်း မီးလျှံ ကဲ့သို့ သော နတ်သမီးငယ်၏ မျက်လုံးများက မိမိ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက် သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကေန္တ အတွင်းအား တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်သမီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အကဲခတ်လိုက်မိပေပြီ။

“အန်တုသည် မှန်၏ အသုရာကြီး၊ အသင်ရှောင်နိုင်သလို ရှောင်ပေလော့” ဟု ဆိုကာ လှံတံကလေးကို ဝင့်မြှောက်လိုက်ရုံမျှဖြင့် အသုရာကြီး ကျွမ်းနှစ်ပတ် သုံးပတ်လည်ကာ မြေပြင်သို့ ဗိုင်းကနဲလဲကျသည်။ လဲကျနေသော ကိုယ်ကြီး၏အပေါ်မှ လှံတံဖြင့် ဝေ လှုပ်လိုက်သောအခါ အသုရာကြီးသည် တီကိုဆားနှင့် အပက်ခံရသကဲ့သို့ တစ်ယက်ယက် တစ်လိမ်လိမ်

ကွေးကောက်၍ ကြီးစွာသော ဝေဒနာကိုခံစားရသည်။ တွန့်လိမ်ရင်းဖြင့် ပါးစပ်မှလည်း ညည်းညူလျက်ရှိလေတော့သည်။

“ထလိုက်စမ်း အသုရာကြီး” ဟု လုံတံကလေးကိုပင့်မြှောက်၍ အမိန့် ပေးလိုက်သောအခါမှ လဲနေရာက ထလာနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် နတ်သမီးကို အန်တုဖိုဝေး၍ ရဲရဲမျှပင် ပင့်လှန်၍ မကြည့်ဝံ့တော့။ ညှိုးငယ် ရှုံ့မဲ့သော မျက်နှာဖြင့် ငိုတော့၍နေသည်။

‘အသုရာကြီး၊ သင့်အသက်ကိုပင် တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသေသတ်ပစ် လိုက်နိုင်သည်။ ငါတို့အရှင်၏ ယောက္ခမမိဘဖြစ်နေ၍ ဤမျှဖြင့် ညှာတာ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်ကို လာရောက်မနှောင့်ယှက်လေနှင့်။ ယခုအမြန် ထွက်သွားလော့’

မိမိအား မည်သည့်တာဝတိံသာနတ်မျှ ဤမျှမနှိပ်စက် မနိုင်နင်းခဲ့စူး၊ ဤနတ်သမီးကား ငယ်သော်လည်း တန်ခိုးကြီးလှစွာ၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းစွာ။

‘ငါသွားပါတော့မည်။ သို့သော် အစွမ်းထက်လှသောသင့်ကို သိလိုလှ ပါသည်။ အသင်မည်သူနည်း။ အသင့်ကို ပသို့ ခေါ်ပါသနည်း။’

“မှတ်လော့ အသုရာကြီး၊ ငါ့အမည်ကို ဇရာဒေဝီ ဟု ခေါ်သည်။ နတ်ပြည် လူ့ပြည် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအနှံ့မှာနေသည်” ဟု ဆိုကာ နတ်သမီး ပျောက်သွား၏။ အသုရာကြီးလည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ တာဝတိံသာသို့ လာရောက် မနှောင့်ယှက်ဝံ့တော့။ သို့သော် ဒေါသမပြေပျောက်သေး၍ အခွင့်သာတိုင်းစစ်ချီ၍တိုက်ခိုက်သည် မှာကား ယနေ့တိုင်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုးရာသီရောက်သည့် အခါတိုင်း ကောင်းကင်နတ် ဝေဟင်ယံမှ ဆူညံဟည်းသိမ့် ခိုးဒလိမ့်နှင့် ဂျိုးဂျိမ်အသံ များကို ကြားနေရခြင်းဖြစ်သတည်း။

ဘဝသံသရာ

(၁)

‘ဘဝသံသရာ ဆိုသည်မှာ သတ္တဝါတစ်ဦးသည် မသေရာ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုထိုဘဝမျိုးစုံတို့သို့ မိမိ ကောင်းမှု-မကောင်းမှုအလျောက် ထက်အောက်စုန်ဆန် အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ရောက်ရှိ ဖြစ်ပျက်နေရသည်ကိုဆိုလို၏။ အဘယ်မျှ ဖြစ်ပျက်ရောက်ရှိနေရပါသနည်း ဆိုသော် စာဖတ်သူ ယခုရောက်ရှိနေသော နေရာသည်ပင် မိမိ၏ သေရာ သင်္ချိုင်းဖြစ်၍ အရိုးတောင်နှယ်ပုံလျက်ရှိသည်ဟု ပိဋကတ်တော်က ညွှန်ပြ သည်။

‘ထက်အောက်စုန်ဆန်’ ဟူသည် အမြင့်ဆုံး ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ အနိမ့်ဆုံး ငရဲ ပြည်အထိ သတ္တဝါတို့ဖြစ်ပွားရာ ငရဲ၊ ပြိတ္တာ၊ တိရစ္ဆာန်၊ လူ၊ နတ်ဟူသော ဂတိငါးဖြာ ဘဝငါးမျိုးတို့တွင် စုန်ဆန်ကူးပြောင်းနေရသည် ဟူ၏။

သို့ဖြစ်ရာ သတ္တဝါတို့အတွက် လားရာဂတိ စိတ်မချရပုံကို ‘ဗြဟ္မာ့ဖြစ်လို့ တဝင်းဝင်း၊ ဝက်စာကျင်းမှာ တမြို့မြို့’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် တဝင်းဝင်း၊ ဝက်စာကျင်း တရွတ်ရွတ်’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပိဋကတ် တော်မှ ညွှန်ပြအပ်သော သုမနာထေရီ ရဟန္တာအရှင်မ ဇာတ်တော်အရ သိမှတ်ကြရသည်။

သတ္တဝါတို့ ဘဝသံသရာ ကူးပြောင်းကြရာ၌ ကောင်းမှု ကုသိုလ်အရ နတ်ပြည်သို့ အကြိမ်ပေါင်း မည်မျှ၊ စကြာဝတေးမင်းအဖြစ် အဘယ်မျှ၊ ပဒေသရာဇ် ကေရာဇ်အဖြစ် မရေမတွက်နိုင်၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်အရ ဆိုလျှင်လည်း ငရဲတွင်အဘယ်မျှ တိရစ္ဆာန်ဘဝတွင် အဘယ်ပုံဟု ယေဘုယျ သဘောဖြင့် စောကြောဖော်ပြသော်လည်း အကယ်ကူးပြောင်း ပုံကြောင်း ရပ်မျှားမှာမူ ဘုရားရှင်၏ ငါးရာငါးဆယ်စသော ဇာတ်တော်များမှလွဲလျှင် ယင်း သုမနာထေရီမယ် ဇာတ်တော်မှာ ဘဝဆယ့်သုံးမျိုးတိုင်တိုင် အဆက် မပြတ် ကူးပြောင်းပုံကို စာရင်းထိုးဖော်ပြသည်။

ယင်းဘဝဆယ့်သုံးမျိုးကို အလွယ်သိမှတ်နိုင်ကြရန် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်က အောက်ပါအတိုင်း လက်စီချီထား၏။

လူ-ကြက်မကြီး၊ မင်းသမီးတစ်ဖြာ၊
ဗြဟ္မာ-သူဌေး၊ ဝက်ကလေးဖြစ်ရာ၊
သုဝဏ္ဏ-ဗာရာ၊ ဝနဝါနှင့်၊
သပ္ပာရက-ကာဝီရာ၊ သီဟဠနုရာ၊ ဘောကန်ရွာဟု၊
ဖြစ်ရာပေါင်းစု၊ ဆယ့်သုံးခုသည်၊
မယ်သူမနာ ဖြစ်စဉ်တည်း။

ဇာတ်တော်၏ အစမှာ ဆဋ္ဌဘဝ ဝက်မကလေးမှ စတင်၍ တိရစ္ဆာန် မိန်းမ၊ လူမိန်းမ၊ ဗြဟ္မာမိန်းမ၊ အားလုံးမိန်းမတွေချည်းဖြစ်၏။ ငရဲဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝတို့မပါ၍ တော်ပေသေးသည်။

ဗြဟ္မာဟူသည် သဏ္ဍာန်အားဖြင့် အထီး-အမ ဟူ၍ လိင်ကွဲပြားမှု မရှိ သောကြောင့် ဗြဟ္မာမိန်းမဟူ၍ရှိရာသလောဟု စောကြောရန်ရှိ၏။ ဗြဟ္မာ့ ပြည်တွင် ဗြဟ္မာထီး၊ ဗြဟ္မာမ ဟူ၍ အနွတ္တသညာအားဖြင့် ခွဲခြားမှုမရှိ။ သို့သော် အမျိုးသမီးများသည်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည် အောက်ဘုံအဆင့်တွင် ဖြစ်လာကြသည်။

ဖော်ပြပါ ဝက်မကလေးသည် အမျိုးသမီးဘဝအဆက်ဆက်ကူးပြောင်း ပြီးနောက် ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်သည်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ သက်တမ်းကုန်သော် သူဌေးသမီးဘဝမှ တစ်ဆင့် ဝက်မကလေးအဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဝက်မကလေး၏ ဇာတ်လမ်းအစကား ဤသို့တည်း။

ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင် အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အတူ ဆွမ်းခံရင်း ဖြင့် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပြုံးတော်မူ၍ “အဘယ့်ကြောင့် ပြုံး တော်မူပါသနည်း” ဟု ရှင်အာနန္ဒာက မေးလျှောက်သည်။ ဘုရားရှင်တို့ မည်သည် ကောပြောရန်အကြောင်းရှိမှသာ ပြုံးတော်မူမြဲဖြစ်၍ ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူသည်ဆိုလျှင် နောက်ဝေဟ်ပါ အလုပ်အကျွေး သံသာကံ တရား နာလို၍ အဘယ့်ကြောင့် ပြုံးတော်မူပါသနည်း ဟု မေးလျှောက်မြဲဖြစ်၏။

ရှေ့ကကြွသော ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူသည်ကို နောက်က လိုက်သော အရှင်အာနန္ဒာက အဘယ်သို့ ရှိပါသနည်းဆိုသော် ဘုရားရှင်တို့ မည်သည်

ပြကတိအားဖြင့် ကိုယ်တော် တစ်လံမျှလောက်သာ ရောင်လျှံတော် များ ထွက်တော်မူမြဲဖြစ်၍ ပြုံးတော်မူသောအခါတွင်မူ သွားတော် လေးဆယ်၊ စွယ်တော်မြတ်လေးဆူတို့မှ ဖြူသော သြဒါတရောင်ခြည်တော်တို့သည် ရှေ့တော်မှောက်သို့ တစ်သီးတစ်ခြား ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြင်သောကြောင့် သိခွင့်ရသည်။

‘အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပြုံးတော်မူပါသလဲဘုရား’

“ဟောဟို အိမ်အောက်မှာ တမြို့မြို့ အစာစားနေတဲ့ ဝက်မကလေး ကိုမြင်ရဲ့လား အာနန္ဒာ”

“မြင်ပါသည်ဘုရား”

“အဲဒီဝက်မကလေးဟာ ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော် တုန်းက လူ့ဘဝမှာ အမျိုးသမီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီအမျိုးသမီး ကွယ်လွန်သော် အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဆွမ်းစားကျောင်းတစ်ခုအနီးမှာ ကြက်မကလေးဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်ဘဝတွင် သိမ်းငှက်ကဖမ်းယူပြီး စားလို့ သေရပြန်သည်။ သို့သော် ကြက်မကလေးသည် ဆွမ်းစားကျောင်းမှယောဂီရဟန်းတစ်ပါး၏ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား ရှုတ်ဖတ်သံကိုကြားနာခဲ့ရသော ကောင်းမှုကြောင့် လူ့လောကတွင် မင်း၏အိမ်၌ ဥဗ္ဗဒီမည်သော မင်းသမီးဖြစ်လာသည်”

ရတနာသုံးပါး၏ အင်အားကားကြီးမားလှပါပေ၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကြီး၏ သားပုဏ္ဏားလေးသည်သေခါနီးတွင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်သော ဘုရားရှင်၏ရုပ် လက္ခဏာတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသော ပီတိကြောင့်မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားဟု အထင်အရှား ဖြစ်လာကာ နတ်သားဘဝဖြင့်ပင် ဖခင်ကြီးကို လာရောက် ကယ်ချွတ်သည်။ ဖားကလေးသည် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်အသံကို ကြား နာရသောအခါ အဘယ်တရားဟု မသိနိုင်သော်လည်း ကြားနာမှုပီတိဖြင့် ပင် ရုတ်ခြည်းကွယ်လွန်လေသောအခါ ဖားနတ်သားဟု အထင်အရှား ဖြစ်လာသည်။

ကြက်မကလေးသည် ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်နှင့် အနှစ်သာရကို သိနိုင်သူမဟုတ်။ သို့သော် တရား ရှုတ်ဖတ်သံကို ကြားနာမှုပီတိဖြင့် သိမ်း ငှက်လက်မှ ကွယ်လွန်လေသောအခါ မင်းသမီးဖြစ်လာသည်။

ဤသည်တို့ကား ရတနာသုံးပါး၏ အနှစ်သာရကို သိနိုင်ခွင့် မရှိသော တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့၏ တရားကိုကြားနာရမှုပီတိဖြင့် ရရှိအပ်သောအကျိုး များဖြစ်၍ ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်တော်အသိဖြင့် ကြားနာ ဆည်းကပ်ရသူ တို့အဖို့သော် ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ စာရင်းထိုး၍ မကုန်နိုင်အောင်ပင် များပြား လှသည်။

သို့သော် လူ့ဘဝမှ ကြက်ဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းမှာကား လူ့ဘဝ တွင် ဒေါသစောင်မာန်ကြီးကာ အစာအာဟာရအတွက် လောဘသက္ကာရ ကြီးမားခဲ့၍ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အကြောင်းမူကား ကြက်ဘဝ အထူးသဖြင့် ကြက်မ ဘဝမှာ အချိန်ရှိသရွေ့ မြေကြီးကို ယက်ခြစ်အစာ ရှာနေရသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အာနန္ဒာ။ ။ဝက်မကလေးသည် ဥဗ္ဗရီ မင်းသမီးဘဝတွင် သူတော် ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို ကြားနာရသောကြောင့် ပရိဗိုဇ်တို့၏ ကျောင်းတွင် ပရိဗိုဇ်မကလေးဖြစ်လာကာ အိမ်သာထဲက ပိုး လောက်များကိုကြည့်၍ပုဠုဝကသညာသမထဘာဝနာကို ပွားသောကြောင့် ပထမဈာန်အဆင့်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းပထမဈာန်အဆင့်ဖြင့် ကွယ်လွန် သောအခါ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်သွားသည်”

ဝက်မကလေး၏မြင့်တက်သောဘဝအကေ့ အလှည့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ပထမဈာန်လောက်ကို အပထား၊ စတုတ္ထဈာန်ကိုပင်ထားဘိဦး။ ဗြဟ္မာ့ဘုံ၏ အမြင့်ဆုံးသော နေဝသညာ နာသညာ ထိပ်ချာဘုံသို့ပင် ရောက်စေကာမူ ဘဝသံသရာအတွက် စိတ်မချရ၊ အချိန်တန်လျှင် ဘဝထိုထိုသို့ ပြန်လည် ရမည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဈာန်လောက်ဟူသည် အနှစ်မပါ အကာ သမထ နယ်ပယ်မျှဖြစ်သည်။

ရှစ်မဟာကဿပ၏ တူ စူဠကဿပ ရဟန်းသည် စတုတ္ထ ဈာန်ပိုင်ရှင်၊ တန်ခိုးရှင်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ပါသော် ကြာအပစ်ကောင်းသော ကောင်မလေး နှင့်တွေ့သောအခါ လူထွက်၍ သူ့ခိုးဘဝသို့ပင် ရောက်ခဲ့ရရှာသည်။ (ဗုဒ္ဓ စာပန်းချီ ‘လူပြန်တော်’ ကိုရှု)

နေနှင့်လကိုပင် လက်ဖြင့် သုံးသပ်နိုင်သော စတုတ္ထဈာန်ပိုင်ရှင်၊ တန်ခိုး ရှင် ရဟန်းတော်သည် လူ့ဘဝသို့ မျက်စိလည်၍ ရောက်သွားသောအခါ

သားကျေးမှု၊ မယားကျေးမှုအတွက် ထင်းခွေသမား၊ မီးသွေးဖိုတ် သမား အဖြစ်သို့ ရောက်နေရ၏။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'တန်ခိုးရှင်' ရှု)

ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေး သာဂတမထေရ်သည် တန်ခိုးကြီးသော နဂါးဆိုးကြီးကိုပင် စတုတ္ထဈာန်ဖြင့် နှိမ်နင်းနိုင်သူဖြစ်၏။ သို့သော်အရက် နှင့်တွေ့သောအခါ တန်ခိုးကွယ်ပျောက် ကျွမ်းထောက်မှောက်လန်ဖြစ်သွား ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပထမဈာန်လောကီမျှသည် အရှိန်ကုန်၍ အခွင့်မသာခွဲပါ သော် ကျွမ်းထောက်မှောက်လန်ကျရပြန်သည်။ သို့သော် ဈာန်ကောင်းမှု၏ အရှိန် အဟုန်ကြောင့် တိရစ္ဆာန် စသော ဒုဂ္ဂတိသုံးဘုံသို့ကား တိုက်ရိုက် မကျရောက်နိုင်။ သုဂတိဘုံ ဆိုသော်လည်း အနေမတတ်လျှင် မရေရာလှ သော လူ့ဘုံတပမှသာ တစ်ဆင့်ခံကျရောက်နိုင်သည်။

“အာနန္ဒာ။ ။ဥဗ္ဗရီ မင်းသမီးသည် ဗြဟ္မာဘဝ တွင် အရှိန်ကုန်သော အခါ လူ့လောကတွင် သူဌေးသမီးဖြစ်လာခဲ့၏။ ယင်းသူဌေးသမီး ဘဝမှ ကွယ်လွန်သောအခါ ဝက်မကလေး ဘဝသို့ရောက်လာပေသည်”

သူဌေးသမီးဘဝတွင် ကောင်းမွန်စွာ နေခွင့်ကြုံနိုင်ပါလျက် မကောင်းမှု ကံကြောင့် တိရစ္ဆာန် ဝက်မကလေးဘဝသို့ ရောက်လာရသည်။ ယင်း မကောင်းမှုဟူသည်ကား မာန်မာနခက်ထန်မှုနှင့် ပါဏာတိပါတကြောင့်ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်သည်။ အကြောင်းမူကား မာန်မာနက တိရစ္ဆာန်ဘဝ သို့ပို့၍ အသက်သတ်မှုကံက ဝက်မကလေးဖြစ်စေနိုင်သည်။ ဝက်မကလေး ဟူသည် ပိုင်ရှင်က အဘယ်မျှ ဝမ်းအောင် ကျွေးမွေးစေကာမူ အလှူ မင်္ဂလာစသည်တို့၏ ဒယ်အိုးထဲသို့ အသတ်ခံကာ ရောက်ရှာရမည့် ဘဝ ပေတည်း။

ဤမျှအထိ ခြောက်ဘဝကား ဘုရားရှင်ဟောတော်မူသော ဘဝအကူး အပြောင်းများဖြစ်၍ ကျန်ခုနစ်ဘဝကိုမူ သီဟိုဠ်ခေတ် သာသနာတော် နောက်ပိုင်းရောက်၍ မဟာအနုရုဒ္ဓါ ရဟန္တာအရှင်နှင့် နောက်ဆုံးဘဝ သုမနာထေရီ ရဟန္တာအရှင်မကြီး ဖြစ်လာသောအခါတွင် အရှင်မကြီးက ကြီးစွာသောသံဝေဂဖြင့် ပြန်လည်ဟောပြု၏။ ဘုရားရှင် ဟောတော်မူလို ရင်းကား သတ္တဝါဟူသည် တဏှာအမြစ်မပြတ်သေးသမျှ ဘဝ စုန်ဆန် တစ်ပြောင်းပြောင်းတစ်ပြန်ပြန် ကျင်လည်ရပုံ သံသရာဒုက္ခကို ပြတော်မူလို ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

(၂)

ဝက်မကလေးဘဝမှ ခြောက်ဘဝလွန်သောအခါ သတ္တမမြောက် ဘဝ အဖြစ် သီဟိုဠ် သာသနာတော် ထွန်းပေါ်သောခေတ် ဒုဠဂါမဏိမင်း လက်ထက်တွင် အနုရာဇမြို့အနီး ဘောက္ကန္တရွာ၌ သုမနသုကြွယ်သမီးဖြစ်လာ သည်။ ဖခင်၏အမည်သို့လိုက်၍ မယ်သုမနာဟု ခေါ်သည်။

အရှင်မဟိန္ဒမထေရ်၏ ကျေးဇူးဖြင့် မဇ္ဈိမမှ သီဟိုဠ်သို့ ရွှေ့လျောလာခဲ့ သော ထိုခေတ်သာသနာသည် ပရိယတ္တိရော၊ ပဋိပတ္တိတွင်ပါ စည်းစည်း လုံးလုံး ထွန်းကားခဲ့သော သာသနာတော်ဖြစ်ပေ၏။ ပရိယတ္တိနှင့်ပတ်သက် ၍ ကျော်ကြားသော အဋ္ဌကထာ ဋီကာကျမ်းကြီးများ ထွန်းကားကာ ယနေ့ခေတ်တိုင် မြန်မာနိုင်ငံသာသနာတော်အထိ ထွန်းကားလျက်ရှိသည်။

ပဋိပတ္တိနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ရဟန္တာသံဃာတော်များ မရေမတွက်နိုင် အောင်ရှိ၍ ဈာန်ရှင်-တန်ခိုးရှင်တို့မူကား အနုရာဇမြို့ ပေါ်တွင် ဈာန်ပျံ လွန်းကြ၍ စပါးလွန်း၍မရလောက်အောင် နေပြောက်မထိုးသောကြောင့် ညည်းညူကြရသည်ဟု အဆိုရှိစောအချိန်ဖြစ်သည်။

သုကြွယ်သမီး မယ်သုမနာကို သူတို့ရွာသို့ မင်းမရားကိစ္စဖြင့် ရောက်ရှိ လာသော ဒုဠဂါမဏိမင်း၏အမတ်ကြီး လက္ခဏကအတိမ္ဗရက တွေ့မြင်သော အခါ မေတ္တာသက်ဝင်၍ တောင်းယူသည်။ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲ အကြီး အကျယ်ပြု ယုပ်၍ လက်ထပ်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် အမတ်ကတော် သုမနာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဗြဟ္မာဘဝမှစုတေ၍ သူဌေးသမီး ဖြစ်ခဲ့သောဘဝတွင် မလိမ္မာခဲ့သော် လည်း သုကြွယ်သမီး အမတ်ကတော် မယ်သုမနာဘဝတွင်မူ ရတနာသုံးပါး ကိုင်းရှိုင်း၍ တရားသတိ ရှိသူလေးဖြစ်၏။ သံဃာတော်များကို မပြတ်ဖူး တွေ့၍ နေ့စဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကြွရောက်လာ ကြသော သံဃာတော်များကို ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းလောင်းသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ သူ့ အိမ်ရှေ့သို့ မဟာအနုရုဒ္ဓါမထေရ်ကြီးသည် နောက်ပါ တပည့်သံဃာများနှင့်အတူ ဆွမ်းခံရောက်ရှိလာသည်။ အဘိညာဉ် တန်ခိုး ရှင်ဟု ကျော်ကြားသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးပေတည်း။

မယ်သုမနာက အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ ဣန္ဒြေကြီးမားလှသော အရှင် မြတ်ကို ကြည်ညိုလှသောကြောင့် ဆွမ်းမလောင်းမီ ထိုင်၍ကန်တော့သည်။

ဆွမ်းလောင်းပြီးပါက သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထေရ်စဉ်အတိုင်း ထွက်ကြ သွားရန်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မထေရ်ကြီးက ထွက်ကြမသွားသေးဘဲ နောက်ပါ သံဃာများသို့ မယ်သုမနာ ဆွမ်းလောင်းနေသည်ကို နောက်သို့လှည့်ကာ စောင့်၍ကြည့်သည်။

ထို့နောက်တွင်မူ အရှင်မြတ်က တပည့်များသို့ အံ့ဖွယ်စကားတစ်ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ကြားတော်မူလိုက်သည်။

“ငါ့ရှင်တို့။ ။ အံ့ဖွယ်ရှိပေစွာ၊ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဘုရားရှင် က သံသရာ အကြောင်းပြုဖြင့် မိန့်ကြားခံခဲ့ရသော ဝက်မ ကလေးသည် အခုအခါ အမတ်ကတော်ဘဝသို့ရောက်ရှိနေပေ၏။ သင်တို့အားဆွမ်းလောင်း သော ဒါယိကာမလေး သုမနာပေတည်း။ ဘဝသံသရာဟူသည် ကြောက် ဖွယ် ကောင်းလေစွာ”

ယင်းသို့ မိန့်ကြားပြီးနောက် သံဃာတန်း ထွက်ကြ၍ သွားသည်။ ယင်း မိန့်ခွန်းကို ကြားရသောအခါ မယ်သုမနာ ငေးငိုင်းတွေးကြံ၍ ကျန်ရစ်သည်။ အကျိုးနှစ်ဘက်ရ မိန့်ခွန်းတရားတော်ပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာကား ဝိပဿနာစခန်းနှင့်မတွေ့၍ ကျွတ်တမ်း မဝင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဗြဟ္မာဘဝ ရောက်သည်အထိ တရားအခြေခံရှိခဲ့သော မယ်သုမနာ၏ ဇာတိဿရဉာဏ် တရားအကျိုးကို နှိုးဆွပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တပည့်ရဟန်းများကိုလည်း သံသရာ ဒုက္ခတွင် သံဝေဂရကြစေရန်ဖြစ်သည်။

မှန်လှပေ၏။ အရှင်မြတ် အစဖော်ပေးလိုက်သော တရားတော်ကြောင့် မယ်သုမနာအဖို့ မိမိ၏ မရေရာသော ဘဝအဆက်ဆက်များကို ပြန်၍ မြင်လာကာ ကြီးစွာသောသံဝေဂဖြင့် ငေးငိုင်းတွေးကြံ၍ ကျန်ရစ်သည်။ ငေးငိုင်းတွေးကြံသည်ဆိုသည်မှာ မိမိ၏ ဘဝကွင်းဆက်များကို တစ်ခုချင်း ပြန်လည်သုံးသပ်နေခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ဘဝသံသရာ၏ ဒုက္ခများကို သံဝေဂ ရနေခြင်းလည်းဖြစ်၏။

ယင်းသံဝေဂအရ သာသနာတော်နှင့် အခွင့်လျော်၍ ကြုံကြိုက်နေဆဲ ဖြစ်သော ယခုဘဝ၊ ယခုအချိန်၌ သံသရာအစပြတ်ရေးအတွက် ဘိက္ခုမယ် အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရန် တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်ဖြင့် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက် သည်။

မရေရာသော ဘဝသံသရာဟူသည် သာသနာတော်နှင့်ကြုံကြိုက်ခဲလှ၏။ မိမိသည် ဘုရားရှင်နှင့် တိုက်ရိုက်တိုးခဲသော်လည်း တိရစ္ဆာန် ဝက်မဘဝ ကြောင့် တရားတော်နှင့်လွဲခဲ့ရသည်။ လူ့ဘဝရ၍ သာသနာတော်ခေတ် နှင့် ကြုံကြိုက်စေဦးတော့၊ တရားတော်နှင့် ဝေးသော အသိုက်အဝန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ အရှင်မြတ်ကြီးသည် မိမိအား သတိတရားရစေရန် နှိုးဆွ သတိပေးတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤဘဝတွင်မှ သတိတရားမရ၍ သံသရာ လည်ရဦးမည်ဆိုသော် အရှုံးကြီးရှုံးပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် လင်သား အမတ်ကြီးထံ ယနေ့ပင် ခွင့်တောင်း၍ ဘိက္ခုနီအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းမည်။

ယင်းသန္နိဋ္ဌာန်အရ လင် အမတ်ကြီးထံ တရားကြောင်းကျိုးပြု၍ ခွင့် တောင်းလိုက်သောအခါ ချစ်စွာသော မယားဖြစ်၍ တားချင်ပြုစေကာမူ အမတ်ကြီးသည်လည်း တရားအရေး၌ လေးစားပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ် သည့်အတိုင်း ခွင့်ပြုသည်။ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတိုက်၏ သြဝါဒခံ ဘိက္ခုနီတို့ကျောင်းတိုက်တွင် ကြီးစွာသောအစီ အစဉ်ဖြင့် ဘိက္ခုမယ်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသည်။ သုမနာထေရီဖြစ်လာ၏။

ဤနေရာတွင် သုမနာ ထေရီ၏အကြောင်းရပ်မှာ ဘုရားရှင်လက်ထက် တော်က တရားဟောအကျော် လက်ဝဲတော်ရံ အသိတိ ရှစ်ကျိပ် အပါ အဝင် တေဒဂ်သခင် အရှင် ကုမာရ ကဿပ၏ မယ်တော် ဘိက္ခုနီမကြီးနှင့် အဖြစ်ချင်းတူ၏။ အရှင်ကုမာရ ကဿပ၏ မယ်တော်သည်လည်း အိမ် ထောင်သည်ဘဝမှ လင်သား ဖြစ်သူထံ ခွင့်တောင်း၍ ရဟန်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တော်ပါသေး၏။ အရှင်ကုမာရ ကဿပ၏ မယ်တော်မှာ အိမ်ထောင် သည်ဘဝမှ သန္ဓေပါလာ၍ ဘိက္ခုနီမအဖြစ်ဖြင့်ပင် ကုမာရ ကဿပကို မွေး သောအခါ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဝိနည်းတေဒဂ်သခင် အရှင်ဥပါလိ၏ အဆုံးအဖြတ်ဖြင့် ရှင်းလင်းခဲ့ရသည်။ အရှင်မမှ သုမနာတွင် အဘယ် ပြဿနာမျှ မရှိ။

ဘိက္ခုနီဖြစ်၍ တရားအလုပ်တွင် ဇွဲသန်လျက်ရှိနေသော သုမနာထေရီ သည် မဟာဝိဟာရတွင် သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ကို ကြားနာရသောအခါ သောတာပန်အဆင့်သို့ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် မိမိ'ဇာတိဘောက္ကန္တိ ရှာတွင် နေခိုက် အာသီဝိသော ပထမသုတ်တော်ကို ကြားနာရသောအခါ

တောင်မှ ရဟန္တာမကြီး စင်စစ် ဖြစ်လာတော့သည်။ မိမိရည်မှန်းချက်သံသရာ ဘဝသိမ်း ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်၏။

(၃)

ရဟန္တာဖြစ်လာသောအခါ အရှင်မသုမနာသည် အခွင့်ကြုံတိုင်း ဘဝ သံသရာ၏ဒုက္ခတို့ကို ဟောပြောလေ့ရှိသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ ဘဝဒုက္ခမျိုးစုံ ကိုလည်း အခြားသောဘိက္ခုနီမများအား တရားဆွေးနွေးရင်းဖြင့် ပြော ပြသည်။

“မိမိသည် ဘုရားရှင်ကို မျက်ဝံးထင်ထင်တွေ့မြင်ခဲ့ရပါလျက် တိရစ္ဆာန် ဝက်မ ဘဝဂတိကြောင့် တရားတော်နှင့် လွဲခဲ့ရသည်။ ဝက်မ ဘဝမှ ကွယ်လွန်သောအခါ တရားအားထုတ်ခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်အရ သုဝဏ္ဏဘူမိ အရပ်တွင် မင်းမျိုး၌ မင်းသမီးဖြစ်လာ၏။

“မင်းသမီးဘဝမှ ကွယ်လွန်သောအခါ မဟာဘာရတ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗာရာဏသီမြို့၌ အမျိုးသမီးဖြစ်ရပါ၏။ ယင်းဘဝမှ ကွယ်လွန်သောအခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝနဝါသီတိုင်း၌ အမျိုးသမီးဖြစ်ရပါ၏။ ယင်းမှ ကွယ်လွန်သော အခါ ပုပ္ဖာရကခေါ် သင်္ဘောဆိပ်မြို့တွင် မြင်းကုန်သည်သမီးဘဝသို့ရောက်ခဲ့ ရပါ၏။ ယင်းမှ ကွယ်လွန်သောအခါ အိန္ဒိယ အရှေ့တောင် ကျွန်းဆွယ် တမယ်လူမျိုးတို့ဒေသတွင် လေ့သူကြီးသမီးဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ ယင်းမှ ကွယ်လွန် သောအခါမှ သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဓမြို့ အစိုးရပိုင်း၌ အမျိုးသမီး ဖြစ်လာခဲ့ ပါ၏။ ယင်းမှ ကွယ်လွန်သော အခါတွင်မှ ယခုဘဝ ဘောက္ကန္တ ရွာတွင် သူကြွယ်သမီး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်”

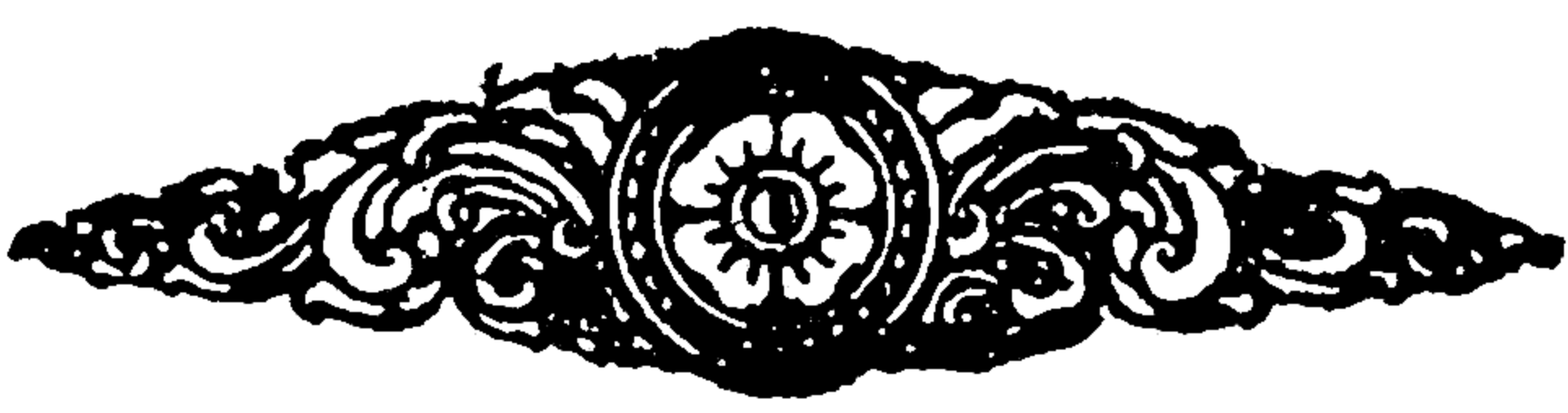
ဘဝတိုင်းသည် အမျိုးသမီးချည်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တော်ပါသေး၏။ ကံကောင်း ထောက်မရှ် ဝက်မကလေး၏နောက်ဘဝများတွင် ငရဲ၊ ပြိတ္တာ၊ တိရစ္ဆာန် ဘုံတို့သို့ မရောက်ခဲ့ရ။ သို့သော် ရတနာသုံးပါးတရားတော် ဝန်းကျင်နှင့်မူ ဝေးခဲ့ရသည်။

ယင်း ဒေသ များ အနက် သုပ္ဖာရက သင်္ဘောဆိပ်မြို့ဟူသည် ရတနာ သုံးပါးနှင့် ဝေးကွာလှသောအရပ်ဖြစ်၏။ နာမည်ကျော် ခိပ္ပာဘိညတေဒဂ် သခင် အရှင်ဗာဟိယဒါရုစိယသည် သင်္ဘောကုန်သည်ဘဝ၌ သင်္ဘောပျက်၍ ယင်း သုပ္ဖာရကသို့ ရောက်ခဲ့ရာ၌ ဘိုးတော် အရှင်ကြီးအဖြစ် မျက်စိလည် လမ်းမှားခဲ့ဖူးသောအရပ်ပင်ဖြစ်၏။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘လွမ်းစေတီ’ရှု။)

“အရှင်မတို့။ ။မဟာအနံ့ရုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကြီးသည်ကား မိမိ၏ တရား
 ကျေးဇူးရှင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်မြတ်ကြီး နှိုးဆွပေးခဲ့၍သာ မိမိသည်
 ဇာတိသံရဉာဏ်နိုးကြွကာ ဘဝသံသရာ၏ ဒုက္ခမျိုးစုံကို မြင်ခဲ့ရပါ၏။ နိဗ္ဗာန်
 မရသေးသမျှ ဘဝသံသရာဟူသည် ကြောက်ဖွယ်အတိ ဖြစ်ပါတိသည်” ဟု
 ဟောကြားတော်မူသည်။

ဤသည်တို့မှာ ဘဝသံသရာမှာ ဖြစ်ရာပေါင်းစု ဆယ့်သုံးခုဖြင့် ကျင်လည်
 ခဲ့ရသော အရှင်မ မယ်ဆုမနာ၏ ဖြစ်စဉ်တို့ပါတည်း။ ။

နှစ်ခြင်းအိမ်ခြံမြေ

(၁)

ရုပ်တရားအစုအဝေးမျှသာဖြစ်တော့သော ကွယ်လွန်သူ၏ အလောင်းများကို မစုန့်ပစ်နိုင်ဘဲ ဆေးစီရင်၍ ထားရှိတတ်ကြခြင်းမှာ လူ့သမိုင်းနှင့် ချီ၍ ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင်ပင်ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ထားရှိခြင်းမှာ အတ္တလွန်က မှုလျှင် အခြေခံအပ်သော အကြောင်းသုံးရပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပထမအကြောင်းမှာ အစဉ်အလာ ဘာသာရေးအစွဲဖြင့် အဲဂုတ္တုနိုင်ငံ သားတို့ ထားရှိကြသည်။ အလောင်းများသည် အချိန်တန်လျှင် အသက်ဝင် ထလာပြီးနောက် အထက်ဘုံသို့ ရောက်ကြလိမ့်မည် ဟူသော အစွဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အလောင်းများကို မပျက်မယှင်းထားရှိသည့် အတတ်ပညာ၌ အဲဂုတ္တုနိုင်ငံသည် ထင်ရှားကျော်ကြား၏။ ကြီးမားလှစွာသော အလောင်း လိုက်ဂူ အဆောက်အအုံကြီးများဖြင့် ယနေ့တိုင်အောင် ထင်ရှားသောနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြောင်းမှာ ကွယ်လွန်သူ အပေါ်တွင် အကြည်ညိုကဲလွန်မှု ဖြစ်၏။ မိမိတို့ဆရာ၊ မိမိတို့ကြည်ညိုသူကို ပျောက်ကွယ်၍ မသွားစေလို၊ အစဉ်ရှိကြည့် ကြည်ညိုနိုင်ရန် အတွက် အလောင်းအတိုင်း မြင်နိုင်အောင် ဆေးစီရင်၍ထားသည်။

တတိယအကြောင်းမှာ ကွယ်လွန်သူအပေါ်၌ မခွဲနိုင်၊ မခွာနိုင်၊ မစုန့်ပစ် နိုင်လောက်အောင်ပင် မေတ္တာအစွဲ လွန်ကဲမှု ပုဂ္ဂလိကအစွဲဖြင့် ထားရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမလေး ချစ်လိုက်ပါတဲ့အာရုံ၊ ရွှေမြင်းမိုရ်တစ်တောင်လုံး တုံးမှတ်လို့ ခုန်” ဆိုသည်မှာ ယောက်ျားသာ ဖြစ်၏။ မိန်းမများကတော့ မြင်းမိုရ် ဝေးစွာ တောင်ပို့ကိုမျှမခုန်၊ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်ခါမျှ ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားစသလျှင် ချစ်လွန်းလှသောကြောင့် ယောက်ျားအလောင်း ကို မှန်ခေါင်းသွင်းကာ တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်နေသူဟူ၍ မိန်းမတစ်ယောက်မျှ

မရှိ။ ယောက်ျားသေသည်ကို မိန်းမက မျက်စိတစ်ဘက်သာ ပိတ်၍ ငိုရာ အဘယ့်ကြောင့်မျက်စိတစ်ဘက်ဖွင့်ထားသနည်းဟု မေးသောအခါ အသုဘ သို့ ကြွလာကြသည့် ပရိသတ်ထဲမှ နောက်ယူမည့် ယောက်ျားကို ကြည့်ရ သေးသည်ဟူ၍ပင် လူရှင်တော်များက သရော်ကြ၏။ ယောက်ျားကတော့ ချစ်သူကလေး၏ အလောင်းကို မစွန့်ပစ်နိုင်၍ မှန်ခေါင်းသွင်းကာ တစ်ဖုံ စိမ့်ကြည့်ရှုပူဆွေးနေသန့်စဉ်းရှိသည်။ စာဝင် ပေဝင် သမိုင်းဝင်ပင်ဖြစ်၏။

တစ်ဦးမှာ အတိတ်ဇာတ်တော်ဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ ဘုရားရှင် လက်ထက် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ် ဇာတ်တော်ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဇာတ်မှာ ဘဝကူး ပြဿနာ နှင့်ပတ်သက်၍ ထင်ရှားလှသော ဇာတ်ဖြစ်၏။

ပါဠိလိပြည်တွင် အသံက မင်း၏ မိဖုရားလေး ဥပရီဒေဝီ ကွယ်လွန် သောအခါ ချစ်ရှာတော်မူလွန်းလှသောကြောင့် အလောင်းကို မစွန့်ပစ် နိုင်ဘဲ နန်းတော်ဦးတွင်ပင် သံခေါင်းမှန်ခေါင်းသွင်းကာ ဆေးစိမ့်၍ တစ်ဖုံ စိမ့်ကြည့်ရှု သောကတောင်ထု ဖြစ်နေသည်ကို အလောင်းတော်ရသေ့ကြီး လာရောက်ကယ်တင်မှ အကျွတ်တရားရသည်။

အကျွတ်တရားရသည်ဆိုသော်လည်း ရပုံမှာကား သင်းလှ၏။ တရား ဟောရုံမျှဖြင့်တော့ မကျွတ်၊ မပြတ်၊ သက်သေ အထောက်အထား ပြု၍ ချွတ်မှ ကျွတ်သည်။ ပြတ်သည်။

ကျွတ်ဟန်ကား ရသေ့ကြီးက “သင့်မိဖုရားသည် နောက်ဘဝတွင်ချေး ထိုးပိုးမဖြစ်နေသည်။ သင့်ကိုမချစ်တော့။ ချေးထိုးပိုးမ ဘဝမှ သူ့လင်ချေး ထိုး ပိုးဖို့ကြီးကိုသာ ချစ်သည်။ သင်က အဘယ့်ကြောင့်ပူဆွေးနေရသနည်း” ဟု ဆုံးမသည်။ အသံကမင်းက မယုံ။ မယုံသည်ကို ယုံအောင် သက်သေ ပြရန် အလောင်းတော် ရသေ့က တန်ခိုးဖြင့် ချေးထိုးပိုးဖို့နှင့်ပိုးမနှစ်ဦးလုံး ကို ရှေ့တော်သို့ခေါ်လိုက်သည်။ ရသေ့ကြီးက ချေးထိုးပိုးမကို မေး၏။

“အသင်သည် ပါဠိလိ မိဖုရားဘဝမှ ကွယ်လွန်၍ ချေးထိုးပိုးမဘဝသို့ ရောက်နေသူ မဟုတ်သလော”

“မှန်ပါသည်ဘုရား”

“မှန်ခေါင်းအတွင်းမှ ဟောဒီ အလောင်းကောင်သည် ဘဝဟောင်း က အသင်ပင် မဟုတ်လော”

“မှန်ပါသည်ဘုရား”

“သင့်လင်ဟောင်း ဟောဒီ အသိက မင်းသည် သင့်အလောင်းကို ကြည့်၍ ယနေ့တိုင်မပြတ် ပူဆွေးနေဆဲဖြစ်သည်။ အသင်ကတော့ သင့်လင်ဟောင်းကို ချစ်ပါသေး၏လော”

“မချစ်တော့ပါ။ မချစ်ရုံမျှ မဟုတ်၊ ပိုးဖိုကြီးက ဘုရင်၏ သွေးဖြင့် ခြေဆေးလိုသည်ဆိုလျှင် ဖောက်၍ပေးလိုပါသည်။ သောက်လိုသည်ဆိုလျှင် ပင် ကိုက်ဖောက်၍ တိုက်လိုပါသည်ဘုရား”

မချစ်တော့သည်ကို မချစ်ပါဘူးဟု ဖြေလိုက်လျှင် ပြီးနိုင်၏။ သို့သော် မပြီး။ လင်ဟောင်းသွေးကို လင်သစ်သို့ဖောက်၍ တိုက်လိုက်ချင်သေးသည် ဟု အထွန့်တက်ဖြေဆို၏။ ဖြေပုံမှန်သည်ဟုဆိုရပေသည်။ အကြောင်းမူကား အချစ်ပြဿနာကို လင်သစ် - လင်ဟောင်းတို့ အကြားတွင် မေးစစ်ခံရာ၌ လင်သစ်ဖြစ်သူအဖို့ လင်ဟောင်းကိုမချစ်သည့်အကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံသိရှိဖို့ လိုအပ်သည်မဟုတ်ပါလော။

ဤတွင်မှ အသိကမင်း အချစ်ပြယ် သတိတရားရကာ အလောင်းကို ချက်ချင်း စွန့်ပစ်စေလိုက်သည်။ ချစ်သည်ဆိုတော့လည်း သည်စိတ်။ မုန်းပြီ ဆိုတော့လည်း သည်စိတ်။ အချစ်-အမုန်းဟူသည် စိတ်ဝိပူလ္လာသ မျက်လှည့် ပြခြင်းမျှ ဖြစ်၏။

ဤကား အချစ်ရူး အချစ်မူး အချစ်လွန် ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အတိတ်ဇာတ်ဖြစ်၍ ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ဤလိုယောက်ျားမျိုး တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ သူသည်လည်း နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်၊ အသိကဘုရင် ကဲ့သို့ ပါဠိလိပြည် ဘုရင်ဖြစ်၍ သာသနာတော်တွင် ကျော်ကြားသော ပါဠိလိပုတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မုဏ္ဍဖြစ်သည်။

အမည်မျှသာ ကဲ့ပြား၍ ဘုရင်အဖြစ်ချင်းတူ၊ နိုင်ငံအမည်တူ ဖြစ်၏။ ရေကြောမြေကြော လိုက်ဟန်တူသည်။ သို့မဟုတ် အလောင်းတော်၏တရား ကို နာခံရသော အသိကဘုရင်သည်ပင် မုဏ္ဍဘုရင် ဖြစ်လာဟန်တူသည်။

(၂)

လေးစားပူဇော်အပ်သူ၊ သို့မဟုတ် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့၏ ချစ်မြတ် နိုးသူတို့ ကွယ်လွန်လျှင် အလောင်းကို ဆေးစိမ်၍ ထားတတ်ကြခြင်းမှာ ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင်ပင် မကွယ်မပျောက်နိုင်သေးသော အစဉ်အလာစွဲ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။

ခြေခင်း လက်ခင်း မသာသော မိုးရာသီလို အချိန်မျိုးတွင် လေးစား ပူဇော်အပ်သူတို့ ကွယ်လွန်သောအခါ၊ သို့မဟုတ် ခြေခင်း လက်ခင်းပင် သာသော်လည်း ခမ်းနားစွာ သင်္ဂြိုဟ်ရန် စောင့်ဆိုင်း၍ အလောင်းကို ဆေးစိမ်ကာ သင့်လျော်ရာတွင်ထား၏။ ရဟန်းဆရာတော်များ ပျံလွန်လျှင် ကျောင်းဝင်းအတွင်း သီးသန့်ကျောင်းဆောက်၍ ဆေးစိမ် အလောင်းကို တင်ထားသည်။ ယင်းကျောင်းကို 'နိဗ္ဗာန်ကျောင်း' ဟုခေါ်၍ ယင်းနိဗ္ဗာန် ကျောင်းကလေးများသည် အစဉ်အဆက် ကြီးမားသောကျောင်းတိုက်ကြီး တိုင်းတွင် ယနေ့တိုင်ရှိနေတတ်ကြသည်။

ဇေဉ္ဇဒေါင်းတတ်နိုင်သူတို့၏ မိဘဆွေမျိုး ချစ်မြတ်နိုးသူတို့ အချိန်မဲ့တွင် ကွယ်လွန်သော အခါတွင်လည်း သုသာန်စသည်တို့တွင် ဆေးစိမ်ဂူသွင်း၍ ထားသည်။ 'အေးမသာ' ဟုခေါ်၍ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့် အခါတွင်မှ ထုတ်ဆောင်သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။

အလောင်းကို ဆေးစိမ်ထားရှိဖို့ကိစ္စမှာလည်း ပါဠိပုတ်စသော မဇ္ဈိမ နိုင်ငံတို့တွင် လွယ်ကူလှ၏။ အကြောင်းမှာ အလောင်းဆေးစိမ်အတတ်တွင် ကျွမ်းကျင်လှသော အင်္ဂုတ္တုတို့၏ပညာက မဇ္ဈိမသို့ ပျံ့နှံ့၍နေသည်။

သို့သော် ပါဠိပုတ်ပြည့်ရှင် မုဏ္ဍဘုရင်က သူ၏ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော သုဘဒ္ဒါ မိဖုရားကြီး ရုတ်ခြည်း ကွယ်လွန်လေသောအခါ အလောင်းကို သံခေါင်း၊ မှန်ခေါင်းဖြင့် နှစ်ထပ်အုပ် ဆေးစိမ်၍ ထားကာ ဘယ်သော အခါတွင် စွန့်ပစ်မည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်လည်းမရှိ၊ လွတ်ကျွတ်သင့်လျော် ရာတွင်လည်း မထားဘဲ မိဖုရားအလောင်းကို နန်းတော်ဦးတွင်ပင် တင်၍ ထားလေ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာကား မိဖုရားကိုမြတ်နိုးလှသဖြင့် အလောင်း ကို မစွန့်ပစ်နိုင်ဘဲ မိမိအနီးတွင်ပင် နေ့ညဉ့်မပြတ် တရစပ် ရှုကြည့်နေနိုင် ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရင်သည် မိဖုရားအလောင်းအနီးမှမခွာ၊ တစ်မိတ်ရှုကြည့်၍ ပူဆွေး ငိုယိုသည်။ တတမ်းတမ်း တ၊ တတ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပွဲတော်မတည်၊ ဝတ်လဲ တော်မလဲ၊ အစာရေစာပင်မစား၊ မအိပ်၊ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ဤသို့ဖြစ်လေ သောအခါ မူးကြီးမတ်ရာတို့နှင့်တကွ နန်းတော်တစ်ခုလုံး ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့ သို့ ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။

အခက်ဆုံးမှာကား ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တယ်မှ ပြီးစီးမည့် တိုင်းရေး ပြည်ရေးကိစ္စများနှင့် မှုခင်းမှုရပ်များ ရပ်ဆိုင်းကုန်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မူးကြီးမတ်ကြီးတို့ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရလေတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းတော့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်သောကကို ပြောပျောက် စေမယ့် နည်းလမ်းကို ရှာကြမ္မာပဲ” ဟု အမတ် တစ်ယောက်က စတင် ဆွေးနွေးသည်။

“သောက ကင်းဝေးဖို့ဆိုတော့ တရားရှင် သမထဆရာ၊ ဗြဟ္မာဏဆရာ တစ်ဦးဦးရဲ့ တရားနဲ့ ဖြေဖျောက်မှပဲ ပြောပျောက်ဖို့ရှိတော့တယ်”

“မှန်ပါတယ်၊ သို့သော် ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် တရားနာလိုစိတ် ရှိအုံးမှကိုးဗျ”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပိယကက တတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ပိယ ကဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတာဘဲ၊ သူ့လျှောက် ထားရင် ငြင်းပယ်တော်မူမယ်မထင်ပါဘူး”

ဤတွင် ဘဏ္ဍာစိုး ပိယက ဝင်၍ ဆွေးနွေးသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ စိတ်ကူးမိထားပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တရားဟော နိုင်မယ့် ဆရာကိုလဲ ရွေးထား ပါတယ်၊ အဲဒီဆရာကတော့ ဟိုအဋ္ဌကမ္မိကလေးမှာရှိတဲ့ ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ ကျောင်းတော်က ကျွန်တော်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ အရှင်နာရဒ မထေရ်ကြီးပါဘဲ။

“အရှင် နာရဒဟာ အသက်အရွယ်လဲကြီးပါတယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရုပ်လက္ခဏာနဲ့လဲပြည့်စုံပါတယ်၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးလဲဖြစ်ပါတယ်၊ ဆန်း ကြယ်သော တရားများကို ဟောတတ်တဲ့ ဓမ္မကထိက မထေရ်ကြီး အဖြစ် နိုင်ငံတော်မှာ ကျော်ကြားနေတာကိုလဲ အမတ်မင်းတို့အသိပါပဲ၊ အဲဒီ မထေရ်ကြီးရဲ့ တရားကို နာရရင်ဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့သောကပရိဒေဝပြော ပျောက်ဖို့ ရှိပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းလိုက်လေဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဖြစ်မြောက်အောင်သာဘဏ္ဍာစိုးကြီး က လျှောက်ထားစိစဉ်ပါတော့”

အစီအစဉ်အတိုင်းပင် ဘဏ္ဍာစိုး ပိယက, ကအခွင့်အခါကိုကြည့်၍ အရှင် နာရဒ၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ချီးကျူးကာ ဘုရင်သို့လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရင်က တရားနာမည်ဟု အလွယ်နှင့်ပင် ပဋိညာဉ်ပြုလိုက်သည်။

တရားဟူသည် နာယူသူ၏ ဖြစ်ရပ်၊ အတ္ထိတ္တ အတွင်းဓာတ်နှင့် ကိုက်ညီဖို့ ရန်မှာ အချိန်အခါလိုပေသေး၏။ အချိန်အခါမလျော်လျှင် အံ့ချော်၍ နေတတ်သည်။ မဟာကရုဏာတော်သခင် ဘုရားရှင်သည် နေ့စဉ်ပင် ကျွတ် ထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူသည်မှာ အချိန်အခါနှင့် လျော် သော သူတို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တရားနာမည်ဟု ဘုရင်ထံမှ ပဋိညာဉ်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘဏ္ဍာစိုး ပိယကသည် အရှင်နာရဒအထံသို့သွားရောက်၍ ဖြစ်ရပ်ကြောင်း အင်နှင့် တကွ ဘုရင်တရားနာ ကြရောက်လိုသည့်အကြောင်း လျှောက်ထားသော အခါ အရှင်မြတ်က ဘုရင်လိုအပ်သောအချိန်တွင် လာရောက်နိုင်ပါသည် ဟု အခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဤတွင် မုဏ္ဍဘုရင်သည် ကုက္ကုဒ္ဓာရုံကျောင်းသို့ တရားနာထွက်မည့် ကိစ္စကို ပါဠိလိပုတ်နှင့် အဋ္ဌကမ္မိ အကြား အသွားခရီးတွင် တပ်ပေါင်း ၁၀-တပ်စီရင်စေ၍ ရွှေကိုးတပ်၊ နောက်ကိုးတပ် ဝင်းခင်းကာ ရထား ဆင် မြင်း တပ်ဝင်းအခင်းအကျင်း ကြီးကျယ်စွာဖြင့်ထွက်သည်။ သတိဝင်လွှာပြီ ဖြစ်သောဘုရင်သည် မိဖုရားအလောင်းအနီးမှာ စတင်ခွဲခွာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း မူးကြီးမတ်ရာနှင့် တကွ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့ သည် မိမိဖြစ်အင်အတွက် ညှိုးငယ်နေကြသည်ကို ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကြ စေရန်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ဘုရင်အမှူးပြုသော တပ်မင်း အခင်းအကျင်းများနှင့် အတူ တိုင်းသူပြည်သားတို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလိုက်ပါလာကြကာ တရားပွဲကြီး ဝှံ့ချီးကျင်းပနာယူကြသည်။

(၃)

ဘုရင်သည် ယခင်ကမူ ကိုးကွယ်မှု ကိစ္စများ၌ အမှတ်မဲ့သာ နေခဲ့၏။ အရှင်နာရဒမထေရ်ကို ဖူးတွေ့သောအခါတွင်မူ ညွတ်မှူး ကိုင်းရှိုင်းသည်။ အကြောင်းမှာ အရှင်မြတ်သည် သက်ရှယ်ကြီးရင့်၍ ကြည်ညိုရာ ရုပ်လက္ခဏာ ကိုဆောင်သည်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးဖြစ်၍ တည်ငြိမ်မှုမှာ သိက္ခာတောင်

ထုဖြစ်သည်။ အရှင်မြတ်၏ တရားသံကို နာကြားရသော အခါတွင်ကား ညွတ်တွားတည်ငြိမ်၍လာသည်။ အကြောင်းကား အရှင်မြတ်၏ အောင်မြင် စည်းလုံးသောအသံမှာ ဝါစာသီလိဋ္ဌ ပြည့်စုံလှသောကြောင့်ဖြစ်၏။

တရားနာသည်ဆိုရာ၌ အချိန်အခါသာမဟုတ်၊ ဟောသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အရှိန်အဝါကိုလည်း လိုက်သေးသည်။ ဘုရားရှင်၏တရားတော်ကိုကြားနာ ရ၍ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရာ၌ ဘုရားရှင်၏ အတုမရှိသော ရုပ်လက္ခဏာတော် အပြင် အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အသံတော်ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ခင်မှ တရားမင်သည်’ ဟူသော စကား ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။

အရှင်မြတ်က ဘုရင်နှင့် တကွ တရားနာ ပရိသတ်အား ရှေးဦးစွာ သရဏဂုံသုံးပါးကို ဆောက်တည်စေ၏။ ကျောင်းတော်သို့ လာစဉ်ကပင် ဘုရင်သည် ရတနာသုံးပါးသို့ ကိုင်းညွတ်ပြီးဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် မနောက် ဖြင့် ကိုင်းညွတ်ခြင်းမျှဖြစ်၍ ယခု ကာယကံ၊ ဝစီကံမြောက် ကိုင်းညွတ် ရသောအခါ စိတ်ထားတည်ငြိမ်လာသည်။

ထို့နောက် ပဉ္စသီလငါးပါးကို နာကြားခံယူကြရသည်။ ပဉ္စသီလ ငါးပါးဟူသည် လူတို့အတွက် မပြတ်ကျင့်သုံး အပ်သည့် လူ့လောက၏ ပဝေဏီ ထုံးတမ်းသီလ ဖြစ်သည်ကို သိရှိကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဘုရင်တို့ အတွက်မူ ပြည့်စုံနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု တရားနာဆဲ အခိုက် အတန့် အားဖြင့်မူ ပြည့်စုံပေပြီဟု ဘုရင်စိတ်အေး၏။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ငြိမ်းအေး သောစိတ်အစဉ်ဖြင့် တရားတော်ကို နာယူရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပေပြီ။

ဘုရင်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောကြားအပ်သော တရားဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင်ကိုပင် တရားနာခံအဖြစ် မိန့်ဆိုဟောကြားသည်။

“မင်းကြီး။ ။ သမဏဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာဏဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာ မင်းကြီးဖြစ်စေဦးတော့၊ မည်သူမဆို တောင့်တ၍ မရစကောင်းသောတရား ငါးမျိုးရှိသည်။ ယင်းငါးမျိုးဟူသည်ကား အိုတတ်သောသဘောကို မအို ပါစေလင့်ဟု တောင့်တ၍ မရ၊ နာတတ်သော သဘောကို မနာပါစေလင့် ဟု တောင့်တ၍ မရ၊ ကုန်တတ်သော သဘောကို မကုန်ပါစေလင့်ဟု တောင့်တ၍ မရ၊ ပျက်တတ်သောသဘောကို မပျက်ပါစေလင့်ဟု တောင့်တ ၍မရ၊ သေတတ်သောသဘောကို မသေပါစေလင့်ဟု တောင့်တ၍ မရ၊

လူရော နတ်ပါ သတ္တဝါဟူသမျှ ဗြဟ္မာမင်းကြီးများပါမကျန် အိုကြရာ၊ နာကြရာ၊ ကုန်ဆုံးကြရာ၊ ပျက်စီးကြရာ၊ သေကြရသည်သာတည်း”

မဇ္ဈိမတွင် ဗြဟ္မာစွဲသည် ကြီးမားလှစွာ၏။ အတ္တဝါဒ သခင် ဗြဟ္မာမင်းကြီးဟူသည် အခြားသတ္တဝါတွေ အဘယ်မျှ သေကြေပျက်ကြစေကာမူ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ မသေမပျက်ဟူသော အယူအစွဲရှိကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ အနတ္တတရားတော် အဘယ်မျှ ထွန်းပေါ်ညွတ်ကိုင်းသည်ဆိုစေကာမူ ပုထုဇဉ်တို့နယ်တွင်မူ အစဉ်အလာစွဲ အရိုန်အဟုန် ရှိနေတတ်ကြသေးသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အလေးအနက် ခံယူနိုင်ရန် ဗြဟ္မာကြီးကိုအထူးပြု၍ ထည့်သွင်းဟောပြောတော်မူသည်။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း လူသည် မိမိ ချမ်းသာသောအခါ၌ မိမိထက် ချမ်းသာသူနှင့် နှိုင်းရှည့်ကာ သတိတရား မရတတ်ကြသော်လည်း မိမိဆင်းရဲသောအခါတွင်မူ ဘုရားရှင်တောင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ရသေးတာပဲ၊ အနာထပိဏ်ကြီးတောင် မဲ့သွားသေးတာပဲ စသည်ဖြင့် မိမိထက် ကြီးမားချမ်းသာသောသူတို့နှင့် နှိုင်းရှည့်ဖြေသိမ့်တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သတ္တဝါများသည်ဟု ယေဘုယျဖြင့် မဟောပဲ ဘုရင်အဖို့ နှိုင်းရှည့်ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် သူ့ထက်သာလွန်သော မာရ်နတ်ကြီး၊ ဗြဟ္မာကြီးတို့ကို သီးခြားဖော်ထုတ်ဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

“သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည်ကား သတိမထား၊ တရားမသက်ဝင်နိုင်ကြဘဲ အိုသောကြောင့် ပူဆွေးကြသည်။ နာသောကြောင့်ပူဆွေးကြသည်။ ပျက်စီးကုန်သောကြောင့် ပူပန်ကြသည်။ သေသောကြောင့်ကား ငိုကြွေးတမ်းတ သောက တောင်ထုဖြစ်ကာ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ငေးငိုင်းတွေဝေကြကုန်သည်”

ဗြဟ္မာကြီးတောင် သေရဆိုပါလား၊ ဟုတ်ပေမယ့်ပေါ့၊ အမှည့်တဝင်းဝင်း၊ အကင်း တဖြိုက်ဖြိုက်ဆိုဘိသို့ သတ္တဝါတွေ သေကြ၊ ကြေကြ၊ ပျက်စီးကြသည်ကို မမြင်ချင် မတွေ့ချင် အဆုံးပါတကားဟု ဘုရင် သတိရလာသည်”

“မင်းကြီး။ ။ သတ္တဝါတစ်ဦး သေကြေပျက်စီးသည်ကိုမိမိကိုယ်တိုင်ပင် သေကြေပျက်စီးရမည်ဖြစ်ပါလျက် သတိမထားဘဲ သောကပွားများ

နေခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိနှိပ်စက်သည်မည်၏။ ပုဆွေးမှသောက ပရိဒေဝတီ
မည်သည် အကြောင်းမှ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်စက်အပ်သော တရားဆိုးတို့ ဖြစ်၏”

“မှန်လှပါသည် အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို
မိမိနှိပ်စက်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ယခုသော် သတိတရားရပါပြီ။ အရှင်မြတ်
တရားတော်မှာ ကောင်းမွန်လှပါ၏။ အဘယ်တရား ဟု ခေါ်ပါသနည်း
ဘုရား”

“မင်းကြီး။ ။ ပူပန်သောကကို ပယ်နှုတ်ရာဖြစ်သောကြောင့် သောက
ကင်းဝေးနေနိုင်ရေး တရားဟု ခေါ်သည်”

ဤနေရာ၌ မုဏ္ဍဘုရင်သည် အဿကဘုရင်ထက် တရားရှိသူ၊ သာလွန်
သူဟုဆိုနိုင်သည်။ အကြောင်းမှာ ကွယ်လွန်သူ မိဖုရား၏ ဖြစ်ရာ ဘဝကို
သက်သေသက္ကာယခေါ်ပြုဖို့မလို။ တရားနာရုံမျှဖြင့် သတိတရား ရသည်။
ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် အမတ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အမတ်တို့။ ။ မိဖုရား၏ အလောင်းကိုဖယ်ရှား၍ ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်
ကြကုန်လော့။ သို့ရာတွင် မိဖုရားသည် လေးစားအပ်သော တရားရှင်ဖြစ်၍
အရိုးပြာကိုမူ စေတီတည်ထားကြကုန်လော့”

နဂါးနှင့် ဂဠုန်

(၁)

ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်တွင် ရသေ့ညီနောင်တို့ ရေချိုးရန်ဟန်ပြင်ခိုက် မိုးသက်
လေဆင်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမမြင်ရဘဲနှင့် ကြည်လင်သော မြစ်အောက်ဘက်
တစ်ခုခွင် ကောင်းကင်ပြင်ဆီမှ လေပြင်းတိုက်ခတ်သည့်ပမာ လေသံ-ရေသံ
တဒီးဒီးမြည်ဟည်း၍ လာသံကို ကြားရသောအခါ ညီငယ်ရသေ့က အသံ
လာရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်၍ကြည့်ရင်း “ဘာသံပါလိမ့် နောင်တော်” ဟု
မေးလိုက်၏။

“နဂါးနှင့် ဂဠုန် တွေ့ဆုံကြပြန်ပြီနှင့် တူတယ်” ဟု နောင်တော်ရသေ့
ကလည်း အသံလာရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

ထိုစကားကြောင့် ညီငယ်ရသေ့လေးအဖို့ ရေကသိုဏ်းအလုပ်ကိုပင် မလုပ်
နိုင်တော့ဘဲ အံ့အားသင့်ရင်း အသံဆီသို့သာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

“ညီမောင်က အတွေ့အကြုံမရှိသေးလို့ပါ။ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲက နဂါးတွေက
တစ်ခါတစ်ရံ အမြူးအပျံလွန်ပြီး ရေပေါ်တက်ဆော့ကစားကြတယ်။ ဂဠုန်
နှင့်ကြုံတော့ ဂဠုန်က သူ့အစာမို့ အတင်းလိုက်တယ်။ နဂါးခမျာ ဂဠုန်
နှင့်တွေ့တော့ အကြောက်လွန်ပြီး ရေထဲငုပ်ပြေးဖို့တောင် သတိမရရှာဘူး။
ပြေးမိပြေးရာ လွတ်အောင်ပြေးတယ်။ ကံကောင်းရင် လွတ်သွားတဲ့ အခါ
လည်းရှိရဲ့နဲ့။ ဖမ်းမိလို့ အစားခံရတာလည်း ရှိရဲ့။ အခုဟာ နဂါးကို ဂဠုန်
လိုက်နေတဲ့အသံဘဲ။ သူ့ခမျာ လွတ်ပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ”

ကြည့်ရင်းဖြင့် နဂါး-ဂဠုန်တို့၏ အဟုန်ကြောင့် ရေပြင်ကြီး ကွဲဖြာ၍
ထွက်ကာ လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ထလာသည်။ လေအဟုန်ကြောင့် ဝဲ-ယာ
ကမ်းနှစ်ဘက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ လှုပ်ရှားသည်။ မြင်ကွင်းသည် ရသေ့
တို့ဆီသို့ နီးသည်ထက်နီးလာသည်။ ရှေ့မှနဂါးသည် တတုန်တုန်တလိမ်လိမ်
ဖြင့် အားကုန်ပြေးလာသည်ကို နောက်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဂဠုန်က
အတောင်ပံကြီးတကားကား နှုတ်သီးကြီးတပြင်ပြင်ဖြင့် အားမာန်တင်းကာ
လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့ဖြင့် မိမိတို့နှင့်နီးကပ်လာရုံမျှမက နဂါးသည် မိမိတို့အနီးမြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ လူအသွင်သို့ကူးပြောင်း၍ နောင်တော် ရသေ့ဆီသို့ အမောတကော ပြေးဝင်လာပြီး လျော်တေသင်္ကန်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်၍ ပုန်းလှိက်သည်။ ဂဠုန်ကလည်း အလားတူပင် လူအသွင်သို့ကူးပြောင်းကာ နောင်တော်ရသေ့ ရှေ့မှောက်သို့ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမပြုဝံ့။ လျော်တေအောက်မှ နဂါးကို မက်မောစွာ ကြည့်ရင်း နောင်တော်ရသေ့ကို ရှိခိုး၍နေသည်။

ရေချိုးရန်ပြင်ဆင်ခိုက် ကြုံလာသောအတွေ့ကြောင့် နောင်တော်ရသေ့ သည် လျော်တေသင်္ကန်းကြီးကို ကိုယ်မှမခွာတော့ဘဲ ကမ်းစပ်တွင်ထိုင်ရင်း ဖြင့် နဂါးကို လှမ်းမြှုထားလိုက်သည်။

တရားရည် တရားသွေး မှတက်သေး၊ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော ညီငယ် ရသေ့အဖို့ ထူးဆန်းလှသောအတွေ့အကြုံများကို ရင်သပ်ရှုမော တအံ့တဩ သာ ကြည့်နေမိသည်။ စင်စစ်သော်ကား တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်မချည်း။ တန်ခိုးရှင် နတ်ဂဠုန် နတ်နဂါးတို့ ဖြစ်၍ တရားရှင် နောင်တော်၏ ထူးခြားသော တန်ခိုးကိုလည်း တွေ့နေရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မိမိထက်သာသော တန်ခိုးရှင် ဖြစ်သောကြောင့် ရှိခိုးနေရသော်လည်း အစာတည်းဟူသောမာန်ကြောင့် ဂဠုန်က ခပ်ထန်ထန်လျှောက်၏။

“ရှင်ရသေ့။ ။ သူတစ်ပါး၏ အစာကို မဟန့်တားကောင်းပါ။ အရှင် သင်္ကန်းကို ဖယ်ရှားပါလော့”

“ဂဠုန်မင်း။ ။ သင့်အစာဆိုသော်လည်း သင့်အစာအဖြစ်သို့ မရောက် သေးပါ။ ငါ့အဖို့ ကြုံလာသောသတ္တဝါဒုက္ခကို ကယ်တင်ဖို့ဝတ္တရားရှိပေ သည်။ ငါ့စက်ရိပ်တွင် ပါဏာတိပါတအမှုကို ခွင့်မပြုနိုင်ပါ”

“ရှင်ရသေ့၊ ။ သူတော်ကောင်း ဖြစ်ပါလျက် သူတစ်ပါး၏ အစာကို ဟန့်တားရာသလော”

“ဤအစာကိုမရ၍ သင်မသေနိုင်ပါ။ သင်ကမူ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတစ်ကြိမ် စားမျှဖြင့် သူ့ကိုသတ်လိမ့်မည်။ ငါ့မှာ သတ္တဝါကို ကယ်တင်ခွင့်ရှိပေသည်”

“ကောင်းပါပြီရှင်ရသေ့။ ။ ရှင်ရသေ့ကြောင့် သည်တစ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ် လိုက်ပါမည်”

မတတ်သာ၍ အစာကိုလက်လှတ်လိုက်ရသော ဂဠုန်အဖို့ နောင်တော် ရသေ့ကိုရှိခိုး၍ ဦးခိုက်ကာ သင်္ကန်းအတွင်းမှ သူ့အစာနဂါးကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားသည်။

(၂)

ဂဠုန်အတန်ဝေးသော် သင်္ကန်းအတွင်းမှ နာဂလုလင် ထွက်လာပြီး နောက် နောင်တော် ရသေ့ကို ရှိခိုးသည်။ ညီငယ် ရသေ့က နောင်တော် နံဘေးတွင်ထိုင်သည်။ နောင်တော်ကို ရှိခိုးရင်းဖြင့် နာဂလုလင်က ညီငယ် ရသေ့လေးကို ချစ်ကြည်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်မိမိမိမိ ကြည့်လျက် ရှိနေသည်။

“အရှင်မြတ်၏ တန်ခိုးသည် ကြီးမားသကဲ့သို့ အရှင်မြတ်၏ ကျေးဇူး သည်လည်း တပည့်တော်အပေါ်တွင် ကြီးမားလှပါသည်ဘုရား” ဟု နာဂ လုလင်က လျှောက်ထားသည်။

“ငါ့တန်ခိုးဟု ဆိုသည်ထက် လျော် တေ သင်္ကန်း၏ အစွမ်းကြောင့် သင့်ကို ကယ်တင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သက်မဲ့မျှသာဖြစ်သော လျော်တေသင်္ကန်းတွင် အစွမ်းတန်ခိုး ဟူ၍ ရှိနိုင်ပါသလား ဘုရား”

“ရှိပေ၏ နာဂလုလင်။ ။လျော်တေသင်္ကန်း ဟူသည် ဂင်္ဂါ ဝါဠု သဲစုမက ပွင့်တော်မူကြပြီးသော ဘုရားရှင်တို့နှင့် သူတော်ကောင်း ရဟန်း ရသေ့တို့ သုံးဆောင်ရာ တရား၏အမှတ်လက္ခဏာ ပရိက္ခရာဖြစ်၍ အရဟတ္တ ဓဇ သာသနာတော်၏ အောင်လံတံခွန် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပကတိအားဖြင့်ပင် အစွမ်းသတ္တိပြည့်စုံပြီးဖြစ်သည့်အပေါ်တွင် သုံးဆောင် သူ၏ သီလ၊ သိက္ခာကိုလိုက်၍ တန်ခိုးဣဒ္ဓိ ပိုမို၍ရှိသည်။ ဂဠုန်သည် အစာ ကြောင့် လောဘနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သော်လည်း သင်္ကန်းကိုတော့ ရှိသေ တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ နောင်အခါတွင် ငါတို့ ဝန်းကျင်၌ ဤအဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့ရဖို့ မရှိတော့ပါ”

“ဝမ်းမြောက်လှပါ၏ဘုရား”

နာဂလုလင်သည် နှုတ်ဖြင့် နောင်တော်ရသေ့သို့ လျှောက်တင်သော် လည်း သူ့မျက်လုံးများကမူ နံဘေးတွင်ထိုင်လျက်ရှိသော ရသေ့ငယ်ဆီသို့

သာ ရောက်လျက်ရှိရာက “ဤရသေ့ကလေးကို ယခင်က မတွေ့မြင်ခဲ့ရဖူးပါ။ အရှင်မြတ်၏ ဓမ္မ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါ၏ဘုရား” ဟု လျှောက် ထားသည်။

“မှန်ပေ၏ နာဂလူလင်။ ။ ဓမ္မမိတ်ဆွေမျှသာမက ငါ၏ ညီငယ် လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ငါ့ကဲ့သို့ပင် တရားကျင့်သုံးရန် ရောက်လာခဲ့သည်မှာ မကြာလှသေးပါ”

“သို့ဆိုလျှင် အရှင်၏ညီငယ်ဖြစ်သကဲ့သို့ တပည့်တော်၏ ညီငယ်လည်း ဖြစ်ပါတော့မည်။ အကြောင်းမှာ ဘဝရေစက်နီးစပ်ကြရော့ထင်၊ ဤ ညီ ငယ်ကို တွေ့မြင်သည့်အခိုက်မှာပင် တပည့်တော်အဖို့ ညီရင်းတစ်ယောက် ကဲ့သို့ မေတ္တာသက်ဝင် ခင်မင်လျက်ရှိနေပါသည်ဘုရား”

“ကောင်းလှပေ၏ နာဂလူလင်။ ။ ပုဗ္ဗေဝ သန္တီဝါသေန အရ- ဘဝရေစက်နီးခဲ့သူများသည် ဤကဲ့သို့ပင် မြင်လျှင်မြင်ချင်း မေတ္တာတရား ပွားများ လာတတ်ကြပါသည်။ ညီငယ်အဖို့ ဤနေရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည် မှာ သူ့ ဘူမိနက်သန်မှန်၍ ဝမ်းမြောက်ရပါသည်”

(၃)

ပထမသော် လူ့ဘောင်ကိုငြီးငွေ့၍ ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်သာ နေလို တော့သော နောင်တော်သည် မိမိမြို့ရွာ ဗာရာဏသီကို စွန့်ခွာပြီး ဤဂင်္ဂါ မြစ်ဆိပ်တွင် ရသေ့ဝတ်၍ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေခဲ့ရာက မိမိကဲ့သို့ပင် တရားသံဝေဂစိတ်ရှိသော်လည်း ငယ်သေး၍ ချန်ထားခဲ့သော ညီငယ်ကို တရားဘက်သို့လည်းရောက်စေ၊ အဖော်လည်းရစေ-ဟူသော သဘောဖြင့် သွားရောက်ခေါ်ငင်သောအခါ အလွယ်ပင်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သာယာသော ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်၏တောရိပ်သစ်ပင်များအကြားတွင် သခံမ်း ကျောင်းကလေးကိုယ်စီဖြင့်သီတင်းသုံးကြသည်။ ရသေ့တို့၏ သမထလုပ်ငန်း တစ်ရပ်ဖြစ်သော ရေချိုးရာတွင် အတူတူချိုးကြသည်။ သစ်သီးဆွမ်း သုံး ဆောင်ချိန်တွင် အဘူတူသုံးဆောင်ကြသည်။ ရေချိုးရင်း-ဆွမ်းစားရင်းဖြင့် တရားအရေး ဆွေးနွေးကြသည်။ ညီငယ်၏ တရားအဆင့်များကို နောင် တော်က စစ်ဆေးမြှင့်တင်ပေးသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အေးချမ်းသာယာလှသော တရားရှင်တို့ဘဝတွင် ချမ်းသာ
စွာ နေကြရာက ယခုသော် သူတို့ဝန်းကျင်သို့ နာဂလုလင် ဝင်ရောက်
လာသည်။

ညီငယ်ရသေ့ကို နာဂလုလင်က ညီရင်းပမာ ချစ်ခင်ပါသည်ဟု ဖွင့်ဟ
လျှောက်ထားသွား၏။ သို့သော် သူ့ မေတ္တာမှာ သာမန်မျှမဟုတ်၊ နေ့စဉ်
နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ရသေ့လေး၏ သခံမ်းသို့ရောက်ရှိလာသည်။ နေ့ဘက်တွင်
သာမက တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်ဘက်တွင်ပါ ရောက်ရှိလာသည်။ ဤသည်ကို
နောင်တော်ရသေ့ မသိ။

သို့သော် ရေချိုးရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားရာတွင်လည်းကောင်း
တွေ့ဆုံကြရာ၌ ညီငယ်ရသေ့သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ရှင်ရှင်လန်းလန်းမရှိ၊
တစ်နေ့တခြား ညှိုးချိုးလာသည်ကိုတွေ့လာရသော နောင်တော်ရသေ့အဖို့
သံသယရှိလာ၍ “ငါ့ညီ။ ။ ကျန်းကျန်းမာမာရှိပါရဲ့လား၊ ခုတစ်လော
သင့်ကိုတွေ့ရသည်မှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိလှ၊ အာဟာရစားသုံးရာ
မှာလည်း တစ်နေ့တခြားနည်းပါးလာသည်ကို တွေ့နေရသည်။ အကြောင်း
ဘယ်သို့ရှိပါစံ့” ဟု မေးလိုက်ရသည်။

“ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာရှိပါ၏ နောင်တော်၊ သို့သော်
တပည့်တော်မှာ တစ်နေ့တခြား အကြောက်တရားတို့ တိုးပွားနေရပါသည်
ဘုရား”

“ဘာကိုကြောက်သနည်း ငါ့ညီ၊ ငါတို့ဝန်းကျင်မှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်
တို့အန္တရာယ်လည်းမရှိ၊ ပရလောကသားတို့၏ အန္တရာယ်ဟူ၍လည်းစိုးစဉ်းမျှ
မရှိကြောင်း ငါအသေအချာသိပါသည်။ သို့ပါသျှက် ဘာကိုများကြောက်
နေရပါသေးသနည်း ငါ့ညီ”

“တပည့်တော်ကိုခင်မင်သည်ဆိုသော နာဂလုလင်က တပည့်တော်ဆီကို
နေ့စဉ်ပင် လာရောက်နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်အချိန်၌ပင် လာရောက်
နေပါသည်ဘုရား”

“မေတ္တာဖြင့် လာရောက်သည်ကို ကြောက်ရသလော၊ သင်ကလည်း
သူ့ကို မခင်မင်ဘူးလော”

“တပည့်တော်ကလည်း ခင်မင်ပါ၏။ သို့သော် သူ၏ လူ့အသွင်ကိုသာ ခင်မင်ဝံ့ပါသည်။ နဂါးအသွင်ကိုတော့ မခင်ဝံ့ပါ”

“သင့်ကို အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာပြုသလော”

“မပြုပါ။ သို့သော် တပည့်တော် တရား အားထုတ်သည်ကို ပူဇော် လို၍ ဟုဆိုကာ နဂါးအသွင်သို့ ကူးပြောင်း၍ တပည့်တော်ထိုင်နေသည်ကို သူ့နဂါးကိုယ်ကြီးဖြင့် အခွေခွေရစ်ပတ်ပေးပြီး ထိုင်စေပါသည်။ ဤသည်ကို တပည့်တော် ကြောက်ရွံ့လှပါသည်”

“သူတော်ကောင်း နဂါးတို့သည် သူတို့ကြည်ညိုသော တရားရှင်များ ကို ဤသို့ကြိုပုံ ပူဇော်လေ့ရှိကြသည်။ အန္တရာယ်မဖြစ်လျှင် ကြောက်ရွံ့ ဖွယ်မရှိပါ”

“တပည့်တော်ကတော့ တရားမပြည့်သေး၍ ကြောက်ရွံ့ လှပါသည်။ ထို့ပြင် နဂါးလုလင်သည် လူ့ အသွင်မှာတော့ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါ၏။ နဂါး အသွင်သို့ပြောင်းလိုက်သောအခါတွင်မူ ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိမှုမက သူ၏ အနံ့အသက်ကလည်း ညှီလောင်လှ၍ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည် ဘုရား”

“တရားသမားဟူသည် ပြင်ပမှ ဆိုက်ရောက်လာသော ရူပါရုံ ဂန္ဓာရုံ စသည့်အာရုံကောင်းဆိုး အမျိုးမျိုးကို တရားပစ္စည်းအဖြစ် တရားခွင်တင်၍ ရှုမှတ်သည်မခံနိုင်စွမ်းရှိရသည်။ ရှုမှတ် သည်းမခံနိုင်အောင် ကြိုးစားရသည်။ ငါ့ညီအဖို့ တရားအမြင် မရင့်ကျက်သေး၍ သည်းမခံနိုင်ဟုဆိုသော် နဂါး အသွင်သို့ မကူးပြောင်းပါနှင့်။ မိမိကို မရစ်ခွေပါနှင့်ဟု မေတ္တာရပ်ခံပါ။ သူနားထောင်ပါလိမ့်မည်။ မေတ္တာဖြင့် ရောက်လာသော သူ့စေတနာကို တော့ မဖျက်စကောင်းပါ”

(၄)

နောင်တော်၏အဆုံးအမကို ရသေ့လေးငြိမ်၍ နာခံသည်။ ဤကိစ္စသည် ဤမျှဖြင့် ပြီးပြတ်ပြေပြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် မပြီးပြတ်၊ မပြေပြစ်၊ နောင်တော်ကိုကြောက်၍ မလျှောက်ဝံ့ တော့သော်လည်း ရသေ့ လေးမှာ ရှေးကထက်ပင် တစ်နေ့တစ်ခြားညှိုးချိုး၍ လာသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် “ညီမောင်။ ။ သင့်မှာ ရှေးကထက်ပင် ညှိုးငယ်လာသည်ကိုတွေ့နေရသည်။ သင့်ကိစ္စ ပြေပြစ်နေပြီ မဟုတ်သလော” ဟု မေးလိုက်ရသည်။

“မပြေပြစ်ပါနောင်တော်။ မေတ္တာစကားဖြင့်တားမြစ်၍မရပါ။ ရှေးက အတိုင်းပင် ပြုမူမြဲပြုမူလျက် ရှိနေပါသည်ဘုရား”

‘ သို့ဆိုလျှင် နာဂလုလင်သည် သင့်ထံသို့မလာစေခဲ့ပါမှ ကောင်းလိမ့် မည်ထင်သည်’

“သူ့ကို မေတ္တာထားသော်လည်း သူမလာခဲ့သော် ဝမ်းမြောက်ရပါ မည် ဘုရား”

“ကောင်းပြီ။ သူမလာဖို့ရန်မှာ လွယ်လှပါ၏။ မေတ္တာဖြင့်လာသည်ကို မလာပါနှင့်ဟု တားမြစ်၍တော့မကောင်း။ သတ္တဝါတို့မည်သည် အတောင်း အရမ်းခံရသည်ကို စိုးရွံတတ်ကြမြဲ ဖြစ်၏။ ငါတို့သည် ရသေ့ရဟန်းဖြစ်၍ အလှူခံတောင်းရမ်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သင်သည် သူ၏လည်ပင်း၌ ဆွဲ၍ တားသောပတ္တမြားကို မြင်မိသလော”

“လူ့အသွင်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ နဂါးအသွင်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သူ၏လည်၌ မပြတ် ဆွဲထားသော နီနီရဲရဲပတ္တမြားရတနာကို အစဉ်တွေ့မြင်နေရပါသည်ဘုရား”

“ယင်းပတ္တမြားသည် သူ၏အသက်၊ သူ၏တန်ခိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ယင်းပတ္တမြားကြောင့်ပင် သူ့အဖို့ မြေလျှိုး မိုးပျံ့နှင့် အသွင်အမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်သလှာသောအခါ ဤပတ္တမြား ကို အလှူခံပေတော့။ တစ်ကြိမ်နှင့်မရလျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ထက်ပို၍ အလှူ ခံရမည်မဟုတ်ပါ။ သူလာတော့မည်မဟုတ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီနောင်တော်၊ ဤအတိုင်းပြုလုပ်ပါမည်ဘုရား”

(၅)

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ရသေ့လေးသည် သခံမ်းအတွင်း တရားအားထုတ် နေခိုက် လာနေကျအတိုင်းပင် နာဂလုလင်သည် ရှင်ကြည်သောမျက်နှာ ဖြင့် ရသေ့လေးရှေ့သို့ ဦးခိုက် ရောက်ရှိလာသည်။ ရသေ့လေးက တရား အလုပ်ကိုဖျက်၍ ကြည်ရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ကြိုဆိုသည်။

“အရှင်ဘုရား၏မျက်နှာကို သာသာကြည်ကြည် မမြင်မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ အတန်ကြာပါပြီ။ ယနေ့မူ ရှင်ကြည်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက် လှပါ၏။ တရားထူးများရရှိနေပြီလားဘုရား”

“တရားထူးရ၍မဟုတ်ပါ၊ သင့်ထံမှ လိုအပ်သောအကြောင်းထူးတစ်ရပ် ရှိနေ၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါသည်”

“မည်သည့်အရာကိုများ အလိုရှိပါသနည်းဘုရား စွမ်းနိုင်သမျှ ဝမ်းမြောက်စွာ လှူဒါန်းရန်အသင့် ဖြစ်ပါသည်”

“သင်နှင့်တွေ့စကပင် အသင့်လည်တွင်ဆွဲဆင်၍ထားသော ပတ္တမြားကို တွေ့ရ၍ နှစ်သက်လှပါသည်။ ယနေ့သော် အသင့် ပတ္တမြားကို အလှူခံလိုပါသည်။ ငါ့အား ပေးလှပါလော့”

ဤစကားကြောင့် နာဂလုလင် ဟန်ပျက်သွားသည်။ ကိုယ်ဟန်ယို သွားသည်။ ရှင်ကြည်သောမျက်နှာမှ တည်ငြိမ်သောအသွင်သို့ပြောင်းသွားသည်။ သူ့ ပတ္တမြားကိုလည်း လက်ဖြင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဤပတ္တမြားကိုတော့ သည်းခံပါ ရှင်ရသေ့၊ အခြား အလိုရှိသည်ကို အလှူခံပါ။ ဤပတ္တမြားကတော့ တပည့်တော်၏ အသက်ပမာဖြစ်ပါသည်။ ဤပတ္တမြားဖြင့်ပင် လှုပ်ရှားသွားလာနေရပါသည်”

“သင်သည် ငါ့ကိုခင်မင်၏ဆိုသော် ဤသို့တုန့်တိုနေရန်မသင့်၊ ငါသည် လည်း သင်ကဲ့သို့ပင် ပတ္တမြား၏အစွမ်းကို အသုံးပြုကြည့်ချင်လှပါသည်”

“အရှင်ကိုတပည့်တော်ခင်မင်ပါ၏။ ခင်မင်၍ပင် တပည့်တော်၏ နဂါးစည်းစိမ်များကို ကျောခိုင်း၍ အရှင်ထံသို့ လာရောက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ပတ္တမြားကိုတော့ သည်းခံပါတီ”

ပြောယင်းဖြင့် နာဂလုလင်သည် နောက်သို့ ဆုတ်မှန်းမသိဆုတ်ခွာ၏။ နာဂလုလင် တစ်လှမ်းဆုတ်လျှင် ရသေ့လေးက တစ်လှမ်းတိုး၍လိုက်သည်။

“သင်သည် ငါ့ကို ခင်မင် ကြည်ညိုပါ၏ ဆိုသည်မှာ နှုတ်ဖျားမှသာ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်၍ ကိုယ်တွေ့တွင်မူ ငါ့အလိုရှိသည်ကို ငြင်းပယ်လျက်ရှိနေသည်။ အကယ်ခင်တွယ်ကြည်ညိုခဲ့ပါသော် သင့်ပတ္တမြားကို ငါ့အားပေးလှပါပါတီ”

“သည်းခံပါရှင်ရသေ့” ဟုဆိုကာ နောက်သို့ဆုတ်ခွာယင်းဖြင့် ရေစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရသေ့လေးကလည်း ရေစပ်ထိအောင်လိုက်သည်။ ရေစပ်မှ လှန်သော် နဂါးအသွင်သို့ကူးပြောင်း၍ ဂင်္ဂါရေပြင်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

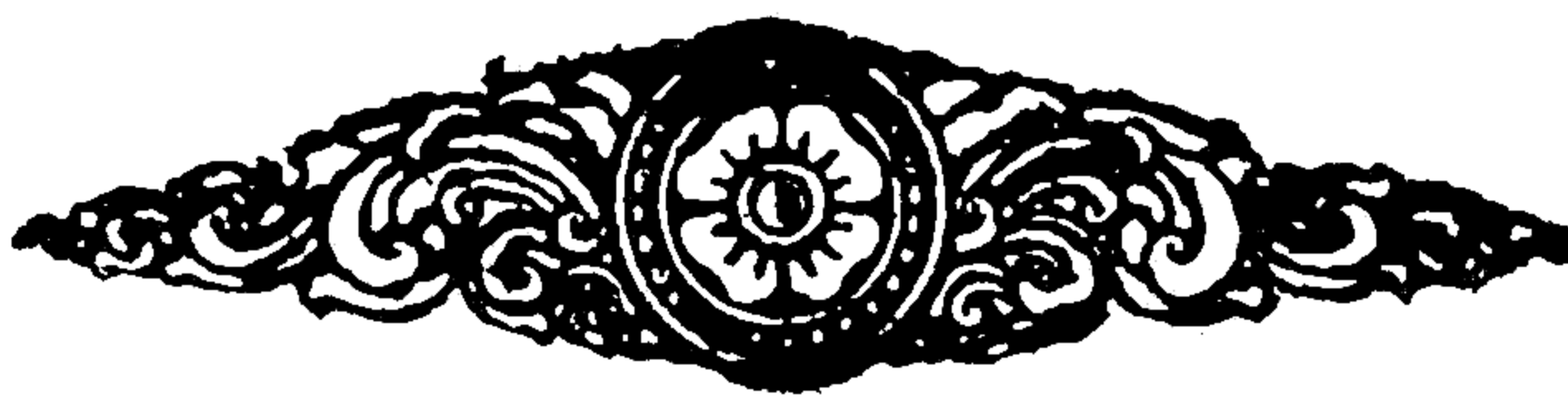
နောင်တော် ဩဝါဒသည် မှန်လှပါသည်။ တောင်းခံသည်ကို သတ္တဝါ တိုင်းကြောက်သည်။ ယခုကဲ့သို့ အရေးပါသောပစ္စည်းကို တောင်းခံခဲ့သော် ခင်မင်မှုမှ အမှန်းဘက်သို့ပင် ကူးပြောင်းသွားနိုင်သည်။

နာဂလုလင်သည် အချစ်မှ အမှန်းသို့ ကူးပြောင်းသွားလေပြီထင်၏။ နောက်ထပ် မလာလေတော့ပြီထင်၏။ မိမိ၏ရည်မှန်းချက်ပြီးပြတ်ပြီထင်၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ သူ့ မေတ္တာ သူ့ စေတနာကို အားနာသော်လည်း သူ့ ကြောင့် တရားအလုပ်ပျက်ယွင်းလှသည်။ ကြောက်ရွံ့လှသည်။ တရား လုပ်ငန်း အပျက်မခံနိုင်။

သို့သော် မပြီးပြတ်သေးပါ။ ရသေ့လေးအပေါ်တွင် ခင်တုန်မှုမျှားပြီး မေတ္တာ ကြီးမားလှသော နာဂလုလင်က နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် ရသေ့ညီနောင်တို့ မြစ်ဆိပ်တွင် ရေချိုးရန်ဟန်ပြင်နေခိုက် ရေကိုခွဲ၍ ဘွား ခနဲ ချဉ်းကပ်လာရှာပြန်သည်။

ရသေ့လေးက နောင်တော်ရသေ့အား မနေ့က မိမိ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို လျှောက်ထားသဖြင့် နောင်တော်သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် နာဂလုလင် လာတော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်မြင်နေကြခိုက်တွင်ပင် ရောက်လာပြန်သော အခါ “သင့်မိတ်ဆွေ လာနေပြန်ပြီ ညီမောင်၊ ထပ်ပြီးတော့သာ အလှူခံ ပေတော့” ဟု ညွှန်ကြားသဖြင့် နာဂလုလင် ရောက်မဆိုက်တွင်ပင် ရသေ့ လေးက “ဘယ်နှယ်လည်း နာဂလုလင်၊ ငါအလှူခံသည်ကို လူရအောင် ရောက်လာပြီလား၊ ကဲ - ပေးလှူပေတော့” ဟု အပြောလိုက်တွင် နာဂ လုလင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ရှိခိုးရင်းဖြင့် “အရှင်ဘုရားသည် တပည့် တော် မပေးလှူနိုင်သည်ကို အတင်းအဓမ္မခံ၍ နေဘိ၏။ မပေးလှူနိုင်ပါ။ နောင်ကိုလည်း အရှင်ဘုရားထံ တပည့်တော် မလာဝံ့တော့ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ကြားရင်း ရေအတွင်း ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မှန်၏။ ထိုအချိန် ထိုနေ့မှ စ၍ နာဂလုလင် ရောက်မလာတော့ပေ။ ရသေ့ငယ်အဖို့ မိမိတရားကို ဖြောင့်တန်းစွာ ကျင့်သုံးရ၏။ တောင်းခြင်း ဟူသည် အမှန်းဆေးတည်း။ ။

ကြေးမုံစာအုပ်နှင့် အလှူရှင်

(၁)

“ကျောင်းတော်အဝတွင် မယ်ဖုရားဂေါတမီနှင့် မာတုဂါမအဘွားကြီးတွေ ရောက်ရှိ နေကြပါသည်။ သူတို့က အရှင်ဘုရားကို ပင့်ပေးပါဆိုလို့ လာရောက်လျှောက်ထားပါသည်ဘုရား” ဟု ရဟန်းတစ်ပါးက လျှောက်ထားသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ရုတ်ခြည်းပင် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ကျောင်းတော်ဝသို့ အသော့ရောက်ရှိလာ၏။

ကျောင်းတော်ဝရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် မယ်ဖုရား ဂေါတမီနှင့် အတူ သာကီဝင်အဘွားကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာ အံ့အားသင့်သွားရ၏။ အကြောင်းမှာ မယ်ဖုရားနှင့်တကွ အဘွားကြီးအားလုံးသည် ခရီးပြင်းချီတက်လာကြသည့် အဟန်ဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းရိလျက်ရှိနေကြသည်။ အဝတ်အဆင်တို့ နွမ်းနေလျက်ရှိနေကြသည်။ ခြေထောက်များ ဖူးရောင်ပေါက်ကွဲလျက်ရှိနေကြသည်။ ထို့ထက် အံ့ဖွယ်မြင်ကွင်းမှာကား မယ်ဖုရားနှင့်တကွ နန်းတွင်းသူ မာတုဂါမ အားလုံးပင် ခေါင်းတုံးရိတ် ထားပြီး ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရရှိရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပရိသတ်မှာ အဘွားကြီးများသာမက တောင်ညာစံဒေဝီ မယ်ဖုရား ဂေါတမီနှင့်တကွ ကပိလနန်းတွင်းသူ အဘွားကြီးများကို လိုက်ပို့ကြဟန် တူသော မင်းမှုထမ်းများနှင့်အတူ ဝေသာလီနိုင်ငံ ရောက်မှ အဘွားကြီးများကို ဝိုင်းရံလာကြဟန်တူသော မာတုဂါမအများကိုလည်းတွေ့ရသည်။

ရှင်အာနန္ဒာ ကြွရောက်လာသည်ကို မြင်စဉ်ခိုက်မှစ၍ ရှင်အာနန္ဒာကို ဆီးကြိုဦးခိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်ရိပ်၌ ရှင်အာနန္ဒာထိုင်မိသောအခါ မယ်ဖုရား ဂေါတမီစသော နန်းတွင်းသူအဘွားကြီးတို့ ဝိုင်းရံလာကြသည်။

မယ်ဖုရား ဂေါတမီပင် အသက် ၉၄ - နှစ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အဘွားကြီးများ ဖြစ်သည်လည်းမှန်၏။ ခရီးဝေးမှ လာခဲ့ရသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းရိလျက်ရှိနေကြသည်လည်းမှန်၏။

ကပိလဝတ်နှင့် ဝေသာလီမှာ ယူဇနာငါးဆယ် အကွာအဝေးရှိသည်။ ကပိလဝတ်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်သည် ယူဇနာခြောက်ဆယ် အကွာအဝေးရှိသည်။ သားဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ ကပိလဝတ်သို့ ကြွရောက်သောအခါ တစ်နေ့လျှင် တစ်ယူဇနာနှုန်းဖြင့် ခြေကျင့်ကြွရောက်တော်မူလာသည့်ထုံးကို နှလုံးမူ၍ အသက်ကိုးဆယ်ကျော်၊ ရှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် မယ်ဖုရားဂေါတမီ စသော ဤ အဘွားကြီးများသည်လည်း မြတဘက်ရင်စည်း၍ တစ်နေ့လျှင် တစ်ယူဇနာနှုန်းဖြင့် ခရီးပြင်းချီတက်လာကြပါသည်ဟု လျှောက်ထားသည်။

တောင်ညာစံဒေဝီကြီးကိုယ်တိုင် အမှူးပြုသော ဤခရီးကို ကပိလဝတ် နန်းတော်က ဆင်၊ မြင်း ရထား တို့ဖြင့် သက်သက်သာသာ ကြွချီကြရန် စီစဉ်ပေးသည်။ သို့သော် မယ်ဖုရားကလက်မခံ၊ သားဘုရားထုံးကိုနှလုံးမူ၍ ခြေကျင့်သာ ချီတက်လာကြသည်။ သားဘုရား ထုံးမျှ မဟုတ်၊ သူတို့မှာ ကြီးစွာသော ရည်မှန်းချက် ရှိနေ၍လည်း ဖြစ်၏။ ယင်းရည်မှန်းချက်ကား သားဘုရားက ငဲ့ညှာထောက်ထား၍ ဘိက္ခုနီ သာသနာတော် ခွင့်ပြုရန် ဖြစ်၏။

မိမိတို့သည် သားဘုရားက ခွင့်ပြုခြင်းဖြင့် သားဘုရား၏သာသနာတော် တွင် ဘိက္ခုနီပြုလုပ်ကြရန်၊ သားဘုရားက ဘိက္ခုနီသာသနာတော်ခွင့်ပြုရန် ကြီးစွာသောဆန္ဒရှိနေကြပါ၏။ သို့သော် သားဘုရားကခွင့်မပြု။ သားဘုရားသည် ကပိလဝတ်သို့ ပထမအကြိမ် ရောက်လာ၍ ခွင့်တောင်းစဉ်ကလည်း ခွင့်မပြု၊ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာစဉ်ကလည်း ခွင့်မပြု။

ယခုသော် မိမိတို့အပေါ်တွင် သားဘုရားက သနားအားနာစိတ်ပေါ်၍ ခွင့်မပြုချင် ပြုချင်အောင် အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်၍ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်၊ ကိုးဆယ်ကျော် အဘွားကြီးများ ဖြစ်ပါလျက် သားဘုရားကို ရှိသေရာကျလေအောင် မြတဘက်ရင်စီး၍ ယူဇနာငါးဆယ်မျှကို ခရီးပြင်းချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ထက်ကား အမျိုးသမီးတို့၏ အခင်တူယ်ဆုံး ဖြစ်သော ဆံပင်ကိုပင် ကိုယ်စီရိတ်ပယ်၍လာခဲ့ကြသည်။ ရည်မှန်းချက်ကား ဤတစ်ကြိမ်တွင်မှ သားဘုရားက ဘိက္ခုနီအဖြစ် ခွင့်မပြုပါဘူး ဆိုပါလျှင် မိမိတို့ဘဝကိုယ်စီကိုပင် အဆုံးခံကြတော့မည့်အသွင်တည်း။

“အမြင်အဆင်ကလဲ မလှ၊ ပရိသတ်ကလဲ များလေတော့ ပိုသိပတ်သိ ပုံစံတွေနဲ့ သားတော်ဘုရားထံသို့ တိုက်ရိုက်မဝင်ဝံ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့။

သားတော်မောင်ကိုအပင့်ခိုင်းလိုက်ရတာပါ။ တပည့်တော်တို့ရည်မှန်းချက်နဲ့ လိုအပ်ချက်ကတော့ ဘိက္ခုနီဖြစ်ရေးပါဘဲ။ ဖောင်ဖျက်ပြီးစစ်တိုက်ဆိုသလို တပည့်တော်တို့အဖို့တော့ အပြီးအစီး ချည်ပြီး တုပ်ပြီး စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချ စီစဉ်ခဲ့ကြတာဘဲ။ အဲဒါ သားတော်မောင်ကသာ အစ်ကိုဘုရားထံလျှောက် ထားပေးပါတော့”

သူ့အဖို့တော့ သားတွေချည်းဖြစ်သည်။ မှန်၏။ သိဒ္ဓတ္ထကို ဖွားမြင်၍ ခုနစ်ရက်မျှအကြာ အစ်မ မာယာဒေဝီ ကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ သိဒ္ဓတ္ထ သည် သူ့ရင်ခွင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သားရင်း နန္ဒထက်ပင် သိဒ္ဓတ္ထကို ဦးစားပေး၍ နို့ ချိုတိုက်ကျွေး ယူယခဲ့သည်။ တူမောင် အာနန္ဒာကိုလည်း သိဒ္ဓတ္ထ၏ အရင်းနှီးဆုံးသော ကစားဖော် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် သားအရာ ထား၍ သားဟုပင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့သည်။

“လျှောက်ထားပေးပါမည် မယ် တော် ဒါ ယိ ကာ မကြီး။ ။မရ ရအောင် ကြိုးစားပြီး လျှောက်ထားပေးပါ့မယ်၊ ဂိုဏ်းဂဏတိုင်းမှာ အမျိုး သမီး ယောဂီတွေ ရှိနေကြတာကို နောင်တော်ဘုရားလဲ စဉ်းစားမိပြီး ဖြစ် မည်ပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ နောင်တော် ငြင်းပယ်တော်မူဖို့ မမြင်ပါဘူး။ မယ်တော်တို့ ခရီးပန်းလာကြပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး နားနေကြပေ အုံးတော့။ နောင်တော်ထံ အခု ချက်ချင်း လျှောက်ထားပါ့မယ်”

မဟာစုန်ကျောင်းတွင်းသို့ အရှင်အာနန္ဒာ ပြန်လာခဲ့သည်။ လိုက်ပို့ကြ သော ကပိလဝန်ထမ်းတို့ ပြန်သွားကြသည်။ ဝေသာလီပြည်သူတို့က မယ် ဖုရားဂေါတမီနှင့် တစ်ဖွဲ့လုံးကို ယူယပိုက်ထွေးကြသည်။ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝေသာလီ ပြည်သူတို့က မယ်ဖုရားတို့ ချမ်းသာစွာ နားနေရန် မြို့တွင်းရှိမိမိတို့အိမ်များသို့ဖိတ်ခေါ်သည်ကိုကား မလိုက်ပါဘဲ သား-ဘုရားထံမှ သတင်း မကြားရမချင်း ကျောင်းတော်ဝတွင် နေမည် ဆိုကာ သစ်ပင်ရိပ်များကသာ စောင့်လျက် နားနေကြသည်။

(၂)

ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋ်တွင်ပင် ရဟန်းအများ ခြံရံ၍ အသင့်ရှိနေခိုက် ရှင်အာနန္ဒာက အရေးတကြီးပုံဟန်ဖြင့် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ရှိခိုး ကာ “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။မယ်တော်ဂေါတမီနှင့် ကပိလဝတ်နန်းတွင်းသူ

ဒါယိကာမကြီး ငါးရာတို့ ကျောင်းတော်ဝမှာ ရောက်ရှိနေကြပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ငါသိပါ၏ အာနန္ဒာ”

“သူတို့ရောက်လာသည့်ကိစ္စက အရှင်မြတ်သာသနာတော်မှာ ဘိက္ခုနီမ အဖြစ် ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားဖို့ ရောက်လာကြခြင်းပါ။ သူတို့ ကိုယ်စား တပည့်တော်လျှောက်ထားပါသည်။ ဘိက္ခုနီဝတ်ဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

“မသင့်ပေဘူး အာနန္ဒာ”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။မယ်တော်တို့သည် ဘိက္ခုနီ လုပ်ရန် ကြီးစွာ သော ဆန္ဒဖြင့်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ထက်သန်သောဆန္ဒ ကို ပြရန်အတွက် ရှစ်ဆယ်ကျော်၊ ကိုးဆယ်ကျော် အဖွားကြီးများ ဖြစ်ပါ လျက် အရှင်မြတ်ကို ရိုသေသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရှင်မြတ်က ငဲ့ညှာစေရန်အတွက်လည်းကောင်း ယူဇနာ ငါးဆယ်ခရီးကို ခြေကျင်ခရီး ဖြင့်သာ လာခဲ့ကြပါသည်။ ခွင့်ပြုတော်မူသင့်ပါသည်ဘုရား”

“ငါသိပါ၏ အာနန္ဒာ။ ။ သို့သော် မသင့်လျော်ပေဘူး အာနန္ဒာ”

“တပည့်တော် ထပ်၍လျှောက်ခွင့်ပြုတော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ မယ်ဖုရားတို့သည် ခြေကျင်ခရီး လျှောက်ခဲ့ရုံမျှ မဟုတ်၊ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ပါလျက် ဘိက္ခုနီပြုရန် ခေါင်းတုံးကိုယ်စီရိတ်ပယ်ပြီးမှ လာရောက်ကြ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် အရှင်မြတ်က ငြင်းပယ်ခဲ့ ပါသော်- ဆင်းရဲကြီးစွာ ရောက်ကြရဖို့ရှိနေပါသည်။ သို့ပါ၍ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

“မယ်ကော်တို့၏ ဆန္ဒကို ငါသိပါ၏ အာနန္ဒာ။ ။ သို့သော် ငါ့ သာ သနာမှာ အမျိုးသမီးများနှင့် မသင့်လျော်ပေဘူး အာနန္ဒာ”

သာမန်အားဖြင့်ဆိုသော် အကြောင်းမျိုးစုံပြု၍ သုံးကြိမ်လျှောက်ထား သည်ကို သုံးကြိမ်လုံးပင် ငြင်းပယ်လော်မူသောကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် အထွန်တက်စရာ မလို။ ကိစ္စပြတ်ပြီဟု ဆိုရန်ရှိ၏။ သို့သော် နောက်ထပ် မလျှောက်နှင့်တော့ဟု တားမြစ်တော်မူခြင်း မဟုတ်သေး။ ထို့ ကြောင့် မယ်တော်ကိစ္စတွင် ဣသခင် အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်၏ငြင်းပယ်နေမှုကို နောက်ဆုံးသော လျှောက်ထားချက်အနေဖြင့် ချည်တုပ်လျှောက်ထားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“သို့ဆိုလျှင် တံပည့်တော်အား မေးလျှောက်ခွင့်တစ်ရပ် ခွင့်ပြုတော် မူပါဦးဘုရား၊ အရှင်မြတ်က ဘိက္ခုနီသာသနာကို ဤမျှ ငြင်းပယ်တော် မူနေသည်မှာ အမျိုးသမီး များသည် အမျိုးသားများကဲ့သို့ပင် မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ရယူနိုင်သောအစွမ်း မရှိကြလို့ပါလား ဘုရား”

“ရှိပါ၏ အာနန္ဒာ။ ။အမျိုးသမီးများသည်လဲ တစ်မဂ် တစ်ဖိုလ်ကို ရရောက်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ မိထွေးတော်သည် အရှင်မြတ်အပေါ်တွင် ကျေးဇူး များစွာရှိခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ အရှင်မြတ်အား ခုနစ်ရက်သား အရှယ်ကပင် သားရင်း အရှင် နန္ဒထက် နို့ချို တိုက်ကျေး ဦးစားပေး မွေးမြူခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကျေးဇူးကိုထောက်ထား၍ မိထွေးတော်အား ဘိက္ခုနီအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုသင့်ပါသည်ဘုရား”

အရှင်အာနန္ဒာ၏ အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းချက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်း မူကား ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော သုံးလူ့ထုတ်တင် အသိပညာရှင်အား တင် ပေဖူးသော သူ့ ကျေးဇူးအတွက် ထောက်ပြဖွယ်ရာ မလိုအပ်သည်ကိုပင် ဖွင့်ထုတ်ထောက်ပြလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကြိုးပမ်းမှုအတွက်ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ကား မသက်သာလှ၊ အကြောင်း မှာ ဘုရားရှင်ဝန်းကျင်၌ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များနှင့်အတူ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ ရှိနေရာတွင် အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက စသော ရဟန္တာ အရှင်တို့ အတွက် မထောင်းတာသော်လည်း ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ကမူကား ဘုရားရှင်က သုံးကြိမ်တိုင် တားမြစ်ပြီးသည်ကို အတင်းလျှောက်ထားနေသော အရှင် အာနန္ဒာသို့ မျက်စောင်းတခဲခဲ မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်ရှိနေကြလေပြီ။

စင်စစ်သော်ကား ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမက ပွင့်တော်မူကြပြီးသော ဘုရား ရှင် သာသနာတော်သို့ အစဉ်အလာ ဘိက္ခုနီ သာသနာကို ခွင့်ပြုဖွင့်လှစ် ရမည်သာဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဘုရားရှင်ဘက်၌ ယခုကဲ့သို့ ခွင့်မပြုလျှင် မဖြစ်တော့သည့် နောက်ဆုံးအခြေရောက်မှ ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းနှစ်ရပ်ရှိ သည်။ ယင်းအကြောင်းရပ်များ လေးနက်ပြေပြစ်စေရန် အထပ်ထပ်တား မြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဓမ္မလမ်းကြောင်း၌အမျိုးသားဟူသည်သဘာဝအားဖြင့် အမျိုးသမီး၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သကဲ့သို့၊ အမျိုးသမီး ဟူသည် အမျိုးသား၏ ဆန့်ကျင်

ဘက်ဖြစ်၏။ ဣတ္ထိလိင်နှင့် ပုညိင် ဟူသည် ဓမ္မလမ်းကြောင်း၌ ဝေးစွာ ရှောင်ရှားအပ်သော သဘာဝ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘိက္ခုနီ သာသနာဖွင့်လိုက်သောအခါ ဘိက္ခုမယ်များသည် အစ်ကိုတော် ဘိက္ခု များနှင့် ကင်းကွာစွာနေ၍မဖြစ်။ ကျောချင်းကပ်၍ မလစ်လပ်သောသတိ ဖြင့် နေကြရမည်။ သို့သော် ပုထုဇဉ် သဘာဝအရ မလိုလား အပ်သော အရေးအခင်းများဖြစ်ပေါ်လာဖို့ရှိရာ၊ ကျပ်တည်း ခက်ခဲလှစွာသောဘိက္ခုနီ ဝိနည်းစည်းမျဉ်းများကို ချမှတ်ပေးရမည်။ ယင်း ခဲကတ် ကျပ်တည်းသော ဘိက္ခုနီစည်းမျဉ်းများအပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတို့အလေးအနက်ရှိကြစေရန် ဟူသော အကြောင်းမှာ ပထမ အကြောင်းဖြစ်၏။

ဒုတိယအကြောင်းကား မိမိသာသနာတည်ရှိရာ ဤကမ္ဘာ၏ ဇမ္ဗူဒိင် ဝန်းကျင်မှရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဟူသည် အတူတူမျှဟုသဘောမပေါ်ကိုင်နိုင်ကြသေး သော ပုထုဇဉ်အမျိုးသားများသည် သူတို့လိုအပ်သောအချိန်၌ အမျိုးသမီး များနှင့် လုံးထွေး၍ နေကြသော်လည်း မလိုသော အချိန်တွင်မူ အမျိုး သမီးများကို လူချင်းမတူသူချင်းမမျှလေသယောင်နှိမ့်ချစွာ သဘောထား ကြသော အစဉ်အလာစွဲကြီး တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အထူး သဖြင့် ပြာဟ္မဏတို့ဝန်းကျင်မှ ဖောက်ခွဲထွက်ပေါ်ခဲ့ရသော မိမိသာသနာ့ ဝန်း ကျင်တွင် ဤအယူစွဲမှာ ပို၍ကြီးမားလှစွာ၏။

မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝနှင့် ယုတ်နိမ့်သော အမျိုးသမီးတို့ကို မတန် မရာဟု သဘောထားကြသည်။ ရဟန်းဘဝ မဆိုထားနှင့် မြင့်မြတ်သော နေရာဒေသတို့သို့ ဝင်ရောက်ဖို့မျှကိုပင် အမျိုးသမီးများကို ဟန့်တား၍ ထားကြသည်။

ယခုပင်လျှင် ဘုရားရှင်သို့ အတင်း လျှောက်ထား နေသော အရှင် အာနန္ဒအား ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့က မျက်မှောင်တချီချီဖြစ်လျက် ရှိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

“ကောင်းပြီ အာနန္ဒာ။ ။ဂေါတမီနှင့် အမျိုးသမီးများသည်မပြတ် သတိချုပ်လိုက်နာကျင့်သုံးရမည်ဖြစ်သော ဂရုဓမ္မတရားရှစ်ပါးကို လိုက်နာ ဝန်ခံနိုင်ကြလျှင် ဘိက္ခုနီ ပြုလုပ်ကြရန် ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏”

‘လိုက်နာကြပါလိမ့်မည် ဘုရား’

ဘိက္ခုနီများသည် အဘယ်မျှကြီးမြင့်သူပင်ဖြစ်စေ၊ ယနေ့ပြုသစ်စ ဖြစ်သော အမျိုးသား ရဟန်းငယ် ကလေးကိုပင် ညွတ်တွား ရှိသေရမည်။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ပရိယာယ် သွယ်ဝိုက်သော နည်းနှင့်မျှ မဆဲရေး မရှုတ်ချရစသော ဂရုဓမ္မတရားရှစ်ပါးကို ဘုရားရှင်က သင်ပေးလိုက်သောအခါ တစ်ခေါက်တည်းမျှဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာမှတ်သား၍ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေကြသော မယ်ဘုရား ဂေါတမီတို့အထံသို့ အသော့ထသွားသည်။

ရုပ်လက္ခဏာ နူးညံ့သလောက် ရဟန်း အချင်းချင်းကို မဆိုထားဘိ၊ ဒါယကာဒါယိကာမ မှန်သမျှတို့နှင့်ဆက်ဆံမှုပြေပြစ်လှသော ရှင်အာနန္ဒာ၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သလောက် ဝီရိယကြီးသော ရှင်အာနန္ဒာ၊ ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် အတုယံအတာ ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော ရှင်အာနန္ဒာ၊ ယင်းကဲ့သို့သော အရည်အချင်းများကြောင့် ရှင်ရော ရဟန်းပါ ဇလးစားကြည်ညိုမှုကို ခံရသော ရှင်အာနန္ဒာပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခု ဘိက္ခုနီသာသနာ ခွင့်ပေးမှုအရေးကြောင့် ဖွင့်၍ပင် မပြောသေးသော်လည်း ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့က တေးမှတ်၍ထားလိုက်ကြသည်။

ဤအချက်ကို သတိထားလိုက်သူမှာ ရှင်အာနန္ဒာကို ညီငယ်တမျှချစ်လှစွာသော အရှင်မဟာကဿပဖြစ်၏။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ဘိက္ခုနီသာသနာပွင့်လင်းလာသည်မှန်သော်လည်း ရှင်အာနန္ဒာအဖို့ကား ဤအရေးကြောင့် မသက်သာလှ၊ ကြို၍ ပြောရသော် မယ်ဖုရား ဂေါတမီ အရေးကြောင့် နောင်ခါ ပထမ သံဂါယနာတင်၍ အပြီး၌ ရှင်အာနန္ဒာမှာ စွဲချက်ကြီး နှစ်ရပ်ဖြင့် ခုံတင်စစ်ဆေးခံရရှာသည်။

တစ်ရပ်မှာ ဘုရားရှင်က သုံးကြိမ်တိုင် တားမြစ်ပါလျက် ဘိက္ခုနီသာသနာကို အဘယ်ကြောင့် အတင်းအကျပ် လျှောက်တင်ရသနည်း။ နောက်တစ်ရပ်မှာ ဘုရားရှင်၏ခြေတော်စုံအား အရှင်မဂေါတမီက ပွေ့ဖက်စုပ်နန်းရှိခိုးသည်ကို အဘယ်ကြောင့်ခွင့်ပြုရသနည်း ဟူ၍ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုနှင့်ဆိုင်ရာ နှစ်ရပ်ကိုသာ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၍ သံဂါယနာတွင် စစ်ဆေးခံရသော အခြား အချက်များလည်း ရှိပေသေးသည်။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'ထုတိမင်္ဂလာ မဟာပွဲတော်' တွင် အပြည့်အစုံဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ရှင်အာနန္ဒာအပေါ်၌ ပုထုဇဉ် ရဟန်း ရှင် လူတို့ အမြင်မရှင်းရှိနေကြ သည်ကို သင်္ကာယုံမှား ရှင်းလင်းသွားစေရန် ရှင်အာနန္ဒာ ဘက်မှနေ၍ အရှင်မဟာကဿပက စိစစ်ရှင်းလင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဘိက္ခုနီသာသနာဟူသည် ဘုရားရှင်အဆက်ဆက်မှ အမျိုးသားရဟန်း တို့နှင့်အတူ ခွင့်ပြုတော်မူအပ်သော တံဖက်သာသနာတော်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခင် ဘုရားရှင်တို့၏ လက်ထက်တော်တို့၌ အမျိုးသမီးတို့ အပေါ်တွင် ယောကျ်ားတို့က တစ်ဘက်စောင်းနင်း နှိမ်ချမှုပြင်းလှသော အယူအစွဲများ ရှိခဲ့လေသည်။ မရှိခဲ့လေသည်မသိ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် ကား ဤအယူအစွဲကြီး ရှိနေကြလေသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ခွင့်ပြု တော်မူရသည်။

ဘုရားရှင်၏ အာဏာစက် ပညတ်တော်မူချက် ဟူသည် သုံးမျိုးရှိ၏။ တစ်မျိုးမှာ အကုသိုလ်ကိုတားမြစ်သော ဓမ္မသဘာဝ ပညတ်ချက်ဖြစ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ရဟန်းသည် သူတစ်ပါးအသက်ကိုမသတ်ရ၊ မုသားမပြောရ၊ အရက် မသောက်ရ ဟူသည် အကုသိုလ်ကို တားမြစ်သော ဓမ္မသဘာဝ ပညတ်ချက်ဖြစ်၏။ နောက်တစ်မျိုးမှာ အကုသိုလ်မျိုးပင်မဟုတ်သော်လည်း မှန်မြတ်သော ရဟန်းဘဝအတွက် လိုအပ်၍ တားမြစ်သော အာဏာစက် ပညတ်တော်မူချက်ဖြစ်၏။ ဥပမာ ရဟန်းသည် မြက်၊ သစ်ပင်ကို မနှုတ်- မဖြတ်ရဟူသော ပညတ်ချက်မျိုးဖြစ်၏။ လူသည် စေဘီရင်ပြင် ကျောင်းဝင်း တို့မှ မြက်သစ်ရွက်တို့ကို နှုတ်ပယ်လျှင် ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ ရဟန်း နှုတ်သော် အာဏာတော်ကို ကျူးကျော်၍ အကုသိုလ်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်မျိုးကား ပတ်ဝန်းကျင်အယူအစွဲကို မဆန့်ကျင်လို၍ ဇိုက် လျောစွာ ပညတ်တော်မူချက် ဖြစ်သည်။ မြာဟ္မဏတို့သည် မြက်၊ သစ်ပင် တို့တွင် အသက်ဇီဝရှိသည်ဟု အယူရှိကြရာ ယင်းတို့နှင့် မဆန့်ကျင်စေရန် မိမိရဟန်းများအား မြက်၊ သစ်ပင်ကို မရိတ်မဖြတ်ရဟု ပညတ်တော်မူသည်။

ဤ အချက်များကို ဖော်ပြရသည်မှာ ဘိက္ခုနီများသည် အဘယ်မျှ ကြီးမြင့်သူပင်ဖြစ်စေ၊ ယနေ့ပြုသစ်စရဟန်းယောကျ်ားကိုပင်ရှိသေကောင်းညွတ် ရမည်။ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ ရဟန်းယောကျ်ားကို မကဲ့ရဲ့-မရှုတ်ချရ ဟု ပညတ်တော်မူရာမှာ အမျိုးသမီးများကို မလိုလားလှန်းသော အယူအစွဲ များနှင့် မဆန့်ကျင်စေရန် ပညတ်တော်မူချက်ဟု ယူဆ ရ သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမိန့်တော်အရ မယ်ဖုရားဂေါတမီသည် ဂရုဓမ္မတရားရှစ်ပါးကို အနူးအညွတ် ဝန်ခံကာမျှဖြင့် ဘိက္ခုနီအဖြစ်သို့ရောက်လာသည်။ အခြားဘိက္ခုနီမယ်များသည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ သိမ်ဝယ် ဥပသမ္ပဒါကံဆောင်ခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုမယ်များ ဖြစ်လာကြသည်။ နောက်ပိုင်း ဘိက္ခုမယ်များကား ဘိက္ခုနီနှင့်ဘိက္ခု နှစ်မျိုးနှစ်စုံ သိမ်တွင်ကံဆောင်၍ ဘိက္ခုနီသာသနာတော်ကြီး ပွင့်လင်းလာသည်။

ဘိက္ခုနီသာသနာတော် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤသာသနာတော် ဖြစ်ပေါ်ရာ ဝေသာလီပြည်မျှသာမက သာဝတ္ထိ၊ ရာဇဂြိုဟ် ထိုထိုမြို့ရွာများ၌ ဘိက္ခုနီသာသနာတော်သည် ဒီရေအလား တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားစည်ပင်လာသည်။ အကြောင်းမူကား စည်းရုံးညီညွတ်မှု ဝီရိယ၌ အမျိုးသမီးများက အမျိုးသားများထက် ရှစ်ဆပိုသည် ဟူသော နိတိစကားအရ စည်းရုံးမှုမြန်ဆန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာ မလိုအပ်ဘဲနှင့် ဖိနှိပ်နှိမ့်ချမှုမျိုးစုံခံရလွန်းသော အမျိုးသမီးတို့အတွက် ဘိက္ခုနီသာသနာသည် မှန်မြတ်သော ထွက်ပေါက် ဖြစ်လာသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ တောင်ညာ စံ ဒေဝီ ဟောင်းကြီး မယ်ဖုရား ဂေါတမီနှင့် နန်းတွင်းသူဟောင်း ဘိက္ခုနီတို့ ဦးဆောင်သော ဝေသာလီဘိက္ခုနီတို့အဖို့ကား အမြင့်မားဆုံးသော ဘိက္ခုနီသာသနာတော် ဖြစ်လာသည်။

တရားနှလုံး ကျင့်သုံးလိုက်ကြသည်မှာလည်း ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းအတွင်း ဆိုသလိုပင် မယ်ဖုရားဂေါတမီနှင့်တကွ ကပိလဝတ်မှ အခြွေအရံဘိက္ခုမယ်ငါးရာလုံးနှင့်အတူ အခြားဘိက္ခုမယ် မြောက်မြားစွာတို့ပင် ရဟန္တာမကြီးများဖြစ်လာကြသည်။

အင်အား တိုးပွား လာပုံမှာလည်း ဘုရားရှင်၏ မြောက်သားတော် ယသော်ဒေဝီကိုယ်တိုင် ဘိက္ခုနီဘဝသို့ ရောက်လာသည်။ ဘုရင်ဗိမ္ဗိသံဘုရင်၏ မိဖုရား ခေမာ၊ ရှင်မဟာကဿပ အလောင်း၊ ဝိပုလိ သူဌေးကတော် ဘဒ္ဒကာပိလာနီ၊ ဥပ္ပလဝဏ်၊ ပဠာစာရီ စသော ထိပ်သီး အမျိုးသမီးတို့ ဝင်ရောက်၍ ထိပ်တန်း တေဒင်ရှင်များ ဖြစ်လာကြသည်။ မယ်ဖုရားဂေါတမီအဖို့ကား အမျိုးသား ရဟန္တာအစ ကောဏ္ဍည ထေရ်ကဲ့သို့ပင်

ရတနာတေဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့် အမြင့်ဆုံးသော ဘိက္ခုနီ မယ်တော်ကြီးဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်၏ မိထွေးတော် မယ်တော်ဖြစ်၍ မျှသာမဟုတ်။ ဘိက္ခုနီ အားလုံး၏ ကိုင်းညွတ်ရာ မယ်ဖုရား ဂေါတမီ ဖြစ်လာသည်။ ခေမာ ထေရီ စသော အရှင်မ ဆယ်နှစ်ပါးတို့သည်လည်း ယောက်ျားသား ရဟန္တာ ထေရ်ကြီးများကဲ့သို့ပင် ပညာတေဒဂ်၊ တန်ခိုးတေဒဂ် စသော အရည်အချင်း ပြည့်ဝ ထူးချွန်မှု တေဒဂ်ရှင်များဖြစ်လာကြသည်။

(၃)

အချုပ်အလုပ်ဟူသည် သဘာဝအားဖြင့်ပင် အမျိုးသမီးတို့၏ အလုပ် ဖြစ်၏။ ချုပ်ရပ်သေသပ်သည်။ ယောက်ျားများအဖို့မူ မလုံသာ၍ ချုပ်ရသော် လည်း အပ်ချည်ကိုင်းမှုတို့တွင် ကိုးရိုးကားရားနိုင်နေတတ်၏။ သို့ရာတွင် သင်္ကန်း စကို ကိုယ်တိုင်ချုပ်စပ်၍ ဝတ်ဆင်ကြရသော ခေတ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရဟန်း သာမဏေတို့အဖို့ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးတွင် သူစိ- အပ်နှင့် အပ်ချည် ဟူသော ပရိက္ခရာတစ်ပါးကို ထည့်သွင်းထားရသည်။ ဒါယကာတို့လည်း သင်္ကန်း အဖြစ် ပိတ်စကိုသာ လှလေ့ရှိကြသည်။ ရဟန်းတို့တွင် အပ်နှင့် အပ်ချည် အသင့်ရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ချုပ်လုပ်မှုတာဝန်ကိုမူ လွှဲအပ်ထားကြသည် သာများ၏။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သင်္ကန်းချုပ်သည်ကိုကြည့်ပါ။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ သည် အမှိုက်ပုံမှ ပုံသကူအဖြစ် ရလှသော ပိတ်စကြီးကို ဘုရားရှင်က ဦးဆောင်၍ နမူနာအဖြစ် ချုပ်လုပ်တော်မူသည်။ သို့သော် ချုပ်ပုံကို ရှုပါ လော့။

ပုံသကူအဝတ်ကို ဖြန့်ကား၍ တစ်ဘက်ကအစကို အရှင်သာရိပုတ္တရာက ကိုင်သည်။ တစ်ဘက်စကို အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်က ဆွဲသည်။ အလယ်တွင် ရှင်မဟာကဿပက ထိန်းပေး၏။ အပ်ချည်ကျစ်သည့် ကိုယ်တော်က ကျစ် သည်။ ချုပ်သည့်ကိုယ်တော်ကချုပ်သည်။ ဘုရားရှင်ကဦးကြီးတို့၏လယ်ကွက် ပုံစံအတိုင်းဖြစ်အောင် ထိန်းကွပ်၍ ကိုယ်တော်တိုင် အပ်နဖားတွင်အပ်ချည် ထိုးပေးတော်မူ၏။ လိုအပ်သော သင်္ကန်းတော့ ဖြစ်လာပါ၏။ သို့သော် သင်္ကန်းတစ်ထည်ဖြစ်ရုံမျှကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် အပါအဝင် ရဟန္တာ ထေရ်ကြီး လေးငါးပါးတို့ ဝိုင်းရံချုပ်လုပ်ကြသည့်မြင်ကွင်းကို စဉ်းစား၍ ကြည့်နိုင်သည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'ရွှေခြည် ငွေခြည်တန်းပါလို့')

သို့ရာတွင် အချမ်းအပူ လုံရုံ၊ အရှက်အကြောက်ဖုံးလွှမ်းရုံ၊ မှက်၊ ခြင်၊ ယင်၊ အပူအအေးတို့မှ ကာကွယ်ရုံ၊ သင်္ကန်းဖြစ်စေရုံမျှသာ ပဓာနဖြစ်သောကြောင့် ရဟန်းယောကျ်ားများသည် ဤကဲ့သို့ပင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြစ်နိုင်သမျှဖြင့်သာ ချုပ်လုပ်စပ်ဖာ၍ ဝတ်ဆင်ကြရသည်။

ယောကျ်ားပင်ဖြစ်မချည်း၊ အလောင်းတော် မဟော်သဓာကဲ့သို့အချုပ်အလုပ်တော်သူများလည်း ရှိကြပါ၏။ အလောင်းတော် မဟော်သဓာသည် အပ်ချုပ်သည် ဆင်းရဲသား အယောင်ဆောင်၍ ကျေးတောသူကလေး အမရာကို သွားရောက်ပိုးပန်းရာ၌ သူချုပ်သော အပ်ကြောင်းကလေးများသည် သန်းခွဲကလေးများကို စီထားသကဲ့သို့ လှပသည်။

ဤဖြစ်ရပ်များကိုမြင်တွေ့နေသော မယ်ဖုံရား ဂေါတမီအဖို့ သားဘုရားအတွက် အကောင်းဆုံးသော ကြာသင်္ကန်းကြီးတစ်ထည်ကို ကျရောက်ဆဲကထိန်ရာသီ၏ အဆုံး တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် ချုပ်လုပ် ကပ်လှူရန် စိတ်ကူးစေတနာပေါ်လာသည်။ ချုပ်လုပ်ရာ၌ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း ၁၄ ရက်ညတွင် တစ်ည၌တည်းနှင့် အပြီး ‘မသိုးသင်္ကန်း’ တော်အဖြစ် ချုပ်လုပ်ကြရန်ကိုလည်း တိုင်ပင်ညီညွတ်လိုက်ကြသည်။

မသိုးသင်္ကန်းဟူသည် နောက်တစ်နေ့ အာရုဏ်မတက်မီ ညချင်းအပြီး ပြုလုပ်စီမံရက်လုပ်ချုပ်သိသောသင်္ကန်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးတို့၏ ထက်သန်သော စေတနာနှင့် ဝီရိယကို ထွန်းပြသော သင်္ကန်းတော်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် လိုအပ်သမျှသော ပစ္စည်းများကို အသင့်ဖြစ်ရန် စုဆောင်းကြသည်။

ကြာသင်္ကန်းတော်ကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ချုပ်လုပ်ရာ၌ လက်အဝင်ဆုံး အသိမ်မွေ့ ဆုံးပစ္စည်းမှာ ကြာပွင့်များ ပြုလုပ်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ပန်းဖြင့် တန်ဆာဆင်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်လှစွာသော မဇ္ဈိမအမျိုးသမီးများလည်းဖြစ်၊ ချုပ်လုပ်မှုတွင်လည်း နိုင်နင်းပြီးသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ဘိက္ခုမယ်အင်အားကောင်းကောင်းနှင့် ချုပ်လုပ်လိုက်သောအခါ အရုဏ်မတက်မီတွင်ပင် အလွယ်နှင့်ပြီးစီးသွားသည်။ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ယနေ့ ချဉ်းကပ်ကြရာ၌ လှပ ထုံးခြားသော သင်္ကန်းတော်ကြီးဖြင့် ဆက် ကပ်ပူဇော်ကြရတော့မည်ဖြစ်၏။

ဘိက္ခုမယ်များသည် အခြားအချိန်များ၌ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များထံသို့ လိုအပ်သလို ချဉ်းကပ်နိုင်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် လပြည့်လကွယ်

လခွဲအချိန်များတွင်မူ၊ သြဝါဒခံ တရားနာ ချဉ်းကပ်ကြရသည်မှာ မလုပ်လျှင် မဖြစ်သော ဖော်ပြပါ ဂရုဓမ္မရှစ်ပါးတွင် တစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပူဇော်ကြရာ၌ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နှင့် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့များသည် ဘိက္ခုရော ဘိက္ခုနီပါ အစုံအလင် အစည်ကားဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ တစ်ကျောင်း တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်ဝါတွင်းလုံး ဝါဆိုဝါကပ်အဖြစ် တစ်စုတစ်ရုံး သီတင်းသုံးကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်မှ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်အတွင်း တွင်လည်း ကထိန်ကာလဖြစ်ရာ ဒါယကာတို့ သင်္ကန်းအလှပွဲများကြောင့် စုရုံးစည်ကားမြဲဖြစ်သည်။

ယနေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်တွင် ဘိက္ခုမယ်တို့ပို၍ပြည့်စုံစည်ကား၏။ အကြောင်းမှာ ယခင်ကဆိုလျှင် ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာတော်များသို့ မချဉ်းကပ်လိုသော အချို့ ဘိက္ခုမယ်များသည် ချဉ်းကပ် ရှိခိုးလိုက်ပါသည်ဟူသော နှုတ်ဖြင့်သာ ဝိနည်းလွတ် ကိုယ်စားလျှောက်ထား၍ အချောင်းခိုအပျင်းပိုသော ဘိက္ခုမယ် များလည်း ရှိနေတတ်ကြပေရာ၊ ဤသည်ကို ဘုရားရှင်က ဘိက္ခုမယ်များသည် တမန်စကားဖြင့် ရှိမခိုးရ၊ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြရမည်ဟု အမိန့်တော် ထုတ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စတွင် အကြီးဆုံးသော တရားခံ ဘိက္ခုမယ်သည်ကား- ဘုရား၏ နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီပင်ဖြစ်ပေ၏။ သူ့အဖို့ ကပိလဝတ်တွင် အတွယ်အတာ ဆိတ်သုဉ်းကာ မလွဲသာ၍ ဘိက္ခုမယ်အဖြစ်သို့ ရောက်လာရသော်လည်း သူ့လင် မောင်တော် နန္ဒကို အတင်း ဆွဲဆောင်သွားသောကြောင့် ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် မကျေမချမ်းမှုကလည်း ရှိနေ၊ ဘုရားရှင်က သူတို့ကဲ့သို့သော အလှမယ်များကို ရုတ်ချ ဟောပြောလေ့ရှိသည်ဟုလည်း ကြားထားရသောကြောင့် ဘုရားရှင် အမြင်ကို မခံလိုဘဲ ရှောင်လွှဲနေခဲ့ရာမှ ဘုရားရှင်၏ မလာမနေရ အမိန့်ထွက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုသော် ရဟန္တာထေရီမယ်အဖြစ်သို့ပင် ရောက်၍နေပါစေပြီ။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ-မုန်းစရာကြီး)

(၄)

ဘိက္ခုမယ်များသည် ယနေ့တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်တွင် နံနက်ပိုင်းဆွမ်း၊ ကုမ်းကိစ္စ အပြီး၌ ဘိက္ခုနီတို့၏သိမ်တွင် ဥပုသ်ပြုကြပြီးနောက် ညနေချမ်းအချိန်တွင် ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့် အတူဥပုသ်ပြုရန်မဟာဝန်ကျောင်းတော်

သိမ်သို့ စုရုံးရောက်လာကြသည်။ မယ်ဖုံရားဂေါတမီခေါင်းဆောင်၍ ဘုရားရှင်သို့ ကြာသင်္ကန်းကပ်လှမည့်ပဲ့ ရှိသောကြောင့် ဘိက္ခုရေး၊ ဘိက္ခုနီတို့ပါပို့၍ စုံလင် ညီညွတ်လျက်ရှိလေသည်။

သံဃာဟူသည် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်အောက်၌ ညီညွတ် ငြိမ်းချမ်းသော အဖွဲ့အစည်းဖြစ်၍ လခွဲတစ်ကြိမ် မပြုမနေရ သတ်မှတ်ထားအပ်သော ဥပုသ်ပြုခြင်းဟူသည် သံဃာ့အဖွဲ့အစည်း၏ ညီညွတ်မှုကိုပြသော အရေးပါလှသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ညီညွတ်ငြိမ်းချမ်းမှု၏ သက်သေအဖြစ် သိမ်အတွင်းဝယ် တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး နှစ်တောင့်ထွာကွာအတွင်း၌ ထိုင်ကြရသည်။ အကြောင်းမူကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဝမ်းကွဲလွတ် မညီညွတ်သောသတိမည်သည် နိုးကပ်စွာနေဖို့ဝေး၍ လူရောစိတ်ပါ ကင်းကွာမြဲဖြစ်ရာ မိမိတို့ညီညွတ်မှုကို နိုးကပ်စွာထိုင်ခြင်းဖြင့် သက်သေပြကြရသည်။ မတော်တဆ အာပတ်ကြီးငယ် တစ်စုံတစ်ခုရှိနေလျှင် ဤနေရာတွင် ထင်စွာပြကြရသည်။ မထေရ်ကြီး တစ်ပါးပါး သို့မဟုတ် မထေရ်ကြီးက ခွင့်ပြုသော သံဃာတစ်ပါးပါးက မိမိတို့ မပြတ်ကျင့်သုံးအပ်သော သိက္ခာပုဒ်တော်များကို ရွတ်ဆို နှိုးဆော်ကြရသည်။ ပါတိ မောက် ပြသည်ဟု ခေါ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ဦးဆောင်၍ ပါတိမောက် ပြတော်မူသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ဥပုသ်ပြုခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပါတိမောက်ပြခြင်းခေါ် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များကို ရွတ်ဆိုခြင်းဟူသည် လပြည့်၊ လကွယ်၊ လဝက်လျှင် တစ်ကြိမ် သိက္ခာပုဒ်တော်များကို အမျိုးအစား အနုအရင့် အလိုက် ကဏ္ဍခြား၍ တစ်ကန့်စီ ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် ယင်းသိက္ခာပုဒ်တော်များကို ကျူးလွန်မိခြင်း၊ ကျိုးပေါက်ပြောက်ကျားခြင်း ရှိ-မရှိ မေးစစ်သောပဲ့ ဖြစ်၏။

အမျိုးသား ရဟန်းတော်တို့အဖို့ ဥပုသ်ပြု တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် ပြီးစီးသော်လည်း ဘိက္ခုမယ်များအဖို့မူ မိမိတို့အချင်းချင်း တစ်ကြိမ်၊ ရဟန်းတော်များနှင့် တစ်ကြိမ် ဥပုသ်ပြုကြရသည်။

ပဝါရဏာပဲ့တော်မူကား ဝါကျွတ်လ၏ နောက်ဆုံးရက်ကပင် ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ အချင်းချင်း တွဲယှဉ် နေကြရာ၌ အချင်းချင်းအပေါ်တွင် ပုထုဇဉ်သဘာဝ မှားယွင်းမိသော အပြစ်ကြီးငယ်

တို့ ရှိနေတတ်သည်။ ဝါတွင်းချိန်တွင်မူ ကျောင်း တစ် နေ ရာ တည်းတွင် တစ်စုတစ်ရုံးတည်း သီတင်းသုံးကြရသောကြောင့် အပြစ်ကြီးငယ်တို့ ပို၍ ရှိနေတတ်ကြသည်။ ယင်းသဘာဝ အဆိုးအညံ့များကို ပြေပြစ် ငြိမ်းအေး စေရန်အတွက် ငယ်သူက ကြီးသူကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကြီးသူကငယ်သူကို သော်လည်းကောင်း အပြစ် ကြီးငယ် ရှိခဲ့ပါသော် သည်းခံ ပြေငြိမ်းပါရန် တောင်းပန်သောပုံကို ပန်ကြားတောင်းပန်ပုံ၊ ပဝါရဏာပုံဟု ခေါ်၏။

ယင်းသို့လျှင် ငြိမ်းအေးသောဘဝအတွက် ညီညွတ်မှုအကျိုးကို လိုလား တော်မူသော ဘုရားရှင်က သားရဟန်းများကို ဥပုသ်ပြုခြင်း၊ ပဝါရဏာ ပြုခြင်း စသည့်ဖြင့် ညီညွတ်စေမှု နည်းလမ်းမျိုးစုံကို ချမှတ်ပေးထားသည်။

ဥပုသ်အပြီးတွင် လူဒါယကာများက သိမ်အပြင်မှနေ၍ လူဖွယ်ပစ္စည်း မျိုးစုံတို့ဖြင့် စောင့်မျှော်ပေးလှူလေ့ ရှိကြသည်။ အလားတူပင် ပဉ္စင်းခံပွဲ အပြီးတွင်လည်း တက်သစ်စရဟန်းတော်လေးကို ကပ်လှူရန် လူဖွယ်ပစ္စည်း မျိုးစုံဖြင့် စောင့်ဆိုင် လောင်းလှူလေ့ ရှိကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား ရဟန်းတော်တို့အဖို့ အစင်ကြယ်ဆုံးအချိန်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်၏။ စင်ကြယ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား စင်ကြယ်သောသဒ္ဓါ၊ စင်ကြယ်သောပစ္စည်းဖြင့် လှူဒါန်းရခြင်းဟူသည် မြတ်သောအလှူ မဟုတ်ပါလော။

ယနေ့အဖို့မူ မယ်ဖုရား၏ ကြာသင်္ဂန်းတော်အလှူက လှမ်းမိုးထားသည်။

ဥပုသ်ပြုပွဲအပြီးတွင် မယ်ဖုရားက သင်္ဂန်းတော်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်၍ ဘုရားရှင်သို့ကပ်လှူသောအခါ ဘုရားရှင်က အလှယ်တကူ ခံယူတော်မမူဘဲ “ဂေါတမီ။ ။ ဤသင်္ဂန်းကို ငါဘုရားအား ပေးလှူမည့်အစား သံဃာ တော်သို့ ရှည်ညှိပေးလှူလော့” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောကြောင့် မယ်ဖုရား နှင့် ဘိက္ခုမယ်များအဖို့ ရုတ်တရက်သော် အံ့အားပင်သင့်သွားသည်။

“သားတော်ဘုရားကိုရည်စူး၍ တပင်တပမ်းကြိုးပမ်းရက်လုပ်အပ်သော သင်္ဂန်းတော်ဖြစ်၍ သားတော်ဘုရားကိုယ်တိုင် အလှူခံစေလိုပါသည် အရှင် ဘုရား”

“ငါသိပါ၏ ဂေါတမီ။ ။ သံဃာကို ပေးလှူခြင်းသည်လည်း ငါဘုရား အား လှူသကဲ့သို့ပင် မဟာပူလ-ကြီးမြတ် ယုသောအကျိုးရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် သံဃာအားပေးလှူလျှင် ငါဘုရားကို ပေးလှူရာ ရောက်၍ အကျိုးနှစ်ပါး တိုးပွားသည်။ လို့ကြောင့် သံဃာအားပေးလှူလေလော့ ဂေါတမီ”

ပထမသော် သားဟူသောအတွယ်အတၢ၊ ဘုရားဟူသောအမြင်ကြောင့် သားဘုရားဟူသော ပုဂ္ဂလိကအာရုံဖြင့် စေတနာ အမြင်တစ်မျိုး ရှိခဲ့ရာမှ ယခုသော် သားတော်ဘုရား၏ကြီးစွာသောအမြင်ကြောင့် သံသယကင်းကာ ဝမ်းမြောက်သွားကြ၏။ အကြောင်းမူကား မိမိတို့က ပုဂ္ဂလိကကိုရည်ညွှန်း၍ ဘုရားရှင်ကမူ တစ်သာသနာလုံးသို့ သံသိကအဖြစ် ရည်ညွှန်းရုံမျှမက သံသံတော်ဟူသည် ဤမျှ ကြီးမြတ် ပါပေသည် တကားဟု အမြင်ကျယ်စေရန် အနာဂတ် သာသနာတော်အထိ ရည်ညွှန်းတော် မူအပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမြော်အမြင်ရှိပြီးသော ရဟန္တာထေရီမယ်ကြီးများဖြစ်ကြ၍လည်း ဘုရားရှင်၏ ရည်ညွှန်းမှုကို အလွယ်သဘောပေါက်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ ကြီးမြတ်သူ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မိမိကဘွယ်တာ သူ အလှူခံများအပေါ်၌ ပုဂ္ဂလိကရည်ညွှန်းမှုဟူသည် ပုထုဇဉ်တို့အမြင်အရ ငြင်းပယ်နိုင်ခဲ့၏။ ပေးလှူအပ်သော ကျောင်းကန်ပစ္စည်းဟူသည် ပိဋကတ်တော်နှင့် ဆရာရဟန်းတို့က မှန်မြတ်သော သံသိကအလှူအဖြစ်သို့ အဘယ်မျှ သဘောထားကြောင့် ပုဂ္ဂလိကမှ ညွှန်းစေကာမူ တွယ်တာမူ ရှောင်လှူနိုင်ခဲ့၏။

ဥပမာအားဖြင့် ဒါယကာတို့၏ ကထိန်သင်္ကန်းအလှူကိုရှုလော့။ ကထိန်သင်္ကန်းအလှူဟူသည် ကြီးမြတ်လှသည်ဟု ဒါယကာတို့ နားလည်ထားကြသည် မှန်ပါ၏။ အကြောင်းမူကား သင်္ကန်းနှမ်းပါးသော သံဃာတော်သို့ ရည်ညွှန်းအပ်သော သံသိကအလှူစစ်စစ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အကယ်ပေးလှူရာ၌မူ မိမိကျောင်း၊ မိမိသံဃာဟူသော ပုဂ္ဂလိကအဖြစ်သို့သာ ရည်မှန်းမှု ရှိနေတတ်ကြသည်။

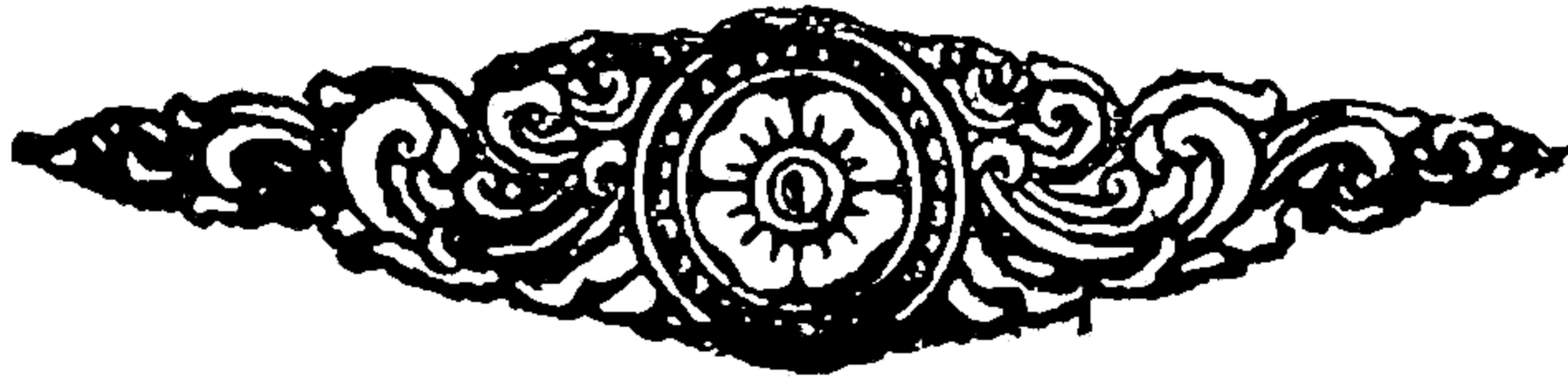
ဤသည်ကို မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်က စံပြုအလှူဖြစ်စေရန် သံဃာသို့ ရည်ညွှန်း ထွန်းပြတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းစသည့် မိမိသို့ တိုက်ရိုက် အလှူများစွာကို ပုဂ္ဂလိကအဖြစ် အလှူပင် အလှူခံတော်မူ၏။ ယခုသော် ရင်းနှီးသော မယ်တော် မိခင်ထူးတော်လည်းဖြစ်၊ ပညာရှင်လည်း ဖြစ်သော မယ်ဖုရား ဂေါတမီနှင့် အခွင့်အရေးကြုံလာသည်ကို နမူနာထားကာ သံသိကအလှူသို့ ရည်ညွှန်းတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

သံဃေ ဒိန္နေ မဟာပုလံ
 သံဃေ တ္တံ ဂေါတမိ ဒေဟိ
 သံဃေ ဒိန္နေ အဟဉ္ဇေဝ
 ပုဇိတော ဘဝိဿာမိ
 သံဃဒါန ကြီးလှပါသည်
 သံဃာရည်မှန်း လှူဒါန်းဂေါတမိ
 သံဃာအင်အား ဘုရားတူညီ
 ပေးလှူအပ် ကြီးမြတ်ပါပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်ကို သဘောပေါက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မယ်ဖုရားဂေါတမိက “မှန်လှပါ၊ သံဃဿဒေမ၊ သံဃာတော်အား ပေးလှူပါ၏ဘုရား” ဟု ပြင်၍ လျှောက်ထားကပ်လှူသည်။

ဘုရားရှင်အစ သံဃာတော်အားလုံး၏ သာဓုသံသည် သာသနာတော် တစ်လျှောက်လုံးနှင့် ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင် ဘဝဂ်ညံ့လျက်ရှိဆဲဖြစ်သည်။ ဤသည်ကား သီတင်းကျွတ်အစ တန်ဆောင်မုန်းအဆုံး သင်္ကန်းရာသီ၌ မသိုးသင်္ကန်း ရက်လုပ်လှူဒါန်းကြသော သဒ္ဓါအရှင်၊ ဝီရိယအရှင်အမျိုး သမီးတို့အစ အမျိုးသမီးကြီး မိဖုရား ဂေါတမိ၏ သင်္ကန်း အလှူတော် ပေတည်း။ ။

နှောင်မဖွဲ့ပါနှင့် နတ်သူဇာ

(၁)

မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာ ဟူသော အဆိုအရ မြစ်ငယ် တစ်ခု မျှဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်အနီးမှ တပေါဒါမြစ်သည် ဂင်္ဂါ၊ အစီရဝတီ၊ မဟိ စသော မြစ်ကြီးများကဲ့သို့ပင် ကျော်ကြား ထင်ရှား၏။ ကျော်ကြားဟန် ကား ဤမြစ်ရေသည် အခြားသော မြစ်ရေများကဲ့သို့ မအေးချမ်း၊ အမြဲ တမ်းပူနွေးလျက်ရှိသောကြောင့် ကျော်ကြားသည်။ အကြောင်း မူကား ဤမြစ်သည် ဟိမဝန္တာတောင်အောက်ရှိ ငရဲအထပ်ထပ်တို့မှ ဖြတ်သန်းစီး ဆင်းလာသော မြစ်ဟု အဆိုရှိသည်။

ရေပူရေချမ်းဟု တွဲ၍သုံးကြသော်လည်း ရေပူဟူသည် ဆင်းရဲသားတို့ အဖို့ ရခဲဘိခြင်းဖြစ်၏။ တမင်ကျိုချက်ယူမှသာ ရနိုင်ပါသည်။ တပေါဒါ မြစ်အနီးနေသူတို့အဖို့မူ အမြဲတမ်းအသင့်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်ခင်းနှင့် ညနေရီအေးချမ်းသော အချိန်များ၌ ရေချိုးသူတို့၏ သာယာသော ဆိပ် ကမ်းများကြောင့်လည်း ကျော်ကြား၏။

တပေါဒါမြစ်အနီးရှိ တပေါဒါရုံကျောင်းမှ ရဟန်းတော်တို့အဖို့လည်း ခွင့်ပြုတော်မူသော အချိန်များတွင် ရေချိုးလိုသည့်အခါ အလွယ်သာဖြစ်၏။ ယင်းမြစ်တွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရေသုံးသပ်တော်မူဖူးသည်။ အရှင် အာနန္ဒာရေချိုးဖူးသည်။

အရှင်အာနန္ဒာရေချိုးရာ၌ သိမှတ်ဖွယ်အကြောင်းတစ်ရပ်ပေါ်ပေါက် ခဲ့၏။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်အရံ ကျောင်းပေါင်း များစွာ အနက် တပေါဒါရုံကျောင်းသည်လည်း တစ်ကျောင်းအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ယင်းကျောင်းများသို့ ဘုရားရှင်သည် ရံဖန်အကြောင်း အားလျော်စွာ ကြွရောက်သီတင်းသုံးတော်မူလေ့ရှိ၏။ နောက်တော်ပါ အရှင်အာနန္ဒာက တပေါဒါရုံတွင် သီတင်းသုံးခိုက် ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်တောင်း၍ ရေချိုးရန် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။

တိတ္ထိတက္ကတုန်းတို့အဖို့မူ တပေါဒါ၏ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသာ ဟူသမျှတွင် အချိန်မရွေး တသောသော တရုံးရုံးရှိနေကြမြဲဖြစ်သည်။ ထိုစကားမှန်၏။ အကြောင်းမူကား ‘ရေချိုး၊ မီးလုံ၊ တုံးခုန်ဇယ်ခတ်’ ဟူသော စကား အရ ရေချိုးခြင်းသည်ပင် သူတို့၏ အကျင့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်၍ သူတို့ သည် မြစ်ဆိပ်မြစ်ရေပျော်များဖြစ်ကြသောကြောင့်သာ ‘တိတ္ထိ’ ဟူသော ဝေါဟာရ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် သူတို့နှင့်လွတ်ကင်းရာ ကျောက်အင်္ဂုကွယ်တစ်ခုတွင် ရေသုံးသပ်ပြီးနောက် ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တင်ရှိနေသေး သော ရေစက်ရေမှားများကင်းပျောက်ရန်အတွက် ကိုယ်ရုံသင်္ကန်းကိုပြန်၍ မဝတ်မီ ကျောက်ဖျာ တစ်ခုပေါ်တွင် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်နေခိုက် အရှင် အာနန္ဒာကိုမြင်သွားသော တိတ္ထိတစ်စုတို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

“အလို - တယ်ချော တယ်ခန့်တဲ့ ကိုယ်တော်ပါလား ဟရို့၊ ဣန္ဒြေကို ကြည့်ရတာကတော့ ဧကန္တ တပေါဒါရုံကျောင်းက ရှင်ဂေါတမရဲ့ ရဟန်း တစ်ပါး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါ၏။ ဟုတ်မှန်ပါသလားကိုယ်တော်”

တိတ္ထိတစ်ဦးက စကားစလာသည်။

စကားမပြောလိုသော်လည်း တေ့တေ့တင်တင် ဝင်လာ မေးမြန်းလာ ပြန်တော့ ပြောရဦးမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ‘မှန်ပါသည်’ ဟု ပြန်၍ ဖြေဆိုက် ရသည်။ ဤမျှနှင့်မပြီး၊ တိတ္ထိတစ်ဦးက စကားစလာပြန်သည်။

“အရှင်တို့နှင့် ယခုလို ကြံခဲ-ဆုံခဲပါသည်။ အရှင်တို့ဆရာက ဘယ်လို တရားတွေများ သင်ကြားထားပါသလဲ”

“သီလ - သမာဓိ - ပညာ၊ သစ္စာလေးပါး တရားတော်ကို သင်ကြား ပါသည်”

“အရှင်အမည် ပ သို့ ခေါ်ပါသနည်း”

“အာနန္ဒာ ဟု ခေါ်ကြပါသည်”

“အလို-အာနန္ဒာတဲ့၊ ရှင်ဂေါတမရဲ့ ညီတော်အာနန္ဒာ ဆိုသဟာမျှာ လား”

“မှန်ပါသည်”

“ကြုံတောင့်ကြုံခဲပါဘဲ၊ တပည့်တော်တို့မှာ အရှင်အာနန္ဒာ အမည်ကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာလှပါပြီ။ ယခုတော့ မခေါ်ပင့်ချေ ကြုံရလေ သမို့ ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်။ လက်စသတ်တော့ ရှင်ဂေါတမရဲ့ တရား ဘဏ္ဍာစိုးကြီးပေကိုး။ တပည့်တော်တို့မှာ အရှင်အာနန္ဒာမှန်းမသိလို့ တောင် မေး မြောက်မေးနဲ့ မထိလေးစားပြုမိသယောင်ဖြစ်ရပါတယ်။ သည်းခံတော် မူပါအရှင်”

“သည်းခံပါ၏”

တိတ္ထိများ လှည့်ကြည့်-လှည့်ကြည့်နှင့်ပင် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ တိတ္ထိ ပင် ဖြစ်သော်လည်း တရားမဝေး စိတ်ကောင်းလေးရှိသူများဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် အရှင်အာနန္ဒာဆိုလျှင် နတ်ချစ်-လူခင် ပေါများလှသူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေရာ၏။

(၂)

တပေါဒါရုံကျောင်း၌ အလှအချောတွင် လူပြောများလောက်အောင် ပင် သတင်းမွှေးလျက်ရှိသော ကိုယ်တော်လေးတစ်ပါး သီတင်းသုံး၍ ဘွဲ့ အမည်မှာ အရှင်သမိဒ္ဓိ ဟူ၏။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက ရဟန်းလှ၊ ရဟန်းချောတို့ ပေါများ လှသည်ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ အကြောင်းမှာကား အချောအလှ တကာတို့၏ ဘုရင်၊ အယဉ်တကာတို့၏ထိပ်ဖျားဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားရှင်အစ သာကီ ဝင် မင်းသားမှန်သမျှသည် ရဟန်းချော ရဟန်းလှများချည်းဖြစ်ကြသည်။ အရှင်ကစ္စည်းကား သာကီဝင် မဟုတ်စေကာမူ သီးခြားအလှရှင်ဟု ဆိုရ ပေမည်။

ယောက်ျားတစ်ဦးချောပြီဆိုလျှင် ယင်းအချောအလှဆီသို့ အမသတ္တဝါ တို့ ဝိုင်းရံလာတတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာသဘာဝပင် ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် တရားတံတိုင်း ကာဝိုင်းထားအပ်သော ရဟန်းတော်များ ဖြစ်ကြရုံမျှမက များစွာသော ရဟန်းတော်တို့မှာ ကိလေသာနယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသော အရိယာနွယ်ဝင် သူတော်စင်များဖြစ်ကြ၍ အဝေးက ရှောင်ရှားလွတ်ကင်း ကြရသည်။

မကင်းပဲ အတင်း တိုးဝင်လာတတ်သော အမ သတ္တဝါတို့သည်ကား-
 နတ်သမီးအချို့ပင် ဖြစ်၏။ အရှင်မဟာကဿပသို့ နတ်သမီးတစ်ယောက်
 သည် ကြည်ညိုလှ၍ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုလိုပါသည်ဆိုကာ ချဉ်းကပ်လာ
 သည်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ခံရ၏။ တောအတွင်း တရားကျင့်နေသော ရဟန်း
 တစ်ပါးထံသို့ တရားနာလို၍ ဆိုကာ ချဉ်း ကပ် လာ သော နတ် သ မီး
 တစ် ယောက် သည် လည်း မောင်းထုတ်ပစ်ခံရ၏။ နတ်ဒေဝီတို့ ဝိုင်းဝိုင်း
 လည်အောင် ချဉ်းကပ်လာရုံမျှမက သူတို့ အလှ သူတို့အသံဖြင့် ဆူညံလှ
 အောင်ပင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အချဉ်းကပ်ခံရသူကား အရှင်အနုရုဒ္ဓါ
 ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့သည်လည်း မိမိတို့ ကိလေသာတိုက်ပဲ့မဟန်သဖြင့် ပြန်
 သွားကြရသည်။

အရှင်သမိဒ္ဓိသည်လည်း တရားရင့်ကျက် သက်ဝင်ပြီးသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်
 ၏။ မြို့အတွင်း ကျောင်းများမှာ သီတင်းသုံးလျှင် သူ့ ထံသို့လာချင်သူတို့
 ပေါများလှသောကြောင့် မြို့အစွန်အဖျားရှိ တ ပေါ ဒါ ရုံ ကျောင်းတွင်
 သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည်။ သူ့ ကို ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်လိုတွေ့ရပါ့ဟု မပြတ်
 စောင့်မျှော် ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိသူကား တပေါဒါမြစ်အနီးမှ ရုက္ခမယ်
 နတ်တမီးတစ်ဦးပေတည်း။

နတ်သားများနှင့် နှိုင်းစာသော် နတ်သမီးခများများမှာ သူတို့အတွက်
 တဲ့ဖက် ပျော်စရာ လင်သား ရှားပါးကြဟန် တူသည်။ အကြောင်းမှာ
 နတ်သားတစ်ယောက်တွင် နတ်သမီးတစ်ဖက်ငါးရာဟု အဆိုရှိသည့်အပေါ်၌
 ယင်းငါးရာ တစ်ထောင်တွင်မှ မပါဝင်နိုင်ကြရှာသော နတ်သမီးများအဖို့
 အတွဲအဖက်ရှာရသည်မှာ အခက်အခဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူသည်။

နတ်ဘဝတွင်မတွေ့ရသောအခါ လူ့ ဘဝကိုကြည့်သည်။ ထိုအခါ ရဟန်း
 များကို တွေ့လာရ၏။ အကြောင်းမူကား ရဟန်းဟူသည် သီလသခင်ဖြစ်၍
 သီလရှိသူများသို့သာ နတ်သမီး-နတ်သားတို့ ချဉ်းကပ်လွယ်ကြသည်။

မစင်အညစ်အကြေးကို လူတို့က ရှုံရှာသကဲ့သို့ တွေးကြည့်လျှင် မစင်
 အညစ်အကြေးတို့နှင့် အလားတူသော သူတို့ဝန်းကျင်တွင် ပြည့်လုံလျက်
 ရှိသောလူများကို အလွန်သန့်စင်သော ဘဝရှင်ဖြစ်သည့် နတ်သား-နတ်သမီး
 တို့က ရှုံရှာကြသည်ဆို၏။ သို့ရာတွင် သီလတည်းဟူသောရနံ့ကိုမူ နှစ်သက်
 ကြသော သမ္မာဒေဝတို့အဖို့မူ သီလသခင် ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်များသို့
 အခွင့်သာသလို ချဉ်းကပ်လာတတ်ကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် သီလသခင် အရှင်သမိဒ္ဓိသို့ ချဉ်းကပ်ရန် အစဉ်စောင့်ကြည့် လျက်ရှိသော နတ်သမီးကလေးအဖို့ ယနေ့အခင်သာလာသည်။ သာဟန်ကား အရှင်သမိဒ္ဓိသည် ထိုနေ့နံနက်က တပေါဒါမြစ်အတွင်းသို့ ရေချိုးဆင်းရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

နေ့လယ်နေ့ခင်း ရေချိုးဆင်းလျှင် မြစ်ဆိပ်တွင် ဆူညံစွာရေကစားလျက် ရှိကြသောလူများ၊ တိတ္ထိများနှင့် တိုးသည်။ အထူးသဖြင့် နေခြည်ပွင့်စ သာသာ နံနက်အချိန်များနှင့် ညနေခင်းအချိန်များတွင် ရေချိုးသူတို့ ပို၍ ရှုပ်ပွေသည်။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်သန့်စင်စေမှု ကိစ္စအတွက်သာ ရေချိုး လိုသူ အရှင်သမိဒ္ဓိအဖို့ သူတို့ကင်းဆိတ်ရာ နံနက်စောစောကြီး အချိန်ကို ရွေး၍ မြစ်ဆိပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ မြစ်ဆိပ်ဆိုရာ၌လည်း အများအသုံးပြုကြ သော ဆိပ်ကမ်းသာတွင်မဟုတ်၊ ချုံနွယ်ကျောက်ဆောင်တို့ အကွယ် တစ် နေရာတွင်သာဖြစ်သည်။

ရေသုံးသပ်ပြီး၍ ကုန်းပေါ်သို့ပြန်အရောက် အရှင်အာနန္ဒာတို့ကဲ့သို့ပင် ကိုယ်တွင်ကပ် တွယ်လျက် ရှိနေသေးသော ရေပန်းရေမှားတို့ ကင်းစင်ရန် ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်၌ ကိုယ်ရေစစ်ရင်း ခေတ္တရပ်နေခိုက် မိမိအနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် နတ်သမီးကိုယ်ထင်ပြုလာသည်။ နံနက်မလင်း တလင်း မှောင်ရီဝိုးတဝါးအချိန် ဖြစ်သော်လည်း နတ်သမီး၏ ကိုယ်ရောင် ကြောင့် ထင်းထင်းကြီးပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။

အရှင်သမိဒ္ဓိအဖို့ အံ့အားသင့်စွာနှင့်ပင် “အ သင် ဘယ် သူ လဲ” ဟု မေးလိုက်မိသည်။

“နတ်သမီးပါအရှင်၊ အရှင်ကို ဖူးတွေ့ချင် အလုပ်အကျွေး ပြုချင်လို့ ရောက်လာရသူပါ”

“ငါ့မှာ အလုပ်အကျွေးမလိုပါ နတ်သမီး။ ငါပြုသမျှ ကုသိုလ်အဖို့ကို သင့်အားအမျှပေးဝေပါ၏။ သွားပေတော့နတ်သမီး”

“မိမိကို ကြည်ညိုမြတ်နိုးလို့ အနီးသို့ရောက်လာသူကို ဤသို့မနှင်သင့်ပါ မောင်တော် ရဟန်းလေး”

“ငါ့အဖို့အလုပ်အကျွေးမလို၊ အထူးသဖြင့် မာတုဂါမများနှင့် မဆက် စပ်လိုပါ နတ်သမီး”

“အလို - နတ်သမီးကို ရဖို့အတွက် တရားကျင့်နေသူက မာတုဂါမနှင့် မဆက်စပ်လိုဘူးဆိုတာ အံ့ဩစရာပါကလား”

“ငါသည် နတ်သမီးအတွက် တရားကျင့်နေသူမဟုတ်ပါ”

‘ ကြားဖူးတာကတော့ ရဟန်းတွေဆိုတာ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်ရေး၊ နတ်သမီးကလေးတွေ ရရှိရေးအတွက် ကျင့်ကြံနေကြတာဆိုတဲ့၊ သင်ရဟန်းလေးအဖို့ကတော့ ကွယ်လွန်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေဖို့မလိုပါ။ ယခုပင် ရှေ့မှောက်သို့ အသင့်ရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား’

ထိုစကားမှာ မိမိဘက်သို့ ဆွဲဆောင်သော စကားမျှမဟုတ်၊ ထိုစဉ်က တိတ္ထိဆရာများ၊ သာသနာတော်နှင့် ကင်းဝေးသော လူအများ အမှန်ပင် ယူဆလျက် ရှိနေကြသော တင်ပြချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်း မှာ ဇမ္ဗူဒိပ် ခေါ် ဘာရတနိုင်ငံကြီး တည်ဦးစကပင်လျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်တွင်သာ လမ်းဆုံးသောသူတို့ဝါဒသည် ထိုခေတ်မျှသာမက ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင် ပင် ထွန်းကားနားယဉ်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ နတ်ပြည်၏အဆုံးစွန်သော စည်းစိမ်မှာ နတ်သမီးတို့နှင့် ယှဉ်တွဲရေးပင်ဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်-လောကုတ္တရာ တရားဟူသည်မှာ သာသနာတော် ထွန်းကားသော အရပ်ဌာနများ၌သာ အကြားရများသော်လည်း နတ်-လူ ယေဘုယျတို့အဖို့မူ ကြားရ သိရခဲဘိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖယ်လော့နတ်သမီး၊ ငါတို့၏အကျင့်သည် နတ်သမီးအတွက် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီ၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်အတွက်သာဖြစ်သည်။ ငါတို့ဆရာဘုရားက ငါတို့အား မာတုဂါမနှင့် တစ်ဦးချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် မတွေ့ဆုံရ၊ စကားမပြောရဟု တားမြစ်ထားသည်။ ငါ့မှာ သင် ရောက် လာ သည့် အ တွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည် ဖယ်လော့-ရှားလော့”

ဤ တစ်ကြိမ်တွင်မူ အရှင်သမိဒ္ဓိက နှုတ်မှသာမက လက်ဖျစ် တီး၍ပင် နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ အကျင့်သီလအရှင်တို့၏ လက်ဖျစ်တီးတားမြစ်မှုဟူသည် မည်သည့် လူ-နတ်-ဗြဟ္မာမှ ခံနိုင်ရိုးမရှိ၊ နတ်သမီးပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

အရှင်သမိဒ္ဓိ ကျောင်းဆီသို့ထွက်ခွာလာသည်။ မှောင်ရီဝိုးဝါးအချိန်၌ ကိလေသာစစ်ပွဲကို လှလှကြီးအောင်မြင်လိုက်သော အရှင်သမိဒ္ဓိသို့ နတ်တို့က ကောင်းချီးပေးလိုက်သော တသွဲသွဲအသံသည် ရစ်ဝဲလျက်ကျန်ရစ်သည်။ ။

မုန်းလို့ဖြင့် မဟုတ်ပါ

(၁)

သားမင်းသားဘုရားဖြစ်သွားမည်ကို အစိုးရိန်လွန်သော ခမည်းတော်ကြီးက သားဖြစ်သူအား တရားဘက်သို့ မရောက်စေရန် ပြုလုပ်အပ်သော အစီအစဉ်တို့မှာ များပြားလှစွာ၏။

စကြာဝတေးဖြစ်မည်ဟု အဟော ရှိခဲ့သည်။ ဘုရား ဖြစ်မည်ဟု လည်း အဟောရှိခဲ့ပေသည်။

ကောဏ္ဍညကမူ ကော်ဘုရားသာဖြစ်မည်ဟု ရဲရဲကြီးဟောခဲ့၏။

စကြာဝတေးသာဖြစ်စေလိုသည်။ သို့သော် တရားဘက်သို့ ရောက်ရန် အစွန်းအစများကို သားဖြစ်သူထံမှ ငယ်စဉ်ကပင် တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ခမည်းတော်ကြီး အစိုးရိမ်ပိုသည်။

ရှေးဦးစွာလယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုစဉ် သပြေပင်ရိပ်တွင် သိပ်ထားစဉ်အချိန်က အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် စျာန်ဝင်စားလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် တန်ခိုးရှင် ဒေဝီလရသေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ပင် ပျံတက်၍ တန်ခိုးပြသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်သားဖြစ်သူ ဘုရား မဖြစ်စေရေးအတွက် တရားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အစီအစဉ်တို့ကို စီစဉ်ရသည်။

ရှေးဦးစွာကား သားဖြစ်သူ ဥတုသုံးလီ ရာသီအလိုက် နှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့ နှလုံးချမ်းမြေ့စေရန် ရမ္မာသုရမ္မာသုဘ နန်းမသုံးဆောင် ဆောက်လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းနန်းတော်တို့တွင် ပျော်ပျော်လွက်လွတ်ကြီးစံနေနိုင်ရန် မောင်းမမိသံ အခြေအရံများစွာတို့ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်း ပေးလိုက်သည်။ နန်းတော်တို့ဝန်းကျင်တွင် ရေကန်ကြီးများကို အပြိုင်အဆိုင် တူးစေ၍ သာယာသော ရေချိုးဆိပ်များကို ပြုလုပ်စေသည်။ ရေကန်တို့အနီးတွင် ပန်းမျိုးစုံဥယျာဉ်ကို စိုက်ပျိုးစေသည်။ ပန်းမျိုးစုံတို့အကြားတွင် ခုံတန်းများ ဒန်းများကို ချထားစေသည်။

သားတော်အတွက် ပဲ့ကြည့်ဆောင်ဟူ၍ သီးသန့်ပြုလုပ်ပေး၍ ယင်းပဲ့ကြည့်ဆောင်၏ အစီအစဉ်များမှာ သိင်္ဂါရ ရသ လွှမ်းကဲသော ပဲ့များ သီချင်း ဂီတများကိုသာ သီဆိုတီးမှုတ်ပြသစေသည်။ သားတော် အသက် ဆယ်သုံးနှစ် ဆယ်လေးနှစ်အရွယ် ဝင်လာစ အချိန်မှစ၍ ယောက်ျားတစ်ယောက် စည်းစိမ်ခံဖို့ရန် အစီအစဉ်များမှာ အစွမ်းကုန် ဖြစ်၏။

စည်းစိမ်ကြီးသော တာဝတိံသာ နတ်တို့ရွာတွင် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ် ရှိသည်။ စိတ္တလတာရေကန်ရှိသည်။ 'တိမ္မရုသက' အမှူးပြုသော ပဉ္စသီခ သူတို့၏ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ပဲ့များရှိသည်။ ယင်းတာဝတိံသာ နတ်တို့ရွာ အတိုင်း တုပ၍ ပြုလုပ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ သားတော်အား ယင်းဥယျာဉ် ရေကန်ပဲ့လမ်းသဘင်များတွင် အလှည့်ကျ စိတ်ကြိုက်စံစားစေသည်။

သို့ရာတွင် သားတော်ကမူ နန်းမသုံးဆောင်မှ မောင်းမမိသံတို့အပေါ်တွင်လည်း ပျော်မေ့လှသည်မရှိ၊ ဥယျာဉ်တို့ အလယ်တွင် စမွယ်လေ့ ရှိသော်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မဟုတ်၊ ရေကန်များတွင်လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးဟူ၍ မတွေ့ရဟု အထောက်တော်များထံမှ ခမည်းတော်ကြီးကြားသိရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထီးနန်းရိုက်ရာကို လွဲအပ်ဖို့ရန် သတ်မှတ်အပ်သောဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ တစ်နေ့တစ်ခြား နီးကပ်လာသောကြောင့်မူ ခမည်းတော်ကြီး ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ထီးနန်းကိုလွဲအပ်ပြီးသည်ဆိုလျှင် နိုင်ငံတော်တာဝန်အရပ်ရပ် ရစ်ပတ်လာတော့မည်ဖြစ်၍ တောထွက်ဖို့အရေး ရဟန်းဝတ်ဖို့အရေးနှင့်ဝေးမည်။ သို့သော် ထီးနန်းသခင်ဘုရင်အဖြစ် နန်းတက်မည်ဆိုလျှင် ရွှေဘုံနိဒါန်းထိုးတမ်းစဉ်လာအရ ရွှေလက်ဆွဲ၍ နန်းတက်ပဲ့ပြုလုပ်ရမည့် မိဖုရား ရတနာ လိုအပ်လာသည်ဖြစ်ရာ၊ သားတော်မှာမူ ယနေ့အချိန်ထိ မည်သည့်အမျိုးသမီးကိုမျှ စိတ်ဝင်တစား မရှိလှသည်ကိုသိနေရသည့်အတွက် ဘဝင်မကျဖြစ်ရပြန်၏။

ဤကိစ္စတွင် သားတော်သည် သူ့နန်းဆောင် သူ့နေရာမျှဖြင့်သာမေ့လျော်နေသူဖြစ်၏။ အထက်တန်းစား မင်းမိဖုရားတို့၏ သမီးများ၊ မိမိနန်းတော်အကွင်း၌ပင် သာကီဝင် ထိပ်တန်းအမျိုးသမီးများနှင့် ယဉ်ပါးဆက်ဆံသည်ဟူ၍ မကြား မသိရ။ သားတော်၏ အလိုအတိုင်းသာဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာဖို့လည်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့်သားတော် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်

နိုင်ရန် မိဖုရားရွေးပွဲပြုလုပ်ပါသော် သင့်လျော်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်အမတ်
တို့၏ အကြံပြုချက်ကို ခမည်းတော်ကြီး ဝမ်းမြောက်စွာ သဘောတူသည်။

အမည်အားဖြင့်မူ မိဖုရားရွေးပွဲမဟုတ်၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက မင်းသမီး
များအား လက်ဆောင်ပေးအပ်ပွဲဟူ၍ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သာကီဝင်တို့
နယ်ပယ်အတွင်းရှိ ဒေဝဒဟ၊၊ ကောလိယ စသော သမီးရှင် မင်းမိဖုရား
ထံသို့ ဖိတ်လာသတင်း ရောက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် မကြာမတ်ဘုရင်ဖြစ်
လာတော့မည့် သိဒ္ဓတ္ထအတွက် မိဖုရား ရွေးပွဲဆိုသည်ကိုမူ နားလည်ကြပြီး
ဖြစ်သည်။

ဖိတ်ကြားသူများစာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်သူမှာကား-ဒေဝဒဟ
ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုပ္ပဗုဒ္ဓ၏ သမီးတော် ယသောဓရာပင်ဖြစ်၏။

(၂)

သမီးရှင်တို့မည်သည် ဘုရင်ပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့ အရွယ်ရောက်လာသော
သမီးအတွက် အနာဂတ်အရေးကို တွေးတော စဉ်းစားရမြဲဖြစ်၏။ မိမိတို့
ဝန်းကျင်မှ သင့်လျော်မည့် သတို့သားနှင့် အလားအလာကို ကြည့်ရသည်။
ပြည်ကြီးသခင် ဘုရင်လောင်းလည်းဖြစ်၊ လူချောလူလှ တစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကား- သမီးရှင်တို့အမြင်တွင် ဘဝင်ပွင့်လန်း ရေ
ပန်းစားသူပေတည်း။

သို့ရာတွင် ယသော့ဖခင် ဘုရင်သုပ္ပဗုဒ္ဓကမူ သိဒ္ဓတ္ထအပေါ်တွင် အမြင်
တစ်မျိုးရှိနေသည်။ “ဘုရင်လောင်းတော့ မှန်ပါရဲ့၊ ရုပ်ရေရူပကာ ပြည့်စုံ
တာလဲ မှန်ပါရဲ့။ သို့သော် နို့ပုန်းစား လူပျော့လူညံ့ကလေး၊ ဖအေကြီးက
အလိုလိုက်ထားတာကလဲ လွန်ရော၊ ဘာပညာမှလဲ မတတ်ဘူး။ ဘုရင်ဖြစ်
လာရင်တောင် ဘုရင်ညံ့တစ်ပါးသာဖြစ်လာမှာပဲ” ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် သမီး
ရှင်ဖြစ်သော်လည်း ဘဝင်မကျလှ။

သို့သော် ဖိတ်ကြားသည်ကို မစေလွှတ်လျှင် ညီနောင်ချင်းချင်း ပြဿနာ
ရှင်းနေရဖို့ရှိသောကြောင့် ပြဿနာလည်းပြေလည်စေ၊ သမီးလည်း ပျော်
ရွှင်စေ ဟူသော သဘောဖြင့် စေလွှတ်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏
မလိုလားလှသော သဘောထားကိုပြဿသည့်အနေဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထထံသို့ဝင်သည့်

အခါ နောက်ဆုံးမှဝင်၊ နောက်ဆုံးမှသွားဟု သမီး ယသေ့အား မှာကြား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လက်ဆောင်ပေးအပ်ပဲ့အတွက် မဏ္ဍပ်ကြီးကို နန်းရင်ပြင်တွင် သီးသန့်ဆင်ယင်ပြုလုပ်ထား၏။ သတ်မှတ်ထားသော ရက်မတိုင်မီညကပင် ယင်းမဏ္ဍပ်တွင်းပြင်တို့၌ ပဲ့လမ်းသဘင်တို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာဆင်နွှဲကြ၏။ သတ်မှတ်သော အချိန်တွင် ပိုးဖဲ ကတ္တီပါ ရတနာမျိုးစုံတို့ ဆင်ယင်သော မောင်းမမိသံတို့ မဏ္ဍပ်ပြည့်မျှ ဝန်းရံမိကြပြီဖြစ်၏။

မဏ္ဍပ်တစ်ဖက်မှာ ဖိတ်ကြားထားသော မင်းသမီးတို့အတွက် သီးသန့်နေရာဖြစ်၏။ အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်၍လာကြသောကြောင့် အလှပြိုင်ပွဲကြီးပမာ ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း မိမိတို့အလှကို သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ရွှေဘောတော်ကျ ပြသရန်အတွက် အလှပြိုင်ပွဲကြီးပင်ဖြစ်၏။

မဏ္ဍပ်ထိပ် အလယ်နေရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ထိုင်သည်။ သူ့နံဘေး ဝန်းကျင်တွင် အမျိုးသမီး အဆင်တန်ဆာ ရတနာမျိုးစုံတို့ ထည့်တင်ထားအပ်သော ကလပ်ကြီးငယ်တို့ခံရံထားသည်။ ညင်းညင်းညှံညှံ ဂီတသံကလေးများက ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ထွက်ပေါ်၍နေသည်။

ဖိတ်ကြားထားသော မင်းသမီးများ အစုံအညီရောက်မရောက်ကို နားခံတော်က စစ်ဆေးသည်။ ထိပ်ဆုံး အမှတ်တစ်တွင် စာရင်းတင်ထားသော ဘုရင် သုပ္ပဗုဒ္ဓသမီးတော် ယသေ့ဓရာမှတပါး အားလုံး စုံညီ၏။ သို့နှင့် သတ်မှတ်ထားသောအချိန် ကျရောက်လာ၍ နားခံတော်က အမှတ်တစ်ကို ကျော်၍ အမှတ်နှစ်မှ စတင် ဖတ်လျှောက်ရသည်။ လက်ဆောင်ပေးပွဲကြီး စတင်ပြီဖြစ်၏။

“အစ်မတော် ဇနပဒကလျာဏီ ကြွချီတော်မူပါဘုရား” ဟု နားခံတော်က လျှောက်ကြားလိုက်သောအခါ သူ့နေရာမှ ဇနပဒကလျာဏီ ကြွချီလာသည်။ မင်းသားရွှေသို့ရောက်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထက ရတနာလည်ဆွဲကြီးကို ကိုင်၍ အသင့်စောင့်နေသည်။

“တို့ကိုတော့ အကြီးဆုံး အကောင်းဆုံးကိုပေးမှ ကျော်နပ်မှာနော်”
‘ဒါဟာ အကြီးဆုံး အကောင်းဆုံးပါပဲ အစ်မတော်’ ဟု မိန့်ကာ ဇနပဒ၏မျက်သို့ ဆွဲဆင်ပေးလိုက်၏။

ဇန ပဒပြုံးသွားသည်။ နို့စို့ဖက်ချင်း ရင်းနှီးပြီးသဖြစ်၍ ဤမျှလောက် တော့ ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်နေရာသို့ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဦးကြီးတော်၏သမီး အဘိရူပနန္ဒာ ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု နားခံ တော်က နောက်တစ်ယောက် ဖတ်ကြားသည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသော အခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက စိန်းစိန်းစိုက်၍ကြည့်သည်။ အကြောင်းမှာ အဘိ ရူပနန္ဒာသည် သာကီဝင်မင်းတို့အလယ်၌ အဆင်းလှသူဟု ကျော်ကြားလှ သူ ဖြစ်သည်။ အမည်ကပင် အဘိရူပနန္ဒာ-လှလှန်းကြင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာကလေးကမူ ညှိုးငယ်သယောင် ရှိသည်။ အဆင်းပင် လှသော် လည်း ထိပ်သီးမှင်းသမီးတို့အလယ်တွင် ဂုဏ်အားဖြင့်ငယ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

“ဦးကြီးတော်၏သမီး ကိသာဂေါတမီ ကြွချီတော်မူပါဘုရား” ဟု နောက်တစ်ယောက် လျှောက်ကြားလိုက်သောအခါ ကိသာဂေါတမီသည် ဟန်ချီချီဖြင့် ရဲရဲရင့်ရင့်ထွက်ကြွလာသည်။ ပင်ကိုယ်ရုပ်ခပ်ပိန်ပိန်တွင် သာမန် မျှသာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ရုပ်မရှိလှသော်လည်း ပညာဖြင့် ကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ သူကား ကဗျာဆရာဖြစ်သည်။

မင်းသားကံား သူ့ကိုမူ ရတနာလည်ဆွဲအပြင် ပညာကို အလေးထား သည့်သဘောဖြင့် ပန်းကုံးတစ်ခုဖြင့်လည်း ဆွဲဆင်၍ ပေးလိုက်သည်။

သို့နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စာရင်းဝင် မင်းသမီး အားလုံးတို့ ကုန်၍ လက်ဆောင် ပေးအပ်ပွဲကြီး ပြီးစီးပြီဖြစ်၏။ ပွဲသိမ်းရုံမျှသာ ကျန် တော့သည်။

(၃)

သို့ရာတွင် ပွဲသိမ်းတော့မည်ဆဲဆဲတွင်မှ မင်းသမီးများ နေရာအတွင်းသို့ ယသောဓရာသည် အခြံအရံများနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နားခံတော်က “ဒေဝဒဟပြည့်ရှင် ဘုရင်သုပ္ပဗုဒ္ဓ၏သမီးတော် ယသောဓရာ နောက်ကျနေသော်လည်း ယခုရောက်ရှိလာပါပြီဘုရား” ဟု လျှောက်ထား လိုက်သောအခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအဖို့ ထိုင်နေရာမှပင် ရုတ်ခြည်း ထထိုင် လိုက်မိပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ပရိသတ်အားလုံးကလည်း ယသောဓရာ ဆီသို့ ဦးတည်ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ယသောဓရာသည် သီးသန့်နေရာသို့ ဝင်လာပြီးနောက် နားခံတော်က မကြေငြာမီ အတွင်းမှာပင် သိဒ္ဓတ္ထ ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ သွားသောအခါ မင်းသားအဖို့ ပျာယာခတ်ဣန္ဒြေပျက်သွားရသည်။ အကြောင်းမှာ ယသောဓရာသို့ ပေးဖို့ရာ ရတနာလက်ဆောင်များ ကုန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရှေးအခါက ယသောဓရာ၏ အမည်နှင့်အလှကို သတင်းသာကြားဖူး၍ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ ယခု မိမိရှေ့တွင် တေ့တေ့တင်တင် တေ့မြင်လာရသောအခါ ရှေးက တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သော မေတ္တာမိုးတို့ သွန်းဖြိုးမိသွားသည်။ အကြောင်းမှာကား ပုဗ္ဗေဝသန္တီဝါသေန အရ ဘဝအဆက်ဆက် ကပင် ပါရမီဖြည့်ဖက် ပေါင်းဖက်ခဲ့သော ရေစက်ရှင်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထနှင့် ယသောဓရာတို့ စိန်းစိန်းကြည့်နေမိကြသည်။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုသကဲ့သို့ မျက်လုံးချင်းမေတ္တာစကားပြောကြား ကြပြီဖြစ်၏။

“နှမတော် နည်းနည်းနောက်ကျသွားမိတာကို သည်းခံပါမောင်တော်”

‘နောက်ကျတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နှမတော်သို့ပေးဖို့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းကုန်သွားတာက မောင်တေ့အပြစ် ဖြစ်နေပါတယ်’”

“ဖိတ်ကြားထားပြီး နှမတော်ဖို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း မရှိဘူးဆိုတော့ နှမတော်ကို မုန်းလို့ပေါ့လေ”

“မုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ နှမတော်ကိုမမုန်းပါဘူး။ လက်ဆောင်ယူမယ့်သူ မရှိတော့တာမို့ အကုန်ပေးပစ်လိုက်မိလို့ပါ”

“မောင်တေ့ကို ကျီစယ်မိတာပါ။ မောင်တေ့မေတ္တာကို နားလည် ပါတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ နှမတော်ကသာ မောင်တေ့အလှကို ဆင်ယင် ရမှာပါ။ မောင်တော်ကို ပြုစုရမှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ နှမတော်မေတ္တာကို ခံယူသောအားဖြင့် ဟောဒီရတနာလည်ဆွဲကို ခံယူတော်မူပါ။ မောင်တေ့ ရှေ့လည်တိုင်မှာ ဆွဲဆင်ပေးပါရစေ”

ထိုအခါကျမှ ယသောဓရာက မြတဘက်ဖြင့်ဝှက်ယူလာခဲ့သော ရတနာ လည်ဆွဲကို ထုတ်ကိုင်၍ ဆင်ယင်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မောင်တော်ကလဲ မောင်တော်မေတ္တာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဟောဒီ
 လည်ဆွဲကြီးနဲ့ နှမတော်ကို ဆင်ယင် ပေးပါရစေ” ဟု ဆိုကာ ကိုယ်တိုင်
 ဆင်ယင်ထားသော လည်ဆွဲရတနာကို ဆွဲချွတ်၍ ဟသေ့ ဦးခေါင်းဆီသို့
 စုပ်ဆင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရှေးဦးစွာ သိဒ္ဓတ္ထက ဦးညွှတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် ယသောဓရာက
 ဦးညွှတ်ပေးသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် လက်ဆောင်ပွဲအဖြစ်မှ ဖခင်ကြီး ရည်မှန်း
 အပ်သော မေတ္တာပေါင်းကူးပွဲ၊ ပန်းကုံးစုပ်ပွဲ ဖြစ်လာသည်။

ကိုရင်ကလေး

(၁)

ဆရာတော်နှင့် ကိုရင်ကလေး နိဂြောဓတို့သည် တောလမ်း ခရီးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ သွားနေကြ၏။ ဆွမ်းမစားရသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပေပြီ။ ဆွမ်းကိုထားဦး၍ ရေမှလှဲလျှင် ဝမ်းမီးကို ငြိမ်းစေနိုင်ရုံမျှသော မည်သည့် အာဟာရကိုမျှ မစားရ။ အကြောင်းမူကား လက်ာဒီပတကျန်းလုံးလိုလို တွင်ပင် ပြာဟွံဏ တိဿခိုးသုတို့ထလျက်ရှိရာ မင်းနှင့်ခိုးသုတို့သည် နေရာ များစွာတွင် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေကြသည်။

သာသနာတော်သမိုင်း၊ လက်ာဒီပ သာသနာ ဝင်တွင် ယင်းပြာဟွံဏ တိဿခိုးသုတို့အရေးသည် ကြီးမားလှစွာ၏။ မြို့ရွာတို့ကိုဖျက်သည်။ လူကို သတ်သည်။ သို့သော် လူကို သူ့ လူကိုယ့်လူရွေးသေးသည်။ ရဟန်းတော် တို့ကိုမူ တွေ့မရှောင်သတ်သည်။ အကြောင်းမူကား ပြာဟွံဏတိဿ ခိုးသည် သာသနာတော်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများဖြစ်ကြ၏။ သာသနာတော် တည်းဟူသော ငှက်ခါးသည် နိမ့်ရှိုင်းစွာ ပျံခဲ့ရသော အချိန်ပေတည်း။

ခိုးသူဘေးကြောင့် ရဟန်းတော်များစွာတို့သည် မဇ္ဈိမဘက်သို့ ဖောင် ဖြင့် ပြေးကြရ၏။ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်တွင် အစွမ်းထက်၍ အနာဂတ် သာသ နာအတွက် အလားအလာရှိသော အချို့ပဉ္စင်းငယ်များကို မထေရ်ကြီး များက အရှည်ကို ကြည့်၍ မဇ္ဈိမသို့ အမိန့်ဖြင့် တမင် စေလွှတ်သည်။ အကြောင်းမူကား သေသော်မှသေစေ၊ လက်ာဒီပ သာသနာကို မစွန့်ခွာ သော အာဇာနည် မထေရ်တို့ရှိနေကြသည်။

ပရိယတ်ရော ပဋိပတ်တွင်ပါ ကျော်ကြားသော ယခု မထေရ်ကြီး သည်လည်း လက်ာဒီပကို မစွန့်သူဖြစ်၏။ သို့သော်ကျောင်းတိုက်ကိုကား စွန့်ခွာ၍ ဘေးကင်းမည်ထင်ရာတို့သို့ ရှောင်တိမ်းခဲ့ရသည်။ မထေရ်ကြီးက လက်ာဒီပကို မစွန့်သကဲ့သို့ တပည့်ကိုရင်ကလေးက မိမိ၏ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ မထေရ်ကြီးကို မစွန့်။ ဆရာမထေရ်ကြီးနောက်မှ ဖွားခြေထပ်လိုက်ပါ၍

ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုသည်။ ကျိုးနွံကိုင်းရှိုင်းသည်။ စွမ်းအားရှိသမျှဖေးမပြုစုသည်။ အကြောင်းမူကား မထေရ်ကြီးမှာ ဝါတော် သက်တော်ကြီး ရင့်လှပေပြီတည်း။

ကိုရင်လေးသည် ယင်းသို့ ဆရာ့ဝတ္တရားကိုသာ ကျေစေသည် မဟုတ်၊ မိမိ၏ ဝတ္တရားဖြစ်သော ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် တာဝန်ကိုလည်းကျေစေသူ ဖြစ်သည်။ သွားရင်း၊ လာရင်း၊ ရှောင်တိမ်းရင်းနှင့် အခွင့်သာအခါရ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာ့ရှေ့တွင် စာပလေ့ ခင်း၍ စာတက်သည်။ ကျက်သည်၊ တရားအားထုတ်သည်၊ ဆရာကလည်း ကြိုးစား၍ ပို့ချပေး၏။

ယခုသော် ဆရာရောတပည့်ပါ အာဟာရနှင့် ကင်းဝေး ခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ လမ်းခရီးတွင် ကျေးရွာများကို တွေ့ပါ၏။ ရွာပျက် များတည်း၊ အာဟာရဟူ၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မတွေ့ရ။ ကိုရင်လေးသည် မိမိအတွက်ထက် သက်ရွယ်အိုမင်းပြီဖြစ်သော ဆရာအတွက် သတိဖြင့် ကြည့်ရှုကာ အာဟာရဖြစ်နိုင်သမျှကို ကြိုးစား၍ရှာ၏ မတွေ့။

သို့နှင့် ဆရာတပည့်နှစ်ဦး နံနက်ခင်းအချိန်၌ တောလမ်းခရီး တစ်ခုတွင် ကြိုးစား၍ လျှောက်ခွဲကြရာမှ ရှေ့နားတွင် ရွာပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရပြန် သည်။ ရွာကိုလှန်သော် ထန်းတောတစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ ထန်းပင်များ တွင် အာဟာရအတွက် ထန်းသီးရှိလေသည်လားဟု ကိုရင်လေးက ဂရု တစိုက်ကြည့်ရှုရှာဖွေသောအခါ ပင်မြင့်ကြီးတစ်ပင်အပေါ်တွင် ဝါဝင်း မှည့်ရုံလျက်ရှိသော ထန်းသီးမှည့်များကို တွေ့ရ၍ “ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့တော် မူပါအုံး ဆရာတော်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မယ်တုံး မောင်ရင်၊ မောနေပြီလား”

“ရှေ့နားကအပင်ပေါ်မှာ ထန်းသီးမှည့်များကို တွေ့ရပါသည်၊ တပည့် တော် တက်ဆုတ်ပြီး ကပ်လှူမလို့ပါဘုရား”

ဆရာတော် မော်ကြည့်သောအခါ ထန်းသီးမှည့်များကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ပါ၏။ သို့သော် တပည့်ဖြစ်သူ အားနည်းနေသည်။ ထန်းပင် ကလည်း မြင့်လှသည်။

“တပည့်။ ။ ထန်းသီးရှိသည်မှန်၏၊ သင့်မှာ အားအင်မရှိ၊ တက်ရန် မသင့်”

“အင်အားနည်းသည်မှန်ပါ၏။ သို့သော် တပည့်တော်သည် လူငယ် ဖြစ်၍ အင်အားရှိပါသေးသည်။ ကြိုးစား၍ တက်ပါမည်ဘုရား”

ဆရာတော်သည် ထန်းပင်တစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်၍ ငြိမ်နေလိုက်၏။ ကိုရင်လေးက လူငယ်လောသော ဗယားအိတ်ကြီးကိုချကာ အိတ်အတွင်းမှ ပဲခုပ်ငယ်ကို ထုတ်သည်။ ဧကသီကို ကျစ်လျစ်စွာ ကိုယ်တွင်ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ သင်းပိုင်ကို တိုတိုပြင်၍ ဝတ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ပဲခုပ်ကိုခါးတွင် ထိုး၍ ထန်းပင်သို့ တက်သည်။ လက်ခံပဟူသည် အုန်း ထန်း တို့၏ ကျန်းဖြစ်သည့် အတိုင်း လူငယ်တို့အဖို့ အုန်းပင် ထန်းပင် တက်ရာတွင် ကျင်လည်ပြီး ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်းတော်များအဖို့ အသက်ဘေးအတွက် မဟုတ်ခဲ့သော် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်သူ (လက်ခုပ်တစ်ဖောင်) ထက်ပို၍ မတက်ရ ဟူသော သိက္ခာပုဒ်တော်ရှိ၍ ကိုရင်များကား လိုအပ်သမျှ တက်နိုင်သည်။

ဗယားအိတ်ကြီးဟူသည်ကား ယနေ့ခေတ် သာသနာ၌ ရဟန်းတော်တို့တွင် ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိသော်လည်း ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်နှင့် နောက်ပိုင်း သာသနာအတန်ကြာအထိ ရဟန်းတော်တို့ မပြတ်လွယ်ဆောင်သော ပစ္စည်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏။

ယင်းအိတ်ကြီးတွင် သပိတ်ပရိက္ခရာနှင့် ပေပုရပိုက်အစရှိသော အခြားလိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းများကို ထည့်၍ ပခုံးတွင်လွယ်သည်။ ရံဖန် လက်ဖြင့်ဆွဲကိုင်သည်။ ဆွမ်းခံသည့်အခါတွင် သပိတ်ကို လက်တွင်ယူပိုက်ကာ ဗယားအိတ်ကို အတွင်းထား၍ သင်္ကန်းရုံသည်။

အရှင်အာနန္ဒာ အဆုံးရှိသော အလုပ်အကျွေး သံဃာများစွာတို့သည် ဘုရားရှင်၏ နောက်တော်မှ လိုက်ပါကြရာ၌ ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော်ကို ယူ၍ လိုက်ပါကြရသည်။ ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော်နှင့် မိမိ၏ သပိတ်ကို ယင်းအိတ်ကြီးများအတွင်း ထည့်၍ လိုက်ပါခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းခံသည့်အခါမှ သပိတ်ကို ထုတ်၍ လက်တွင်ပိုက်သည်။

အထူးသဖြင့်ကား ဗယားအိတ်ဟူသည် ရှေးခေတ် ဆေးဆရာကြီးများနှင့် တောလိုက်မှုဆိုးများ လက်စွဲအသုံးပြုသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

ဗယားအိတ်ကြီး လွယ်ပြီးသောခါ
ပစ္စာသိဿ၊ နှလုံးချ၍
မုမုသိပ်သည်း၊ ပညာမှီးလော့။

စိကိစ္ဆာ ဆေးလင်္ကာ

ဆေးဆရာကြီးများနောက်တွင် တပည့်ဖြစ်သူက ဆေးမျိုးစုံ ထည့်ထားသော ဗယားအိတ်ကြီးကို လွယ်၍လိုက်ရ၏။ မုဆိုးများ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး၍ ရသော သားကောင်ကို ထည့်၍ လွယ်သည်။

‘မြန်မာစာအဖွဲ့’ ၏ ‘မြန်မာအဘိဓာန်’ ကျမ်းတွင် ‘ဗယားအိတ်-န၊ ဗယားအိတ်၊ ရှေးက ဆေးပစ္စည်းများ ထည့်၍ သမားများ ပခုံး၌လွယ်ဆောင်လေ့ရှိသော အိတ်လျားရှည်၊ သားကောင်သေများ ထည့်၍ လွယ်သော မုဆိုးအိတ်’ ဟု ဖော်ပြသည်။ ယင်းဗယားအိတ်တို့၏ ဘုရင်ကား အလောင်းတော် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဇာတ်တော်မှ သောနုတ္တိရီ မုဆိုးလွယ်သော အိတ်ကြီး ပေတည်း။

ကိုရင်လေး၏ ဗယားအိတ်တွင် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့၏ သပိတ် ပရိက္ခရာ၊ သင်ကြားရန် စာပလ္လေနှင့် တောလမ်းခရီး ဖြစ်သောကြောင့် လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန် ဓားငယ်၊ ပဲခုပ်တို့ပါသည်။

ထန်းပင်ပေါ် သို့တက်သောတပည့်ကို ဆရာတော်သည် တစိုးစိုး တထိတ်ထိတ်ဖြင့်ကြည့်နေ၏။ သို့သော်ကိုရင်လေးသည် ထန်းပင်ထိပ်ဖျားသို့ အလွယ်နှင့်ပင် ရောက်သွားသည်။ ထန်းညွှာကို ပဲခုပ်ဖြင့်ခုတ်ဖြတ်သည်။ သို့သော်ပဲခုပ်သည် သပ်ချောင့်၍ နေသောကြောင့် အသွားကျွတ်ကာ မြေသို့ လွတ်ကျသွားသည်။ ခက်ကပြီ။

မြေသို့ဆင်း၍ ပဲခုပ်ကိုသွားယူပြီး တစ်ဖန် ပြန်တက်ဖို့ကလည်း အခက်၊ ဆရာဖြစ်သူအား ပဲခုပ်သွားကို ပစ်တင်ပေးပါဟု ခိုင်းဖို့ရန်လည်း အခက်၊ တပည့်ဟူသည် ဆရာအား အဘယ်မျှလွယ်ကူ၍ မလွဲသာသောကိစ္စပင်ဖြစ်စေ စေခိုင်းအပ်ရိုး ထုံးစံမရှိပြီ၊ သတိရပြီ။

ကိုရင်လေးသည် ထန်းရွက်များကိုဖြတ်ခွဲ၍ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုဆက်သည်။ မြေသို့ရောက်အောင် အရှည်ရသောအခါ ပဲခုပ်ရိုးကို အဖျားတွင် ချည်၍ မြေသို့ချသည်။ ထို့နောက် “ဆရာတော်ဘုရား၊ ပဲခုပ်သွားသည် သူ့နေရာနှင့်သူ ဖြစ်လျှင် သင့်လှပါတော့သည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဆရာတော်က လိမ္မာလှသောတပည့်ကို ပြုံးကာ ပဲခုပ်သွားကို အရိုးတွင် တပ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ကိုရင်လေးက ရောက်လာသော ပဲခုပ်ကို မကျွတ်အောင် ဆောင်ကာ ထန်းသီးမှည့်များကို ခုတ်ဖြတ် ဆွတ်ခူး၍ ထန်းရွက်ကြိုးဖြင့်ပင် အောက်သို့ချသည်။ သို့နှင့် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးတို့အဖို့ သင့်လျော်သော အာဟာရကို ရရှိကြသည်။

ဤနေရာတွင် ရလှာသော အာဟာရလေးအတွက် ဆရာတပည့် နှစ်ဦး ငဲ့ညှာကြပုံမှာ ဆရာက “ကိုရင်၊ ငါတို့နှစ်ဦး အာဟာရကင်းပြတ်ကြသည့် အတူတူ သင့်မှာ ထန်းပင်သို့တက်ရ၍ ပင်ပန်းလှသည်။ ရလှာသောထန်းကို သင်လိုအပ်သမျှ စားလော့၊ အကျန်ကိုသာ ငါ့အားကပ်လော့” ဟုမိန့်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်က ပဓာနမဟုတ်ပါ၊ ဆရာတော်သာ ပဓာနဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်မစားသုံးလျှင် တပည့်တော်မစားတော့ပြီ” ဟု လျှောက်သည်။ သို့နှင့် ဆရာ တပည့် မျှတစွာ စားသုံးကြပြီးနောက် ကိုရင်လေးက ကျန်သောထန်းသီးများကို ဗယားအိတ်တွင် ထည့်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ထန်းသီး ကုန်သော် အာဟာရ ပြတ်ပြန်၏။ ပြတ်လိုက်သည်မှာ ခုနစ်ရက်ပင်ရှိခဲ့ပေပြီ။

(၂)

အန္တရာယ်ကိုတိမ်းရှောင်ရင်းဖြင့် ဆရာတပည့်၊ နှစ်ဦးတို့ ခရီးသွားရာသည် မှာ ခက်ခဲလှစွာ၏။ အာဟာရကင်းပြတ်ခြင်းနှင့်အတူ တစ်ဖက်တွင်ခိုးသူတို့ ရန်ကို ကွင်းရှောင်ရသကဲ့သို့၊ တစ်ဖက်တွင် လူသားစား လူရိုင်းတို့၏ ရန်ကိုလည်း သတိပြုရသည်။

ထိုခေတ်က လင်္ကာဒီပတောစွန်း ပင်လယ်ဖျားအရပ်များတွင် လူသားစား လူရိုင်းများရှိကြ၏။ မဇ္ဈိမကဲ့သို့ပင် နိမ့်မြင့်လူဇာတ်ရှုပ်ယှက် ခတ်လှသော လင်္ကာဒီပတွင် သူတို့သည် လူဇာတ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အရိုင်းဆုံး အနိမ့်ဆုံး အမျိုးအနွယ်တည်း။ အချို့က သူတို့ကို လင်္ကာဒီပမှ သမိုင်းစဉ်လာ ဘီလူးများဟုပင် ဆိုကြသည်။ သူတို့ကို ခိုးသူတို့ကပင်ကြောက်ရွံ့စွမ်းရှောင်ကြသည်။ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးတို့အဖို့မ ခိုးသူတို့နှင့် ကင်းဝေး ရာသို့ လာခဲ့ကြရာ၌ ခိုးသူတို့ကိုကွင်းရှောင်သကဲ့သို့ သူတို့ကိုလည်း မပြတ်သတိပြုရသည်။

သို့နှင့် ညချမ်းအချိန်၌ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လုံခြုံသောကျောင်း ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသောအခါ ကိုရင်လေးက ဆရာတော်အား ဤနေရာ တွင် သီတင်းသုံးပါဘုရားဟု လျှောက်ထားသည်။ သင်ဘယ်နေရာမှာအိပ် မည်နည်းဟု မေး၍ တပည့်တော် သင့်လျော်ရာမှာ နေပါမည်။ ဆရာတော် သာ လုံလုံခြုံခြုံ သီတင်းသုံးပါဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီး ဆရာ့ အနားမှ ခွာခဲ့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုရင်လေးအဖို့ အိပ်စရာ နေရာမရှိ၊ ဆရာနှင့်အတူအိပ်၍လည်းမဖြစ်၊ ဝိနည်းတော်က တားမြစ်ထား သည့်အပြင် ဆရာကိုလည်း အလွန် လေးစားသူဖြစ်သည်။ ညဉ့်ကလည်း ဆောင်းဦးလေကလေး တသွေးသွေးနှင့်ချမ်းအေးလှသည်။ ညဉ့်နက် လေ အေးလေဖြစ်၏။ လုံလုံခြုံခြုံအိပ်စရာနေရာကလေးတစ်ခုတော့ရှာဦးမှ။

ကိုရင်လေးသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် နေ့လယ်က ဖြတ်သန်းဖူးမြော်လာ ခဲ့သော စေတီတော်တစ်ဆူကို သတိရ၏။ ကျေးရွာလူသူကင်းဆိတ်နေသော ကြောင့် စေတီတော်ကို ဂရုစိုက်မည့်သူမရှိ။ စေတီရင်ပြင်တွင် သမန်းမြက် တို့ သည်းသည်းလှုပ်မျှ ပေါက်ရောက် နေကြသည်။ ခြောက်သွေ့သော ကောက်ရိုးအမှိုက်များကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ မြက်ပင်ရှည်တို့အလယ်တွင် ကောက်ရိုးကိုခင်း၍ အိပ်ရသော် လေလုံ၊ အအေးလုံမည်။ စေတီတော်ကို လည်း အာရုံပြုနိုင်မည်။ သို့နှင့်စေတီရှိရာသို့လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ အိပ်ရာနေရာကို ပြင်ဆင် လဲလျောင်း လိုက် သောအခါ ကိုရင်လေးခမျာ ဗုန်းဗုန်းလဲ ရှာပြီးတည်း။ ဆရာရော တပည့်ပါ ယခုတစ်ကြိမ် အာဟာရ ကင်းပြတ်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ရက်ပင် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ မကင်းပြတ်မီက အာဟာရဆိုသည်မှာလည်း ထန်းမှည့်ထန်းဆန်မျှ ဖြစ်သည်။ ခရီးက ရပ်နားနေ၍မဖြစ်၊ အန္တရာယ်လွတ်ကင်းမည့် နေရာခရီး ဆက်သွားရင်းဖြင့် ဘေးကိုရှောင်ရသည်။

အိပ်စက်ခြင်းနှင့် ရေဖြင့်သာအထောက်အကူပြုထားရသည်။ ဆရာတော် မှာအိုမင်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း မညည်းမညူ၊ လောကဓံကို သည်းခံရှာ၏။ ကိုရင်လေးမှာမူ မိမိကိုယ်ထက် ဆရာကို ဂရုစိုက်သည်။ ဗယားအိတ်ကို လွယ်ရသည်။ အာဟာရကင်း ခရီးပြင်းသဖြင့် ညှိုးငယ်ရသော်လည်း ဆရာ စိတ်ပူမည်ကြောင့် ညှိုးငယ်ဟန်ကိုမပြု။ အစွမ်းရှိသမျှအားတင်းထားသည်။

ယခုသော် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဖြေလျော့ချလိုက်သောအခါ ခန္ဓာ အား အင်ကုန်ဆုံး၍ ဗုန်းဗုန်းလဲရှာပြီဖြစ်၏။ မိမိသည်ဤနေရာမှ ထနိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ဟု ကိုရင်လေးသိလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ဆရာကို မပြတ်သတိရပါ၏။ ဆရာသည် မိမိတည်းဟူသော အဖော်ကင်းသကဲ့သို့ မိမိသည်လည်း ဤနေရာတွင် လူမသိ သူမသိ ကွယ်လွန်ဖို့သာရှိတော့သည်။

ကိုရင်လေးသည် သေရမည်ကိုမကြောက်၊ ပုပုရွရွ သတ္တဝါ မှန်သမျှ ကြီးငယ်မဟူ ကွယ်လွန်ကြရမည်ကို တရားရှင်ဖြစ်သော ကိုရင်လေး အလေးအနက် သဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကလေးကပင် သာသနာတော်အတွက် မိမိ၏ ကိုယ်အသက်ကို စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဆရာမှ တစ်ပါး သံယောဇဉ်ဟူ၍လည်း ဟုတ်ဟုတ်ညားညားမရှိ။

မှန်၏။ သာမဏေဖြစ်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည်သာ မိဘဖြစ်၍ သာသနာတော်သည်သာ လဲလျောင်းရာ၊ ပုန်းအောင်းရာဟု စွဲပိုက်ခဲ့၏။ ဆရာ့ထံမှ ရနိုင်သမျှသော ပညာကိုယူသည်။ ဆရာ ညွှန်ကြားထားသောကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို မပြတ်လေ့လာအားထုတ်သည်။ ဆရာ့ဝတ္တရားကို မျက်ခြည်မပြတ်ပြုစုသည်။ မိမိ၏ အကျင့်သီလကို ပြန်လည်သုံးသပ်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း ပျက်ဖို့ဝေး၍ ကွက်သည် ကျားသည်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ သို့နှင့် အပြစ်ကင်းသော မိမိ၏သီလအတွက် ခန္ဓာအင်အားမရှိသော်လည်း စိတ်အင်အားတိုးတက်၍ ပြုံးသည်။ နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်သည်။ သီလပြည့်စုံသူအဖို့ သေရမည်ကို မကြောက်။

မသေမီတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် သေရသော် ကောင်းလေစွဟု မထနိုင်တော့သောကိုယ်ဖြင့်ပင် မပြတ်လေ့လာခဲ့သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အာရုံယူပွားများသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှထသော် ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာကို ပွားသည်။ ထိုအခါ မိမိလဲလျောင်းနေသော စေတီတော်ရင်ပြင်ကို သတိရ၏။ သတိရသော် မိမိမရှိမသေလဲလျောင်းနေမိသော စေတီရင်ပြင်တွင် ဝတ္တရားကျေရန် စေတီယင်္ဂဏဝတ်ကလေးတော့ ပြုဦးမှဟု သတိရကာ ရှိသမျှသော အင်အားကလေးနှင့်လက်လှမ်းမီရာ မြက်ပင်ရှည်များကိုဆွဲ၍ နှက်သည်။ အကြောင်းမူကား ကိုရင်လေးသည် ရောက်လေရာ၊ နေလေရာတွင် ရတနာသုံးပါးနှင့်ဆရာ့ဝတ္တရားကို အလေးဂရု မပြတ်ပြုခဲ့သော ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။

ထိုအခိုက် “ဟိတ်-ဟိတ်၊ ခဏရပ်ကြအုံး၊ ဟောဟိုမှာ မြက်ပင်တွေလှုပ်နေဘယ်၊ သမင်လား၊ ဝက်လားမသိဘူး၊ ဒီနေရာမှာ သမင်ပေါတယ်၊

ရွာမရှိတော့လို့ ဝက်တော့ ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ်ကွာ အမိဖမ်းရမယ်၊ တို့အတွက် ဟန်ကျနေပြီ၊ ပြေးပြေးချင်း ဝိုင်းကြဟေ့—” ဟူသော မတိုးမကျယ်လှသံများကို ကိုရင်လေး ကြားလိုက်ရသည်။

သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းဝိုင်းလာသော မတိုးမကျယ်ခြေသံများ ကိုရင်လေး အနီးသို့ရောက်လာပြီး မြက်ရှည်တို့ကိုဖြို၍ကြည့်လိုက်သောအခါ လဲလျောင်း လျက်ရှိသော ကိုရင်လေးကို အံ့ဩစွာ တွေ့ကြရသည်။

“ဟာ—ကိုရင်လေးတစ်ပါးပါလားဟေ့၊ ကံကောင်းလို့ဟိတ်၊ ငါက မြက်ပင်ထဲကို ရမ်းပြီး လေးနဲ့ ပစ်မိလိုက်တော့မလို့၊ ပစ်မိလို့များ မတော် တဆ ကိုရင်လေးမှန်သွားရင် ဒုက္ခပေါ့၊ ကိုရင်လေး ဘယ်လို ဖြစ်နေ ပါသလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပါဘဲ ဒကာတို့”

“ကေန္တိ အစာပြတ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

“အစာပြတ်နေတာ ခုနစ်ရက်တောင်ရှိသွားပါပြီ ဒကာတို့”

“ဪ—ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ၊ အနို့ ကိုရင်လေးတစ်ပါးထဲလား၊ အဖော် ပါအိုးမှာပေါ့”

“ငါ့ဆရာပါပါတယ်၊ ဟိုဘက်နားက ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေပါ တယ်၊ ဆရာလဲ ငါ့လိုဘဲ အာဟာရပြတ်နေတာ ခုနစ်ရက်ရှိပါပြီ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ တပည့်တော်တို့မှာ စမြိန်ထုပ်ပါတယ်၊ ပျားရော ရေရော အသင့်ပါတယ်၊ ကိုရင်လေးကိုပေးခဲ့မယ်၊ ပြေးပြေးလဲစား ကိုရင်၊ အစာ ငတ်နေတာ ကြာလို့ အလောတကြီးစားရင် အူပေါက်တတ်တယ်၊ တပည့် တော်တို့ ဒီအနားမှာ ကြာကြာနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ လူရိုင်းတွေ နေရာနဲ့ နီးနေတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ဟို အရှေ့ဘက်နားက ရွာမှာနေတယ်။ ကိုရင် လေးတို့ လာနိုင်အောင် သစ်ကိုင်းလေးတွေကို ချပြီး လမ်းပြခဲ့မယ်၊ ကိုရင် ဆရာကိုပါပင့်ပြီး ရွာကိုကြွခဲ့ကြပေတော့၊ တပည့်တော်တို့ စောင့်ရှောက် ကိုးကွယ်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဒကာတို့၊ သွားနှင့်ကြပေတော့၊ ဒကာတို့ ချမ်းသာကြ ပါစေ၊ ကျန်းမာကြပါစေ”

စမြိန်ထုပ်နှစ်ထုပ်နှင့် ပျားတစ်အိုးကိုရင်လေးဘေးတွင်ချထားပြီးနောက် ရေကိုမူ သပိတ်တွင်လောင်းထည့်ခဲ့သည်။ ဒကာများ ထွက်သွားကြသည်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိနှင့် တရားတော်တို့၏ အကျိုးပေတည်း။

(၃)

အစာရသောအခါ ဆရာကို အရင်သတိရ၏။ ပြေး၍ ကပ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကိုယ်ခန္ဓာက မနိုင် မကြာနိုင် ယိုင်နဲ့လျက် ရှိသည်။ အစာကလေးဝင်သွားမှ ထနိုင်ဖို့ရှိသည်။ ခပ်သုတ်သုတ်စားလိုက်ဦးမှ။ ဆရာတော် ဆာရှာရော့မည်။

ကျေးဇူးရှင် ဒကာများက ပြေးပြေးလဲစားဟု သတိပေးသွားသည်။ မှန်၏။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အာဟာရပြတ်၍ နေသူအဖို့ အူကျဉ်းသွားသည် ဟု ဆိုသည်။ အစာကြမ်းကို အလောတကြီးစားသော် အူပေါက် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။

ရဟန်းတော်များအား နံနက်ပိုင်းတွင် ယာဂုဆွမ်းကပ်သောအလေ့အထ ရှိ၏။ အရုဏ်တက် နံနက်စောစောပိုင်းတွင် ဒကာများက ထိုထိုဆွမ်းစား ဇရပ်တို့မှ ယာဂုဆွမ်းကပ်ကြ၏။ အချို့ အိမ်သို့ပင့်၍ကပ်၏။ အခိပွာယ်မှာ ကျမ်းစာ သင်အံ ကျက်မှတ်မှု ပရိယတ္တိ၊ တရား အားထုတ်မှု ပဋိပတ္တိဖြင့် ပင်ပန်းလျက်ရှိသော ရဟန်းတော်များအား ညဉ့်ပိုင်းက အာဟာရပြတ်ခဲ့သည်ကို အခုအခံအနေဖြင့် အားဖြည့်ပေးမှုကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ ယခု ကိုရင်လေးတို့ကဲ့သို့ အလျဉ်း မသင့်သဖြင့် ဆွမ်းပြတ် နေခဲ့ပါသော်၊ သို့မဟုတ် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် သမာပတ်ထိုင်ခြင်းဖြင့် အာဟာရကင်းပြတ်ကာ နိရောဓသမာပတ်မှ ထလာသော ရဟန်းတော်ဖြစ်ခဲ့ပါသော် အူကျဉ်းမှုဒုက္ခမှ ကင်းဝေးစေရန် နူးညံ့သောယာဂုဆွမ်းဖြင့် အခုအခံဖြစ်ရန် ကပ်လှူကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ယာဂုဆွမ်းသည် သာသနာတော်၏ အလေ့အထကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကိုရင်လေးသတိရ၏။

ယခု ယာဂုဆွမ်းမရှိသော်လည်း စမြိန်ထုပ်ကို ပျားဖြင့် လူးနယ်၍ ရေဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာမျောချရသည်။ ဆွမ်းကလေးဝင်သွားသောအခါ သိသိသာသာ လန်းဆန်းလာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သဗ္ဗေသတ္တာ အာဟာရဋ္ဌိတိကာ- ဟူ၍ ဘုရားရှင် ဟောပါကလားဟု ဘုရားရှင်ကို ကိုရင်လေး အာရုံပြုသည်။

ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီး၍ လန်းဆန်းလာသောအခါ ကိုရင်လေးသည် အဦးအဖျားအဖြစ် ဖယ်ထားခဲ့သော ဆွမ်းထုပ်နှင့် ပျားရည်အိုးကို ဗယားအိတ်တွင်ထည့်ကာ ရေကိုသပိတ်ဖြင့်ယူ၍ ဆရာတော်အထံသို့ လုပ်လီလုပ်လဲဖြင့်ပင် ကြီးစား၍လာခဲ့သည်။ ကျောင်းကလေးပိတ်လျက်သားပင် ရှိချေသေး၏။ ဆရာတော်သည် ထိထိကြွကြွ ဝီရိယ ထက်သန်သူဖြစ်သည်။ ယခုမိုးလင်းပြီဖြစ်ပါလျက် ကျောင်းကလေး ပိတ်ထားလိုက်သည်ကို တွေ့ရသော အခါ ကေန္တ ဆရာတော်ခမျှာ ဆွမ်းဆာလွန်း၍ မိမိကဲ့သို့ပင် မထနိုင်တော့ပြီလား၊ သို့မဟုတ် အိပ်ရာတွင်ပင် အလိုက်သင့် လဲလျောင်းနေမည်လားဟု ကိုရင်လေးတွေးသည်။

စင်စစ်သော်ကား ဆရာတော်သည် ဆာလောင်သည်ကို သည်းခံ၍တရားအလုပ်ကို ကျားကုပ်ကျားခဲ အားထုတ်နေရာမှ အနာဂါမ်အဆင့်သို့ မြင့်တက်ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။ ရောက်ရှိရရှိလာသောအဆင့်မြင့် တရားကိုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သုံးသပ်လျက် ပီတိဘက္ခာ အဘဿာမ ဟူသည့်အတိုင်း ပီတိပါမောဇ္ဇ တည်းဟူသော အာဟာရဖြင့်ပင် တင်းတိမ်နေရာမှ အပြင်ဘက်မှ “ဆရာတော်ဘုရား- ဆရာတော်ဘုရား” ဟူသော ကိုရင်လေး၏ အသံကို ကြားရသည်။

တရားတွင် အားသည်းနေသေး၍ တစ်ကြိမ်ဖြင့်မထူး၊ ဖွင့်မပေးသေး။ ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်တော့မှ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ သပိတ်ပိုက်ကာ ရှင်လန်းသောမျက်နှာဖြင့် ရပ်နေသော ကိုရင်လေးကို တွေ့ရသည်။

ကေန္တ ဆွမ်းရလာပြီကို ဆရာတော် သိလိုက်ပါ၏။ မိမိသည်လည်း တရားထူးရလာ၍ ဝမ်းမြောက်၊ ကိုရင်သည်လည်း ဆွမ်းရလာ၍ ဝမ်းမြောက်သည်ကို တပည့်အား ကြည်နူးစေလိုသည့် သဘောဖြင့် “မိမိဆရာ၊ အာဟာရပြတ်၍ အိပ်ရာဖြင့်သာ အဖော်ပြုနေသည်ကို လာရောက်နှောင့်ယှက်ရသလော ကိုရင်” ဟု ရှင်ပြုံးစွာဖြင့်ပင် အရောတဝင်ပြောလိုက်သောအခါ နှောင့်ယှက်သည်မဟုတ်ပါဘုရား၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆွမ်းစစ်စစ်ကိုပင် ရလာ၍ ဆရာတော်ကို ကပ်လှရန် နှိုးမိပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဆွမ်းစစ်စစ်ဖြင့် ကင်းပြတ်သည်မှာ ကြာခဲ့ရာတွင် ထူးထူး ဆန်းဆန်း ဆွမ်းရလာပုံကို ကိုရင်လေးက လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်ကဘုရားရှင်

နှင့် တရားတော်၏ အစွမ်းဖြစ်၍ သီလနှင့် ပြည့်စုံနေသမျှ ဤသာသနာ တော်တွင် ဆွမ်းငတ်၍မသေနိုင်ကြောင်းဖြင့် ဆုံးမစကားမြက်ကြားသည်။

ဆွမ်းကပ်ပြီး၍ အတန်ကြာနားနေကြပြီးသော် ဆရာတော်နှင့် အတူ ပင့်ဖိတ်သွားသော ရွာသို့ ဒါယကာတို့ ချမှတ်သွားသော သစ်ခက် ခရီး အတိုင်း သွားကြသောအခါ ဒါယကာတို့က အားရဝမ်းသာ ဆီးကြိုကြ သည်။ တစ်ရွာလုံးပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြ၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ရှေးရဟန်းတို့ စွန့်ပစ်လေပြီးသော ကျောင်းကလေးတွင် သီတင်းသုံးကြရ သည်။ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး မဟုတ်သော်လည်း အာဟာရပြည့်စုံ၍ ကိုရင်လေးအဖို့ ပညာသင်ချိန်ရလာပြန်၏။ တရားကိုလည်း ဖြောင့်တန်းစွာ အားထုတ်ကြ ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ခေတ်ပျက်ကြီးအတွင်း၌ ဒါယကာတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်များဖြစ်ကြ၍ တစ်ဖက်တွင်မဟာတိဿတို့၏ ခိုးသူရန်ကိုကြောက်ရ၊ တစ်ဖက်တွင်လည်း လူသားစား အရိုင်းတို့ကိုကြောက်ရနှင့် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နေကြရသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ စာချအပြီးတွင် ဆရာတော်က “ကိုရင်။ ။သင့်ကို ပြောစရာစကား အထူးရှိသည်။ စေ့စေ့နားထောင်” ဟု ပြောလာ၍ တင်ပါ့ဘုရား” ဟု ဦးညွှတ်နာခံလိုက်သည်။

“သင့်ထံမှ ကတိတစ်ခုတောင်းလိုသည်။ နာခံနိုင်ပါမည်လား”

“နာခံပါမည်ဘုရား၊ ဆရာတော်က သေတွင်းသို့ ဆင်းစေဆိုသော်ပင် ဝမ်းမြောက်စွာ ဆင်းပါမည်”

“ကောင်းလေစွ တပည့်၊ သို့သော် သေတွင်းသို့ အဆင်းမခိုင်းပါ။ ဆင်သည် ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း တရားနှင့်ပြည့်စုံ၍ ဓမ္မစေတီ ထိုက်သူ ဖြစ်၏။ ပညာသင်၍ လွယ်သောဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၏။ မဇ္ဈိမသာသနာဝင်မှ သာသနာပြုရာတွင် ထင်ရှားသော နိဂြောဓသာမဏေကို အတုယူ၍ သင့်ကို လည်း ကိုရင် နိဂြောဓဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ သာသနာတော်သည် သင့် ကြောင့် အကျိုးများစွာ ရှိလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အနာဂတ် သာသနာ တော်အတွက် သင့်ကို ကောင်းစွာ မွေးမြူလေလော့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ငါတမူကား သက်ရွယ်ကြီးရင့်ခဲပေပြီ။ သေမင်း၏တံခါးဝသို့ရောက် ပေပြီ။ ငါသည်ဤနေရာမှာပင် နေရာမရွေ့လိုတော့ပြီ။ အရေးတစ်စုံကြုံ လာ၍ ဒါယကာတို့ပင့်လာသော် ငါ့ကိုထား၍ လိုက်သွားရမည်”

“သည်းခံတော်မူပါဘုရား၊ သေမကဲ့ ရှင်မကွာပင် ဆရာတော်နှင့်နေလို ပါသည်” ဟု လျှောက်ထားကာကိုရင်လေး။ သင်္ကန်းစဖြင့် မျက်ရည်သုတ်၏။

“သင်သတိပေးပြီးပြီ တပည့်၊ ကတိဟူသည် မပျက်စကောင်း၊ ငါ့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မစိုးရိမ်လင့်”

ယခုသော်ကိုရင်လေးမျက်ရည်သုတ်ရုံမျှမက တရွပ်ရွပ်ငိုသည်။ ထိုအခိုက် တွင်ပင် ဒါယကာတို့ အရေးတကြီး ရောက်လာကြသည်။ စင်စစ်သော် အနာဂါမ် အဆင့်သို့ပင် ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော ဆရာတော်သည် ယနေ့ တွင်ပင် ကုန်ဆုံးတော့အံ့သော မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကိုသိသည်။ ယနေ့ပင် ကျရောက်လာတော့မည့် အန္တရာယ်ကိုသိသည်။ တရားအဆင့်မြင့် ရဟန်း တော်တို့အဖို့ သေခြင်းနှင့်နေခြင်းသည်အကြောင်းမဟုတ်။ သာသနာတော် အတွက်သာအကြောင်းဟုတ်သည်။

“လူသားစား အရိုင်းတွေ ဝိုင်းလာပါပြီဘုရား၊ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ပြေးကြရပါမည်၊ အသေလျင်မြန် ကြတော်မူကြပါဘုရား”

“ငါ့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပါဒါယကာတို့၊ ကိုရင်ကိုသာ ပင့်သွား ကြပါ၊ မိမိတို့တူသားနှင့်မခြား စောင့်ရှောက်ကြပါတော့” ဟု ဆရာတော် အမိန့်ရှိသောအခါ ပြန်လည်လျှောက်တင်ချိန်မရ။ ကိုရင်လေးကိုသာလက် ဆွဲ၍ ပင့်ဆောင်သွားကြရသည်။ ကိုရင်လေးသည် ဆရာတော်၏ခြေတို့ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အထပ်ထပ်ရှိခိုး၍ ခွဲခွာလိုက်ပါရတော့သည်။

(၄)

မဟာတိဿ ခိုးသူတို့ဘေးကြီးငြိမ်း၍ သာသနာတော် ငှက်ခါးသည် မြင့်တက်လာသောအခါ လက်ခံပ သာသနာတော်မှ တရားရှင်ရဟန်း သာမဏေတို့သည် ကောင်းကင်တွင် နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် စျားနံပျံ ကြသောကြောင့် စပါးလှန်းသူတို့ပင် ညည်းညူရသည်ဟူ၍ မှတ်တမ်း အထိုးခံရ၏။ ယင်းတရားရှင်တို့နှင့်အတူ ပရိယတ္တိကျောင်းတိုက်ကြီးများ သည်လည်း စည်ကားတိုးတက်လာကြ၏။ ယင်းတရားတပည့်၊ စာပေတပည့် တို့တွင် ကြီးမားထင်ရှားသော ဆရာတော်များရှိကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းဆရာတော်တို့အနက် ‘ဆရာတော်အရှင် နိဂြောဓ’၊ သို့မဟုတ် ငယ် စဉ်ကပင် ဝတ်နိဗ္ဗိနှင့်ပြည့်စုံလှသောကြောင့် ဝတ္ထုဗျူဟာနိဂြောဓဆရာတော်’ ဟူသော အတိတ်ကိုရင်လေး၏ အမည်သည်လည်း တဟိန်းဟိန်းကျော်ကြား လျက်ရှိခဲ့ပေသည်။ ။

ခွေးအကျဉ်း-နားအကျဉ်း

(၁)

သုနက္ခတ်ရဟန်းနှင့် နောက်ပါဒါယကာများသည် ဆရာကြီး ကောရ ခတ္တိယ၏အလောင်းကို စွန့်ပစ်ထားရာ ရွာစွန်သုသာန်သို့ရောက်ရှိလာကြ၏။ သုနက္ခတ်ရဟန်းက ဗုဒ္ဓစကားမမှန်ခဲ့ပါသော် မုသာဝါဒဖြင့် စွပ်စွဲရာတွင် သက်သေထူနိုင်ရန်အတွက်ဒါယကာများကိုခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဒါယကာ များကမူ မကြုံစဖူး လူသေကောင်အလောင်းကောင်က စကားပြောလိမ့်မည် ဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏စကားအရ အကယ်၍ ဟုတ်မှန်ခဲ့ပါသော် အထူးအဆန်း အံ့ဘနန်းကို ကြည့်ရှုတွေ့သိရန်အတွက် လိုက်ပါလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူသေကောင်က စကားပြောလိမ့်မည်ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏စကားကို နားရှိ၍ သာ ကြားကြရသော်လည်း ယုံဖို့ရန်မှာခက်လှစွာ၏။ သို့သော် သူတို့ဆရာ ကြီး ကောရခတ္တိယသည် ယနေ့မှ ၇-ရက်အကြာတွင်သေလိမ့်မည်၊ သေရာ၌ ရိုးရိုးသေလိမ့်မည်မဟုတ်၊ အစာမကြေ စားပိုးနှင့်၍ သေလိမ့်မည် ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏စကားမှာ ဒက်ထီ မှန်၍ နေ၏။ သေသောအခါ အသေကောင်ကို သုသာန်သို့ စွန့်ပစ်ရတော့မည်မှာ ထုံးစံအတိုင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ပြိတ်မြက် ရှိသောသုသာန်တွင် စွန့်ပစ်ရလိမ့်မည်ဟု ဗုဒ္ဓက ဝိသေသနဖြင့် အထူးပြု၍ ပြောသည်။ ထိုစကားမှာလည်း မလွဲမသွေမှန်၍နေ၏။ သို့ဆိုလျှင် အလောင်း ကောင်က စကားပြောလိမ့်မည်ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏စကားမှာလည်း မှန်ကောင်း မှန်ချိမ့်မည် ဟူသောအတေးဖြင့် မှန်ခဲ့သော် အံ့ဩရန်၊ မမှန်ခဲ့သော် သမ္မာ ဒိဋ္ဌိဂိုဏ်းဆရာကြီး ဗုဒ္ဓကို မုသာဝါဒဖြင့် စွပ်စွဲနိုင်ရန် လိုက်ပါလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် အပေါ်တွင် မကျေနိုင်-မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသော သုနက္ခတ် ရဟန်းက သူကြည်ညိုအထင်ကြီးသော ခွေးဂိုဏ်းဆရာ ကောရခတ္တိယသည် ခုနစ်ရက်လည်လျှင် သေလိမ့်မည်ဟူသော ဘုရားရှင်၏ အနာဂတ်သမိန်ခွန်း တော်ကို ကျေပျက်စေရန်အတွက် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မရ။ သေရာ၌ စားပိုးနှင့် ရောဂါဖြင့်သေလိမ့်မည်ဟူသော မိန်ခွန်းတော်ကိုလည်း မမှန်စေရန်အတွက်

မသေမီအတွင်း နေ့စဉ်ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ မရ။ တစ်ဖန် ပြိတ်မြက်သုသာန်တွင် စွန့်ပစ်ရလိမ့်မည်ဟူသော မိန့်ခွန်းတော်ကိုလည်း လွဲမှားစေရန် လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။ မရ။

အလောင်းကောင်က အသင်မေးလျှင် ထ၍စကားပြောလိမ့်မည်ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ နောက်ဆုံးစကား ကျန်ရှိနေချေသေးသည်။ ယင်းစကား မှန်-မမှန် ယခုစုံစမ်းရန် ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ လောက၌ လူသေကောင် ထ၍ စကားပြောခြင်းဟူသည် ဖြစ်နိုင်၊ ရှိနိုင်အံ့သော။ မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်။ သို့ဖြစ်လျှင် ဆရာဗုဒ္ဓကို မုသာဝါဒဖြင့် ကျကျနနကြီး စွပ်စွဲရပေတော့မည်။

သုသာန်နယ်မြေသို့ ဝင်မိကြသောအခါ မြေပြင်တစ်ခုလုံး ဖုံးပိတ်လှမှု ပြိတ်မြက်ပင်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို သူနက္ခတ်ရဟန်း တွေ့ရသော အခါ ဗုဒ္ဓစကားများ လွဲမှားစေရန်အတွက် မိမိမှာလိုက်သည့်အတိုင်း မလုပ်ကြသော ဒါယကာများကို မကျေမချမ်းဖြစ်သွား၏။

မြေပြင်ဖုံးပိတ်၊ ဒေါင်းမှတ်ဆိတ်၊ မြက်ပြိတ်ရောက်သည်နှင့်။

(ကဝိလက္ခဏ)

“ပြိတ်မြက်ရှိတဲ့သုသာန်မှာ မချကြနဲ့လို့ ငါအသေအချာမှာလိုက်ပါရဲ့နဲ့ ဒကာတို့က ငါ့စကားနားမထောင်ကြဘဲကိုး” ဟု နောက်သို့လှည့်၍ အပြစ်တင်လိုက်သည်။

ဒါယကာတစ်ဦးက “တပည့်တော်တို့က ပြိတ်ပင်လို့ပြောတာကို ပြိန်းပင် (ပိန်းပင်) လို့ ကြားမိပါတယ်။ ဒီသုသာန်မှာ ပိန်းပင်တစ်ပင်မှ မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ ပြိတ်မြက် ပြိတ်ပင် ဆိုတာကလဲ မကြားဖူးပါဘူး၊ ပါလာတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ဒီအပင်တွေကို ပြိတ်မြက်လို့ ခေါ်တဲ့အကြောင်း နောက်မှပြောပြလို့သိရပါတယ်” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“တယ်လဲ ဗဟုသုတ နဲ့ကြသကိုး၊ အနို့ ပြိတ်မြက်တွေမှန်း သိရတော့ အလောင်းကောင်ကို ဒီပြင် သုသာန်မှာ ရွှေချဖို့ မကြိုးစားကြတော့ဘူးလား”

“ကြိုးစားကြပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာကြီးရဲ့အလောင်းကို ဒီပြင်နေရာကို ရွှေချဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆွဲယူကြပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် မြေကြီးနဲ့ သံမှိုစွဲထား

သလို ရှေ့လို့မရတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ လက်လျှော့ပြီး ဒီသုသာန်မှာဘဲ စွန့်ပစ် ခဲ့ကြရပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပါဗျား - ကောင်းပါ၊ ဒါနဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့စကား မှန်သွားရပြန်တာ ပေါ့လေ”

“ဒါတွေမှန်တာ ထားလိုက်ပါတော့၊ အလောင်းကောင်က ထပြီး စကားပြောမယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ မမှန်ပါဘူး မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဘုရား”

“ယခုကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ တွေ့ကြရတော့မှာပဲလေ” သုသာန်အတွင်း ဖက်သို့ရောက်ကြသောအခါ ထိုနေရာ ဤနေရာတို့၌ စွန့်ပစ်၍ထားသော အလောင်းကောင်အချို့ ကိုတွေ့မြင်လာရသည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သတို့က မိမိတို့ဆိုင်ရာ အလောင်းကောင်များကို အုတ်ဂူတို့ဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် မြှုပ်နှံကြသော်လည်း အများအားဖြင့်မူ ကျင်းတူး၍ပင် မမြှုပ်၊ မြေ ပေါ်တွင် အလောင်းကောင်အတိုင်းသာ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်မှာ ထိုခေတ်၏ ထုံးစံပင်ဖြစ်၏။ အချို့ အလောင်းများကိုဖျင်ငယ်ပိတ်ပိုင်း အနည်းငယ်ဖြင့် ထေးပတ်စွန့်ပစ်ထားကြသော်လည်း အချို့ အလောင်းများမှာမူ ဖျင်ငယ် ပိတ်ပိုင်းမျှပင်မရှိ၊ လုံးတီးအတိုင်းပင်စွန့်ပစ်ထားကြသည်။ အချို့ အလောင်း များမှာ ရိရဲဖောင်းပွ ပုံပျက်လျက်ပင်ရှိပေပြီ။

အလောင်းကောင်များအကြားသို့ ရောက်ကြသောအခါ အပုပ်နံ့ များ တစ်ထောင်းထောင်း နံ့၍လာသောကြောင့် နှာခေါင်းပိတ်ကြရ၏။ နံနက် ပိုင်းကမှ စွန့်ပစ်ခဲ့ရသော ကောရခတ္တိယ၏ အလောင်းကတော့ ပုပ်နိုင် သေးဟန်မတူ၊ လူသေလျှင် သုသာန်သို့ ချက်ချင်း ပို့ဆောင်ခြင်းမှာ မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့၏ ထုံးစံတစ်ရပ်ဖြစ်၏။

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းတွင် စောင်းခွေခွေပုံစံဖြင့် စွန့်ထားသော ကောရခတ္တိယ၏အလောင်းကိုတွေ့ရလေပြီ။ နဂိုကပင် ခွေးလိုကျင့် ခွေးလို နေခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်တွင် အဝတ်ရှိဖွယ်မလို။ သုသာန်သို့ အသုဘချရာ ပို့ ဆောင် ရာ တွင် လည်း ခွေး ဂိုဏ်း ၏ အစဉ်အလာအရ ခွေးသေကောင် ပုံစံအတိုင်းပင် ချပို့ခဲ့ကြသည်။ ခွေးသေကောင် ပုံစံ ဟူသည်ကား အလောင်းကောင်၏ချိုင်းကြား နှစ်ဖက်တွင် ကြိုးဖြင့်သိုင်း ချည်၍ သုသာန်အရောက် ဆွဲယူခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ချိုင်းကြား နှစ်ဖက်ကိုကြိုးဖြင့်သိုင်းဆွဲသောအခါ ဦးခေါင်းသည် တွဲလောင်းကြီးကျ၍

ဟိုတိုက်သည်တိုက် ဖြစ်နေမည်ကြောင့် လည်ပင်းကိုလည်း ကြိုးဖြင့် ရစ် ဆိုင်း၍တစ်ယောက်ကဆွဲခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ယခုအလောင်းကောင်ကြီး၏ ချိုင်းနှစ်ဖက်မှာ အရေခွံတို့စုတ်ပြတ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လည်ပင်းမှဆွဲရ သောဒဏ်ကြောင့် လျှာနှင့်မျက်လုံးများ ပြူးထွက် နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အသုံးမဝင်တော့သော နွယ်ကြိုးစ တန်းလန်းတို့ပင် ရှိနေပေ သေးသည်။ ဤမျှရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော အလောင်းကောင်ကြီးက အဘယ်ပုံစံကားပြောနိုင်ပါတော့အံ့နည်းဟု သူတို့တွေးကြသည်။ ပြောနိုင်၊ မပြောနိုင် ယခုပင် အထင်အရှားတွေ့ကြရပေတော့မည်။

စကားပြောသည်မှ အလောင်းကောင်က ရိုးရိုးအတိုင်း ပြောသည် မဟုတ်၊ ‘ထလာ၍ပြောမည်’ဟု ဗုဒ္ဓကပြောလိုက်ချေသေးသည်။ အလောင်း ကောင်ကြီး ထ-မထ၊ ပြော-မပြော ယခုပင်သိရတော့မည်။

သုနက္ခတ်ရဟန်းက အလောင်း၏ ခေါင်းရင်းဖက်မှရပ်၍ လူများက အလောင်းကိုဝိုင်းရံ၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သုနက္ခတ်က စောင်း ခွေလျက်ရှိသော အလောင်းကောင်၏ပခုံးကို ဓက်ဖြင့်ပုတ်၍ စတင်လိုက် သည်။

“ဆရာကြီးကောရခတ္တိယ။ ။အပိစ္ဆာဂုဏ်နှင့် ပြည့် စုံ လှ စွာ သော ဆရာကြီးသည် သေသည်၏အခြားမဲ့ ၌အဘယ်ဘုံသို့ရောက်၍နေပါသနည်း၊ သုံဂတိဘုံသို့ရောက်၍နေသည် မဟုတ်ပါလော”

သုနက္ခတ်၏အမေးစကားဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် အလောင်းကောင်ကြီး သည် အင်အားကောင်းသောအရှိန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က မတ်ထူပေး လိုက်သကဲ့သို့ လဲနေရာမှ ရုတ်ခြည်းထလိုက်သည်။ သုနက္ခတ်သို့ မျက်နှာ မှုလိုက်သည်။ ဒါယကာများ လန့်ဖျပ်၍ မျက်လုံး မျက် ဆန် ပြူး ကာ နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ သုနက္ခတ်သည်လည်း လန့်ဖျပ်သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤနေရာတွင် ဆရာ ဖြစ်နေ၍ ဣန္ဒြေ မပျက်အောင် ထိန်းထားသည်။

အလောင်းကောင်ကြီး စကားပြောပါလေ၏။ သုနက္ခတ်၏ အမေးကို ဖြေပါလေ၏။

“မဟုတ်ပါသုနက္ခတ်။ ။အဘယ်သုံဂတိဘုံသို့မျှမရောက်ပါ၊ အသုရာ ဘုံတို့တွင်အယုတ်ညံ့ဆုံးသော ကာလကဉ္စိက အသုရာဖြစ်နေ၍နေပါသည်”

“အလိုလေး...အကယ်ပင်ကာလကဉ္စိကအသုရာ ဖြစ်နေပါသလော”

“ဟုတ်မှန်လှပါ၏။ ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သုံးဂါဝုတ် (၆-မိုင်ခန့်) ရှည်လျားကြီးမားပါ၏။ သို့ရာတွင် လူ့ဘဝမှာတုန်းကကဲ့သို့ အာဟာရကြောင့် ဝပြုံး၍မနေပဲ ပိန်ခြောက်ကြုံလှုံ၍ နေပါသည်။ ငါ၏ပါးစပ်ပေါက်သည် ဦးခေါင်းထိပ်တည့်တည့်သို့ရောက်၍ အပ်နဖားပေါက်လောက်သာ ရှိပါသည်။ အစာခရစာ စားသောက်ဖို့ လိုသော အခါ ပါးစပ်ပေါက်နှင့်တည့်ရန် ဦးခေါင်းကိုအောက်သို့စိုက်၍ အပ်နဖားလောက်မျှသော ပါးစပ်ဖြင့် စားရသောက်ရပါသည်”

အနာဂတံသ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ဘုရားရှင်မိန့်တော်မူအပ်သောမိန့်ခွန်းများသည် နောက်ဆုံးအထိ မှန်၍နေလေပြီ။ အလောင်းကောင်ကြီး ထလာသည်။ စကားပြောသည်။ အခံမေးကိုဖြေပြီးပြီ။ ပြီးပြည့်စုံပေပြီ။ ထို့နောက်တွင်မူ အလောင်းကောင်ကြီးသည် ရုတ်ခြည်း ပြန်လည် လဲကျ၍ မူလအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ဒါယကာများသည် နောက်ထပ် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်လာဦးမည်သလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သုသာန်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သုနက္ခတ်ရဟန်း ငို၍ကျန်ရစ်၏။ မှန်လှပါချည့်ဟု ဘုရားရှင်၏ အနာဂတံသ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ချီးကျူးသည်။ အထင်ကြီးခဲ့မိသော ခွေးအကျင့်ပေါ်တွင် အဆင်လျော့ပါးသွားသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့မိလေသလော မကျေမလည် ဒေါသစိတ်ကမူ မပြေလည်သေး။

ဤကား-သုနက္ခတ္တ-ရဟန်း၏ ဖြစ်ရပ်နိဂုံးဖြစ်၍ နိဒါန်းအစကို ဖော်ပြဖို့ လိုပေသေးသည်။

ဘုရားရှင်၏နောက်တော်ပါးအလုပ်အကျွေးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော သုနက္ခတ္တရဟန်း၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပါဠိဒေတော်တွင် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မဟုတ်မမှန်ဟု ငြင်းကွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း လူသာမန်တို့ အဖို့မူ အလောင်းကောင်က ထ၍ စကားပြောသည် ဆိုသည်မှာ ဟုတ်နိုင်ပါအံ့လောဟု သံသယသဘောဖြင့် စောကြောဖွယ်ရှိနေ၏။ ဤသည်ကို ပါဠိဒေတော်ကို ဖွင့်ဆိုသော အဋ္ဌကထာဆရာက မဟာကရုဏာတော်သခင် ဘုရားရှင်သည် အကြင် သတ္တဝါတစ်ဦးကို ကယ်တင်ဖို့ ကိစ္စ၌ တရားဖြင့်လည်း

ကောင်း၊ တန်ခိုးတော်ဖြင့်လည်းကောင်း လိုအပ်သလို ဟောကြား အသုံးပြုတော်မူသည်။ ယခုကိစ္စ၌ ဘုရားရှင်က ကောရခတ္တိယ ဘဝပြောင်း အသုရက ဘယ်ပြိတ္တာကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် အလောင်းကောင်တွင်းသို့ ဝင်စေ၍ ပြောစေသည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။ “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကြီး” ကျမ်းတွင် ဤဖြစ်ရပ်ကိုဟောသော ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ကလည်း “ မှော်ဆရာတွေတောင် ဒီလို ဟာမျိုး ပြုလုပ်နိုင်သေးတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား၏တန်ခိုးတော်အရဆိုတော့ ဘာမျှ သံသယဖြစ်စရာမရှိတော့ပါဘူး” ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

(၂)

အဖွဲ့အစည်းဂိုဏ်းဂဏတို့ မည်သည် မိမိတို့ရည်မှန်းရာ ပန်းတုံးတိုင်နှင့် လုပ်ငန်းလမ်းစဉ် မှုဝါဒကို ကြေငြာရမိ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် မိဂဒါဝုန်တောတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂိအမှူးပြုသော နတ်ဗြဟ္မာတို့အား မိမိ၏ ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ သို့မဟုတ် သမ္မာဒိဋ္ဌိဘာသာ၏ အစစအရာရာသော ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်၌ မှုဝါဒ၏ ခေါင်းစဉ်ကြီးနှစ်ရပ်အဖြစ် သံသရာဝဋ်အင်းရဲဝဲဩဇာရေအလျဉ်မှ လွတ်မြောက်လိုသူ သို့မဟုတ် ထာဝရ ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လိုသူသည် တဏှာရာဂ ကာမကိလေသာကို ပယ်ရမည်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားလမ်းအကျင့်မှ တစ်ပါးသော အကျင့်မှား အယူမှား မှန်သမျှ၊ သို့မဟုတ် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ၆၂-ပါး၊ လွဲမှားနေသော အကျင့်မှန်သမျှ သို့မဟုတ် ရေချိုး မီးလှုံ တုံးခုန် ဇယ်ခုပ်၊ မဟုတ်မတရား၊ လွဲမှားလွန်ကျူး စိတ်ကူးတည့်သမျှ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေကို ကျင့်သုံးနေကြသော အကျင့်မှား၊ အကျင့်ညံ့၊ အကျင့်ယုတ်မှန်သမျှကို ပယ်ရမည်ဟု ကြေငြာတော်မူခဲ့ပေသည်။

အကယ်ဆိုသော် တဏှာရာဂကို ပယ်ရမည်ဟူသော အမှတ်(၁)လမ်းစဉ်ကို ကြေငြာရုံမျှဖြင့် ပြီးစီးနိုင်သည်ဟု သာမန်အားဖြင့် စဉ်းစားဖွယ်ရာ ရှိ၏။ မပြီးစီး၊ မပြည့်စုံပေ။ အကြောင်းမူကား မိမိပွင့်တော်မူရာဒေသ၊ မိမိ ကယ်ချွတ်ရမည့် သတ္တဝါများမှာ မှိုင်းမှန် ပြာရီ ပဝေသဏီမှ စ၍ အကျင့်ညံ့၊ အကျင့်ယုတ်မျိုးစုံတို့ဖြင့် တလိန်းထိုးနေခဲ့သောဒေသနှင့် သတ္တဝါများ ဖြစ်နေကြလေရာ၊ ယင်းအကျင့်မှားများကို ချိုးဖောက် ပယ်ရှင်းပစ်ဖို့ တာဝန်တော်ရှိနေပေသေးသည်။

အကျင့်ဆိုသည်မှာ အစဉ်အလာစွဲ၊ ဆရာစွဲ၊ စာစွဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်စွဲ၊ မိမိ ဉာဏ်အမြင် တစ်မှိုက်တစ်ထွာစွဲတို့ဖြင့် စွဲမိပြီဆိုလျှင်ခက်သည်။ မှားသည်၊ ညံ့သည်ဆိုလျှင် တော်ပေသေး၏။ ယုတ်သည်အထိ စွဲသောအခါ ပို၍ခက် သည်။ ခွေးအကျင့်၊ နွားအကျင့်၊ မရိုသေစကား ယောက်ျားအင်္ဂါ၊ မိန်းမ အင်္ဂါ ကိုးကွယ်သည်အထိစွဲကြသည်ကို အကျင့်ယုတ်ဟု သမုတ်ရပေသည်။

ခွေးဂိုဏ်းမှ ခွေးအကျင့်ကိုကျင့်နေသူ ပုဏ္ဏနှင့် နွားဂိုဏ်းမှ နွားအကျင့် ကို ကျင့်နေသူ သေနိယတို့သည် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် အစဉ်အလာစွဲ၊ ဆရာစွဲမှားခွဲသောကြောင့် အကျင့်မှားသူများ ဖြစ်နေကြသော်လည်း လူညံ့များတော့ မဟုတ်ကြ၊ မိမိတို့အကျင့်တွင် မှန်မှ မှန်ပါလေစဟု သံသယရှိနေသူများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရား ရှင် အထံတော်သို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်တွင် ခွေးအကျင့်သမား ပုဏ္ဏက ခွေး လို ခွေခွေကလေးနှင့်။ နွားအကျင့်သမား သေနိယက နွားပုံစံ ဦးချို အတု ကြီးနှင့်။

ခွေးအကျင့်သမား ပုဏ္ဏက “အရှင်ဘုရား။ ။ခွေးအကျင့်ကိုကျင့်သူ အတွက် ဘယ်လို အကျိုးများရှိပါသလဲ”ဟု မေးလျှောက်၍ နွားအကျင့် သမား သေနိယက “နွားအကျင့်ကိုကျင့်သူအတွက် ဘယ်အကျိုးများရှိပါ သတုံးဘုရား” ဟု မေးလျှောက်သည်။

ဘုရားရှင်က မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် “အသင်တို့၊ ဤအကြောင်းကို မမေးလျှောက်ကြနှင့်” ဟု တားမြစ်သည်။ မရ။ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်၍ မေး လျှောက်သည်။ အမှန်ကိုဖြေဆိုရသော် သူတို့စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြမည်ကို သနားတော်မူသောကြောင့် တားမြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ကလည်း အလွန်သိလိုလှသည်။ ဒုတိယ အကြိမ်တွင်လည်း တားမြစ်တော်မူသည်။ သို့သော် ယင်းသို့သိလိုနေခြင်းသည်ပင်လျှင် သူတို့လွတ်မြောက်ရာ ဉာဏ် တံခါးလေးပွင့်ဟနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တတိယအကြိမ်မေးလျှောက် သောအခါတွင်မူ ဘုရားရှင်က ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေဆို တော်မူလိုက်၏။

“ခွေးအကျင့်ကျင့်သူသည် သေ့လျှင် ခွေးဖြစ်လိမ့်မည်။ နွားလိုကျင့် လျှင် နွားဖြစ်လိမ့်မည်”

“အလိုလေးလေး- တပည့်တော်တို့ မှားနေကြပါပေါ့ကလား”

ယင်းသို့ အမှားကို အမှားဟု သိ၍ သံဝေဂဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာခိုက်တွင် ဘုရားရှင်က ၁။ မည်းညစ်သော အကျင့်ကိုကျင့်၍ မည်းညစ်စွာအကျိုး ပေးသော အကုသိုလ်ကံ၊ ၂။ ဖြူစင်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ ဖြူစင်စွာ အကျိုးပေးသော ကုသိုလ်ကံ၊ ၃။ အမည်းနှင့်အဖြူ၊ ကောင်းမကောင်း ရော၍ ကျင့်လျှင် အကောင်းရော အဆိုးပါ ရော၍ အကျိုးပေးသောကံနှင့် ၄။ နောက်ဆုံး သင် အကုသိုလ်မှန်သမျှကို ကုန်စေနိုင်သော အရိယာမဂ် တရားကို ဟောတော်မူလိုက်သောအခါ ခွေးအကျင့်သမား ပုဏ္ဏ သရဏဂုံ တည်ကာ အမြင်မှန်အကျင့်ကောင်းသို့ ပြောင်းလာသည်။ နွားအကျင့်သမား သေနိယသည်ကား သရဏဂုံမျှမက ရဟန်းဘဝသို့ပင် ကူးပြောင်း၍ ရဟန္တာ ဖြစ်သည်အထိ လွတ်မြောက်သွားသည်။

သုနက္ခတ်အဖို့မူ ရဟန်းပင်ဖြစ်လာမချည်း၊ ခွေးဂိုဏ်း၊ ခွေးအကျင့်၊ ခွေးအယူကို နားစွန်နားဖျားကြားသိလာသည်ဆိုကတည်းက သဘောကျ ချင်ချင်ရှိလာခဲ့သည်။ ရှိဖို့ရန်အကြောင်းက သူ့မှာရှိနေခဲ့၏။ ဘဝါဘဝ ကပင် ဤလိုအကျင့်တွင် လေ့ထုံလာခဲ့သော အလေ့ထုံ စရိုက်ဟောင်းရှိ လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အလေ့ဆန်း အကျင့်ဆန်းများတွင် ဝါသနာပါသည့် အတွေးအခေါ်များသည်။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ခရာလာသောသူဟု ဆိုရဖို့ ရှိ၏။

သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်ညံ့ ၊ ရဟန်းညံ့ တော့မဟုတ်၊ ဘုရားရှင် နောက်တော် အလုပ်အကျွေးအဖြစ် အနီးကပ် လိုက်ပါနေထိုင်ခွင့်ရသူ၊ ထင်ရှားသော ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်နှင့် နီးကပ်သည်ဆိုတော့တရားနှင့်နီးကပ် သူဖြစ်၍ လောကီစျားနံလေးပါးအထိရရှိပြီးသူဖြစ်သည်။ ဤမျှမက ဒိဗ္ဗ စက္ခု အဘိညာဉ်တည်းသော နတ်မျက်စိရထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်၊ ဤသို့သော်မှာ အဆိုးသို့သော် ဖြစ်၏။ အကြောင်းကား ဘုရားရှင်ကိုပင်လျှင် ဘာကိုမျှ မကောက်မထား မစ္ဆရိယ တည်းဟူသော ဝန်တို့သူအဖြစ် နှုတ်ကြမ်း-စကားကြမ်းဖြင့် စွပ်စွဲခံသူဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် အပေါ်တွင် မကျေမချမ်းဖြစ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်တွင်ရှိသမျှ ဖွင့်ချ နှုတ်လှန်ထိုးဝံ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အကောင်း-အဆိုး ရောနေ သော ဘဝသမားဟုဆိုရခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

ဘုရားရှင်၏ ညွှန်ကြားမှုအစီအစဉ်ဖြင့် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကို ရဟာပြီး သည့်နောက် ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်ကို ချက်ချင်းရလိုလာပြန်၍ ညွှန်ကြား

ပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ယင်းအဘိညာဉ်ကိုပေးရန် ဉာဏ်အင်အား မရှိသေးသည်ကို ဘုရားရှင်သိတော်မူ၍ ဆိုင်းငံ့ထားသည်။ တရားနည်းလမ်းကိုပေးပါလျက် ဉာဏ်မမီ၍ ယင်းအဘိညာဉ်ကိုမရပြန်လျှင် နည်းလဲကိုပေးသည်ဟု စွပ်စွဲလာချေဦးမည်။ သူကမူ ဘုရားရှင်သည် မိမိနှင့် တန်ခိုးပြိုင်၊ ဂုဏ်ပြိုင်ဖြစ်လာမည်စိုး၍ ဝန်တိုစိတ်ဖြင့်နည်းမပေးဟုထင်သည်။ ပက်ပက်စက်စက် ထင်ရက်ပါပေ။

(၃)

ယင်းသို့ မကျေမလည်အဖြစ်ဖြင့်ပင် ဘုရားရှင်သည် ဒေသစာရီ ကြွချီ တော်မူသောအခါ အလှူအကျွေးဖြစ်နေသေးသည့်အတိုင်း နောက်တော်မူ လိုက်ပါလာ၏။ ဥတ္တရကာ ဟူသော နိဂုံးရွာကြီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဤတွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ အခါမပြတ်လိုလိုပင် စွဲဝင် အထင်ကြီးနေခဲ့သော ခွေးအကျင့်သမား၊ ခွေးဂိုဏ်းဆရာ ကောရခတ္တိယနှင့် လမ်းဘေးသစ်ပင် တစ်ပင်အောက်တွင် ထင်ထင်လင်းလင်း ပက်ပင်းတိုးသည်။ သုနက္ခတ်သည် ခွေးအကျင့်စသောတိရစ္ဆာန်အကျင့်များအပေါ်၌ ရှေးဘဝအထံ့ရှိခဲ့ရာတွင် ယခုတွေ့လာရသော ကောရခတ္တိယနှင့်လည်း ဆရာအဖြစ် ဘဝရေစက်နီးခဲ့သူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အကြောင်းမူကား ကောရခတ္တိယကို တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆရာဘုရားဟူ၍မျှ မထောက်မထား အားနာစိတ်ကလေးမျှ မမွေး တော့ပဲ တော်လှန်စကား လျှောက်ထားလာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ခွေးအကျင့်သမား ကောရခတ္တိယသည် ဖက်ရွက်ပေါ်၌ပုံပေးထားသော ထမင်းပုံကို အပတ်ချည်းစည်းဖြင့် ခွေးလို လေးဘက်ထောက်ကာ ဟပ်၍ ဟပ်၍ စားနေသည်။ ဤသည်ကို သုနက္ခတ်က စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်၍ ငါတို့မှာ သင်္ကန်း သပိတ်စသော ပရိက္ခရာပစ္စည်းတို့ဖြင့် အလိုကြီးနေရချေ သေး၏။ ဤဆရာသည်ကား ပစ္စည်းအပေါ်၌ အလိုနည်းသော အပိစ္ဆာ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံလေစွာတကားဟု အထင်ကြီးလာသည်။ တစ်စိမ့်စိမ့်ကြည်ညို လာသည်။ မိမိကျင့်ဆဲ ရဟန်းတရားကိုပင် စွန့်ပစ်တော့မယောင် ဟန်ပျက် လာသည်။

ဤသည်ကို ဘုရားရှင်သိရှိတော်မူလာ၍ သုနက္ခတ်အဖို့ မိမိမကယ်လျှင် အလွဲမှားကြီးလွဲမှားသောအကျင့်ယုတ်နောက်သို့ အစဉ်လိုက်လေတော့မည် တကားဟူသော မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် ဆရာ့ဝတ္တရားအတိုင်း ဟန်တား မိန့်မြှောက်တော်မူလိုက်သည်။

မိန့်မြှောက်ဟန်ကား၊ အခါတိုင်းလို ‘သုနက္ခတ္တ ဟု အာလုပ်မပြုတော့ပဲ
 ‘မောဃပုရိသ’ဟု ရှုတ်ချ ခေါ်ငင်လိုက်သည်။ မောဃပုရိသ ဟူသည်
 အကြောင်းဆိုက်လာသည့်အခါ ဆရာဘုရားအနေဖြင့် အပြင်းထန်ဆုံးရှုတ်ချ
 ခေါ်ဝေါ်သောစကားဖြစ်၏။ မဂ်ဖိုလ်မှအချည်းနှီးသောရဟန်း၊ အလကား
 ရဟန်းဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင်အပေါ်တွင်
 မကျေမလည် သဘောထားဖြင့် အကျင့်မှားနောက်သို့ လိုက်တော့အံ့သော
 သုနက္ခတ်ရဟန်းအဖို့ တရားသားတိုးတက်ဖို့ဝေး၍ ရှိနေပြီးသော လောကီ
 ဈာန်တန်ခိုးကလေးများပင်လျှင် ယခုအချိန်၌ ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။

“မောဃပုရိသ မဂ်ဖိုလ်မမှီး အချည်းနှီးသော ရဟန်း။ သင်လိုလူက
 တောင်မှ ဒီလိုအကျင့်မှား - အကျင့်ယုတ်ကို ကျင့်နေတဲ့ ကောရခတ္တိယကို
 ရဟန္တာလို့ အထင်ရောက်မှားနေချေသည်တကား။ သင်ဟာ သာကီနွယ်ဖွား
 ဘုရားတပည့်လို့ ဝန်မခံထိုက်တော့ဘူး၊ ရဟန်းဘဝနှင့်မထိုက်တန်တော့ဘူး’

သုနက္ခတ် ဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ မကျေမလည်သော
 သဘောထားနှင့် အမှားစွဲကြီးနေသောသုနက္ခတ်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်၍
 လျှောက်သည်။

“တပည့်တော်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင်
 နှိမ့်နှိမ့်ချချ မိန့်တော်မူရပါသလဲ”

“သင်မှားနေလို့ပြောရတာ၊ သင်ဟာ ဘာမှကြည်ညိုစရာမရှိတဲ့ အကျင့်
 ယုတ်သမား ကောရခတ္တိယကို ရဟန္တာလို့ထင်မှတ်နေတယ်မဟုတ်လား”

ဤတွင် သုနက္ခတ်လျော့မသွား၊ ဘုရားရှင်ကို ရဲရဲကြီးတော်လှန်ပြန်ပက်
 လိုက်၏။ ပက်လိုက်ပုံကား “သူများ ရဟန္တာ ဖြစ်တာကို အရှင်ဘုရားက
 ဝန်တိုနေသပေါ့လေ” ဟူ၏။

ဘုရားရှင်ကို စိတ်သိုး စိတ်ညစ် မစ္ဆရိယသမားအဖြစ် စွပ်စွဲလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် သုနက္ခတ်ကို မြေမျိုမသွားသည်မှာ ကံကောင်း
 သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်ကို ဤမျှယုတ်ညံ့လှသော စကားဖြင့်
 တေ့တေ့တင်တင် စွပ်စွဲပြောကြားဝံ့သူမှာ သာသနာတော် တစ်လျှောက်
 တွင် ရှာမှရှားသည်။ ဒေဝဒတ်ပင်လျှင် ကွယ်ရာထောင့်ရာ နောက်ကွယ်

နည်းဖြင့်သာ သတ်ဖို့စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယုတ်ကြမ်းသောစကားဖြင့် တေ့
တေ့ဆိုင်ဆိုင် ရင်ဆိုင်မပြောဝံ့ခဲ့။

မဟာကရုဏာတော် အစဉ်ရှိသော ဘုရားရှင် အဖို့တော့ ဒေဝဒတ်
အပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ သားတော် ရာဟုလာ အပေါ်တွင်လည်း
ကောင်း မေတ္တာတော်အညီအမျှ ထားကြောင်း သိကြပြီးဖြစ်၏။ သုနက္ခတ်
ကိုလည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ အလွဲအမှားချောက်ကမ်းပါးသို့ကျတော့
အံ့အံ့ဆဲဆဲ သုနက္ခတ်ကို ကယ်တင်နိုင်သမျှ ကယ်တင်လိုသော မေတ္တာ
တော်ဖြင့်သာ ဤသို့မိန့်ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား ယင်းသို့
မမိန့်ကြားပဲ အလိုက်သင့် နေလိုက်လျှင် သုနက္ခတ်သည် ခွေးအကျင့်သို့
ကူးပြောင်း၍ အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရှာပေရော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ရပ်
အမှန်ကို ကေနံ ကေသိရှိ၍ အကျင့်မှားသို့ မကူးပြောင်းစေရန် အတွက်
အနာဂတံသ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ဤသို့မိန့်ကြားလိုက်ရသည်။

“သုနက္ခတ္တ။ ။ သင့်မှာ အယူလွဲပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခကြီး မရောက်ပါစေနဲ့
တော့လို့ ဤလိုပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သင်အထင်ကြီးနေတဲ့ ကောရ
ခတ္တိယဟာ ရဟန္တာမဟုတ်ဘူး၊ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ ရဟန္တာအကျင့်လဲ သူ့မှာ
မရှိဘူး၊ အသင် ထင်ထင်ရှားရှား မျက်ဝါးတိတိ သိရှိနိုင်ရန် ငါပြောလိုက်
မည်။ စေ့စေ့နားထောင်။

‘သင်ကြည်ညိုနေတဲ့ ကောရခတ္တိယဟာ ဒီကနေ့က နောက်ခုနစ်ရက်
မြောက်တဲ့နေ့မှာ အစာမကြေစားပိုးနှင့်ပြီး သေလိမ့်မည်။ သေပြီးနောက်
အသုရကာယ်မျိုးထဲမှာ အယုတ်ညံ့ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကာလကဠိက အသုရာဖြစ်
လိမ့်မည်။ သူ၏အလောင်းကို ခွေးလိုဆွဲပြီး ပြိတ်မြိတ်ရှိသော သင်္ချိုင်းမှာ
စွန့်ပစ်ရလိမ့်မည်။

“သုနက္ခတ္တ။ ။ သင်မယုံသေးလျှင် ကောရခတ္တိယရဲ့ အလောင်းထံ
သွားပြီးတော့၊ ကောရခတ္တိယ၊ သင်၏ လားရာဂတိကို သိပါ၏လား၊
သင် ဘယ်မှာ ဖြစ်နေပါသလဲလို့မေးပါ။ ကောရခတ္တိယအလောင်းကောင်
က ထလာပြီးတော့ အသုရကာယ်မျိုးထဲမှာ အယုတ်ညံ့ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကာလ
ကဠိက အသုရာဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောလိမ့်မည်”

(၄)

ဤမျှ ပြတ်ပြတ်သားသား မိန့်ကြားလိုက်ပြန်တော့လည်း သူနက္ခတ်
ငိုငိုသွား၏။ တော့သွား၏။ မှန်ချင်လည်း မှန်လိမ့်မည်။ မှားချင်လည်း မှား
လိမ့်မည်။ သို့သော် မှားဖို့များသည်။ ပြောပုံမှာ သေချာလှပါသည်။
ခုနစ်ရက်လည်တွင် စားပိုးနှင့်၍ သေမတဲ။ ပြိတ်မြက်ရှိတဲ့ သုသာန်မှာ
ချရမတဲ။

ဤစကားများ လွဲမှားပါစေဟု ဆုတောင်းသည်။ လွဲမှားကုန်အောင်
လည်း သူ ကြိုးစားမည်။ သို့သော် ဘုရားရှင်၏ ယင်း အစီအစဉ်ကြောင့်
သူ့အဖို့ လောလောလတ်လတ် အကျိုးရှိနေပြီ ဆိုသည်ကိုတော့ သူမသိ။
သတိမထားမိ။ အကျိုးရှိပုံကား ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် မလိုတမာစကား
ပြောကြားခဲ့ခြင်း၊ အနာဂတ်သမိန့်ခွန်းတော်ကို လွဲမှားအောင်ပြုလုပ်ရန်
ဆန္ဒရှိလာခြင်းတို့ကြောင့် အယူမှားသို့ ကူးပြောင်းတော့အံ့ဆဲဆဲ၊ အခြေမှ
ရပ်တန့်သွားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

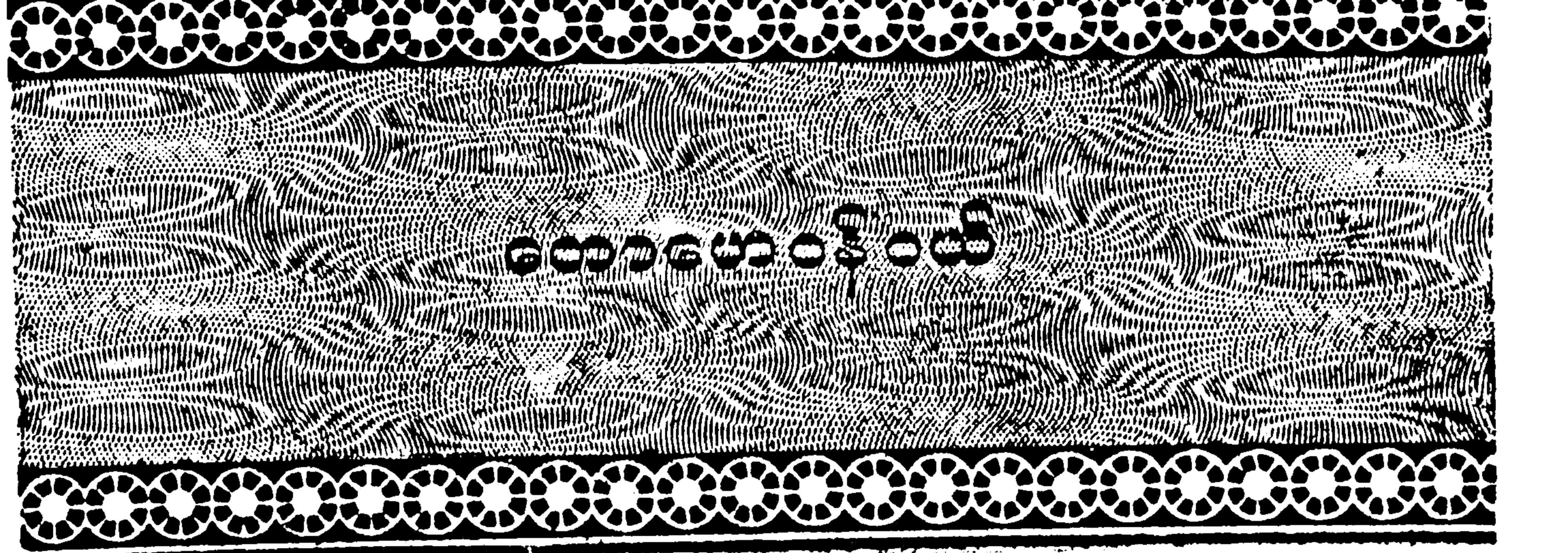
ဘုရားရှင်သည် ကြံချီဆဲဒေသစာရီခရီးကို အခြားရဟန်းများနှင့်အတူ
ထွက်ခွာသွား၏။ သူနက္ခတ်ကျန်ရစ်၏။ ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်ညံ့သူနက္ခတ်တို့
ဤနေရာတွင် ကွဲကြပြီဖြစ်၏။

သူနက္ခတ်သည် ဘုရားရှင်စကား လွဲမှားစေရန် သူ့ဆရာသစ် ကောရ
ခတ္တိယကို ခုနစ်ရက်အတွင်း အစာမစားဖို့ရန် တိုက်တွန်းသည်။ တိုက်တွန်း
သည်မှာ တစ်ကြိမ်မျှမဟုတ်၊ မတော်တဆစားမိမည်စိုးသောကြောင့် နေ့စဉ်
သွား၍ သတိပေးသည်။ သူနက္ခတ်အလားတူပင် ဘုရားရှင်ကို မကျေလည်
သော ကောရခတ္တိယကလည်းလိုက်နာသည်။ သို့သော် ခုနစ်ရက်လည်သော
နေ့တွင်မူ အကြောင်းမသိ၍ စေတနာ အထပ်ထပ်ဖြင့် ဆက်ကပ်လာသော
သူ့ ဒါယကာ၏ဝက်သားဆွမ်းကို မအောင်နိုင်တော့၍ စားမိသည်။ ယင်း
အစာဖြင့်ပင် စားပိုးနှင့်၍ ချက်ချင်းကွယ်လွန်သည်။ ဟန့်တားသည့်အကြား
မှပင် ပြိတ်မြက်ရှိရာ သုသာန်သို့ အလောင်းစွန့်ပစ်ခံရသည်။ အသေကောင်
ကြီးကထလာသည်။ ပြိတ္တာဘဝရောက်နေကြောင်းပြောသည်။ ဤအကြောင်း
ရပ်များကို အစတင်ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

အကျိုးကား သုနက္ခတ်သည် ခွေးအကျင့်မှ လွတ်မြောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့မပြန်။ ဝန်မချ။ မကျေမလည် လိပ်ခဲ တည်းလည်းနှင့်ပင် ရဟန်းဘဝမှလူထွက်လိုက်သည်။ လူ့ဘဝတွင် ဘုရားရှင် ဆန့်ကျင်ရေးသမား ဖြစ်နေရှာပေသေး၏။ ဘာစွဲ၊ ဆရာစွဲ၊ အစဉ်အလာစွဲ၊ စာစွဲဆိုသည်မှာ စွဲမိပြီဆိုပါက မှန်လျှင်တော်ပါ၏။ မမှန်လျှင် ခက်လှ တော့သည်။ ။

တောတောင်တစ်

(၁)

လောကနှင့်မကင်းသေးသမျှ တောတွင်း၌ ကေစာ ကျင့်သုံးနေသော တရားရှင်ပင်ဖြစ်စေဦးတော့၊ သံယောဇဉ်ဟူသည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ငြိတယ်လာသည့်အတိုင်း ဘုရားလောင်း ရသေ့ကြီးမှာ လည်း တောကြီးခေါင်ခေါင်တွင် ကေစာ နေပါလျက်ကို မမျှော်လင့်သော သားကလေးတစ်ယောက် သမင်မမှ ပေါက်ဖွားလာသည့်အချိန်မှစ၍ တရားတစ်ဖက် သားတစ်ဖက်ဆိုသလို အလုပ်များခဲ့ရသည်။

တော်ပါသေး၏။ သားကလေးတစ်နေ့တစ်ခြားကြီးထွားလာသလောက် အလိမ္မာတုံး အလိမ္မာခဲကလေးဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်သော မိမိအဖို့ ဆေးပေးမီးယူဆိုသလို မိမိအတွက် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ ဖြည့်ကျင့်ရာတွင် လိုလေသေးမရှိဖြစ်သောကြောင့် နတ်ဒေဝါတို့ ကူညီပို့ဆောင်လာသော သားဟုပင် ဝမ်းမြောက်ရသည်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်မျှသာမက တရားကျင့်သုံးရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဂါထာမန္တာန် ရွတ်အံ့ဖြည့်ကျင့်ရာတို့၌လည်းကောင်း၊ မိမိထက်ပင် ဝီရိယ လွန်ကဲသူကလေးဖြစ်နေ၍လည်း တစ်မိမိနှင့် သိမ့်ရသည်။

သားကလေး ရုပ်အဆင်းကလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား ဝင်းဝါစို့ပြည်၍ ရှုချင့်စဖွယ်ကောင်းလှသောကြောင့် 'ဣသိသိဂ်' ရွှေရသေ့လေးဟုချစ်စနိုး အမည်ပေးထားလိုက်ရသည်။

သို့သော် သားကလေးမှာ တရားအရေးတွင် ပြည့်ဝသူဟု ဆိုရစေကာမူ လူငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသေး၍ မိမိကဲ့သို့ပင် မမျှော်လင့်သော လောကထွေတလာ မရေမရာကိစ္စများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသော် တရားအခြေပျက် ယှင်းထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ လောကရေးရာ သင်သင့်ရာတို့ကို သင်ကြားရင်း ရင်အုပ်မကွာဆိုသလို စောင့်ရှောက်ထားရသည်။

အထူးသဖြင့် စိုးရိမ်မိသည်ကား- တရားဓမ္မနှင့် ဆန့်ကျင်လှသော မိန်းမကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ သားကလေးအဖို့မ မိန်းမဟူသည် မြင်ဖူးမည်ဝေးစွာမိမိက

စကား မစသောကြောင့် ကြားဖူးရုံမျှပင် မကြားဖူးသေးသော်လည်း အမ
 သတ္တဝါဆိုသည် များကလည်း တောကြီးခေါင်ခေါင်ပင် ဖြစ်စေကာမူ
 ရောက်ချင်လျှင်ရောက်၊ တွေ့ချင်လျှင် တွေ့လာတတ်သည်မှာ မရေရာသော
 ဤလောက၏ သဘာဝတစ်ခုဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မခေါ်ပင့်ချေဆိုသလို
 အမ, သတ္တဝါများ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ပါချေသော် သားကလေးအတွက်
 ခက်ရချေမည်တမ့် ဟု သတိထား ရှောင်ကြဉ်နိုင်စေရန် ဤတောအတွင်းမှ
 အမ သတ္တဝါနှင့် တူလှစွာသော သူယောင်မယ်၊ သူယောင်ပန်းများကိုပြသ၍
 ဆုံးမစကား ပြောကြားဦးမှဟု အာရုံကပ်လိုက်သည်။

သို့နှင့် ယနေ့သစ်သီးအရှာ ထွက်ခွာရာ၌ သားကလေးကိုပါ အပါခေါ်
 ကာ မိမိတို့နေရာနှင့် ဝေးကွာလှစွာသော တောကြီးနက်ခေါင် သူယောင်
 တောရှိရာသို့ ဣသိသိဂုံကို ခေါ်ဆောင်၍လာခဲ့သည်။

(၂)

ရွှေသူယောင်
 မတူအောင် လူလိုလှတယ်လို့
 ဆိုကြစကား။
 မြတ်ဘုန်းကြွယ်
 ပင်စောက်အနှယ်နှင့်
 သူယောင်မယ် ရှုမငြီးငယ်တို့
 သီးပွင့်လေလား။ ။ (မန်လည်အမေး)

ရွှေသူယောင်
 မတူအောင် လူလိုလှတယ်လို့
 ဆိုကြစကား။
 သူယောင်မယ်
 အလှ သူကြွယ်လို့
 ကမလာနှယ် ခေါင်အညွန့်မှာ
 မြူးကွန့်ဟန် အလှန်တင့်တယ်
 ပန်းပွင့်မှတ်သား။ ။ (မင်းကွန်းအဖြေ)

တောရကျောင်းလေးဝန်းကျင်တွင် ကြက်မောက်တောတစ်ထပ်၊ ငှက်
 ပျောတောတစ်ထပ် ဝိုင်းပတ်ထား၏။ ယင်းတို့မှလွန်သော် သူရဿတီမြစ်

ဆိပ်သို့ ရောက်သည်။ ယင်းမြစ်မှ ဘော်ငွေတစ်မျှ ဖြူလှသောသဲသောင်ကို ကျော်သော် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ တောနက်သို့ဝင်သည်။ ယင်းတော တွင် ရာသီအလိုက် သီးပွင့်ကြသော သရက်၊ ပိန္နဲ၊ နှံ၊ ထောက်ရှာ၊ မာလကာစသည်တို့ ပေါများလှသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအသီးအနှံတို့ကို မခူးမဆွတ်သေးပဲ၊ တောနက်အတွင်းသို့ ဖခင်ရသေ့ကြီးက ဆက်၍သွားနေ သောအခါ ရသေ့လေးက “ကျွန်တော်တို့ အသီးအနှံတွေ တွေ့၍ နေ ပြီဘဲ၊ ခူးဆွတ်ပြီးပြန်ကြပါစို့ဖခင်” ဟု ပြောသောအခါ ‘ငါ့သားကို ပြစရာရှိလို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အပြန်မှ ခူးဆွတ်ကြပါစို့’ ဟု ဖခင်ရသေ့ကြီးက ပြန်ပြောရင်း တောနက်အတွင်း သို့သာ ဆက်၍ဝင်သည်။

အတန်သွားမိသောအခါ ဣသိသိင်္ဂအဖို့ ရှေးကမတွေ့ဖူးသော သစ်ကြီး ဝါးကြီးများကို တွေ့လာရသည်။ ယင်းမှလွန်သော် ညောင်ပင်ထီးဝန်း ကဲ့သို့ ထူးဆန်းကြီးမားလှသော အပင်ကြီးများအပေါ်သို့ နွယ်ပင်နွယ် တန်းကြီး တလန်းလန်းတစွင့်စွင့် ထောင်တက် မြူးပျံ့နေကြသည်ကို တွေ့ မြင်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ရှုလော့ငါ့သား။ ။ဤနွယ်ပင်နွယ်ပန်း တလန်းလန်းတို့ကိုပြချင်၍ပင် ငါ့သားကိုဤနေရာသို့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်”

“မြင်ပါ၏ဖခင်၊ ထူးဆန်းလှပါသည်”

မြင်ပါ၏ဆိုသော်လည်း အနီးသို့ရောက်လာမှ ကဲ့ပြားစွာ မြင်ရသည်။ ယင်းနွယ်ပန်းတို့ ဟူသည်ကား လေယူရာတိမ်း၍ ယိမ်းကသည့်သဏ္ဍာန် မြူးပျံ့၍နေကြသောလူရုပ်များပင်တည်း။

လေအကုန်တွင် ရှေ့ပိုးတီ တွန့်သကဲ့သို့၊ တလွန်လွန် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြသော လူရုပ်သဏ္ဍာန်များကို အနီးသို့ရောက်လာလေလေ ကဲ့ပြား စွာ မြင်လာရလေဖြစ်၏

“သေချာစွာရှုလော့ ငါ့သား။ ။အဲဒါတွေဟာ သူယောင်ပန်း သူ ယောင်မယ် သူယောင်သီးလို့ခေါ်ကြတယ်။ လူ့လောကထဲက ဣတ္ထိဝဂ် မိန်းမများနဲ့တူလွန်းလို့ နာရီပုပ္ဖအလှပန်းလို့လဲခေါ်ကြတယ်”

“ဣတ္ထိဆိုတာ ဘာလဲခမည်းတော်”

ငါ့သားမတွေ့မမြင်ဖူးသေးပေမယ့် လူ့လောကမှာ ဣတ္ထိဆိုတဲ့ အမ
သတ္တဝါတွေရှိကြတယ်။ သူတို့ဟာ လူ့ဆီပေမယ့် လူ့ယောင်ဆောင်နေတဲ့
ဘီလူးမများဖြစ်ကြတယ်။ သားတို့လိုအဖို့သတ္တဝါများကိုတွေ့ရင် ပရိယာယ်
မာယာမျိုးစုံနဲ့ ဖမ်းစားတတ်ကြတယ်။ အဖို့သတ္တဝါတွေမှာ သူတို့ကြောင့်
တရားယွင်းပျက်ပြီး ဆင်းရဲမျိုးစုံနဲ့ တွေ့ကြုံကြရတတ်တယ်”

“အမြင်လှပေမယ့် ကြောက်စရာဟာတွေပါလားခမည်းတော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သူတို့နဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ မလှ
သာလို့ တွေ့ရင်လဲ သူတို့ရဲ့မာယာထောင်ချောက်ထဲကို မဝင်မိမတိုးမိအောင်
သတိထားရမယ်”

“သတိထားပါ့မယ်ခမည်းတော်”

“လာ-ငါ့သားကိုအပင်တွေအောက်ရောက်အောင်ပြရမယ် စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်ထား။ အမသတ္တဝါဆိုတာ လူ့ဆီပေမယ့် ငါနဲ့မတူတဲ့ အသွင်အမူတွေ
ရှိနေကြတယ်။ အဲဒါတွေဟာ သူတို့ရဲ့လက်နက်တွေပဲ။ အဲဒီမာယာ လက်
နက်တွေနဲ့ ယောက်ျားကို စပါးကြီးမြေညှိသလို ညှိ ယူဖမ်းစားတယ်။ သူတို့
အညှို့ ခံရတဲ့ယောက်ျားဟာလဲ ပင့်ကူအိမ်မှာမိတဲ့ ယင်ကောင်လို့ရုန်းထွက်ဖို့
ခက်တယ်။ ငါ့သားက သူတို့ကိုမမြင်ဖူးသေးဘူး။ မတော်တဆ မြင်ဖူး
လာရင် အဝေးကရှောင်နိုင်အောင်၊ သူတို့နဲ့-တူတဲ့ ဒီသူ့ယောင်မယ်သီး
များကို အနီးကပ်ကြည့်ထားရမယ်”

“ကောင်းပါပြီခမည်းတော်”

အပွင့်ရှိသော် အသီးရှိရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ယောင်တော
အတွင်းပိုင်းရှိ သူ့ယောင်ပင်ကြီးများအောက်သို့ ရောက် ကြ သော အခါ
ဆံပင်ကဲ့သို့သော ပန်းနွယ်များသည် ပန်းပွင့်ပန်းခက်တို့၏ အရင်းတွင် ငြိ
တယ်ကာ အသီးပမာ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးများ တွဲရရှိ ကျလျက်ရှိသော သူ
ယောင်သီးများကို အစီအရီတွေ့ရ၏။

ပန်းနွယ်ပန်းခက်တို့က သူတို့၏ကိုယ်ကို အဝတ်ပမာဖြာကျလွှမ်းခြုံထား
သည်။ အသီး၏အရင့်အနုသို့လိုက်၍ ကြီးကြီးတစ်သွယ် ငယ်ငယ်တစ်မျိုး
အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဣသိသိဂ်အဖို့ ဖခင်ရသေ့ကြီး
ညွှန်ပြသည်များကိုကြည့်ရှုရင်း အံ့ဩမဆုံးရှိရသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ
အပြန်ခရီးတွင် အသီးမျိုးစုံကိုခူးဆွတ်သယ်ဆောင်ရင်းဖြင့်ပြန်လာကြသည်။

(၃)

သတ္တဝါ ဟူသည် မိုးကိ အားပြုထားရ၍ ရှင်သန် စည်ကားရ၏။ အကြောင်းမူကား မိုးကြောင့် အသီးအနှံ့တို့ဖြစ်ထွန်း၍ မိုးကအစာ အာဟာရကိုပေးသည်။ တောတောင်ရေမြေကို သာယာစေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတော်ကောင်းများက မိမိတို့၏ကောင်းမှုကြောင့် သမ္မာဒေဝေါပဝဿတု-မိုးကောင်းစွာရွာပါစေ သတည်းဟု လောက အကျိုးအတွက် ဆုတောင်း ဆန္ဒပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဣသိသိင်္ဂီတို့နယ်ပယ် ဗာရာဏသီပြည်၌ မိုးမရွာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးပင်ရှိခဲ့ပေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်မရွာသနည်း၊ လူတို့တရားမစောင့်သောအခါ မိုးမရွာ ရာသီဥတုပျက်ပြားတတ်သည်။ စစ်မက်ထူပြော ဒေါသအပူငွေ့လွမ်းသောအခါမျိုးတို့တွင်လည်း မိုးဖောက်ပြန်တတ်သည်။ ထို့ပြင် တန်ခိုးကြီးနတ်ဒေဝါတို့ မာယာဆင်သောအခါတွင်လည်း ရာသီယွင်းပျက်တတ်သည်။

ဗာရာဏသီသည် အေးချမ်း၏။ စစ်မက်ဆို၍လည်း အရိပ်အရောင်မျှပင် မရှိ။ တရားရေးရာတွင်လည်း ဘုရင် ဗြဟ္မဒတ် ကိုယ်တိုင် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးမျှမက နိစ္စပတ်သီလကို စောင့်ရှောက်သည်။ မိုးဖောက်ပြန်လာသော အခါ သာသနာ့ဝန်ဆောင် ရသေ့ရဟန်းများသို့ မပြတ်ဆည်းကပ်၍ နိုင်ငံတစ်ခုလုံး ဥပုသ်သီတင်း ဖြည့်တင်းကြခြင်းနှင့်အတူ ကုသိုလ်ပို့၍မြဲကြသည်။ သို့ပါလျက် မိုးသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ ဖောက်ပြန်နေရပါသနည်း။ အကြောင်းမူကား သိကြားမင်းဦးမာဃ၏ လက်ချက်ပေတည်း။

လူတို့၏သမိုင်းစဉ်တွင် ဘုရင်အဆက်ဆက် ရှိခဲ့သကဲ့သို့ သိကြားဆိုသည်ကလည်း ကမ္ဘာသက်တစ်ခုတွင် ဘုရားလောင်းနဲ့စဉ်ဘဝ သိကြားကစ၍ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့သိသော ဦးမာဃအထိ သိကြားအဆက်ဆက်ရှိခဲ့သည်။ သူ့သက်တမ်းက နှစ်ပေါင်းသုံးကုဋေခြောက်သန်းဖြစ်၏။

ဘဝသံသရာက ကမ္ဘာ တစ်ခု၏ သက်တမ်းကိုတော့ နှစ်အားဖြင့်ပင် မပိုင်းခြားနိုင်။ ဥပမာဖြင့်သာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ခန့်မှန်းဟန်ကား ယူဇနာ တစ်ရာ၊ သို့မဟုတ် မိုင်ပေါင်း တစ်ရာ့သုံးဆယ်ခန့်စီ စတုရန်း ပတ်လည် ကျယ်သော ဂိုဒေါင်ကြီးအတွင်းသို့ မုန်ညင်းဖြူအစေ့ကလေးများကို အပြည့်

သိပ်ပြီးနောက် အနှစ်တစ်ရာလျှင် တစ်စေ့ခန့် ထုတ်ယူသည်ဆိုအံ့။ ယင်း မှန်ညှင်းစေ့ကလေးများ ကုန်သွားသည့်တိုင်အောင် ကံမ္ဘာသက်က မကုန် ချင်လှသေးပေ။ ဤမျှရှည်လျားသတတ်။

ဆိုလိုသည်မှာ ဤမျှ ရှည်လျား လှသော သံသရာဘဝများ အတွင်း၌ သိကြားမင်းအဆက်ဆက်ရှိခဲ့ရာတွင် ယခုသိကြားမင်း ယခင်ဘဝ သိကြား သက် ကုန်တော့မည့်အနေ၊ နတ်သက် ကြေတော့အံ့ဆဲဆဲ၌ တပည့်ဖြစ်သူ ပဉ္စသီခ၏ အကူအညီဖြင့် ဘုရားရှင်အထံတော်တွင် သက္ကပဉ္စာသုတ်တော် တရားကို ကြား နာ ရသော ကြောင့် နတ်သက် အသစ်ပြန်၍ ဆက်ကာ သောတာပန်သိကြား၊ သာသနာ့ဒါယကာသိကြားဖြစ်လာသော ကျွန်ုပ်တို့ ဦးမာဃကြီးတို့လောက်မှ တစ်ပါးသောသိကြား ဟူသည်တို့ကား အများ အားဖြင့် ခပ်ဆိုးဆိုးသိကြားများသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဖြစ်ဟန်ကား သူတို့ကို ပိဋကတ်တော်က အာဠာဝက၊ သုစိလောမ စသော နတ်ဆိုးများနှင့်ပင် တစ်ဝိုက်တည်း ထား၍ ပြသည်။ သူသည် ကောင်းမှုကောင်းရာ အကျိုးဆက်ဖြင့် သိကြားတည်းဟူသော သုဂတိဘဝ ကို ရလာသူဖြစ်သောကြောင့် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တစ်ပါးဟုဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ ဘဝ သူ့ အခွင့်အရေးကို ထိပါးလာမည်ဟု ထင်သောအခါ ၌မူ သိကြားဆိုးအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာတတ်သည်။

သူ့ အခွင့်အရေးဟူသည်မှာ သူ့ နေရာတာဝတိံသာအတွက်ပင် ဖြစ်ပေ ၏။ အကြောင်းမှာ အသုရာတို့၏ မူလနေရာ တာဝတိံသာကို လုယူထား ရသောသူအဖို့ အစဉ်စိတ်မအေးခဲ့ရပေ။ အလှခံထားရသော အသုရာတို့က သတိရ၍ အခွင့်သာတိုင်း သူ့ ကိုပြန်၍တိုက်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် မိုးဦးရာသီ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် သိကြားနှင့်အသုရာတို့၏ တိုက်ပွဲများ နှစ်စဉ်ဖြစ်ပေ ၏ နေရသည်ဟူ၏။

ရန်သူဟု သူထင်လေ့ရှိခဲ့သော နောက်တစ်ဦးမှာ တရားအကျင့် လွန်ကဲ ပြင်းထန်သော သူတော်ကောင်းများဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ယင်းသူတော် ကောင်းတို့ကွယ်လွန်သော် သူ့ နေရာသို့ ရောက်လာမည့်သူဟု သူယူဆသည်။ ထင်သည်။ ထင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထင်ဖွယ်ရာပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား သာသနာတော်အပမာ ရသေ့သူတော်စင်တို့၏ အကျင့်ရည်မှန်းချက် ဟူသည် နတ်ပြည်-မြဟွံ့ပြည်လျှင် အဆိုးရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် တရားအကျင့် ကဲလွန်ပြင်းထန်သော ဣသိသိင်္ဂရသွေခမျာ
 ကလေးသည် သူ့ရန်သူ ဖြစ်လာရ၏။ ရန်သူဆိုသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ
 နှိပ်စက်ရန်တော့မဟုတ်ပါ။ ရသွေလေး၏အကျင့်သီလ ပျက်စီးစေရုံမျှသာ
 တည်း။ ရသွေလေး၏အကျင့်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်သူဟူ၍လည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏
 သမီးလေး နိလိနိကာကိုသာ သူမြင်သည်။ အကြောင်းမှာ နိလိနိကာက
 ရသွေလေး စွဲမက်စေနိုင်လောက်အောင် ချောရုံလှရုံမက မိန်းမတို့အတတ်
 ပညာ ပရိယာယ်မာယာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့လာလေ့
 ရှိသော ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဥပုသ်ဝင်ရာ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အိပ်ရာ
 စက်ခန်းအတွင်းသို့ လင်းလင်းချင်းချင်းပုံစံဖြင့် သူရောက်လာ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်း အိပ်ရာမှနိုးကာ အံ့အားသင့်လှစွာဖြင့် “အသင် အဘယ်
 သူနည်း” ဟု မေးသည်။

“ငါ သိကြားမင်းပဲ”

သိကြားကေန် မှန်လှပေမည်၊ အကြောင်းမှာ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ
 တောက်ပစွာဖြင့် အိပ်ရာခန်းဆောင်တစ်ခုလုံး လင်းချင်း၍နေသည်။ အိပ်
 ဖန်တော်စောင့်အထပ်ထပ်ကိုလည်း ဖြတ်ကျော်၍လာသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏
 သီလအကျင့်ကြောင့် နတ်မင်းမနေပိုင်၍ ရောက်လာသည်ဟုလည်း တွေး
 သည်။

“သိကြားမင်း ကြွရောက်လာသည်ကို ဝမ်းမြောက်လှပါ၏။ ဘယ်
 အကြောင်း ဘယ်ကိစ္စဖြင့် ကြွရောက်လာပါသနည်း သိကြားမင်း”

“သင့်နိုင်ငံမှာ မိုးခေါင်နေသည်မဟုတ်လော”

“မှန်လှပါသည်၊ မိုးခေါင်နေသည်မှာ သုံးနှစ်ပင်ရှိခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော်
 တို့လဲ တရားအကျင့် မယှဉ်းမပျက်ပါ၊ မိုးခေါင်၍ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့
 အတိဒုက္ခရောက်လျက်ရှိနေရပါသည်”

“ဘာကြောင့် မိုးခေါင်သည်ဆိုတာ သိပါရဲ့လား”

“မသိပါ သိကြားမင်း”

“ဤအကြောင်းကို ပြောကြားလို၍ သင့်ထံသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 မိုးခေါင်ရခြင်း အကြောင်းကား အသင့်နယ်ပယ် ဟိမန္တာတောင်ခြေမှ
 ဣသိသိင်္ဂရသွေ၏ အကျင့်တရားပြင်းထန်လွန်ကဲနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်”

“အဘယ်သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း”

“ဣသိသိင်္ဂ၏ သီလကို ဖျက်ဆီးရန် သင့်သမီး နိုလိနိုကာကို စေလွှတ် ခဲ့သော် ပျက်ပါလိမ့်မည်။ ဣသိသိင်္ဂ၏ သီလ ပျက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးရွာပါလိမ့်မည်”

“ဣသိသိင်္ဂ၏ နေရာကို မသိရပါ”

“သိသော မုဆိုးတို့ သင့်နိုင်ငံတွင် အသင့်ရှိနေကြပါသည်”

“ကောင်းပါပြီ သိကြားမင်း၊ နက်ဖြန် နံနက်ကပင် စီစဉ် တိုင်ပင်၍ သမီးတော်ကို စေလွှတ်ပါမည်”

ပဋိညာဉ်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် သိကြားမင်းကွယ်ပျောက်သွား၏။

(၄)

နောက်နေ့နံနက်စောစောပင် ညီလာခံခေါ်၍ သမီးတော် ကိုလည်း ညီလာခံသို့ အခစားဝင်စေသည်။ ဘုရင်က ညက သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး မိုးခေါင်နေသည့်အရေး မေးမြန်းညွှန်ကြားသွားပုံကို အမိနှင့် ရှိလိုက်သောအခါ မူးကြီးမတ်ရာတို့ အံ့ဩစွာဖြင့်ပင် ဝမ်းမြောက်ကြ သည်။ သို့ရာတွင် သမီးတော်ကိစ္စကိုမူ မလျော်လှသောကြောင့် ခပ်မဆိတ် နေကြသည်။ ဥစ္စာရင်လို့ ဥစ္စာရင်ခဲရမည့် ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ဖခင် အဘွက် မလျော်သောစကားဖြစ်သော်လည်း ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင် ချွေမျက် နှာ နောက်ထား၍ မိန့်ကြားသည်။

‘ သမီးတော် နိုလိနိုကာ။ ။ဒီကိစ္စမှာ သမီးကိုယ်တိုင် သွားရောက်ပြီး တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မည်’

‘ မှန်လှပါ၊ ဖခင်၏ အမိန့်လဲဖြစ်၊ နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးလဲဖြစ်သော ကြောင့် ဆောင်ရွက်ပါမည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် ခက်ခဲဝေးလံလှသော တောခရီးဖြစ်သောကြောင့် ပင်ပန်း နွမ်းရီရမည်ကို တော့ စိုးမိပါသည် ခမည်းတော်’

“ရှေးမင်း မိဖုရားတို့သည် အကြောင်းတစ်စုံ ကြုံလာသောအခါ မြတ ဘက်ရင်စည်း၍ တောလမ်းခရီး နှင်ကြသော ထုံးပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါ သည်။ ငါ့သမီးအဖို့တော့ ဤမျှခက်ခဲဖို့မရှိပါ။ အသက်သာဆုံး သွားနိုင်

ရန် လိုအပ်သမျှ အခြေအရံ ပေါင်းချုပ်နှင့်အတူ အခြံအရံ ရထားမြင်းဆင် တို့ကို စီစဉ်၍ ပေးလိုက်ပါမည်”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ခမည်းတော်”

ဣသိသိင်္ဂီတို့ နေရာသို့ ရောက်ဖူးရုံမျှမက ရောက်သည့် အခါတွင် ချဉ် ဆေးပေးလှူလေ့ရှိသောကြောင့် ရသေ့တို့နှင့် ရင်းနှီး၍နေသော မုဆိုးကို အလွယ်တကူတွေ့ရှိရ၍လည်း ခရီးအဆင်ပြေသည်။ ဣသိသိင်္ဂီတစ်ပါးတည်း မဟုတ်၊ သူ့ဖခင်ရသေ့ကြီးရှိနေသေးသည်။ ရသေ့ကြီးက သူတို့နေရာသို့ လူစိုင်းသူစိုင်းများ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမများ ရောက်လာမည်ကို မနှစ်သက်။ သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းအနီးသို့ရောက်လျှင် တိုးညင်းစွာ ချဉ်းကပ်ကြရသည်။ ရသေ့ကြီးရှိနေလျှင်လည်း မည်သည့် သူစိုင်းကိုမျှ အတွေ့ခံမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ရသေ့ကြီးသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ခန့် သစ်သီး ရှာရန် တစ်နေ့ကုန်ခရီးထွက်လေ့ရှိသည်။ ရသေ့ကြီးမရှိသော ထိုအချိန်ကို စောင့်၍ ရသေ့လေးထံ ချဉ်းကပ်မှ အဆင်ပြေမည်ဟူသော မုဆိုး၏အကြံ ပေးစကားကို သိရ၍လည်း အဆင်ပြေသည်။

စိတ်ကူးရှိသော နိုလိနိကာက ရသေ့တစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်ရမည် ဖြစ် သောကြောင့် သူတော်ချင်းချင်း သီတင်းလေ့ လေ့ဖြစ်နိုင်ရန် အသွင်တူ ပုံစံဖြင့် ချဉ်းကပ်နိုင်ဖို့ ရသေ့ အပတ်အဆင်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ သွားသည်။ သို့နှင့်မြစ်လမ်းခရီးအတိုင်း ဆန်တက်၍ ဣသိသိင်္ဂီတို့နေရာအနီးသို့ ရောက်ရှိ လာကြသောအခါ အခွင့်သာ မသာ ရသေ့ကြီးရှိရာကို မုဆိုးအားစေလွှတ် စုံစမ်းခိုင်းရင်း တောရင်းချုံ့ကွယ်ကြီး တစ်ခုတွင် ငြိမ်ဝပ်စွာနေကြသည်။

အဆင်ပြေ၏။ နောက်နေ့နံနက်တွင်ပင် ရသေ့ကြီးသစ်သီးရှာခရီးထွက် မည့်အကြောင်းသိရှိရသည်။ သို့နှင့် နောက်နေ့နံနက်တွင် နိုလိနိကာသည် ရသေ့အသွင်သို့ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဝတ်ဆင်ဟန်ကား- ဗာရာဏသီတွင် မြင်ဖူးသည့် ရသေ့တို့ပုံစံအတိုင်း ဆံပင်ကို ပြောင်ချောစွာ ထုံးချည်သည်။ ရသေ့တို့၏ ဆံထုံးရာ၌ ဆံစများမှာ ဖွာဆန်ကြဲနေတတ်သည့် ပုံစံအတိုင်း ဆံယဉ်စလေးများကို နဖူးဝန်းကျင်သို့ သေသပ်နွဲ့ပျောင်းစွာ ဝဲဆင်သည်။ ယောဂီရောင် ဖဲဝတ်ရှည်ကြီးကို သင်္ကန်းအသွင်ဖြုတ် လျော့လျည်းလျော့ရဲ ဝဲပတ်ဝတ်ဆင်သည်။ ဖဲသည် ချော၏။ ချောသောကြောင့် လှုပ်လိုက်တိုင်း ချောသည်။ လျော့ခြင်းဖြင့် ဟိုအသား သည်အသား ထိုထိုအသားဆိုင်

တို့ကို ပေါ်လွင်စေမည်ဖြစ်သည်။ ဂန္ဓာရုံဖြင့် ဖမ်းစားရန်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံးကို မှန်နံ့သာလိမ်းခြယ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ရွှေကျင်လုံးကလေးကို ကိုင်လိုက်သောအခါ တင့်တယ်လှသော ရသေ့လေးအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်၏။

ကျင်ဟူသည် ရှေးထုံးပဝေသဏီ မဇ္ဈိမယောဂီတို့ ယနေ့ခေတ်တိုင် ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိကြသော သူတို့၏ သမထပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ကျင်လုံးထိပ်ချွန်ဘက်မှ ရှည်လျားသောကြိုးကိုဆွဲထားသည်။ ကျင်လုံးကို ပေါင်တွင်ပုတ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်သောအခါ ကျင်လုံးလေး ပြေးထွက်သွားသည်။ ကြိုးစဖြင့် ပြန်လည်ဆွဲယူလိုက်သောအခါ လက်တွင်းသို့ဝေ့လည်ပြန်ရောက်လာသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ရသေ့တို့ အားလပ်ချိန်များ၌ စူးစိုက်အပ်သော အကျင့်တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ စိတ်မထွေရန် ရသေ့စိတ်ဖြေ ကျင်ကစားသည်ဟုခေါ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နိလိနိကာသည် ကြက်မောက်တောကို ဖြစ်ကျော်လိုက်သောအခါ၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးအစပ်တွင် ရပ်လျက်ရှိနေသော ဣသိသိင်္ဂီအနီးသို့ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

ဣသိသိင်္ဂီအဖို့ မတော့စဖူး ရောက်လာထူးသော မိမိရွယ်တူရသေ့ကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ပထမသော် အံ့အားသင့်စွာဖြင့်ပင် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ နိလိနိကာက ကျင်လုံးကလေးကို ပေါင်တွင် ပုတ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်သောအခါ မလုံမလဲ လျော့ရဲရဲ ဖဲသက်န်းစ လျှောပြေ၍ကျသောကြောင့် ပေါင်တွင်းသားကလေးများ ဖွေးကနဲ ဝင်းကနဲ ပေါ်လာသည်ကိုလည်း အံ့အားသင့်စွာဖြင့်ပင် ငေးစိုက် နေမိ၏။ ရှေးဦးစွာ ပစ်လွှတ်အပ်သော ကာမမြားတံပေတည်း။

သို့ရာတွင် မမြင်စူး၍ ဘီလူးဟုသာ အစွဲရှိနေရုံမက ရိုးသားလှသော ဣသိသိင်္ဂီအဖို့ ကြောက်သည့် စိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ကျောင်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသည်။ ထို့အခါ နိလိနိကာက ကျောင်းတွင်း ထံခါးဝတိုင် ရောက်လာပြန်၍ ဣသိသိင်္ဂီအဖို့ မိမိကို ကျွတ်ကျွတ် ကိုက်ဝါး၍ပင် စားတော့မည်လားဟု ငေးမေးဖို့လိုက်၍သာ ကြည့်နေရှာသည်။

သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကြမ်းတမ်းသည့် အမှုအရာကိုကား မတော့ရ။ ချောမွေ့လှပသော သူ့မျက်နှာကလေးက အစဉ် ပြုံးရွှင်လျက် ရှိနေ၏။

အဝတ်အဆင်တို့ချောမွေ့၍ အမူအရာတို့ကလည်း သိမ်မွေ့နွဲ့ပျောင်းလှ၏။
ဘီလူးတော့ဟုတ်မည်မထင်ဟုလည်း တွေးမိလာသည်။

“မိမိထံရောက်လာတဲ့ညွှန်သည်ကို ဒီလိုဘဲညွှန်ခံရပါသလား ရှင်ရသေ့”
ဟု နိုလိနိုကာက စတင်လိုက်သောအခါ အသံမှာလည်း သာယာလှသည်ကို
ကြားရသောကြောင့် စိတ်အေးသွားရသည်။

“အသင်ဟာ ဘီလူးတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကြံကြီးစည်ရာ မဟုတ်နိုင်တာ ရှင်ရသေ့ရယ်၊ မြစ်ညာအထက်နားက
ကျောင်းမှာနေတဲ့ သင်လိုရသေ့တစ်ပါးပါပဲ”

“မမြင်စဖူး အမြင်ထူးလို့ မေ့မှားသွားမိပါတယ် ရှင်ရသေ့၊ အတုအမည်
ကြွတော်မူပါ။ သစ်သီးမျိုးစုံတို့ ပြည့်စုံစွာရှိနေပါတယ်။ သုံးဆောင်တော်
မူပါ။ ရသေ့လေးကြွရောက်လာတာကို ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်”

ဣသိသိင်္ဂီက ပါးစပ်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ရုံမျှမက မိမိထိုင်နေရာအင်းပျဉ်ကိုပင်
ဖယ်၍ ကြွရောက်ထိုင်နေတော်မူပါလှည့်ဟု ပင့်ဖိတ်သည်။ အင်းပျဉ်ဟူသည်
အင်းကွက်ကဲ့သို့ လေးထောင့်စပ်စပ် ပုံစံဖြင့် ချောမွေ့စွာ ပြုလုပ်ထားအပ်
သော အုန်းတားလက်တင်မပါသည့် ခုတင်တစ်မျိုးဖြစ်၏။ တင်ပျဉ်ခေ့ထိုင်
မှုကိုအလေးပြုကြသော မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့နှင့် ရသေ့ရဟန်းတို့အသုံးပြုသော
ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကိုမြင်ကာ ဤယုန်မြင်၍ ဤချုံထွင်လာသည်မို့ ဣသိသိင်္ဂီက
ဖိတ်ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် အင်းပျဉ်ထက်သို့ရုတ်ခြည်းဝင်၍ထိုင်ကာ
ညောင်းညာလာသည့်ပုံစံဖြင့် နောက်သို့စောင်း၍ လဲလျောင်းလိုက်သည်။
ထိုအခါ တမင်ပြင်ဆင်၍ လာခဲ့သော ဖဲအဝတ်သည် လျောကျသွား၏။
ဖဲဝတ် ပြေလျောသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး မလုံတစ်ဝက် လုံတစ်ဝက်
ဖြစ်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ဣသိသိင်္ဂီက အမြင်ကွဲပြားထူးခြား၍နေသော နိုလိနိုကာထံမှ
အမြင်ကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်နေသေး၍ ရှေးဦးစွာမမေးသေး။ ရသေ့ပင်
ဖြစ်သော်လည်း ဖခင်ကြီးမသင်ပြသောကြောင့် ကျင်ကိုင်မှုနှင့်ဝေးခဲ့ရသော
သူ့အဖို့ နိုလိနိုကာနှင့် မြင်စကပင် သူ့အဖို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသော

ကျင်လုံးကလေးကိုသာ အာရုံစိုက်၍ “သင့်လက်က လွတ်လိုက်ရင် ပြုံးပြန် လာတဲ့အသီးကလေးက ဘာသီးလို့ခေါ်ပါသလဲ” ဟုသာ မေးလိုက်သည်။

“အသင်က တယ်ရိုးတာဘဲ။ အဲဒါ ရသေ့တို့အဆင်အယင်ကျင်သီးပေါ့။ သင်တို့နေရာမှာ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့။ ငါတို့နေရာ အနီးမှာတော့ ကျင်သီးပင် ကြီးတွေ အစီအရီနဲ့ သင်ကြာလာနိုင်တဲ့အခါမှာ ခူးဆွတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“သင်က ဘယ်နေရာမှာ သီတင်းသုံးပါသလဲ”

“မြစ်ညာအထက်တစ်နေရာမှာ သင့်လိုပဲ ဖခင်ရသေ့ကြီးနဲ့ အတူနေပါ တယ်”

“သင်တို့နေရာမှာ သာသာယာယာ ရှိပါရဲ့လား၊ စားဖွယ်သစ်သီးတို့ ပေါများပါရဲ့လား၊ သားရဲတို့ဘေးမှ ကင်းဝေးပါ၏လား”

“နေရာထိုင်ခင်းသစ်သီးဝလံတို့မှာ သင့်နေရာထက်ပင်သာယာပေါများ ပါ၏။ သို့သော် သားရဲဘေးကတော့ မကင်းဝေးပါ။ အဲဒီကိစ္စအတွက်ပင် သင့်ထံသို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ဘယ်လိုကိစ္စများပါလဲ အဆွေရသေ့လေး”

“ဖခင် ရသေ့ကြီး မရှိတုန်း ဝံကြီးတစ်ကောင်က ငါ့ကျောင်းနားကို ချဉ်းကပ်လာပါတယ်။ ငါကကြောက်တော့ သူထွက်ပြေးအောင်လို့ ခဲနှင့် ပစ်လိုက်မိပါတယ်။ ဝံကြီးဟာ ထွက်မပြေးတဲ့အပြင် ငါ့ဆီကိုအတင်းဝင်လာ၊ ငါ့ကိုဖက်လှဲပြီး ငါ့ကိုအတင်းကိုက်ခဲပြီး ဆွဲနှုတ်ထွက်ပြေးသွားပါလေရော”

“ဩ-ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဒီဘာ့ ငါ့မှာအကူအညီမရှိလို့ သင့်ထံကိုအကူအညီတောင်းဖို့ ရောက် လာရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ချစ်ဆွေလေး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့မှာ ထိခိုက်ရှုနာရင် လိမ်းသုတ်တဲ့ ငါ့ဖခင်ရဲ့ ဆေးလဲ ရှိပါတယ်။ ဖန်ရည်ဆေးပြီး အဲဒီဆေးနဲ့ လိမ်းသုတ်ပေး ပါ့မယ်။ ပြီးတော့ အနာရောဂါကိုပျောက်စေတတ်တဲ့ မန္တန်ကိုလဲ ငါတတ် ပါတယ်။ အဲဒီမန္တန်နဲ့လဲ မန်းမှုတ်ပေးပါ့မယ်”

“အဲဒါတွေနဲ့ကုသပြီးပါပြီ၊ မပျောက်ပါဘူး၊ သင်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဖိ- ရင်ဖိပြုစုမှ ပျောက်မယ့်အနာပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ သင်နှစ်သက်သလို ပြုစုကုသပေးပါ့မယ် ချစ်ဆွေ”

(၅)

နိလိနိကာတို့လိုအပ်သမျှ ကိစ္စအဝဝအဖုံဖုံ ပြီးပြည့်စုံပြီဖြစ်၏။ ပြန်ဖို့ရန် သာ ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် မခွဲမခွာ အာသာငမ်းငမ်း တစ်တန်းတန်း တစ်ရစ်ရစ် ဖြစ်နေရှာသော ဣသိသိင်္ဂိ ကျေနပ်စေရန် ဖခင် ရသေ့ကြီး ပြန်မလာမီ နေစောင်းသည်အထိ အတူနေသည်။ အနာမှာ သက်သာ၍ တစ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်ဆို၏။

သို့နှင့် နေစောင်းလာချိန်တွင် “ငါပြန်တော့မည်” ဟုပြော၍ နိလိနိကာက ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ ဣသိသိင်္ဂိ ပျာယာခတ်သွားသည်။

“မပြန်နဲ့ ချစ်ဆွေလေး။ သင့်အနာကလဲ မပျောက်သေးပါဘူး။ ပျောက်သည်အထိ ငါတို့နဲ့ အတူနေပါ။ ငါတို့မှာ စားဖွယ်ရာတွေ ပေါများပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူးကိုသိင်္ဂိ။ ။ငါ့မှာလဲ သင့်လိုဘဲ ပြုစုရမယ့်ဖခင်ရသေ့ကြီးရှိနေပါတယ်။ ညနေစောင်းရင် သစ်သီးရှာကပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ သွားတော့မယ်နော်”

“ငါ့မှာ သင်နှင့်ခွဲခွာရရင် ပူဆွေးနေရပါတော့မယ်”

“အခွင့်သာတဲ့အခါ ငါတို့နေရာမြစ်ညာကိုလာခဲ့ပေါ့၊ ငါကလဲအခွင့်သာသလို သင့်ထံလာခဲ့ပါမယ်”

ပြောရင်းဖြင့်ပင် နိလိနိကာထွက်ခွာသည်။ ဣသိသိင်္ဂိက တစ်တမ်းတတနှင့် လိုက်ပါရင်း ကျောင်းဝအထိ ပို့ဆောင်သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမျှော်၍ ကျန်ရစ်သည်။

ဣသိသိင်္ဂိခမျှာ အတယ်ပုံကျန်ရစ်ရှာသနည်း။ ကာမရောဂါ ဘယ်သို့ဘယ်ဝါ မသိရှာသော်လည်း ရာဂရှိန်ဝါ ကိုယ်တွင်းနာကား ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိဟူဘိသို့ သင်္ခမ်းလေးအတွင်း၌သာ ခွေ၍ကျန်ရစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး အမှုရှုပ်နေသောကြောင့် တရားထိုင်ဖို့ဝေး၍ ဂါထာမန္တန်ကိုပင် မရွတ်အံ့နိုင်။ အမှုိက်သရိုက်မျှမရှင်းလင်းနိုင်။ ကြိုဆိုနေကျဖခင်ကြီး ပြန်လာမည်ကိုမျှလည်း မကြိုဆိုနိုင်။ တစ်မှိုင်မှိုင်တစ်ဟင်းဟင်းနှင့် သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချ၍နေသည်။

ဖခင်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ပြန်လာပြီကို မမြင်မကြို၍ မိမိကို ခေါ်သံကြားသည်ကိုပင် ပြန်၍မထူးနိုင်။ သခံမ်းအတွင်း သင်္ကန်းကိုခြုံကာ ချော့သောနေလိုက်သည်။

ခန်းပေါက်ဝသို့ ရသေ့ကြီးရောက်လာပြီး အတွင်းသို့ကြည့်လိုက်သော အခါ လျှော်တေကိုခြုံ၍ တစ်လှုပ်လှုပ်ရှိက်နေသော သားဖြစ်သူကိုတွေ့ရ သဖြင့် အကြောင်းစုံ ကြုံနေပြီလောဟု ပျာပျာသလဲ အနီးသို့ရောက်လွှား သည်။ လျှော်တေကိုလှန်လိုက်သောအခါ ငိုရှိက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလူကလေး။ ။ နေလို့ မှကောင်းရဲ့လား၊ တစ်ခန်း လုံးလဲရှုပ်ပေ့လို့ပါလား’

“ခမည်းတော်။ ။ ခမည်းတော် မရှိတုန်း အထက် မြစ်ညာဆီကတဲ ရသေ့လေးတစ်ပါး ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ အခု ပြန်သွားပါပြီ။ သူ့ကို မတွေ့ရရင် သား သေရပါလိမ့်မယ်။ သူ့ဆီကို လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

“ဘုရား - ဘုရား၊ ငါ့သားကို ဘယ်လို သတ္တဝါကများ လာနှောက် သွားပါလိမ့်”

“သူ့ မျက်နှာလေးက သိပ်လှပါတယ်။ သူ့ အသံလေးကလဲ သာယာ လိုက်တာ လွန်ရော၊ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကလဲ မွှေးကြိုင်လို့၊ သူ့ အသားလေး တွေကလဲ နူးညံ့လိုက်တာ အိလို့ ပျောင်းလို့”

“သူက ဘာကိစ္စ ရောက်လာရတာလဲ”

“ဝံတစ်ကောင်က ကိုက်လို့တဲ့၊ သူ့ ကိုယ်မှာ အနာကြီးနဲ့၊ သားကို ဆေးကုပေးပါဆိုလို့ သူ့ပြောသလို ကုပေးလိုက်ရပါတယ်”

“အလိုလေး - ငါ့သား မှားပြီ-မှားပြီ၊ ကံသိပေလို့ ငါ့သားကို စား မသွားတာ၊ အဲဒါ လူမဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူးမကဲ့ - ဘီလူးမ”

ဘီလူးဟု ဆိုသောအခါ နဂိုက ကြောက်ခဲ့သော အသိကြောင့် အိပ်ရာမှ ငေါက်ကနဲ ထ၍ ထိုင်သည်။ ငေးငိုင်သော အသွင်မှ ကြောက်လန့်သော အသွင်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

“ဒီလို အန္တရာယ်ကို မြင်လို့ ဖခင်က ငါ့သားကို သူ့ယောင်တောက် လိုက်ပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ဟာ လူယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့သားကို

လှည့်ဖြားမယ်၊ အခွင့်သာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားမယ်၊ ငါ့ သားဆီလာတဲ့သူက သူ့ယောင်မယ်နဲ့ မတူဘူးလား”

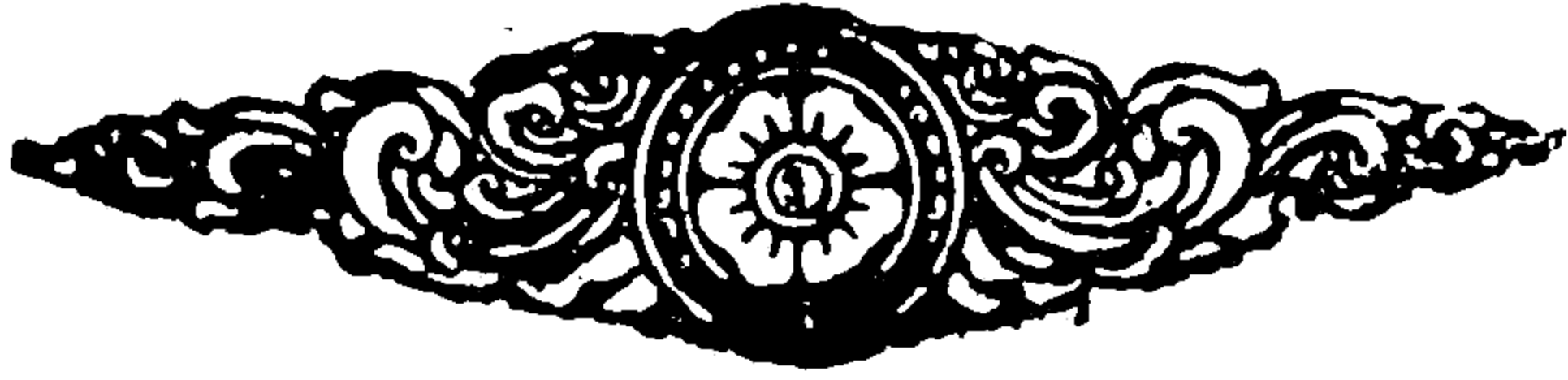
“အခုမှ သတိရပါပြီ ဖခင်၊ မှန်ပါတယ်၊ သူ့ယောင်မယ်ကလေး ပုံစံ အတိုင်းပါပဲ၊ သားကြောက်လှချည်ရဲ့ ဖခင်”

“ငါ့သားမှာတရားရှိပါတယ်၊ တရားနဲ့နေရင် ဘယ်အန္တရာယ်မှ မကပ် နိုင်ပါဘူး၊ ငါ့သားက တရားနဲ့မို့ သူ့မစားဝံ့တာပေါ့၊ နောင်ကို သူ့လာ ရင် အကပ်မခံနဲ့ပေါ့၊ ထမ်းပိုးကောက်နဲ့သာ ရိုက်လွှတ်၊ ကဲ- ငါ့သား၊ တရားသတိကိုသာ မပြတ်ရှိနေပါစေ”

“ကောင်းပါပြီ-ဖခင်။ ။ သား သတိလက်လွှတ်သွားလို့ ဒီလို ဖြစ်ရ တာပေါ့၊ ဘီလူးမတွေကို ကြောက်လှချည်ရဲ့၊ သတိထားပြီး တရား အား ထုတ်ပျံတော့မယ်”

....ဆိုစများလျား၊ ထားပချေဘိ၊ ငါ့ဝန်ရှိခဲ့။

(ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ)

တန်ခိုးတော်သခင် အရှင် နှစ်ပါး

(၁)

သိကြားမင်း၏ ဝေဇယန္တာနန်းပြာသာဒ် ထုပ်ကာကို ခြေမဖြင့်ညှပ်၍ လှုပ်ခဲ့သော တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်နှစ်ပါးရှိ၏။ တစ်ပါးမှာ အများ သိကြားပြီးဖြစ်သော အရှင် မောဂ္ဂလာန် အရှင်မြတ်ကြီးဖြစ်၍ တစ်ပါးမှာ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်မျှ ကိုရင်လေးဖြစ်သည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်က အကြောင်းရှိသောကြောင့် လှုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ကိုရင် ကလေးကမူ မိမိတန်ခိုးကို စမ်းသပ်လိုသည့် ဆန္ဒတွင် သာသနာ့ ဂုဏ်ကို ဆောင်လိုသောကြောင့် လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

(၂)

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ဇေတဝန်တွင် တရားထိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခိုက်၌ ဘုရားရှင်အထံသို့ သိကြားမင်းရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကေန္တ ဘုရားရှင်က သိကြားကို တရားတစ်စုံတစ်ရာ ဟောမည် သေချာသည်။ ယင်းတရားကို မိမိပါကြားနာလိုသည်။ သို့သော် တရားထိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေ၍ နောက်မှပဲ သိကြားထံ သွားရောက် မေးမြန်း နာကြားတော့ မည်ဟု အာရုံကပ်လိုက်၏။

ယခုတစ်လော သိကြားမင်းသည် သိကြားအသစ်ဖြစ်လာသည့်အချိန်မှ စ၍ ယခင်က ဖယ်ကတ်ကတ်နေခဲ့မိသမျှကို အတိုးချ၍ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ မကြာခဏ ချဉ်းကပ်လာတတ်သည်ကို တွေ့နေရ၏။

သိကြားအသစ်ဆိုသောစကားမှန်၏။ သိကြားမင်းဦးမာဃသည် ဘုရား ရှင်နှင့် ယခင်က ခပ်ကွာကွာသာနေခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးလိုသည် ကိုပင် တမန်ဖြင့် ရှိခိုးသည်။ ချဉ်းကပ်လိုလျှင်လည်း အမှတ်မဲ့ ကိုယ်ဟန် သွင်ပြင် မထင်မရှားဖြင့်သာ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ဣန္ဒာသာလာ လိုက်ဂူတွင် သက္ကပဉ္စာသုတ်တော်ကို ကြားနာရပြီးသော အခါတွင်မူ သောတာပန်

သိကြားဖြစ်လာ၍ တရားအမြင်အားဖြင့်လည်း သိကြားသစ်၊ သက်တမ်း အနေဖြင့်လည်း သိကြားသစ်ဖြစ်လာ၏။ အကြောင်းမူကား သက္ကပဉ္စာ သုတ်တော်ကို ကြားနာပြီးသည့်အချိန်၌ပင် နှစ်ပေါင်းသုံးကုဋေ ခြောက် သန်း မှိုင်းမှုန်ပြာရီ ပဝေသဏီက စတင်ခဲ့သော သူ့ သက်တမ်းကုန်ဆုံး၍ တရားနာခိုက်တွင်ပင် နတ်သက်ကြွကာ သိကြားအသစ် ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ သိကြားမင်းအသစ် ဦးမာဃ၏ အသက် သည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင် ငါးရာကျော်မျှသာ ရှိသေး၍ ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းနေခဲ့သော် နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းသုံးကုဋေခြောက်သန်းနီးပါးမျှ နေရပေဦးမည်။

“ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း” ဟု ဆိုရသည်မှာ နတ်တို့သက်တမ်းဟူသည် ကို သူ့ အရေအတွက်အတိုင်း ဖော်ပြရသော်လည်း အကြင်နတ်သည် သတိ ကင်းလွတ်၍ ကာမဂုဏ်ကြူး၏။ ဒေါသကြီး၏။ ထိုနတ်သည် သက်တမ်း အတိုင်း မနေရတော့ဘဲ ယင်းကျူးမှုကြီးများကြောင့်ရုတ်ခြည်းနတ်သက် ကြွနိုင်သည်။ မဟာစည်အဆုံးအဖြတ်အရ ယနေ့လူတို့ သက်တမ်းသည် ၇၅ နှစ်ဆိုသော်လည်း ၇၅-နှစ်မတိုင်မီ တစ်ဖြုတ်ဖြုတ်ကွယ်လွန်သကဲ့သို့ ပင်ဖြစ်၏။ သောတာပန်ဆိုသော်လည်း သောတာပန်တွင် ကာမဂုဏ်ရှိ၍ ဒေါသလည်းရှိသည်သာဖြစ်၏။

ယခုပင်ကြည့်ပါ။ သောတာပန် ဦးမာဃသည် ဘုရားရှင် အထံတော်မှ ယခုပင် ကြားနာခဲ့ရသော တရားတော်ကို နတ်သမီးများအကြားသို့ရောက် သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေ့လေပြီ။ နတ်စည်းစိမ်ဟူသည် မေ့လောက် အောင်လည်း ကြီးမားလှစွာ၏။

“လူတို့၏ ကာမရသထက် အထက်စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ ကာမရသ သည် အဆတစ်သိန်းမက သာလွန်၏။ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ ကာမရသ ထက် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ ကာမရသသည် အဆတစ်သိန်းမက သာလွန် ၏။ ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့သည် တာဝတိံသာသူ့ အလမ္ပုသာနတ်သမီး၏ ကာမ ရသအတွေ့နှင့် တွေ့လေရာ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် သတိမရဘဲ နတ်သမီးရင်ခွင်မှာ နေရ၏”။ (လယ်တီ ‘အနတ္တဒီပနီ’ စာ- ၁၄)

အရှင် မောဂ္ဂလာန်သည် တရားထိုင်ရာမှထ၍ ဘုရားရှင် တရားတော်ကို တစ်ဆင့်ကြားနာနိုင်ရန် သိကြားမင်းထံ ဝေဇယန္တာသို့ ရောက်သွားသော

အခါ ပထမသော် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တာဝတိံသာသို့ လာရိုးလာ စဉ်အတိုင်း ကြွလာမည်အထင်ဖြင့် သိကြားမင်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုပါ၏။ သို့သော် လာရိုးလာစဉ်မဟုတ်၊ ဘုရားရှင် တရားတော်ကို ကပ်ဆင့်ကြားနာလို၍ ရောက်လာပါသည်။ အဘယ်တရားများ ဟောကြား လိုက်ပါသနည်း ဟူ၍ အမေးပေါ်လာသောအခါ သိကြားမင်း ခမ္မာ မေ့လေပြီဖြစ်၍ အခက်တွေ့ရတော့သည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အထက်နတ်ရွာ စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာ စသည်တို့သို့ ဆွမ်းခံ သော်လည်းကောင်း၊ အလွတ် သော်လည်းကောင်း မကြာခဏ ကြွလေ့ကြွထရှိသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဘုရားရှင် လက်ထက် တော်၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်လာကြ သော နတ်သား-နတ်သမီးများအား တွေ့ဆုံမေးမြန်း၍ အဘယ်နတ်သား သည် အဘယ်ကုသိုလ်ကြောင့် အဘယ်နတ်ဘုံ၌ဖြစ်နေသည်၊ အဘယ်အမျိုး သမီးသည် ဆွမ်းကလေးတစ်ကြိမ်မျှ လောင်းလှူဖူးသော ကောင်းမှုကြောင့် ဝေဇယန္တာတွင် သိကြားမင်းကြီး၏ ရံရွှေတော်နတ်သမီးလေးဖြစ်နေသည် စသည်ဖြင့် လှူပြည်သို့ပြန်၍ ဟောကြားရန်ဖြစ်သည်။

အရှင်မြတ်ခမ္မာအတွက် ပြောရန်ရှိသည်ကား ယင်းသို့ကုသိုလ်သတင်းပို့ ဟောကြားမှုများကြောင့် ဘုရားရှင် သာသနာတော်တွင် သက်ဝင်သူတို့ တိုးပွားလာသည်မှန်ပါ၏။ သို့သော် ယင်းသို့ပြုမှုဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့်ပင် ဒိဋ္ဌိတို့ မျက်မှန်းကျိုးကာ အသတ်ခံရရှာသည်အထိ ဆုံးရှုံး၍ ကိုယ်ကျိုးစွန့် တော်မူခဲ့ရရှာသည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံမှ မမျှော်လင့်သောအမေးစကား မြွက်ကြားလာ သည်ကို ကြားရသောအခါ ဦးမာဃခမ္မာ မေ့လေပြီကြောင့် ပျာယာခတ် သွား၏။ သောတာပန်ရင့်မကြီးဖြစ်၍ မေ့နေပါပြီဘုရားဟုလည်း မလျှောက် ကြားဝံ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အမေးတော် စကားကို မသိနိုးနား၊ မကြား ကျိုးကျွန်ပြုကာ ဦးခေါင်းကိုဖယ်ယမ်းဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားသည်။ မပေါ်လာ။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်က သိကြားမေ့နေသည်ကို အစင်းသားသိသော်လည်း သူ့သတိပေါ်လာမည့်အချိန်ကို သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရင်း ခပ်မဆိတ် သီတင်း သုံးလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ဦးမာသအဖို့ သည်အတိုင်း ငူငူကြီးထိုင်နေ၍လည်းမဖြစ်သဖြင့် တစ်ဖက်တွင် အမေးတရားတော်ကို ပေါ်လာနှိုးဖြင့် အထပ်ထပ်စဉ်းစားရင်း တစ်ဖက်တွင်လည်း မိမိ၏ သတိအားနည်းမှုကို ဖုံးကွယ်သည့် အနေဖြင့် ဝါစာကမာစကားများ လျှောက်ထားသည်။

“တပည့်တော်မှာဘုရား၊ အများက သိကြားမင်းရယ်လို့ အထင်ကြီးခံရ ပေမယ့် နဲ့နဲကလေးမျှ မအားလပ်ရပါ။ နတ်ဆိုပေမယ့် လူတွေလိုပဲ ရှုတ်ကြ တာဘဲ၊ လင်ကွာ-မယားကွာကိစ္စ ဖြေရှင်းပေးရတာနဲ့၊ သားလု-မယားလု ကိစ္စ တရားစီရင်ရတာနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အားရတယ်ကိုမရှိပါဖူး။”

အရှင်မောဂ္ဂလာနိက ခတ်မဆိတ်ပင် နားထောင်နေသည်။

“မနေ့တုန်းကပဲ နတ်သားနှစ်ဦးရဲ့ ဗိမာန်နှစ်ခုအကြားမှာ နတ်သမီး တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလို့ နတ်သားနှစ်ဦး သူရသင့်-ငါရသင့် ငြင်း လိုက်ကြတာ ဘယ်လိုမှဖြေရှင်းလို့မရဘူး၊ ဒါနဲ့ တပည့်တော်ကဘဲသိမ်းပိုက် ပြီး ဖျန်ဖြေလိုက်ရတယ်၊ ဒါမျိုးတွေလဲရှိသေးဘုရား”

“နတ်သား - နတ်သမီးတွေ ဆိုတာဟာ အများအားဖြင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ နတ်သမီးရဲ့ ရင်ခွင်မှာအဆင်သင့်ဖြစ်လာကြပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့ အဲဒီလို ရင်ခွင်မှာမဖြစ်ပဲ ဗိမာန်နှစ်ခုအကြားမှာ ဖြစ်လာပါရော၊ ဒီနေ့ မနက်ပဲ အဲဒီကိစ္စမျိုး ပေါ်ပေါက်လာလို့ နတ်သမီးနှစ်ဦး သူရသင့်-ငါရသင့် လူလိုက်ကြတာ ဖြေရှင် လို့ မရတာနဲ့ တပည့်တော်ကပဲ ထိန်းသိမ်းမွေးမြူ လိုက်ရပြန်ပါရော”

အရှင်မောဂ္ဂလာနိက ရဟန်းတော်တို့နားနှင့်မလျော်လှသော သူ့ နတ်မှု ကိစ္စများကို ဟန့်တားသည့် သဘောဖြင့် အဟမ်း-အဟမ်း ဟု ချောင်းညှို့ သတိပေးလိုက်၏။ သို့သော် သိကြားအဖို့ တရားတော်ပေါ်မလာသေးသည် က ခက်သည်။

“ဒီကြားထဲ ယောက္ခမဝေပစိတ္တိအသုရာကြီးက အရက်တွေမိုးမွန်အောင် သောက်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ လာလာနှောင့်ယှက်ခံရတဲ့ ဒုက္ခကလဲ ရှိသေး ဘုရား၊ မိုးသံလေသံကြားရင် စစ်ချီပြီးတိုက်ခိုက်လာတဲ့ရန်ကို ဘုန်းလှန်ပစ် ရတဲ့ ဒုက္ခကြီးကလဲ မကြာမကြာဘဲဘုရား၊ သိကြားမင်းဘဝ ဆိုပေမယ့် အေးချမ်းရတယ်လို့ မရှိလှပါဘူး”

သူ့စည်းစိမ်ကိုတော့ ဖုံးကွယ်၍ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကိုသာ ပြောနေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မဟန်တော့ပြီ။ ဦးမာဃသတိရလာအောင် ပြုလုပ် ရပေတော့မည်ဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန် ထိုင်နေရာမှထသည်။ သိကြားက အရှင် မောဂ္ဂလာန် ပြန်ကြွလေတော့ပြီလားဟု မဖြေနိုင်သည့်ဒုက္ခမှ ကင်းဝေးမည် ကြောင့် ဝမ်းသာသည်။

ပြန်ကြွသည်မှန်၏။ သို့သော် တာဝတိံသာမှ ထွက်ကြွလာခဲ့ခြင်းမဟုတ်၊ ဝေဇယန္တာမှထွက်ကြွ၍ ဝေဇယန္တာ ထုပ်ကာထိပ်ဖျားသို့ တက်ကြွခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား သိကြားမင်း ထိတ်လန့်သတိရလာအောင် ဝေဇယန္တာကြီးကို လှုပ်ခါတော့မည်။

မည်မျှစည်းစိမ်ကြီး၍ မေ့လျော့နေသည် ဆိုစေ၊ ထိတ်လန့်ဖွယ် ဘေး ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်လာရပြီဆိုလျှင် ကိုးကွယ်ရာကို သတိရလာမြဲဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ အဖို့မူ ရတနာသုံးပါးကို သတိရလာသည်။ တရားကို သတိရသည်။ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဥပုသ်စောင့်သည်။ ရဟန်းဝတ်သည်အထိပင် တရားသက်ဝင်လာသည်။

ဤနည်းဖြင့် တရားတော်ကို မနာရလျှင် မပြန်ဟု ခိဋ္ဌာန်သမှု ပြုလာ ခဲ့သော အရှင်မောဂ္ဂလာန်က တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဝေဇယန္တာ အထွတ်ကို ခြေမနှင့်ဆွဲညှစ် လှုပ်ခါလိုက်သောအခါ လေတွေ ခံရသော ကြက်မွေးကဲ့သို့ ဝေဇယန္တာကြီး ပျက်ပြိုတော့လု မတတ်ဖြစ်ပြီး သိကြားနှင့်တကွ သူ့ နတ်သမီးတွေပါ ကျမ်းထိုးမှောက်လှန် ပြောင်းဆန်ကုန်တော့သည်။

ထိုအခါကျမှ တရားတော်ကိုသိကြားမင်း သတိရလာကာ ဝေဇယန္တာ အပြင်သို့ထွက်၍ အရှင်မြတ်ကို ဖူးတွေ့ပင့်ခေါ်ကာ “တပည့်တော် သတိ ရပါပြီ၊ ကြွတော်မူပါ၊ တပည့်တော်တို့ကို သည်းခံပါဘုရား” ဟု လျှောက် ထား ပင့်ဖိတ်ပြီး ကြားနာခဲ့ရသောတရားတော်ကို ပြန်လည်ဟောပြုသည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကြားနာသာဓုခေါ်ပြီးနောက် ထွက်ကြွသွားသည်။

ထိုအခါမှ သိကြားမင်းသက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ သူ့ အနီးသို့ နတ်သမီး များ ကပိုကရိုနှင့် ဝိုင်းအံ့လာကြသည်။

“ဒီတစ်ခါ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက တယ်ပြီးဒေါသကြီးပါလား အရှင် သိကြားမင်း”

“ဟဲ့-ဟဲ့၊ ဒီလိုမပြောရဘူး၊ အရှင်မြတ်တို့လို ရဟန္တာမှာ ဒေါသ ဆိုတာမရှိဘူး၊ ငါ့အပြစ်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပါကွယ်ရဲ့”

“အရှင်သိကြားမင်းက ဘယ်လိုအပြစ်များလုပ်မိလို့ပါလဲ”

“နင်တို့ကြောင့် သတိမေ့တဲ့အပြစ်၊ နင်တို့ကြောင့်ဟဲ့၊ နင်တို့ကြောင့်”

(၃)

ဤသည်ကား ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဝေဇယန္တာကို ခါလှုပ်ပုံဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ်လှုပ်သူမှာ လင်္ကာဒီပ သီဟဋ္ဌ သာသနာခေတ်ရောက်မှ ကိုရင်လေး သံဃာရက္ခိတဖြစ်သည်။

ကိုရင်လေးမှာ ခုနစ်သားအရွယ် ငယ်လှစွာသေး၏။ ငယ်သော်လည်း သဒ္ဓါတရားနှင့် ဉာဏ်အမြင်တွင်မူ လေးနက် ကြီးမားလှသောကြောင့် ရဟန်းတော်ကြီး များက ချစ်စနိုးစွာ ဝိုင်းဝန်း စောင့်ရှောက်အပ်သော ကြောင့် သံဃာရက္ခိတ-သံဃာတော်တို့ အစောင့်အရှောက်ခံ ကိုရင်လေးဟု အမည်ရသည်။ ဉာဏ်အမြင်ကြီးမားသူဟု ဆိုရသည်မှာကား ကိုရင် သံဃာ ရက္ခိတသည် ခုနစ်သားအရွယ်နှင့်ပင် ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တခေါ် ပညာရော တန်ခိုးပါ ဘက်စုံပြည့်ရဟန္တာဖြစ်လာသောကြောင့်တည်း။

ဤသည်ကား ဘုရားရှင် သာသနာတော်ဝယ် အသစ်အဆန်း မဟုတ် တော့။ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ် စသည်အရွယ်မျှနှင့် ရဟန္တာ ဖြစ်လာကြသော ပါရမီရှင် ကိုရင်ကလေးများ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ အမြောက်အမြား ရှိ၍၊ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ကို ထားဦး၍ (လေးနှစ်၊ ငါးနှစ် အရွယ်မျှ ဖြင့်ပင် ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ကြသော) ကိုရင်ကေဒီပီယ၊ ကိုရင်ပဒုမ၊ ကိုရင်ပဉ္စသီလသမာ ဒါနိယတို့ပင် ရှိခဲ့ကြ၏ဟု အပဒါန်ကျမ်းတွင် အသင်အရှား ဖော်ပြထား သည်။ အသက်အရွယ်ဟူသည် အကြောင်းမဟုတ်၊ ပါရမီဓာတ်ခံ ရင့်သန် လာခဲ့ပါသော် အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားလေးသည် မွေးကင်းစ သာသာ အရွယ်၌ပင် ခမည်းတော်ဘုရင် လယ်ထွန် မင်္ဂလာပြုခိုက် သပြေ ပင်ရိပ်ဝယ် သိပ်ထားစဉ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ စျားနံဝင်စားခဲ့သည် မဟုတ် ပါလော။

ကိုရင် သံဃာရက္ခိတကို သံဃာတော်တို့ စောင့်ရှောက်ကြရာ၌ ရင်အုပ် မကွာ စောင့်ရှောက်သော ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည်ကား-အရှင်နာဂမထေရ်ကြီး

ဖြစ်၏။ အရှင် နာဂမထေရ်ကြီး ဟူသည် သီဟဋ္ဌသာသနာဝယ် တန်ခိုး အရာ၌ ထင်ရှားလှသူဖြစ်ရာ၊ တန်ခိုး တေဒဂ်သခင် အရှင် မောဂ္ဂလာန်၏ တပည့်များသည် တန်ခိုးအရာ၌ ထင်ရှားကြသကဲ့သို့ အရှင် နာဂထေရ်၏ တပည့်များသည်လည်း တန်ခိုးအရာ၌ ထင်ရှားကြသည်။ ယင်းတပည့်များ အနက် ကိုရင်သံသရာကိုတမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။

အရှင်နာဂမထေရ်ကြီး တန်ခိုးအားဖြင့်ထင်ရှားပုံမှာ- အရှင်မြတ်သည် အအေးခတ်ကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း အများအားဖြင့် သမုဒ္ဒရာ အောက်ဝယ် ရေပြင်ကို လိုဏ်ဂူသဖွယ် ထွင်းဖောက်ဖန်ဆင်း၍ သီတင်းသုံး တော်မူလေ့ ရှိသည်။

ဤတွင် သမုဒ္ဒရာပျော် ကိုယ်တော်နှစ်ပါး အထင်အရှား ပေါ်ပေါက် လာ၏။ တစ်ပါးမှာ ဘုရင် သီရိဓမ္မာ အသောကရာဇာ အလှူတော်ဝယ် မာရ်နတ်ရန်ကိုတန်းလှန်ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားခဲ့သော အရှင်ဥပဂုတ္တဖြစ်၏။

အရှင် ဥပဂုတ္တက အရှင် နာဂထက် သမုဒ္ဒရာကို ပို၍ နှစ်ခြိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ အရှင်ဥပဂုတ္တက သမုဒ္ဒရာဝယ် ကြေးပြာသားဒိ ကျောင်း ဖန်ဆင်းကာ အစဉ် သီတင်းသုံး၍ အရှင်နာဂကမူ နေရာသီ ပူအိုက်သည့် အချိန်များတွင်သာ ရေလိုဏ်ဂူ ဖန်ဆင်း၍ သီတင်းသုံးသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က တန်ခိုးတော်အရှင် ရဟန္တာ ကိုရင်ကလေး များအနက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏တပည့် ကိုရင်ပဏ္ဍိတ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီထွေး ကိုရင်ရေဝတ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တပည့် ကိုရင်သုမန၊ ကိုရင် သံကိစ္စ စသည့် တန်ခိုးအားဖြင့် ထင်ရှားကြသည်။

ထင်ရှားဟန်ကား ကိုရင်ပဏ္ဍိတ၏ တန်ခိုးကြောင့် မွန်းမတည့်ရန် နေ မင်းကိုပင် နေနတ်သားက တားထားပေးခဲ့ရသည်။ ကိုရင် ရေဝတက မိမိ သီတင်းသုံးသော ဆူးတောကြီးကို တန်ခိုးဖြင့် ပယ်ဖျက်ကာ ဘုရားရှင် နှင့် သံသရာတော်များကို ကျောင်းတော်များအဖြစ် ဖန်ဆင်း ပေးလှူသည်။ ကိုရင် သုမနက ဘုရားရှင် ခြေတော်ဆေးရန်အတွက် ပန္နရ နဂါးမင်း၏ အနုဝတတ်ရေကို ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သယ်ယူပေးသည်။ ကိုရင်သံကိစ္စကမူ သူ့ကို သတ်လတ္တံ့သော ခိုးသားလူဆိုးများကို တန်ခိုးဖြင့် ကယ်ချွတ်၍ တရားရှင် ရဟန်းများ အဖြစ်သို့ပင် သွတ်သွင်းပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုအရှင်ကိုရင်လေးများသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကဲ့သို့ သိကြားမင်း ဝေဇယန္တာကိုလှုပ်ခါသူ ဟူ၍ကား တစ်ပါးမျှမရှိ။ မိမိသာ ရဟန္တာတန်ခိုးရှင်ဖြစ်ခဲ့ပါသော် သာသနာတော်ဝယ် ကိုရင်ကလေးများသည်ပင် တရားအစွမ်းထက်သူ ဖြစ်ကြတကားဟု ထင်ရှားစေရန် ဝေဇယန္တာကိုလှုပ်ခါပြုမည်ဟု အာရုံကပ်ထားခဲ့သည်။

အာရုံ ကပ်ထားသည့် အတိုင်းပင် တန်ခိုးရှင် ဖြစ်လာသော အခါ ဝေဇယန္တာရှိရာ တာဝတိံသာသို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ကြွသွားလေသောအခါ ချစ်စဖွယ် ကိုရင်ကလေးဖြစ်၍ သိကြားမင်းကသာ မက နတ်သမီးအများကပင် ကယုကယင် အမှုအရာဖြင့် ဆီးကြိုကြသည်။

လူကြီးများက ချစ်စဖွယ်ကလေး သူငယ်များကိုတွေ့လျှင် ကယုကယင် ချစ်ခင်ကျီစယ်တက်ကြသည်မှာ မေတ္တာ၏ သဘာဝပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း ‘လူငယ်ဟုတ်ကြီး’ ဆိုသကဲ့သို့ တန်ခိုးပညာကြီးမားလေသောအခါ ကျီစယ်မှားဘတ်ကြသည်လည်း ရှိ၏။

ဖော်ပြပါ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ကိုရင် သုမနကလေးကို ရဟန္တာမှန်း မသိသော သံဃာကြီးများက ချစ်စနိုးဖြင့် ကျောသပ်ခေါင်းပုတ်စသည်ဖြင့် ကယုကယင်ပြုကြသည်ကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်တားမြစ်တော်မူရသည်။ ကိုရင်ကလေးများကို ထားဦး၍ ကလေးပမာ ခန္ဓာကိုယ် သေးငယ် ယုသော လက်ဝဲတော်ရံ မထေရ် အရှင်လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယအရှင်မြတ်ကြီးကိုပင် လျှင် မသိသော ရဟန်းများက ချစ်စနိုးဖြင့် မထီမဲ့ပြုကြသည်ကို ဘုရားရှင် တားမြစ်တော်မူသည်။

ရဟန္တာ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် အပထား၊ တန်ခိုးတော်ရှင်ဖြစ်သည်မှာ ကား တာဝတိံသာသို့ပင် ကြွလာနိုင်သည်ကြောင့် သေချာ သော်လည်း ချစ်စဖွယ်အရွယ်ကလေးဖြစ်သောကြောင့် နတ်သမီးများက ဝိုင်းအုံယုယ ကြိုဆိုကြသည်။

“ကိုရင်လေး၊ တာဝတိံသာကိုဘာကိစ္စကြွရောက်လာပါသလဲဘုရား”
“အသင်တို့ ဝေဇယန္တာကို လှုပ်ခါကြည့်မလို့ပါ” ဟု ရှင်းရှင်းပင် မိမိ ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောသည်။

“အံမယ်— ကိုရင်လေးက လက်တောက် လောက်နဲ့ အမေ့ နို့ရည်နဲ့ တောင် မပျောက်သေးဘူး၊ အကြံအစည်ကတော့ ကြီးကျယ်လှပါချည့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်များ အရှင် မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်ကြီးလို့ မှတ်ထင်နေလေ သလား”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ”

“ဝေဇယန္တာကို လှုပ်ခါနိုင်တာ အရှင်မောဂ္ဂလာန် တစ်ပါးပဲရှိတယ်၊ ကိုရင်လေးကသာ လှုပ်ခါနိုင်မယ်ဆိုရင်.... ’

နတ်သမီးတို့စကားမဆုံးမီပင် ကိုရင် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဝေဇယန္တာ ထုပ်ကာ အထက်သို့တက်သည်။ ထုပ်ကာအဖျားကိုကိုင်သည်။ လှုပ်ခါသည်။ သို့သော် နကမ္ပတိ။ နည်းနည်းကလေးမျှ ဝေဇယန္တာကြီးမလှုပ်။

နတ်သမီးများက ကြည့်ရင်း ပြောင်လှောင်သည့်သဘောဖြင့် ရယ်ရယ် မောမော တသောသောဖြစ်နေကြသည်။ သိကြားမင်းကမူ မသိကျိုးကျွန် ပြု၍နေသည်။ ကိုရင်လေး ပြန်လာခဲ့သည်။ နေသေးသပ ချုံထဲက၊ ချို သွေးသပ တမြေမြေ။

(၄)

ကိုရင် သံသရာကွဲတသည် ကွေးသောလက်ကို ဆန့်လိုက်သကဲ့သို့ တာဝတိံသာမှထွက်ခွာ၍ ထိုအခိုက် သမုဒ္ဒရာဧရလိုဏ်ဂူဝယ် သီတင်းသုံးလျက် ရှိနေသော ဆရာသခင် အရှင် နာဂမထေရ်ကြီးအထံသို့ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

လှုပ်ခါနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသော ဝေဇယန္တာကို မလှုပ်ခါနိုင်ခဲ့သည်ကို မကျေနပ်။ အဘယ့်ကြောင့် မလှုပ်ခါနိုင်ရမည်နည်း။ ဝေဇယန္တာ မျှမက ဗြဟ္မာမင်းကြီးစံရာ ဗိမာန်ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ ပရမာဏျမူရုပ်ကလာပ်တို့ စုစည်းထားအပ်သောအရာမျှဖြစ်သည်။ ကေန္တ မိမိအဖို့ တန်ခိုးနည်းလမ်း တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေ၍ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ယင်းအမှားကိုပြုပြင်ပေးနိုင်မည့် ဆရာအားကိုး ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော့။ ယင်းအားကိုးဖြင့် ဆရာ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

“သံသရာကွဲတ။ ။တာဝတိံသာက စစ်ရှုံးပြန်လာခဲ့သည်ကို မဟုတ်သလော့’

ဆရာမထေရ်ကြီးက မိမိဖြစ်ရပ်ကို အစင်းသားသိပြီးအနေဖြင့် ကြိုတင် မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“မှန်လှပါသည် အရှင်ဘုရား”

“ရှုံးပေမပေါ့၊ မင်းရဲ့ တန်ခိုးနည်းလမ်းကလွဲမှားနေပေသကဲ့”

“နည်းလမ်းမှန်ကို ညွှန်ကြားတော်မူပါဘုရား”

“သင့်ကို အရာဝတ္ထုများအားရွှေ့လျားစေသော ကသိုဏ်းနည်းလမ်းကို သင့်ကြားခဲ့ပြီး မဟုတ်လော၊ နွားချေးခြောက်ကို ရွှေ့စေလိုသော် အဘယ်သို့ ပြုရမည်နည်း”

“အာပေါကသိုဏ်းကိုဝင်စား ရပါမည်ဘုရား”

“မုန့်ဆီကြော်သည်၏ဒယ်အိုးမှ မုန့်များသည်အဘယ်ကြောင့်ရွှေ့လျား နေသနည်း”

“အာပေါဓာတ် ဆီကြောင့်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် သဘောပေါက် ပါပြီ၊ ပြန်ဖို့ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

ရုတ်ခြည်းပင် တာဝတိံသာသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ သိကြားမင်းနှင့် နတ်သမီးများက ယခင်အတိုင်းပင် ဆီးကြိုကြသည်။ သိကြားမင်းကရိုသေ သမှုပြု၍ ကြိုဆိုပါ၏။ နတ်သမီးများကမူ ရိုသေသယောင် ရိုသေ၍လည်း လှောင်ပြီးဖြင့်ဆီးကြိုးဝိုင်းအုံလာကြသည်။

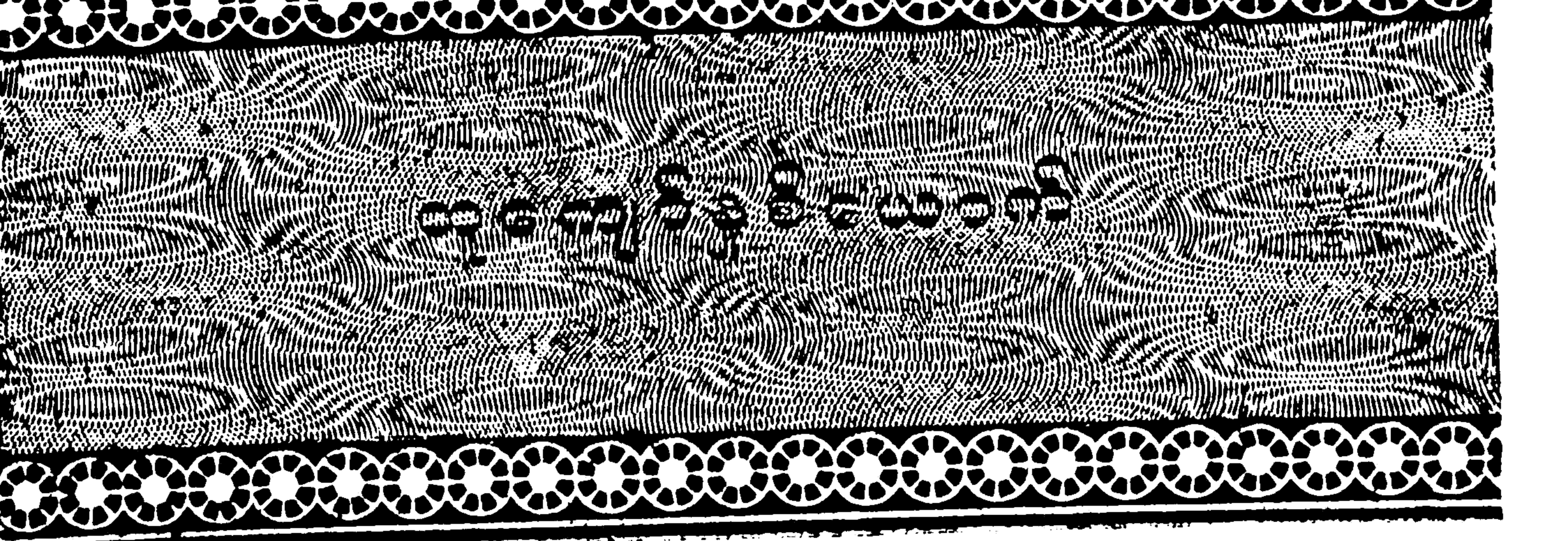
“ကိုရင်လေး၊ ကြွလာပြန်ပြီလား၊ တစ်ခါအရှက်ကဲ့တာနဲ့ မမှတ်သေးလို့ နှစ်ခါ အရှက်ကဲ့ချင်ပြန်ပြီလား” ဟု နတ်သမီးတစ်ယောက်၏ အလှောင် စကားကို သိကြားမင်းက “ဟဲ့-နင်တို့မလှောင်ကြနဲ့၊ ကိုရင်လေး စိတ် မထင်ရင် နင်တို့ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ခုတစ်ခါ ပြန်လာတာက သူ့ ဆရာ အရှင်နာဂမထေရ်ကြီးဆီက နည်းရလာခဲ့ပြီ” ဟု နတ်သမီးများကို ဟန့်တားရင်း ကိုရင်လေးဘက်သို့ဦးခိုက်၍ ‘အရှင်မြတ် ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ပြုမူတော်မူပါ၊ သို့သော် တပည့်တော်များကို သနားသော အခဲဖြင့် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်သည် ဆိုရုံမျှ ပြုမူတော်မူပါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အရှင်မြတ် လှုပ်တုန်းကဖြင့် တပည့်တော်တို့မှာ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် ဒုက္ခရောက်ကြ ရပါတယ်ဘုရား’ ဟု တောင်းပန်စကား လျှောက်ကြားလိုက်သည်။

“ငါ့ကြောင့် အသင်တို့မှာ ဒုက္ခမဖြစ်စေရပါ”

မှန်၏။ ဝေဇယန္တာထုပ်က အပေါ်သို့တက်ကြွကာ အာပေါကသိုက်ကို ဝင်စားလိုက်သောအခါ ဝေဇယန္တာကြီးသည် ရေပြင်ထက်ပမာ ကြွတက်လာသည်။ ထုပ်က အချွန်ကို ခြေမဖြင့်ညှပ်၍ လှုပ်ရှားစေလိုက်သောအခါ ဝေဇယန္တာကြီးယိမ်းယိုင်လာသည်။

ဤမျှသာဖြစ်၏။ ကိုရင့်ဆန္ဒ ပြည့်ဝပေပြီ။ ဝေဇယန္တာဆိုင်ရာ တန်ခိုးတော် အရှင်နှစ်ပါး၏ အကြောင်းရပ်ပါတည်း။ ။

ကလေးဆူငယ်များကို ပညာသင်ချင်အောင်

(၁)

မောင်ငယ်ရင်သွေး၊ နာဘိလေးလော့
 ရှေးသရောအခါ၊ ပြည်ဗာရာဇဝယ်
 ကုဋေကြွယ်သား၊ သူဌေးအားလျှင်
 သားတစ်ယောက်ဖြစ်၊ ချစ်၍တစေ
 အိမ်မှာနေ၍၊ စာပေမကျ
 မိဘစုတေ့၊ ခန္ဓာရွှေသော်
 အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်ဘယ်မှာ
 မသိပါငြား၊ သူဌေးသားသည်
 သို့ထားမတတ်၊ အရပ်ရပ်၌
 နှံ့အပ်ဥစ္စာ၊ ရှိသည့်ငှါကို
 များစွာကျွန်ပေါင်း၊ မကောင်းခိုးသူ
 ယူ၍ပြေးရှောင်း၊ အိမ်ကိုရောင်းလျက်
 ထောင်းထောင်ကြညက်၊ ခွက်လက်စွဲကာ
 တောင်းစားပါလည်း၊ နင်သာလူမိုက်
 ဒုစရိုက်ဟု၊ ရိုက်ပုတ်လိုက်ကြ
 ရွာမှထွက်လေ၊ တောမှာသေသည်
 ကောင်သေလင်းတကျ၏တည်း။ ။

ဆားတုံဆရာတော်

ကလေးဆူငယ်များကို ပညာသင်ချင်အောင်၊ သို့မဟုတ် မိဘဖြစ်သူက ပညာ သင်စေချင်အောင် ယနေ့ခေတ် ကျောင်းသား လူငယ်များ အထိ ရည်ညွှန်းသောနာမည်ကျော်လင်္ကာဖြစ်၍ ဆားတုံဆရာတော်က ရှေးသရော အခါ၊ ပြည်ဗာရာဇဝယ်' ဟု အတိတ် ဇာတ် တော် ကို ရည်ညွှန်းစေကာမူ ဘုရားရှင်လက်ထက် ပစ္စုပ္ပန်ခေတ်တွင်လည်း အလားတူ ဖြစ်ရပ်ဇာတ်လမ်း ရှိနေသည်သာဖြစ်၏။ စင်စစ်သော်ကား လောကီထူပွတ် လူတို့ဇာတ်ဟူသည်

အတိတ်ဖြစ်၍လည်း မဟောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်၍လည်း မသစ်၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မျှသာတည်း။

ကလေးသူငယ်တို့ ယေဘုယျသဘာဝကား ဆရာကြောက်ရာ၊ ကြိမ်လုံး ကြောက်ရနှင့် ပင်ပန်းစွာသင်ယူရသော ပညာဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မသင် ယူချင်။ သင်ချင်အောင် မိဘဖြစ်သူက ချောတစ်လှည့် ခြောက်တစ်ခါ တိုက်တန်းယူရသောအလုပ် ဖြစ်သည်။ ‘ပုဗ္ဗာစရိယ၊ မိနှင့် ဖ’ ဟူသော စကားမှာ တတ်သိလိမ္မာအောင် ရှေးဦးစွာ သင်ကြားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ တတ်သိလိမ္မာစေအောင် ကျောင်းသို့ စေလွှတ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆားတုံဆရာတော်၏ လင်္ကာအဓိပ္ပာယ်တွင် ‘မိဘဖြစ်သူက ပညာသင်စေချင်အောင်’ ဟု ဖော်ပြရသည်။ ဤ ဝတ္ထုနှင့် မှ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်သည်။ အကြောင်းမူကား အနာထပိဏ်၏ အစ်မ သုသီရိမင်္ဂလာ သည် သူတို့၏ ဧကပုတ္တ-တစ်ဦးတည်းသော သားကလေး မောင်ဘောဂကို ပညာမသင်စေခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ပညာသင်ခြင်းဟူသည် ပင်ပန်းသောအလုပ်ဖြစ်၏။ ကျောင်းထားလျှင် ဧကပုတ္တ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်၍ ကျောင်းသား အချင်းချင်း ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း ခံရမည်။ ဆရာဖြစ်သူ၏ ကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက် ခံရမည်။ ဤကား မောင်ဘောဂ၏ မိဘနှစ်ပါးအမြင်ဖြစ်၏။

သည့်ထက် ကြီး မား သော အ မြင် ကား ‘အလဿဿ၊ ကုတောသိပ္ပံ၊ အသိပ္ပဿ၊ ကုတောဓနံ။ ။အလဿဿ-ပျင်းသောသူအား၊ ကုတောသိပ္ပံ- အတတ်ပညာ အဘယ်မှာရအံ့နည်း။ အသိပ္ပဿ-အတတ်ပညာ မရှိသောသူ အား၊ ကုတောဓနံ-ဥစ္စာ အဘယ်မှာ ရအံ့နည်း’ ဟူသော နိတိစကားအရ အတတ်ပညာ ဟူသည် ဥစ္စာအတွက် သင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်သက်မက ဆယ်သက်ပင်စားသုံး၍မကုန်နိုင်သော မိမိတို့သားအတွက် အဘယ်အတတ် ပညာကို လိုနေပါသေးသနည်းဟူသော အမြင်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ စင်စစ်သော် ကား သားတစ်ယောက်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်သော မိဘ များ၏ အချစ်လွန်ဆင်ခြေပင်ဖြစ်ပေသည်။

မကြာမီပင် သူတို့မိသားစုသို့ လောကခံ မုန့်တိုင်းက ဝင်မေ့လာသည်။ ရှေးဦးစွာ ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်သည်။ မကြာမီပင် မိခင်ကွယ်လွန်မည် ရှိပြန်

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

သောအခါ လူနာမေးစေ့က်လာသော မောင်ငယ်အနာထပိဏ်သို့ သူ့ သား ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါရန် အပ်နှံ၍ စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု ပဋိညာဉ် ခံလိုက်ရသည်။ မကြာမီ ကွယ်လွန်သွားသည်။ မအပ်လျှင်လည်း တူရင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း စောင့်ရှောက်ရမည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် ကျိကျိတက် ပြည့်စုံနေသော မောင်ဘောဂက အဆုံးအမ ခံနေရလျှင် မလွတ်လပ်မည်ကြောင့် ဘယ်သူ့ အဆုံးအမ အစောင့်အရှောက် ကိုမျှ ခံနေစရာမလိုဘူးဟု တစ်ဆင့်သတင်းလွှင့်၍ ပစ်ထားလိုက်ရသည်။ နဂိုကမှ အလိုလိုက် သားဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆိုးချင်ချင် မိုက်ချင်ချင်တွင် အရွယ်ကလေးရောက်လာချိန်၌ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားသော အခါ၊ ဆယ်သက်ဖြုန်း၍ မကုန်ဟုဆိုသော မောင်ဘောဂအဖို့ အောက်ခြေလွတ် ချင်တိုင်း လွတ်ပြီတည်း။

သူဌေးကလေး မောင်ဘောဂ ဝန်းကျင်တွင် သာပေါင်း ညာစား အပေါင်းအဖော် သူငယ်ချင်းဆိုသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အန္တိမအလုပ်များဖြစ်သော အရက်သောက်ခြင်း၊ ကြွအံ ကစားခြင်း၊ မိန်းမလိုက်စားခြင်းတို့ဖြင့် နေ့မအား ညမနား ဆိုရလောက် အောင် မိုးမှုန်နေသည်။ ပျော်ရင်းပါးရင်းဖြင့် ‘အရှေ့အနောက်၊ တောင် မြောက်ဘယ်မှာ၊ မသိပါငြား’ ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ပညာမဲ့သော မောင်ဘောဂမှာ မိမိ၏ ပစ္စည်းများ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် လျော့ပါးပျက် ပြုန်းသွားသည်ကို မသိလိုက်ပေ။

‘ပညာဟူသည် မြတ်ရှေ့အိုး’ ဆိုသည်ကို နားမလည်ခဲ့။ ‘ဥစ္စာဟူသည် မျက်လှည့်မျိုး’ ဆိုသည်ကိုလည်း သာ၍ နားမလည်ခဲ့။ အသပြာ ဟူသည် လိုသည့်အခါ တံတင်း(သေတ္တာ) ထဲက ထွက်လာသည်ဟုသာ သူထင်ခဲ့ သည်။ ဆိုလိုရင်းကား ဆယ်သက်စား မကုန်ဆိုသော ပစ္စည်းများသည် မိဘမျက်နှာလှဲ၍ တစ်နှစ်ကျော်မျှအတွင်းမှာပင်နေထိုင်ရာတိုက်ကိုပါရောင်း ချပစ်လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ နေစရာမရှိတော့၍ ဇရပ်တစ်လှည့်၊ ကျောင်းတစ်လှည့်ဆိုသလို မှီခိုကပ်ရပ်ရသည်။ ရစရာရှိနေသေးသမျှ မျက်နှာ အပြဲသားကြီးတွေနှင့် မိတ်ဆွေဆိုသူ သာပေါင်းညာစားများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက် ကုန်၏။ အချို့က မျက်နှာလှဲနေကြသည်။ အချို့က မျက်နှာ လှဲရုံမက

တံထွေးပင်ထွေးကြသည်။ လူမိုက် ဒုစရိုက်ကောင်ဟု တိုးတိုး တစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံရှုတ်ချကြသည်။ သူဌေးလေး ဟူသော အမည်မှ ဒုစရိုက် ကောင်အမည်သို့ သိသိသာသာ ကူးပြောင်းလာ၏။ ထိုအခါ သူစိမ်း တစ်ရံ ဆံများကိုပင်ပေးကမ်းပြုစုနေသော ဦးလေးအနာထပိဏ်ကို သတိရလာ၏။ မိမိ၏ မထိမဲ့ပြုထားခဲ့မှုကြောင့် မကပ်ဝံ့။

သို့သော် စားရမဲ့ ဝတ်ရမဲ့လွန်းသောအခါ မတတ်သာတော့၍ ဦးလေး ထံသို့ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား၍ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ထိုအခါ ညှိုးနှမ်း သောအသွင်ဖြင့် ကျက်သရေကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော တူမောင်ကို တွေ့ရ၍ ကရုဏာသက်မိ၏။ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ ဟူသော အစ်မဖြစ်သူ၏ အမှာ စကားကိုလည်း သတိရသည်။

“မင်းဟာ တွင်းတူးပြီး မိုက်တဲ့ အကောင်ပဲ။ အေးလေ- ပညာမရှိ တော့လဲ မိုက်ပေမှာပေါ့၊ သို့သော် လူဆိုတာ ပညာမရှိပေမယ့် သတိရှိရင် ပြင်လို့ရနိုင်ပါတယ်၊ မင်းအဖို့ သင့်လျော်တဲ့ဘဝကတော့ ရဟန်းဘဝပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ရဟန်းလုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ရဟန်းတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော် သတိရပါပြီ၊ ဦးလေကသာ ထောက်ပံ့ မယ်ဆိုရင် လူအဖြစ်နဲ့ပဲ ကောင်းကောင်းနေပါ့မယ်”

သံဝေဂကလေးများ ရလေမလားဟု အနာထပိဏ်က ရဟန်းဘဝကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။ လူအချို့သည် ရာထူးနှင့် ဥစ္စာစည်းစိမ် မိုးမှန်နေ သောအခါ ရဟန်းဘဝနှင့် ကျောင်းကန်ဇရပ်ကို သတိမရသော်လည်း ရာထူးစည်းစိမ် နိမ့်ကျသောအခါတွင်မူ သတိရလာကြ၏။ အချို့ ရဟန်း ဝတ်ကြ၏။

ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဟူသော ဒုပေနာပေသမားများနှင့် နှိုင်းစာ လျှင် သံဝေဂဉာဏ်အခြေခံ ရှိသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းသော ရောက်ခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ မောင်ဘောဂလို ပညာပေတုံးသမားတို့အဖို့ ကား အဘယ်ပုံရောက်နိုင်ကူးပြောင်းနိုင်ပါအံ့နည်း။

“ကောင်းပြီ၊ သတိရတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းက တူဖြစ်နေ တော့ ညာတကာနဲ့ သင်္ဂဟောအရ မင်းကို အသပြာ နှစ်သောင်းထုတ်ပေး

လိုက်မယ်၊ ဒီအသပြာနဲ့ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ရင်း တင့်တောင့်တင့်တယ်၊ မင်း
လိမ္မာရင်- သူဌေးတောင်ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ- သွားပေတော့”

အဘယ်ပုံလိမ္မာပါအံ့နည်း။ ခွေးမြီးကောက်ဟူသည်ကို ကျီတောက်စွပ်၍
မရမြဲတည်း။ အကြောင်းကား ဦးလေးဖြစ်သူ သိမှာ ကြားမှာစိုး၍ ငွေရ
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တောဖက်သို့ထွက်သွားသည်။ မျက်နှာပြွဲကြီးတော့နှင့်
ညာတတ် လှိုင်းတတ်သော မိတ်ဆွေဆိုသူ မြို့သား လူလည်များကိုလည်း
စိတ်နာသည်။ သူဌေးဘဝမှ ခွေးဘဝရောက်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း ရှက်သည်။

‘ဘိန်းဘင်းကဇော်၊ လှော်စာအရက်’ ဟူ၍ ယောက်ျားတို့၏အောက်
ခြေ သေရည် သေစာများနှင့် ပတ်သက်၍ တွဲဖက် ဝေါဟာရများ ရှိ၏။
သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဘိန်းတို့ဘင်းတို့မပေါ်သေး။ ကဇော်
လှော်စာ၊ အရက်တို့သာရှိသည်။ အားလုံးကိုပင် အနည်းဆုံး ဇနီးဖြစ်သူနှင့်
ပင် ရန်ဖြစ်စွဲအောင် ရဲရင့်သည်။ ရဲဆေးဟုဆို၍ သုရာ သို့မဟုတ် သုရာ
သေရက်ဟု ခေါ်သည်။

ကဇော်၊ လှော်စာတို့မှာ မူးစေတတ်သော အရာများကို ပေါင်းစပ်
အချဉ် ဖောက်ထားသော ပြည်တွင်းဖြစ်-ဖြစ်၍ ဈေးပေါသည်။ ချဉ်ချဉ်
တူးတူး မူးရင်ပြီးရောဟု သဘောထားရသော အောက်ခြေ အလုပ်သမား
ဆင်းရဲသားတို့ အသုံးများသည်။

အနောက်တိုင်း ပစ္စိမမှရောက်လာသော သေရည်ကကြည်လင်သန့်ရှင်း
၍ အဆင့်မြင့်သည်။ ပယင်းရောင်ကဲ့သို့ကြည်သောကြောင့် သူ့ကို “ပယင်း
ရောင်” ဟု အချို့ ခေါ်ရာမှ နိုင်ငံခြားကို သုံးနိုင်လျှင် ဂုဏ်ရှိသောကြောင့်
တိုင်းရင်းသားဝေါဟာရနှင့် ကွဲပြားအောင် ပစ္စိမဝေါဟာရအတိုင်း အာ
ရက်၊ အာရက်မှ အရက်ဟူသော ဝေါဟာရသည် ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင်
သိမှတ်တွင်ကျယ်လာသည်။

သာဝတ္ထိပြည်တွင်းမှာပင် သန့်သန့်စင်စင်ပြုလုပ်သော အရက်တစ်မျိုး
ရှိသေး၏။ လူလတ်တန်းစားတို့အသုံးများ၍ သူ့ကို ‘ပြည်တွင်းဖြစ် နိုင်ငံ
ခြား အရက်’ ဟု ခေါ်သည်။

ကဇော်၊ လှော်စာကို ဆင်းရဲသားများသောက်၍ ပြည်တွင်းဖြစ် နိုင်ငံ
ခြား သေရည်ကို လူလတ်တန်းစားများသောက်သည်။ တိုင်းခြားအရက်ကို

အသပြာသမားတို့ သောက်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ အကြင် ယောကျ်ား တစ်ယောက်အဖို့ အရက်စွဲပြီဆိုလျှင်မူ အရက်တန်းစား မရွေး၊ ရရာကိုသာ သောက်တော့သည်ဖြစ်ရာ၊ တောသို့ရောက်နေသော အရက်သမား မောင် ဘောဂအဖို့ တွေ့ရာ တောအရက်များကိုသောက်၊ ကြုံရာအာဟာရများကို စားသုံးရင်းဖြင့် အန်ဖတ်ဆို၍ သေသည်။ အရက်သမား ညွှန်မသာကို ခုသာန်သို့ ဖြစ်သလို ပို့လိုက်ကြသည်။ ကောင်သေဋ္ဌင်းတကျ၏တည်း။

ဤကား အနာထပိဏ်တူကျော်တစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်၍ နှမ ငယ်က မွေးသော အခြား တူကျော်တစ်ယောက်၏ ခပ်ဆိုးဆိုးအကြောင်း တစ်ရပ်လည်း ရှိပေသေးသည်။

(၂)

အနာထပိဏ်တို့ သူဌေးမျိုးရိုးတွင် အထွေးဆုံးနှမငယ်က မွေးသူဖြစ်၍ သူ့အမည်မှာ ခေမက-ဟု ခေါ်၏။ ခေမက-ဟူသည် ဘေးကင်းသူဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသော်လည်း အလွန်ရန်များသူဖြစ်သည်။ အကြောင်းသော်ကား အအိုမရှောင်၊ အပျိုမရှောင် မိန်းမသိုက်တူးသူ ကြာသမားပေထည်း။

ဘဝဆုတောင်းပြည့်သူ လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆုတောင်း မှာလည်း သင်းလှပေ၏။ သူ့ကို မြင်မြင်သမျှအမျိုးသမီးများသည် မနေ နှိုင်း၊ မအောင်နှိုင်းအောင်ပင် သူ့ကို ချစ်ကြ၊ ကြိုက်ကြ ပါစေသတည်း ဟူသော ဆုတောင်းပင်ဖြစ်၏။

ယင်းဆုတောင်းပြည့်ဖို့ဆိုတော့ လူချောလူလှဖြစ်လာရသည်။ ရုပ်ရည် ချောသည့်အပေါ်တွင် အမျိုးသမီးများနှစ်သက်တတ်ကြသော ကိုယ်ဟန် လေး ကနွဲ့နွဲ့၊ အပြော အဆို အပြုအမူကလည်း ကနွဲ့ကလျနှင့် ဆိုတော့ ဆက်ဆံမိသမျှ အမျိုးသမီးများ ဘဝင်ခိုက်သည်။ အသပြာကလည်း သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်သည်။ အပျို၊ မုဆိုးမ စသည့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ ဘဝင်ခိုက် တော့ အရေးမကြီး၊ နာမည်ပျက်ရုံ၊ စကားများရရုံ၊ အသပြာလျော်ရရုံ လောက်နှင့်ပြီးသည်။ လင်ရှိမိန်းမများနှင့်ဆိုတော့ ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်သည်။ အကြောင်းမူကား- ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ ငါးပါးပဉ္စသီ မျှမက အရိယာတို့နှင့်ပင် တင်းကျမ်းပြည့်နေသော သာဝတ္ထိ၌ အဒိန္နဒါန် ခိုးမှုနှင့် ကာမေသုကို ကျူးလွန်၍ အပြစ် ထင်ရှားလျှင် ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်မှာ သေဒဏ်ပေတည်း။

သူတို့သား၊ သူတို့တူ၊ မိန်းမ စွဲလှာပြီဆိုလျှင် လူကြီး မိဘ များက တစ်ဟင်းဟင်း တစ်ဟဲဟဲနှင့် ဟန်လုပ် ဆုံးမတတ်ကြသော်လည်း ကွယ်ရာ တွင်မူ တစ်ပြုံးပြုံးတစ်ပြောပြောနှင့် သဘောကျတတ်ရှိတတ်ကြ၏။ ပြဿနာ ရှင်းရပေါင်းလည်း များလှပြီဖြစ်၏။ အသပြာလျော်ရပေါင်းလည်း များ လှပြီဖြစ်၏။

“မောင်ကြီးတူတော့ မောင်ကြီးဘဲ ကြည့်ပြီး ဆုံးမပေတော့၊ ကျွန်မ တော့ လက်လျှော့ထားလိုက်ပြီ” ဟု နှမကပြောသောအခါ ‘အေးပါကွာ ငါ-ကြည့်ဆုံးမပါမယ်၊ ဒီကောင် ငယ်သေးလို့ပါ၊ ကြီးရင် လိမ္မာမှာပါ’ ဟု အနာထပိဏ်က ပြန်ပြောသည်။

“ရိုးရိုး အဖြစ်တွေက အရေးမကြီးဘူးဆိုအုံးတော့၊ မလွတ်မလပ်တွေ အထိ မရှောင်ဘူးဆိုတော့ ဘုရင့်သေဒဏ်ထိနေလိမ့်မယ်၊ ဘုရင့်သေဒဏ် မထိခင် ယောက်ျားတွေက ဓားတစ်ကြိမ်းကြိမ်းဖြစ်နေတော့ အရင်သေလိမ့် မယ်၊ တစ်နေ့ကလဲ့ အရှေ့ပိုင်းကအိမ်မှာ သူ့လင်မရှိတုန်း ဝင်ပြီး ကြာခို တာ ချောင်းဖမ်းလို့ ထဲထဲကလေး လွတ်လာတယ်”

“ငါခေါ်ထားမယ်ဟေ့၊ ငါ့မျက်စိအောက်မှာ ထားမယ်၊ နောက်ကို မဖြစ်စေရဘူး”

မှန်၏။ အရှေ့ပိုင်းအိမ်တစ်အိမ်တွင် လင်ဖြစ်သူက အကွက်ဆင်၍ချောင်း ဖမ်းသောအခါ အိပ်ခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်အတူ မိဖိုရန်ကို ‘သူ့လင်နှင့် ကြုံ၊ တံခါးခုံ၊ လွတ်ရုံကျော်၍ပြေး’ ဟူသော အိမ်ထောင်ရေးဓမ္မသတ်မာရ အိမ်တံခါးခုံနှင့် လွတ်ရုံ ပြေးနိုင်ရှောင်နိုင်သောကြောင့် ထဲထဲကလေးလွတ် ခဲ့ရသည်။ လူလွတ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှ ကျိတ်၍ အသပြာကုန်လိုက်ရ သေး၏။

ယင်းစကားပုံ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူကမိမိမိန်းမနှင့်မသက်ာ ဘွယ်ရာ တွေ့ကြုံစေဦးတော့၊ ကြာသမားအဖို့ အခန်းဝတံခါးခုံနှင့် လွတ် အောင် ထွက်နိုင်လျှင် အပြစ်မရှိဟူ၍ဖြစ်၏။

ဆုံးမကွပ်ညှပ်နေသည့်အတွင်းကပင် လည်လှန်းသောဘီး ချေးသင့် ဆို သကဲ့သို့ သည်တစ်ချီတွင်မူ တဲ့တိုးမိ၍ တံခါးခုံတွေဘာတွေ မကယ်နိုင် တော့၊ ဒေါသအိုးမှန်နေသောလင်ကို အသပြာဖို့၍လည်း မရတော့။ ခေမက

အဖမ်းခံရသည်။ ဘုရင့်ရွှေမှောက်သို့ အချုပ်အနှောင်နှင့်ရောက်လာသည်။ အကြောင်းမူ သေပြစ်သေဒဏ်ထိုက်သောအမှုကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်စစ် ဆေး ရမည်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

အဖမ်းခံရပြီဆိုတော့ မိခင်ရော၊ အနာထပီဏ်ပါ ပျာယာ ခတ်သွား သည်။ နန်းတော်သို့ နောက်ဖေးပေါက်မှဝင်ကြရသည်။ မျက်နှာ အောက်ချ ရသည်။ ယင်းသို့ အတွင်းနည်း ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် တော်ပါသေး၏။ အကြောင်းကား ဘုရင့်တရားခွင်သို့ တင်သောအခါ အနာထပီဏ် ၏ တူအရင်း၊ အနာထပီဏ်ဟူသည် ဘုရင်နှင့်လူဖော်လူဖက်၊ တိုင်းရေးပြည်ရေး ဆွေးနွေးဖော်ဆွေးနွေးဖက်၊ နိုင်ငံနှင့် သာသနာတော်အတွက် ကျေးဇူး များသူ ဟု ဆို ကာ ဒီတစ်ချိတော့ ရှိစေဟု လွတ်ပစ် လိုက် သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မင့်ဟာက သိပ် တရားလွန်နေပြီကွ ခေမကရဲ့၊ မိန်းမ ပေးစားမယ် ဆို တော့လဲ မယူချင်ဘူး၊ မင်းလုပ်လိုက်မှဖြင့် မလွတ်မလပ်တွေချည့်ဘဲ”

“သူ့ကိုကခေါ်လို့သွားမိတာပါဦးလေးရဲ့”

“ခေါ်တိုင်းသွားရမလား၊ သူ့တို့ညှုတိုင်းပါရမလားကွ၊ မိန်းမဆိုသ ဟာကတော့ပြောမနေနဲ့၊ နှာခေါင်းပေါ်ရင် ဟိုဒင်းတောင်မရှောင်ဘူးလို့ ပြောကြသဗာ၊ မင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ ပြီးတော့ လောကပြစ်တွင်မကဘူး၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံဆိုတာ ဘယ်လောက် အပြစ်ကြီးလေးတယ်ဆိုတာ မင်းသိသားပဲ၊ ရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တော်ကြီးဟာ ဒါမျိုးတွေလိုက်စားခဲ့မိလို့ ငရဲမှာ ချိုးကပ်ပြီး လူဖြစ်တော့လဲ မိန်းမဖြစ်လို့၊ မိန်းမဘဝကလွတ်အောင် မနဲကြီးကြိုးစားခဲ့ရတယ်”

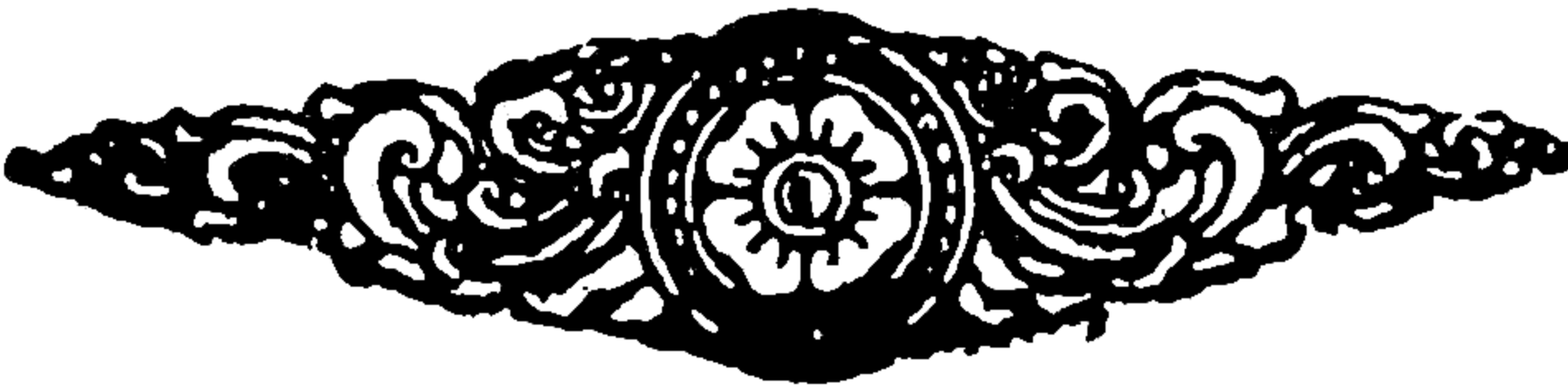
“နောင်ကိုရှောင်ပါ့မယ်ဦးလေး”

“အေး-ရှောင်ရင်ရှောင်၊ မရှောင်ရင်တော့ နောက်တစ်ချိဆိုရင် မင့် အဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

သို့သော်ခေမက မရှောင်၊ သူသည်လည်း ခွေးမီးကောက် ကျီတောက်စွပ် ပင်ဖြစ်၏။ မကြာမီပင် နောက်တစ်ချိ စီကနဲ ညံကနဲ ကြားရပြန်ပြီ၊ ဘုရင့် ရွှေတော်သို့ အချုပ်အနှောင်နှင့် အသွင်းခံရပြန်သည်။ အမေရောဦးကြီးပါ ငွေထုပ်ပိုက်၍ ပျာယာခတ်ကြရပြန်သည်။

သည်တစ်ချို့တွင်လည်း ကံကောင်းပြန်သည်။ လွတ်ပြန်သည်။ သို့သော် ရဟန်း ဘဝသို့ ကူးပြောင်း၍ ကောင်းမွန်စွာ နေပါတော့မည် ဟူသော ပဋိညာဉ်ဖြင့် လွတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းပဋိညာဉ်အရ အနာထပိဏ်က နေ့ညပင်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဘုရားရှင်ရွှေမှောက် သို့ အရောက်ခေါ်သွားသည်။

သည်တူကျော်ဆိုးပုံကတော့နွဲ့ထဲကကြာဆိုသကဲ့သို့အဆိုးထဲကအကောင်း ထွက်ချင်၍ အရှင်အင်္ဂုလိမာလ တို့လို ထိုးမည့်ဆင် နောက်ဆုတ် ဆိုသော အဆိုးမျိုးဟု ဆိုနိုင်၏။ အကြောင်းသော်ကား ခေမကသည် ပစ္စိမဘဝိက ရဟန္တာလောင်းဖြစ်ပေရာ ဘုရားရှင်တည်းဟူသော အမှီကောင်းကြီးကိုရ၍ တရားတစ်ကြိမ် နာရရုံနှင့်ပင် ရဟန္တာ အရှင်ခေမကအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်း သွားသောကြောင့်ပေတည်း။ ။

န ဝ ဂ လု လ ဝ ဂ

(၁)

နွေဦးရာသီ၏ သာယာသော တစ်ညနေ၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၏ အရံကျောင်းများအနက် မြို့အစွန်ရှိ အင်ကြင်းပင်များ၏ အလယ်တွင်တည်ရှိသောကြောင့် ‘အင်းကြင်းမြိုင်’ဟု ခေါ်သောကျောင်းမှ သံဃာတော်တို့သည် ဥပုသ်ပြုရန်စုဝေးကြခိုက်၊ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်သည် သင်္ကန်းပရိက္ခရာတို့ကို ပွေ့ပိုက်၍ ရဟန်းပရိသတ်ရွှေ့သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် “အရှင်မြတ်တို့ဘုရား၊ တပည့်တော်အား သနားသောအားဖြင့် သာသနာ့ တောင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ သွတ်သွင်း ပေးသနားတော်မူကြပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဥပုသ်အိမ်သိမ်အပြင်တွင် သံဃာအများစုံညီရန်စောင့်ဆိုင်းရင်း တရား ဆွေးနွေး နေကြသော ရဟန်းတော်များသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာသောလုလင်ကို ဝမ်းမြောက်သော မျက်နှာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှု ကြသည်။

လုလင်သည် ပျိုရွယ်လန်းဆန်း၍ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်သည် ကတော့ သေချာပြီ။ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် အသားအရေ စင်ကြယ်သည်။ စိမ်းဖန့်ဖန့် အသားရောင်မှာ နုနယ်ပြည့်ဖြိုးလျက်ရှိသောကြောင့် အထက် တန်း မိဘတို့မှ ပေါက်ဖွားခဲ့ဟန်ရှိသည်။ သံဃာတော်တို့ရွှေ့သို့ဝင်လာသည့် အချိန်မှစ၍ မျက်လွှာကိုချထားသည်။ မွန်ရည်သောအသွင်တွင် သာသနာ တော်သို့ဝင်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေဟန်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဘုရားရှင်သာသနာတော် ထွန်းပေါ်လာသည့်အချိန်မှစ၍ တရားတော် ကို နှစ်ခြိုက်ကာ အရွယ်မျိုးစုံ၊ အလွှာမျိုးစုံ၊ ဒါယကာတို့သည် သာသနာ တော်သို့ မြစ်ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ တသွင်သွင် စီးဝင် သက်ရောက် လာကြ၏။ ဘုရားရှင်ကလည်း မိမိမျက်ကွယ်တွင်ဖြစ်စေကာမူ ယင်းသို့ရောက်လာသော ဒါယကာတို့အား လိုအပ်သည်တို့ကို စစ်ဆေး၍ သာသနာတော်သို့ သွင်း ပေးရန် ခွင့်ပြုတော်မူထားသည်။

သို့သော် ယခုလုလင်ကဲ့သို့ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်နှင့်ဝင်ရောက်လာသောအခါ ပို၍အားတက်ကြရ၏။ အကြောင်းမူကား ပထမ အရွယ် ပျိုငယ်သူတို့ မည်သည် တရားအားထုတ်ရန် အင်အားပို၍ရှိသည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက ဆိုဆုံးမရန်ရှိသမျှကိုလည်း ဆိုဆုံးမ၍လွယ်သည်။ သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာ ကလည်း အသင့်ပါလာသည်။ ဆင်းရဲသောအချို့ ဒါယကာတို့သာသနာတော်သို့ ဝင်လာသောအခါ သင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာ မပြည့်စုံသောကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်နှင့်တကွ ရဟန်းများကပါ သင်္ကန်း၊ ပရိက္ခရာရှာဖွေပေးခဲ့ရသည်များရှိသည်။ ယခု လုလင်မှာအရွယ်လည်းအဆင့်၊ ပရိက္ခရာလည်း အသင့်မို့ ရဟန်းတော်တို့ ဝမ်းမြောက်ကြရသည်။

မထေရ်ကြီးက ‘သာသနာတော်သည် ဖွင့်ထားအပ်သောတံခါးရှိပါသည် ဒါယကာလုလင်၊ သင်ရောက်လာချိန်မှာ ရဟန်းတော်တို့စုဝေးချိန် ဖြစ်၍ လိုအပ်သော သံဃာ့ ပရိသတ် အသင့်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်သို့သွတ်သွင်းပေးရန်အသင့်ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် သင့်ကို မေးစစ်ဖွယ်ရာများရှိနေသေးပေသည်’ ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည်။

လုလင်သည် သာမန်လူသားမဟုတ်၊ နဂါးဖြစ်သည်။ သာမန်နဂါးမဟုတ်၊ တန်ခိုးကြီးနတ်နဂါးဖြစ်သည်။ ‘နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်း သုံးပါးရွေးသည်။ မင်းတို့မျက်စောင်း အကြောင်းမရွေး’ ဟူသော စကားအရ လူသတ္တဝါတို့အပေါ်တွင် သူ့အလိုရှိ၍ မျက်စောင်း ခဲ့ခဲ့သော် ဖွဲ့ပြု ဖြစ်သည်အထိ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော ဒိဋ္ဌဝိသ နဂါးမျိုးနွယ်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသောအခါ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုဆည်းကပ်ကြသော လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများအနက်နဂါးတို့သည် ထိပ်ဆုံးမှပါဝင် သူများဖြစ်ကြသည်။

ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူမည့်နေ့၌ သနာနို့ ဆွမ်း ကပ်လှူအပ်သည့် သပိတ် တည်းဟူသောရွှေခွက်သည် တန်ခိုးကြီးသော ကာလနဂါးနှင့် ရှေးဦးစွာ ဆက်စပ်လျက်ရှိခဲ့၏။ ဘုရားရှင်သည် မာရ်နတ်နှင့် တရားသော စစ်ထိုး၍ ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်မူသောအခါ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းလှာဖြင့် ထိပ်ဆုံးမှကြွေးကြော်သူများမှာ နဂါးများဖြစ်ကြသည်။ ဘုရားရှင်သည် မဟာစုန်တောတွင် ဗြဟ္မာတို့၏အစည်းအဝေးကြီးဟုဆိုအပ်သော မဟာသမယသုတ်ကို ဟောတော်မူသောအခါ နတ်မျိုးနတ်နွယ်ဖြစ်သော

နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ရက္ခိုက်တို့ ပါရှိသည့်အနက် တန်ခိုးကြီးနဂါးမင်း ရှစ်ဦး တို့သည် မိမိတို့ အခြေအရံများနှင့်အတူ အင် တိုက် အား တိုက် တက်တက်ကြွကြွ လာရောက်တရားနာသူများဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားဖြစ်တော် မူပြီးနောက် ဘဝသံသရာ အဆုံးသတ်ခရီး၏ အပန်းတော်ဖြေ အဖြစ် သတ္တ သတ္တာဟ စံနေတော်မူရာ၌ ဆဋ္ဌမ သတ္တာဟတွင်မိမိ၏ အရစ်အခွေ တည်းဟူသော ကျောင်းတော်ဖြင့် ခုနစ်ရက် တိုင်တိုင် ပေးလှူပူဇော်ခဲ့သူမှာ မုဉ္ဇလိန္ဒာ နဂါးမင်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ယင်းသို့လျှင် နဂါးတို့သည် ဘုရားရှင်သာသနာတော်ပေါ်ဦးစ ကပင် သာသနာတော်နှင့် ရှေးဦးစွာ ဆက်စပ်ပါဝင်မှုရှိခဲ့ကြသည်။

နာဂလုလင်သည် မဟာသမယသုတ်ကို ဘုရားရှင် ဟောတော်မူရာ၌ ပါဝင်ကြားနာခဲ့သော နဂါးမင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် တန်ခိုးကြီး သော နဂါးဖြစ်မချည်း၊ ဗီဇအားဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့သူဖြစ်၏။ ယုတ်ညံ့ သော နဂါးဘဝကို စက်ဆုပ်၍ လူ့ဘဝကို တောင့်တသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူ့ဘဝနှင့် နီးစပ်ရာ တရားသဘောကို သက်ဝင်စေနိုင် သည့် ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်မှ တရားရှင် ကဿပ ရသေ့ညီနောင် သုံးဦးအနက် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော ဥရုဝေဠု ကဿပ ရသေ့ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်သည်။ မိမိ၏ နဂါးစည်းစိမ်ကို အကြိမ်များစွာ၊ အချိန်များစွာ စွန့်ခွာ၍ ကဿပရသေ့ ကြီး၏ အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်သော တင်းကုပ်ပျက်တစ်ခုတွင် ဥပုသ်စောင့်ပမာ တရားအရိပ် ရသေ့တို့အရိပ်ကို ခိုလှုံရင်း အနေများခဲ့သည်။ ကြာသော် အခြားနဂါးများက သူ့ကို ကဿပရ ရသေ့ကြီး၏ သားဟုပင် ခေါ်လာကြ သည်။

ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင်တွင် ဘုရားရှင်၏ အဆင်းတော် အသားရေ တော်ကို ဖူးတွေ့ရခြင်း၊ ဓမ္မစကြာဒေသနာ၊ မဟာသမယ သုတ်တော်တို့ ကို ကြားနာရခြင်းတို့ ကြုံကြိုက်လာသောအခါ ဘုရားရှင်ကို ရသေ့တို့ ထက် အဆ ရာထောင်မက ပို၍ ကြည်ညိုလာခဲ့၏။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝ ဖြစ်ရသောကြောင့်ကား ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ အပါအဝင် အခြား နတ်ဗြဟ္မာတို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့ကြသော်လည်း သူ့အဖို့ တရားထူးကို မရနိုင်ခဲ့ရှာပေ။

သူ၏ အကြီးဆုံးသော တောင့်တချက်မှာ လူ့ဘဝကို ရရှိရန်ပင် ဖြစ် ၏။ လူ့ဘဝ၏ ကြီးမားသော လွတ်လပ်မှုကို သူမြင်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း

လွတ်လွတ်လပ်လပ် တရားရှာနိုင်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်သည်။ ကိလေသာကြီးမားသော နဂါးတို့၏ သဘာဝအရ အခါ ခပ်သိမ်းဆိုသလိုပင် နဂါးမတို့၏ ကိလေသာ ဗွက်အိုင်တွင် လူးလွန်းနေ ရသည်။ တရားစိတ်ကလေး ပေါ်လာသောအခါတွင် နဂါးမတို့၏ ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်၍ ရသေ့တို့ထံ ချဉ်းကပ်ခဲ့ရ၏။

ယခုသော် ရသေ့တို့၏ အရိပ်အာဝါသထက် ဘုရားရှင်၏ သာသနာ တော်စက်ရိပ်၊ ဓမ္မအရိပ်သို့ ချဉ်းကပ်ရန် ပို၍ စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ ချဉ်းကပ်ပုံ ချဉ်းကပ်နည်းမှာ ပကတိ နဂါးအသွင်ဖြင့် ချဉ်းကပ်၍တော့ မလျော်၊ လူ့အသွင်ဖန်ဆင်းကာ ရဟန်းအသွင်ဖြင့် တရား အားထုတ်ရ သော် ယုတ်ညံ့သော တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ ကျွတ်လွတ်၍ လူ့ဘဝတည်း ဟူသော ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သို့ရာတွင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်နှင့် အရံကျောင်းပေါင်း များစွာ ရှိသည့်အနက် ဘုရားရှင်နှင့် တန်ခိုးကြီးသံဃာတော်များအထံသို့ ချဉ်းကပ် ခဲ့သော် မိမိ၏ မူမမှန်သော အသွင်ကိုသိ၍ အခွင့်သာကောင်းမှသာမည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်၏ အစွန်အဖျားဖြစ်သော တပေါဒါမြစ်ကမ်းနဖူးရှိ တောရကျောင်းအသွင် အင်ကြင်းမြိုင်ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များ အထံ သို့ ယခုချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

သာသနာတော်သို့ ရဟန်းတစ်ပါး တိုးလာသည်ဆိုလျှင် သံဃာတော် အများတို့က ဝမ်းမြောက်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ပျိုမျိုရွယ်ရွယ်နှင့် စင်ကြယ်ပြည့်စုံသော ရဟန်းငယ်တစ်ပါး ပေါ်ပေါက်လာသည် ဆိုသော အခါ ပို၍ ဝမ်းမြောက်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဆောင် သံဃာဖြစ်သော မဟာတံသမထေရ်ကြီးက နာ လုလင်ကို အခြားသံဃာများ အခြံအရံဖြင့် သိမ်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားပြီးနောက် ရဟန်းပြုပေးမှု ကံဆောင် လုပ်ငန်း၏ ပရိကံနည်းလမ်းများအရ သင့်ကို မေးစစ်ရန် ရှိပေသေးသည်ဟု မိန့်လိုက်သောအခါ “မေးစစ်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရ၏။

(၂)

မထေရ်ကြီးက ဒကာလုလင်၊ သင့်အမည် မည်သို့ခေါ်ဆိုသည်ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းပြုရာ၌ သာသနာတော်၏ စည်းကမ်းအရ သင့်အမည်ကို ငါတို့က ‘နာဂ’ဟူ၍ မှည့်ခေါ်မေးမြန်းမည်၊ မှတ်မိပြီလား အမောင် နာဂ” ဟု

မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ မိမိ၏နဂါးဇာတိကိုများ ဤအရှင်တို့ သိနေကြ လေပြီလားဟု စိုးရုံသွားမိသေး၏။ နောက်မှ ရဟန်းပြုမှု၏ သာသနာ့ထုံးစံ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိရ၍ စိုးရွံ့မှုကင်းသွားရသည်။

စင်စစ်သော် 'နာဂ' ဟူသောအမည်သည် အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်ဝလှစွာသော အမည်မှန်ဖြစ်၏။ သာမန်အားဖြင့် နဂါးဟူသောအနက်ရှိသကဲ့သို့ သာသနာ တော်တွင် စိတ်အားထက်သန်သူ၊ တရားအလုပ်၌ ရဲရင့်မှုန်ရည်သူ စသော အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်ဝသောအမည် ဖြစ်သည်။

“တပည့်တော်အမည် နာဂ ဟု မှတ်မိပါပြီဘုရား”

“အမောင်နာဂ၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ကြွယ်သူကိုမှ ရဟန်းပြုရန်ခွင့်ပြု တော်မူသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီလော”

“အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်၍ ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီဘုရား”

သာသနာတော်ပေါ်ဦးစကမူ သဒ္ဒါပညာ ထက်သန်သူတို့ ပေါများလှ သောကြောင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်ဖို့ရန်မှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် မပိုင်း ခြားခဲ့။ သားတော်ရာဟုလာ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ညီငယ် ခရာဒိရေဝတ၊ သံကိစ္စ၊ ပဏ္ဍိတ စသည်တို့လို ခုနစ်နှစ်အရွယ်မှစ၍ အလွယ်ပင် ရှင်-ရဟန်း ပြုခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ကျယ်လာသောအခါတွင်မူ စိန်ကောင်း-ကျောက်ကောင်းတို့ အများပင်ရှိသော်လည်း အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရောဆိုသကဲ့သို့နှောထွေးလာသောကြောင့် တရားအားထုတ် ဖို့ရန် ခိုင်ခံ့သည့်အရွယ်ဖြစ်သော အသက်နှစ်ဆယ်၊ ပဋိသန္ဓေ ကိုးလပါနှင့် ဆိုလျှင် ဆယ်ကိုးနှစ်သုံးလအရွယ်မှ ရဟန်းအဖြစ်ရောက်စေဟု ကန့်သတ် တော်မူလိုက်ရသည်။

ရဟန်းပြုပေးရာ၌လည်း ရှေးအခါကမူ သရဏဂုဏ် ဆောက်တည်ရုံမျှ၊ အမိန့်တော်နှင့်ခွင့်ပြုရုံမျှ စသည်ဖြင့်ပင် ရဟန်းအဖြစ်ကိုရနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ယခု သော် အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရောဆိုသလိုပင် ရဟန်းပြုမှုကိစ္စများ ရှုတ်ထွေးလာသောကြောင့်၊ ခိုင်ခံ့မှုရလာစေရန် သတ်မှတ်အပ်သော သိမ် အတွင်း၌သာ အနည်းဆုံး ရဟန်းတော်ငါးပါးက လိုအပ်သမျှကို သေချာ စွာ စိစစ်မေးမြန်းပြီးမှ ကမ္မဝါအမိန့်တော်ဖြင့်သာ ရဟန်းဖြစ်ခွင့် ရတော့ သည်။

“အမောင်နာဂ။ ။မိဘများ ခွင့်ပြုချက်ရမှသာ ငါတို့က ရဟန်းပြု ပေးခွင့်ရှိပေသည်။ သင့်ကိုရဟန်းပြုရန် မိဘများခွင့်ပြုအပ်ပြီလော”

“မိဘများမရှိတော့၍ ခွင့်ပြုဖွယ်မလိုတော့ပါဘုရား”

သားတော်ရာဟုလာ၊ သို့မဟုတ် ဘိုးတော် သုဒ္ဓေါဒနမှ ထောက်သော် မြေးတော်ရာဟုလာကို တရားအမွေပေးရန်အတွက် ကျောင်းတော်သို့ များ ခေါ်ကာ ရဟန်းပြုပေးလိုက်သည့်ကိစ္စ၌ အသည်းနှလုံး ဆတ်ဆတ်ခါသွား ရှာသော ခမည်းတော် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန၏ လျှောက်တောင်းပန်ချက်အရ သတ်မှတ်ခဲ့ရသော စည်းကမ်းဥပဒေတော်ဖြစ်၏။

အကယ်ဆိုသော် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်မှာ ရာဟုလာ၏ ဖခင်ဖြစ်၍ မိမိသားကို ရဟန်းပြုပေးပိုင်ခွင့် ရှိပါပေ၏။ သို့သော် ဒါယကာတို့နှင့် မဆန့်ကျင်လိုသော ဘုရားရှင်အဖို့ တစ်ဘက်တွင် လူမှုရေး သံယောဇဉ်ကို ထောက်ရှုကာ မိဘများခွင့်ပြုသူကိုမှ ရဟန်းပြုပေးစေဟူသော အမိန့်တော် ကို ချမှတ်လိုက်ရသည်။

“အမောင်နာဂ။ ။ကုဋ်နုနာ၊ အိုင်းအမာနာ၊ ပွေး-ညှင်း-တင်းတိပ် အနာ၊ ခယရုဂ် ချောင်းဆိုးနာ၊ ဝက်ရူး-ကြက်ရူးအနာ၊ ဤကဲ့သို့သော အနာကြီးငါးမျိုးရှိသောသူကို ရဟန်းပြုမပေးရသော အမိန့်တော်ရှိသည်။ သင့်ကိုယ်မှာ ဤရောဂါအနာကြီးတို့မှ ကင်းရှင်းပါ၏လော”

“ကင်းရှင်းပါသည်ဘုရား”

ရဟန်းဝတ်လိုသူ၏ပန်းတိုင်သည် တရားဓမ္မအလုပ်ကို ကျားကုပ်ကျားခဲ နည်းဖြင့် အရင်းတည်ကာ ကူးဖြတ်ရသော နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။ ရဟန်းမဝတ်မီ ကပင်လျှင် သံသာရဝဋ္ဋဒုက္ခတော မောစနတ္ထာယ သံသရာတည်းဟူသော ဝဋ်ဆင်းရဲ ဝဲဩဃ် ရေအလျဉ်မှ ထွက်မြောက်ရပါလို၏ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ပြုရ သည်။ လူဝတ်ဖြင့်လည်း တရားအလုပ်ကို လုပ်နိုင်သည်သာဖြစ်ပါ၏။ သို့ သော် လူထက်ပို၍ လုပ်နိုင်သော ဇီဝတ္တိကိုမွေးကာ လွတ်လပ် အေးချမ်း သော ရဟန်းအာဇာနည် ယောကျ်ားကောင်း - ယောကျ်ားမြတ် ဘဝဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ အရောက်မြန်လိုလှသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ရဟန်းဝတ်ခြင်း ဖြစ် သည်။

ရဟန်းဘဝရောက်သည့်အခါမှ တရားအလုပ်ကို လုပ်ခွင့် မသာတော့ပဲ ဖော်ပြပါ ကိုယ်တိုင်းကိုယ်ပင် အနာကြီးများဖြင့်သာ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရ

များနေခဲ့သော် အဘယ်ပုံရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ပါတော့အံ့နည်း။ ဤ
နည်းဖြင့် ရဟန်းလောင်းဟူသည် ကုရန်ခက်သော ဖော်ပြပါ အနာကြီး
များမှ ကင်းစင်သူဖြစ်ဖို့ လိုအပ်လှသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် သံဃာဟူသည် အစုအပေါင်း အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သည်။
မိဘ ဆွေမျိုး သားမယားအဖွဲ့အစည်းမျိုးမဟုတ်၊ သန့်စင်သော အဖွဲ့အစည်း
ဖြစ်သည်။ သံဃာအချင်းချင်းကို မေတ္တာဖြင့်သာ ယှဉ်ကပ်ထားအပ်သော
အဖွဲ့ အစည်းဖြစ်သည်။ သံဃာတစ်ပါးတွင် ဖော်ပြပါအနာကြီးများ ရှိနေ
ခဲ့သော် မိမိသာမဟုတ်၊ အခြားသံဃာများအဖို့လည်း တရားရေးအနှောင့်
အယှက် ဖြစ်ရတော့မည်မှာ မုချ။

တစ်နည်းဆိုသော် တရားအလုပ်ကို အားထုတ်ပါတော့မည် ဆိုသော
ရဟန်းအတွက် အကယ်အားထုတ်မည်ဆိုသောအခါ (၁) ကျောင်းအာရာမ
အိပ်ရာနေရာခင်တွယ်နေမှု (၂) ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာတို့ကို ငဲ့ညှာနေမှု
(၃) လာဘ်သပ္ပကာကို စွဲလမ်းနေမှု (၄) ဂိုဏ်းသံဃာ အပေါင်းအဖော်
တို့နှင့် မခွဲနိုင်မှု (၅) အမှုကိစ္စမျိုးစုံ၌ ပျော်ပိုက်နေမှု၊ (၆) ခရီးသွား
ခြင်း၌ မွေ့လျော်မှု (၇) မိဘဆွေမျိုးတို့ကို ငဲ့ညှာမှု (၈) မကျန်းမမာ
အနာရောဂါများမှု (၉) စာသင်စာချနှင့် ကျမ်းဂန်ရေးသားမှု (၁၀)
တရား အားထုတ်ရင်း ရလာရောက်လာသော သာမန် ပုထုဇဉ်တို့ တန်ခိုး
ကလေးများတွင်သာ သာယာ၍နေမှု တည်းဟူသော ပလိဗောဓ ခေါ်
ကြောင့်ကြာဆယ်ဖြာ တရားတို့၌ အခြားကိုးချက်တို့မှာ သတိရှေ့ဆောင်ကာ
တရားသတ္တိရှိရှိဖြင့် ရုန်းထွက်လိုသော် ရနိုင်ပေသေးသည်။ အဋ္ဌမမြောက်
ဖြစ်သော မကျန်းမာမှု၊ သာမန်မကျန်းမာမှု အနာရောဂါမျှ မဟုတ်မူဘဲ
ကုရန်ခက်သော ကုဋ္ဌနုနာစသည့် ဖော်ပြပါ အနာကြီးမျိုးများသည် ရဟန်း
မဝတ်မီကပင် ရှိနေခဲ့ပါသော် ရဟန်းဘဝ၏ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့
အဘယ်ပုံ ရောက်ရှိနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

ယင်းသို့လျှင် ရဟန်းဖြစ်လာပြီးသည့် အခါတွင်မှ အကြောင်းမသင့်၍
ဤရောဂါကြီးများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် ရှိစေတော့။ ရဟန်းမဖြစ်မီကမူ ဖြစ်
လာမည့် ဓမ္မအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်သော အားဖြင့် ယင်း ခည်းကမ်းကို
ချမှတ်ထားခဲ့ရသည်။

“အမောင်နာဂ။ ။လူ့ဘဝတွင် သူ့မြီသူ့ကြေး ချေးငှါး မတင် သန့်စင်သူ ဖြစ်ပါ၏လော”

“မည်သူ့မြီ၊မည်သူ့ ကြေးမှ ချေးငှါးမတင် သန့်စင်ပါ၏ဘုရား”

ကြေးဟူသည် နည်းသည်-များသည်မဟူ၊ သူ့ ကြေးသူ့မြီရှိနေခဲ့ပါသော် စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေရတော့သည်သာ ဖြစ်၏။ တရား အလုပ်ကို စိတ်ဖြင့် အရင်းတည်ရတော့မည့်ရဟန်းအတွက် သူ့ ကြေးသူ့မြီ ရှိနေခဲ့ပါ သော် အဘယ်ပုံ စိတ်လွတ်လပ်မှုရှိနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ တရားအလုပ်ဟူသည် တရားခွင်သို့ ဝင်တော့မည်ဆိုလျှင် သူ့ ကြေးသူ့မြီဆိုသည်ကိုထားဦးတော့၊ ကြောင့်ကြမှုကင်းရန်အတွက် ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိနေသော သက်န်း သပိတ် ပရိက္ခရာတို့မှအစ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ကြိုတင်ပြုပြင်ရသည်။ သို့မဟုတ် လျှင် ယောက်ယက်ခတ်လွယ်သော စိတ်ဓာတ်အဖို့ ယင်း အသေးအမှား တွေကအစ ကြောင့်ကြမှုကလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ သူ့ ကြေး သူ့မြီရှိနေခဲ့သော် အဘယ်ပုံ စိတ်ဓာတ် လွတ်လပ်ပါတော့အံ့နည်း။

သူ့ ကြေးသူ့မြီနှင့်ပတ်သက်၍ နိတိဆရာတို့ကဆိုလျှင် ကြေးမြီရှိသူသည် အသက်ရှင်လျက်နှင့်ပင် သေနေသူဟု သတ်မှတ်ညွှန်ပြသည်။ အကြောင်းမူ ကား-လူစိတ်၏ အတွင်းသိအရ သူ့ ကြေးမြီ ရှိနေလျှင် မပြတ် သတိရနေ တတ်မြဲဖြစ်ပေရာ အခြား တိုးတက်ရာကိစ္စများတွင် စိတ်ဓာတ်လျော့ပါး ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ရဟန်းတက်မည့်သူအဖို့ ကြေးကင်း၏ လော ဟူသော အမေးတော်ပုံစည်းကမ်းသည် အလွန် လျော်ကန်လှသော သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်ပါပေ၏။

“အမောင်နာဂ။ ။သင်သည် သူ့ကျွန်မဖြစ်၊ မင်းစစ်တော်လှန် သူ ကောင်း သူလွတ် မှန်ပါ၏လော”

“မှန်ပါသည် အရှင်ဘုရား”

ထိုခေတ်ကကျွန်ကိုသခင်ကပိုင်၏။ သာမန်ပိုင်ရုံမဟုတ်၊ လုံးဝဥဿုံ အ သက်အထိ ပိုင်၏။ အကြင်ကျွန်တစ်ယောက်အဖို့ သခင်ဖြစ်သူက ကျွန်ဘဝမှ လွတ်စေဟု တော်လှန်ခွင့်ပြုချက် မရခဲ့ပါသော် လောကရေး၊ ဓမ္မရေး မည်သည့်အရေးတွင်မှ မိမိ၏သဘောဖြင့် လှုပ်ရှားပြုမူပိုင်ခွင့်မရှိ။ ထိုသူကို ရဟန်းပြုပေးခဲ့သော် သာသနာတော်က သူ့ သခင်၏ အခွင့် အရေးကို အတင်းလုယူရာရောက်တော့၍ ပြဿနာမျိုးစုံ ဖြစ်လာရတော့သည်။ ဖြစ်

လည်းဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ထို့ကြောင့် သူ့ကျွန်ဘဝမှ လွတ်လပ်သူ ဖြစ်ပါ၏လောဟု မေးစစ်ရသည်။

“အမောင်နာဂ။ ။သင်သည် မင်းခယောကျ်ား၊ မင်းခစားမဟုတ်သူ ဖြစ်ပါ၏လော”

“မဟုတ်ပါဘုရား”

ဤသည်လည်း ကျွန်ဘဝနှင့် သဘောတူဖြစ်၏။ မင်းခစား ဟူသည် ကျွန်ဟု မဆိုနိုင်စေဦးတော့။ မင်း၏ ရိက္ခာကိုစား၍ မင်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်ပေးနေသူ မဟုတ်ပါလော။ အဘယ်မှာလွတ်လပ်ပါအံ့နည်း။

(၃)

ယင်းသို့လျှင် မေးစစ်အပ်သမျှတို့ကို မေးစစ်ပြီးနောက် သံဃာတော် တို့က ကမ္မဝါဖြင့် အသိအမှတ်ပြုကာ သင်္ကန်း ဝတ်ပေးလိုက်သောအခါ နာဂလုလင်အဖို့ မိမိရည်မှန်းသော ရဟန်းအသွင်သို့ ရောက်သွားတော့ သည်။

ရဟန်းဖြစ်လာသောအခါ သင်္ကန်းဝတ်ပေးခဲ့သော မဟာတိဿမထေရ် ကြီးသည်ပင်လျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်၍ ဆရာဖြစ်သူနှင့်အတူ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ပြုရန်နှင့် ဆရာဆိုဆုံးမသမျှကို နာခံရန်အတွက် အင်ကြင်းမြိုင် ကျောင်းတိုက်အစွန်ရှိ ကျောင်းကလေးတွင် အတူနေရသည်။

နာဂလုလင်၊ နာဂ ရဟန်းတော်အဖို့ ကိုယ်အကြောင်း ကိုယ်သိသူမို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် သစ်တစ်ပင်ရိပ် ဝါးတစ်ပင်အောက်ဖြစ်စေဦးတော့၊ တစ်ကိုယ် တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလိုလှသည်။ သို့ရာတွင် နေခွင့်မရ။ ရဟန်းစစ် ရဟန်းသစ် ရဟန်းငယ် ဟူသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် ကင်း၍ မနေရ။ နေခွင့် မရှိ။ ရဟန်းဘဝတွင် အချိုးကျစေရန်အတွက် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ နှင့်အတူနေ၊ ဩဝါဒခံ၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုနေရမည်မှာ ရဟန်းသစ်တို့ အတွက် သာသနာ့စည်းကမ်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

နာဂလုလင်အဖို့ မိမိရည်မှန်းချက်အတိုင်း လူအဖြစ်မျှသာမက ရဟန်း အသွင်သို့ပင် ရောက်လာ၍ ဝမ်းမြောက် လှပါ၏။ သူတော်ကောင်းတို့ အေးရိပ်သာဝယ် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ဝတ်ကြီး ငတ်ငယ်မျှသာမက ရဟန်း တော်အားလုံး၏ သေနာသနဝတ်ကိုလည်း ပြုစုနေရသောကြောင့် ချမ်း

သာလှပါ၏။ သို့ရာတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခတစ်ခုနှင့်တော့ နေ့စဉ်ညစဉ် ရင်ဆိုင် နေရရှာသည်။ ယင်းဆင်းရဲဒုက္ခဟူသည်ကား ညဉ့်အခါ၌ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အတူနေရသောကြောင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မအိပ်ရသည့် ဒုက္ခဖြစ်ပေ၏။

အဘယ်ကြောင့် မအိပ်ရပါသနည်း။

တန်ခိုးကြီး နဂါးတို့မည်သည် အခြားကိစ္စများ၌ အဘယ်မျှ အယောင် ဆောင်၍ ဖုံးကွယ်ဟန်လုပ်ဖန်ဆင်းထားနိုင်စေကာမူ သဘာဝ အားဖြင့် မဖုံးကွယ်ဟန်မလုပ် ဇာတိရုပ်ပေါ်စေနိုင်သော အကြောင်းနှစ်ရပ်ရှိနေ၏။ ယင်းနှစ်ရပ်ကား နဂါးမတို့နှင့် ကာမဂုဏ်ခံစားသည့်အချိန်နှင့် အိပ်ပျော် ချိန်တို့တွင်ပင်ဖြစ်၏။ ယင်းနှစ်ချိန်တွင်ဖြင့် ပင်ကို နဂါးဇာတိရုပ် အတိုင်း ဖြင့်သာ ခံစားနိုင်ကြသည်။

မိမိသည် ရဟန်းဖြစ်လာသောအခါ လူမမြင်ရာ တောတောင်ထဲတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်တစ်ကိုယ်တည်းနေရင်း တရားကျင့်ချိန်တွင်မူ မထိန်းနိုင် သော နဂါးတို့၏ဇာတိရုပ်အတိုင်း အိပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုမျှော်လင့်ခဲ့မိသည်။ ယခုသော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်အတူ နေနေရ၏။ တစ်ကိုယ်တည်း နေလိုပါ ချည့်ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ဆုံးမသွန်သင်ခံရမှုမှ မလွတ်သေးသော ကြောင့် ဟူသောအကြောင်းပြချက်ဖြင့် နေခွင့်မရ။ အင်ကြင်းမြိုင်ကျောင်း တစ်ခုလုံးနှင့်တကွ သံဃာအားလုံး၏ ဝံ့တ္တရားကျေပွန်လှသူဖြစ်သောကြောင့် လည်း သံဃာတော် အားလုံးကံပင် တစ်ကိုယ်တည်း နေမှုကို ခွင့်မပြုလို ကြသေး။

ထို့ကြောင့် နေ့လယ်နေ့ခင်း အားလပ်သည့်အခါများတွင်သာ တော ရိပ်တောခြေ ထူထပ်လှသော ကျောင်းအနီးရှိ တပေါဒါ မြစ်ကမ်းမြိုင် အတွင်းသို့ သွားရောက်ကာ အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ နဂါးဇာတိရုပ်ဖြင့် ရစ်ခွေအိပ်စက်ရသည်။ ဆရာနှင့်အတူနေသော ညဉ့်အချိန်များတွင်မူ ဇာတိ ရုပ်ပေါ်ပေါက်သွားမည်ကြောင့် တစ်ညလုံး မအိပ်စက်ရ။ သတိဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်သာ ကြက်အိပ်ကြက်မွေး ဆိုသလို နေထိုင်ရသောဒုက္ခ ဆင်းရဲပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဤအတွင်းဆရာဖြစ်သူ မထေရ်ကြီးကလည်း မိမိ အကြောင်းကို ရိပ်မိ သိရှိနေသယောင်ယောင်ဖြင့် စကားစပ်လာသေးသည်။ စကားစပ် ပုံမှာ ညဉ့်ဦးပိုင်းအားလပ်ချိန်တွင် ဆရာ့ထံပါး ချဉ်းကပ်ကာ ခြေဆုပ်လက်နယ်

ဝတ်ပြုနေသော တစ်ချိန်၌ ဆရာဖြစ်သူက “ငါ့တပည့်... တော်ပါပေ
တယ်၊ ဥက္ကံတ္တစက္ခု သိက္ခာပုဒ်တော်ကိုဖြင့် တကယ်ကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ပေ
တာဘဲ” ဟု ချီးကျူးစကား မိန့်ကြားသည်။

ဥက္ကံတ္တ စက္ခုသိက္ခာပုဒ်ဟူသည်မှာ ရဟန်းသည် စက္ခုမြွေကို ထိန်း
သိမ်း၍ မိမိရှေ့သို့ လေးတောင်မျှကိုသာ ကြည့်ရသော သိက္ခာပုဒ်ဖြစ်၏။

သိက္ခာပုဒ်တော်အရ ထိန်းသိမ်းသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိအဖို့
မူကား သိက္ခာပုဒ်ကြောင့်လည်း ထိန်းသိမ်းသည်၊ အခြား အကြောင်း
ကြောင့်လည်း ထိန်းသိမ်းနေမိရသည်။ အကြောင်းမူကား နဂါးတို့၏
တန်ခိုးဟူသည် မျက်လုံးတွင် အကြီးမားဆုံးဖြစ်၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများ
သည် တောက်ပသည်၊ အကြည့်စူးရှသည်။ ပြင်းထန်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏မျက်လုံးများသည် ရဟန်းတော်များအား မည်သို့မျှ
အန္တရာယ်ပြုမည်မဟုတ်သော်လည်း မိမိ၏မျက်လုံးများကိုမြင်ရသော် စိုးရွံ့
ဖွယ်များ ဖြစ်နေလေမည်လားဟု ရဟန်းတော်များနှင့် တွေ့သည့်အချိန်မှ
စ၍ အခါခပ်သိမ်းမျက်လုံးကိုဖွင့်လှန်၍မထား၊ ဦးခေါင်းကို အစဉ်ငုံ့ လျှိုး၍
သာ နေခဲ့သည်။ ဤအချက်ကို ယခုဆရာဖြစ်က ချီးကျူးစကားပြောကြား
နေခြင်းဖြစ်သည်။

“တပည့်ရဲ့၊ ဥက္ကံတ္တစက္ခုဆိုတာဟာ ရပ်ထဲရွာထဲ ဆွမ်းခံသွားတဲ့အခါ၊
အကြောင်းရှိလို့သွားတဲ့အခါ၊ ဒါယကာ ဒါယိကာမများကို မြင်တွေ့ရ
မယ့် အခါများမှာသာ တရားနှလုံးနဲ့စောင့်ထိန်းဖို့လိုတာပါ၊ ကိုယ်ကျောင်း
ကိုယ်အရာမထဲမှာနေတဲ့ အခါမှာတော့ ရိုးရိုးနေလို့ရပါတယ်ကွဲ့။”

“တပည့်တော်အဖို့တော့ အကျင့်ပါနေလို့ပါဘုရား”

“သာဓုကွယ်...သာဓု၊ ဒါ့ထက် မျက်လုံးဆိုလို့ နဂါးများဟာ တယ်ပြီး
မျက်လုံး အစောင်းထက်ဆိုပါလား၊ နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်းမရွေး
ဘူးလို့တောင်ကြားဖူးတယ်”

“တပည့်တော်တော့ နဂါးတို့မျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါးမရွေး
တယ်၊ ဘုရင်တို့မျက်စောင်းသာ အကြောင်းမရွေးဘူးလို့ ကြားဖူးပါတယ်။
နဂါးများဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အရှင်ဘုရားတို့လို သံဃာတော်များ မိဘ
ဆရာသမားတို့ကို အန္တရာယ်ပြုမယ်မထင်ပါဘူးဘုရား”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မည်၊ နို့ပေမယ့် နန္ဒောပန္နဆိုတဲ့နဂါးကြီးကတော့ ငါတို့ ဆရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုတောင် အန်တုပါလား”

“ဒါကတော့ နဂါးဆိုးနဂါးမိုက် တစ်ကောင်တစ်လေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား။ နဂါးတွေဟာအများအားဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာတော်များကို ပူဇော်ကြပါတယ်။ ဘုရားရှင် ဝေသာလီပြည်ကြွတုန်းက ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို ဂင်္ဂါမြစ်ကဖြတ်ပြီး နဂါးပြည်ကို ပင့်ဆောင်ပူဇော် ကြပါတယ်။ မုည့်လိန္ဒာနဂါးမင်းဟာ ဘုရားရှင်သို့ သတ္တာဟ စံနေတော် မူတုန်းက ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီတောင်သူ ပါးပျဉ်းကို ကျောင်းလုပ်ပြီး ပူဇော် ပါတယ်။ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို ထားအုံးတော့၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဘထွေးတော် မဟာနာမ် မင်းကြီးကိုတောင် နဂါးပြည်ကိုပင့်ပြီး ပူဇော် ပါတယ်ဘုရား”

“အံမယ် - ငါ့တပည့်က နဂါးတွေအကြောင်း တယ်ပြီး သိပါကလား၊ နဂါးကိုရော ငါ့တပည့် မြင်ဖူးသလား၊ ငါတို့ဖြင့် ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရှိပြီ၊ ကြားရုံသာကြားဖူးတယ်၊ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြင့် မမြင်ဖူးဘူးကွယ်”

“နဂါးတွေဟာ ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူချိန်ကစပြီး ဘုရားရှင်နှင့် တပည့် သံဃာတော်တွေနှင့် စပ်နေလေတော့ ရှိရိုးတော့အမှန်ဖြစ်မှာပါဘုရား”

(၄)

ဖော်ပြပါအတိုင်း နာဂရဟန်းတော်အဖို့ ညဘက်တွင်မအိပ်ရ၊မအိပ်ဝံ့။ နေ့လယ်ဘက်တွင်လည်း နေ့တိုင်းမဟုတ်၊ ရံဖန် အခွင့်သာသည့်နေ့များတွင် သာ ကျောင်းပြင်ထွက်ကာ တောရိပ်ခို၍ အိပ်စက်ရသည်။ သို့နှင့် အအိပ်ပျက် ဖန် များလာသောအခါ မအိမ်သံဖြစ်၍ ကိုယ်ဟန်ပင်ပျက်လာသည်။

ယနေ့တွင်မူ သံဃာတော်တို့ မမြင်မတွေ့နိုင်သော စိတ်ကူးတစ်ခုခုရလာ၍ အားရပါးရ ကျိန်းစက်ပစ်လိုက် တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်း စိတ်ကူး အစီအစဉ်ကား နံနက်စောစော ရဟန်းတော်တို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြမြဲ အချိန်တွင် မိမိသည် ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်၍ ဆွမ်းခံမလိုက်နိုင်တော့သည့် အကြောင်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာထံ ခွင့်တောင်းကာ ကျောင်းတွင် နေရစ်ခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်၏။

ခွင့် ပြု ချက် ရ၍ ရဟန်းတော် အားလုံး ဆွမ်းခံထွက်ကြသောအခါ ကျောင်းကလေးကို အသေအချာ ပိတ်ပြီးလျှင် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်ဖြင့်

အားရပါးရ အိပ်စက်ပစ်လိုက်၏။ တကယ်အိပ်စက်ပြီဆိုတော့ နဂါးဇာတိ ရုပ်ကြီး ပြည့်ပြည့် ဝပေါ်လာကာ ကြီးမားသော ကိုယ်လုံးကြီးကြောင့် ကျောင်းကလေးနှင့်ပင် မဆံ့တော့သဖြင့် မြမြစိမ်းသော အကြေးခွံကြီး များဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပိုင်း တစ်စတို့မှာ ကျောင်းကလေး အပြင်သို့ပင် ထွက်ပြု၍နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသလောက် အသက်ရှူအသံလှိုင်းမှာ လည်း အရှိန်ကြီးမားလှရကား အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ကျောင်းကလေးမှာ သိမ့်သိမ့်ခါ၍နေတော့၏။

သို့ရာတွင် နဂါးလူလင်အဖို့ တစ်စုံတစ်ရာ သတိမထားတော့ပဲ အိပ်ရေး ပျက်ခဲ့သမျှတို့ကို အတိုးချကာ အားရပါးရ အိပ်စက်လိုက်မိ၏။ အဘယ်မျှ သတိမထားမိသနည်းဆိုသော် ရဟန်းတော်တို့ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသည် ကိုပင် မသိလေတော့။

“ကိုယ်တော်ရို့၊ ကိုယ်တော်ရို့၊ ကြွကြွပါဦး၊ ဟောဒီမှာ မြေကြီး ထင်ပါရဲ့၊ တပည့်တော် ကျောင်းကလေးတစ်ခုလုံး ပြည့်နေတာဘဲ၊ ပြည့်ရုံ မကဘူး၊ အပြင်ကို အမြီးကြီးတောင်ထွက်နေပါကလား။ ဒီလောက်ကြီး တော့ မြေဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ နဂါးကြီးနဲ့တူတယ်၊ အနားလဲ သိပ်မကပ် ကြနဲ့ ကိုယ်တော်ရို့၊ အန္တရာယ်ပြုနေဦးမယ်”

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ထိတ်လန့်တကြား အသံကိုကြားလိုက်ရမှ နဂါးလူလင် အိပ်ရာမှနိုးကာ ရဟန်းအသွင်သို့ ရုပ်ခြည်းပြောင်း၍ ဆရာကိုရိုခိုးရင်း ရပ် တည်လိုက်ရသည်။

“အလို- နဂါးကြီးပျောက်သွားပါရော့လား ကရို့၊ ခြေရာလဲပျောက် ရေလဲနောက်ဆိုသလို နဂါးကြီးပျောက်ပြီး မောင်ပဉ္ဇင်း ရောက်လာတော့ ကေန္တ မောင်ပဉ္ဇင်းဟာ နဂါးများဖြစ်နေရော့သလား”

နဂါး ရဟန်း ငြိမ်နေသည်။

“ရဟန်း နဂါး။ ။ သင်သည် နဂါးဘဝမှ လူယောင်ဆောင်၍ ရဟန်း ပြုလာသည် မဟုတ်သလော”

ဝန်လည်းမခံလို၊ မုသားလည်း မပြောလိုသောကြောင့် နဂါး ရဟန်း ငြိမ်နေပြန်သည်။

“ငါ့တပည့် နာဂ။ ။တပည့်ဟူသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကမေးလျှင် မှန်သည့်အတိုင်း ဖြေကြားရသည် မှန်သည့် အတိုင်း မဖြေလျှင် အပြစ် ဖြစ်တော့သည်။ ငါ့တပည့်သည် နဂါးမဟုတ်သလော”

‘မှန်ပါသည်ဘုရား’ ဟု တိုးညှင်းစွာ ဖြေကြားလိုက်သော အခါ အနီးသို့ ရောက်လာသော ရဟန်းအများပင် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်သွားကြပြန်ပြီ။ “အလိုလေး.... နဂါး ဆိုပါကလား၊ နဂါးတဲ့ ကိုယ်တော်တို့။ ကြောက်ဖွယ်ရာကြီးပါလား” ဟု အာမေဋိတ်ပြုကြကာ နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ မထေရ်ကြီးမူကား တပည့်ဟူသော သံယောဇဉ်ကြောင့်လှည်းကောင်း၊ ရှိခိုးကျိုးနှိမ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၍လည်းကောင်း နာဂ ရဟန်းအနီး၌ပင် ရပ်တည်လျက်ရှိနေ၏။

‘တပည့်တော်သည် နဂါးမျိုးနွယ်မှန်ပါ၏။ ဘုရားရှင်နှင့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလွန်း၍ လူယောင်ဆောင်ကာ ရဟန်းဝတ်ခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်ကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့မှာ အန္တရာယ် တစ်စိုးတစ်စိမရှိစေရပါ။ ခြေသွတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးဟုသာ မှတ်ယူတော် မူကြပါ။ တပည့်တော်အား ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် နေခွင့်ပေးသနားတော်မူကြပါဘုရား’

“တပည့်နာဂ။ ။သင့်စေတနာ သင့်ဆန္ဒကို ငါတို့နားလည်ကြပြီဖြစ်ပါ၏။ သာသနာတော်ကိုချစ်သော သင့်စေတနာကို ငါတို့ချီးကျူး ဝမ်းမြောက်ကြရပါကုန်၏။ သို့သော် သင်သည် မဖြစ်စဖူး အဖြစ်ထူး ဆိုသကဲ့သို့ နဂါးဖြစ်နေသည်”

“သင်သည် ငါတို့ထံတွင် ရဟန်းပြုသော်လည်း ဘုရားရှင်အားရည်မှန်းရဟန်းပြုခွဲခြင်းမဟုတ်သလော၊ သင်သည် သာသနာတော်၌ နေခွင့်ရှိ၏မရှိ၏ ဆိုသည်ကို ငါတို့မဆုံးဖြတ်တတ်ပါ။ သာသနာတော်၏ ဦးစီးဦးကိုင် သာသနာပိုင်ကြီးဖြစ်တော်မူသောဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ပင် အဆင့်သင့်ရှိနေပါ၏။ ငါတို့သည် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားရောက်၍ အဆုံးအဖြတ်ခံယူကြစို့။ အသင်သဘောတူ၏မဟုတ်လော”

“တူပါသည်ဘုရား”

(၅)

အဆင်သင့်ပင် ထိုနေ့သည် သံဃာတော်တို့ စည်းဝေးဥပုသ်ပြုရမည် ဖြစ်သော လပြည့်နေ့ ဖြစ်နေသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်တွင် နေ့စဉ်

ပင် ရဟန်းတော်တို့ အစည်းအဝေးရှိ၍ ထိုအစည်းအဝေးသို့ ရာဇဂြိုဟ်ရှိ ရဟန်းတော်များသည် ကြွရောက်ကြသည်။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မကြွရောက်နိုင်သူများ ရှိသကဲ့သို့ မကြွရောက်လိုလျှင်လည်း မိမိတို့ကျောင်း တွင်ပင် နေနိုင်ကြသည်။ ထိုအစည်းအဝေးသို့ ဘုရားရှင် ရှိနေခဲ့ပါသော် ပုံမှန်ကြွရောက်တော်မူ၍ တရားဟောတော်မူမြဲ။ ပြဿနာ ကြီးငယ်ရှိလျှင် ဖြေရှင်း ဆုံးဖြတ်တော်မူမြဲဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် စတုဒသီ ပန္နရသီဟု ဆိုအပ်သော လပြည့်လကွယ်နေ့များ တွင်မူ သာသနာ့စည်းကမ်းအရ ရဟန်းတို့ မစည်းဝေးလျှင် မနေရသော မဟာဥပုသ်ကြီးဆင်နွှဲရန်အတွက် ရာဇဂြိုဟ်ရှိ ရဟန်းအားလုံးသည် ဝေဠု ဝန် ကျောင်းတော်သို့ လာရောက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့သည် လပြည့်နေ့ဖြစ်၍ အင်ကြင်းမြိုင် ရဟန်းအားလုံးသည်ပင် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ကြွရောက်ကြရမည်ဖြစ်ရာ နာဂရဟန်း၏ကိစ္စကို လျှောက်ထားဖို့မှာ အဆင်ပြေ၏။

အဆင်သင့်ပင်လျှင် ဘုရားရှင်ကလည်း နာဂရဟန်း၏ ပြဿနာကို သိ ပြီးတော်မူသည့်အဟန်ဖြင့် ရဟန်းတို့ အစည်းအဝေးအလယ်မှ စောင့်ကြို တော်မူသည်။

ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်တွင် ရှိခိုး ဦးချပြီးသောအခါ အင်ကြင်းမြိုင် ဥပဇ္ဈာယ်မထေရ်ကြီးက မိမိနံဘေးတွင် ဦးနှိမ်လျက်ရှိသော နာဂရဟန်းကို ညွှန်ပြကာ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ။ဤရဟန်းသည် လူသားစင်စစ်မဟုတ်၊ နဂါးဘဝမှ လူ့အသွင် ဆောင်၍ ရဟန်းပြုလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်တို့ မသိ၍ ရဟန်းပြုပေးခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ နဂါးဇာတိရုပ်ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့ရ၍ သူ့ကိုသာသနာတော်၌ ထားသင့် မထားသင့်ဆုံးဖြတ်ဝန်ပါ၍ အရှင်မြတ်ရှေ့တော်မှောက်သို့ အဆုံးအဖြတ် ခံရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည် ဘုရား” ဟုလျှောက်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတော်အားလုံးကပင် နာဂရဟန်းဆီသို့ အံ့ဩ ဘနန်း မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နာဂရဟန်းအဖို့မှာ အသွင်တူနေ သော်လည်း အခြေမတူသော လိမ္မော် ဘဝကြောင့် ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်း တော်အားလုံးကိုပင် ရှက်ရမလို ကြောက်ရမလို စိတ်ထားဖြင့် မတုန်မလှုပ် ဦးခေါင်း ငုံ့လျှိုး ရှိခိုး၍နေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “တစ္ဆက” ဟု စတင် အာလုတ် ပြုတော်မူလိုက်သောအခါ နာဂရဟန်းအဖို့ ဘုရားရှင်သည် မိမိအမည်ရင်းကိုပင်လျှင် သိတော်မူနေပါတကားဟု အံ့အားသင့်ရတော့သည်။

နဂါးတို့လောကတွင် မိမိအမည် တစ္ဆကဖြစ်၏။ ကဿပ ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းရိပ်သို့ ခိုလှုံဖန်များခဲ့သောအခါ၊ ကဿပရသေ့၏ မွေးစားသားဟုပင် ခေါ်လာကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကဿပ ရသေ့ညီနောင်ရှင် တစ်ထောင်တို့ကို ကယ်ချွတ်တော်မူခဲ့သည့်အချိန်က ရသေ့တို့ ရိပ်သာတွင် ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကို ကူညီသောအားဖြင့် ရသေ့တို့ကို ဘုရားရှင်၏ သပိတ်တော် အတွင်းဝယ် အဆိပ်အတောက်မရှိသော မြက်လျှောမြွေကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခွေပြုခဲ့ရဖူးသည်။ ဘုရားရှင်အဖို့ သာမန်ကိစ္စလေး၊ သာမန်အတွေ့အကြုံကလေးမျှ ဖြစ်၍ မိမိကို သိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့မိသည်။ ယခုသော် မိမိအမည်ကိုပင် သိနေပါကလားဟု အံ့ဩရသည်။

ဘုရားရှင်သည် မိမိကူညီမှုအပေါ်အဝင် တန်ခိုးမျိုးစုံကိုပြု၍ ရသေ့တို့ကို ကယ်ချွတ်တော်မူခဲ့ရာ၌ ရသေ့ညီနောင်ရှင် တစ်ထောင်လုံးပင် ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းကာ ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်ကြသည်။ ယခု ရဟန်းပရိသတ်တွင်ပင် ရသေ့ညီနောင်တို့ ရဟန်းအားလုံးပါရှိနေ၏။

သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသော မိမိသည် ရသေ့ညီနောင်တို့ ထုံးကို နှလုံးမူကာ ရဟန်းအသွင်ဖြင့် တရားအားထုတ်ရသော် ကောင်းလေစွဟု သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ယခုသော် မမျှော်လင့်သော ပြဿနာဖြစ်နေရ၏။ ဘုရားရှင်အဘယ်ပုံအဆုံးအဖြတ်ပေးတော်မူမည်နည်း။

“တစ္ဆက၊ သင့်ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်းမှန်သလော”

“မှန်ပါသည်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်နှင့် သာသနာတော်ကိုကြည်ညို၍ လူ့အသွင်ယူပြီး ရဟန်းပြုခဲ့ပါသည်။ သာသနာတော်တွင် နေခွင့် ပေးတော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား”

နာဂလုလင်၏ပြဿနာကို ဘုရားရှင်အဖို့ စဉ်းစဉ်း သိတော်မူပြီးဖြစ်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်ခမာဂ္ဂလာန် စသော တန်ခိုးကြီးရဟန်းတို့လည်း သိပြီးကြပေပြီ။ သို့သော် မသိသေးသော ပုထုဇဉ် ရဟန်းအများ ရှိနေပေ

သေး၏။ မသိသေးသော ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ သင်္ကာကင်းရန်လိုပေသေးသည်။ တရားသူကြီးဟူသည် မိမိသိသော်လည်း အများယုံမှားကင်းရန် တိတိကျကျ မေးစစ်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခုသော် နာဂလုလင်ကပင် ဝန်ခံလိုက်ပြီဖြစ်၍ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ အံ့ဩသွားကြရ၏။

“တစ္ဆေက။ ။ သင့်စေတနာကို ငါဘုရား နားလည်ပါ၏။ ရသေ့ ညီ နောင်တို့ကို ကယ်ချွတ်စဉ်က သင့်ကူညီမှုကိုလည်း ငါဘုရား ကျေးဇူးစကား ဆိုပါ၏။ သို့သော် သင့်မှာ နဂါးနွယ်ဖြစ်၍ သာသနာတော်နှင့် မထိုက် တန်သူ ဖြစ်နေသည်”

ဤမိန့်ခွန်းတော်မျှဖြင့် နာဂရဟန်းအဖို့ အခြေမလှတော့သည်ကို သိ လိုက်ပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခွင့်ပြုလိုခွင့်ပြုငြား အယူခံဝင်ကြည့်လိုပေသေး သည်။

“တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား”

“တစ္ဆေက။ ။ သာသနာတော်တွင် သင်ရှိနေသမျှ အခြား ရဟန်းတို့ အဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပေမည်။ ခွင့်ပြုနိုင်ဖို့အကြောင်းမရှိပါ”

“မှန်လှပါ။ အခြားရဟန်းတို့နှင့် ကင်းလွတ်အောင်တပည့်တော်တစ်ဦး တည်း သီးခြားနေပါမည်ဘုရား”

“ရဟန်းဟူသည် တောရပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်စေဦးတော့၊ သီးခြားနေနိုင်ခွင့် မရှိ။ ကံကြီး ကံငယ်ဆောင်ရသည်။ ယခုလို လပြည့် လကွယ်နေ့ များ၌ အခြားရဟန်းများနှင့်အတူ ပူးပေါင်း၍ မုချမသွေ ဥပုသ်ပြုရသည်။ ထို့ ကြောင့် သီးခြားနေ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ”

“ခွင့်သနားတော်မူပါဘုရား”

ခွင့်တောင်း၍ မရနိုင်တော့သည်ကို သိရပြီဖြစ်၍ ဤအသံတွင်ကား- ဝမ်းနည်းသံ-ငိုရွိုက်သံပင် ပါလာပြီဖြစ်၏။

“တစ္ဆေက။ ။ ငါဘုရား အဆုံးအဖြတ်ပေးမည်။ စေ့စေ့နားထောင်။ ရဟန်း၏ရည်မှန်းချက် ပန်းတုံးတိုင်ဟူသည် သံသရာမှထွက်မြောက်ရာနိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ သင်သည် စေတနာရှိသော်လည်း နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်နိုင် မရနိုင် သော နဂါးမျိုးနွယ် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မျှဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုအပ်သော သင်၏

ရည်မှန်းချက် ပန်းတုံးတိုင်မှာလည်း လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိရယူရုံမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

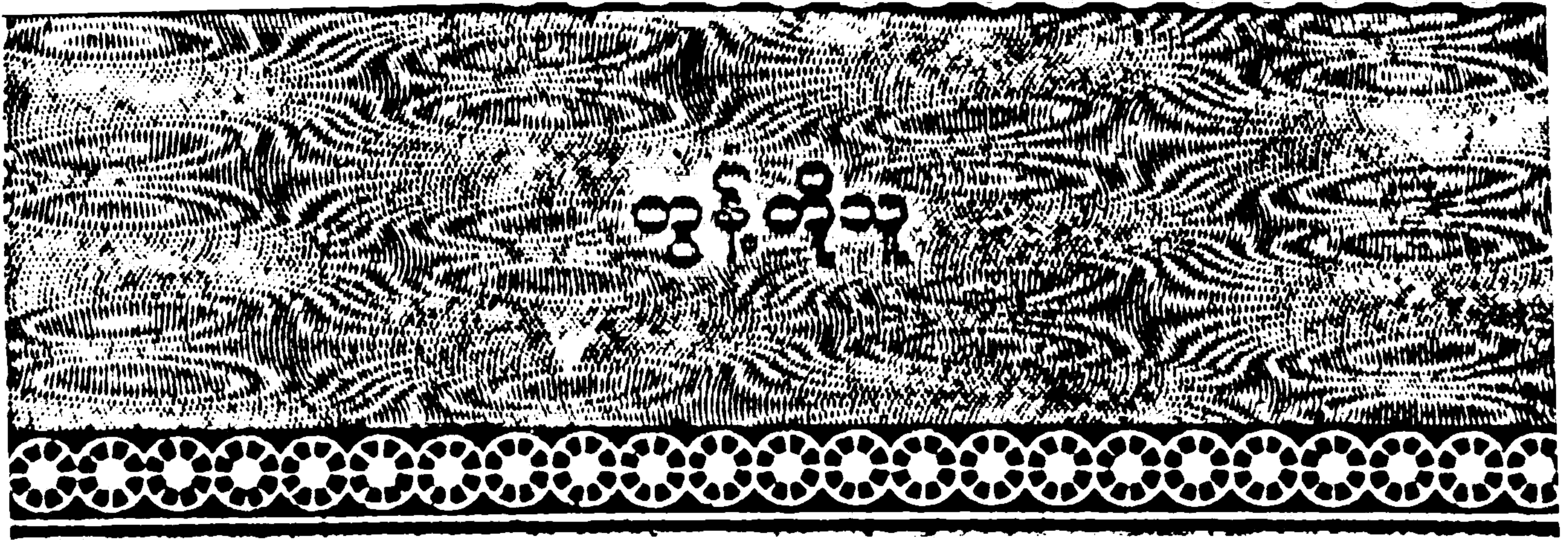
လူ့ဘဝကို ရရှိလိုရုံမျှဖြင့် ရဟန်းပြုဖွယ် မလိုပါ။ နဂါးဘဝဖြင့်ပင် ဥပုသ်သီတင်းစောင့်သုံးလျှင် တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ ကျွတ်လွတ်၍ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ပါလိမ့်မည်။ သင့်ဘဝသို့သာ ပြန်ပေတော့ စာစွဲက။ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ”

နောက်ထပ် အထွန့်တက်စရာမလိုတော့ သာ ဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံး အမိန့်တော်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နာဂလုလင်အဖို့ ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာတော်များကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးနှိမ်ရိုခိုး၍ ညှိုးငယ်လှသော မျက်နှာသွင်ပြင် လေးကန်လှသောခြေလှမ်းများဖြင့် သင်္ကန်းစနှင့် မျက်ရည်တို့ကိုတို့သုတ်ကာ သံဃာ့ပရိသတ်အလယ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။

အရိယာရဟန်းတို့က ကြီးစွာသော ဓမ္မသံဝေဂဖြင့် နာဂလုလင်အား လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ကြ၏။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့က သနားကရုဏာ မျက်လုံးများဖြင့် ငေးမျှော်ကြည့်ရှုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

နောင်အခါတွင်ကား-ရဟန်းပြုပေးရာ၌ ရဟန်းလောင်းအား မေးစစ်ခန်းတွင် “အမောင်နာဂ၊ အသင်သည် လူသားစင်စစ်ကေန့်ဖြစ်ပါ၏လော” ဟူသော မေးခွန်းတော်တစ်ရပ် ဖြည့်သွင်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့သတည်း။ ။

(၁)

ပေါက္ခရသာတိ ဆရာကြီးသည်ပင်လျှင် ဘုရားရှင်၏ ဥပါသကာအဖြစ် ခံယူပြီး ရတနာသုံးပါးသို့ ဆည်းကပ်ပြီဟု ကြားသိရသောအခါ အခြား သော ပြာဟ္မဏဆရာကြီးများစွာတို့သည်လည်း ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးယိမ်းယိုင်ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ဥပါသကာအဖြစ်ခံယူလာ ကြသည်။ အချို့က ပြောင်ပြောင် ရှင်းရှင်း ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်၍ အချို့က မထိတထိ ကိုးကွယ်သည်။

မထိတထိ ကိုးကွယ်သူမှာ သောဏဒဏ္ဍပြာဟ္မဏကြီးဖြစ်၏။ ဘုရားရှင် နှင့် နှစ်ဦးချင်း အတွေ့တွင် ဥပါသကာ အဖြစ် ခံယူပြီးသူ ဖြစ်ပါလျက် လူအများရှေ့တွင် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့သောအခါ တပည့်တော်က ဦးရစ်ကို ချွတ်လိုက်လျှင် ရှိခိုးသည်ဟု ခံတော်မူပါ။ သွားရင်းလာရင်း ယာဉ်ပေါ်မှ တွေ့၍ တပည့်တော်က ထီးကိုပိတ်လိုက်လျှင် ရှိခိုးသည်၊ နှင်တံကို ချလိုက် လျှင် ယာဉ်ပေါ်မှဆင်း၍ အရိုအသေပြုသည်ဟုခံယူတော်မူပါဟု အချက်ပြ စနစ်ဖြင့် ကိုးကွယ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဘာသာတစ်ပါးဟု မှတ်ယူထား ကြသော တပည့်တပန်း အသိုင်းအဝိုင်းများက ဘုရားရှင်သို့ သူကိုးကွယ် သည်ကိုမြင်လျှင် မနှစ်လိုပဲ စီးပွားဥစ္စာ ဆုတ်ယုတ်မည်ကြောင့်ဟု လျှောက် ထားသည်။

အစဉ်အလာစွဲ၊ ဗြဟ္မာစွဲဖြင့် ဆရာကြီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်စေကာမူ၊ ဘုရားရှင် ဝေး၍ မည်သည့် ရသေ့ ရဟန်းကိုမျှ မချဉ်းကပ် မကိုးကွယ်သော ပြာဟ္မဏ ကြီးတစ်ဦးသည်ကား တောဒေယျဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ခံယူချက်မှာ ရှင်း၏။ အကြောင်းမူကား သူသည် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် စပ်လာလျှင် ကော် တစ်ရာ ကပ်စေးနှံ့ကြီးဖြစ်၏။ လေးဆယ့်ငါးကုဋေမျှ ကြွယ်ဝသော်လည်း သူတစ်ပါးကို ပေးလှူဖို့ထား၍ မိမိကိုယ်ကိုမျှ မသဒ္ဓါသူဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု တွင် သူ့အကြောင်းကို ဖော်ပြရန်ဖြစ်၏။

ကောသလဘုရင်တွင် အတိုင်ပင်ခံ ပြာဟ္မဏ ဆရာကြီးများ အနက် ပေါက္ခရသာတိ၊ ဇာဏုသောဏီ၊ စင်္ဂီ၊ တာရုက္ခ တောဒေယျ ဟူသော

ငါးယောက်မှာ ထိပ်တန်းဆရာကြီးများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ကို တေဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများဟု သိမှတ်ကြသည်။ ဗေဒင်သုံးပုံတွင် တစ်ဖက်ကမ်း ခပ်သူများဟု ဆိုလို၏။ သူတို့သည် မြို့စားရွာစားကြီးများဖြစ်ကြရုံမက ပစ္စည်းခန့်ကြွယ်ဝသူများလည်းဖြစ်ကြသည်။ ဗြဟ္မာကြီး၏ ဦးထိပ်မှ ပေါက်ဖွားလာသူများဟု ဆို၍ အမျိုးအနွယ်အားဖြင့်လည်း ထိပ်တန်းဖြစ်ကြသည်။

အမျိုးအနွယ်အရေးတွင် ရှုပ်ထွေး များပြားလှသော ဗြဟ္မဏတို့အဖို့ ဗြဟ္မာကြီး၏ ဦးထိပ်မှ ခြေဖဝါးအထိ မည်သည့်နေရာမှ ပေါက်ဖွားသူဟု အမျိုးအနွယ် အယုတ်အမြတ်ကို သတ်မှတ်ခဲ့ခြားကြသည်။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် နိမ့်သော အမျိုးက မြင့်သော အမျိုးကို လေးစားရိုသေရသည်။

ပေါက္ခရာသတ် ဆရာကြီးဆိုလျှင် အမျိုးအားဖြင့် အမြတ်ဆုံးဟုသိမှတ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဝမ်းဗိုက်မှ မသန်မရှင်းပေါက်ဖွားလာသူမဟုတ်။ သူ့ ဆရာ ဖခင်ရသေ့ကြီး၏ သင်္ခမ်းကျောင်း အနီးရေကန်တွင်းရှိ ကြားနားကြာငုံကြီး တစ်ခုမှ ထူးခြားစွာ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပေါက္ခရာသတ်၊ ရေကန်အရှင်ဟု အမည်ရသည်။

ပေါက္ခရာသတ် ကဲ့သို့ပင် အခြားဆရာကြီးများတွင်လည်း ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် ကိုယ်ပိုင်ထူးခြားချက်များရှိကြသည်။ ဇာဏုဿောဏီဆိုလျှင် စံပြု လူကြားကြီးဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ အကောင်းဆုံး နေအိမ် အကောင်းဆုံး အသုံးအဆောင်တို့ဖြင့် ကြားကြားရှားရှား နေထိုင်သူဖြစ်၏။ သူ့ ပစ္စည်းများအနက် အထင်ရှားဆုံးမှာ သူစီးသော ယာဉ်ပင်ဖြစ်၏။

မြင်းဖြူကြီးများကို ရှာဖွေရွေးချယ်၍ မတန်တဆ ဈေးပေးကာ သူ့ယာဉ်တွင် တပ်ဆင်သည်။ ယာဉ်ပေါင်းချုပ်မှအစ မြင်းကြိုးအထိ အဖြူရောင်ဖြင့် လွှမ်းခြုံသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း အဖြူရောင် ကိုသာ ဝတ်ဆင်၍ သာဝတ္ထိမြို့လယ်လမ်းမတွင် နေ့စဉ်ကြားကြားလွင်လွင်မောင်းနှင်ကာ ဘုရင့်နန်းတော်သို့ အခ, စားဝင်လေ့ရှိသည်။ သူ့ ယာဉ်၏ အမည်ကို 'ဖြူဖြူ လွင်လွင် ဗြဟ္မာ့ယာဉ်' ဟု အမည်ပေး၏။

ယင်းယာဉ်ကို အရှင်အာနန္ဒာသည် ဆွမ်းခံကြွရင်း တွေ့ရှိ၍ အံ့ဩစွာဖြင့် ဘုရားရှင်သို့ သတင်းစကားလျှောက်ထားသောအခါ ပိဋကတွင် တရားတော်တစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

တောဒေယျကား ဇာဏုဿောဏီနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ ဇာဏု
ဿောဏီ ကြားရွားသလောက် သူက ကုတ်ကတ်သည်။ ဇာဏုဿောဏီ
ဗြဟ္မာ့ယဉ်စီး၍ ညီလာခံတက်ချိန်တွင် သူကမူ လှည်းကြမ်းစီး၍တက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ယင်းကဲ့သို့ ဗြဟ္မဏဆရာကြီးတို့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိ
နေကြချိန်တွင်ပင် တောဒေယျသည် အစာအာဟာရမပြည့်ဝသောရောဂါ
အစာမကြေသောရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်၏။ ရောဂါ ကပ်ရောက်လာသော
အခါ နှမြောလွန်းသောကြောင့် ဆရာမခေါ်၊ သင့်လျော်သော ဆေးဝါး
အာဟာရကိုပင်မစား၊ သေသည်အထိ ကုတ်ကတ်သွား၏။ ကွယ်လွန်သော်
ပစ္စည်းတွင် ကုတ်ကတ်လွန်းသောဇောဖြင့် အိမ်ရှိ ခွေးမကြီးဝမ်းတွင် ဝင်
ရောက်ရာမှ ခွေးကလေးဖြစ်လာ၏။

သူ့တွင် သားတစ်ယောက်ကျန်ရစ်သည်။ သုဘလုလင်ဟုခေါ်၍ ဖခင်၏
ပစ္စည်းအမှုကို ဆက်ခံရသည်။ သို့ရာတွင် လေးဆယ့်ငါးကုဋေ မျှသော
ပစ္စည်းများအနက် အကုန်လုံးကိုဆက်ခံရသည်မဟုတ်၊ အိမ်တွင်းရှိ ပစ္စည်း
များကိုသာ ဆက်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

သားကိုပင် မသိစေရအောင် လျှို့ဝှက်စွာ မြေတွင်မြှုပ်၍ထားခဲ့သော
ပစ္စည်းမြောက်မြားစွာ ကျန်သေး၏။ သုဘလုလင်အဖို့ ယင်းပစ္စည်းများ
ရှိသည်ကို အမျိုးအမည် အရေအတွက်နှင့်တကွ သိရှိသော်လည်း မည်သည့်
နေရာတွင် မြှုပ်နှံခဲ့သည်ကို မသိ၍ လက်လွှတ်ထားရသည်။

သုဘလုလင်သည် ခွေးချစ်တတ်သူဖြစ်၏။ အိမ်ရှိခွေးမကြီးမှ တောဒေယျ
တဖြစ်လဲ ခွေးကလေးပေါက်ဖွားလာသောအခါ ယင်းခွေးကလေးကို ပို၍
ချစ်သည်။ တယုတယမေးမြူသည်။ အိပ်ရာ နေရာကောင်းတွင် ထား၍
အစာကောင်းများကို ကျွေးမွေးကာ အိပ်သည့် အခါမှာပင် မိမိ အိပ်ရာ
အနီး၌ အိပ်စေသည်။ ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန ရှေးရေစက်အရ ဖခင်ဖြစ်ခဲ့
ဖူးသော အကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုကား
သုဘလုလင် မသိ။

သုဘလုလင်ကား ဖခင်ကဲ့သို့ ပစ္စည်းတွင် ကုတ်ကတ်တတ်သူမဟုတ်၊
ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုးမပေးလှသော်လည်း နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း အိမ်ရှေ့သို့ဆွမ်းခံကြွလာ
လေ့ရှိသော သံဃာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းသည်။ သံဃာတော်များ
အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် သံဃာတော်များသို့ ခွေးကလေးက

ပုံမှန်မပျက် ဟိန်းဟောင်သည်။ တောဒေယျဘဝတွင် နှမြောတုန်တိုခဲ့သူ ဖြစ်၍ ခွေးဘဝတွင်လည်း အရှိန်အဟုန်ပါလာကာ မိမိပစ္စည်းများပေးလှူ စွန့်ကြဲနေသည်ကို မလိုလားသောသဘောဖြင့် ဟိန်းဟောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤခွေ ကလေးဟိန်းဟောင်ခြင်းမှာ သံဃာတော်များအဖို့ရိုး၍ပင်နေပေပြီ။ ခွေးကလေးဘဝမှ ခွေးကြီးဘဝသို့ပင် ရောက်၍လာခဲ့ပေပြီ။

တစ်နေ့တွင် သုဘလုလင် ခရီးဝေးထွက်ခိုက် မိမိခွေးကို ပုံစံမပျက် ဂရု စိုက်ကြရန် အိမ်သားများသို့ မှာကြားခဲ့သည်။ နောက်နေ့တွင် ဘုရားရှင် သည် သံဃာတန်းကြီးကို ဦးဆောင်ကာ သာဝတ္ထိအနီး တဒိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ထွက်ကြွလာခိုက် သုဘအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခွေးက ခါ တိုင်းထက် လွန်ကဲ၍ ဘုရားရှင် ရှေ့တော်သို့ အရောက်လာကာ သဲသဲမဲမဲ ဟိန်းဟောင်လေတော့သည်။ ဘုရားရှင်သည် အလှူခံ ရဟန်းတို့၏ ခေါင်း ဆောင် ဂိုဏ်းဆရာကြီး မဟုတ်ပါလော။

ဘုရားရှင်ကို ပြုစား ဆွဲဆောင်တတ်သော စုန်းကြီးဟု ဆန့်ကျင်ဘက် ဂိုဏ်းသားအချို့ တို့က ပြောဆိုစွပ်စွဲကြ၏။ အကြောင်းမှာ သူ့ အနား ချဉ်း ကပ်လိုက်လျှင် သူ့ ဘက်သို့ပါသွားသည်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ မဆိုထားဘိ၊ ထိပ်သီးပညာရှင်များဖြစ်ကြသော ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးများပင် တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး သူ့ ဘက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူ့ တရားကို နာယူကြသည်။ သူ့ သြဝါဒကို ခံသည်။ ပြီးတော့ သူ့ ကို သွန်၍လှူကြသည်။

ဤအကြောင်းကိုသိသော တောဒေယျသည် ဘုရားရှင်၏အကပ်ကိုမခံ၊ အဝေးကရှောင်သည်။ သူ့ကိုကပ်မိ၍ သူပြုစားမှုကိုခံရလျှင် ပေးလှူမိမည် ကို စိုးသည်။ ယခုသော် သူသည် ယင်း ဂိုဏ်းဆရာကြီးကိုယ်တိုင် မိမိအိမ် ရှေ့သို့ရောက်၍ မိမိ၏ဆွမ်းပစ္စည်းများ အလှူခံနေပြီကို တွေ့နေရပြီမဟုတ် ပါလော။

ထို့ကြောင့် အခါတိုင်း ရဟန်းသံဃာများကို ဟောင်သလို အဝေးမှ မဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှင်ရှေ့ တူရူသို့ပင်လာရောက်ကာ သဲကြီးမဲကြီးဟိန်းဟောင် လေတော့သည်။ ထိုအခိုက် ဘုရားရှင် နှုတ်တော်မှ ထူးခြားသောမိန့်ခွန်း တစ်ရပ် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ဆွမ်းလောင်းသူများနှင့် အနီးပတ် နန်း ကျင် အားလုံးပင် အံ့သြစွာ ကြားလိုက်ကြရ၏။

မိန့်ခွန်းမှာ ဘုရားရှင်က ဟိန်းဟောင်နေသောခွေးကို ကြည့်၍ “ဟဲ့-
 တောဒေယျ။ ။သင်သည် တွန့်တို့မှုကြောင့် ဆုတ်နစ်သောခွေးဘဝသို့
 ရောက်နေရပါလျက်နှင့်ပင် သတိသံဝေဂ မရသေးသလော” ဟူ၏။ ဤ
 မိန့်ခွန်းတွင် ထူးခြားဟန် ကား- ဤအိမ်၏ အကြီးအကဲဖြစ်ခဲ့သော ဘုရင့်
 အကိုးကွယ်ခံ ပညာရှိ ပြာဟူဏကြီး တောဒေယျကို အများမြင်နေရသော
 ခွေးဘဝ ရောက်နေသူဟု စွပ်စွဲမိန့်ဆိုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ထက် ထူးခြားဟန်ကား-ယင်းသို့ ဘုရားရှင်က မိန့်ဆိုလိုက်သည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် ခွေးသည် နှာရောင်ကို ပြင်းထန်စွာ ဖြတ်၍ အရိုက်ခံလိုက်ရ
 သကဲ့သို့ အဟိန်းအဟောင်ရပ်စဲကာ တအိအိအော်မြည်ပြေးသွားရင်း အိမ်
 အပြင်တွင် ရေနှေးပူဖြင့် အလောင်းခံရသကဲ့သို့ လူးလှိမ့်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ
 သည်။

ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များသည် ဆွမ်းခံလမ်းအတိုင်း ကြွသွား
 တော်မူကြ၏။ အိမ်သားများနှင့် တွေ့မြင်သမျှလူများ ဆူညံမြုတ်သိုက်နှင့်
 ပြောဆိုကျန်ရစ်ကြသည်။ ခွေးကို ဘုရားရှင်က မိမိတို့သခင်ဆရာကြီးအဖြစ်
 စွပ်စွဲလိုက်ပုံမှာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။ မခံချင်စရာလည်း ကောင်းသည်။
 သို့သော် ဟုတ်မှန်လေသလောဟုလည်း သံသယရှိကြသည်။ အကြောင်းမှာ
 ဘုရားရှင်က စွပ်စွဲလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခွေးသည် အော်မြည် တွန့်ဆုတ်
 သွားကာ လူးလှိမ့်၍ပင် နေသည်။

ဤမျှမက ဤအချိန်မှစ၍ ခွေးသည် အစာမစား၊ အိပ်ရာနေရာကောင်း
 တွင် မနေတော့ပဲ မချမ်းသာသော အမူအရာဖြင့် အိမ်အပြင်တွင်သာ တလူး
 လူး တစ်လိမ့်လိမ့်ဖြစ်နေတော့သည်။ မှန်၏။ ဘုရားရှင်က တောဒေယျတဖြစ်
 လဲ ခွေး၏အသိကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် နှိုးဆွပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေရာ ပညာရှိကြီး၊
 သူဌေးကြီး၊ ဂုဏ်ကြီးရှင်ဘဝမှ ခွေးဘဝရောက်လာရသည်ကို သိလာသော
 ခွေးအဖို့ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(၂)

နောက်တစ်နေ့တွင် သုဘလုလင် ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 သူချစ်သောခွေးကိုကြည့်ကာ မချမ်းမသာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ခွေး
 သတင်းကိုမေး၏။ အိမ်သားများက ဖြစ်ရပ်စုံကို ပြောပြ၍ ကြားရသော
 အခါ ပထမသော် အံ့အားသင့်၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဒေါသထွက်သည်။

ပညာရှိ ဖခင် တစ်ယောက်လုံးကို ခွေးဖြစ်နေသည်ဟု အပြောခံရခြင်းမှာ ဒေါသထွက်ဖွယ်ရာပင် မဟုတ်ပါလား။ ။ ရှင်ဂေါတမသည် သူ့ကိုဟောင်၍ ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်အထောက်အထားဖြင့် ပြောဆိုနိုင်ပါသနည်း။ ယခုပင်သွား၍ ရှင်ဂေါတမကိုတွေ့မည်။ ရဟန်း ဖြစ်ပါလျက် ခွေးဟောင်းသည်ကိုမျှ သည်းမခံနိုင်သည်ကို ရှုတ်ချမည်။ စကားတုံ့ဖြင့် လက်စားချေမည်။ သို့နှင့် ဆိုင်းငံ့၍ပင် မနေတော့ပဲ ဇေတဝန်သို့ အသော့ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းတော်တွင် ဘုရားရှင်ကို အသင့်ပင်တွေ့ရ၏။ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား ပရိယာယ်အဖုံဖုံ၊ ဓမ္မမျိုးစုံဖြင့် ကယ်ချွတ်ခြင်းမှာ ဘုရားရှင်၏ အဓိကတာဝန်တော် တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ သုဘလုလင်၏ အိမ်တွင် ပရိယာယ်ကုန်ရက်တစ်မျိုးဖြင့် ဖြန့်ချထားခဲ့သည်မှာ ယခုပိုက်ကုန်အတွင်း သို့ ဝင်ရောက်၍လာပေပြီ။ ကယ်ချွတ်ပုံ ပရိယာယ်မျိုးစုံ ရှိခဲ့ရာ၌၊ ယခု ကုန်ရက်မှာ အတန်ပင်ဆန်းကြယ်၏။ ဆန်းကြယ်ပုံကို မကြာမီပင် တွေ့ရပေမည်။

ဘုရားရှင်ကို အသင့်တွေ့ရသောအခါ မခံချင်စိတ်ဒေါသဖြင့် ရောက်လာသော သုဘက “ရှင်ဂေါတမ။ ။ ရှင်ဂေါတမသည် တပည့်တော်၏ ဖခင်ကို ခွေးဖြစ်နေတော့ သယောင့်ဖြင့် အိမ်ကခွေးကို တောဒေယျဟု စွပ်စွဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ မှန်ပါသလော”

“မှန်ပေ၏ သုဘ”

“ရှင်ဂေါတမသည် ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ခွေးဟောင်းသည်ကိုမျှ သည်းမခံနိုင်တော့ပြီလော၊ ခွေးဟောင်းသည်ကို မဟုတ်မမှန် စကားဖြင့် တုံ့ပြန်ရာသလော အရှင်ဂေါတမ”

“သုဘ။ ။ ငါသည် ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်းပင် ပြောဆိုပေသည်။ သင့်ခွေးသည် သင့်ဖခင်တစ်ဖြစ်လဲ တောဒေယျပင် ဖြစ်ပေ၏”

“အလို-စွပ်စွဲပုံကဖြင့် ရဲရင့်လှပါပေ၏။ ဤမျှဖြင့် ယုံရတော့ မည်လော၊ ပညာရှိ မည်သည် ယုံလောက်အောင် အထောက် အထားဖြင့်သာ ပြောကြားရပါသည်။ အရှင် ဂေါတမက အဘယ်အထောက်အထားဖြင့် ဤသို့ ပြောကြားနိုင်ပါသနည်း”

“ကောင်းပြီ သူဘ။ ။သင်ယုံလောက်သော အထောက်အထားကို ပြရပေမည်ပေါ့၊ သင့်ဖခင် ကွယ်လွန်သောအခါ အဘယ်မျှသော ဥစ္စာ အနှစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသနည်း”

“လေးဆယ့်ငါးကုဋေမျှဖြစ်ပါသည်”

“ဤဥစ္စာအားလုံးကိုပင် အသင် ဆက်ခံရပါ၏လော”

“မခံရပါ။ အချို့ပစ္စည်းများကို သိုဝှက်ထားခဲ့၍ အဘယ်မှာ ရှိသည် ပင် မသိရပါ။ အတိအကျဆိုသော် အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ရွှေပန်းခိုင် တစ်ခု၊ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ရွှေခြေနင်းတစ်ခု၊ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက် သော ရွှေခွက်တစ်ခုနှင့် ကဟာပဏ ငွေဒင်္ဂါးတစ်သိန်းတို့ ဖြစ်ကြပါသည်”

“ဤသည်တို့ကို သင် ရယူလိုသလော”

“ရယူလိုပါသည်၊ ရယူလို၍ နေရာအနှံ့ရှာဖွေပြီးပါပြီ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရပါ”

“ကောင်းပြီ သူဘ။ ။ဤပစ္စည်းများ ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်သော နည်း လမ်းကို ငါပေးလိုက်မည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သင့်ခွေးကို အချို့ ရောသော ခဲဓာတ်နို့ထမင်းကို ရေနည်းနည်းဖြင့် ခပ်ပျော့ပျော့ ချက်၍ ကျွေးပါ။ နှလုံးပူပန်မှုကြောင့် အစာမစားသော သင့်ခွေးက စားပါလိမ့် မည်။ စားပြီးလျှင် အစာဆီတက်၍ မှိန်းငိုက်လိမ့်မည်။ ယင်းသို့ နိုးတစ်ဝက် အိပ် တစ် ဝက် မှိန်းငိုက်နေစဉ်တွင် ဤပစ္စည်းများ အဘယ်မှာ လျှိုဝှက် ထားခဲ့သည်ကို မေးပါ၊ ဖွင့်ပြောပါလိမ့်မည်”

“ခွေးက လူစကားပြောမည်ဟု ဆိုပါသလား ရှင်ဂေါတမ”

“ငါညွှန်ကြားသည့်အတိုင်းသာ လုပ်ပါ၊ မေတ္တာဖြင့် ချိုချိုသာသာ မေးပါ၊ ပြောပါလိမ့်မည်”

“ယခုပင် ပြန်၍ ပြုလုပ်ပါမည်”

သူဘက ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ထိုအခါ တည်ငြိမ်ကြည်လင်သော မျက်နှာတော်ကို ဖူးတွေ့ ရ၏။ ထူးဆန်းပေစွာ။ သို့သော် ‘သနောင် အဖြူအမည်း သဲကဲ့ပေတော့ မည် မဟုတ်ပါလော။’

အလာတုန်းကလောက် သဘာ မခက်ထန်၊ ဘုရားရှင်ကို ရှိမခိုး သော်လည်း ခါးကလေးယို၍ ထပြန်လာသည်။ မမှန်ကိစ္စတွင် မိမိကိုယ်ကျိုး ပါနေပြီ မဟုတ်ပါလော။ မှန်လျှင်ပျောက်နေသော ဥစ္စထုပ်တွေ ပေါ်လာမည်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကျိုးရှိမည်။ မမှန်လျှင် ရှင်ဂေါတမကို မုသာဝါဒဖြင့် ပြန်၍ စွပ်စွဲရမည်။

ခွေးက လူစကားပြောမည်ဆိုသည်မှာ မှန်ခဲ့သော် အံ့ဘနန်းပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရှင်ဂေါတမကို စုန်းကြီးဟု မလိုသူတို့က တိတ်တန်ခိုး ပြောကြသည်။ နှစ်လိုသူကြည်ညိုသူတို့ကမူ တရားအားလုံးကိုသိသူ၊ ကာလသုံးပါးကို သိသူ သဗ္ဗညုတ ရှေ့ဉာဏ်ရှင်အဖြစ် ချီးကျူးကိုးကွယ်ကြသည်။ မိမိဖခင် မကိုးကွယ်ခဲ့သော်လည်း ပညာရှိကြီးအားလုံးလိုလိုနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုးကွယ်လျက်ရှိပေပြီ။ ယခုကိစ္စတွင် သဗ္ဗညုတ ဟုတ်မဟုတ်ကို ဒိဋ္ဌသိရပေတော့အံ့။

အိမ်ပြန်ရောက်သော်ခွေးသည် ခွေးကတက်၌ နှမ်းလျော့စွာ လှဲလျောင်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မိမိပြန်လာချိန်တွင် ခွေးကို နေရာကောင်းသို့ ရွှေ့၍ သိပ်ခဲ့သော်လည်း မနေ၊ ခွေးကတက်တွင်သာ မချမ်းမသာဖြင့် မိမိနှင့် ခွာနေသည်။ အစာကိုလည်း ကောင်းစွာ မစားတော့၍ ဤအချက်ပင် ထူးခြားလျက်ရှိနေ၏။

ဘုရားရှင်မိန့်မှာလိုက်သည့်အတိုင်း အိမ်သားများကို ထမင်းပျော့ပျော့တွင် တင်လဲသည့်၍ အချက်ခိုင်းသည်။ ထမင်းအသင့်ဖြစ်သော် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ခွက်တစ်ခုတွင်ထည့်၍ အိပ်နေသော ခွေးကိုနှိုးကာ ချော့မော့ကျွေးသည်။ ခွေးသည် အားရဝမ်းသာ ထလာ၍ စားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထမင်းကုန်သော် အိပ်ရာတွင် ပြန်၍လှဲသည်။ ခွေးသည် ထမင်းဆီကြောင့် သမ်းဝေကာ ပြန်၍အိပ်ရန် ဟန်ပြင်၏။ ထိုအချိန်သည်ပင် ဘုရားရှင် မှာကြားလိုက်သော အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် မျောက်မည်းအိပ်ပျော်ချိန် ဖြစ်ပေ၏။ မေးဖို့သာကျန်တော့သည်။

“အို-ဖခင်။ ။ဖခင်သည် ကွယ်လွန်သောအခါ သားတို့ မသိဘဲ လျှိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ပစ္စည်းအများ ကျန်ရှိ နေပါသေးသည်။ ထိုဥစ္စာတို့ကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားပါလော့”

အိမ်သားများသည် ကျောင်းတော်မှ ပြန်လာစကပင် အရေးကြီးလာ ဟန်တူသော သုဘလုလင်၏ အပြုအမူများကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေ ကြ၏။ ယခုခွေးအား ဖခင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကာ စကားပြောသည်ကို တွေ့ရ သောအခါ အံ့အားသင့်ကြ၏။ သို့သော် ထို့ထက် အံ့အား သင့်ကြရသည် မှာကား ခွေးက မျောက်မျဉ်းလဲလျောင်းနေရာမှ “ငါ့သားသုဘ။ ။ ရွှေပန်းခိုင် ရွှေခြေနင်း စသော ရွှေပစ္စည်းများကို ခြံထောင့်ရှိ အရွှေဘက် ညောင်ပင်ရင်းတွင် မြှုပ်နှံ၍ ထားသည်။ ကဟာပဏ ဒင်္ဂါးများကိုတော့ ရေသွန်ရာအောက်တွင် မြှုပ်ထားသည်။ တူးဖော်ယူပေတော့’ ဟု တော ဒေယျ၏ အသံယောင်ယောင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို ကြားရသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ပေ၏။

သုဘက အခြားစကားများကို ပြောလိုမေးလိုပေသေးသည်။ သို့သော် လိုရင်းကိုသာ ပြော၍ ခွေးအသံတိတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ လိုရင်း ကိစ္စပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဤကိစ္စသည် ဘုရားရှင်အဖို့ သတ္တဝါတစ်ဦးကို ကယ်ချွတ်ရန် အတွက် လိုအပ်သည့်အခါမှ ရှားရှားပါးပါး အသုံးပြုလေ့ရှိသော ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိတန်ခိုး တော်အရာပင်ဖြစ်ပေ၏။ လူသာမန်တို့အဖို့ အံ့ဘနန်းဖြစ်သော်လည်း တန်ခိုး အရာတွင် ဘက်စုံပြည့် ဘုရား ရဟန္တာများအဖို့ သာမန်လောကီ တန်ခိုး တစ်ခုမျှဖြစ်သည်။

အလားတူ ရှားရှား ပါးပါး တန်ခိုးတစ်ရပ်ကို ဘုရားရှင်၏ အလုပ် အကျွေး ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်သော သုနက္ခတ်ကို ဆုံးမရာ၌ အသုံးပြုခဲ့ဖူး သည်။ ခွေးအကျင့်ကို ကျင့်သော ကောရခတ္တိယ အစေလက ဆရာကြီး ကွယ်လွန်ရာ၌ လူသေကောင်မှထ၍ စကားပြောစေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘ခွေးအကျင့် နွားအကျင့်’ ဝတ္ထု) ပုပ်ပွနေသော လူသေ ကောင်မှပင် ထ၍စကားပြောစေနိုင်ခဲ့သော် အသက်ထင်ရှားရှိနေသောခွေး အား စကားပြောစေဖို့မှာ ခက်ခဲသော အရာမဟုတ်တော့ဟု နှိုင်းရှည့်ယူဆ နိုင်သည်။

(၃)

ခွေးတောဒေယျ ပြောသည့်နေရာများတွင် တူးဖော်လိုက်သောအခါ ဘျောက်ဆုံးနေသော ပစ္စည်းအားလုံးရရှိသည်။ ဘုရားရှင်သည် ကေန္တ

သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်ရှင် ဖြစ်ပါပေသည်ဟု သုဘလုလင် ဘဝင်ကျသွားပြီ ဖြစ်၏။ မပေးရက်၊ မညှရက်ရုံမျှမက မိမိစားသုံးဖို့အတွက်ပင် တွန့်တို လွန်း၍ ခွေးဘဝရောက်နေရသော ဖခင်ခွေးကိုကြည့်၍လည်း သုဘလုလင် သံဝေဂကြီးစွာရသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်နှင့် တန်ခိုးတော်ကို ကြည်ညိုဝန်ခံရန်အတွက် နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင်ပင် ကျောင်း တော်သို့သွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်သွားရာ၌မူ ဒေါသဗျာပါဒဖြင့်သွားခြင်း မဟုတ်၊ အနူးအညွတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် သုဘလုလင်သည် တွေးခေါ်စဉ်းစားလေ့ရှိသူဖြစ်၏။ တွေးခေါ် စဉ်းစားရင်းဖြင့် သူ့တွင် ဘုဝင်မကျနိုင်သော အချက်များ ရှိနေခဲ့သည်။ ယင်းအချက်များကိုလည်း သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်သခင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင် သည် သိမည်သာဖြစ်၍ အခွင့်သာခံခဲ့ပါသော် မေးလျှောက်လိုသော ဆန္ဒ တစ်ရပ်ကလည်း ရှိနေသည်။

ဂန္ဓကုဋ်တွင် ဘုရားရှင်ကို အဆင်သင့်ပင်ဖူးတွေ့ရ၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ် မိန့်ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မှန် ကန်လှပါသည်။ ပစ္စည်းအားလုံးကို ခွေးကပြော၍ တူးဖော်ရရှိပါပြီဘုရား”

“သုဘ။ ။ သို့ဆိုလျှင် ဤကိစ္စ ပြီးပြတ်လေပြီ”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်တော်သိလိုသည့် အခြားအချက်များ ရှိပါသေး၍ မေးလျှောက်ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

ဘုရားရှင်က ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ မေးလျှောက်ခွင့်ပြုသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဤလောက၌ လူချင်းတူပါလျက် အချို့က အသက်တိုပြီး အချို့က အသက်ရှည်ကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း ဘုရား”

“သုဘ။ ။ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ဖြတ်သူက အသက်တို၍ သူတစ်ပါး အသက်ကိုသတ်ဖြတ်မှုမှ ရှောင်ကြဉ်သူက အသက်ရှည်သည်” (သူ့ကိုသတ်ဖြတ်၊ သက်တိုတတ်၊ မသတ်အသက်ရှည်)

“အချို့မှာ အနာရောဂါများ၍ အချို့မှာ ကျန်းမာအသက်ရှည်ကြ ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်းဘုရား”

“သုဘ။ ။ သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲသူမှာ အနာများ၍ ရှောင်ကြဉ် သူမှာ ရောဂါများကင်းစင်သည်” (ညှဉ်းဆဲသူအား၊ အနာများ၊ သနား ကျန်းမာသည်)

“အချို့မှာ အရုပ်ဆိုးအကျဉ်း တန်ပြီး အချို့မှာ လှပကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်းဘုရား”

“ဒေါသကြီးသူများ အကျည်းတန်၍ သည်းခံတတ်သူတို့ လှပကြသည်” (ဒေါသမီးလှ၊ အကျည်းတန်၊ သည်းခံလှပသည်)

“အချို့မှာ ခြေရံနည်းပါးလှ၍ အချို့ ခြေရံများကြသည်မှာ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်းဘုရား”

“မနာလိုမှု ဣဿာပွားသူမှာ ခြေရံနည်း၍ ကြည်သာသဒ္ဓါ ရှိသူမှာ ခြေရံများသည်” (မနာလိုမှာ၊ ခြေရံကွာ၊ ကြည်သာ ခြေရံစည်)

“အချို့က ဥစ္စာနေ မဲ့ပြာကျ၍ အချို့ ကြွယ်ဝကြသည်မှာ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်းဘုရား”

“မပေးလှူသူတို့ မဲ့ပြာကျ၍ ပေးကမ်း စွန့်ကြဲသူတို့ ကြွယ်ဝကြသည်” (မပေးလှူက၊ မဲ့ပြာကျ၊ လှူမှပေါကြွယ်မည်)

“အချို့က အမျိုး ယုတ်၍ အချို့ အမျိုးမြတ် ကြသည်မှာ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်းဘုရား”

“မိဘ-ဆရာနှင့် သက်ကြီးဝါကြီးတို့အား မရိုသေ မလေးစား၊ ဂါရဝ မထားသူတို့ အမျိုးယုတ်၍၊ ရိုသေနှိမ်ချ နှိဝါတထားသူတို့ အမျိုးမြတ်ကြ သည်” (မရိုမသေ၊ မျိုးယုတ်ချေ၊ ရိုသေ မျိုးမြတ်မည်)

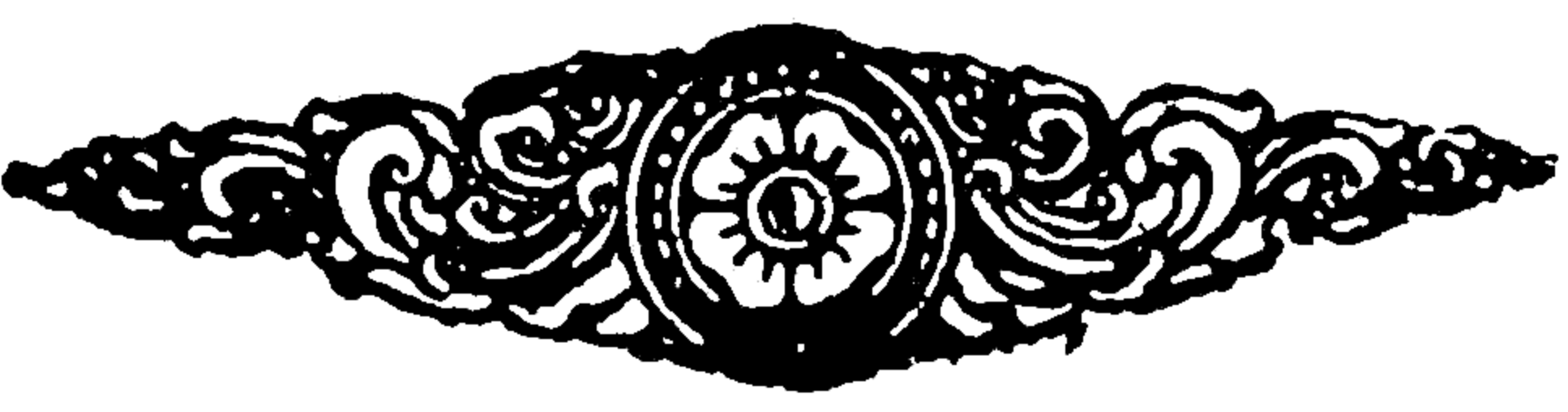
“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အချို့ ဉာဏ်ပညာနည်း၍၊ အချို့ ဉာဏ်ပညာ ကြီးကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်းဘုရား”

“သုဘ။ ။ မေးမြန်းလေ့လာမှုမရှိသူတို့ ဉာဏ်နည်း၍၊ မေးမြန်း လေ့ လာ ဝိမံသာရှိသူတို့ ဉာဏ်ကြီးကြသည်” (မမေးမမြန်း၊ ဉာဏ်မြင်ကနီး၊ စုံစမ်း ဉာဏ်ကြီးမည်)

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တရားတော်ကို ကြားနာရသည်မှာ ကောင်း
မြတ်လှပါချေည့်ဘုရား၊ တပည့်တော်အား ယနေ့မှစ၍အရှင်မြတ်နှင့်တရား
တော်သံဃာတော်တို့အား ကိုးကွယ်သောဥပါသကာအဖြစ် မှတ်ယူတော်
မူပါဘုရား”

သုဘလုလင်သည် သရဏဂုံသုံးပါးကို ခံယူ၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိတာသာဝင် ပီပီ
ပြင်ပြင် ဖြစ်လာ၏။ ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးနောက် အရှင်အာနန္ဒာ
ထံမှ စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ မဟာသီလတည်းဟူသော သီလ၊သမာဓိ၊ပညာ
အထက်တန်း တရားဒေသနာများကို ကြားနာရသောအခါ ပို၍ရင့်ကျက်
လာသည်။ ။

မကြေခက်တရား

(၁)

ပရိတ်ကြီး ၁၁-သုတ်အနက် ဓဇဂ္ဂသုတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ‘ရှင်ဖျက်ဇင်’ ဟူသော အဆိုတစ်ရပ်ရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရှင်ငယ်တို့ပါဠိသင်စတင် ကျက်ရ လေ့ရှိသော ဓဇဂ္ဂသုတ် ပရိတ်သည် အစုံအစုံသော ယမက ပါဠိများဖြင့် ဝေလည်လျက်ရှိသောကြောင့် ရှင်ငယ်ကလေးအဖို့ အကျက်ရခက်တတ်ပေရာ စိတ်ပျက်ပြီး လူထွက်သွားတတ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

‘ရှင်အသက် ဇင်’ ဟူသော အဆိုတစ်ရပ်လည်းရှိ၏။

အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ရပ်ကား သီဟိုဠ်ကျွန်းမှကိုရင်လေးတစ်ပါးသည် ခက်သည် ဆိုသော ဓဇဂ္ဂသုတ်ကို အရအမိကျက်သည်။ ကျက်ရုံမျှမက ဓဇဂ္ဂသုတ်တော် ကို ကြည်ညိုလှသောကြောင့် မပြတ်ရွတ်ဆိုပွားများသည်။ ကိုရင်ဇင်ဟုပင် အမည်တွင်လာ၏။

ယင်းကိုရင်ကလေးသည် တစ်ချိန်တွင် မဟာစေတီသို့ ရဟန်းတော်များ နှင့်အတူ သွားရောက်၍ အိက်သရိုက်ရှင်းလင်းမှု စေတီယဇတီကို ပြုလုပ် ကြခိုက် မဟာစေတီအထက်တွင်ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသောအပင်တို့ကို ကိုရင် ကလေး တက်ရောက်ရှင်းလင်းရာမှ ခြေချော်ပြီး အောက်သို့ လွတ်ကြလာ သည်။ မဟာစေတီမှာ မြင့်မားလှ၍ အောက်သို့ရောက်လျှင် ကိုရင်ကလေး ခမျာ ကျိုးကန်းသေပျောက်သွားဖို့ပင်ရှိသည်။

ယင်းအဖြစ်ကို အောက်တွင်ရှိနေသော ရဟန်းတော်တို့ တွေ့ကြရသော အခါ တစ်စုံတစ်ရာကယ်ဆယ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးက “ကိုရင်လေး။ ။ သင့်မှာ ဓဇဂ္ဂသုတ်မှတစ်ပါး အားထားရာမရှိ၊ သင်သည် ဓဇဂ္ဂသုတ်ကို မပြတ်လေ့ထိုထားသူမဟုတ်ပါလော့၊ ဓဇဂ္ဂသုတ်ကိုသာ သတိရ ပွားများပါလေလော့” ဟု အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

ကိုရင်လေး ရုတ်ခြည်း ဓဇဂ္ဂသုတ်ကို သတိရသည်။ ပါးစပ်မှလည်း “ဇေဂ္ဂ သုတ္တံ သရဏံ - ဇင်သုတ်ကို အားထားကိုးကွယ်ပါ၏” ဟုလည်း

ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ သတိရရွတ်ဆိုခိုက်မှာပင် မဟာစေတီမှ အုတ်ကျိုးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာကာ ကိုရင်လေးကို ဆီးယူပေ့ ခံလိုက်သောကြောင့် အန္တရာယ် မှ လွတ်ကင်းသွား၏။ ထို့ကြောင့် 'ရှင်အသက် ဇဇင်' ဟုလည်း အဆိုတစ်ရပ် သိမှတ်ကြ၏။

(၂)

မိုးရာသီဆိုလျှင် မိုးကောင်းသော မဇ္ဈိမတိုက်သည် ပုံမှန်မိုးများအပြင် သည်းထန် ထူးခြားသော မိုးကြီးများလည်း တစ်မိုးတွင်းလျှင် နှစ်ကြိမ်- သုံးကြိမ်မျှ ရွာချတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိုးရာသီကုန်လုလုနောက်ပိုင်းတွင် ရွာတတ်သည်။ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နှင့်လွယ် ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ထိုနှစ်မိုးရာသီ အတွက် လေးကျန်းလုံးကို သမုဒ္ဒရာသို့ ပြု၍ ဆင်းစေလုမတတ် ရွာသောမိုး ဟုပင် အဆိုရှိသည်။

ယင်းမိုးကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ သာသနာ့ အရေး အခင်း များတွင် ထူးခြားသောအကြောင်းကြီး သုံးကြိမ်သုံးရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူး၏။

တစ်ကြိမ်မှာ ယနေ့ခေတ် သာသနာတော်အထိ ကထိန်သင်္ကန်းအလှူပုံ တော်များ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့်မိုးကြီးဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒ ၁ ဂ္ဂီရဟန်းတော်များသည် မိုးရာသီ ဝါတွင်းသုံးလအတွင်း တောအရပ်တွင် ဝါကပ်သီတင်းသုံးခဲ့ကြ ရာမှ ဝါကျွတ်၍ ဇေတဝန်သို့ ဘုရားဖူးကြရောက်ကြသောအခါ သာကေတ မြို့မှ သာဝတ္ထိသို့အကူးတွင် ယင်းမိုးကြီးနှင့် မတိမ်းသာမရှောင်သာ ကြုံတွေ့ ရသောကြောင့် သင်္ကန်းတော်အားလုံး ရွံ့ရွံ့စိုက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း ရွံ့နှံ့တို့ဖြင့် အလူးလူးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်ကုန်ကြရသည်။ ဤပုံစံအတိုင်း ဖြင့်ပင် ဘုရားရှင်သို့ ဝင်ရောက်ဖူးတွေ့ကြသောအခါ ဘုရားရှင်က ဒါယကာ တို့အတွက် ထူးခြားသောကထိန်သင်္ကန်းအလှူကို ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ဘုရားရှင်သည် မိုးရာသီ နောက်ပိုင်း၌ လယ်တဲ တစ်ခုတွင် သီတင်းသုံးခိုက် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာချသည်။ လျှပ်စစ်လျှပ် မောင်းတို့ ထောင်းထောင်းကြေမတတ်ပစ်လွှင့်သည်။ လေကြမ်းတိုက်သည်။ မိုးကြိုး အကြိမ်ကြိမ် ပစ်သည်။ မိုးကြိုးကြောင့် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရာ လယ်တဲအနီးမှ နွားတို့သေကြေကြကုန်သည်။ လယ်ကွင်းတစ်ခုလုံး ပျက်စီး သွားသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းဖြစ်ရပ်များကို ဘုရားရှင် လုံးဝ မသိလိုက်။

အကြောင်း မူကား ဘုရားရှင်သည် လယ်တဲ အတွင်းတွင် ဖလသမာပတ် ဝင်စားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့အံ့ဆဲဆဲ၊ ကကုဓာမြစ်ကမ်းရှိ သစ်ပင်ရိပ်တွင် သီတင်းသုံးခိုက် အာဠာရရသေ့ကြီးထံ ဆရာတူတပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပုက္ကုသဗြာဟ္မဏက မိမိဆရာအာဠာရ ရသေ့ကြီးသည် သူ့အနီးမှ လှည်းငါးရာတို့ဖြတ်သွား၍ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိသည်အထိ မသိလိုက်သော သမာဓိတရားအားထုတ်ကောင်းသူဖြစ်ပါသည် ဟု ဆရာကိုဂုဏ်တင်၍ လျှောက်သောအခါ ဘုရားရှင်က ငါဘုရားသည်ကား ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဟု ဖော်ပြပါဖြစ်ရပ်ကိုမိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ပုက္ကုသ မာန်လျှော့၍ ပါလာသောကမ္မလာခြုံထည်ကို လှူဒါန်းရင်း တရားရသွားခဲ့သည်။

တတိယအကြိမ်မှာ ဝိသာခါ၏ ခွင့်ပြုရန်လျှောက်ထားချက်အရ ဘုရားရှင်က ရဟန်းများသို့ မိုးရေခံသင်္ကန်း၊ ရေချိုးရာတွင် ရေလဲအဖြစ် အသုံးပြုသော သင်္ကန်း ခွင့်ပြုတော်မူသည်နှင့် စပ်လျဉ်း၏။

ရေချိုးခြင်းဟူသည် လှူဖို့ရန်လိုသောသူတို့အတွက် သန့်ရှင်းရေးဟူသော ဆင်ခြေဆင်လက်ဖြင့် နေ့စဉ်လိုလို အလှိုင်းတကြီး ပြုလုပ်ကြသော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သော်လည်း တရားရေးကိုသာ ရွှေ့တန်းတင်သော ရဟန်းတို့အဖို့မူ အရေးတကြီးကိစ္စမဟုတ်၊ သင့်လျော်သည့်အချိန်မှသာ လိုအပ်သလို ရေမိုးသုံးသပ်လေ့ရှိကြသည်မှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် အပါအဝင် ဖြစ်၏။

ရေချိုးဖို့ဆိုသည်ကလည်း သာသနာတော်ရွှေ့ပိုင်းအချိန်တုန်းက လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်၊ အကြောင်းမှာ ခါးဝတ်သင်းပိုင်၊ ကိုယ်ရုံ ကေသီ၊ ခြုံထည်သင်္ကန်းကြီးတည်းဟူသော သုံးထည်မှအပ အပိုသင်္ကန်းထားခွင့်မရှိသေးသော ရဟန်းတော်အဖို့ ရေချိုးခက်သည်။ သင်္ကန်းကြီးခေါ် ခြုံထည် သင်္ကန်းကိုပင်လျှင် တပည့်ရဟန်းတို့၏ ကျန်းမာရေး အချမ်းအပူ ကိစ္စကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဆောင်းရာသီတွင် စမ်းသပ်တော်မူပြီးမှ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိပေရာ၊ ဘုရားရှင်က တပည့်ရဟန်းတို့၏ အလိုကိုကြည့်၍ ရေချိုးလိုသောရဟန်းများအား မိုးရေ

ချိုးကြရန် ခွင့်ပြုတော် မူလိုက်သောအခါ ရေနှင့် ကင်းကွာနေသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သော ရဟန်းငယ်-ရှင်ငယ် အချို့သည် ဇေတဝန်၏ တံစက် မြိတ်များအောက်တွင် မိုးရေချိုးလျက်ရှိနေကြ၏။ ကြုံချင်တော့ ထိုနေ့တွင်မှ ဆွမ်းခံ မထွက်နိုင်ကြသော ရဟန်းများကို ဆွမ်းစားပင့်ရန်ဟု ဝိသာခါ၏ အိမ်စေများ ဇေတဝန်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ၊ ဘုရားရှင်၏ တပည့် သားရဟန်းများတွင် သင်္ကန်းချည်းစည်းကို မမြင်ဖူးသော အိမ်စေများအဖို့ ဇေတဝန်တွင် တက္ကတန်းရဟန်းများ ရောက်နေကြသည်ဟု အံ့ဩရင်းဖြင့် အိမ်သို့ပြန်သွားကာ ဝိသာခါအား တိုင်တန်းကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် မိုးကို အကြောင်းပြုကာ ဝိသာခါ၏ မိုးရေခံသင်္ကန်း လှူဒါန်းခွင့် ကြုံလာခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က မိုးကြီးသည် တစ်နေ့မက ရက်ဆက်၍ပင် စဲသည်ဟူ၍ မရှိတော့ ပဲ သာဝတ္ထိတစ်ပြည်လုံး လွှမ်းခြုံထားသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်နှယ်တို့ တဝင်း ဝင်း လက်သည်။ လေသံ-မိုးသံ-လျှပ်ပြက်သံတို့ဖြင့် ဆူညံ၍နေသည်။ ယင်း မိုးကြီးမျိုးကို ‘ရှောက်ရွာမိုး’ ဟု ခေါ်သည်။

“အဆန်းတကြယ်၊ အံ့အဲဖွယ်လျှင်၊ ရောင်နှယ် ထွန်းတောက်၊
တောင်မြောက်ညီးညီး၊ လျှပ်စစ်မီးနှင့်၊ ရိုက်တီးကောင်းကင်၊ ဖြူစင်
ရေခဲ၊ ရှောက်ရွာကြဲ” လျက်ရှိပေသည်။

ဤမိုးကြီးကိုအကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင်က သိကြားနှင့်အသုရာတို့ စစ် တိုက်ကြပုံကို ဥပမာထားကာ နေ့စဉ်စည်းဝေးနေကျဖြစ်သော ညဉ့်ဦးပိုင်း တရားမဏ္ဍပ်၌ တပည့်ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်မူသည်။

(၃)

“ရဟန်းတို့။ ။ သိကြားမင်းက အသုရာတို့နှင့် စစ်တိုက် ထွက်မည့် အချိန်တွင် သူ၏နတ်စစ်သည်တို့အား ပြောကြားသည်မှာ သင်တို့သည် စစ်တိုက် ထွက်သည့်အခါ၌ အသုရာတို့အား အကယ်၍ ကြောက်စိတ်ရွံ့စိတ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသော် ငါသိကြား၏တံခွန်ဖျားကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက် ကုန်လော့၊ အကယ်၍ ငါသိကြား၏တံခွန်ဖျားကို ကြည့်ခွင့်မကြုံခဲ့ပါသော် ငါ၏ နတ်စစ်သူကြီးများ ဖြစ်ကြသော ပဇာပတိဿ နတ်မင်း၊ ဝိရုဏ

နတ်မင်း၊ ဤသာန နတ်မင်းတို့၏တံခွန်ဖျားကိုကြည့်ကြကုန်လော့၊ ထိုအခါ သင်တို့၏ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ကင်းပျောက်လိမ့်မည်။

“သိကြားမင်း၏ထိုစကားသည် မှန်ချင်မှလည်းမှန်မည်၊ မှားချင်လည်း မှားမည်။ အကြောင်းသော်ကား သိကြားမင်းနှင့် သူ၏ နတ်စစ်သူကြီး များကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရာဂ၊ဒေါသ၊မောဟ မကင်းသော ကြောက်တတ် ရွံ့တတ်သူများဖြစ်ကြသောကြောင့်ပေတည်း။

မှန်လှပါ၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူစဉ်အချိန်က ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို လုရန် ချီတက်လာသော နတ်ရူးနတ်ကြမ်းကြီး မာရ်နတ်၏ရန်နှင့် တွေ့ကြုံ သောအခါ သိကြားမင်းသာမက သိကြားထက် တန်ခိုးကြီးသော နတ် ဗြဟ္မာအချို့ပါ ရှောင်တိမ်း ပြေးလွှားခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလော့။

အသုရာတို့နှင့်စစ်တိုက်ရာတွင်လည်း အသားတူပင်ဖြစ်၏။ သိကြားနှင့် အပေါင်းပါတို့မှာ တန်ခိုးကြီးနတ်များပင်ဖြစ်စေဦးတော့၊ အသုရာတို့ကို ရှုံးချင်သည့်အခါရှုံး၊ နိုင်ချင်သည့်အခါနိုင်၍ ရှုံးတစ်လှည့်နိုင်တစ်လှည့် ဖြစ်သည်။

အကယ်သော် သူတို့စစ်ပွဲဆိုသည်မှာ ကလေးများစစ်တိုက်တမ်းကစား သလို ရယ်ဖွယ်ရာဖြစ်၏။ ရှုံးသူကပြေး၍ နိုင်သူကလိုက်သည်။ မိမိတို့ နေရာသို့ရောက်၍ မြို့တံခါးပိတ်လိုက်လျှင် ပြေးသူကအရှုံးဟုဆိုကာ ထိုနှစ် အတွက် စစ်ပွဲပြီးဆုံးသည်။ နိုင်သူကနိုင်ပြီဟုဆိုကာ ပြန်သွားသည်။

စစ်ပွဲဆိုသော်လည်း သိကြားရော နတ်ရော၊ အသုရာတို့ပါ အသေ အပျောက်ဆိုသည်ဝေး၍ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်စေရုံမျှ အပေါက်အပြဲ အကွဲ အရှုဟူ၍ပင်မရှိ။ သို့နှင့် သူတို့နှစ်ပြည်လုံးကို အယုဇ္ဈပူရ-ရန်သူ မအောင် နိုင်သောပြည်များဟု ဂုဏ်ယူလိုက်ကြသေး၏။

စင်စစ်သော်ကား သုဇာတာ၏ယောက်ျား သိကြားမင်း ကိုမာဃ ဟူသည် အသုရာ ပြည့်ရှင် ဝေပစိတ္တိ အသုရာကြီး ၏ သမက်ဖြစ်၍ မိုးသံလေသံကြားလျှင် မနေနိုင်၍ စစ်တိုက်ကြသည်ဆိုသော်လည်း သမက် နှင့် ယောက္ခမ၊ သို့မဟုတ် သားနှင့်အောင် ဟူသော သံယောဇဉ်ဖြင့် စစ် တိုက်တမ်းကစားခြင်းမျှသာဟုဖော် ဆိုနိုင်ရာ၏။

ယောက္ခမဘက်မှကြည့်သော် မခံချင်ဖွယ်ရာ တိုက်ချင် ခိုက်ချင် စရာ လည်း အလွန်ကောင်းသည်။ အကြောင်းမှာ ရှေးဦးစွာ ဝေပစိတ္တိ တို့၏ မူလနေရာသော တာဝတိံသာကို မာသလုလင်နှင့် ပဇာပတိသံ စသော အဖွဲ့သားများက အရက်ဖြင့် ဖြားယောင်းကာ လု၍ယူ၏။ ထို့နောက် သမီးဖြစ်သူ သုဇာတာကို မာသလုလင်က မလိမ့်တပတ်ဖြင့် ခိုးသုတ်လုယူ သွားခြင်းကို ခံရ၏။

ယင်းသို့လျှင် မခံချင်စိတ်များကြောင့် စစ်တိုက်သည့် အချိန်တွင်သာ မဟုတ်၊ သမက်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အခွင့်ကြုံတိုင်း ရမ်းချင်၊ ထန်ချင်၊ မောက်မာချင်၏။ တစ်ချို့တွင် ဝေပစိတ္တိကြီးအဖို့ တွေးမိတိုင်း မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် မခံချင်ဖြစ်လာသောကြောင့် တာဝတိံသာသို့ တစ်ယောက် တည်းကိုယ်တိုင်သွားကာ သမက်ဖြစ်သူတို့ စည်းဝေးနေချိန်တွင် အပြင်မှ နေ၍ မခံချင်ဖွယ်ရာ စကားမျိုးစုံဖြင့် ဗိုလ်တောင်းသည်။ သမက်ဖြစ်သူက အရေးမယူလျှင် မဖြစ်တော့၍ ဝိုင်း၍ ဖမ်းစေကာ သံချိုင့် လှောင်အိမ် အတွင်းသို့သွင်း၍ တန်ခိုးဖြင့် လှောင်ချုပ် ထားလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ဝေပစိတ္တိကြီး ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့သော်လည်း တတ်နိုင်သော ပါးစပ်ဖြင့် သမက်ကို မိုးမွန်အောင်ဆဲသည်။ အချုပ်က မလွတ်မချင်း အကြမ်းတမ်းဆုံး သောစကားလုံးများဖြင့် ရစရာမရှိအောင် ဆဲရေးသည်။ ဤသည်ကို သိကြား ၏ အသိုင်းအဝိုင်းများက သိကြားမင်းသည် ဤမျှဆိုးရွားစွာ ဆဲရေးနေ သည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်ပဲ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိပါလေ၏ဟု ချီးကျူး လိုက်ကြပေသေးသည်။ စင်စစ်သော်ကား သမက်နတ်လိမ္မာက သူ့ဘက်မှ အဘယ်မျှ ပျက်ယွင်းစေကာမူ လေးစားရိုသေအပ်သော ယောက္ခမ မိဘ အဖြစ် သဘောထား၍ သည်းခံလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သမက်နှင့် ယောက္ခမတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်သူ ပမာ တွေးထင်ကြရသော်လည်း တည့်ချင်သည့်အခါတွင်မူ တည့်ကြပြန်၏။ တည့် ဟန်ကား အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံ သာစသောနတ်တို့ အဘယ်မျှ အသက်ရှည်ကြ သည်ဆိုစေ သတ္တဝါဟူသည် သေဘေးမှ မကြောက်သူမရှိဟူသော ဟော တော်မူချက်အရ နတ်သက်ကြော့ကာ သေရမည်ကိုတော့ ကြောက်ကြသည် သာဖြစ်၏။ လူတို့၏ အသက်နှင့်နှိုင်းယှဉ်၍ တွက်လျှင် လူသက် ၆၀၀ ရာသည်

စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့အတွက် တစ်ရက်ဖြစ်၏။ လူသက်တစ်ထောင်သည် တာဝတိံသာ နတ်သက် တစ်ရက်ဖြစ်၏။ ဤနည်းဖြင့် စတုမဟာရာဇ်နတ် သက်မှာ ငါးရာရှိပြီး၊ တာဝတိံသာ နတ်သက်မှာ တစ်ထောင်ရှိသည်။

ဤသည်ကား သိကြား၊ အသုရာတို့နှင့် ဆိုင်သမျှကိုသာ ပြဆိုခြင်းဖြစ်၍ လေးဆစီ တက်သောနည်းဖြင့် အထက် နတ်ပြည် လေးထပ်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် နှစ်ဆယ်တို့၏ သက်တမ်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်သော် လူတို့၏သက်တမ်း ဆိုသည်မှာ နည်းလှစွာ၏။ စင်စစ်သော်ကား အတို-အရှည်၊ အဝေး-အနီး၊ အကြီး- အငယ် ဟူသည်မှာ အတ္တကိုဗန်းခင်းသော လူ-နတ်-သတ္တဝါတို့၏ သညာ ဝိပုလ္လာသ ပညတ်တရားတို့မျှသာဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် သက်တမ်းဆိုသော်လည်း အများနေနိုင်သော ယေဘုယျအသက် ကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်၍ လူ့သက်တမ်း ပြည့်အောင်နေနိုင်ဖို့က မသေချာ။ ကံကရှိချေသေး၏။ အထူးသဖြင့် တန်ခိုးရှိသောကြောင့်သာ စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့နှင့် ဘေးတိုက် နှိုင်းယှဉ်၍ အရာသွင်းရသော်လည်း အသုရာတို့၏သက်တမ်းမှာ ပို၍မသေချာ။

သည်တော့ သိကြား၊ အသုရာတို့ကဲ့သို့ပင် တန်ခိုးကြီးသော အကြံအဖန် စီမံဖန်တီးတတ်သည့် ဗိဿနိုးနတ်ကြီးက ငါ့မှာမသေစေနိုင်သော အမြဲတ- အမတ ခေါ် အမြိုက်ဆေးနည်း ရှိသည်။ ယင်းဆေးနည်းအတိုင်း ငါတို့ ဖော်စင်စားသုံးကြရအောင်ဟု သိကြားကိုအဖော်ညီသည်။ အကြောင်းမှာ နတ်သက်ရှည်လှပြီဖြစ်သော သိကြားနှင့်အပေါင်းပါတို့အဖို့ သိကြားသက် နတ်သက် ကုန်လုလုအချိန်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်ကို ဗိဿနိုးကြီးသိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဗိဿနိုးကြီး အစီအမံအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့လိုက်နာပါမည်”ဟု သိကြား က ဝန်ခံသည်။

“လိုက်နာမည်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အင်အားနှင့်ချဉ်းတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အသုရာကြီးရဲ့အင်အားကိုပါ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်မှ အောင်မြင်လိမ့်မယ်”

“ရန်သူ ဖြစ်ပေမယ့် လိုအပ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကတော့ ပူးပေါင်းရန် အသင့်ပါ၊ အသုရာကြီးကိုသာ ဗိဿနိုးကြီးကတာဝန်ယူပါ”

“ကျွန်ုပ်တာဝန်ရှိပါစေ”

သို့နှင့် ဗိဿနိုးက အသုရာကြီးနှင့် ညှိနှိုင်းလိုက်သောအခါ သေဘေးကို တစ်စုံစီမံတေးမိတိုင်းကြောက်နေသော အသုရာကြီးက သိကြားကို မျက်နှာ ချိုသွေး၍ ပူးပေါင်းလာသည်။ အတွင်းစိတ်အားဖြင့် ရန်သူပင်ဖြစ်သော် လည်း လိုအပ်ချက်ကြီးမားတူညီသောအခါ အပြင်ပန်းအားဖြင့် တည့်သွား တတ်ကြပြန်သည်မှာ ပုထုဇဉ်လူနတ်တို့၏ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပေ၏။ သူတို့အမြဲတ အမြိုက်ဆေး၊ မသေဆေးဖော်စပ်ပုံကား ဤသို့ဤနယ်ပင်တည်း။

ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသမျှ အစွမ်းထက်သော ဆေးပင်ဆေးမြစ် မျိုးစုံကို သိကြားနှင့်အသုရာ နှစ်ဖွဲ့တို့က တန်ခိုးဖြင့်ယူဆောင်၍ နို့ဓမီးသမုဒ္ဒရာကြီး ထဲသို့ ထည့်သည်။ ယင်းသမုဒ္ဒရာအလယ်တွင် ဒလက်တံအဖြစ်မေ့နှောက်ရန် အတွက် မန္တာရတောင်ကြီးကို ယူဆောင်စိုက်ထူသည်။ ယင်းတောင်ကြီးကို ကြီးအဖြစ်ရစ်ပတ်လှည့်မေ့ရန်အတွက် ဝါသုကီနဂါးမင်းကိုရစ်ပတ်စေသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အသုရာတို့က နဂါး၏ ဦးခေါင်းဘက်မှ လည်းကောင်း၊ နတ်တို့က နဂါး၏ အမြီးဘက်မှ လည်းကောင်း ဆွဲကိုင်၍ ယင်းဒလက်တံ တောင်ကြီးကို လှည့်ပတ် မေ့နှောက်ကြသည်။ လှည့်မေ့ရာ၌ မန္တာရတောင် ကြီး မယိမ်းမယိုင်ရန်အတွက် ဗိဿနိုးကြီးက လိပ်ကြီးအသွင် ဖန်ဆင်း၍ တောင်အောက်မှ ခံပေးသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် နို့ဓမီးသမုဒ္ဒရာဆေးခွက်ကြီး အတွင်းမှ ရတနာမျိုးစုံတို့ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ဓန္ဒန္တရီ မည်သော ဆေးဆရာကြီးသည် အမြဲတဆေးခွက်ကိုကိုင်၍ ထွက်ပေါ်လာသတည်း။

ဤတွင် ဆေးခွက်ကိုရသောအခါ အသုရာတို့အပေါ်တွင် လိုအပ်၍သာ ပူးပေါင်း ခိုင်းစေခဲ့သော်လည်း စေတနာမရှိ၊ သိကြားနှင့်နတ် တို့ကိုသာ စေတနာရှိသော ဗိဿနိုးကြီး ကလိမ်ကျသည်။ ကျဟန်ကား အသုရာတို့ကို လှပသောမိန်းမ၊ သေရည်တို့ဖြင့် လှည့်ဖျားမှိုင်းတိုက်ထားပြီးနောက် ဆေး ကိုမူ သူနှင့်နတ်တို့ကိုသာ တိုက်ကျွေးစားသုံးသည်။ အသုရာတို့အဖို့မူ သတိ မလစ်သော ရာဟုအသုရာကြီးတစ်ယောက်သာ နေနတ်သားနှင့်လနတ်သား တို့၏အကြားမှာနေ၍ မယောင်မလည်နှင့် စားသုံးလိုက်ရသည်။

ဤသည်ကို နေနတ်သား - လနတ်သားတို့ သိလိုက်၍ ဗိဿနိုးကြီးကို တိုင်ကြားသောအခါ ဗိဿနိုးကြီး စိတ်ဆိုး၍ ရာဟုကို စက်လက်နက်ဖြင့် ပစ်သည်။ ရာဟုဦးခေါင်းပြတ်သွားသော်လည်း ဆေးတန်ခိုးကြောင့်မသေဘဲ ခေါင်းကား ရာဟု၊ ကိုယ်က ကေတု ဟု နတ်နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

ဤသည်မှစ၍ မိမိကို တိုင်ကြား ချောပစ် ရာသော်ကော ဟု ရာဟုကြီးက နေနှင့်သတို့ကို အခွင့်သာတိုင်း ဖုံးအုပ်ဖမ်းစားသည် ဟူသတတ်။

ဤ သည် ကား သိကြားမင်းနှင့် အသုရာတို့ ပူးပေါင်း လိုသည့်အခါ ပူးပေါင်းကြပုံကိုဖော်ပြရင်း ပူးပေါင်းပုံအကြောင်းရပ်ကို အဆုံးထိအောင် ထုတ်ဖော်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

အမတ-အမြိုက်ဟူသောအမည်သည် နိဗ္ဗာန်၏ ဝေါဟာရတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ဝေါဟာရချင်းတူနေကာမူ အနှစ်သာရအားဖြင့်မူ မိုးနှင့်မြေ၊ ဆီနှင့်ရေ ပမာ ကွာခြားလှသောသို့ အမတ-အမြိုက်-အမြိုက်ဆေးဟူသည် အဘယ် မျှ ထက်မြက်သည် မသိရသော်လည်း နတ်သက်ကြွလှအံ့သော သိကြားမင်းမူကား- ပဉ္စသီခ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဣန္ဒြေသာလာလိုက်ဂူတွင် ဘုရားရှင်၏ သက္ကပဉ္စာသုတ် တရားတော်ကို နာရသောအခါ သောတာပန်သိကြားမင်း အဖြစ် နတ်သက်ပြန်၍ ဆက်လာသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ “စောင်းအိုလှလင်” ဝတ္ထု)

(၃)

ဘုရားရှင်သည် ဂိဇ္ဈာကုဋ်တောင်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူခိုက် စတုလောကပါလခေါ် သာသနာတော်စောင့် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ သည် ဘုရားရှင်၏အထံတော်သို့ လာရောက်ဆည်းကပ်ကြ၏။ လာရောက် ကြသည့်အကြောင်းမှာ- ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော်များ၊ လူဒါယကာ ဥပါသကာများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လျှောက်ထားရန်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ယခုမှသာမဟုတ်၊ ဘုရားရှင် ဖွားတော်မူသည့်အချိန် မှပင် စတင်၍ ဘုရားရှင်အား အစဉ်သတိပြု စောင့်ရှောက်လုပ်ကျွေးခဲ့သော နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုလည်း သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အကြောင်း ပေါ်လာပြန်၏။

သာသနာတော်တည်ဦးစတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းငါးပါး၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင် သုံးကျိပ် ရဟန်းတော်များ၊ ကဿပညီနောင် ရှင်တစ်ထောင် ရဟန်းတော် များ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်မဟာကဿပစသောရဟန်း တော်များမှာ ထိပ်သီးအရိယာနွယ်ဝင် သူတော်စင်များဖြစ်ကြ၍မထောင်း တာသော်လည်း ယခုအချိန်တွင်မူ ကောသလ၊ရာဇဂြိုဟ် ထိုထိုမြို့ရွာများ၌

အရိယာအဖြစ်သို့ မရောက်ကြသေးသော ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ တိုးပွားကျယ်ပြန့်လာသောအခါ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာအကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

အကြောင်းသော်ကား- သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလေးစားသောနတ်တို့မှာ သာသနာတော်ကို မကြည်ညိုသော နတ်မိစ္ဆာတို့နှင့်စာလျှင် အရေအတွက် နည်းပါးလှသည်။ လောကဟူသည် လူ့မိုက်နှင့်လူလိမ္မာတို့တွင် လူ့မိုက်က များစမြဲဖြစ်၏။ မင်းတို့လူလိမ္မာတွေ ဂေါတမထံသွားကြ၊ လူ့မိုက်တွေ ငါ့ဆီလာလိမ့်မည်ဟူသော ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်အား သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးက ဒေါသစကား မိန့်ကြားချက်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ နတ်လောကတွင်လည်း အလားတူပင်ဖြစ်သည်။ ဤအတွင်း မိမိတို့မကိုးကွယ်နိုင်လျှင် ဖာသာလဝါ မနေ၊ သူတော်ကောင်းများကိုအခွင့်သာလျှင် သာသလောက် နှိပ်စက်နှောင့်ယှက်ညှင်းပန်းလိကြသော နတ်ဆိုး နတ်မိုက် နတ်မိစ္ဆာတို့ မြောက်မြားစွာရှိနေသေးသည်ကိုလည်း စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့အသိဖြစ်၍ အစဉ်ခပ်သိမ်း စောင့်ရှောက်နိုင်ခွင့်မရှိသော နတ်မင်းကြီးများက ယင်းနတ်ဆိုး နတ်မိစ္ဆာတို့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်သော နတ်ပြည်ဖြစ် အာဠာနာဠိယ သုတ်တော်ဂါထာတို့ကို ပုထုဇဉ် ဘပည့် ရဟန်းတို့အား သင်ကြားပေးထားပါရန် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့လာရောက် လျှောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မှန်လှပေ၏၊ တောတောင်ဂူလိုက်တို့တွင်၊ သို့မဟုတ် လူသကင်းဝေးသည့် ဆိတ်ငြိမ်ရာတို့တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများလျက် ရှိကြသော ပုထုဇဉ်ရဟန်းအချို့မှာ ယင်းနတ်ဆိုးနတ်မိုက်တို့၏ နှောက်ယှက်မှုမျိုးစုံကို ခံကြရသည်။ ထိုအခါ ကိလေသာ မကင်းသေးသော ပုထုဇဉ်ဘဝ ဖြစ်သေးသည်အလျောက် ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။ တုန်လှုပ်ကြရသည်။ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထကြရသည်။ နတ်ဆိုးတို့ကဲလိုက်ပုံမှာ သာမန်ရဟန်းတော်များကိုထားဦး၍ အရိယာသခင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တန်ခိုးတော်ရှင်ကိုပင် မာရ်နတ်ကြီးက ဝမ်းဗိုက်ထဲဝင်နေသည်အထိ နှောက်ယှက်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်ကိုလည်း နတ်ဆိုးတစ်ဦးက တင်းပုတ်ဖြင့်ထုသည်အထိ နှောက်ယှက်သည်။ တန်ခိုးကြီးအရှင်များဖြစ်၍ သာ တော်ပေရော့သည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင်လျှင် မာရ်နတ်၏ နှောက်ယှက်မှုမျိုးစုံကို ခံတော်မူရ၏။

ဘုရားရှင်အဆူဆူတို့၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော် အကြောင်းရပ်တို့ဖြင့် မှမ်းထုံထားအပ်သော ယင်းအာဠာနာဠိယသုတ်ပရိတ်တော် ဂါထာတော်

များကို ဘုရားရှင်များကတပည့်ရဟန်းတို့အားဟောပြု သင်ကြားပေးတော် မူသည်။ ယခုလည်း မိုးရာသီတွင် အကြောင်းကြုံလာပြန်၍ သိကြားမင်းက သူ့နတ်စစ်သည်များအား ညွှန်ကြားပုံကို ဥပမာထားကာ အန္တရာယ်ကင်း တရား၊ မကြောက်တရား၊ ကြောက်ရွံ့ဖို့ကို ထားဦး၍ ကြက်သီးမွေးညှင်းမျှ မထစေနိုင်သောတရားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ပရဟိတကုသိုလ်ရှင်များဖြစ်ကြသော မာသံလုလင်နှင့် အဖွဲ့ကို တာဝ တိံသာသို့ရောက်လာကြရာ၌ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းလက် အောက်တွင် ပဇာပတိ၊ ပရုဏ၊ ဤသာနခေါင် နတ်ကြီးသုံးပါးတို့မှာ- သိကြားမင်းနှင့်အရွယ်တူ၊ သွေးတူမွေးတူ ဗိုလ်မှူးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ အသုရာတို့နှင့် စစ်တိုက်ရာ၌ အကယ်၍များ ကြောက်ရွံ့စိတ် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပါသော် ငါသိကြား၏တံခွန်အောင်လံကို မော်၍ကြည့်ကြကုန်လော့။ ထိုအခါ သင်တို့တွင် ကြောက်ရွံ့ နောက်တုန်စိတ် ကင်းပျောက်လိမ့်မည်ဟု မှာကြားသည်။

“ရဟန်းတို့။ ။ယခုလည်း သင်တို့အား ငါဘုရား မိန့်ကြားတော်မူ သည်။ သင်တို့သည် ကိလေသာစစ်ကို တိုက်ရန်အတွက် သစ်ပင် တော တောင်ဂူလိုက်ချောင်စသောတောအရပ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တွင် ဖြစ်စေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားပွားများ နေထိုင်ရာ၌ အကယ်၍များ ဘေး အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထခြင်း စသော ဆုတ်နစ်မှုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသော် အရဟံအစ ဘဂဝါ အဆုံး ရှိသော ငါဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များကို သတိထား ပွားများလိုက်ကြ ကုန်လော့။”

“အကယ်၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ငါဘုရားကို သတိမရနိုင် ကြပါသော် ငါဘုရား၏ တရားတော် သူ့ကွတာအစ ပစ္စတ္တံဝေဒိတဗ္ဗအဆုံး ရှိသော ဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးကို သတိထား ပွား များ ကြ ကုန် လော့။ အကယ်၍ တရားတော်ကို သတိမရနိုင်ခဲ့ပါသော် သုပ္ပဋိပန္နအစ အနုတ္တရံ ပုညခေတ္တ အဆုံးရှိသော အရိယာ သံဃာတော်တို့၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို သတိထားပွားများကြကုန်လော့။”

“ရဟန်းတို့။ ။ယင်းသို့ သတိထားပွားများခဲ့ပါသော် သင်တို့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ်မျိုးစုံတို့မျှမက ကြောက်ရွံ့

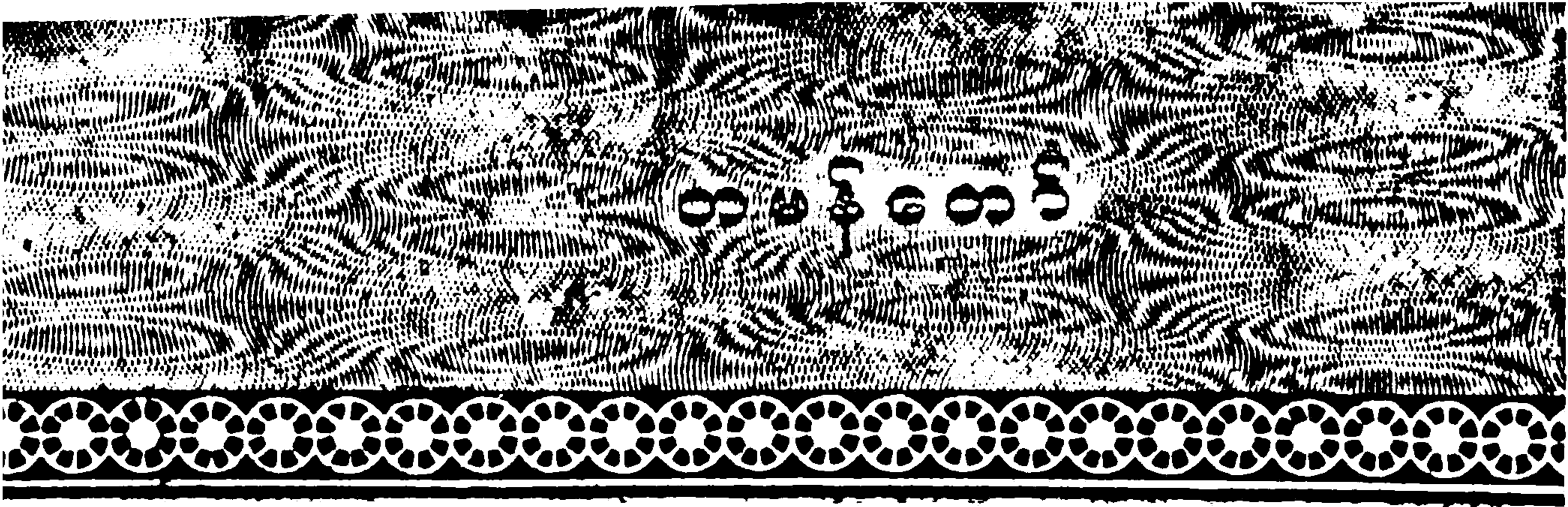

တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထခြင်းတို့ပါမကျန် မုချ ကင်းပျောက်
လိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ငါဘုရားနှင့် တရားတော် အရိယာ
သံဃာတော်တို့ဟူသည် ကင်းပြီးသော ရာဂ၊ ကင်းပြီးသော ဒေါသ၊ ကင်း
ပြီးသော မောဟ အရှင်တို့ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။”

ရဟန်းတော်တို့က သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍ နာယူကြသည်။ နာယူရုံမျှ
မက ထိုအချိန်မှစ၍ တရားကျင့်သုံးရာ၌ အရဟံအစ အနုတ္တရံ ပုညဓေတ္တ
အဆုံးရှိသော ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်တော် ၂၄ ပါးကို ရှေ့တန်းတင်၍
ကျင့်သုံးကြသည်။

မှန်လှပါပေ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သာသနာတော် ခေတ်တလျှောက်
ယနေ့တိုင်အောင် တရားကျင့်သုံးရာ ဌာနတို့၌လည်းကောင်း၊ တရားအလုပ်
နှင့် စပ်သမျှ နေရာဌာနတိုင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်တော် ၂၄-ပါး
တို့အသံသည် တဟိန်းဟိန်း မြည်းဟည်းလျက်ရှိပေသတည်း။ ။

ရှေ့တော်သို့

ဘုရင်မင်းမြတ် နှစ်သက်ခဲ့ပါသော် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ကိုဆောင်ရွက်ပေးရန်ဟု ဦးရီးတော်အမတ်ကြီး၏ခေါ်ဆောင်ချက်အရ ဦးရီးတော်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေ့သောအချိန်မှ တွင် အတွင်းလမ်းဖြင့် ရွှေနန်းတော်သို့ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အတွင်းပိုင်း လျှို့ဝှက်ဆောင်တွင် ဘုရင်တစ်ပါးတည်းကိုသာတွေ့ရသည်။

အတွင်းဆောင်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်ရောက်မိသည်ဆိုကတည်းက ဘုရင်သည် ဦးရီးတော်အမတ်ကြီးကိုပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အားအကဲခတ်လျက်ရှိသည်ကို သတိပြုမိသည်။ မည်သည့်ကိစ္စမျိုးကို ဆောင်ရွက်ရမည် မသိသေးသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဦးရီးတော်တို့၏ ပြုံးရွှင်သော အမူအရာများကိုထောက်၍ နှစ်သက်ဖွယ်သောကိစ္စ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်အလိုရှိသူကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါဘုရား” ဟု ဦးရီးတော်က လျှောက်ထားသည်။

‘အမတ်ကြီးရဲ့တူက လူချောလူလှတစ်ယောက်ဘဲ၊ ရုပ်ရည်ကပါးပါးလျားလျားနဲ့ ကနွဲကလျဆိုတော့ မိန်းမတွေနှစ်သက်တတ်တဲ့ရုပ်မျိုးဘဲ’

“သူကမလိုက်စားရဘဲနဲ့တောင် မိန်းမတွေကသူ့ကိုလိုက်စားကြလွန်းလို့ ပြဿနာမတက်အောင် မနည်းထိန်းထားရသူပါဘုရား”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ “မောင်မင်းအမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က “သူရလို့ခေါ်ကြပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လိုက်သည်။

‘မောင်မင်းကို ကိစ္စတစ်ရပ် ခိုင်းစေရန်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးကိစ္စဖြစ်၍ လျှို့ဝှက်စွာဆောင်ရွက်ရလိမ့်မည်’

“အသက်ပေး၍ လျှို့ဝှက်ပါမည်ဘုရား”

“သူရဆိုတော့ ရဲရင့်သူ့အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ကိစ္စကို ရဲရဲရင့်ရင့်ဆောင်ရွက် ရလိမ့်မည်”

“ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှအသက်နှင့်လဲ၍ ဆောင်ရွက်ပါမည်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စကို ပြောပြမည်၊ ပုရောဟိတ်အမတ် ကြီးကိုသိသလား၊ သူ့ အိမ်ကိုရော သိသလား”

“ပုရောဟိတ်အမတ်ကြီးကို ရံဖန်မြင်တွေ့ဖူးပါသည်။ သူ့ အိမ်ကိုတော့ ကောင်းစွာသိပါသည်”

“သူ့မှာ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ရှိနေသည်။ အဲဒီမိန်းမငယ်ကို သူ့ အိမ် ဘုံခုနစ်ဆင့်အထက်မှာ လျှိုဝှက်သိပ်စည်းစွာ ထားသည်။ ယောက်ျားတစ် ပါးနှင့် မတွေ့မမြင်ရလေအောင် အစောင့်အကြပ်မိန်းမများစွာထားသည်။ အဲဒီ မိန်းမငယ်ကို မောင်မင်းဖျက်ဆီးပေးရမည်”

“ဖျက်ဆီးရမည်ဆိုသည်မှာ အသေသတ်ရန်ပါလား ဘုရား”

“အသေသတ်ရန် မဟုတ်ပါ။ သူ့ အကျင့်သီလ ပျက်စီးရုံမျှဖြစ်သည်”

“ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည် ဘုရား”

“ကောင်းပြီ၊ အမြန်ဆုံး ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ ရော့— ဟောဒီမှာ မောင်မင်း ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အသပြာထုပ်၊ ဆောင်ရွက် ပြီးလျှင် ပြီးချင်း မောင်မင်း ဦးရီးအမတ်ကြီးကိုပြော၊ ဆောင်ရွက်ရာမှာ လိုအပ်သေးလျှင်လဲ အမတ်ကြီးကိုပြော”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ဘုရား”

ကျွန်ုပ်သည် အသပြာထုပ်ကို ခံယူပြီးနောက် ရှေ့တော်မှ ထွက်ခွာလာ ခဲ့သည်။

ဂါထာများ

ထူးဆန်းသော ဤကိစ္စကို ကျွန်ုပ်သည် ရဲဝံ့စွာ ဝန်ခံ ခဲ့သော်လည်း ဤကိစ္စ၏ ကြောင်းရင်း ဇစ်မြစ်ကိုကား မသိခဲ့ရပါသေးချေ။ သို့သော် သိဖို့မလိုပါ။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားမင်းမြတ်၏ လျှိုဝှက် သော တမန်တော်ဖြစ်၍ တမန်တော်တို့မည်သည် စေသည့်ကျန်၊ ထွန်သည့်

နှားဟူသကဲ့သို့ ခိုင်းစေသော တာဝန်ကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ရုံမျှ ဖြစ်၏။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဦးရီးတော်ထံမှ ဤကိစ္စအကြောင်းရင်းကို သိရှိလာရ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ပုရောဟိတ် အမတ်ကြီးတို့၏ လောင်းကစားကိစ္စပေတည်း။

ဗာရာဏသီ၏ မကိုဋ်သရပူနှစ်ဦးဟုပင် ဆိုနိုင်သော ဘုရင်နှင့် ပုရောဟိတ်အမတ်ကြီးတို့သည် လောင်းကစားဝါသနာရှင်များဖြစ်ကြ၏။ ကြွေအန်သမားကြီးများဖြစ်ကြ၏။ ဤကိစ္စမှာ တိုင်းသိပြည်သိ နိုင်ငံသိဖြစ်သည်။

ဘုရင်သည် သူ့ပြီးလျှင် ဒုတိယအကြီးဆုံးဖြစ်သော ပုရောဟိတ်အမတ်ကြီးနှင့် ကြွေအန်ကစားလေ့ရှိသည်။ လောင်းကစားကြသည် ဆိုရာ၌ တန်းတူ ရည်တူဘွဲ့ဖက်လိုသည်။ တန်းတူ ရည်တူချင်းသာ ကစားကြလေ့ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ တန်းတူရည်တူ ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ တွေ့ဆုံ ပျော်မွေ့နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘုရင်သည် ပုရောဟိတ်နှင့် ကစားသောအခါ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုရွတ်ဆိုကာ ကြွေပစ်လေ့ရှိသည်ဆို၏။ ယင်းဂါထာကြောင့် ဘုရင်သည် ပုရောဟိတ်ကို အမြဲတမ်းလိုလို နိုင်လေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဂါထာမန္တရားစသော တန္တရအဆိုအမိန့်များမှာ အတန်ငယ် ထူးဆန်းသည်။ ယင်းဂါထာမန္တရားတို့သည် သူ့ဆိုင်ရာကိစ္စတို့၌ အစွမ်းထက်သည် ဆိုသော်လည်း အချို့ ဂါထာမန္တရားတို့မှာသာ အဓိပ္ပာယ်ရှိ၍ အချို့ ဂါထာမန္တရားတို့မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ တန္တရပညာ၏ အစီအရင်မျှသာဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ရွတ်ဆိုသော ဂါထာသည် လောင်းကစားကိစ္စနှင့်မဆိုင်လှဟု တွေးထင်ရသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မူကားရှိ၏။ ယင်းဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ်မှာ.... သဗ္ဗာနဒီ ဝင်္ဂဂတီ-ခပ်သိမ်းသောမြစ်တို့သည် ကောက်ကုန်သကဲ့သို့၊ ခပ်သိမ်းသောတောတို့သည် ထင်းအတိသာဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့၊ ခပ်သိမ်းသော မိန်းမတို့သည်လည်း ဆိတ်ကွယ်ရာရလျှင် မကောင်းမှုကိုပြုကုန်၏ဟူသတတ်။ တစ်နည်းဆိုသော် မှန်သောသစ္စာစကားကို ဆိုသော ဂါထာဟု ဆိုနိုင်ရ၏။

ယင်းဂါထာကြောင့် ဘုရင်အမြဲနိုင်၍ ပုရောဟိတ်ရှုံးရသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသစ္စာစကားကို ပျက်ရန်ဟု ပုရောဟိတ်က မွေးစကပင် ယောက်ျား

တစ်ပါးတို့ မမြင်ဖူး-မတွေ့ဖူးခဲ့သော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ကို ရှာကြံ
မွေးမြူ၍ မိမိ၏ဘုံခုနစ်ဆင့်တွင် လျှိုဝှက်စွာ တင်ဆောင်ကာ မယားအဖြစ်
ထားရှိပြီးနောက် ဘုရင်နှင့် ကစားသောအခါ ‘မှ တစ်ပါး’ ဂါထာဖြင့်
ရွတ်ဆို၍ ဘုရင်၏ဂါထာကို ခြေဖျက်ကစားသည်။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်က
နိုင်လေတော့၏။

‘မှ တစ်ပါး’ ဂါထာဟူသည်ကား ဘုရင့်ဂါထာအတိုင်း အခြားသော
မိန်းမများတော့မှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မိမိ၏မာဏဝိကာမှ တစ်ပါးသော
မိန်းမများသာမှန်နိုင်သည် ဟူသတတ်။

သို့ဖြစ်ရာ ပုရောဟိတ်၏ အစီအစဉ်ကို သိရှိသော ဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့
ပုရောဟိတ်၏ဂါထာတန်ခိုးပျက်ပြယ်စေရန် သူ့မိန်းမလေး မာဏဝိကာကို
ဖျက်ဆီးပစ်ရန် လိုအပ်လာ၏။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်ကို ခိုင်းစေခြင်း၏
အကြောင်းရင်းပေတည်း။

ပ ရိ ယ ဝ ယ်

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အကြင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးဖို့
ရန်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့အခက်အခဲမရှိပါ။ သို့သော် ပုရောဟိတ်ကြီး၏ ဇနီးကိစ္စ
မှာတော့ အခက်အခဲကြီးရှိနေသည်။ အကြောင်းမှာ ဗာရာဏသီ၏တန်ခိုးရှင်
ပစ္စည်းရှင် ပုရောဟိတ်ကြီးသည် သီးသန့်ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ တစ်သီး
တစ်သန့် နေသည်။ သူ့အိမ်မှာ ဘုံခုနစ်ဆင့် ခေါ် အထပ်ခုနစ်ထပ်ရှိ၍
အထက်ဆုံးအထပ်တွင် သူ့ မာဏဝိကာလေးကို ထားသည်။ အစောင့်အကြပ်
များ ထူထပ်စွာ ချထားသည်။ သို့သော် ယင်း အစောင့် အကြပ် များမှာ
အမျိုးသမီးများသာဖြစ်သည်ဆို၍ တစ်အားတက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်အိမ်သို့ အဘယ်ပုံချဉ်းကပ်ရအံ့ဟု အကြံထုတ်
ရသည်။ အရိပ်အကဲကိုစောင့်ကြည့်ရသည်။ အခြေအနေကိုအကဲခတ်ရသည်။

မည်သည့် လျှိုဝှက်မှု၌မဆို ယိုပေါက်ရှိမြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း၊ သို့မဟုတ်
လိုလျှင်ကြံဆနည်းလမ်းရဟူသောစကားအတိုင်း ဝင်ပေါက်ကိုတွေ့ပြီဖြစ်၏။
ယင်းသည်ကား ပုရောဟိတ်အိမ်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် ခြံဝင်း
အတွင်းမှ ထွက်၍ထွက်၍ လူကော ပန်းနံ့သာတို့ကို ဝယ်ယူပြီးနောက် တောင်း
တစ်ခုတွင်ထည့်ရက်ကာ ပုရောဟိတ်အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ ဝင်၍သွားသည်ကို

တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အဆင်ပြေသည်မှာကား ယင်း အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးနှင့် အသွင်တူလှခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဆက်၍ စုံစမ်းလိုက်သော အခါ ယင်းအမျိုးသမီးကြီးသည် မာဏဝိကာ၏ အထိန်းမိန်းမဖြစ်၍ မာဏဝိကာ အဘွာက် ပန်းနံ့သာတို့ကို နေ့စဉ် နံ့သာဈေးသို့ လာရောက်ဝယ်ယူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသောအခါ ပို၍ အဆင်ပြေသွား၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဗာရာဏသီ၏ နံ့သာဈေးတန်း တစ်နေရာ၌ နံ့သာမျိုးစုံ၊ ပန်းမျိုးစုံ ရောင်းသော ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖွင့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတို့မက်မောအောင် ပန်းမျိုးစုံ၊ နံ့သာမျိုးစုံတို့ကို ဝေဝေဆာဆာ ဖြန့်ခင်းသည်။ ဆိုင်အလုပ်သမားအဖြစ် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများကိုခန့်ထားပြီး လိုအပ်သမျှ စကားထည့်ထားသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်ကို အဘယ်ပုံ လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်တော့အံ့နည်း။

သို့နှင့် ဝယ်လာသူတို့ကို ပေါပေါကြီးပေးကာ ရောင်းဟန်ဝယ်ဟန်ပြု၍ အမျိုးသမီးကြီးကိုမျှော်သည်။ ကြာကြာမစောင့်ရ။ နောက်တစ်ရက်တွင်ပင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာကာ “ဒီဆိုင်က ဆိုင်သစ် ပါလားဟေ့၊ ပန်းနံ့သာတွေကလဲ တယ်စုံပါလား” ဟု စကားဆိုလာသည်။

“အတွင်းကိုကြည့်ပြီး ကြည့်ပါအုံးခင်ဗျာ၊ အတွင်းမှာ ပိုပြီးစုံပါတယ်၊ ဈေးကလဲ သူတကာထက် အများကြီးချိုပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်၏လူများက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးကြီး ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာသော အမျိုးသမီးကြီးကို စူး စူး စိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်ဟန်ပြုကာ အမျိုးသမီးကြီးဆီသို့ တစ်ဟုန် ထိုးဝင်ပြီး ခြေစုံကိုဖက်၍ “အမေ-အမေ၊ ကျွန်တော့ကိုမမှတ်မိတော့ဘူး လား၊ အမေ့သား သူရလေ၊ ဒါလောက်ကြာအောင် သားကို ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ထားရတာလဲ အမေရယ်၊ အခုမှ တွေ့ရတော့တယ်” ဟု ဆိုကာ ငိုလိုက် သည်။

လိုသောအခါ ငိုနိုင်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ မျက်ရည်ကို အဘယ်အမျိုးသမီး၏ အသည်းနှလုံးသည် သည်းခံနိုင်စွမ်းပါ အံ့နည်း။ ပြိုကျလာရမိတည်း။

“ဟဲ့-ဟဲ့၊ လုပ်ကြပါအုံး၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကို သူ့အမေဆိုပြီး ငိုနေပါလား” ဟု အမျိုးသမီးကြီးက ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့်နှင့် ပြော သည်။

ကျွန်ုပ်၏ လူများက “ဟုတ်တယ်၊ အဒေါ်ကို မြင်ကထဲက ကိုသူရ အမေနဲ့တူလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်နေကြတာ၊ ကိုသူရက အမေနဲ့ ကဲ့နေတာ ကြာပြီ၊ သားအမိနှစ်ယောက်ကလဲ ရုပ်ချင်းကဖြင့် တူပါ့ဗျား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ- ချစ်စုပ်ပါဘဲ”

စကားထည့်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏လူများက ဝိုင်း၍ လှော်ကြ သည်။ ဝါဒဖြန့်ခြင်း ဟူသည် အသိုင်းအဝိုင်း အလှော်အခတ် ကောင်း သလောက် အောင်မြင်မြဲဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ဇဝေဇဝါဖြစ်ရာမှ မဲ့လာသည်။ ပြီးတော့ ရောင်ယောင်၍ငိုသည်။ သားအမိဖြစ်သွားပြီတည်း။

“နေပါအုံး အမေရယ်၊ ခုလောက်ကြာအောင် သားနဲ့အမေ ခွဲနေ တာဟာ ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“အခု လောလောဆယ်တော့ ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ ဇနီးကလေးထံမှာ အထိန်းအယလုပ်နေရတယ်၊ သူ့အတွက် နေ့စဉ် ပန်းတို့ နံ့သာတို့ အဝယ် ထွက်ရတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် ဒီကနေ့ကစပြီး ဘယ်သူ့ဆီကမှ မဝယ်နဲ့တော့၊ အမေ လိုသလောက် ဒီဆိုင်က အခမဲ့ယူသွားပေတော့”

“လိုက်လျောလွန်းလှချည့်လား ငါ့သားရဲ့”

“လိုက်လျောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါဟာ အမေ့ဆိုင်ဘဲ၊ သားဆိုင်ဟာ အမေ့ဆိုင်ပေါ့၊ အမေနဲ့တွေ့ရတာဘဲ ဝမ်းသာလှပြီ။ ဒါ့ထက် နေ့စဉ်ဝယ် ရတယ်ဆိုတော့ အမေ့ အမျိုးသမီးကလေးက တော်တော် ပန်းကြိုက်ပုံ ရတယ်”

“ဟဲ့—လူကလေးရဲ့၊ ပန်းနံ့သာဆိုတာ မကြိုက်တဲ အမျိုးသမီးရယ်လို့ အဘယ်မှာရှိပါ့မလဲကွယ်”

“ချောလဲချောပုံရတယ်”

“ငယ်လဲငယ်၊ ချောလဲချော၊ တိုက်ခန်းအတွင်းက ဘယ်မှ မထွက်ရဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ နံ့သာနဲ့ပန်းတွေကိုဘဲ လိမ်းပန်နေရတယ်ဆိုတော့ချောသမှ အလွန်ချောပေါ့”

“အမေ ကြိုက်သလောက်သာ ယူသွားပေတော့၊ ဟောဒီဘက်က နံ့သာအကောင်းစားတွေ၊ ဟောဒီဘက်မှာက ပန်းမျိုးစုံ”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် နံ့သာများကို ရှေး ချယ်ယူကာ ပန်းများကို သူ့သယ်နေကျတောင်းထဲသို့စီ၍ ထည့်သည်။ ကျွန်ုပ် သည် ထွားကျိုင်း၍ သန်မာဟန်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး၏ ရုပ်လက္ခဏာကို သတိထားပြီးဖြစ်သကဲ့သို့ သူ့ပန်းတောင်းကိုလည်း သတိထားကာ နက်ဖြန် လာလျှင် ပန်းများများ ထည့်နိုင်ရန်အတွက် တောင်းကြီးကြီးယူလာဖို့ရန် မှာကြားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ပရိယာယ်စက်ကွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင် ရောက်မိပြီဖြစ်၏။ ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးဖို့ရန်မှာ ဝင်ဝင်ချင်းဆောက်နှင့် ထွင်းရာသို့ရောက်ပြီး မသင်္ကာဖြစ်မည်ကြောင့် ယနေ့အဖို့ ဤမျှဖြင့်ရပ်တန့် လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ အမျိုးသမီးကြီးရောက်လာသောအခါ ပန်းနံ့သာတို့မျှ မကဘဲ အဝတ်အစားနှင့် အခြားလက်ဆောင်ပစ္စည်း တို့ကိုလည်း မိခင် အဖြစ် ပေးအပ်သည်။ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း တို့ဖြင့်လည်း ကျွေးမွေးယုယသည်။ သို့နှင့်အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ဘက်တော်သား အဖြစ်သို့ လုံးလုံးလျားလျားရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။ ထူးခြားချက်မှာကား အမျိုးသမီးကြီးက သူ့တွင် သားတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို ချီးပပြောဆိုသောအခါ မာဏဝိကာက ကျွန်ုပ်၏ အရွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အဆင်းသွင်ပြင်ကိုလည်းကောင်း မေးမြန်းကာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိလာသည့်အကြောင်းကို ကြားရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“သူ့ခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အချောအလှ လေးပေမယ့် လင်အို ကြီးနဲ့ ညားနေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်လိုက်မလဲ၊ ပုရောဟိတ်ကြီး က ချုတ်ချယ်လိုက်တာလဲ တရားလွန်” ဟုလည်း ပြောလိုက်ချေသေး၏။ ထိုစကားမှာ အမျိုးသမီးကြီးတို့၏ ဓမ္မတာ ရေလာ မြောင်းပေးစကား ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏အကြံအစည် တံခါးများမှာ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ပွင့်လာခဲ့ ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်နောက်တစ်နေ့တွင် အမျိုးသမီးကြီးလာရောက် သောအခါ ထွက်၍မတွေ့တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲတွင်ပင် နာချင်ဟန်ဖြင့်

လဲလျောင်း၍နေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏လူများက ကျွန်ုပ် နေမကောင်း၍ အိပ်ရာပေါ်တွင်ပင် ရှိနေကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးကြီးသည် ရုတ်ခြည်းပင် အိပ်ရာဘေးသို့ ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လူကလေး၊ မနေ့ကတွင်ဘဲ အကောင်းကြီးဟာ”

‘ပြောရခက်တယ်အမေရေ၊ လူနေမကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်နေမကောင်းတာပါ။ အမေ့အမျိုးသမီးလေးအကြောင်း မနေ့က ကြားရပြီးကတဲလ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ စားမဝင် အိပ်မပျော် ဖြစ်နေရပါတယ်။ သူ့ကိုမှ မရရင်ဖြင့် သေရမလောက်တောင် ဖြစ်နေပါပြီအမေ’

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ လူကလေးရယ်၊ ဒါလောက်ကိစ္စလေးများ အမေတစ်ယောက်လုံးရှိနေပေါ့ဟာ၊ လွယ်လှချည့်ပေါ့၊ အမေပြောပြလို့ လုံမငယ်ကလဲ ငါ့သားကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အခုငါ့သားကလဲ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် အလွယ်ကလေးပါ၊ စိတ်အေးအေးသာထား၊ နက်ဖြန်ကို အသင့်ပြင်ထားပေတော့၊ လုံမငယ်ဆီ အမေရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက မာဏဝိကာကို လုံမငယ်ဟု ချစ်စနိုးအသုံးပြုသည်။ မှန်၏။ မာဏဝိကာ သဒ္ဓါမှာ စာအလိုအားဖြင့် လုလင်ပျိုမဖြစ်၍ အရပ်သုံးအားဖြင့် လုံမငယ် လုံမလေးဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို သူ့ပန်းတောင်းတွင် ထည့်၍ မာဏဝိကာထံသို့ ရွက်ခေါ်သွားမည်ဟု စကားထည့်ထားခဲ့သည်။ လုံမငယ်ထံသို့ ရောက်နိုင်ဖွယ်ရာလမ်းမှာ ဤနည်းသာရှိသည်။ ဤသည်ကို ကွက်ကျော်စဉ်းစားထားပြီးသော ကျွန်ုပ်က သူ့ပန်းတောင်းတွင် ထည့်သွင်းခေါ်ဆောင်နိုင်ရန်အတွက် တောင်းကြီးကြီးဖြင့် လဲလှယ်ဖို့ ခပ်စောစောကပင် စီစဉ်ထားခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မသက်သာဖွယ်မရှိတော့။

အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တောင်းဖြင့် ထည့်ရွက် သယ်ပိုးခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်၌ အဆန်း မဟုတ် တော့ချေ။ စူဠ ပဒုမ မင်းသား၏ မိဖုရားက ခြေရောလက်ပါ လေးဘက်အဖြတ်ခံထားရသော သူ့လင်ငယ် ငတို့ကို တောင်းဖြင့် ထည့်ရွက်၍ ခေါ်သည်။

ရှေးဟောင်းစကားပုံ တစ်ခုတွင် အမျိုးသမီးများကို ရှံ့မှန်းလှသော ဘုရင်က သူ့နိုင်ငံတွင် မိန်းမများ မရှိစေရ။ မိန်းမအားလုံး သူ့တိုင်းပြည်မှ

ထွက်ခွာသွားရမည်။ ထွက်ခွာရာတွင်လည်း မိန်းမများသည် မိမိကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများကို တစ်နိုင်တစ်ပိုးသာ သယ်ဆောင်သွားရမည်ဟု အမိန့်ထုတ် လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးများသည် တစ်နိုင်တစ်ပိုးသာ သယ်ဆောင် ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ယင်းတစ်နိုင်တစ်ပိုး ဟူသည်ကား သူတို့၏ ခင်ပွန်း ယောက်ျားများကိုတောင်းတွင်ထည့်၍ လည်းကောင်း၊ ဖျာရိုင်တို့ဖြင့်ပတ်၍ လည်းကောင်း သယ်ဆောင်သွားကြသည် ဟူသတတ်။

ခန်းတွင်းရိပ်သာ သို့

နောက်တစ်နေ့တွင် ခန်းတွင်းရိပ်သာသို့ အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို သူ့ပန်းတောင်းတွင်ထည့်၍ အပေါ်က ပန်းများဖုံးပြီးလျှင် ပုရောဟိတ်၏ ဘုံခုနစ်ထပ် အထက်ဆုံးအထိ ရွက်ခေါ် သယ်ဆောင်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်မှာ ပါးလျားသောကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးအဖို့ အခက်အခဲမရှိ လှပါ။ အမျိုးသမီးအစောင့်အကြပ်များဆိုရာ၌လည်း ဘုံအဆင့်ဆင့်တို့၏ တံခါးတို့တွင်သာ ထားရှိခြင်းဖြစ်၍ အမျိုးသမီးကြီးက အချို့ကို တံစိုး လက်ဆောင် ပေးခြင်းဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ အချို့ကို ကြိမ်းမောင်း မာန်မဲ၍သော်လည်းကောင်း ရှင်းလင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မာဏဝိကာ၏ ခန်းတွင်းရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မာဏဝိကာက မက်မောသော မျက်လုံး၊ ရှင်ပြုံးသောမျက်နှာ တို့ဖြင့် ဆီးကြိုသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို မိတ်ဆက်တွေ့ဆုံပြီးနောက် ရှောင်ထွက်သွားသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ခိုင်းစေသောတမန်တော်ကိစ္စအားလုံးပြီးဆုံး ပြည့်စုံပြီဖြစ်၍ ပြန်ရန်ဖြစ်သော်လည်း မာဏဝိကာ၏ တောင်းဆိုချက်ရ သုံးရက် ဆက်လက် နေထိုင်ရသည်။ ယင်းသို့ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အမှားဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုထိခိုက်သောအမှားတော့ မဟုတ်ပါ။

ပုရောဟိတ်ကြီးသည် နန်းတော်မှပြန်လာသော ညနေညဦးအချိန်များ၌ မာဏဝိကာထံသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က ပုန်းကွယ်၍ နေရ၏။ မာဏဝိကာ၏အခန်းမှာ ကျယ်ဝန်း၍ ပုန်းကွယ်ရန်နေရာတို့ ပေါ များလှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုန်းကွယ်ရင်းဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ အသံကိုလည်း ကောင်း၊ လှုပ်ရှားမှုအပြုအမူများကိုသော်လည်းကောင်း ကြားနေရ မြင် နေရ၏။

ယင်းသို့မြင်ကြားရသည်မှာကျွန်ုပ်အဖို့ယားကျိကျိနိုင်လှ၏။ အကြောင်း
မှာ ပုရောဟိတ်ကြီးသည် အသက်အရွယ်ကြီး၍ ပညာရှိကြီးလည်း ဖြစ်
ပေရာ နှစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ကွယ်ရာဟူသောအထင်ဖြင့် မြေးအရွယ်မျှ
လောက်သော၊ သူကလေးနှင့် မြူချော့မြူးကြနေသည်များကို မြင်ရသော
အခါ အဘယ်သူသည် ယားကျိကျိမနေနိုင်ဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။

မရှက်ရာသည် အင်္ဂါလေးပါးဟူသော ရှေးဟောင်းကျမ်းဂန် ပူရာဏ်
နိတိစကားကို ကျွန်ုပ်နားလည်ပါ၏။

- (၁) ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရစိမ့်ငှါလျှင်၊ သွားလာလည်းပြု၊ ရောင်းဝယ်
မတည်၊
- (၂) တစ်ခုခုသာ၊ တတ်ပညာကို၊ လိုရာကပ်ချဉ်း၊ သင်ကြား
ခြင်းနှင့်၊
- (၃) မကင်းနိုင်ရာ၊ လူတကာတို့၊ အစာစားခြင်း၊ မရှက်
လျဉ်းနှင့်၊
- (၄) ပေါင်းသင်းမေထုန်၊ ကာမဂုဏ်ဟု၊ မြူးခွန်ပျော်ပါး၊
ကိုယ့်မယားနှင့်၊ လင်သားချင်းချင်း၊ ခံစားလျဉ်းသော်၊ ရှက်ခြင်း
စွန့်ရာ၊ မှန်မုချတည့်။

(စာဏကျဉ်း)

ဟူသောစကားကို ကျွန်ုပ်နားလည်ပါ၏။ သို့သော် ကိုယ်တွေ့အားဖြင့်
ပညာရှိသက်ကြားအိုကြီးနှင့် မြေးမြစ်အရွယ် ငယ်ရွယ်သူကလေးတို့ ယှဉ်တွဲ
ကျိစယ် မဖွယ်မရာတို့ကို မြင်နေရသည်ကတော့ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။
ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ် သရော်လိုလှသည်။ သို့သော်
ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သရော်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်။ ပရိယာယ်ဖြင့် ထောင်းဖို့ ရိုက်ဖို့
လောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ပြန်ဖို့ရန် မာဏဝိကာသို့ ပြော
ဆိုပြီးဖြစ်သော်လည်း အဖိုးကြီးကိုကျိဆယ်ထောင်းထုရန် တစ်ရက်ဆက်နေ
ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မြင်ရတာအသဲယားလွန်းလို့ အဖိုးကြီးကို တစ်ချက်-နှစ်ချက်လောက်
တော့ ထောင်းချင်သကွာ၊ မင်းစီစဉ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်မနေပါနဲ့မောင်ရယ်၊ အဖိုးကြီးလဲပုထုဇဉ်သားဘဲဟာ၊ လင်မယား
ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့”

“မထောင်းရရင်တော့ အသဲယားလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းစီစဉ်
မပေးနိုင်ဘူးလား၊ ငါဒီတစ်ည ဆက်နေအုံးမယ်လေ”

“ဒါလောက် ဖြစ်နေရင်လဲ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့၊ ကျွန်မ အစီအစဉ်ကို စောင့်ကြည့်နေ၊ အခွင့်သာတာနဲ့ ဝင်ထောင်းပေတော့”

ထိုညအဖိုးကြီးရောက်လာသောအခါ သူတို့နေချင်သလိုနေကြပြီးနောက် မာဏဝိကာက “ဆရာကြီး စောင်းမတီးတာကြာပြီ၊ ကျွန်မ က, လိုသည်၊ ဆရာကြီးစောင်းတီးပေး” ဟု ချဲ့လိုက်သည်။

“မင်း က, မယ် ဆိုရင် တီးပေးမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့ အလှကလေးကိုလဲ ကြည့်ရတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း - ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ က, တာကို ဆရာကြီး မကြည့်ဘူး၊ ရှက်တယ်”

“နို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲကွယ်”

“မျက်နှာကို အဝတ်နဲ့စီးပြီး တီးရုံတီးပေးပေါ့”

“သဘောဗျား၊ သဘောဗျား”

ဤတွင် ပုရောဟိတ်ကြီးသည် စောင်းပညာရှင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိလာရသည်။ မာဏဝိကာက အဖိုးကြီး၏ မျက်နှာကို အဝတ်ထူထူဖြင့် စည်းပေးသည်။ စောင်းသီချင်း တစ်ပုဒ်ကို တီးသည်။ မာဏဝိကာမူကား မက။

သီချင်းဆုံး၍ အဖိုးကြီးက အဝတ်ကို ဖြုတ်မည်ပြုသောအခါ မာဏဝိကာက “ခဏနေပါအုံး ဆရာကြီး၊ ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကို အဝတ်နဲ့စည်း လိုက်တော့ မောင်းကြီးနဲ့တူလို့ ကျွန်မ တစ်ချက်-နှစ်ချက်လောက် ထောင်း ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“ဟဲ-ဟဲ၊ ကောင်းဗျား၊ ကောင်းဗျား၊ သဘောတော်အတိုင်းဗျား”

ဤတွင် မာဏဝိကာက ကျွန်ုပ်သို့အချက်ပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်ပုံန်းကွယ် ရာမှ ခြေသံမကြားအောင်ထွက်၍ ပုရောဟိတ်ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို နှစ်ချက် ခန့် ထောင်းလိုက်၏။ ထောင်းရာ၌ သရော်ရုံမျှ စိတ်ရင်းရှိခဲ့သော်လည်း ပညာရှိ အဖိုးကြီး ဖြစ်ပါလျက် ဤမျှကဲလွန်းရန်ကောဟု အထောင်းလွန် သွားသည်။ ဖူးဖူးရောင်သွားရှာသည်ဟူ၏။

ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်ကြီး အော်မြည် ရှုံ့မဲ့ကာ “ရုပ်ရည်လေး နုနု နယ်နယ်နဲ့ လက်ကတော့ ကြမ်းလိုက်တာ၊ ဒါ-မင့်လက် မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မလက်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ လက် ရှိရအုံးမှာလဲ၊ ဟောဒီမှာကြည့် ကျွန်မလက်၊ ကျွန်မလက်အစစ်ပါတ်ရှင့်” ဟု မာဏဝိကာက ပြော၍ သူ့ လက်ကို ပုရောဟိတ်ကြီး လက်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပုန်းကွယ်ရာသို့ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ အဖိုးကြီးသည် မျက်နှာ စည်းကိုဖြုတ်ကာ မာဏဝိကာကို ဇဝေဇဝါဖြင့်ကြည့်၍ ဦးခေါင်းကို ပွတ် သပ်ရင်းဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မိန်းမ၏ ရင်ခွင်တွင် ဖယောင်းမှဖြစ်သော ယောက်ျားမရှိ။ မိန်းမနှင့် တွေ့လျှင် ပညာရှိကြီးများပင် ကန်းကြကုန်၏ ဟူသော စကား များမှာ မှန်လှပေစွာ။ အကယ်၍သာ ယောက်ျားလက်ဟု မသင်္ကာ၍ အခန်းတွင်းဝယ် လိုက်ရှာခဲ့သော် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့တော့မည် မုချဖြစ်၏။ သို့သော် ပုရောဟိတ် ကြီး ဇဝေဇဝါဖြင့်သာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ရှေ့တော်သို့ တစ်ဖန်

ခိုင်းစေရင်း တမန်ကိစ္စပြီးဆုံးကြောင်း လျှောက်တင်ရန် အတွက် ကျွန်ုပ် နှင့် ဦးရီးတော်အမတ်ကြီးတို့သည် ယခင်အတိုင်းပင် ဘုရင်မင်းမြတ် ရှေ့ တော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ကြ၏။

“ကိစ္စပြီးခဲ့ပြီးလား မောင်သူရ”

“ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့ပါပြီဘုရား”

“သင့်လှပေစွာ၊ ရော့- ဟော်ဒီမှာ မောင်မင်းအတွက် ဆုငွေ”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်ပေးအပ်သော အသပြာအိတ်ကိုဝမ်းမြောက် စွာ ခံယူလိုက်၏။

“ဤကိစ္စတွင် ငါနှင့်စပ်သမျှ အကြောင်းအရာများကိုတော့ လျှို့ဝှက် ထားရလိမ့်မယ် မောင်မင်း”

“အဘယ်ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ရပါမည်နည်း အရှင်မြတ်”

“အလို— မေ့လွယ်လှချည့်လားကွယ်ရို့၊ ယခု အသင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့

“မှန်လှပါ။ ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စကိုမသိ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏အဘယ် ကိစ္စကိုမျှလည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သူမဟုတ်၍ လျှို့ဝှက်ရန် မလိုအပ်ပါဘုရား”

“ရွှေ့—ကောင်းလိုက်တဲ့ လျှောက်တင်ချက်၊ မောင်မင်း လျှောက်တင် ပုံကောင်းလှသည့်အတွက် ထပ်၍ ဆုတော်ချလိုက်မည်၊ ရော့ယူပေတော့”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လက်ဝတ် ရတနာတစ်ကွင်းကိုချွတ်၍ ဆုချလိုက် ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းမြောက်မှု အထပ်ထပ်နှင့် ကြုံရသည်။ ကျွန်ုပ် စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကိစ္စကြောင့် ဘုရင်သည် ပုရောဟိတ်နှင့်နောက် အကြိမ်များ ကြွအန်ကစားရာ၌ အနိုင်ချည်း ဖြစ်ပေါ် လာပြန်သည်ဟု ကြားရ၏။

မာယာရှင်

ဤတွင် ကိစ္စအားလုံးပြီး ပြည့်စုံပြီဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းဆုံးပြီဟု ဆိုဖွယ် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပုရောဟိတ်ကြီးကို ထောင်းခွဲမိသည့် ကိစ္စကြောင့် မဆုံး သေးပါချေ။ ပုရောဟိတ်က မာဏဝိကာအပေါ်တွင် ယောက်ျားတစ်ပါး နှင့် မသင်္ကာဖြစ်နေသော ကိစ္စတွင် မာဏဝိကာက မီးပုံဖြင့် သစ္စာဆိုမည်ဟု ဆိုသည်။ မီးပုံကိစ္စမှာ မာဏဝိကာ၏ အစီအစဉ်ဖြစ်၍ ပုရောဟိတ် အလို သာဆိုလျှင် မသင်္ကာရုံမျှဖြင့်ပင် အမှတ်မဲ့နေကောင်းနေသွားမည်။

မာဏဝိကာ အစီအစဉ်ဖြစ်ကြောင်းမှာ နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် အမျိုး သမီးကြီးရောက်လာသောအခါ၌ မာဏဝိကာသည် သစ္စာဆို၍ မီးပုံသို့ ခုန်ဆင်းမည်၊ ကျွန်ုပ်က ယင်းသို့ဆိုပုံသို့ လာရောက်ရမည်။ မီးပုံသို့ မခုန် မီတွင် ကျွန်ုပ်က မာဏဝိကာကို ဝင်ဆွဲရမည်ဟု စကား ထည့်လာသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် မာဏဝိကာ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရ မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ယင်းသစ္စာဆိုပုံသို့ မယောင်မလည်သွားရောက်ကာ လူတို့အကြားတွင် ရောနှောနေလိုက်၏။

မီးပုံကြီး ဟိန်းနေအောင် တောက်လာသောအခါ မာဏဝိကာ ထွက် လာပြီးနောက် “ကျွန်မသည် ပုရောဟိတ်ကြီးမှတစ်ပါးမည်သည့်ယောက်ျား နှင့်မျှ မဖောက်ပြား မမှားယွင်းခဲ့ဖူးပါ။ ဖောက်ပြန် မှားယွင်းဖို့ဝေး၍ ကျွန်မ၏အသားကို မည်သည့်သူစိမ်းယောက်ျားမျှ မထိကိုင်ခဲ့ဖူးပါ။ ဤမှန် သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်မအား ဤမီးဘေးမှ ကင်းလွတ်ရပါစေ သား” ဟု ဆိုကာ မီးပုံသို့ ခုန်ချရန် ပန်ပြင်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်အကြားမှ ရုတ်ခြည်းထွက်ခွာပြီး နောက် မာဏဝိကာ၏ လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ “အချင်းတို့၊ မှန်သည် ဖြစ်စေ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ ဤမျှနဲ့နယ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် မီးပုံ တွင်းသို့ ခုန်းဆင်းရမည် ဆိုသည်မှာ မဖြစ်သင့်ပါ။ မလုပ်ထိုက်ပါ” ဟု မှာထားသော စကားအတိုင်း ပြောလိုက်ရာ မာဏဝိကာက “ယခုကျွန်မ၏ လက်ကို သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးက ဆွဲကိုင်လာသောကြောင့် ကျွန်မ၏ သစ္စာစကား ပျက်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မသည် မီးပုံတွင်းသို့ မဆင်းဝံ့တော့ပါ” ဟု ဆက်၍ပြောသည်။

ဤမျှဖြင့် မာဏဝိကာ၏ မာယာမှာ ထင်ရှားသွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စောင့်ကြည့်နေသော ပုရောဟိတ်ကြီးက စိတ်ပျက်သောဟန်ဖြင့် “ဤမိန်းမ သည် မာယာများလှစွာ၏။ ကျွန်ုပ်အလိုမရှိတော့။ ရိုက်ပုတ်ပြီး နှင်ထုတ် လိုက်ကြပေတော့” ဟု ပြောဆိုကာ ကျောခိုင်းသွားသည်။ ပုရောဟိတ်ကြီး က စွန့်ပစ်လိုက်လေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မာဏဝိကာသည်လည်းကောင်း၊ သူ့အထိန်းအမျိုးသမီးကြီးသည် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ ကြတော့မည်မှာ သေချာသည်။

အတိတ် ဇာတ်တော်

ဇာတ်တော်မှာ ဘုရားရှင် နုတော်မူစဉ် ဗာရာဏသီဘုရင်ဘဝက ဖြစ်ခဲ့ သော အတိတ်ဇာတ်တော်ဖြစ်၍ ဖြစ်ရပ်များအတန် ရုန့်ရင်းသော်လည်း ပစ္စုပ္ပန်ဆတ်ဆတ်တွင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လတ္တံ့သော တပည့်ရဟန်း တစ်ဦးကို သနားတော်မူသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်သာသနာ ဝယ် ပရိယာယ်မာယာများတတ်လှသော အကြင်အမျိုးသမီးတို့နှင့် မိမိ၏ တပည့်သားတို့အား ကင်းဝေးစေခြင်းအလို့ငှာ လည်းကောင်း၊ မိန်းမ ကြောင့် သောကပွားနေရသော ယင်းတပည့် ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

အနိဘူတော အယံလောကော၊ အယံလောကော- ဤလောက အနိ ဘူတော- အမှိုက်တိုက်သာဖြစ်၏။

(ငါးရာ့ငါးဆယ် ကေနိပါတ် အနိဘူတ ဇာတ်တော်)

(၁)

နေရာကလည်းလှ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်းလှ၏။ နေရာနှင့်ဝန်းကျင် လှသလောက် အသောကပင်တို့ကလည်း လှ၏။ ဤအပင်တို့၏ ဗျူပွတ် အရပင် အာသောကဥယျာဉ်ဟု အမည်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှ ဥတေနဘုရင် စည်းစိမ်ခံရာ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့် ဥယျာဉ်တော်ပေတည်း။

အသောကရွက်ဖားဖားကြီးတို့သည် မိုးရာသီတွင် မိုး၏ဒဏ်ကိုယှိ၍ခံခဲ့ ကြရာမှ ဆောင်းနှင့်နှေ့ဆိုလျှင် လန်းဆန်းမတ်ထောင်လာကြသည်။ ရွက် ဟောင်းတို့ကို မိုးနှင့်လေတို့က စွန့်ပစ်စေခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ ပင်စည် ပင်လုံး တို့မှာ သူ့ပင်ကို သဘာဝအတိုင်းပင် ချောမွတ် ပြေပြစ်၍ အကိုင်းအခက်တို့ ဖြောင့်စင်းသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် အရွက်ဖားကြီးများမှာ အစိမ်းရောင် ဆိုသော်လည်း သာမန်အစိမ်းမဟုတ်၊ မြမြစိမ်းသည်။ ကြက်မောက်ပန်း ပမာ နီရဲရဲတွင် အဝါရောင်ကလေးများတို့၍ အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက် ရှိနေ သော ပွင့်ဆုပ်ပွင့်ခိုင်များသည် အစိမ်းရောင်အရွက်ကြီးများကို အနားကွပ် ပေးထားဘိသို့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးရာသီကျူး၍ ဆောင်းဦးရာသီသို့ ရောက်လာပြီ ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥတေနသည် အသောကကိုသတိရ လာမြဲဖြစ်၏။

ဘုရင်သည် အသောကသို့ စောစောထွက်ကြွလာလိမ့်မည်ဟု ဥယျာဉ်မှ တွက်ဆ၏။ အကြောင်းမူကား သည်နှစ်တွင် မိုးဦးကောင်း၍ မိုးနှောင်း တွင် မုတ်သုံစောစောပြေးသည်။ တိမ်ကင်းစင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥယျာဉ်ကို စောစောကပင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ အမြင်မလှသော သစ်ရွက်သစ်ကိုင်း တို့ကို ပယ်ရှင်းသည်။ ဘုရင်ကြိုက်သော ပန်းမျိုးစုံတို့ တည်း ခို နန်း နှင့် ကျောက်ဖျာတို့တွင် အလိုက်သင့် ပြင်ဆင်ဆွဲချိန်ထားသည်။ စည်မျက်နှာ ကဲ့သို့ ညီညာပြီးသောမြေပြင်ကို မြက်တစ်ပင် ခဲတစ်လုံးမျှ မရှိအောင် လှည်းကျင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ပန်းရုံတို့ဝိုင်းကာထားသော ကျောက်ဖျာ တည်းနန်းကို သတိပြု၍ပြင်ဆင်သည်။ အကြောင်းသော်ကား ဥတေနသည်

လှပစွာဆောက်လုပ်ထားသောယာယီနန်းထက် သစ်ပင်ပန်းရုံတို့အောက်တွင်
လှုပ်လှုပ်စွာမေ့ ရသော ကျောက်ဖျာကို ပို၍နှစ်ခြိုက်လေ့ ရှိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဘုရင်သည် မည်သည့်ရက်တွင် ဥယျာဉ်
မေ့ ထွက်တော်မူမည့်အကြောင်း စောစောကပင် သတင်းရောက်ရှိလာ၏။
ထိုရက်တွင် ဘုရင်ကြွရောက်လာသောအခါ ဥယျာဉ်မှူးက ဥယျာဉ်တံခါး
ဝမှ ဆီးကြိုသည်။ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဘုရင်ရထားဝင်သွားသောအခါ ဘုရင်
ကိုယ်ရံတော် နောက်လိုက် နောက်ပါများနှင့် ဥယျာဉ်မှူးတို့သည် ဥယျာဉ်
ဝတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဘုရင်ကို စောင့်ရှောက်ရင်းဖြင့်
သင့်လျော်ရာပြင်ပတွင်နေကြရမည်ဖြစ်၏။ မြင်းနှစ်ကောင် က သော ဘုရင်
ရထားပေါ်တွင် မိဖုရားလေးယောက်တို့ ပါရှိလာကြသည်ကို နောက်ပိုင်းမှ
တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

ယင်းမိဖုရားတို့တွင် ကောသမ္မိ၏ နာမည်ကျော် မိဖုရားခေါင်ကြီးများ
ဖြစ်ကြသော သာမာဝတီ၊ မာဂဏ္ဍီနှင့် ဝါသုလဒတ္တာတို့မပါ။ မြောက်မြား
စွာသော မိဖုရားတို့အနက်မှ မေ့ လျော်မှုကိစ္စတွင် ဘုရင်စရိုက်၊ ယောက်ျား
တို့အကြိုက်ကို အလိုက်သိတတ်လှစွာသော အချောအလှလက်ရွေးစင်မိဖုရား
ငယ်တို့ဖြစ်ကြကြောင်း ဥယျာဉ်မှူးတို့ အကဲဖြတ်လိုက်မိကြသည်။

သာမာဝတီသည် ပင်ကိုယ်ကပင် တရားအရေးဖြင့် ခပ်အေးအေးနေတတ်
သော မိဖုရားဖြစ်ရုံမက၊ ယခုတလောတွင်မူ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်
သည် ကောသမ္မိသို့ တိုးဝင်လာ၍ ခုဇ္ဇုတ္တရာမှတစ်ဆင့် ဘုရားရှင်၏ တရား
တော်ကို ကြားနာရသောအခါ တရားအရှင် တကယ့်သူတော်စင် ဘိက္ခုနီမ
ကြီးပမာ ဖြစ်လာသည်ဟု ကြားသိနေကြရသည်။

ဟတ္ထိကန္တံဆင်နိုင်မန္တန်ကို သင်ကြားလိုသည့် အရေးအခင်းတွင် ဥဇ္ဇေနီ
နိုင်ငံမှ ခိုးယူလာခြင်းဖြင့် မိဖုရားကြီးဖြစ်လာသော စန္ဒပဇ္ဇောတ ဘုရင်၏
သမီးတော် ဝါသုလဒတ္တာမှာ နိုင်ငံကိစ္စ၊ နန်းတွင်းကိစ္စများတွင် အစီအမံ
အခန့်အခွဲကောင်းသောကြောင့် ဥတေနကိုယ်တိုင်ပင် လေးစားအပ်သော
မိဖုရားကြီးဖြစ်သည်။

မာဂဏ္ဍီမှာ လှပါ၏။ ချော့ပါ၏။ ယင်းအချောအလှ ဂုဏ်ကြောင့်ပင်
မိဖုရားဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း ဝါစာကမ္မာ ထေ့လာစကားတို့ဖြင့် ဘုရင်ကို

လည်း လူသူအဝင်အထွက် ကင်းဆိတ်လျက် ရှိသည်ကို သတိပြု ခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား မိုးများသော ဝါတွင်းသုံးလ မိုးသမယတွင် ဘုရင်အသုံး မပြု အားလပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အခွင့်သာတိုင်း ဤဥယျာဉ်သို့ စျာန်ဖြင့် ကြွရောက်၍ ကေစာရီသီတင်းသုံးခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဘုရင့်ဥယျာဉ် ဖြစ်သည်ကို အရှင်မြတ်မသိ။ တိတ်ဆိတ်လွတ်လပ်သည်ကို အာရုံပြုသည်။

ယနေ့ ဘုရင်ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်း ကိုယ့်တရားအာရုံတွင်သာထုံ၍ နေသော အရှင်မြတ်မသိ။ အမှန်သော် ယနေ့အဖို့ ဘုရင်၏ အလျင်စော စောကပင် အရှင်မြတ် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

မိဖုရားတို့သည် ပန်းရုံများအကြားတွင် တစ်ပင်ကျော်တစ်ချုံ့တွေ့ဖြင့် အရှင်မြတ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ကြရသောအခါ ပထမသော် အံ့အား သင့်ကြ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မကြာမီကမှ ကောသမ္မိသို့ ရောက်လာကြ သော ဂေါတမဘုရားရှင်၏ တပည့်ရဟန်းတစ်ပါးမှန်း သိကြရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်ဝိုင်းအံ့လာပြီး ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။ အကြောင်း သော်ကား သူတို့သည် မိဖုရားကြီး သာမာဝတီ၏ အသိုက် အဝိုင်းမှ မိဖုရားငယ်များဖြစ်ကြလေရာ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းများကို ဖူးတွေ့လိုနေ ကြသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

အခိုင်းအစေဟုပင်ဆိုစေကာမူ မိခင်အရာ၌ထားလာအပ်သော အထိန်း တော်ကြီး ခုဇ္ဇုတ္တရာမှတစ်ဆင့် ကြားနာရသော တရားတော် များအရ သူတို့သည် ဘုရားနှင့် သံဃာတော်များကို ဖူးတွေ့လိုနေသူများဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် လိုလားဟန်မတူသော ဘုရင်၏ချုပ်ချယ်မှုအရ ဖူးတွေ့ခွင့်မရ ကြသေး။ ယခုသော် မခေါ်ပင့်ချေ ဆိုသကဲ့သို့ အလိုက်သင့် တွေ့လာရ သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ယခင်က သူတို့တွေ့ဖူးသောရဟန်းဆိုသူ တို့၏ အဝတ်အဆင်နှင့် ဣန္ဒြေချင်း ကွာခြားနေသောကြောင့်လည်း ဘုရား ရှင်၏တပည့်သားတော်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်လိုက်ကြသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အရှင်ဟာ ဂေါတမဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သံဃာ တော်ပါလားဘုရား”

သူတို့၏အသံကြောင့် အရှင်မြတ်သည် သမာပတ်မှနှိုးထကာ မွေးမှိတ် ထားအပ်သောမျက်လုံးများကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရိုသေစွာဒူးတုပ် ရှိခိုးလျက်ရှိကြသော မိဖုရားများကိုမြင်ရသည်။

“တပည့်တော်တို့ဟာ ဥတေနဘုရင်ရဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်မိဖုရားများဖြစ်ကြ ပါတယ်။ အရှင်မြတ်ကို ဖူးတွေ့လိုလို့ ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်။ အခုလို ကြုံကြိုက်တုန်းမှာ တပည့်တော်တို့ကို တရားဒေသနာတစ်စုံတစ်ရာကို ဟော ကြား တော်မူပါဘုရား”

‘အဘယ်နှမတို့။ ။သင်တို့ဟာအချင်းချင်းအပေါ်မှာ မေတ္တာထား ကြရမယ်။ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဆိုတဲ့ ဣဿာတရားကို ပယ်ဖျောက်ကြ ရမယ်။ ဝန်တိုမှုမစွရိယမှလည်း ကင်းရှင်းသင့်ကြတယ်’

မိဖုရားများသည် မိမိတို့အကြောင်းကိုသိ၍ တိုက်ရိုက်ဟောကြားလိုက် သည့်အလား အံ့အားသင့်၍ အချင်းချင်းပင် ကြည့်လိုက် မိကြသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် အချင်းချင်းဂုဏ်ပြိုင်၊ နေရာပြိုင်၊ အနိုင်လုနေ သူများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့အပြစ်ကို သတိရသောအနေဖြင့် သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍ ဦးချလိုက်ကြသည်။

ဘုရင်မှတစ်ပါး ယောက်ျားကင်းမဲ့သော ဤနေရာ၌ မိန်းမသံများ အကြားတွင် ယောက်ျားတစ်ဦး၏အသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရသောအခါ နိုးတစ်ဝက်၊ ပျော်တစ်ဝက်နှင့် နိုးထ၍လာသူကား ဥတေနအနားတွင် ကျန် ရစ်ခဲ့သော မိဖုရားဖြစ်၏။ အသံကြားရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သော အခါ အသောက တစ်ပင်အောက်ရှိ ပျိုရွယ်သော ရဟန်းတစ်ပါး ရွှေတွင် ဝပ်တွားလျက်ရှိသော မိဖုရားများကို မြင်ရ၍ ငါ့အကွက် ပေါ်လာပြီဟု ဝမ်းမြောက်လိုက်မိသည်။ အကြောင်းသော်ကား သူသည် ဂေါတမဘုရား သံဃာတော်များနှင့် ဆန့်ကျင်သော မိဖုရားကြီး မာဂဏ္ဍီ၏အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်၍ ဥတေနဘုရင်သည် ဂေါတမဘုရားနှင့် သံဃာတော်များအပေါ်တွင် လိုလိုလားလားရှိလှသူမဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သိထားသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အခွင့်သာခိုက်တွင် ကုန်းတိုက် မျက်နှာလုပ်ရန် အတွက် ဘုရင့်မျက်နှာဆီသို့ကြည့်လိုက်သောအခါ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်စက်တော်ခေါ် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤမျှကိစ္စမှာ သူ့အဖို့ အရေးမကြီးလှ။ ပရိယာယ် ဖြင့် နိုးအောင် နိုးလိုက်ရုံမျှဖြစ်၏။ ကြုံကြိုက်နေ သောအဖြစ်ကို မလွတ်ဖို့သာ

အရေးကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ဖက်ထားသော ဘုရင့်သလုံးသားကို လူးလွန် ချင်ပြု၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး တိုးစေ့ ပေးလိုက်သောအခါ အိပ်ပျော်ရာမှ ဘုရင်နိုးလာသည်။

နိုးသည်ဆိုလျှင်ပင် မိဖုရားများကို သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မိဖုရားတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရတော့၍ “ဟဲ့-ဟိုဟာမတွေ ဘယ်သွား ကုန်ကြဘူး” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ဟောဟိုမှာသာ ကြည့်ပေတော့ အရှင်သား၊ အရှင်နေရာတော်ကို ရဟန်းတစ်ပါး ကျူးကျော်ပြီး ရောက်နေပါတယ်။ ကေန္တ ရှင်ဂေါတမရဲ့ တပည့်ရဟန်းဖြစ်မှာပါ။ အခုဘဲ တစ်ဟီးဟီး တစ်ဟား ဟားနဲ့ ရယ်ပဲ့ဖွဲ့နေတဲ့အသံကို ကျွန်တော်မ ကြားလိုက်ပေသေးတယ်”

“သယ်”

ဥတေန ဒေါပူ၍ အိပ်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထလာပြီဖြစ်၏။ လှမ်းကြည့်လိုက် သောအခါ ဖျိုရွယ်သောရဟန်းတစ်ပါးရွှေတွင် ဝိုင်းထိုင် စစားလျက်ရှိနေ သော သူ့ မိဖုရားများကို မြင်ရ၍ သန်လျက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် သန်လျက်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ကျောက်ဖျာမှ ဆင်း၍ ရဟန်းရှိရာသို့ အသေ့ လျှောက်သွားသည်။

ဤဘုရင်တွင် ရဟန်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မရှင်းမလင်းသော သဘော ထားတစ်ရပ် ရှိနေခဲ့၏။

သူ့ မိခင်သည် ငှက်ဆင်အချီခံရပြီး သူ့ကို တောတွင်းမှာ မွေးခဲ့သည်။ တောတွင်းဝယ် ကံကောင်းကံမ အလွှကပ္ပ ရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့၍ သူ့တို့ကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ တောတွင်းမှာပင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ဆင်နိုင် ဟတ္ထိကန္တ မန္တန်ပေး၍ ဤမန္တန်ဖြင့်ပင် ကောသမ္မိကို အုပ်စိုးနိုင်ခဲ့ သည်။ သူ့ မိခင်သည် ရသေ့နှင့်ပင် လက်ဆက်ခဲ့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဘထွေးတော်စပ်လာခဲ့ရသောရသေ့ကြီး၏ကျေးဇူးတို့သည် ဆပ်၍ မကုန်နိုင်လောက်အောင်ပင် တင်ရှိများပြားခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာ တွင် ရသေ့ရဟန်းဟူသည် တရားရှင်ဆိုသော်လည်း ကာမဂုဏ်ညွတ်ကွင်းနှင့် မကင်းသေးသူပါတကားဟူသော အတွေးအသိမှာ ဖွင့်၍ပင် မပြောသော်

လည်း သူ့ သဘောတူငှာ မရှင်းမလင်းရှိနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ရဟန်း
နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ယုံရမလို့ မယုံရမလို့နှင့် မသိနိုးနား နေခဲ့သည်သာ
များ၏။

ယခု၊ ရဟန်းတစ်ပါးက ကန့်သတ်ထားသောမိမိနယ်ပယ်ကို ကျူးကျော်
ဝင်ရောက်လာရုံမက မိဖုရားများ၏ ပူဇော်ယုယမှုခံနေသည်ကို ကြုံတွေ့လာ
ရသောအခါ ပထမသော် ရုတ်ခြည်း ထွက်လာသော ဒေါသဖြင့် ရဟန်းကို
အသေသတ်ပစ်လိုက်မည်အထိ ကြံစည်လိုက်၏။ သို့သော် ရသေ့ရဟန်းဟူသည်
ကျေးဇူးရှင် အနှယ်တကာ ဟူသော အသိတရားက တားမြစ်လိုက်သော
ကြောင့် ဤရဟန်းကို နောင်ကြည်အောင်တော့ ဆုံးမလိုက်မည်ဟု တထစ်
လျှော့၍ ရဟန်းဆီသို့ အသေ့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဥတေနသည် တောတွင်းမှာ ကြီးထွားလာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဗီဇ
အားဖြင့် အင်အားကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤရဟန်းလောက်ကို
တော့ အလွယ်ကလေးတွေ့ ရမ်းနှိပ်စက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော်
ရဟန်းအနီးသို့ရောက်ခါနီးသောအခါ အသောကပင်တစ်ပင်မှ တွဲလောင်း
ကျိလျက်ရှိသော ခါချဉ်အုံအကိုင်းကြီးကို အလိုက်သင့် တွေ့ရသောကြောင့်
ခါချဉ်စာကျွေးလိုက်မည်ဟု သဘောထားပြောင်းလိုက်သည်။

အရှင်ပိဏ္ဍောလအနီးမှ မိဖုရားများသည် မဟားတရား လျှောက်လာ
သော ဘုရင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဥတေနအနီးသို့ အပြေး
ကလေး ရောက်လာကြကာ “မောင်တော်ဘုရား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာရပါသလဲ
ဘုရား” ဟု ဝိုင်းဖက်ယုယကြသည်။ စင်စစ်သော် ဘုရင်ဘယ်လိုဖြစ်လာသည်
ကို သူတို့သိလိုက်ကြပြီဖြစ်၏။ ဥတေနနောက်ပါးမှလိုက်လာသော မိဖုရားက
ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ရပ်ကို တွေ့ရတော့အံ့ဟု ပြုံးပြုံးကြီးလှမ်းကြည့်နေသည်။

ခါချဉ်ကိုင်းကို ဥတေနလှမ်းဆွဲ၍ ချိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ခါချဉ်ကိုင်း
က အလိုက်သင့် ပါ၍မလာ၊ ဒေါသလှုပ်ရမ်းမှုကြောင့် ခါချဉ်အုံကြီးသည်
ဥတေနကိုယ်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျရောက်လာလေတော့ရာ ဖွဲ့တောင်း
ကို မှောက်ချလိုက်သကဲ့သို့သော ခါချဉ်များက ဥတေနကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းအုံ
ကိုက်ခဲကြလေတော့သည်။ ရဟန်းရှင် တစ်ပါးကို ပြစ်မှား တော့အံ့သော
မကောင်းမှုအကျိုးသည် ချက်ချင်းပင်ကျရောက်လာ၏။ ဤမျှမကသေးပေ။

သူတော်ကောင်း တစ်ပါးအား ပြစ်မှားတော့မည်ကို သိသော မိဖုရားများ၊ ကာမဂုဏ်မေ့ရာ၌ မိမိတို့အပေါ်တွင် အကျွမ်းဝင်လွန်းမှုကို သိ၍ မလေးစားကြသောမိဖုရားများက ခါချဉ်များကို ဝိုင်းပယ်ပစ်သယောင်နှင့် ခါချဉ်ကောင်အထွေးများကို သစ်ရွက်ဖြင့်ယူ၍ ဥတေနအပေါ်သို့ ပစ်ချကြလေသေးသည်။

မိန်းမတို့မည်သည် လေးကျန်းသနင်း စကြာဝတေးမင်းကြီးပင် ဖြစ်စေဦးတော့ မိမိတို့နယ်ပယ်သို့ ပယ်ပယ်နယ်နယ် သက်ရောက်လာပြီဟု သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မထိမဲ့မြင်ပြုတတ်ကြသည်ဟု ဒေသနာတော်ရော နီတိကျမ်းဂန်များကပါ အဆိုရှိသည်။ မှန်၏။ အခွင့်သာခိုက်၌ ဤသို့ပြုလိုက်ရခြင်းဖြင့် သူတို့အဖို့ ပျော်ပွဲတစ်ရပ်ပမာ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

မိမိထံသို့ ရောက်မလာ၊ လမ်းခုလတ်တွင် ယင်းသို့သော ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အဖြစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် မိမိထံသို့ရောက်လာခဲ့သည့် ဤဘုရင်အဖို့ အကုသိုလ် တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွားတော့အံ့ တကားဟု မေတ္တာသခင် အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ရုတ်ခြည်း ထွက်ကြတော်မူလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဥတေနဘုရင် နှင့် မိဖုရားတို့အဖို့ ယင်းသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွ၍ မြင့်တက်သွားသောအရှင်မြတ်ကို လှမ်းမျှော်ရှုကြည့်ရင်း အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

(၃)

ပညာသတိ မကင်းသော ဥတေန ဘုရင်သည် မိမိအမှားကို သိမြင်၍ လာကာ မိဖုရားတစ်ယောက်အား ချက်ချင်းပင် ဥယျာဉ်မှူးကိုအခေါ်ခိုင်းစေလိုက်၏။ ဥယျာဉ်မှူး ရောက်လာသျှင် ဘုရင်က “အခုနု ကောင်းကင်ခရီးနဲ့ ကြွလွှားတဲ့ရဟန်းကို မြင်လိုက်ရဲ့လား” ဟု မေးသည်။

- “မြင်လို့က်ပါတယ် ဘုရား”
- “ ဒီဥယျာဉ်ကို ဒီလိုဘဲ ကြွလာတတ်သလား”
- “ ရံဖန် ကြွလာတတ်ကြောင်းပါ”
- “ဘယ်က ရဟန်းလဲ”

“အရှင်နိုင်ငံတော် ကောသမ္မိမှာဘဲ သိုတင်းသုံးပါတယ်၊ရှင်ဂေါတမရဲ့ တပည့် ရဟန်းတော်ပါ”

“အသင်နဲ့သိသလား”

“ရံဖန်ဆွမ်းလောင်းဖူးလို့ သိကြောင်းပါအရှင်၊ ရာဇဂြိုဟ်မှာ တန်ခိုး အရာ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇပါ”

“ဪ— အရှင်ပိဏ္ဍောလဆိုတာပေကိုး၊ ကောင်းပြီ ဥယျာဉ်မှူး၊ နောက်တစ်ကြိမ် အရှင်မြတ်ကြွလာလျှင် ငါ့ထံ ချက်ချင်းအကြောင်းကြား လှည့်၊ ငါဖူးတွေ့ချင်တယ်”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါဘုရား”

ကြာကြာမစောင့်ရ။ ရက်အနည်းငယ်မျှတွင်ပင် အရှင်ပိဏ္ဍောလကြွလာ ပြန်ပြီဖြစ်၏။ ဥယျာဉ်မှူးက အရှင်ပိဏ္ဍောလကို အကျိုး အကြောင်း လျှောက်ထားပြီးနောက် အမိန့်တော်အတိုင်း ဘုရင့်ထံသို့ သွားရောက် လျှောက်ထားသောအခါ တစ်ခါရောက်လာသည်မှာကား ပညာရှိ အမတ် များ ကိုယ်ရံတော်များနှင့်အတူဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ယခင်တစ်ခါကလို ဒေါသ ရိပ် ဒေါသငွေ့မပါတော့။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် အရှင်မြတ်ကို ရှိခိုး၍ ချဉ်း ကပ်လာသည်။

ဘုရင်သည် ယခင်တစ်ကြိမ် တွေ့ရစဉ်ကတော့ ကိလေသာ အဆိပ်နှင့် ဒေါသစိတ်ကြောင့် ကြည်ညိုရမည် မကြည်ညိုရမည်ကို မဝေခွဲနိုင်ခဲ့။ ယခု သော် အရှင်မြတ်၏ ကြည်လင်သော ရုပ်လက္ခဏာနှင့် သိမ်မွေ့သော ဣန္ဒြေတို့ကို ကြည့်၍ တန်ခိုးရှင် တစ်ပါးမျှသာမက ကေန္တ ရဟန္တာတစ်ပါး ပေဘဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်နိုင်သည်။

“အရှင် ဘုရား။ ။မသိ၍ မထီမဲ့မြင် ပြုမိခဲ့သော တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

“သာဓု—သာဓု မဟာရာဇ။ ။ငါတို့သည် အစဉ်ပင် သည်းခံ ခွင့် လွှတ်သူများဖြစ်ကြပါသည်။ ငါတို့ဆရာ ဘုရားရှင်ကလည်း သည်းခံခွင့်လွှတ် ရန် ဆုံးမထားပါသည်။ ငါတို့သည် ဆရာ ဘုရား၏ စကားကို အစဉ်လိုက် နာ ဗူးများဖြစ်ကြပါသည်”

သည်းခံပါ၏ဆိုလျှင် ပြီးပါ၏။ သို့ရာတွင် ကောသမ္ဗိ၌ ဘုရားရှင်နှင့် မိမိတို့သာသနာပြုရသည်မှာ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းလှစွာ၏။ မာဂဏ္ဍိ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာ ရင်ဆိုင်ပြုမူလာသည်အထိကိုပင် သည်းခံကြရသည်။ သူတော်ကောင်း ရသေ့ဖြင့် ဆက်နွယ်လာသည်ဆိုသော ဤဘုရင်သည် မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ ဆဲနေဆဲဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်း ရသေ့ငါးရာတို့ဖြင့် တရားစရိုက် အခြေစိုက်ခဲ့သော ကောသမ္ဗိဖြစ်ပါလျက် ဂုဏဝန္တေ ပဿန္တိဇနာ-ဟု ဟောတော်မူသကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးသော မိဖုရားမာဂဏ္ဍိ၏ အလိုသို့လိုက်ကာ ကောသမ္ဗိပြည်သား ဒါယကာများတို့သည် ဘုရားရှင်နှင့် မိမိတို့ကို ဆန့်ကျင်နေကြဆဲပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာဘုရားနှင့် တရားတော်တို့ သတိရကြစေရန် ဘုရားရှင်ကို ရွှေတင်၍ တမင်မိန့်ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အရှင်ဘုရား။ ။ဂေါတမဘုရား၏ တပည့်သားသံဃာတို့တွင် ပျိုပျိုငယ်ငယ် အရွယ်ကောင်းသော ရဟန်းများ အမြောက်အမြား ရှိသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ သူတို့သည် မိန်းမတို့အာရုံ ကာမဂုဏ်တရားကို မလိုက်စားဘဲ နေနိုင်ကြပါသလား။”

ဥတေန၏အမေးတွင် တဖြန့်နေ့က သူတွေ့ကြုံခဲ့သော ကာမဂုဏ်အရေးအခင်းများပါရှိနေပုံကို အရှင်မြတ်ရိပ်စားမိလိုက်၏။ တစ်ကြောင်းမှာလည်း ပြာဟ္မဏတို့ အစဉ်အလာ စွဲမက်ချက်ဖြင့် ပထမအရွယ်တွင် ပညာ၊ ဒုတိယအရွယ်တွင်ဥစ္စာ၊ တတိယအရွယ်ကျမှ ဘာဝနာဟူသော စကားအရ အများအားဖြင့် သူတို့တွေ့ကြုံခဲ့သော ရသေ့ရဟန်းများမှာ သက်ကြီးရွယ်လွန်များ ဖြစ်ကြရာက ဘုရားရှင် သာသနာတော်မှ ရဟန်းပျိုများကို တွေ့ရသော အခါ ကိလေသာဓမ္မဖြင့် သံသယရှိနေသည်ကို အရှင်မြတ်သိရှိသည်။ ယမန်နေ့ကပင်မိမိအပေါ်၌ သူ၏မိဖုရားများဖြင့် သံသယထားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။

“မဟာရာဇ။ ။ငါတို့ဆရာဘုရားက ဒါယိကာမများနှင့် မလွဲမရှောင်သာ ဆက်ဆံလာရပါက နှမအရွယ်ကို နှမ၊ အမိတန်လျှင် မိခင်၊ သမီးအရွယ်ကို သမီးဟု သဘောထားဆက်ဆံရမည်ဟု ဆုံးမတော်မူထားပါသည်။ ငါတို့သည် ဤအဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးကြပါသည်။”

“အရှင်ဘုရား။ ။စကားကတော့ လှပါ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ဟူသည် လော်လီဖောက်ပြား ကာမဂုဏ်တရားတို့အပေါ်၌ ပြေးလွှားရစ်ပတ်တတ်

ပါသည်။ မိခင်အရွယ် သမီးအရွယ်တို့ကို ထားဦးတော့၊ လှပပျိုငယ် တန်းတူအရွယ် မိန်းမများကိုတွေ့လျှင်တော့ ဖောက်ပြားလာနိုင်ဖွယ် ရှိပါ သည်။ မဖောက်ပြားစေရန် အရှင်ဘုရားတို့တွင် အခြားတရားများ ရှိပါ သေးသလား။

“ရှိပေ၏ မဟာရာဇ။ ။ ငါတို့သည် ရဟန်းပြုစကပင်လျှင် အပုပ် ကောင်ကို ရုပ်ဆောင်၍ ထားအပ်သော သုံးဆယ်နှစ်ကောဠာသ ဤခန္ဓာ ကိုယ်အပေါ်၌ ထိုးထွင်းသတိဖြင့် ရှုကြည့်သိမြင်နိုင်ကြရန် ဆံပင်၊ မွှေးညှင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း၊ သွား၊ အရေတည်း ဟူသော တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို အစပြု၍ သင်ကြားထားအပ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်သား ရဟန်းတို့ သည် ဤအဆုံးအမအတိုင်း မည်သည့် မာတုဂါမ အာရုံနှင့် ဆုံလာသည် ဖြစ်စေ တရားသတိဖြင့် သိရှိနေထိုင်ကြပါသည်”

ဤမျှဖြင့်လည်း မိန်းမလိုက်စား ကာမဂုဏ်များသောဘုရင်အဖို့ ဘဝင် မကျနိုင်သေးပေ။

“အရှင်ဘုရား။ ။ တရား သတိရှိနေသူများအဖို့တော့ အရှင် ဘုရား ပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မည်။ ရှုမှတ်မှု အသားမကျ သေးသူများမှာတော့ ရှုမှတ်ရင်းနှင့်ပင် အသုဘကို သုဘဟု ထင်မြင် လာတတ်ကြပါသည်။ ဆင် ခြင်ဖို့ အခြားတရားများရှိပါသေးသလား”

“ရှိပေသေးသည် မဟာရာဇ။ ။ မဆင်ခြင်နိုင်မှုဟူသည် စက္ခု သောတ စသည့် မိမိခန္ဓာရှိ အခံဓာတ်ခြောက်ပါးတည်း ဟူသော တံခါးခြောက် ပေါက်တို့မှ အတိုက်ဓာတ်ဟူသည့် ရူပါရုံ သဒ္ဓါရုံ စသော အာရုံခြောက် ပါးတို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကိုလက်ခံသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က မိမိ၏ခန္ဓာတံခါးများကို ပိတ်ထားကြရမည်ဟု ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ်မျိုးစုံ ဓမ္မအဖုံဖုံဖြင့် ကွပ်ညှပ် ဆုံးမတော်မူသည်။ ယင်းဆုံးမချက်အတိုင်း ရဟန်းတော်တို့ လိုက်နာကျင့်သုံးကြပါသည်”

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ဂေါတမဘုရား၏ အဆုံးအမတော်များသည် ကောင်းမွန်လှပါပေ၏။ ဆုံးမချက်အတိုင်းလည်း တပည့် ရဟန်းတို့လိုက်နာ ကြပေသည်ဟု အရှင်ဘုရားကို ကြည့်၍ တပည့်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ တပည့်တော်မှာ ရာဂတရား နှိပ်စက်ခံရသူများသူဖြစ်၍ ဤသို့ အထပ်ထပ်

လျှောက်ထားမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်အား ယနေ့မှစ၍ အရှင် မြတ်တို့၏ ဥပါသကာ တစ်ဦးအဖြစ် သိမှတ်တော်မူပါဘုရား”

“သာဓု- သာဓု- သာဓု မဟာရာဇ”

ဥတေနဘုရင်နှင့် အမတ်များ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ကြ၏။ ယင်းသို့ ဖြင့် ကောသမ္ဘိ သာသနာတော်သည် ရန်ငြိုးရှင် မာဂဏ္ဍိကြောင့် အစ မကောင်းခဲ့သော်လည်း ဘုရင်ကိုယ်တိုင် သက်ဝင်လာမှုကြောင့်အနှောင်း ကောင်းလာခဲ့သည်။ ဤမျှမက သာမာဝတီစသော တရားရှင် မိဖုရားတို့ အဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား ဖူးမြင်ခွင့်ရရှိ ကလေးနှင့်ပင် တံခါးများ ဖောက်၍ တိတ်တခိုး ဖူးမြင်ခဲ့ကြရရာက နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်တို့၏ သက်န်းရောင်တို့ဖြင့် လွမ်းဖုံးအပ်သောနန်း တော်ဖြစ်လာသည်။ ။

မယားကာက လင်ကာက

သမာပတ်

ယောဂီရသေ့ရဟန်းတို့အဖို့ တရားအရသာဟူသည် မိမိတို့ ကြိုးပမ်းနိုင် သလောက် ရရှိလာအပ်သောအဆင့်များအရ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်တက် ချမ်းသာကြ၏။ လောကီနယ်ပယ် သမာဓိစျာန် အဆင့်တွင် ပထမစျာန် အရှင်ထက် ဒုတိယစျာန်ပိုင်ရှင်ကပို၍ချမ်းသာ၏။ ဒုတိယစျာန်ထက်တတိယ၊ စတုတ္ထစျာန်စသည်ဖြင့် လောကီစျာန်နယ်ပယ်အဆုံးဖြစ်သော နေဝသညာ နာသညာယတနအဆင့်ထိ ချမ်းသာနိုင်ကြသည်။

လောကုတ္တရာနယ်ပယ်တွင်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနုဒ္ဓါဂါမိဖိုလ်၊ နောက်ဆုံး အရဟတ္တဖိုလ်အထိ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် မြင့်တက်ချမ်းသာကြသည်။

သို့ရာတွင် ယင်း 'ချမ်းသာ' ဟူသည်ကို မိမိတို့ သိရှိထားသော ချမ်းသာ ဟူသမျှနှင့် နှိုင်းရှည့်ကာ တွေးရုံသာတွေးကြည့်လေ့ရှိသော လူသာမန်တို့ မသိနိုင်၊ ဆိုင်ရာတရားအလုပ်ကို ကျားကုပ်ကျားခဲလုပ်၍ အဆင့်အလျောက် ရောက်ရှိ ရရှိလာမှသာ သိနိုင်-ခံစားနိုင်သော 'ချမ်းသာထူး' များ ဖြစ်ကြ သည်။ နိဗ္ဗာန်ဟူသည်ကား- ချမ်းသာထူးများမက သူ့ထက်လွန်မြတ်သည့် ချမ်းသာဟူ၍မရှိတော့သော ချမ်းသာမှုန်-ချမ်းသာခွံပေတည်း။

မင်းဟူသည် စည်းစိမ်ကြီးသည်ဆိုသော်လည်း မင်းစည်းစိမ်ဟု ဆိုအပ် သော မှန်မြတ်သောအိပ်ရာ၊ မှန်မြတ်သောအရသာ၊ စောင်းညှင်းပတ်သာ ခြွေရံသင်းပင်းစသည်တို့ဖြင့် အစဉ်ခံစားနေသည်မဟုတ်သကဲ့သို့၊ အဆင့်မြင့် တရားအရှင်တို့သည်လည်း ဖော်ပြပါ မိမိတို့ရရှိရောက်ရှိအပ်သော တရားသီး တရားပွင့်များကို အစဉ်ခံစားနေနိုင်ကြသည်မဟုတ်၊ ဆရာကိစ္စ၊ တပည့်ကိစ္စ၊ ကျောင်းကန်ကိစ္စ၊ ဒါယကာ-ဒါယိကာမတို့ကိစ္စစသော သာသနာရေးကိစ္စ ထာဝန်များ ရှိနေကြသေးလေရာ ယင်းကိစ္စတို့ ကင်းဆိတ်သည့်အခါမှသာ မိမိတို့ တရားသီး တရားပွင့်များကို ခံစားခွင့်ရကြ၏။ ယင်းကို သမာပတ် ဝင်စားသည်ဟု ခေါ်သည်။

ယင်းသို့၊ လောကီဈာန်အရှင်တို့ အဆင့်ဆင့် ခံစား- ဝင်စားသည်ကို ဈာန်သမာပတ်ဟု ခေါ်၍ လောကုတ္တရာဈာန် အဆင့်ဆင့်ဝင်စားသည်ကို ဖလသမာပတ် ဟု ခေါ်သည်။

ဈာန်သမာပတ်၊ ဖလသမာပတ် တို့ထက် မြင့်သော သမာပတ် အဆင့် တစ်ဆင့်ရှိပေးသေး၏။ အားလပ်ခွင့်ကြုံသောအခါတွင် နှစ်ရက်အထိအချိန် ယူ၍ စိတ်၊ စေတသိက်တည်းဟူသော နာမ်တရားတို့ကိုပင်ချုပ်ငြိမ်းစေကာ သဥပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်ဟုခေါ်သည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးကို ခံစား-ဝင်စား အပ်သော နိရောဓသမာပတ်ပေတည်း။

အချိန်အခွင့်သာ ရရှိခဲ့ပါသော် တရားသခင်အရှင်မြတ်တို့သည် ယင်း ဖလသမာပတ်၊ နိရောဓသမာပတ်တို့ကို နိယံမလပ် မပြတ်ခံစားလိုကြသည် သာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အချိန်အခွင့် မသင့်သည်ကသာ များသောကြောင့် အချိန်အခွင့်သင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အချိန်လု၍ ခံစားကြရသည်။

သာသနာတော် ကိစ္စများဖြင့် အစဉ် လိုလိုပင် မအားမလပ်လှသော ဘုရားရှင်သည် တရားဟောခိုက် သာဓုခေါ်ကြသောအချိန်အားကလေးကို ပင်လျှင် လု၍ယူကာ သမာပတ်ဝင်စားတော်မူရသည်။ ရံဖန် ဂိဇ္ဈကုဋ်စသော တော၊ တောင်၊ ဂူလှိုက်တို့သို့ ရုန်းထွက်၍ ခံစားတော်မူရ၏။ သည့်ထက်ပင် မအားလပ်ပြန်သောအခါ ဇေတဝန်၊ ဝေဠုဝန်တို့မှာပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိသီတင်း သုံးသော ဂန္ဓကုဋ်သို့ မည်သည့် အကြောင်းနှင့်မျှ မလာကြရဟု တပည့် ရဟန်းတို့ကို အမိန့်ဖြင့်တားမြစ်ကာ တရားသက်ဝင်ရသည်များပင်ရှိသည်။

ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ပင် သာသနာ့တာဝန် များပြားလှသော လကျောတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ဘုရားရှင်အလားတူ အချိန်လုရသူ ဖြစ်၏။ တစ်ချို့တွင် ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်အနီး၌ အချိန်ကလေးလု၍ သမာပတ် ဝင်စားခိုက်တွင် မိမိအနီးသို့ ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူသည်ကိုပင် မသိလိုက်။

ဝေဠုဝန်တွင် သီတင်းသုံးခိုက်၊ အချိန်ရ၍ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် နိရောဓ သမာပတ် ဝင်စားတော်မူသော အရှင် သာရိပုတ္တရာသည်၊ အချိန် စေ့၍ သမာပတ်မှ ထတော်မူသောအခါ နိရောဓ သမာပတ်မှထသော အရှင်တို့ ရှုကြည့်တော်မူမြဲအတိုင်း မည်သည့်သတ္တဝါကိုချီးမြှင့်ရပါအံ့နည်းဟု ရှုကြည့် တော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အစွန် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှ ကာက ပလိယ၊ သို့မဟုတ် မယားကာက လင်ကာကတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

လူဖိုရန်အချိန်အခါသင့်ခြင်း၊ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ လူအပ်သော
ပစ္စည်း၏စင်ကြယ်ခြင်း၊ နိရောဓသမာပတ်မှ ထစ အရှင်ကောင်းကို ပေးလှူ
ရခြင်း၊ ဤအင်္ဂါလေးရပ်နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သော် ထိုအလှူသည် အကျိုးကြီးပေး
နိုင်၏။ သို့သော် ပစ္စုပ္ပန်ဆတ်ဆတ်တွင် မျက်လှည့်ပြုသလို အကျိုးပေးရန်
ကတော့ အလှူရှင်မှာ ပုဗ္ဗေစ ကတပုညာ - ရှေးက ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှု
အဆောက်အဦရှိထားဖို့လိုသည်။

ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အာဟာရ ကင်းပြတ်ခြင်းဖြင့် နိရောဓ သမာပတ်မှ
ထတော်မူကာ ဆွမ်းခံကြွလာသော အရှင်အား ဆွမ်းလှူရခြင်း ဟူသည်
ထို့ထက်အချိန်အခါ သင့်လျော်မှုဟူ၍ ရှိနိုင်ဦးအံ့လော။ မယ်ကာကတို့သည်
သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သဒ္ဓါရှိသော်လည်း ပစ္စည်းမရှိ
လေသောအခါ ရှိတတ်သမျှသော ပစ္စည်းကလေးများကိုပင် လှူဒါန်းပေး
ကမ်းတတ်သူများလည်း ဖြစ်၏။ သီလနှင့် ပြည့်စုံသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။
ပစ္စည်းဆိုသည်မှာလည်း သူတို့အဖို့ ရတတ်သမျှသော ပစ္စည်းများသည်
နဖူးကချွေး ခြေမ ကျအောင် လုပ်နိုင်မှ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး မျှတရုံ စားရမှု
အရှက်ကင်းရုံ၊ အချမ်းအပူလုံရုံမျှ ဝတ်ရသူ၊ နေတော့တဲကုပ်၊ စားတော့
တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်၊ ဝတ်တော့ အစုတ်အနုတ်ဟုပင် ဆိုရအံ့သော အလုပ်
သမား ဆင်းရဲသားမျှဖြစ်လေရာ သူတို့တွင်ရှိတတ်သမျှသော ပစ္စည်းဟူသည်
အဘယ်မှာ မစင်ကြယ်ဘဲရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

မယားကာက လင်ကာကဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မယ်ကာကာ မောင်
ကာကဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိန်းမကို ရှေ့တင်၍ပြောရခြင်းမှာ ဤဖြစ်ရပ်
ဇာတ်လမ်းတွင် မယ်ကာကသာ ရှေ့ဆောင်ပြုဋ္ဌာန်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။
ဤတွင် သူတို့အကြောင်း ပြောဖို့လိုလာသည်။

ကျီးမနားသောအိမ်

သူတို့တွင် မိဘပေးသောအမည်များ ရှိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးသောသူအားအမည်ဟူသည် အဘယ်မှ စကောင်းအံ့နည်း။ သူတို့မှာ
ဆင်းရဲလှ၍ သူတို့အိမ်ကို ကျီးပင် မနားလိုဟုဆိုကာ ကျီးမနားအိမ်၊ ကာက
ဝလီယ၊ မယားကာက၊ လင်ကာကဟုဆိုကာ နှိမ်၍ခေါ်ကြသည်။

မောင်ကာကသည် နံနက်လင်းသည်ဆိုလျှင် တောသို့ဆင်း၍ ထင်းခုတ် ထွက်ရသည်။ နေ့ဝက်မျှခုတ်၍ ရလာသောထင်းကို ရောင်း၍ရသော အသု ပြာဖြင့် ဝယ်လိုက်သောအခါ ဆန်တစ်ကွမ်းစားရသည်။ တစ်ကွမ်းစား ဟူသည် တစ်စလယ်ဖြစ်၏။ တစ်စလယ်ဟူသည် နို့ဆီနှစ်ဘူးဖြစ်သည်။

မယားက မိုးလင်းသည်ဆိုလျှင် အိမ်တကာလှည့်၍ ဆန်ဖွပ်၊ မောင်း ထောင်း၊ အဝတ်လျော် စသည့် သူတကာခိုင်းသမျှ လုပ်ရသည်။ ရလာ သမျှသော အသပြာကလေးများဖြင့် ဆီ ဆား ငရုတ် ဟင်းသီးဟင်းရွက် စသည်တို့ဝယ်ကာ လင်ပြန်လာလျှင် အချိန်မီ ထမင်းစားနိုင်ရန် အိမ်သို့ ပြန်၍ချက်ပြုတ်ရသည်။ ရတတ်သမျှသော အသပြာ ပိုကလေး များ ကို စုဆောင်း၍ အဝတ်ဝယ်ရသည်။ ဤကား—သူတို့၏ ပုံမှန်အလုပ်ဖြစ်၏။

အသက်ရာတန်းဖြစ်သော ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က လူတစ်ယောက်၊ ထမင်းတစ်နပ်အတွက် လိုအပ်သောဆန်မှာ တစ်ကွမ်းစားခန့် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်စာကိုနှစ်ယောက်စားရသောကြောင့် သူတို့ လင်မယားအဖို့မှာ မလုံလောက်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ လိုသောဆန်အတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် များများထည့်၍ ရောကျိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့စားနေကျထမင်းသည် ဒန်ပေါက်ထမင်း၊ ထောပတ်ထမင်း၊ အုန်းထမင်း ဟူသည်ကဲ့သို့ ဟင်းရွက် ထမင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ဆိုသော် အစဉ်လိုလို သားငါး ကင်းသော ကြောင့် သက်သတ်လွတ် ထမင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ သို့သော် သက်သတ် လွတ်စားခြင်းကား မဟုတ်၊ ရံဖန် အခွင့်သာသည့်အခါများတွင် ဆယ်ကျွေ တစ်ကျွေ ဆိုသလို သားကလေး ငါးကလေးများရလာ၍ ရောစုက်စား ရသည်။

“ထမင်းဆိုတာ အဝမစားရဘူးတဲ့ကွ၊ ဘုရားရှင်က ဟောတော်မူ တယ် မယ်ကာကရဲ့။”

တစ်နေ့ အလျှင်းမသင့်၍ ဆန်တစ်ကွမ်းစားပင် မပြည့်သောထမင်းဝိုင်း တွင် မောင်ကာက-က တရားသံဖြင့် စကားဖာလိုက်သည်။

“အမယ်- မရှိလို့ မစားရတာကို ဘုရားရှင်တွေ ဘာတွေနဲ့ လှည့်ပြော မနေပါနဲ့မောင်ရယ်၊ ထမင်းဆိုတာ အဝစားချင်တဲ့ လူချည်းပေါ့။”

“ရှိပေမယ့် အဝမစားရဘူးတဲ့။ ရေအတွက်နေရာချန်ပြီး လေးလုတ် ငါးလုတ်လျှော့စားရမတဲ့၊ အဲဒီလိုလျှော့စားရင် ထမင်းကြောင့် လေးလံ

ထိုင်းမှိုင်းမှုမရှိဘဲ လူကိုလဲကျန်းမာစေသတံ့၊ အဲဒါ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
တိုင် ဟောတော်မူတံ့ စကားဘဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ ဟုတ်မှာပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါတို့လင်မယားကြည့်ပါလား၊ မဝတဝစားနေ
ရတော့ ဘယ်တုန်းကများ မကျန်းမမာဖြစ်ဖူးလို့လဲ’

“အမယ်- မောင်က ကျောင်းတော်ကို သွားပြီး အဝအပြဲစားစားနေ
တာကိုတော့ ထည့်မပြောဘူးနော်”

“ကျောင်းတော်ကို သွားတာက တရားလဲနာရတယ်၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်
တော့ ကုသိုလ်လဲရတယ်၊ အဲဒီက တရားကြားနာရပြီးကတဲက နဂိုကျင့်ကလဲ
ရှိနေတော့ သတ်နဲ့စားပါတယ်ကွာ”

“ရယ်စရာ ပြောတာပါမောင်ရယ်။ အမယ်-ဒါထက် မှုဆိုး ကိုကောက
တို့ မနေ့က သမင်တစ်ကောင်ရလာတယ်။ ဒီနေ့သူတို့အိမ်မှာ ရေခပ်ပေး
တော့ နက်ဖြန်ကျရင် သမင်သား နဲ့နဲပါးပါး ပေးလိုက်မယ်တဲ့။ နက်ဖြန်
ကျရင်တော့ သမင်သားလေး ဘာလေးနဲ့ အားရပါးရစားဖို့သာ ပြင်ထား
ပေတော့”

“တုတ်လိုက်ရဦးမှာပေါ့ကွာ”

ထူးသောဆွမ်း

နောက်နေ့ နံနက်တွင် ခုနစ်ရက်ပြည့်၍ နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူ
သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဖော်ပြပါအတိုင်း အဘယ်သူကိုချီးမြှင့်ရပါ
အံ့နည်းဟု အဘိညာဉ်ဖြင့် ရှုကြည့်တော်မူသောအခါ ကာကတို့ဇနီးမောင်နှံ
ကို မြင်တော်မူ၏။ သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုကံက ဆီးတား
ပိတ်ပင်၍ထားသောကြောင့် ဤဘဝတွင် ဆင်းရဲ၍နေသော်လည်း ရှေးက
ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ကံအဆောက်အဦ ကြီးမားသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ကို
ချီးမြှင့်ရသော် သူတို့လည်း ချမ်းသာ၍ သာသနာတော် အတွက်လည်း
အလားအလာ ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်ကို သိတော်မူသည့်အတိုင်း၊ အရှင်
သာရိပုတ္တရာသည် မြို့တွင်းကို ကွင်းရှောင်၍ ကာကတို့ရှိရာ ဆင်းရဲသား
ရပ်ကွက်သို့ကြွကာ ကာကတို့အိမ်ရှေ့တွင် ဆွမ်းရပ်တော်မူသည်။

မှန်၏။ အရှင်မြတ်ကြီးဆွမ်းခံမကြာသည်မှာ ခုနစ်ရက်ခန့်ပင်ရှိပြီ။ ဒေသစာရီများ ကြာချိလေသလောဟု လောင်းလှူနေကျ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ တွေးကြ၏။ ထင်ရှားသော မထေရ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အရှင်မြတ်ကြီး ဆွမ်းခံကြသည်ဆိုလျှင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လောင်းလှူလေ့ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိရည်မှန်းသည် သို့ ရောက်အောင် မြို့တွင်းကို ကွင်းရှောင်ခဲ့ရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လင်သားပြန်လာလျှင် ထမင်းအဆင်သင့်ဖြစ်ရန် အိမ်သို့ ပြန်ကာ ချက်ပြုတ်ရောကျိုအပ်သော ဟင်းရွက်ထမင်းအိုးသည် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။ ကောကတို့ထံမှ ရလာခဲ့သော သမင်သားကလေးများဖြင့် ရောကျိုနိုင်၍လည်း လင်ဖြစ်သူအား စားစေလိုသော စိတ်ကြောင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်လာသောရဟန်းတော် ကို မြင်ရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ အံ့အားသင့်သည်။ ရပ်သောရဟန်းမှာ သာမန်ရဟန်းမဟုတ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ အရှင်မြတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

မိမိတို့အရပ်မှာ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်၍ ရဟန်းတော်တို့ ဆွမ်းခံကြလာခဲ့သည်။ ဟင်းကောင်း ကျွေးကောင်း ရနိုင်ခဲ့ရုံမက မြို့စွန်ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံလမ်းကလည်း အတန်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့တွင်း၌သာ ဆွမ်းခံလေ့ရှိကြသည်။ ယခုဆွမ်းခံကြွလာရုံမက၊ မိမိတို့အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်တော်မူလျက် ရှိသည်။ ကြွလာသည်ကလည်း သာမန် ရဟန်းမဟုတ် ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် သဒ္ဓါတရားမြင့်မားတက်ကြွ၍လာကာ “ရပ်တော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထား၍ ကျိုချက်ထားသော ထမင်းအိုးကိုမယူ၍ ထွက်လာသည်။ အရှင်မြတ်ကြီးအနီးသို့ရောက်သော် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ အရှင်မြတ်သည်အခါတိုင်းဖူးတွေ့နေကျနှင့်မတူ၊ မကျန်းမာသည့် အသွင်ဖြင့် အတန်ငယ် ပိန်၍နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်မြတ်အသားအရေတို့လျော့ပါးနေသည်မှန်၏။ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် အာဟာရကင်းနေပါသည်ကို အဘယ်မှာမလျော့ပါးဘဲရှိပါအံ့နည်း။ နိရောဓသမာမတ်ဝမ်းစားသော ရဟန်းသည် ခုနစ်ရက်မျှသာ ဝင်စားခွင့်ရှိ၏။ ခုနစ်ရက်မှလျော်လွန်ခွင့်မရှိ။ နိရောဓသမာပတ်ထိုင်သောရဟန်းသည် ခုနစ်ရက်ပြည့်လျှင် သမာပတ်မှနိုးထမေးစာတည်းဟု အခွင့်အာဏာ ပြုရမည်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား၊ သဗ္ဗေသတ္တာ အာဟာရဋ္ဌိတိကာ-အရာ၊ ရုပ်တရားနှင့် မကင်းသေးသဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ တရားထိုင်၍ ပင်ပန်းနေရာတွင် ခုနစ်ရက် ထက် ကျော်၍ အာဟာရကင်းပြတ်ခဲ့ပါသော် အသက်အန္တရာယ်ရှိလာနိုင် ဘွယ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အရှင်မြတ်ကြီး ရုပ်လက္ခဏာတော် ဖျော့ပါးနေရသည် မှန်၏။ သို့သော် မယ်ကာကအဖို့ သမာပတ်တွေ ဘာတွေမသိ၊ တရား အားထုတ်လွန်၍ အရှင်မြတ်ကြီး မကျန်းမာနေဟန်ရှိ၏ဟူ၍ သာတေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သဒ္ဓါတရား ပို၍ထက်သန်လာသည်။

သူတို့အဖို့ ဆွမ်းလောင်းနေကျမဟုတ်၍၊ ဆွမ်းလောင်းခွက်တွေဘာတွေ မရှိ။ ကျိုချက်ထားသော အိုးအတိုင်းပင် မယူ၍လာသည်။ အရှင်မြတ်၏ သပိတ်အတွင်းသို့ မှောက်သွန်လောင်းထည့်သည်။ မှောက်သွန်၍ တစ်ဝက်ခန့် အရောက်တွင် အရှင်မြတ်က သူတို့အတွက် ချန်စေလိုသည့် ဘဘောဖြင့် သပိတ်ကိုပိတ်တော့အံ့ဟု သပိတ်ဖုံးကို လှုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ “အရှင်မြတ် ဘုရား။ ။တစ်ယောက်စာမျှရှိသောဆွမ်းဖြစ်၍ အကုန်အစင်အလှူခံတော် မူပါ”ဟု လျှောက်တင်ကာ တစ်အိုးလုံးကုန်သည်အထိ လောင်းထည့်လိုက် သည်။

မယ်ကာကအဖို့ လင်ကိုလည်း သတိမရ၊ မိမိစားဖို့ကိုလည်း သတိမရ၊ ပီတိတဖြာဖြာဖြင့် လောင်းလှူအပ်သောသဒ္ဓါစိတ်သာလွမ်းခြုံ၍ ထားသည်။ ရှိသမျှကိုမှောက်သွန်၍ လှူအပ်သောအလှူဟူသည်ကြီးမြတ်၏ဟု ဟောတော် မူသည်။ သို့ဖြစ်၍ မယ်ကာက၏ ဤအလှူသည် ကြီးမြတ်သည်။ ကြီးမြတ် ရုံမက ထူးလည်းထူးသည်။ ထူးပုံကိုဆက်လက်၍ တွေ့သိကြရမည်ဖြစ်၏။

အရှင်မြတ်ကြီး ကြာသွားပြီးခိုက်မှာပင် မောင်ကာကသည် တောမှထင်း စည်းထမ်း၍ ရောက်လာ၏။ မယ်ကာက၊ အပြုံးဖြင့်ဆီးကြိုသည်။ ထိုအပြုံး မှာ အခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ရှင်လန်းတက်ကြွလှသော အပြုံးဖြစ်သည်။

“မင့်ကြည့်ရတာ ပြုံးလို့ရှင်လို့ပါလားကု၊ ကေန္တအကြောင်းထူးတစ်ခုခု တော့ရှိနေပြီထင်တယ်”

“ဒီနေ့၊ ကျမတို့ ဆွမ်းလောင်းလိုက်ရတယ်တော့”

“ဆွမ်းလောင်းတာများ အဆန်း မှတ်လို့ကွာ၊ ဆွမ်းခံ ကြွလာရင် လောင်းရမှာပေါ့”

“ဆွမ်းခံကြွလာတာက ဘယ်ကိုယ်တော်မှတ်လို့လဲ”

“ငါ့ဘယ်သိမလဲကွ၊ မိန်းမရ”

“ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်ကြီးရမ်းရှင်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော် တိုင် ကြွလာတာ”

“ဘယ်သူတဲ့ဗျာ-”

‘အိုး... မောင်ကလဲ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာပါလို့ဆိုနေ”

“ငါ့နား ငါမယုံလို့ အံ့ဩပြီး ထပ်မေးမိတာပါ၊ အားရပါးရမလောင်း လိုက်ဖူးလားကွ”

“အားရပါးရပေါ့၊ အားရပါးရဆို ကျမတို့စားမယ့် တစ်အိုးလုံးကို မှောက်သွန်ပြီး လောင်းလိုက်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ တို့အဖို့ ကြုံတောင်ကြုံခဲအလှူဘဲ”

“မောင်အဖို့ ဒီမနက်စာတော့ ကျောင်းတော်ကိုဘဲပြေးပေတော့။ ကျမ အဖို့တော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆာတောင်မဆာတော့ဘူး၊ ဆာလာရင်လဲ တော်သလို လျော်သလိုနဲ့ဘဲ ပြီးလိုက်တော့မယ်”

‘ ငါတော့ ပင်ပန်းလာလို့ ဆာနေပြီဟေ့၊ ကျောင်းတော်ကိုဘဲ သွား တော့မယ်။ မင်းဆာရင် ရှိတာနဲ့ချက်စားပေါ့ကွာ”

သို့နှင့် ဝေဠုဝန်ဘက်သို့ ရောက်လာမြဲဖြစ်၍ ရဟန်းတော်တို့နှင့်ရင်းနှီး သည်။ ကပ္ပိယဒကာတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်။ ရေခပ်၊ သပိတ်ဆေး စသော ဝေယျာဝစ္စများကို တွေ့သမျှလုပ်၍ ကုသိုလ်ယူ၏။ ဆွမ်းကျန် ဟင်းကျန်များကို စားရ၏။ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတော်များကို ဖူးတွေ့ ကြည်ညိုရ၏။ အခွင့်သာလျှင် တရားတော်ကိုကြားနာရသည်။

ကျောင်းသို့ရောက်၍ ယနေ့အခွင့်သာပုံမှာကား၊ ထူးခြား လှစွာ၏။ ထူးခြားရုံမက ထူးဆန်းလှသည်။ ထူးဆန်းဟန်ကား၊ မိမိရောက်ခိုက်မှာပင် အရှင်သာရိ ပုတ္တရာက မိမိအိမ်မှ ရလာသော ဆွမ်းကို ဘုရားရှင်သို့သပိတ် နှင့်အတူကပ်လှသည်။ ကပ်လှရာ၌ “ဤဆွမ်းဒါယိကာမ မယ်ကံကသည် သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်ပါ၏။ ရှိသမျှဆွမ်းကို မိမိကိုစားဖို့ပင်မချန်၊ အကုန် အစင်မှောက်သွန်၍ လှူလိုက်ပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသော

အခါ ဘုရားရှင်က “ဤဒါယိကာမ လင်နှင့်မယားတို့သည် ဤဆွမ်းအလှူ
ကြောင့် ခုနစ်ရက်အတွင်း ကြီးပွားချမ်းသာကြလိမ့်မည်” ဟူ၍ ဗျာဒိတ်
စကား မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ဤမျှ မကသေး။

ဘုရားရှင်က မိမိတို့ဆွမ်းတစ်သပိတ်မျှကို အနီးတွင် ရှိနေသော ရဟန်း
ငါးရာမျှသို့ ခွဲဝေလိုက်သောအခါ ဆွမ်းသည် ကုန်၍မသွား၊ ရဟန်းအားလုံး
ပင် ပြည့်ဝစွာ သုံးဆောင်နိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အဘယ်မျှထူးဆန်း
ပါသနည်း။

ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော် စကားဟူသည် ကြားရခဲဘိခြင်း ဖြစ်၏။
ကြားရပြီဆိုလျှင်လည်း ဘယ်သောအခါမျှ လွဲမှားရိုးမရှိ။ ယခု သံဃာတော်
များအစွန်မှနေ၍ မိမိတို့အဖို့ ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ကြီးပွားချမ်းသာ
မည်ဟု နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရသည်။ တစ်ပါးစာမျှနှင့်သံဃာငါးရာသို့ပင်
ပြန်နှံ့လုံလောက်သွားသော ဆွမ်းထူးကိုလည်း အံ့ဩဘနမ်း တွေ့ရသည်။
မောင်ကာကအဖို့ အသိနည်း။

အဆာပျောက်သွားသည်။ ထမင်းကို မေ့သည်။ ထမင်းကိုသာ မက
လောကတစ်ခုလုံးကိုပင် မေ့လုမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်သို့ အသော့ပြန်
သည်။ မယားကို ပြောချင်လှပြီ။ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော်—

ရာဇဂြိုဟ်ဌာန
ကာကတုံလူမော်၊
ဒါနနဲ့အတူပျော်သည်
အလှူတော် ခုပေး။
တစ်သက်မှ တစ်ခါကြုံတယ်
ရတနာပုံ ဆိုက်မယ့် သူဌေး။

ဟု ကျွေးနေအောင်ကဆိုပြီး- “မယ်ကာကရေ - မိန်းမရေ” ဟုအားရ
ပါးရခေါ်၍ လူရော အသံပါ ရှင်လန်း တက်ကြွစွာဖြင့် ကိုးယိုး ကားယား
ဝင်လာသော မောင်ကာကကို ကြည့်ကာ “ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာရတာ
လဲ ကိုကာကရယ်၊ ကေန္တ၊ ကျောင်းတော်က ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း
တွေ စားလာရလို့ ဝမ်းသာနေတာနဲ့ တူတယ်” ဟု ဆိုကာ မယ်ကာက-က
ဆီးကြိုသည်။

“မင့်ထမင်းကို အသာထားလိုက်စမ်းပါဦးကွာ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆာလဲ မဆာတော့ဘူး၊ ဝမ်းသာရတာကို မင့်ကို ပြောချင်လွန်းလို့ ပြေးချလာခဲ့တာကွ”

“ဘာများပါလိမ့်တော်၊ ကြားချင်လိုက်တာ”

မောင်ကာက-က ဘုရားရှင်၏ဗျာဒိတ်တော်ကို ပြောပြသည်။ မိမိတို့၏ ထူးဆန်းသော ဆွမ်းကိုပြောပြသည်။ ပြောယင်းဖြင့် မယ်ကာကအဖို့လည်း ဝမ်းသာလှသောကြောင့် တပြုံးပြုံးတရွှင်ရွှင်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည်။

“ငါတို့ ချမ်းသာတော့မယ်ကွ၊ ချမ်းသာတာမှ ခုနစ်ရက် အတွင်းတဲ့၊ ဘုရားရှင်၏ဗျာဒိတ်တော်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မလွဲဘူး”

“ဒီမှာ ကိုကာက၊ မောင်အသံကြီးက သိပ်ကျယ်မနေနဲ့၊ ဒါမျိုးဆိုတာ သိုသိုသိပ်သိပ် ပြောရ ဆိုရတယ်ရှင်”

“အေးပါကွာ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ တို့လင်မယားချင်းမို့ ပြောမိတာပါ”

“သူများတကာတွေလဲ ရှောက်ပြောမနေနဲ့အုံး၊ လူဆိုတာ သူတစ်ပါး ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် နှစ်လိုတဲ့သူက တစ်ရာမှာတစ်ယောက်မရှိဘူး။ ချမ်းသာဆိုလို့ ဘုရားရှင်ဗျာဒိတ်တော်မို့သာ ဝမ်းသာနေရတယ်၊ ဘယ်လိုချမ်းသာလာမှာလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ကံဆိုတာ မကြံစည်အပ်၊ ကြံစည်လို့မရဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ဘုရားရှင်ဟောတဲ့ တရားဘဲ။ တော်ကြာ မဟာဒုက္ခတို့လို့ တို့တဲပုတ်ကလေးက ရွှေအိမ် ရွှေတိက်ကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အေးနော်၊ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့၊ ချမ်းသာမှာကလဲ ခုနစ်ရက်အတွင်းတဲ့၊ တော်ကြာ သူဌေးဖြစ်လာရင် မယားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာတော့ မများရဘူးနော် ကိုကာက”

မယ်ကာက ပူမည်ဆိုလျှင်လည်း ပူစရာပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဗြာဟ္မဏ ယောက်ျားများအဖို့ ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်ခဲ့ပါသော် သိကြားမင်း ဦးမာဃတို့ထုံး နှလုံးမူ၍ မယား လေးယောက်အထိ တရားဝင်ယူနိုင်ခွင့် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ တရားဝင်သည်ဆိုစေ၊ အချစ်ပြိုင်၊ စည်းစိမ်ပြိုင် ဟူသည် မယား လေးယောက်ထားဦး၍ နှစ်ယောက်ဆိုလျှင်ပင် ပြဿနာ

ပေၤမြဲဖြစ်သည်။ စည်းစိမ်ရှင်ဖြစ်၍ ဖုံးနိုင်-ဖိနိုင်သည်ဆိုဦးတော့ ပြဿနာ ရှိမဲ့ပင်ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို မယ်ကာက, က ကြို့ကြို့တင်တင် ကာကွယ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင့်ဟာက ‘မုန့်ဆီကြော်ကဖြင့် ဘယ်နေမှန်း မသိသေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်း နာနဲ့ တဲ့ပါ့မလား’ ဆိုသလို ကျနေတာဘဲ။ အဲဒါကတော့ စိတ်ချ။ ဒီမှာ မယ်ကာက၊ မယားအပိုတွေယူမှ ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီချမ်းသာ ကို မယူတော့ဘူး၊ ထမရေကိုပင် ရက်ရစေတော့၊ ငွေမက်ကာ မောင်မယူ ဘူး၊ နှစ်ကိုယ်တူ တဲအိုပျက်မှာကွယ် တဲ့လျက်ပျော်မယ်”

မောင်ကာကအဖို့ မြူးပျော်လျက်ရှိသည့်အတိုင်း၊ မယ်ကာကကို ဖက် လိုက်ကာ စပ်မိစပ်ရာ သီချင်းသံကလေး ထွက်လာပြန်သည်။

“ဒီမှာ ကိုကာက၊ ကံဆိုတာ မိုးပေၤ ကကျလာတာမဟုတ်ဖူး၊ ပျော်နေ လို့ချည့်မဖြစ်ဖူး၊ လုပ်စရာရှိတာတော့ ကြိုစားလုပ်ရမှာဘဲ။ အလုပ်ဆိုတာ ကံ၊ ကံဆိုတာအလုပ်။ လုပ်ရင်းနဲ့မှ ကံကတွေ့လာမှာ သိလား”

“အေးပါကွာ၊ ပျော်လွန်းလို့ပါ၊ တကစဲ တရားဟော ဆရာမကြီး ကျနေတာဘဲ”

မိုးမှောင်

ရာဇဂြိုဟ်သည် တစ်ဘက်တွင် ဘုရားရှင် သာ သ နာ တော် နှင့် အတူ၊ ဘာသာရေးဂိုဏ်းကြီးများ ထွန်းကားသကဲ့သို့ တဘက်တွင် ဝိဇ္ဇာယောင် ယောင်၊ ဘိုးတော်ယောင်ယောင်၊ လူလိမ်-လူညာ၊ ဆရာမျိုးစုံနှင့် လူဆိုး လူမိုက်တို့ ပေါများသောဒေသဖြစ်သည်။

ဤသည်ကား သဘာဝအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်သည် တောင်ကြီးငါးလုံး ကာခို၍ တောတောင်အင်းအိုင် ဂူလိုက်မြစ်ချောင်းတို့ ဝိုင်းရံများပြားသောဒေသ ဖြစ်ပေရာ၊ စိတ်ကူးယဉ် ဆရာတို့ ကျက်စားရာ ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်အနီးတွင် လောဟကုမ္ဘီငရဲမှပင် ဖြတ်၍ စီးလာသည်ဆိုသော တပေါဒါခေါ် ရေပူမြစ်ကလည်းရှိချေသေး၏။ ယင်းမြစ်သည် ငရဲမှအဖျား ခံသည်ဆိုသည့်အတိုင်း စုန်း-နတ်-ကဝေ အောက်လမ်းဆရာတို့ အသုံးပြုရာ ဖြစ်သည်။

မိုင်းမိုပျာရီ ပဝေဏီမှစ၍ မဇ္ဈိမ၌ တည်မြဲဆင်းသက်လာခဲ့သော ဝေဒ
 လေးပုံဟူ၍ရှိ၏။ သို့ရာတွင် စတုတ္ထမြောက်ဖြစ်သော အာထဗ္ဗနဝေဒပညာ
 မှာ ယုတ်ကြမ်းညစ်ညမ်းလှသောကြောင့် စာပေအရာမှပယ်ဖျက်ကာ ဝေဒ
 သုံးပုံဟုသာ အသိမှတ်ပြု၍ ကျင့်သုံးလာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းအာထဗ္ဗန
 ဝေဒသည် ထိုခေတ်မဆိုထားဘိ၊ ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင်ပင် ပြန့်နှံ့လျက်
 ရှိနေသည်သာဖြစ်၏။ ယင်းအာထဗ္ဗနဝေဒအတွက် ရာဇဂြိုဟ်လို နေရာမျိုး
 သည် အထွန်းကားဆုံးသောနေရာဖြစ်ပေ၏။

ဤမျှသာမက၊ တစ်ဘက်တွင်လည်း ရာဇဂြိုဟ်သည် လူဆိုးသူခိုး လူလိမ်
 လူညာတို့ မျက်စိစူးရာ ဇောတိက၊ ဇဋ္ဌိလ စသော သူဌေးကြီးများနှင့်အတူ
 သူဌေးသူကြွယ်တို့ပေါများရာလည်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ဓားပြ သူခိုး လူဆိုး လူမိုက်တို့ ပေါများရာတွင် လူဆိုး
 မိုးမှောင်ကား ထိုအချိန်အခါတွင် နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

လူဆိုးကြီး မိုးမှောင်၊ ဓားပြသူခိုးကြီး မိုးမှောင် ဟူသော အမည်မှာ
 ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဟိန်း၍နေ၏။ ဘယ်သူဌေးအိမ်ကို ဝင်ခိုးသွားပြန်ပြီ၊ ဘယ်
 သူကြွယ်အိမ်ကိုဝင်တိုက်သွားပြန်ပြီဟူသောသတင်းများမှာ ထပ်၍နေသည်။
 ဓားပြိုး-တုတ်ပြိုး ရှိန်းအမျိုးမျိုးပြီးသည်ဟုဆိုသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သန်မာ
 ကြီးထွား၍ အသံမှာလည်းကျယ်လောင်လှသည်။ မိုးမှောင်ဟိတ်-ဟု အော်
 လိုက်လျှင်ပင် လန့်၍ပြေးကြရသည်။

ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင့် ရဲမက် များသည် သူ့ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖမ်းပါ၏။
 သို့ရာတွင် နည်းမျိုးစုံဖြင့်ပင်ပွတ်ကာသိကာလွတ်ထွက်သွားသည်သာဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင် မိုးမှောင်ကိုစိတ်ဝင်စားလာရသည်။ သို့သော်
 ဘုရင်တို့ဘုန်း မိုးသို့ချုန်းသည် မဟုတ်ပါလော။ မည်သည့် လူဆိုးမဆို၊
 ဘုရင့် ဘုန်းအောက်တွင် ဝပ်စင်းရသည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်း မူ ကား
 လူဆိုးကြီးမိုးမှောင်ကို ဖမ်းမိ၍လာခဲ့ပေပြီ။

သူ၏ သွားရာလမ်းမှာ သေရွာသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးမှောင်ကို
 သုသာန်တွင် ကားစင်တင် တံကျင်လျှိုကာ ခုနစ်ရက်ထားပြီးမှ သတ်စေဟု
 အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။ သာမန်အားဖြင့် လူဆိုးသူခိုးတစ်ယောက်ကို မိပြီဆို
 လျှင် ရှေးဦးစွာ လူဆိုးကို လေးပေါင်လေးဘက်ချည်တုပ်၍ အရပ်လေးမျက်
 နှာတို့သို့ခေါ်ဆောင်ကာ လူပုံအလယ်တွင် မင်းချင်းတို့က ကြိမ်ဖြင့်တရွှမ်း

ရွမ်း ရိုက်၍ပြသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဆိုးချင်-ခိုးချင်သူတို့ ကြောက်လန့် ကြစေရန်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သုသာန်ထုတ်၊ ကားစင်တင်၍ သော်လည်းကောင်း၊ မတင်ဘဲသော်လည်းကောင်း၊ သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်သာဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အချို့ လူဆိုးများကို တောင်ပေါ်မှပစ်ချသေစေသည်။

မိုးမှောင်ကို သုသာန်တွင် ကားစင်တင်ကာ ခုနစ်ရက်ထားပြီးမှသတ်စေ ဟူသော အမိန့်၌ ဆက်၍ကြည့်ရှုလိုသူများ ကြည့်ရှုကြောက်လန့်စေရန်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဘုရင်အဖို့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ရပ်ပါ၏။ ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်ကား ဘုရင်သည် ဤမျှနာမည်ကြီးလှသော လူစွမ်းကောင်းမိုးမှောင်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်မြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ လူဆိုးသူခိုးပင်ဖြစ်စေ၊ လူစွမ်းကောင်းဟူသည် ဘုရင်တို့ အာရုံထား စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်ပါလော့။

သို့နှင့် ဤခုနစ်ရက်အတွင်း၌ တိုင်းခန်း လှည့်လည်မည်ဟူသော အစီအစဉ်တစ်ရပ် ပြုလုပ်လိုက်၏။ တိုင်းခန်းလှည့်ဆိုသည်မှာ သာယာသော အချိန်များ၌ မိမိမြို့ မိမိနိုင်ငံကို ကြည့်ရှုရန်၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ဖူးတွေ့နိုင်ရန် သာမန်အားဖြင့် ပြုလုပ်သောကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ သို့သော် တိုင်းခန်းလှည့်ရာတွင် မြို့တော်၏ စည်ပင်သာယာသော အရပ်များသို့သာ လှည့်မြဲဖြစ်ပါလျက်၊ သည်တစ်ချို့တွင်မူ မြို့ပြင်သုသာန်ကိုပါ လှည့်လည်မည်ဟု အစီအစဉ်ချမှတ်လိုက်သည်။

သုသာန်ရောက်သော် အရပ်အမောင်း မြင့်မား ထွားကျိုင်းလှသောကြောင့် ကားစင်မြင့်မြင့်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ကား ကား စွင့် စွင့် ကြီးတင်ထားသော မိုးမှောင်ကိုတွေ့ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆေးနီဆေးနက် အင်းကွက်အင်းရုပ် မျိုးစုံကိုကိုထိုးထားသည်။

မိုးမှောင်သည် လက်ခြေတို့မှသံချက်ဒဏ်၊ နေပူဒဏ်တို့ကြောင့် ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ရှိရာမှ ဆိုင်းသံဗု သံ၊ လူသံတို့ကြောင့် ဦးခေါင်းကိုမော့လိုက်သော အခါ ဘုရင်နှင့် တူရူတွေ့သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကားကား၊ မျက်နှာထား မြင့်မြင့်နှင့် ရဲရင့်သောမျက်နှာမျိုးပေတည်း။ မိုးမှောင်ထံမှအသံထွက်လာ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်။ ။လုပ်ရဲရင် ခံရဲပါတယ်။ သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ နို့ ပေမယ့် မသေခင်ငယ်နေတာကတော့ဆိုးလှပါတယ်။ ကျွန်တော်

မျိုးမှာ ထမင်းမစားရတာ ငါးရက်ရှိသွားပါပြီ။ မသေခင် ထမင်းကလေး တော့ အဝစားသွားပါရစေဘုရား”

ရဲရင့်သော တောင်းဆိုချက်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ရဲရင့်သူအား ဤမျှလောက် တော့ ချီးမြှောက်သင့်သည်။ ထို့ကြောင့် “ကောင်းပြီမိုးမှောင်၊ နန်းတော် ရောက်လျှင် သင့်ထံသို့ ပဲ့တော်တစ်အုပ် အပို့လွှတ်လိုက်မည်” ဟု ပဋိညာဉ်ပေး လိုက်သည်။

သို့သော် တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာမှ နန်းတော်ရောက်သောအခါ ထွေလာ ကိစ္စများကြောင့် ဘုရင်မေ့သွား၏။ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် ပဲ့တော်တည်ရန် အချိန်နီး၍ ထမင်းကိုသတိရသောအခါမှ နေ့လယ်ပိုင်းက မိုးမှောင်ကိုပေး ခဲ့သော ကတိကို သတိရသည်။ ထိုအချိန်ကား နေဝင်ပြီး၍ မိုးချုပ်ပိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

“ဟဲ့-ဟဲ့၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ငါ့ကိုယ်တော် သတိမေ့နေလိုက်တာ၊ နေ့လယ် ပိုင်းက သုသာန်မှာ ကားစင်တင်ထားတဲ့ လူဆိုးမိုးမှောင်ကို နန်းတော် ရောက်ရင် ပဲ့တော်တစ်အုပ် အပို့လွှတ်လိုက်မယ်လို့ ပဋိညာဉ် ပေးခဲ့မိတယ်။ သူ့ခမျာ မျှော်နေရှာလိမ့်မယ်။ ဒီညလွန် သွားရင်လဲ ကတိ ယုံယွင်းရာ ရောက်လိမ့်မယ်။ မိုးမှောင်ဆီကို ပဲ့တော်တစ်အုပ်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ကြပါဦး”

‘အနီးတွင် ဘုရင့်လက်စွဲတော်အမတ်နှင့် မင်းချင်းယောက်ျား ရင့်မာ ကြီးများ ရှိကြပါ၏။ သို့သော် မည်သူမျှတုပ်တုပ်မလှုပ်ကြ။ အကြောင်း မူကား ဤလိုအချိန်၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တံခါး အပြင်မျှသာမက၊ သုသာန်သို့ပင် သွားဖို့ရန်မှာ မည်သူမျှမဝံ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘုရင့်အမိန့်ထက် မြို့တံခါး ပိတ်၍ မိုးမှောင်သည်ဆိုလျှင် မြို့ပြင်ဘက်၌ ထကြွသောင်းကျန်းလေ့ရှိသော ဘီလူး သရဲသဘက်တို့ကို ကြောက်ကြသည်။ နေ့ရက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လည်း လကွယ်ရက်ဖြစ်နေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် သရဲသဘက်တို့ သေငင်းကျန်းအတင့်ရဲလွန်းသည်ကို ဘုရင် ကိုယ်တိုင်သိ၏။ သာဝတ္ထိမှ အနာထပိဏ် ရောက်လာ၍ ညဉ့်အချိန်တွင် ဝေဠုဝန်သို့ ဘုရားဖူး ထွက်သည်ကို သရဲသဘက်တို့ နှောင့်ယှက်သည်။ ပြန်ချိန်နောက်ကျ၍ မြို့တံခါး ပိတ်ထားသောကြောင့် ထင်းသည် သား အဖတို့ မြို့ပြင်တွင်အိပ်ရသည်ကို ဘီလူးဆွဲခံရသည် စသည်တို့ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်သော အခါ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ရာဇဂြိုဟ် မြို့ပြင်သို့ ထင်းခွေထွက်လာကြရာ အပြန်နောက်ကျသောကြောင့် မြို့တံခါးပိတ်ထား ရာက မြို့ပြင်တွင်ပင် လှည်းအောက်၌အိပ်ကြသည်။ ဤတွင် အစာရှာလာ သော ဘီလူးကျောက်ရှည်က သားငယ်ကိုဝင်၍ဆွဲသည်။

သားငယ်သည် မိဘများသင်ပေးထား၍ နှုတ်တက်ရနေသော ‘ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ-ဘုရားမှတစ်ပါး အားထားစရာမရှိ’ ဂါထာကိုရွတ်သည်။ ထိုဂါထာကြောင့် ဘီလူးကျောက်ရှည် မစားဝံ့ရုံမက မြို့တွင်းမဝင်ရ၍ ညစာ ငတ်နေသော သားအဖကို နန်းတော်မှ ဘုရင့် ပဲ့တော်အုပ်ကိုယူ၍ ကျွေးလိုက်ရသည်။

သူတို့အထဲတွင် ‘ဘီလူးကျောက်ရှည် သောင်းကျန်းလိုက်ပုံမှာ နန်းတော်မှ ထမင်းအုပ်ကိုပင် တက်၍ယူသည်။ ဤဖြစ်ရပ်သည် ဘီလူးသရဲဆိုလျှင် အလွန် ကြောက်တတ်ကြသော နန်းတော် တစ်ခုလုံးကို ဖိတ်ဖိတ် တုန်စေသည်။ ဘီလူးကျောက်ရှည် သောင်းကျန်းလွန်းသောကြောင့် သူ့ဆိုင်ရာနိုင်ရာတို့၏ အကူအညီကိုယူ၍ ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် သူ့အပိုင်စားဖို့၊ နယ်ပယ်အဖြစ်ထန်းပင် တစ်ခုကို သတ်မှတ် ပေးထားရသည်။ ယင်း ထန်းပင်အုပ်သည် သုသာန် သွားသောလမ်းတွင်ရှိ၍ သူ့ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးမှသာ သုသာန်သို့ရောက်သည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်မတော် သုသာန်သို့သွားရမည်ဆိုသော်—ကြောက် ရှာကြမည်ကေန်ဟု ဘုရင်သိ၏။ သို့သော် ပေးခဲ့မိသော မိမိကတိကိုလည်း အပျက်မခံနိုင်။

“သင်တို့အထဲက သုသာန်သွားပြီး ထမင်းပို့ဝံ့တဲ့သူများ မရှိဖူးလား၊ ပို့ဝံ့တဲ့သူရှိရင် ရဲဆူအဖြစ် တောင်စမှန်က ထောင် ထုပ် သ နား တော် မှ မည်” ဟု မလိုလဲလိုလဲ မေးမြန်းရင်း၊ သွားချင်သူရှိအောင် လာဘ်လာဘ စကားကိုပါ ပူးတွဲမိန့်ကြားလိုက်၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်၊ နန်းတော်သူတို့အဖို့ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိပါအံ့နည်း။

“ကောင်းပြီ။ ငါ့ကတိကိုတော့အပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ မြို့တော်ထဲမှာ သတ္တိ ရှင် တစ်ဦးဦးတော့ ထွက်ပေါ်လာမှာဘဲ။ သွားဝံ့သူရှိရင် တောင်စမှန်က ထောင်ထုပ် ချီးမြှင့်တော်မူမယ်လို့ မြို့ထဲမှာ မောင်းကြေညာ ထွက်ကြစမ်း အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ နှစ်နေရာ သုံးနေရာလောက် မောင်းသမားတွေခွဲလွှတ်၊ ကဲ—မြန်မြန်လုပ်ချေကြ။”

သို့နှင့်၊ သတ္တိရှင် ထွက်ပေါ်နိုင်မည်ထင်သောရပ်ကွက်များသို့ မောင်းကြေညာသူများ ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မောင်းစီစဉ်သော အမတ်၏စိတ်ကူးဖြင့် ကာကတို့ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်သို့ အရင်လွတ်သည်။ အကြောင်းမှာ အရေးတစ်စုံ ကြုံလာသော အခါများ၌ စည်းစိမ်ရှင် ပစ္စည်းရှင်များသည် နောက်တွန့်၍ ဆင်းရဲသားများသည် ရှေ့တန်းက ထွက်လာတတ်ကြသည်။ ထောင်ထုပ်တည်းဟူသော လာဘ်လာဘနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဆင်းရဲသားများသည်သာ ရရှိမည့်လာဘ်ကြောင့် ရဲဆေးတင်ကာ ပေါ်ထွက်လာဖို့ ရှိသည်။ အရေးထဲတွင် မောင်းတစ်နေရာ၌ အရူးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့စိုက်ရ ချေသေးသည်။

“တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့လေး—။ သုသာန်တွင် ကားစင် တင်ထားသော လူဆိုးမိုးမှောင်ထံသို့ ပဲ့တော်အုပ်ပို့မည့်သူရှိခဲ့သော် ဘုရင်မင်းမြတ်က တောင်စမုခ်မှ ထောင်ထုပ်ချီးမြှင့်တော်မူမည်၊ ပေါ်ရှိထွက်ခဲ့လေ”

ဤကား မောင်းကြေညာသံ ဖြစ်၏။ တစ်နေရာတွင် အိမ်ငယ် တစ်ခု အတွင်းမှ လူတစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်၍ မောင်းသမားတို့ထံ ချဉ်းကပ်လာ၏။

- “အဘတို့—အဘတို့။ တောင်စမုခ်က ထောင်ထုပ် ပေးမယ်ဆိုဗျ”
- “အေး-ဟုတ်တယ်၊ မင်းသွားရင် ပေးမှာပေါ့”
- “ဘယ်သွားရမှာလဲဗျ”
- “သုသာန်မှာ ကားစင်တင်ထားတဲ့ မိုးမှောင်ဆီကို ထမင်းသွားပို့ရမယ်လေ”
- “ဘယ်တော့သွားပို့ရမှာလဲ”
- “အခုည သွားပို့ရမယ်”
- “အမယ်—အမယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ညကြီး မင်းကြီး ကြောက်စရာကြီး”
- “အနို့ -မင်းက ဘာကိစ္စထွက်လာရတာလဲ”
- “အဘတို့က ‘ပေါ်ရှိ-ထွက်ခဲ့လေ’ဆိုလို့ ထွက်လာတာပါ၊ ကျွန်တော့ နံမယ်က ‘ပေါ်ရှိ’လေ”

“ဟုတ်ပေကွာ၊ အရေးထဲများ အရူးနဲ့ လာတွေ့နေရသေးတယ်” ဟု ဆိုကာ မောင်းသမားတို့ တဝါးဝါး ပွဲကျသွားကြ၏။

မယ်ကာက

အခြားရပ်ကွက်များမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှထွက်ပေါ်၍မလာ၊ ညဉ့်ဦးပိုင်း ဖြစ်သောကြောင့် အချို့အိမ်များသည် မီးခွက်ကလေးများနှင့် ဝိုင်းထိုင် စကားပြောနေကြရာတွင် မောင်းသံကို ကြားရသောအခါ အတော်တဆ မိမိတို့ကိုများ မင်းမိန့်ဖြင့် ဝင်ဆွဲလေမည်လားဟု မီးခွက်ကို ကသုတ်ကရက် မှုတ်ငြိမ်း၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်သွားကြသည်ကိုပင် တွေ့ရ၏။

မယ်ကာကတို့ရပ်ကွက်တွင် ကာကတို့လင်မယားသည် ထမင်းစားပြီးစသာသာဖြစ်၍ အိမ်ဦးခန်းပြင်တွင် ထိုင်နေကြဆဲ၊ မောင်းသံသဲသဲကို ကြားရသောအခါ မယ်ကာက-က ဟော—မောင်းသံပါလား၊ ဘာမောင်းပါလိမ့်၊ အလှူမင်္ဂလာ ဖိတ်တာများလားမသိဘူး” ဟုဆိုကာ လည်စန့်နားစွင့်လိုက်၏။

“မောင်းသံက အလှူမောင်း မဟုတ်ဘူး၊ နန်းတော်က ဘုရင့်မောင်းသံကွ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ထူးထူးခြားခြားဘဲ”

အနီးသို့ မောင်းသံ ရောက်လာသောအခါ ကြေညာသံ ကဲ့ပြားလာ၍ “ဆုဋ္ဌေ တစ်ထောင်ကြီးတောင် ဆိုပါလား၊ ဒါဟာ ကျွန်မတို့အကွက်ပဲကိုကာက” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အလို...မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျမသွားမယ်လေ၊ ကျမသွားမှာပေါ့”

“ကျားသားမိုးကြိုး။ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မယ်ကာကရယ်၊ ယောက်ျားကြီးတွေတောင် ထွက်မလာဝံ့တဲ့ဟာ၊ မင်းကသွားမယ်ဆိုတော့”

“ဒီမှာ ကိုကာက၊ ရှင်အသာနေ၊ လူဆိုတာ စွန့်မှ စားရတယ်တော့၊ ကျမတို့ဟာ ခုနစ်ရက်အတွင်း ချမ်းသာမယ်လို့ဗျာဒိတ်စကားရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ထိုင်နေလို့တော့ ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ ကျမတို့ အတွက် ပေါ်လာတဲ့ အချက်ပဲ”

“ဋ္ဌေတစ်ထောင်လောက်နဲ့များ ချမ်းသာမှာတဲ့လားကွာ”

“ဋ္ဌေတစ်ထောင်ဆိုပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ရွှေနန်းတော်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်တော့၊ အလားအလာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ငါသွားမယ်ကွာ၊ မင်းက မိန်းမသားဘဲဟာ”

“အသာနေ ကိုကာက၊ မိန်းမဆောင်မှ အောင်တဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ကျမမှာ လုပ်စရာစိတ်ကူးတွေရှိနေတယ်၊ ရှင်စိတ်ချပြီး အေးအေး သာနေ၊ ကျမသွားမယ်”

ပြောတွင်းဆိုတွင်းပင် မောင်းဆရာတို့လည်း အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသော ကြောင့် မယ်ကာကသည် ရုတ်ခြည်းပင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ မောင်း ဆရာများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“အဖေကြီးတို့၊ အဖေကြီးတို့”

“ဘာတုံး ခလေးမ”

“ကျမ သွားပို့ပါမယ်”

“အလို...မင်းက မိန်းမခလေးပါလား”

“မိန်းမခလေးရော မပို့ရဘူးလားရှင်၊ ထမင်းပို့တဲ့ကိစ္စလောက်ဟာဘဲ”

“ပို့ရပါတယ်ဗျာ၊ တို့က ယောက်ျားကြီးတွေတောင် ထွက်မလာဝံ့တဲ့ ကိစ္စမှာ မိန်းမခလေးဆိုတော့ အံ့ဩလို့ပါ”

“ပို့ပရင် လာ-သွားကြစို့ နန်းတော်ကို”

မောင်းဆရာ နှင့် မယ်ကာကတို့ ထွက်၍ လာကြ၏။ မောင် ကာ က တတေးတေးနှင့် ငေး၍ကျန်ခဲ့၏။ ဘုရင့်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသည်။ အခြားမောင်းဆရာတို့တွင် သွားဝံ့သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်ပေါ်၍ မလာ။

ဘု ရင့် ရှေ့တော် ဝယ်

“ထမင်းပို့မည့်သူ၊ ရှေ့တော်မှောက် ရောက်ရှိလာပါပြီ ဘုရား” ဟု မင်းချင်းက အလျောက်တွင် ဘုရင်က မယ်ကာကသို့ စူးစိုက်စွာ ကြည့်၍ “အလို - ပေါ်မယ်ပေါ်တော့လဲ မိန်းမခလေးပါလား” ဟု အံ့ဩစွာ အမိန့် ရှိသည်။

“မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်မသွားပါမည်။ သို့သော် သွားရမည့်ကိစ္စတွင် ကျွန်တော်မ လျှောက်တင်ရန်ရှိပါသည်ဘုရား”

“ဘာများတိုးကဲ့၊ မိန်းခလေးရဲ့”

“ကျွန်တော်မသည် အရှင်မင်းမြတ်စေလွှတ်သူဖြစ်၍ ဘုရင့်တမန်တော် ဖြစ်ရပါမည်ဘုရား”

“မှန်ပေသပေါ့”

“ဘုရင့် တ မန် တော် ဖြစ် သည့် အ တိုင်း တမန်တော်တို့၏ အဆောင် အယောင် လိုအပ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ သွားရမည့်ခရီးသည် အချိန် မတော်တွင် ကြမ်းတမ်းလှသောနေရာဖြစ်သည့်အတိုင်း တမန်တော်အသွင် ဖြင့်သွားမှ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည် ဘုရား”

“မှန်သပေါ့၊ ဒီတော့—”

“ထီးဖြူ၊ သန်လျက်နှင့် ခြေနင်းတစ်စုံ ပေးသနားတော် မူပါဘုရား”

“အမယ်-တယ်လဲချက်ချာတဲ့မိန်းခလေးပါလား၊ ကိစ္စပြီးမြောက်ဖို့သာ အရေးကြီးတယ်၊ မိန်းခလေးလိုအပ်သမျှ ပေးစေဗျား၊ ပေးစေ”

သို့နှင့် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်တွင် ထီးဖြူ၊ သန်လျက်တို့နှင့် လိုက်ဖက် အောင် နန်းတွင်းအဝတ်အဆင်တို့ကို ယောက်ျားလေးလိုသဏ္ဍာန်အသွင်ဖြင့် ဝတ်ဆင်စေ၍ အသင့်ပြင်ထားသောပွဲတော်အုပ်ကို ဝဲလက်ဖြင့် ပွေ့သည်။ ယာလက်ဖြင့် သန်လျက်ကိုကိုင်သည်။ လိုအပ်သည့်အခါမှ ဖွင့်၍ဆောင်းရန် ဖြစ်သော ထီးဖြူငယ်ကို ယာလက်တွင် ကိုင်ညှပ်သည်။ မိန်းမပင်ဖြစ်သော် လည်း နန်းတွင်းသားယောက်ျားဟန်ပန်ဖြင့် တမန်တော်အသွင်သို့ ရောက်ရှိ သွားပြီဖြစ်၏။

ဘီလူးကျောက်ရှည်

မင်းချင်းများက မယ်ကာကကို မြို့တံခါးအထိ လိုက်ပို့ကြ၏။ ဘုရင့် အမိန့်ဖြင့် မြို့တံခါး အလွယ်ပွင့်သည်။ မြို့တံခါးမှလွန်သော် ကြယ်ရောင် ကလေးများ ဝိုးတဝါးသာရှိ၍ မှောင်မိုက်သော သုသာန်သို့ မယ်ကာက တိုးဝင်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဤသုသာန်ခရီးကို ဤလိုအချိန်တွင်ပင် ရှေးကတစ်ဦးသွားဖူး၏။ ရှေ့ နားက ပြောခဲ့သော အနာထပိဏ်သူဌေးပင်တည်း။

သာဝတ္ထိမှ ယောက်ဖရှိရာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကုန်သွယ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာ သော အနာထပိဏ်သည်၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍

ရာဇဂြိုဟ်တွင် သီတင်းသုံးခိုက်နှင့် ကြိမ်ကြိုက်လေရာ ဘုရားဟူသော အသံ ကြားရရှိနှင့်ပင် ပီတိတဝေဝေ စေတနာတဖွားဖွား ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော အနာထပိဏ်အဖို့ နံနက်လင်းသည်အထိပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သတင်း ကြားရသော ညအချိန်တွင်ပင် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ထ၍သွား၏။

ထိုညက ဘုရားရှင်သည် ဝေဠုဝန်တွင် မကျိန်းစက်ဘဲ ဤသုသာန်တွင် သုသာန်ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ရှိသည်။

အချိန်မတော်ထွက်လာသော အနာထပိဏ်ကို သရဲသဘက်တို့က နှောင့် ယှက်လိုသော်လည်း နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များက တားဆီးစောင့်ရှောက် ပေးသည်။ သရဲသဘက်တို့နှောင့်ယှက်လွန်း၍ အနာထပိဏ်တို့နုတ်မိသည် ကိုပင် နတ်ကောင်းတစ်ပါးက ‘အနာထပိဏ်သူဌေး။ ။အဘယ့်ကြောင့် အားလျော့ပါသနည်း၊ ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ သွားနေသော သင့်ခြေ တစ်လှမ်းသည် အတိုင်းအဆမရှိ တန်ဖိုးရှိဘိ၏’ ဟု အားပေးစကား ပြော ကြားသည်။ ဤမှဆက်၍ ‘ခြေတစ်လှမ်း တစ်သန်းတန်သည်’ ဟူသော ဝေါဟာရပင်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘လင်းအရုဏ်’ ဝတ္ထု)

စိတ်ဟူသည် တစ်ကြိမ်တည်းတွင် နှစ်ခုမဖြစ်။ ကြောက်ကြသည်လည်း ဤစိတ်၊ ရဲသည်လည်း ဤစိတ်ပင်ဖြစ်၏။ မိန်းမသားပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိ၏ထူးသောအလှ၊ ချမ်းသာမည်ဟူသော ဗျာဒိတ်စကားဖြင့် ပင့်မြှောက် ထားအပ်သော မယ်ကာကသည် ရဲရင့်သူဖြစ်လာ၏။ တစ်ဖန်၊ မိမိ၏ ဉာဏ် စိတ်ကူးတွင် ဘုရင်ပင့်မြှောက်မှု အကူအညီကို ရလာသောအခါ ပို၍ရဲရင့် သည်။ သို့နှင့် သုသာန်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

သုသာန်သို့ မခရောက်မီ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်၌ ထန်းပင်အုပ်စုရှိရာ၊ ယင်း ထန်းပင်အုပ်စုကို ဖြတ်ကျော်မှ သုသာန်သို့ရောက်မည်။ ထန်းပင်အုပ်စုမှ လွန်သော် မန်ကျည်းပင်အုပ်စုကို ဖြတ်ကျော်ရဦးမည်။

ထန်းပင်ကြီးသုံးပင်နှင့် ယင်းထန်းအုပ်စုသည် ဒီဃံတလခေါ် ဘီလူး ကျောက်ရှည်၏ အပိုင်စားနေရာတည်း။ ဒီဃံတလဟူသည် ကျောက်ကုန်း ရှည်ကြီးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားထွားကြိုင်းလှသည်ဟုမြင်ဖူးသူတို့ကပြောကြ သည်။ သို့နှင့်ဘီလူးကျောက်ရှည်ဟု အမည်တွင်လာ၏။

ဘီလူးကျောက်ရှည်၏ ဆိုးသွမ်းသော သတင်းကို ရာဇဂြိုဟ် တစ်မြို့လုံး သိသကဲ့သို့ မယ်ကာလလည်း သိ၏။ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖို့

သေချာသည်။ အကြောင်းမှာ နေ့အခါတွင် ခရီးလာ ခရီးသွားတို့အား နှောင့်ယှက်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ ညဉ့်အခါတွင်သာ မျက်စိလည်လမ်းမှား အရက် သမား မူးမူးရူးရူး စသည်များ ရောက်ရှိလာလျှင် စားနိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု အထက်က သတ်မှတ်ထားသည်။ မယ်ကာက အဖို့ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ သူနှင့် ကော်ရင်ဆိုင်ရဖို့ရှိသည်ဟု ကြိုတော်ပြင်ဆင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ထန်းပင်ကြီးများအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မယ်ကာကသည် ထီးဖြူကို ဖွင့်၍ ဆောင်းလိုက်၏။ အင်အားယူ၍ ရင်ကိုကြားကြားပင့်လိုက် ၏။ ထို့နောက် မင်းဂိုက်စိုးဟန်ဖြင့် မာန်ချီကာ ထန်းတောသို့ ဦးတည် သည်။

ထန်းပင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကောင်းကင်မှ ဗြုန်းကန် ကျလာသကဲ့သို့ မဲမဲသဲသဲ သတ္တဝါကြီးတစ်ဦး မယ်ကာကရွှေ့သို့ရပ်တည် လာသည်။ ကေန္တ၊ ဘီလူးကျောက်ရှည်ပေတည်း။

“ဟယ် လူသား- မသွားနှင့်၊ သင်ကား ငါ့အစာဖြစ်ပြီ”

“အလို- ဒီသတာလဘီလူးမင်းပါလား၊ ငါ့ကိုဘယ်သူများမှတ်လို့တုံး-”

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သင်-ငါ့အစာဖြစ်ပြီ”

“ဒီသတာလ။ ။ အသင်သည် ဘုရင်၏ အမိန့်ဖြင့် ထန်းတောကို ပိုင် စိုးခွင့်ရသော မင်း၏ ကျွန်မဟုတ်သလော၊ ငါသည်လည်း ဘုရင်၏အမိန့်ဖြင့် စေလွှတ်အပ်သော မင်း၏ တမန်တော်ဖြစ်ပေသည်။ မင်းကျွန်ချင်းအတူတူ ဖြစ်ကြပါသည်ကို အသင်သည် ဇာတ်တူသားကို စားနိုင်ရာသလော၊ စားဝံ့ အံ့လော”

“မင်းတမန်တော်ဖြစ်ကြောင်း သင့်ကို ပသို့သိရအံ့နည်း”

“ဟောဒီမှာကြည့် ဘုရင့်ထီးဖြူ၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဘုရင့် သန်လျက်၊ ဟောဒီမှာကြည့်ဦး၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ပေးအပ်သောခြေနင်း။ အမှန်သေစ ငါသည်သင့်ပိုင်နက်သို့ ခြေချခြင်းမဟုတ်၊ ဘုရင့် ခြေနင်းပေါ်တွင်သာ ခြေချနေခြင်းဖြစ်သည်”

ကျောက်ရှည်က မယ်ကာက ပြသော ဘုရင်သုံး ပစ္စည်းများကို တစ်ခု ချင်း ငုံ့၍ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပေသားကဘဲ၊ သင့်ကို စားပိုင်ခွင့်မရှိပေဘူး၊ အနို့- အချိန် မတော်ကြီးမှာ သင်က ဘယ်ကိုသွားမလို့တုံး”

“ဘုရင့်အမိန့်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သုသာန်ဖက်သို့သွားရမည်”

“အခွင့်သင့်လိုက်တာ တမန်တော်ရယ်၊ သုသာန်ဖက်ကိုသွားမှာဆိုရင် သုသာန်အလွန်နားမှာ မန်ကျည်းပင်ကြီး ခုနစ်ပင်ရှိလေရဲ့၊ အဲဒီမန်ကျည်း ပင်တွေဟာ ငါ့ယောက္ခမ သုမနနတ်မင်းကြီးရဲ့ ဗိမာန်ဘဲ။ ငါ့ယောက္ခမ ဆီကို မင်္ဂလာသတင်းတစ်ရပ် ပို့ဆောင်ပေးပါ”

“ဘယ်လို မင်္ဂလာသတင်းလဲ”

“သူ့ သမီးဖြစ်တဲ့ ငါ့မယား ကာဠီမှာ ဒီနေ့စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ သား ချော သားလှကလေးတစ်ယောက်မွေးပါတယ်၊ အဲဒီ မင်္ဂလာ သတင်းကို အဖိုးထံသို့ပို့လိုက်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

မယ်ကာကပြုံး၏။ အရုပ်ဆိုးလှသော ငကျောက်ရှည်နှင့်မယား မိမဲတူ တို့မှ သားချော သားလှကလေး မွေးသည် ဆိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။ မိဘ ဟူသည် အရုပ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ အကျည်းတန်သည်ဖြစ်စေ၊ မိဘ မေတ္တာ ကြောင့်မွေးလာသမျှ သားချောသမီးလှချည်းပေသည်။ မယ်ကာကသရော် ပြုံး ပြုံးလိုက်မိသော်လည်း မင်္ဂလာစကားကြားရသည်နှင့်အတူ ဖြစ်သော ကြောင့် သရော်ရာ မရောက်။

“မင်္ဂလာစကားကြားရလို့ ကျွန်ုပ်လဲ ဝမ်းသာလှပါတယ်။ စိတ်ချွပု၊ သင့်ယောက္ခမ သုမန နတ်မင်းထံ အရောက်သွားပြီး သတင်းပါးလိုက်ပါ မယ်-”

သုသာန်တွင်

သုသာန်အနီးသို့ ရောက်လာလေ၊ လူသေကောင်ပုပ်တို့မှ အပုပ်စော် နံလာလေဖြစ်၏။ လူသေအလောင်းများကို တတ်နိုင်သတို့က အုတ်ဂူသွင်း ကြ၏။ အချို့ မြေမြှုပ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့်မူ လူသေ ကောင်များကိုသည်အတိုင်းစွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်သာဖြစ်၏။ အချို့က မြေပေါ် တွင် စွန့်ပစ်ရုံမျှမဟုတ်၊ စင်ကလေးထိုး၍ အလောင်းကို တင်ထားခဲ့ရာတွင် လူသေတို့မှ အပုပ်ရည်ယိုစီးကျနေ၍ အပုပ်နံ့ပျံ့၍ နံသည်။ အကြောင်းပြ ချက်မှာ သုသာန် ဂူတင်ရှုလိုသော ရသေ့ ရဟန်းများအတွက်ဟု ဆို၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သေပြီဟု စွန့်ပစ်ခဲ့ရာတွင် မသေဘဲ ထလာသူများ ရှိတတ်သောကြောင့်လည်းဖြစ်၏။ ထိုခေတ်၏အလေ့အထတည်း။

မယ်ကာကသည် အပုပ်နံ့များကို သည်းခံ၍ လူသေလောင်း အချို့ကို ဖြတ်ကျော်ကာအတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသောအခါ ကြယ်ရောင်လေးများ ဝိုးတဝါးတွင် စင်မြင့်မြင့်ဖြင့် ကားကြက်ထားသော မိုးမှောင်ကိုတွေ့ရ၍ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးရန် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

ခါးတွင်နံ့ငယ်တစ်ခုရစ်ပတ်ထားသည်မှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အဝတ်မရှိ။ မိုးမှောင်ဆိုသော်လည်း အသားအရေ လတ်၏။ မဇ္ဈိမတွင် လူ့အဆင့်အတန်း ဇာတ်မျိုးစုံရှိရာ လူဆိုးပရက္ခဆိုသူတို့မှာ အများအားဖြင့် ဇာတ်နိမ့် လူမဲများဖြစ်တတ်ကြ၏။ မိုးမှောင်ဆိုသည်မှာ မဲသောကြောင့် မဟုတ်၊ ညဉ့်အမှောင်တွင် ကျက်စားတတ်သောကြောင့် ခေါ်ကြဟန်တူသည်။ လက်နှစ်ချောင်း၊ ခြေနှစ်ချောင်းတို့ကို လေးပေါင်လေးဖက် ကားကြက်ထားရာ ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်ကြောင့် ရှေ့သို့အတန်တုံ့ကျနေ၏။ ရှေ့သို့ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍ ရောင်ထုံးကြီးက မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိ၏။ သေရမည်ကိုကော်သိသောသူသည် အိပ်ပျော်နိုင်သလော၊ သို့မဟုတ် သေမှာကိုပင် မကြောက်သူလောဟု မယ်ကာက တွေး၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ပင် စိတ်ဝင်စားသောလူဆိုးကြီးမိုးမှောင်ကို မယ်ကာက သည်လည်း စိတ်ဝင်စား၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုသည်။ ထို့နောက် မိမိကိစ္စ ပြီးစီးရန်အတွက် “မိုးမှောင်-လူဆိုးကြီးမိုးမှောင်” ဟု အသံခပ်ရင့်ရင့်မြှင့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

မိမိသည် မိန်းမဖြစ်၏။ မိန်းမကို ယောက်ျားတို့က နေရာများစွာ တွင်ပင် မထီမဲ့ပြုတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စွမ်းနိုင်သမျှ ဟန်ကိုယ်ဖို့ လုပ်လိုက်ရ၏။

မိုးမှောင် ဦးခေါင်းထောင်လာသည်။ မယ်ကာကကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်စိပုတ်ခတ်လုပ်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား တဟားဟားရယ်ပါလေ၏။

“မိုးမှောင် သေရမည်ကြောင့် ရှေးများနေပြီလား”

“သင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ ငါ့အနား ရောက်လာရတာလဲ၊ သင်ဟာ သရဲမလေးလား။ သုသာန်မှာ သရဲတစ္ဆေတွေလာတယ်၊ လူသားစားတယ် ပြောကြလို့ ငါက သရဲတစ္ဆေတွေကို တနေ့လုံး တစ်ညလုံး စောင့်ကြည့် နေတာ၊ နေ့လယ်က လဒတွေ လူသေသားလာစားတယ်၊ ညကျတော့ ခွေး အတွေ လာစားတယ်၊ ဘယ်သရဲတစ္ဆေမှ မလာဘူး၊ လာမယ့်လာတော့ တစ္ဆေမချောချောလေးပါလား ဟား—ဟား”

“မိုးမှောင်...၊ ငါဟာ တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ဖူး၊ နေ့လယ်က သင့်ထံသို့ ထမင်းပို့ ပေးမယ်လို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ကတိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘုရင်စေလွှတ် လို့ သင့်အတွက် ထမင်းလာပို့ တဲ့သူ”

“ဒီလိုဆို စားရချေသေးပေါ့”

“ကဲ—စားပေတော့” ဟု ဆိုကာ မိုးမှောင်၏ရှေ့သို့ ပွဲတော်အုပ်ကို ချ လိုက်သည်။ ချထားပေးလိုက်ရုံနှင့် မပြီးသေး၊ စားပြီးလျှင် ပွဲတော်အုပ်ကို စောင့်ပြန်ယူရန်ရှိလေသေး၏။

“အမျိုးသမီး-စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ခြေရောလက်တွေပါ ကားစင်တင် ထားတာကို ငါဘယ်လိုယူပြီး စားရမှာတဲ့လဲ”

မှန်ပါ၏။ သည်အတိုင်းတော့စား၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူ့ ပါးစပ်သို့ ခွံ့ ကျွေး မှသာ စားနိုင်ပေတော့မည်။ သို့သော် မိုးမှောင်အနီးသို့လည်း သည်ထက် ပို၍ မချဉ်းကပ်လိုပေ။ အကြောင်းမှာ ဤသကောင့်သားသည် သေရမည့် ဘေးကိုလည်း စိုးရိမ်ဟန်မတူ၊ အစာ အတွက်လည်း အရေးကြီးတော့ဟန် မတူ၊ မိမိကိုတွေ့၍ လူမိန်းမမှန်းသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ အမူအယာသည် ကိလေသာဖက်သို့ ယိုင်နေဟန်ရှိသည်။ မျက်လုံးတစ်မျိုးနှင့် ကြည့်သည်။ တွေ့သည်ကစ၍ တပြုံးပြုံး တဖြည်းဖြည်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် “မစားနိုင်ရင်လဲနေပေတော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အမျိုးသမီး။ ငါ့အားစားစေလို၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က သင့်ကိုစေလွှတ် လိုက်သည်မဟုတ်သလော။ ချရုံသာချထားပြီး ငါမစားရသော် သင့်တာဝန် ကြေပြန်ပါအံ့လော”

မှန်၏။ သူ့စားပြီးမှသာ ကိစ္စပြီးမည်။ မတတ်နိုင်။ အနီးသို့တိုး၍သာ ခွံ့ ကျွေးရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပွဲတော်အုပ်ကိုဝဲလက်ဖြင့် ကိုင်ပွေ့ကာ

ယာလက်ဖြင့် ထမင်းကိုယူ၍ လက်လှမ်းတစ်မီအထိ အနီးသို့ ချဉ်းကပ် လိုက်ရ၏။

အရပ်အမောင်းကမြင့်ရသည့်အပေါ်တွင် ကားကြက်ထားသောကြောင့် ပို၍မြင့်နေ၏။ ဤအထဲ မိုးမှောင်က အကြံတစ်မျိုးဖြင့် ဦးခေါင်းကို မော့ မတ်ထားလိုက်ချေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မမိတမိဖြင့်သာ ပါးစပ်အရောက် ပေးခွံ့ ရ၏။

တစ်လုတ်နှစ်လုတ်မျှ စားအပြီးတွင်ပင် လူဆိုးမိုးမှောင် လုပ်လိုက်ပုံမှာ ကား သူ့ဦးခေါင်းကို စိုက်ကနဲငိုက်ငိုက်လိုက်ပြီးလျှင် မယ်ကာက၏ ဆံထုံးကို တဟီးဟီး တဟားဟား တအားကျိုး၍ ကိုက်ဆွဲထားလိုက်ခြင်းပေတည်း။

မိုက်လေစွာ။ ဤလူဆိုးသည် သံသရာပြစ်ကိုလည်းမတွေးတော၊ လောက ပြစ်ကိုလည်း မကြောက်၊ သေရတော့အံ့မှူးမှူး၌ပင် ကိလေသာရူး ရူးလိုက် ချေသေး၏။ မတတ်နိုင်၊ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရုန်းထွက်ရပေတော့မည်။ ဤလို အရေးများကို ကြိုတင်တွေး၍ပင် ပြင်ဆင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ခိုင်မာသောသွားများဖြင့် ဆံထုံးကို ကိုက်ဆွဲ၍ထားသောကြောင့် ခြေ နှင့် မြေ မလွတ်တလွတ်ဖြင့် တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေခိုက်တွင် မယ်ကာကသည် ပွဲတော်အုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်ကာ ခါးတွင် ချပ်ဆောင်၍ ထားအပ်သော သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဆံပင်ကို သန်လျက်ဖြင့် ကိုင်မြှောက်၍ ဖြတ် လိုက်၏။ လွှတ်ထွက်လာသည်။ မိုက်လေစွာဟူသောဒေါသဖြင့် မိုးမှောင်ကို မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ သန်လျက်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းပြတ်ကာ သွေးသံ ရဲရဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့်လည်း နာကျင်ဟန် နောင်တရဟန် မတူသေးဘဲ “နေပါဦးကွ၊ တို့နှစ်ယောက်ထဲဘဲဟာ” ဟု ပြောလိုက်ချေ သေးသည်။

“ကြွင်းတူးမိုက်တဲ့လူမိုက်ကြီး။ နေရစ်ခဲ့ပေတော့၊ ငါ့တာဝန်ကြေပြီ” ဟု ဆိုကာ မယ်ကာကသည် ပွဲတော်အုပ်ကိုကောက်ယူကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ သည်။ ဒီဃတာလထံမှ ကတိထားခဲ့သော သုမန နတ်မင်းရှိရာ မန်ကျည်း အုပ်စုသို့သွားရန်ရှိပေသေး၏။

သု မ န န တ် မ င်း

သုမန နတ်မင်း ဆိုသောကြောင့် ဘီလူးကျောက်ရှည်တို့လို နတ်ဆိုး-
 ဘီလူးဆိုး ဟုတ်ဟန်မတူ၊ သဘောကောင်း နတ်ကောင်း ဖြစ်ဟန် ရှိ၏
 ဟူသောအတွေးဖြင့် သုသာန်အလွန်သို့ရောက်သောအခါ မန်ကျည်းခုနစ်ပင်
 အုပ်စုကို အလွယ်ပင်တွေ့၏။ မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိ၍
 “သုမနနတ်မင်း၊ သုမနနတ်မင်းကြီးရှင့်” ဟု ခေါ်လိုက်ရာတွင် ဒီဃတာလ
 တို့လို စုတ်စုတ်ပြဲပြဲ မဲမဲသဲသဲမဟုတ်၊ စင်ကြယ်သောမျက်နှာ၊ ထည်ဝါသော
 နတ်ဝတ်များဖြင့် ထွက်ပေါ်၍လာသော နတ်ကြီးတစ်ပါးကို အထင်းသား
 တွေ့ရ၏။

“ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စလဲကဲ့ မိန်းခလေးရဲ့”

“ကျွန်ုပ်သည်ကား ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် စေလွှတ်အပ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင်
 ဘုရင်မင်းမြတ်၏တမန်တော်ဖြစ်ပါသည်။ ဒီဃတာလတို့ထန်းတောအရောက်
 တွင် သင်နတ်မင်းကြီး၏ သားမက် ဒီဃတာလနှင့် တွေ့၍ သင်နတ်မင်း၏
 သမီးကောဠီသည် ယနေ့စင်ကြယ်သော သားချော သားလှ ကလေး တစ်ဦး
 မွေးဖွားကြောင်းသတင်းပါးလိုက်လို့ မင်္ဂလာသတင်းလာရောက်ပြောကြား
 ခြင်းဖြစ်ပါသည် နတ်မင်း”

“ရှေ့.... ကောင်းလိုက်တဲ့ မင်္ဂလာသတင်းဗျာ၊ နတ်မင်းကြီးများနဲ့
 မင်္ဂလာစကားပြောကြားနေတုန်းမှာ အခုလို သုတ မင်္ဂလာ စကားကြားရ
 ပြန်တော့ မင်္ဂလာပေါ် မင်္ဂလာထပ်နေတာဘဲ၊ မင်္ဂလာစကားယူဆောင်ခဲ့
 တဲ့ တမန်တော် သင့်အဖို့ အချည်းနှီးမဖြစ်သင့်ပေဘူး၊ ဒါကြောင့်ငါဆု
 ချလိုက်မယ်။ ငါ့မန်ကျည်းပင် ခုနစ်ပင်၊ တစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အရင်းမှာ ရွှေ
 အိုးကြီးနှစ်လုံးစီရှိလေရဲ့၊ ခွင့်သာတဲ့ အခါ လာရောက်ပြီး အသင်တူးဖော်
 ယူစေဗျား”

“ဝမ်းမြောက်လှပါတိအရှင်နတ်မင်း၊ ကျွန်ုပ်အားသွားခွင့်ပြုပါတော့”

အပြန်တွင် သုသာန်ကို ကွေ့ရှောင်၍လာခဲ့၏။ လူသေကောင် အပုပ်
 ထက် ယုတ်မာသောသူက ပို၍ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည်။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်နှင့်
 ကြုံ၍ စိတ်ကူးတစ်ခုရလာပြန်သောကြောင့် အပြန်ခရီးတွင် ဒီဃတာလ
 နေရာသို့ ရောက်သောအခါ “ဒီဃတာလ၊ ဒီဃတာလ” ဟု ခေါ်လိုက်

၏။ ကတိအတိုင်း မိမိသတင်းပို့ခဲ့သည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြန်လည်ပြောကြားလိုပေသေးသည်။

ဒီဃတာလပေါ်လာ၏။ သည်တစ်ခါအတွေ့တွင်မူ သိမ်သိမ် မေ့ မေ့ ဖြစ်၏။ ယခင်ကလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဟုတ်တော့။

“သင့်မယားမှာ ဒီနေ့သားချောသားလှကလေး မွေးတဲ့ အကြောင်း သင့်ယောက္ခမ သုမန နတ်မင်းကြီးထံ သတင်းပို့ခဲ့ပြီးပြီ ဒီဃတာလ။ သင့်မင်္ဂလာသတင်းကြားရတော့ နတ်မင်းကြီး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လို့ သတင်းဆုအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ရွှေအိုးကြီးတွေ ဆုချလိုက်လေရဲ့”

‘ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုတော့ သတင်းကြားသူကတောင် ဆုချလိုက်ရင် သတင်းရှင်ဖြစ်တဲ့ငါက ပိုပြီး ဆုချသင့်တာပေါ့’”

“ဒါတော့ သင့်သဘောအတိုင်းပေါ့လေ”

“ငါက သူ့လောက်တော့ မချမ်းသာပေဘူး၊ ဟောဒီထန်းပင်ရင်းမှာ ရွှေအိုးလေးလုံးရှိလေရဲ့၊ အဲဒီရွှေအိုးတွေကို သင့်အတွက် ဆုချလိုက်ပါတယ်၊ တူးယူပေတော့”

“ဝမ်းမြောက်လှပါတယ် ဒီဃတာလ။ အခွင့်သာတဲ့အခါ လာရောက် တူးယူပါမည်။ ကဲ-ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါတော့”

သန်းခေါင်မတိုင်မီပင် နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဘုရင်နှင့်တကွ မင်းချင်းတို့အဖို့ စေလွှတ်လိုက်ရသူမှာ မိန်းမသားဖြစ်နေ၍ ပြီးမြောက်နိုင် ပါမည်လားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေကြသည်။ မိမိကတိ မပြီးပြတ် သရွေ့ ဘုရင်မင်းမြတ်စက်တော်မခေါ်နိုင်။

မယ်ကာက ပြန်ရောက်လာ၍ စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြီးစီးကြောင်းနှင့် မိမိအတွေ့အကြုံကို လျှောက်ထားကြားနာရသောအခါ ဘုရင် ဘဝင်ကျ သည်။ ထောင်ထုပ်ကို ပေးသနားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် လူဆိုးမိုးမှောင် အတွေ့အကြုံနှင့် ရွှေအိုးများရလာသည်ဆိုသည်ကိုမူ သံသယရှိသည်။ ကိစ္စ မရှိ၊ နက်ဖြန်မိုးလင်း၍ စုံစမ်းလိုက်လျှင် အလွယ်နှင့် သိရှိလာနိုင်သည်။

မယ်ကာက အိမ်ပြန်ရောက်၍ မိမိအတွေ့အကြုံကို လင်ဖြစ်သူအား ပြန် ပြောပြသောအခါ ဝမ်းသာမဆုံး အံ့ဩမဆုံး၊ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြ၏။

မောင်ကာက အံ့ဩရသည်မှာ မယ်ကာကသည် နတ်များ ဘီလူးများနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ဆိုသောအဖြစ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ မှန်၏။ ဤလောက ၌ စုန်း နတ်ကဝေ၊ တစ္ဆေ နတ်သားဆိုသူများကို အပြောများကြသော် လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့ကြုံရသူဟူ၍ကား ရှာမှရှားလှသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကာကောဏ္ဍ

နောက်နေ့တွင် မယ်ကာကထံသို့ နန်းတော်မှ အခေါ် ရောက်လာ၏။ မနေ့ညက အတွေ့အကြုံများကို ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်နှင့် နန်းတွင်း သားတို့ မယုံမပုံရှိခဲ့ရာတွင် ကိုယ်တွေ့အားဖြင့် သုသာန်သို့ သွားရောက် စုံစမ်းပြီး ရွှေအိုးကြီးဆိုသည်များကိုလည်း တူးဖော်ကြည့်စေရန် ဘုရင် ကိုယ်တိုင် စေလွှတ်သောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။

သုသာန်ရောက်၍ မိုးမှောင်နှင့် တွေ့ရသောအခါ မိုးမှောင်က မယ်ကာ ကကိုကြည့်၍ “လာပြန်ပြီလား အမျိုးသမီး” ဟု တဟီးဟီး တဟားဟား လုပ်ပြန်ခိုက်၌ မင်းချင်းတို့က အနီးသို့ကပ်၍ စူးစမ်းလိုက်သောအခါ မနေ့ ညက မယ်ကာကသည် သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်ထား ခဲ့ရသော ဆံပင်များကို လည်းကောင်း၊ မိုးမှောင်၏ ပါးစပ်အဖျား၌ပင် ဆံတိုဆံစများကပ်လျက် ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ၍ ဘဝင်ကျသွားကြသည်။

မန်ကျည်း ခုနစ်ပင်ထွင်လည်းကောင်း၊ ထန်းပင်တွင်လည်းကောင်း၊ ရွှေ အိုးများကို တူးဖော် လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ထွက်ပေါ်၍လာသောကြောင့် နန်းတော်သို့လည်းဖြင့်တိုက်၍ နန်းရင်ပြင် တွင် စုပုံစေသည်။ မန်ကျည်းခုနစ်ပင်မှ တစ်ပင်လျှင် နှစ်လုံးကျနှင့် ရွှေအိုး ၁၄ လုံး၊ ထန်းပင်ရင်းမှ ၄ လုံး။ နှစ်ရပ်ပေါင်း ရွှေအိုး ၁၈ လုံးသည် နန်း ရင်ပြင်သို့ အကုန်အစင်ရောက်ရှိလာသည်ကို ဘုရင်နှင့်တကွ မူးမတ်များပါ တအံ့တဩ ကြည့်ရှုကြသည်။ ရွှေအိုးများကို လည်းဖြင့်တိုက်ယူသောအခါ မယ်ကာက၏ ခေါ်ယူချက်ဖြင့် လင်ဖြစ်သူ မောင်ကာကပါ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။

နန်းရင်ပြင်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်က စုပုံထားသော ရွှေများကို ကြည့်၍ အနီးရှိ အမတ်များအား “အမတ်တို့။ ။ ဤမျှလောက်သော ပစ္စည်းပိုင် ရှင်သည် သူဌေးမဖြစ်ထိုက်သလော” ဟု မေးလိုက်သောအခါ “ဖြစ်ထိုက် လှပါသည်ဘုရား” ဟု တညီတညွတ် လျှောက်ထားကြသည်။

“သို့ဆိုလျှင် ‘ကာကောဏ္ဍ’ဟူသော ဘွဲ့အမည်ဖြင့် ကာကလင်မယား တို့ မဟာသေဋ္ဌိသုဋ္ဌေးဖြစ်စေ၊ သို့ရာတွင် သူတို့လင်မယားမှာ ဆင်းရဲသား များ ဖြစ်ကြ၍ သူဋ္ဌေးနှင့်ထိုက်တန်သော နေရာ အိုးအိမ်မရှိသေး။ သို့ဖြစ်၍ မကြာမီက ကွယ်လွန် ပျက်စီးလေပြီးသော သူဋ္ဌေးဟောင်းတစ်ဦး၏ မြေ နေရာတွင် ထိုက်တန်သော အိမ်ဆောက်၍ ပေးစေ”ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်၊ ဘုရားရှင်ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်းပင် ခုနစ်ရက်အတွင်း၌ပင် သူဋ္ဌေးဘဝသို့ရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့လာဘ်လာဘမှာ ဤ မျှဖြင့် မပြီးသေး။ သူဋ္ဌေးဟောင်းနေရာတွင် အိမ်ဆောက်ရန် တူးဖော်ကြ သောအခါ တူးတိုင်းသောနေရာတို့မှ ရွှေအိုး၊ ငွေအိုးအမြောက်အမြားထွက် ပေါ်လာသည်။ ယင်းရတနာများကိုလည်း ကာကတို့သာ ထိုက်သည်ဟု ဆိုကာ ရရှိပြန်သည်။

သူဋ္ဌေးတစ်ဦးကွယ်လွန်၍ အမေ့ဆက်ခံထိုက်သူမရှိခဲ့ပါသော် ထိုသူဋ္ဌေး ၏ ဥစ္စာရတနာတို့ကို ဘုရင်ကသိမ်းပိုက်ခွင့်ရှိ၏။ ယင်းသို့ ဘုရင်တို့သိမ်းပိုက် ခွင့် အစဉ်အလာဖြင့် မကြာမီကပင် မစ္ဆရိယ ကောသိယ ဆိုသော နာမည် ကျော် သူဋ္ဌေးကြီးတစ်ဦးသည် သာဝတ္ထိတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ၌ အမေ့ဆက်ခံ မည့်သူ မရှိသောကြောင့် ကောသလဘုရင်က မရေမတွက် နိုင်အောင်ပင် များပြားလှသော ယင်းသူဋ္ဌေး၏ ဥစ္စာရတနာများကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာတွင် ဘုရင်က ဘုရားရှင်အား “အရှင်မြတ်ဘုရား။ မစ္ဆရိယသူဋ္ဌေးသည် မသေမီက တွန့်တိုလွန်းလှသူဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးကို ပေးလှူဖို့အပထား၍ မိမိစား သုံးဖို့ပင်လျှင် တွန့်တိုသူဖြစ်ပါသည်။ ပုန်းရည်ထမင်းကိုသာစား၊ လှည်းနွား ဖြင့်သာ ခရီးသွားပြီး၊ ထီးကိုပင် သစ်ရွက်ကိုအမိုးလုပ်၍ဆောင်းသူ ဖြစ်ပါ သည်။ သေတော့လည်း ဥစ္စာများမှာ မင်းဘဏ္ဍာသာ ဖြစ်ရပါတော့သည် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသောကြောင့် ဘုရားရှင်က မစ္ဆရိယတရား၏ ဆိုးရွားပုံကို ဟောကြားတော်မူသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘နေညိုညို’ ဝတ္ထု)

ကာကတို့အတွက် နေရာရသော သူဋ္ဌေးဟောင်း ဆိုသူမှာလည်း အမေ့ ဆက်ခံမည့်သူ မရှိသောကြောင့် ပစ္စည်းအားလုံးပင် ဘုရင်ဘဏ္ဍာတော်ဖြစ် လာ၍ သိမ်းယူသင့်သည်မှန်သမျှ သိမ်းယူခဲ့ပြီးပေပြီ။ မင်းပိုင်မြေနေရာကို ကာကတို့ကိုပေး၍ တိုက်ဆောက်ရန် နေရာမြေကို တူးဆွလိုက်သောအခါ ရွှေအိုး-ငွေအိုးများထွက်လာသည်။

ရှေးကသူဌေးများသည် ပိုလှံသမျှ မိမိတို့၏ ဥစ္စာရတနာများကို လုံခြုံ မည်ထင်သောမြေတွင် လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားကြသည်သာများ၏။ ဘုရင်တို့ ကား အစဉ် စောင့်ရှောက်မည့်သူ ရှိသောကြောင့် မမြှုပ်နှံ၊ ရှေ့တိုက်ဖြင့် ထားရှိသည်။

သူဌေးဟူ၍ အလွယ်သုံးကြသော်လည်း မင်းသိမှတ်ပြု၊ မင်းပေးဘွဲ့ရသူ များကိုသာ သူဌေးအမည်ခံနိုင်သည်။ မင်းပေးဘွဲ့မရှိသော်၊ သူကြွယ်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဇောတိက၊ ဇဋိလ၊ မေဏ္ဍက၊ ပုဏ္ဏ ဟူ၍ မင်းပေးဘွဲ့ခံ သူဌေးကြီးလေးဦး စာရင်းပေါက်ခဲ့ရာ ကာက၊ သို့မဟုတ် ကာကဝလိယ ဟူသောငယ်မည်မှ ပဉ္စမမြောက်သူဌေးအဖြစ် ကာကောဏ္ဍ၊ သို့မဟုတ် ကာကောဏ္ဍ မဟာသေဋ္ဌိ သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်လာ၏။

ယောက်ျားသာလျှင် ပြဋ္ဌာန်းသောကြောင့် မောင်ကာကဘဝမှ ကာ ကောဏ္ဍ ဖြစ်လာရသော်လည်း မယားဆောင်၍ အောင်ရသည်ဟု နေရာ တကာတွင် မယ်ကာကကိုသာ ဦးစားပေး၏။ သို့နှင့် အိမ်ဆောက်မှုကိုစွဲတွင် လည်း မယ်ကာကကိုသာ ဦးဆောင်စေရာ မယ်ကာက အစီအစဉ်ကား၊ နေ့စဉ် သံဃာတော်ငါးရာတို့အား ဆွမ်းကျွေးနိုင်ရန်အတွက် မဏ္ဍပ်ကြီးကို ပူးတွဲဆောက်လုပ်စေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့လျှင် ရာဇဂြိုဟ်သာသနာတော်တွင်လည်း သာဝတ္ထိမှ ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ မဏ္ဍပ်များကဲ့သို့ပင် သံဃာတော်တို့ ဆွမ်းကပ်လှူရာ၊ ပုန်း အောင်းရာ၊ လည်းလျောင်းရာ၊ ရဟန်းမယ်တော် - ခမည်းတော် အဖြစ်သို့ ရောက်လာသတည်း။ ။

မေတ္တာဂုဏ်ရည်

ဝါတော်ဝင်ချိန် ဝါဆိုလပြည့် နီးကပ်လာသလောက် ရဟန်းများသည် တက်ကြွရွှင်လန်းလျက် ရှိကြ၏။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင် သီတင်း သုံးတော်မူရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဘုရားဖူးသွားကြရမည်။ မိမိတို့ ကျင့်သုံးဆဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းအဆင့်၊ တရားအခြေအနေကို လျှောက်ထားကြမည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က မိမိတို့စရိုက်နှင့် မကိုက်ညီပဲ လွဲမှား နေခဲ့ပါသော် ကိုက်ညီသောတရားတော်ဖြင့် ဟောကြားပြုပြင်ပေးတော်မူမည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း

မရှိသေးသောရဟန်းကို ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပေးသနားတော် မူမည်။ ယင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားတို့ဖြင့် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး သံသရာမှ မိမိတို့ လွတ် မြောက်ရေးကိစ္စတစ်ခုတည်းကိုသာ ဦးခိုက်၍ ကျင့်သုံးကြရမည်။

လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာရှင်ကြီးများက မိမိတို့ဆောင်ရွက်ပြီးသမျှ သော သာသနာရေးကို တိုးတက်မှုအကြောင်းရပ်များကို လျှောက်ထား ကြမည်။ ရောက်ရာ အရပ်တွင် သာသနာပြုကြရမည်။ တရားဟောကြရ မည်ဟူသောအမိန့်တော်အရ ဝါပအခါများ၌ တစ်ဖက်တွင်မိမိတို့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ တရား အားထုတ်ရင်းနှင့်အတူ တစ်ဖက်တွင် သာသနာပြုရန် အတွက် အလျဉ်းသင့်သလို ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီနေကြရာမှ ဝါတော်ချိန် နီးကပ်သောအခါတွင်မူ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးတော်မူရာ ထိုထို ကျောင်း တော်များသို့ ဘုရားဖူး တရားတော်နာ စုရုံးကြရောက်လာကြမြဲဖြစ်ပေရာ ထိုအခါတွင် ကွဲကွာလျက် ရှိနေကြသော ရဟန်းမိတ်ဆွေ အချင်းချင်း တွေ့ကြုံ ကြရစော့မည်ဖြစ်၍ ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ကြရမည်။

အချို့ ရဟန်းများမှာ ဝေးလံသောအရပ်တွင် သီတင်းသုံးကြသော ကြောင့် အသွားအပြန်ခရီးအတွက် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ကြိုကြိုတင်တင် ပင် ရောက်ရှိနေကြမည်။ ယင်းသို့ ဝါတော်ဝင် နီးကပ်သော အချိန်၌ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဘုရားဖူးတရားနာလာရောက်ကြခြင်းမှာ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ရဟန်းများ၏ထိုးစံတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဝါကျွတ်ချိန်ဆိုလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မဟာ ကဿပ စသော ရဟန္တာ ကြီး များ မှ စ၍ ရဟန်း အများ သည် မိမိတို့ အကြောင်း အားလျော်စွာ သာသနာပြုရန်အတွက် ထိုအရပ်ဒေသများသို့ ကြွချီနေကြရာမှ ဝါတော်ချိန်တွင်မူ ဘုရားရှင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဆည်းကပ် နေထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဇေတဝန်၊ ဝေဠုန်၊ ပုဗ္ဗာရုံ စသော ကျောင်းတို့တွင် သာမက၊ အရံကျောင်း ပေါင်းများစွာတို့ သို့ပင် တိုးဝင်လာရောက် သီတင်းသုံးကြပေရာ ဝါတွင်း ကာလများတွင် အစဉ်သဖြင့် ဘုရားရှင်ဝန်းကျင်၌ ရဟန်းတော်တို့ ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိနေမြဲ ဖြစ်၏။

ထိုအခါကျန်ရှိသည့် မြောက်မြားစွာသော ရဟန်းတော်များအဖို့ ရေ ကြည်ရာ မြက်နုရာဆိုသကဲ့သို့ သင့်လျော်ရာ မြို့ရွာကျောင်းများတွင်သီတင်း

သုံးကြရသည်။ ပင်ကိုယ်ကပင် တောစရိုက်၊ ကေစာစရိုက် ရှိကြသော ရဟန်းတော်များကမူ သင့်လျော်ရာ တောတောင်ဂူလိုက်တို့တွင် သီတင်း သုံးကြသည်။ အချို့ ရဟန်းများစွာ စုဝေး၍ နေသည်။ အချို့ နှစ်ပါး သုံးပါးမျှ အစုအဝေးဖြစ်နေသည်။ အချို့မှာ ကေစာတစ်ပါးတည်းသာ သီတင်းသုံးသည်။

တောတောင်ဂူလိုက်လည်း အလွတ်မရှိ၊ နေသာရုံ ကျောင်းကလေး တစ်ဆောင်မျှလည်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းမည့်သူမရှိ၊ လာဘ်လာဘ ရှား ပါးလှသော အချို့ ရဟန်းတော်များမှာ ကျောင်း ဆောက် သိ ကွာ ပုဒ် မပညတ်မီအချိန်က သစ်ဝါးကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေ ခုတ်ဖြတ် ဆောက်လုပ်၍ နေရသည်များလည်းရှိသည်။

နေလိုလျှင် ရွှေကျောင်းကြီးဖြင့်ပင် နေထိုင်နိုင်သူဖြစ်ပါလျက် ရဟန်း ဖြစ်သည်ဆိုကတည်းကပင် ကောင်းကင်နှင့် သစ်ပင်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ကြိုသည်ကား သင့်ရဟန်းအတွက် အကောင်းဆုံးသော အမိုးပေတည်း။ ကြိုသည်ကား သင့် ရဟန်းအတွက် အကောင်းဆုံးသော အရိပ် ပေတည်းဟု ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကညွှန်ပြခံခဲ့ရသော သာသနာ့စရိုက်ကိုလိုက်နာကာ ကောင်း ကင်၊ လွင်တီးပြင်၊ သစ်ပင်၊ သုသာန်တို့တွင်သာ ဓူတင်အဆင့်ဖြင့်ကျင့်သုံး နေထိုင်ခဲ့သော အရှင်မဟာ ကဿပလို့ ရဟန်းထူး ရဟန်းမြတ်လည်း ရှိပေ၏။

ရဟန်းဖြစ်သည်ဆိုကတည်းက ကေစာ လွတ်လွတ်ကြီး နေထိုင်လို့မူ၊ ကျားကုပ်ကျားခဲ တရားကျင့်သုံးလို့မူ၊ တရားအလုပ် ပျက်ငြိုးမည်ကြောင့် အများနှင့် မဆက်ဆံလို့မူ ဟူသောအကြောင်းများဖြင့် လူသူမရောက်နိုင်ရာ ဆူးတောရိပ်သာတွင်သာ သီတင်းသုံးခဲ့သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ညီငယ် ခရာဒိရေဝတလို ရဟန်းချွန် ရဟန်းမွန်များလည်းရှိပေ၏။

သာသနာတော်သို့ သက်ဝင်လိုသည့်တစ်စိတ်တည်းတစ်ဝမ်းတည်းသော ဥပါသကာ ငါးရာအစုတို့သည် ရဟန်း ဖြစ်လာကြသောအခါ တစ်စုံ တစ် ဝေးကြီးဖြစ်သောကြောင့် အခြားကျောင်းများသို့ တစ်စုံ တစ်ဝေးတည်း ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြဖို့လည်း အခက်အခဲရှိသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်တိုင်ကျောင်း ကလေးများလည်း ဆောက်လုပ်နေထိုင်ဖို့ရန် အခက်အခဲ ရှိသောကြောင့် ဝါပအချိန်တွင် သင့်လျော်သလို ထိုထိုကျေးရွာ ဒေသများသို့ လှည့်လည်

နေထိုင်ခဲ့ကြရရာမှ ဝါဆိုချိန်နီးကပ်လာသောအခါတွင်မူ ဝါတွင်း သုံးလ ပတ်လုံးမရွေ့ မပြောင်းနေထိုင်နိုင်ရေး၊ ဂေါစရဂါမ်ဆွမ်းခံရွာ ပြည့်စုံရေး အတွက် တွေးတော ပူပန်လာကြရသည်။

ဤမျှ သာသနာတော် ထွန်းကားနေသော အချိန်တွင် မိမိတို့အတွက် သင့်လျော်သောနေရာ တွေ့တန်ရာ၏ဟု ရဟန်းသံဃာတို့အရောက်အပေါက် နည်းသော ဟိမဝန္တာတောင်ခြေဘက်သို့စွန့်စားထွက်ခွာလာကြသောအခါ ရဟန်းတော်များကို ဖူးတွေ့ကြရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အားရဝမ်းသာ ကြို ဆို ဆည်းကပ်လာကြသော ဒါယကာ-ဒါယိကာမများကို တွေ့ဆုံရသည်။

မိမိတို့မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း အနေဝေး၍ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့် အတွေ့အကြုံ ဆည်းကပ်ခွင့် နည်း လှပါသည်။ အရှင်မြတ်တို့သည် မိမိတို့ ရွာများအနီး တောအုပ်ထည်း၌ ဝါကပ်တော်မူကြပါ။ အလိုရှိသလောက် သီတင်းသုံးတော်မူကြပါ။ တပည့် တော်တို့က ဆွမ်း၊ ကွမ်းအတွက်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းကန်အတွက်လည်း ကောင်း တာဝန်ယူ လှူဒါန်းကြပါမည်ဟု လျှောက်ထားကြသဖြင့် မျှော် လင့်သည့်အတိုင်း အရတော်ပေစွဟု ရဟန်းတော်တို့ဝမ်းမြောက်ကြရသည်။

ဆွမ်း၊ ကွမ်းပြည့်စုံပေပြီ။ ကျောင်းကန်လည်း ပြည့်စုံပေတော့မည်။ မိမိ တို့အတွက် တရားအားထုတ်မှုအရေးသာ ကျန်တော့၏။ ရဟန်းဖြစ်လာကြပြီ ဆိုကတည်းက ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက မှန်းဆ၍ ပေးလိုက်သော တရားလုပ်ငန်း များ ကိုယ်စီရှိခဲ့ကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် ယင်းတရားများသည် မိမိတို့ စရိုက်နှင့် ကိုက်ညီသောတရားများ ဟုတ်ကောင်းမှ ဟုတ်မည်။ တရားနှင့် စရိုက် ကိုက်ညီဖို့လိုသည်။

သတ္တဝါတို့၏စရိုက်ဟူသည် သိနိုင်ခဲ့၏။ ဆရာသမား သူတစ်ပါးကလည်း သိနိုင်ခက်၏။ မိမိကိုယ်ကို မိမိပင်လည်း သိနိုင်ခက်၏။ အခြားပုဂ္ဂိုလ် အပ ထား၍ တေဒဂ်တော်ရ အသိပညာသခင် အရှင်သာရိပုတ္တရာပင်လျှင် သိနိုင် ခက်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မိမိတပည့်ရဟန်းတစ်ပါးကို တရားပေးရာတွင် တရားနှင့်စရိုက် မကိုက်ညီသောကြောင့် တရားသားမတက်၊ တစ်ဝါတွင်း

လုံး အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံနေရမည်။ သဒ္ဓါစရိုက်ရှိနေသူကို လူငယ်ဖြစ်၍ တဏှာစရိုက် ရှိသူဟုယူဆကာ တရားပေးလွဲသောကြောင့် တစ်ဝါတုန်းလုံး တရားသားမတက် အခက်အခဲသာ ရှိနေခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှင် သိတော်မူ၍ သဒ္ဓါစရိုက်နှင့်လိုက်ဖက်သော ကြာပန်းတရားအာရုံကို ထုံစေတော်မူလိုက်မှ တစ်ထိုင်တည်းမျှဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသည်။

မိမိတို့အား ဆရာကပေးလိုက်သော တရားမှာလည်း မိမိတို့ စရိုက်နှင့် ကိုက်ညီကောင်းမှကိုက်ညီမည်။ တစ်ပါးနှစ်ပါး ကိုက်ညီသည်ထားဦးတော့၊ မိမိတို့ငါးရာလုံးနှင့် ကိုက်ညီဖို့တော့ခက်မည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်း၊ ကွမ်းနေရာ ပြည့်စုံလာပြီဖြစ်သော ယခုအချိန်၌ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွား၍ မိမိတို့ နှင့် ကိုက်ညီသောတရားကို တောင်းဆိုကြားနာကြမည်။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း ယခုအချိန်သည် ဝါဆိုချိန် နီးကပ်နေပြီဖြစ်၍ ရဟန်းတော်တို့ ဘုရားဖူး ကြွရောက်လာကြချိန်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့သည်လည်း ဘုရားဖူးသွားရောက်ကြရမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား ဝါလွတ် ချိန်၊ အခြားအချိန်များဆိုလျှင် ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါတို့ကို ကယ်ချွတ် ရန် ထိုထို အရပ်ဒေသများသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလေ့ရှိရာ အလျဉ်း မသင့်ခဲ့ပါသော် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ခွင့်ကြံဖို့ အခက်အခဲရှိသည်။ ယနေ့ အချိန်တွင်မူ ဘုရားရှင်သည် ဝါတော်ချိန်နီးပြီဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း အဝေး မှ ရောက်လာသော တပည့်ရဟန်းများ၏ အဖူးအမြော်ကိုခံရန် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ရှိနေချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည်လည်း ဘုရားဖူး ရန် တရားနာရန် ဇေတဝန်သို့ သွားရောက်ကြမည်။

ဤအကြောင်းကို ခေါင်းဆောင်မထေရ်ကြီးက ဒါယကာများသို့ ခွင့် ပန် ပြောကြားလိုက်သောအခါ ဒါယကာများက “ကြွတော်မူကြပါဘုရား၊ ပြီးလျှင်သာ တပည့်တော်များထံသို့ ဆက်ဆက်မုချ ကြွရောက်တော် မူလာ ကြပါ။ အရှင်မြတ်တို့ ကြမလာမီ ပြီးစီးအောင် တပည့်တော်တို့က ရွာနီး တောအုပ်တွင် ကျောင်းကလေးများ ဆောက်လုပ်ထားနှင့်ပါ့မည်။ တော အုပ်မှာလည်း အရှင်ဘုရားတို့ နှလုံးမွေ့ လျော်ပျော်ဖွယ်ရာကောင်းလောက် အောင် နေရာထိုင်ခင်း ပြည့်စုံလှပါသည်ဘုရား” ဟုလျှောက်ထားကြသည်။

(၂)

ရဟန်းတော်များသည် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်တွင် ရောက် ရှိလာကြ၏။ သာဝတ္ထိတစ်မြို့လုံးသည် သင်္ကန်းတော်ရောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း မတတ် ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရသော်လည်း မိမိတို့ ငါးရာအတွက် ဆွမ်း အခက်အခဲမရှိ၊ အလွယ်တကူပင်ရရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ဤအချိန်သည် မြို့ခံရဟန်းတော်များသာမက၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ရဟန်းတော်များ ဘုရားဖူးကြွလာချိန်ဖြစ်သည်ကို သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားများ သိထားပြီး ဖြစ်ကြပေရာ၊ အခါတိုင်းထက် ဆွမ်း၊ ကွမ်းကိစ္စကို ဝါယာမစိုက်ထားကြ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အခြားနေရာတွင် ဆွမ်းအခက်အခဲရှိနေသည်ဆိုဦးတော့၊ ရဟန်းတော် များ၏ မိခင်၊ ဖခင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်ကြသော ဝိသာခါ၏ ဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ်၊ အနာထပိဏ်၊ စူဠအနာထပိဏ်တို့၏ ဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ်၊ နောက်ဆုံး ဝိသာခါ၊ အနာပိဏ်တို့နှင့် အပြိုင် ပေးလှူအပ်သော ကောသလဘုရင်၏ ရာဇိကာရုံမင်း ကျောင်းတော် ဆွမ်းကျွေးမဏ္ဍပ်ပင်ဖြစ်စေ၊ အခါတိုင်းနေ့များထက် ဆွမ်း အလှူတံခါးကြီးများ ဖွင့်လှစ်ပေးလှူလျက်ရှိသည်ကို ရဟန်းတော်များ သိ ထားကြပြီးဖြစ်၏။

ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီး၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အဝသို့ ရောက်သည် ဆိုလျှင် ပင် ခေါင်းဆောင်မထေရ်ကြီးက “အရှင်ဘုရားတို့ ယနေ့အချိန်မှာ ဇေတ ဝန်တွင် ဘုရားဖူးရဟန်းတို့ များပြားနေ၍ တပည့်တော်တို့အလှည့် စောင့် ရလိမ့်ဦးမည်ထင်သည်။ အလှည့်မရောက်မီ သိုသိုသိပ်သိပ် တိတ်တိတ် ဆိတ် ဆိတ် သီတင်းသုံးကြပါအံ့။ အသိမိတ်ဆွေ တွေသည်ဆို၍ ဆူညံကြွက်စီ မရှိ ကြမပါစေနှင့်။ ဘုရားရှင်က တိတ်ဆိတ်မှုကို အလွန် လိုလားတော်မူသည်။ တော်ကြာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီးလို့ နှင် ထုတ် ခံနေရလျှင် ရှက်ဖွယ်ဖြစ်ပါမည်” ဟု သတိပေးစကားပြောကြားသည်။

မှန်၏။ ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တောနေရဟန်း တပည့်အများနှင့် ဤကဲ့သို့ ဘုရားဖူးကြွလာခိုက်၊ ဘုရားရှင်အထံတော်တွင် ဘုရားဖူးအခြား ရဟန်းတို့ရှိနေ၍ မိမိအလှည့်ကို ကျောင်းတော် အောက်မှ စောင့်နေရ စဉ်တွင် တပည့် ရဟန်းများသည် တောနေရဟန်းများပီပီ ဇေတဝန်၏ ဆန်းကြယ်လှပမှုများကို တွေ့မြင်ရ၍လည်းကောင်း၊ အသိအကျွမ်း အခြား

ရဟန်းများနှင့်တွေ့ဆုံရ၍ လည်းကောင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ပြောဆိုနေမိကြသည်။ ဤသည်ကို တာဝန်ရှိသော အရှင် သာရိပုတ္တရာ သတိမပြုမိ။ အကြောင်းမူကား တရား၌ မွေ့လွန်းသော အရှင် မြတ်ကြီးဖြစ်ပေရာ အချိန်ရခိုက်ကလေးတွင် တရားအာရုံဖြင့် ထုံ၍ နေသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

တောနေတပည့်ရဟန်းများကလည်း တဆိတ်လွန်လွန်းသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား ကျောင်းတော် အထပ်ထပ်မှ ဘုရားရှင် ကြားတော်မူလောက်အောင်ပင် သူတို့အသံတွေ ဆူညံနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ် ဟူသည် တရား၏အဖော်၊ ရဟန်း၏အဖော်၊ သူတော် ကောင်း ရဟန်းကျောင်းတို့၏ အဖော်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိတ်ဆိတ်မှု ကိုလည်း လိုလားတော်မူ၊ သူတို့အသံကြောင့် ဘုရားရှင်ကသိတော်မူလျက် နှင့်ပင် ဆန်ရင်း နာနာဖွပ်ပြုထားဖို့လိုအပ်လာသည်ကြောင့် “အာနန္ဒာ။ ကျောင်းအောက်မှ ဆူဆူညူညူနှင့် အသံတွေ ထွက်နေသည်။ ဘယ်သူ့ အသံတွေလဲ၊ ဘယ်သူ့ တပည့်အသံတွေလဲ”ဟု ဟောနေဆဲ တရားကိုရပ်၍ မေးတော်မူလိုက်သည်။

“အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ တပည့်များအသံတွေပါဘုရား”

သာရိပုတ္တရာသည် တပည့် အထိန်း အသိန်း ညံ့ လှ ၏။ သွားချေ။ သာရိပုတ္တရာနှင့်အတူ သူ့ တပည့် အားလုံးကို ဇေတဝန် အပြင်ဖက်သို့ ထွက် နေကြလို့ ငှါဘုရားအမိန့်ရှိလိုက်ကြောင်း ပြောချေ”

ရှင်အာနန္ဒာ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းသွား၏။ ဘုရား အမိန့်တော် အတိုင်း ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုပြောသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအချိန်မှ တရားမှ နိုးထကာ သူ့ တပည့်များကိုစုရုံး၍ ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်သွား ကြသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တိုင်ကိုပင်လျှင် တိတ်ဆိတ်မှု၏ အကျိုးပြုအတွက် ဆန်ရင်း ဖွပ်ပြုလိုက်သော ထိုသတင်းသည် သာဝတ္ထိတစ်ပြည်လုံးသို့ ဟိန်း ထွက်သွား၏။ အခြားနေရာကိုထားဦး၍ ဆန်ကျင်ဖက်တိတ္ထိကျောင်းများပင် ဟိန်း၍ထွက်သွားသည်။ အကျိုးကား ဘုရားရှင်၏ တပည့် ရဟန်းများကို ထားဦး၍ တိတ္ထိကျောင်းများ၌ပင်လျှင် ဘုရားရှင်၏ တပည့်ရဟန်းများ၊

အနာထပိဏ်တို့လို ဒါယကာများနှင့် ဆုံတွေ့လျှင်ပင် တိတ္ထိတို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

မှန်၏။ မနေနိုင်၊ မအောင်နိုင်၊ မစောင့်စည်းနိုင်၍သာ ဆူညံကြသည်။ အဖော်ရှာ၍ စကားများကြခြင်းဖြစ်သည်။ တိတ္ထိတို့သည်လည်း ရဟန်း ဟုပင် ဝန်ခံထားကြသူများ ဖြစ်ပေရာ၊ တိတ်ဆိတ်မှု ဟူသည် တရားရှင် (သို့မဟုတ်) တရားသမားဆိုသော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ အတွက် အလွန်ပင်လိုအပ်ကြောင်း သိကြသည်သာဖြစ်၏။

မတိတ်ဆိတ်နိုင်သူတို့က မိမိတို့၏ စကားပြောဟော တသောသောနေမှု ကို ဓမ္မသာဝန ဓမ္မဒေသနာ တရားဆွေးနွေးခြင်းပါဟု ဆင်ခြင်ဝင်လိုက် တတ်ကြသေး၏။ ဤသည်ကိုလည်း ‘ဘဿာရာမတာဝဇ္ဇေတိ ဓမ္မသာဝန ဓမ္မဒေသနာ’ မိမိကိုယ်ကိုမိမိလှည့်စားမှု ဝဇ္ဇနာတရားဟု ဟောတော်မူထား ပြီးဖြစ်သည်။ တရားစကားပင်ဖြစ်ဦးတော့၊ စကားပြောဟောတသောသော နေလိုမှုကို စကားပြောလို၍ ပြောပါသည်ဟု ဝန်ခံဘဲနှင့် ပြောသင့် ပြော ထိုက်၍ တရားစကားပြောသယောင် လှည့်စားခြင်းဟုအဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ဤသည်ကိုသိသော ခေါင်းဆောင်မထေရ်ကြီးက အတူပါ ရဟန်းများ ကို မလိုလဲလိုလဲ သတိပေးစကား ပြောကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ကို ဇေတဝန်ရှိ စီမံခန့်ခွဲသော ရဟန်းတစ်ပါးက ခရီးဦးကြိုဆို၍ ကျောင်းတော် တစ်နေရာတွင် နေရာချထားပေးသည်။ ဘုရားဖူးရဟန်းတို့ များပြားလှသောကြောင့် ညဦးပိုင်းလောက်တွင် ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့ရ ပါလိမ့်မည်ဟု အချိန်ပေးသည်။

မှန်၏။ မိမိတို့အရင်ရောက်နှင့်နေကြသော ဘုရားဖူးရဟန်းမြောက်မြား စွာကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ဘုရားရှင် အထံတော်သို့ ဝင်ကြ-ထွက်ကြနှင့် တစ်လှုပ်လှုပ်တရွရွသွားလာနေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မိမိတို့သည် ဘုရားရှင် အထံတော်၌ စာရားတောင်းလိုကြသောကြောင့် ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက် လိုကြသည်။ ရောက်ကြရပါလိမ့်မည်။ ငါ့-ရာမျှအစုအဝေးများသောကြောင့် သာ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် အလှည့်ရောက်ရုံမျှ စောင့်ဆိုင်းရခြင်းဖြစ်သည်။

ဇေတဝန်လို ရဟန်းများပြားသော ကျောင်းတော်များ၌ သင့်လျော် သော ရဟန်းကို သင့်လျော်သော ကျောင်းနေရာတို့၌ ချထားရေး ကိစ္စ၊

ဒါယကာ-ဒါယိကာမတို့က ပင့်လျှောက်သော ဆွမ်းကျွေးအလှူစသည်ကိစ္စ၊ ဒေသစာရီကိစ္စ စသော ရဟန်းကိစ္စ၊ ဒါယကာတို့ ကိစ္စများအတွက် စီမံခန့်ခွဲရန်သင့်လျော်သော အမှုဆောင်-ဝန်ဆောင်ရဟန်းများကို အလှည့်ကျ တာဝန်ပေးထားရ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဒါယကာတစ်ဦးသည် ဆွမ်းကျွေးလိုသော်လည်း တစ်ကျောင်းလုံး-တစ်တိုက်လုံးရှိ ရဟန်းအမြောက်အမြားကို မလှူနိုင်၊ မတတ်နိုင်။ ထိုအခါ မိမိတို့လှူဒါန်းနိုင်သမျှသော သံဃာဦးရေကို ရရှိရန် ယင်းဝန်ဆောင်ရဟန်းသို့ လျှောက်ထားရမည်။ ဝန်ဆောင်ရဟန်းက အလှည့်ကျ၍ သင့်လျော်သော သံဃာဦးရေကို ခန့်ခွဲလမ်းညွှန်ပေးရသည်။ ဘုရားရှင် ဒေသစာရီ ကြွချီဟော်မှုမည်ဆိုလျှင် နောက်တော်ကလိုက်ပါရန် အတွက် သင့်လျော်သောရဟန်းများကို ခန့်ခွဲလိုက်ပါစေရသည်။ အာဂန္တု ရဟန်းများ ကြွရောက်လာခဲ့ပါသော် ချမ်းသာစွာသီတင်းသုံးနိုင်ရန် သင့်လျော်သောနေရာကို ချထားပေးရမည် စသည်တို့ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်၏ လကျော်တော်ရံ သာဝကတစ်ဦးဖြစ်သော အရှင်ဒဗ္ဗသည် ယင်းသို့ နေရာချထား စီမံခန့်ခွဲသောကိစ္စ၌ နာမည်ကြီးမထေရ် ဖြစ်၏။ သာမန် နာမည်ကြီးမျှမဟုတ်၊ နေရာချထားမှုတွင် တေဒဂ်အရှင် နာမည်ကျော် ရဟန္တာဖြစ်သည်။ အရှင်ဒဗ္ဗသည် မည်သည့်ရဟန်းအား မည်သို့သော နေရာတွင် ထားရှိရမည်ကို အလွန်အလိုက်သိလိမ္မာတော်မူ၏။ အရှင်ဒဗ္ဗအား ချစ်ကြည်၍ တန်ခိုးအစွမ်းကိုလည်း သိလိုသော အချို့ ရဟန္တာကြီးများက ဆိုလျှင် မည်သည့် နေရာ များ၌သာ နေလိုပါသည်ဟု တမင် စမ်းသပ် တောင်းဆိုကြ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း ရဟန္တာကြီးများ၏ အကြိုက်ကို လိုက်နာ၍ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ကြားသိထားကြသည်။

တောတွင်သာအနေများခဲ့၍ ဇေတဝန်သို့အရောက်အပေါက်နည်းသော ယခုရဟန်းများက မိမိတို့အား နေရာချထားသောရဟန်းတော်သည် အရှင် ဒဗ္ဗများ ဖြစ်နေလေမည်လားဟု မေးကြည့်သောအခါ မဟုတ်ကြောင်း၊ အခြားရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း၊ အရှင်ဒဗ္ဗသည် ကြွရောက်လာကြသော ထေရ်ကြီး-ဝါကြီး ရဟန္တာ မထေရ်ကြီးများကို တာဝန်ယူနေရကြောင်း သိရှိရသည်။

ဇေတဝန်တွင် မမေးမမြန်းပဲ အရမ်းဆက်ဆံ၍ မှားခဲ့ပေါင်းများပြီ ဖြစ်၏။

လက်ဝဲတော်ရံ ရဟန္တာမထေရ်ကြီး တစ်ပါးဖြစ်သော အရှင်လက္ခဏက ဘဒ္ဒိယသည် ဓမ္မကထိကအရာတွင် ရဟန်းလောက၌ပင် နာမည်ကြီးလှ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်မြတ်မှာ ဘဝဝဋ်ကြွေးအရ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အရပ်အမောင်းတော် ပုညကံသေးငယ်ရှာသည်။ ဤသည်ကို အမည်သတင်းကိုသာ ကြားဖူးပြီး မမြင်ဖူးကြသည့် တောမှ ရောက်လာသော ရဟန်းတစ်စုက အရှင်လက္ခဏကကို တွေ့ရသောအခါ သာမဏေလေး တစ်ပါးအဖြစ် မထိမဲ့မြင် ပြုမိကြသည်။ ဘုရားရှင်သိတော်မူ၍ အကျိုးအကြောင်း တရားဟောပြောပြမှ သံဝေဂရ တောင်းပန်ကြရသည်။

အရှင်အနိရုဒ္ဓါ၏တပည့်အဖြစ် ဇေတဝန်သို့ပါရှိလာသော ချစ်စရာသုမန သာမဏေလေးကို ပုထုဇဉ်ရဟန်းအချို့က ချစ်စနိုးဖြင့် လက်ဆွဲခေါင်းကိုင် မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်မိကြ၏။ စင်စစ်သော်ကား သုမန သာမဏေလေးသည် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်မျှသာရှိသေးသော်လည်း ကြမ်းတမ်းလှသောနဂါးကြီးကိုပင် တန်ခိုးဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့သော တန်ခိုးကြီး ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကလေးပေတည်း။

ဤကိစ္စတွင်မူ ဘုရားရှင်က သာမဏေလေးသည် ငယ်လွန်း နေ၍၊ ရဟန်းကြီးတို့နောက်ထပ် မထိမဲ့ မပြုမိကြရန်အတွက် သာမဏေ၏ တန်ခိုးအစွမ်းကိုပင် ထင်ရှားအောင် ပြစေလိုက်ရသည်။ ဘုရားရှင် ရေသုံးသပ်တော်မူရန်ဟု နဂါးကြီး၏ ရေအိုင်မှ အနောဒတ္တ ရေကို သာမဏေလေးအား တန်ခိုးဖြင့် လွှားရောက် အခပ်ခိုင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ တစ်ကျောင်းလုံးရှိ ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့ အံ့အားသင့်ကာ မိမိတို့ မထိမဲ့ပြုမိခဲ့သည်ကို သံဝေဂရကြသည်။

သို့ဖြစ်ရကား ဘုရားရှင် ဝန်းကျင်တွင် ကြီးငယ်မဟု ပညာတန်ခိုးပြည့်ဖွိုးသော အရှင်တို့ဝိုင်းရံလျက်ရှိသောကြောင့် ပြောမှားဆိုမှား အနေမှား မဖြစ်စေရန် သတိဖြင့် ဆက်ဆံကြရသည်။

ထိုနေ့ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင်ပင် ဘုရားရှင်အား မိမိတို့ငါးရာ တစ်စု တစ်ဝေးတည်းဖူးတွေ့ကြရသည်။ ဘုရားရှင်က ကျင့်သုံးအပ်သော တရားကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း ကွမ်း မျှတကြပါ၏ လော၊ နေရာထိုင်ခင်းပြည့်စုံကြပါ၏ လော၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါ၏ လော၊ ညီညွတ်ကြပါ၏ လော စသည်ဖြင့် ပဋိသန္တာရစကား မိန့်ကြားမေးမြန်းတော်မူသည်။

မိမိတို့သည် အစုအဝေးပင် များသော်လည်း တစ်စိတ် တစ်ဝမ်းတည်း ရှိကြပါသည်။ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတွင် ဂေါစရဂါမ်အဖြစ် ရွာကြီး နှစ်ရွာ အမှီသဟဲရ၍ ဆွမ်းကွမ်းပြည့်စုံကြပါသည်။ ယင်းရွာကြီးများ အနီးရှိ တောအုပ်၌ပင် ဝါကပ်၍ တရားကျင့်သုံးနေထိုင်ကြပါမည်။ တပည့်တော် တို့နှင့်သင့်လျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများပေးသနားတော် မူပါဘုရားဟု လျှောက်ထားကြသည်။

တရားကျင့်သုံးမှုဟူသည် ကျင့်သုံးသူ စရိုက်နှင့် ကိုက်ညီသောကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ဆရာမဟုတ်ခဲ့ပါသော် အများအားဖြင့် အာနာပါန ထွက်သက်ဝင်သက် ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ကာယဂတာ သတိကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ကိုသာ ဆရာများက နည်းပေးလိုက်တတ်ကြ၏။

ယင်းကမ္မဋ္ဌာန်းနှစ်ပါးတွင်လည်း အာနာပါနကိုသာ အပေးများသည်။ အကြောင်းမူကား နေရာမရွေး ကျင့်သုံးရန် လွယ်ကူ၍ တရားအားလုံးတို့ အတွက် အလိမ္မော်အပ်သော သမာဓိအခြေခံ ရရှိနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း အာနာပါနသည် ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မမူမီ ရှေးပဝေသဏီကပင် မဇ္ဈိမ သူတော်ကောင်းကြီးတို့ အစဉ်အလာ ကျင့်သုံးလာခဲ့ကြသော ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်ပေရာ အစဉ်အလာစွဲနှင့် အများအားဖြင့်နှစ်ခြိုက်ကြသည်။

သို့သော် သံသရာ အဆက်ဆက်ကပါရှိလာသည့် စရိုက် ခြောက်မျိုး ရှိနေကြသော သတ္တဝါတို့အဖို့ မိမိတို့စရိုက်နှင့် ကိုက်ညီသော တရားကို မကျင့်သုံးမိပါသော် တရားတိုးတက်မှု အခက်အခဲ ရှိနေတတ်သည်။ နှေးကွေးတတ်သည်။ တရားမမြင် အံ့ချော်နေတတ်သည်။

အခြားနေရာကို ထားဦး၍ ဘုရားရှင်မျက်မှောက်သာသနာတော်၌ပင် အာနာပါန အစွဲကြီးဖြင့် အာနာပါန လောကီသမထ ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့်သာ တရားသားတက်ကာ လောကီဈာန်အဆင့်ဆင့် လောကီ တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ပြည့်စုံလာပြီးနောက် ယင်းလောကီတန်ခိုးမျှဖြင့်သာ ရပ်ဆိုင်းသာယာ၍ နေသော တပည့် ရဟန်းတို့ အများအပြား ရှိနေကြသည်။

အရှင် ဒေဝဒတ်သည် လောကီဈာန်ရှင်၊ တန်ခိုးရှင်ပင်ဖြစ်၏။ ယင်းတန်ခိုးဖြင့်ပင် အဇာတသတ် ဘုရင်ကိုသိမ်းသွင်းစည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်

သဘောထားမမှန်သောအခါ ယင်းစျာန်တန်ခိုးတို့မှ လျော့ကျ သက်ဆင်း
၍ အစိစိသို့ပင် ကျရောက်သွားရရှာသည်။

အရှင်သာဝကသည် ဘုရားရှင်နှင့် အနီးကပ် အလုပ်အကျွေး ရဟန်း
တစ်ပါးဖြစ်၏။ သို့သော် ဖေါင်စီးရင်း ရေငတ်ဆိုသကဲ့သို့ လောကီတန်ခိုးမျှ
ဖြင့်သာ အထင်ကြီး တင်းတိမ်နေခဲ့မိသည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကဲ့သို့ပင်
နဂါးကြမ်းကြီးကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် လွဲအပ်ခံခဲ့ရ
သူဖြစ်သည်။ သို့သော် လောကီနယ်သား သဘာဝအရ လမ်းလွဲကိုလိုက်မိ
သောအခါ သေရည်၏ အရှိန်ဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုပင် မထိမဲ့ပြုမိခဲ့သူ ဖြစ်
သည်။ တော်ပါသေး၏။ ဘုရားရှင်တည်း ဟူသော အမှီသဟဲကို ရရှိ၍
နောင်အခါမှ လမ်းမှန်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အလားတူပင် လောကုတ္တရာပန်းတိုင်လိုရင်းသို့ မရောက်ပဲ လမ်းခုလတ်
လောကီစျာန်တန်ခိုးဖြူစိုသာ တင်းတိမ်နေကြသော တပည့် ရဟန်းများစွာ
ရှိနေသည်။

ရဟန်းတော် အပါးငါးရာဆိုတော့ စရိုက်မျိုးစုံ၍ နေပေသည်။ ရာဂ
စရိုက်၊ ဒေါသစရိုက်၊ မောဟစရိုက်၊ ဝိတက်စရိုက် သဒ္ဓါစရိုက်နှင့် ဗုဒ္ဓိစရိုက်
ဟူသော စရိုက် ခြောက်မျိုး ရှိသည့်အနက် တဏှာရာဂ ကဲလွန်နေသော
ရဟန်းတို့အား ဘုရားရှင်က အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားတော်မူသည်။

တဏှာရာဂဟူသည် ရဟန္တာ အဆင့်သို့ ရောက်မှ ပယ်သတ်နိုင်သော
အရင်းအမြစ် တရားဆိုးကြီးဖြစ်၏။ ရဟန္တာအဆင့်သို့ မရောက်သေးသမျှ
သတ္တဝါတို့တွင် ရှိနေကြသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် အချို့သောသတ္တဝါ
များတွင်တော့ ဘဝါဘဝကအလေ့အထုံများခဲ့သည်အရ သူတကာထက်
လွန်ကဲသည်။ သတိပညာဖြင့် ထိန်းသိမ်းစေကာမူ သတိပညာ လစ်သည်
နှင့်တပြိုင်နက် တဏှာအတွေ့၊ ရာဂ အရေးဝင်၍ လာသည်။ မျက်စိနှင့်
အဆင်း၊ နားနှင့်အသံ စသော တဏှာရာဂ ဖြစ်ဖွယ်တို့ ဆုံတွေ့ လာသော်
သူတကာထက် ခံစားမှုရှိသည်။ ဤသည်ကိုပင် စရိုက်ဟု ခေါ်၏။ ယင်းသို့
ရာဂတဏှာပွားလေ့ရှိသူအတွက် အသင့်လျော်ဆုံး တရားမှာ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း
ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါသစရိုက်များသော ရဟန်းတို့အား မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးတော်မူ
သည်။

ဒေါသကို အနာဂါမ်အဆင့်ရောက်မှ ပယ်သတ်နိုင်သည်။ အောက်မဂ် အောက်ဖိုလ် အဆင့်မှစ၍ ပုထုဇဉ်တို့အဖို့တော့ ဒေါသရှိစရာကြုံလာလျှင် ရှိလာကြလည်းသဖြစ်၏။ ဒေါသစရိုက်အဖို့ကား ထစ်ကနဲရှိတိုင်း သာမန် အကြောင်းမျှဖြင့်ပင် ဒေါသကိုရှေ့တန်းတင်လာတတ်သည်။ မျက်နှာနီလာ တတ်သည်။ ကိုယ်ဟန်ပျက်လာသည်။ စကားသံမာလာသည်။ မှားလာသည်။ အကြောင်းမဟုတ်သည်ကိုပင် အကြောင်းလုပ်၍ ဒေါသထွက်လာတတ်သည်။ ယင်းဒေါသမီးကို မေတ္တာရေစင်ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် ငြိမ်းသတ်စေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ငိုက်မြည်းတော့ဝေ အမေ့အလျော့လွန်သော ရဟန်းတို့အား မရဏဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော်မူသည်။

ကိလေသာဆယ်ပါး စာရင်းအပါအဝင် ထိနနှင့်မိဒ္ဓ-ခေါ် ငိုက်မြည်း တော့ဝေမှု၊ တသန်းသန်း တဝေဝေဖြစ်မှု၊ မှိန်းမှု၊ အိပ်မှု တရားများသည် ပုထုဇဉ် သတ္တဝါတို့အား ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် အလွန် နှောင့်ယှက် နှိပ်စက် တတ်သော တရားဆိုးများ ဖြစ်သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင့်သို့ဝင်သော တရားရှင် များအား ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ပူးသတ်တတ်သော တရားဆိုးများဖြစ်သည်။

အိပ်ခြင်းသည် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာနှင့် မကင်းသေးသူဟူသမျှအတွက် လိုအပ် သောကိစ္စဖြစ်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရား၊ ရဟန္တာ မဟုတ်သေးသမျှ အများသူငါတို့မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုနေကြသည်သာဖြစ်၏။ အိပ်ရာထဲတွင် တွေးလည်။ နွေးသည်။ မေ့သည်။ ဘယ်ပြောင်းညာပြန်ဇိမ်ခံသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အနားပေးရုံလိုအပ်သည်မျှမကဘဲ လိုအပ်သည်ထက်ပို၍အိပ်သည်။ ပုထုဇဉ် ဟူသည် စည်းစိမ်ကိုအလိုရှိမြဲဖြစ်၏။ အိပ်ရာဟူသည် ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲမရွေး သတ္တဝါဟူသမျှ၏ စည်းစိမ်ခံရာမဟုတ်ပါလော။

ယင်း ထိနမိဒ္ဓ မောဟတဏှာစာရင်းမှ လွတ်ကင်းတော်မူပြီးသော ဘုရား ရဟန္တာကြီးတို့ကား အိပ်ရာတည်းဟူသော လဲလျောင်း အိပ်စက်မှုကို လိုအပ်သမျှသာ ပြုတော်မူကြသည်။

လူ့ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို ကယ်ချွတ်တော်မူရ၊ ရဟန်းသံဃာတို့ကို ထိန်းသိမ်း ဆုံးမတော်မူရ-စသည်ဖြင့် သာသနာ့တာဝန် ကြီးမားတော်မူ၍ အားလပ်သည့်အချိန်ဟူ၍ပင် ရှိတော်မမူသော ဘုရားရှင် ကျိန်းစက်တော် မူပုံကို ဗုဒ္ဓကိစ္စတော် ငါးပါးအဖြစ်

“ (၁) နေ့ကိုကားလူ၊ (၂) ညဉ့်မူရှေးယံ၊ သမဏံတည့်၊ (၃) လယ်ယံ ရှေ့ဖျား၊ နတ်အများတို့၊ ပြန်သွားတစ်ခါ၊ ဗြဟ္မာ လာရောက်၊ (၄) နောက်ယံစက်လျောင်း၊ ညောင်းပန်းဖြေဖျောက်၊ (၅) နောက်ပိုင်းရောက်က၊ မြားမြောက်ဝေနေ၊ ကြည့်ရှုလေသည်၊ ပရမေကိစ္စ ငါးပါးတည်း။ ”

ဟူသောလင်္ကာ အရ-နေ့အခါတွင်လူများကို ဘုရားဟောတော်မူရသည်။ ဝေးနီးမဟူ လိုအပ်သမျှ ဒေသရပ်ရွာတို့သို့ ကြွရောက် ကယ်ချွတ်တော်မူရသည်။ ညဉ့်ဦးယံတွင် ရဟန်းများကို တရားဟောတော်မူသည်။ လိုအပ်သမျှ ဆုံးမ၊ တားမြစ်ရသည်။ ညဉ့်လယ်ယံတွင် မည်သည့်ဒေသတွင် ဘုရားရှင် ရှိနေတော်မူသည်ဖြစ်စေ၊ နတ်တို့လာရောက်ပူဇော် တရားနာမြဲဖြစ်သည်။ နတ်တို့ပြန်လျှင် ဗြဟ္မာတို့ လာရောက်ကြပြန်၏။ ညဉ့်၏နောက်ပိုင်း သာမန်အချိန်ကလေးတွင်မျှသာ ခန္ဓာကိုယ်အနားပေး လျောင်းစက်တော်မူသည်။ ထို့နောက် အရုဏ်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကယ်ချွတ်ရမည့် သတ္တဝါများကို ကြည့်ရှုတော်မူသည်။

သတ္တဝါတို့အတွက် အိပ်စက်မှုဟူသည်ကို အပြစ်မြင်တော် မူကြသဖြင့် အရှင်မဟာကဿပ-စသော အောက်စာရင်းပါ ရဟန္တာအရှင်ကြီးများသည် ပူးတွဲပါ နှစ်ကာလအချိန်အတိုင်း အိပ်ရာ ညောင်စောင်းကိုပင် ပယ်စွန့်၍ နေသဇ္ဇေတင်ကို ဆောက်တည်တော် မူကြသည်ဟု ပိဋကတ် တော် တွင် ကြည်ညိုဘွယ်ရာ စာရင်းထိုးထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

“ မဇ္ဈေ ပိဋ္ဌိ နပသာရေသိ ”

မဇ္ဈေ ညောင်စောင်းအိပ်ရာ၌ ပိဋ္ဌိ ကျောက်ကို

နပသာရေသိ မလှဲမအိပ်သော အရှင်မြတ်များ စာရင်း

(၁)	အရှင်မဟာကဿပ	၁၂၀	နှစ်
(၂)	အရှင်ဗာကုလ	၈၀	နှစ်
(၃)	အရှင်အနုရုဒ္ဓါ	၅၀	နှစ်
(၄)	အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၃၀	နှစ်
(၅)	အရှင်မောဂ္ဂလာန်	၃၀	နှစ်
(၆)	အရှင်ဘဒ္ဒိယ	၃၀	နှစ်

- (၇) အရှင်သောဏ ၁၈ နှစ်
- (၈) အရှင်အာနန္ဒာ ၁၅ နှစ်
- (၉) အရှင်ရဋ္ဌပါလ ၁၂ နှစ်
- (၁၀) အရှင်ရာဟုလာ ၁၂ နှစ်
- (၁၁) အရှင်နာဠက ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည့်တိုင်။

“ဆယ့်နှစ်ရဋ္ဌာ၊ အာနန္ဒဆယ့်ငါး၊ ခြေဘွားနုချော၊ သောဏဆယ့်ရှစ်၊ နှစ်သုံးဆယ်မှာ၊ သာမောဂ်ဘဒ္ဒိယ၊ ပညာသန၊ ဗာကုရှစ်ဆယ် ငယ်စဉ်အစ၊ နာဠကလျှင်၊ ခန္ဓနိဗ္ဗာန် စံလွန်သည်ထိ၊ ကိုယ်မချီလဲ၊ နှမ်းရိသွီးလျော်၊ ညောင်စောင်းပေါ်၌၊ ကိုယ်တော်မလှဲ၊ အားအန်ခဲသည်၊ အံ့အဲဘွယ်ကြီး ပေဘုရား။”

ဦးဆန်းထွန်း

ငိုက်မြည်းခြင်း၊ သန်းဝေခြင်း၊ မွေးမှိန်ခြင်းတို့သည် အိပ်ခြင်း အငယ်စားများဖြစ်ကြ၏။ အိပ်ခြင်းကို ထားဦးတဲ့ သန်းဝေမှိန်းငိုက်မြည်းလာပြီ ဆိုလျှင်ပင် စိတ်ဓာတ် အင်အားတို့ လျော့ညံ့ သွားကြပြီဖြစ်၏။ တရားအလုပ် မဆိုထားဘိ မည်သည့်အလုပ်အတွက်မဆို တိုးတက်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားပေပြီ။ မောဟစရိုက်ကြီးသူအဖို့မူ လစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှိန်းဖို့ ငိုက်ဖို့ လဲလျောင်းဖို့ကိုသာ ကြိုးစားလေတော့သည်။

စိတ်ကူး အကြံအစည်များပြီး စိတ် ဂဏှာမငြိမ်သော ရဟန်းတို့အား အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေးတော်မူသည်။

နာမည်ကျော်ကမ္မဋ္ဌာန်းပင်ဖြစ်၏။ လူ့ရပ်နတ်ဌာန်ဟူသော ကံလမ်း ဗြဟ္မာဘဝတွင် လမ်းဆုံးသော ဈာန်လမ်း၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော ဝိပဿနာ ဘာဝနာဉာဏ်လမ်းဟူ၍ လမ်းသုံးသွယ်ရှိသည့်အနက် ဗြဟ္မာစွဲဝါဒ အခြေခိုင် ကြီးထွားလာခဲ့သော မဇ္ဈိမတိုက်တွင် အာနာပါနသည် ဈာန်လမ်းသမားတို့၏ အများကြိုက်ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်၏။

စိတ်ဘည် မငြိမ်၊ အကြံအစည်များမူ ဝိတက်စရိုက် ရှိနေသူများအဖို့ ပို၍မငြိမ်။ ကိုယ်နှင့်နှုတ်တို့ ငြိမ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်တတ်ကြသော်လည်း၊ ထိုထိုအာရုံများသို့ အမြဲမတော် တရစပ် ကူး ပြောင်း ခုန် ပျံ နေခြင်းမှာ စိတ်၏သဘာဝဖြစ်၏။ ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုယ်ပိုင်ရှိနေသော နှာသီးဖျား

လေအဝင်အထွက်တွင် စူးစိုက်ကြည့်လျှင် ချက်ခြင်းပင် အလွယ်တကူသိရှိနိုင်၏။

စိတ်ငြိမ်မှ စျာန်ဖြစ်စေ၊ ဉာဏ်ဖြစ်စေ၊ တရား လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ကူးပြောင်း သက်ဝင်နိုင်သည်။ စိတ်ငြိမ်အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျင့်သုံး ထိန်းချုပ်ပေးရသည်။ ဝိတက်စရိုက်သမားအဖို့မူ အာနာပါနည်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ နည်းမျိုးစုံဖြင့် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း ဖြစ်စေ၊ ထိန်းချုပ်ပြီးမှဖြစ်စေ၊ သံသရာမှလွတ်မြောက်ရာ ဝိပဿနာဉာဏ် စခန်းသို့ တက်ရမည်။

ကြည်ညိုစိတ်၊ သဒ္ဓါစရိုက်ရှိနေသော ရဟန်းများအား ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်ထက်ကြည်ညိုဘွယ်ရာသည်အဘယ်မှာရှိပါဦးအံ့နည်း။ အကြင်မျှလောက်ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကိုသိ၍ ကြည်ညိုတတ်၏။ ထိုမျှလောက် သဒ္ဓါစရိုက် ထက်သန်ကာ နိဗ္ဗာန်လမ်းပွင့်သည်။ ပညာဉာဏ်ရင့်သန်သောရဟန်းများအား ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးသည်။

ရဟန်းငါးရာတို့အဖို့ မိမိတို့စရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်သော တရားနည်းလမ်းများရကြပေပြီ။ မိမိတို့ရည်မှန်းခဲ့သော ရပ်ဌာန်သို့ပြန်၍ ကျင့်ကြံကြံဖို့ရန်သာ ရှိတော့၏။

ဝါတွင်းသုံးလဟူသည် ရဟန်းတို့အတွက် ပိဋကတ်စာပေ သင်ကြားမှု ပရိယတ္တိသာသနာ၊ တရားအားထုတ်မှု ပဋိပတ္တိသာသနာကို ဖြည့်ကျင့်ရန် အကောင်းဆုံးသောအချိန်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား မိမိတို့ဝါဆို-ဝါကပ်သည့် ကျောင်းမှတစ်ပါး အခြားသော ခရီးသွားလာမှု ကိစ္စ၊ ဒါယကာ-ဒါယိကာမတို့ ကိစ္စများအတွက် ထိန်းချုပ်ပေးထားသော အချိန်ဖြစ်၏။ ရဟန်းတော်များသည် ဘုရားရှင်ထံမှ ရလာအပ်သောတရားဖြင့် ကျားကုပ်-ကျားခဲ အားထုတ်ကြပါ၏။ နေရာထိုင်ခင်း ဆွမ်းကွမ်းလည်း ပြည့်စုံပါ၏။ သို့သော် ဝါတွင်းကြီးတွင်ပင် မိမိတို့ နေရာ၌ မ နေ နိုင် လောက် သော အကြောင်းထူးကြီးတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းအကြောင်းထူးကြီးက ရဟန်းတော်တို့ကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိနေပေသည်။

(၃)

တောင်ခြေကျေးရွာသို့ ရဟန်းတော်တို့ပြန်လည်ရောက်ရှိကြသောအခါ ကျေးရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိသော တောအုပ်ကြီးအတွင်း၌ ဒါယကာတို့က တစ်ပါးစီ တရားအားထုတ်နိုင်လောက်သော သင်္ခမ်းဆောင် ကလေးများ

အပြည့်အစုံ ဆောက်လုပ်ပြီးနေပြီကို တွေ့ရှိရသည်။ သခံမ်းဆောင်ကလေး များကို သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် အမှီပြု၍ ဆောက်လုပ်သည်။ မြေပြင် မှာ တောင်ခြေဖြစ်၍ နိမ့်လျှောသော်လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ်နှင့်ညီညာသည်။ ဒါယကာတို့ လှည်းသင်၍ထားသောကြောင့် သန့်ရှင်းသည်။

ရဟန်းတို့ဥပုသ်ပြုရန်၊ စည်းဝေးရန်အတွက် သခံမ်းကလေးတို့ အလယ် တွင် ရဟန်းငါးရာ စည်းဝေးလောက်သော သစ်ဝါး မဏ္ဍပ်ကျယ် တစ်ခု ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။ သစ်ဝါးရေမိုးကလည်း ပေါများပြည့်စုံလှ၏။ နဂိုကပင် စိမ်းစိုညီညာသော တောအုပ်ကို မြင်လိုက်ရသည် ဆိုကတည်းက တရားသမားတို့ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာ ရှိနေသည့် အပေါ်တွင် ဒါယကာတို့က ယင်းသို့ ပြုပြင်ပေးလိုက်သောအခါ သာယာပြည့်စုံ၍သွား ပေပြီ။ တရားအားထုတ်ကြဖို့သာ ရှိပေတော့၏။

သို့သော် ဤတောအုပ်၊ ဤနေရာတွင် ရဟန်းတော်တို့ကို အကြောင်း ထူးကြီး တစ်ရပ်က စောင့်ကြိုလျက်ရှိနေသည်ဟု ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ယင်း အကြောင်းတူး ဟူသည်ကား ဤနေရာ၊ ဤတောအုပ်၊ ဤသစ်ပင်တို့တွင် လူတို့ မမြင်ရသော်လည်း နဂိုကနေထိုင်ခဲ့ကြသည့် ရုက္ခစိုး-နတ် စသော သရဲ တစ္ဆေ မြေဘုတ် ပြိတ္တာ ပရလောကသားတို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့သည် မိမိတို့နေရာသို့ ဤရဟန်းများ လာရောက်နေထိုင်ကြတော့ မည်ဟု ပြင်ဆင်ကြသည် ဆိုကတည်းက မိမိတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြတော့အံ့တကားဟု စိုးရိမ်စောင့်ကြည့် နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဒေသစာရီကြွချီလေ့ရှိကြသော ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ရဟန်းများဖြစ်ကြ သည့်အတိုင်း ခေတ္တခဏမျှသာ နေကြမည်ဟု တွေးထင်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ဘယ်အချိန်အခါနှင့် ပြင်ဆင်ထားပုံကို ကြည့်၍ ခေတ္တခဏမျှသာ မဟုတ်၊ အနည်းဆုံး ဝါတော်ချိန်သုံးလအထိ နေကြတော့မည်ဟု သိလာရသည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့အဖို့ နေရေး-ထိုင်ရေး ခက်ချေတော့မည်တကားဟု စိုးရိမ် ပူပန်လာကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား သူတို့သည် သူတော်စင်ရဟန်း တော်များနှင့်အတူ နေဝံ့သူများမဟုတ်ကြ။

သရဲ တစ္ဆေ မြေဘုတ် ဘီလူး စသော စတုမဟာရာဇ်ဘုံသားအပါအဝင် အောက်တန်းစား ပရလောကသားတို့သည် လူတို့အကြား ရပ်ရွာများတွင် သင့်သလို နေထိုင်ကြသည်လည်းရှိ၏။ ယခုကဲ့သို့ တောအုပ်တွင် နေထိုင်ကြ

သည်လည်းရှိ၏။ ရုက္ခစိုးနတ်များကတော့ သူတို့ဆိုင်ရာသစ်ပင်တိုင် နေထိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရုက္ခစိုးဆိုင်ရာသစ်ပင်ကို စိုးမိုးပိုင်ဆိုင်သောနတ်ဟု ခေါ်သည်။

ရဟန်း တစ်ပါးသည် ကျောင်းဆောက်ရန်အတွက် သစ်ပင် တစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်သည်။ ထိုသစ်ပင်ကို ပိုင်သော နတ်မိမယ်က မိမိနေရာ အတွက် သူတစ်ပါးနေရာကိုမဖျက်ဆီးပါနှင့်ဟု ကိုယ်ထင်ပြု၍ တားမြစ်သည်။ ရဟန်းက အတင်းခုတ်သည်။ နတ်မိမယ်က မိမိသားကလေးကိုပြုပြီး တောင်းပန်ရသော် သနား၍ နောက်ဆုတ်ရာ၏ဟုတောင်း၍ သားကလေးကိုပါမြှောက်၍ပြသည်။ ခုတ်နေဆဲ ပဲခုပ်၏ အရှိန်ဖြင့် သားကလေး၏ လက်ကို ခုတ်မိ၍ ပြတ်သွားသည်။ နတ်မိမယ်က ဘုရားရှင်သို့ သွားရောက်လျှောက်ထားတိုင်ကြားသည်။ ဘုရားရှင်က နတ်မိမယ်ကိုတရားဟော၍ ဇေတဝန်အတွင်းရှိ နတ်မိမယ်သောသစ်ပင် တစ်ပင်ကို အစားပေးတော်မူသည်။ ဤသည်ကား ရဟန်းသည် သစ်ပင်ကို မခုတ်ဖြတ်ရ ဟူသော သိက္ခာပုဒ်တော် ဖြစ်ပေါ်လာရာ ဝိနည်းအကြောင်း ရပ် ဖြစ်၏။

ရွာထဲ၌ နေသော ပြိတ္တာမ တစ်ယောက်သည် အစာရှာ ထွက်ရင်းဖြင့် ဘုရားရှင် တရားပွဲနှင့်ကြုံ၍ ဝင်ပြီးတရားနာသည်။ တရားရှင်ဖြစ်သွားသည်။ ဤသည်တို့ကား ဒေသနာလာ ဖုတ်-ပြိတ္တာ-တစ္ဆေ-သရဲ-ရုက္ခစိုးနတ်တို့နှင့် စပ်သော အကြောင်းရပ်များ ဖြစ်၏။ အခြား အကြောင်းရပ် များစွာရှိ သေးသည်။

အမှန်သော် ရဟန်းတော် အများသည် တရား အားထုတ်ရန်အတွက် တောအရပ် ဆိတ်ကွယ်ရာ ဂူလိုဏ်စသောအရပ်တို့တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင် ကြရာ၌ သူတို့နှင့်မကင်းကြသူများဖြစ်ကြ၏။ ရုက္ခမူလဂတာနံဝါ သုည ဂါရဂတာနံဝါ သစ်ပင် တောတောင်တို့တွင်နေ၍ ကြောက်စိတ်ပေါ်လာ ခဲ့ပါသော်၊ ကြောက်ဖွယ် အကြောင်းရပ်များ ရှိလာခဲ့ပါသော် ငါဘုရားနှင့် တရား သံဃာတော်များ၏ဂုဏ်ကိုပွားများကြ၊ သတိရကြဟုပင် ဟောကြား ထားအပ်သည်မဟုတ်ပါလော။

အများအားဖြင့်တော့ သူတို့သည် ရဟန်းတော်များကို ကြည်ညိုသူတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကြောက်ရွံ့ ရှိသေသူတို့ဖြစ်ကြ၏။ လိုအပ်သလို စောင့်ရှောက် ကူညီသူများဖြစ်ကြပါ၏။

တစ်ချိန်သော အခါတွင် အရှင် သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင် မောဂ္ဂလာန် တို့သည် တောရွာတောကျောင်း တစ်ခု၌ တရားအားထုတ်နေခိုက် အရှင် သာရိပုတ္တရာမှာ လေနာဟောင်းရောဂါ ထကြွလာ၏။ ပြုစုရမည့်သူမှာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ပင်ဖြစ်လေတော့ရာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဤရောဂါမှာ ရှေးဖြစ်ဖူးစဉ်အခါက မည်သည့်ဆေးဝါးများဖြင့် ပျောက်ကင်းပါသနည်း ဟု မေးသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ငယ်စဉ်က ဤရောဂါ ဖြစ်ဖူးခဲ့ရာ မိခင်ကြီးတိုက်ကျွေးသော ဘနာနို့ ထမင်းဖြင့် ပျောက်ဖူးခဲ့ပါသည်ဟု ပြော လိုက်မိ၏။ တပည့်တော်တို့ဘုန်းကံရှိလျှင် နက်ဖန်ဆွမ်းခံသောအခါ နို့ဆွမ်း ရပါလိမ့်မည်ဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကပြောသည်။

ဤသည်ကို ကျောင်းထိပ်ရှိသစ်ပင်စောင့်နတ်က ကြားသောအခါ မိမိ ကိုယ်တိုင်တော့မတတ်နိုင်၊ တတ်နိုင်သော ရွာတွင်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ ကလေး ကို ပူးဝင်ခြိမ်းချောက်၍ နက်ဖန် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဆွမ်းခံဝင်လျှင် နို့ဆွမ်း လောင်းလှူရမည်ဟု ပြောကြားသည်။ နတ်စီစဉ်သည့်အတိုင်းပင် နို့ဆွမ်း ရလာ၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်ဆွမ်းခံပင်ဆက်၍မသွားတော့ဘဲကျောင်းသို့ အသော့ပြန်လာကာ အရှင်သာရိပုတ္တရာသို့ ဆက်ကပ်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာက မနေ့က မိမိပြောလိုက်မိသည်နှင့် တိုက်ဆိုင်လှပာ ချည့်ဟု တန်ခိုးဖြင့်ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောင်းထိပ်၌ ရုက္ခစိုး နတ်၏လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်။ ထိုအခါ ဤဆွမ်းကိုမစား ရ၍တော့ဖြင့် အူအခွေခွေ ပြတ်၍ထွက်ပါစေ၊ ရဟန်းဟူသည် နှုတ်မစောင့် စည်းမှု ဝစီဝိညတ်ဖြင့်ရအပ်သောဆွမ်းကို မစားအပ်ဟု နို့ဆွမ်းအားလုံးကို ကျောင်းပြင်သို့ သွန်ပစ်စေသည်။ စွန့်သွန် ပစ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် စောင့်စည်းမှု တရားတန်ခိုးကြောင့် လေနာရောဂါ ကင်းပျောက်သည်။ ပြော လို သည် ကား တရားရှင်များ ဝန်းကျင်နတ်များက စွမ်းအား ရှိသလောက် စောင့်ရှောက် ကူညီကြခြင်းကိုပင် ဖြစ်၏။

ယခုရဟန်းတော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံရသောသစ်ပင်စောင့်နတ်များအပါအဝင် ဖုတ်ပြိတ္တာ တစ္ဆေသရဲတို့ကတော့ တဆိတ်လွန်လွန်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သာသနာတော်နှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အစုအဝေးများ တစ်စု တစ်ဝေးတည်းကွယ်လွန်၍ ဤနေရာတွင် စုပေါင်းဖြတ်လာကြဟန်တူသည်။

သူတို့က ရဟန်းတော်များ မနေနိုင်အောင် စွမ်းအားရှိသမျှ နှောင့်ယှက် ကြပေတော့မည်။ တောအုပ်သို့ ရဟန်းတော်များ ဝင်လာသည် ဆိုကတည်းက တရားနှင့်ဝေးသော လူတို့အဖို့ မနေနိုင်၊ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ထွက်သွား ကြရသည်။ ရုက္ခစိုးတို့သည် ရဟန်းတော်တို့ အထက် သစ်ပင်တွင် မနေဝံ့ ကြ၍ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်လျှောက်သွားနေကြရသည်။ သူတို့အဖို့ ဗိမာန် ပျောက် နေရာပျောက်ကြပေတော့မည်။ သူတို့ဘုံမပျောက်ရန် နည်းလမ်း တစ်ခုသာရှိတော့၏။ ယင်းသည်ကား ရဟန်းတော်တို့အား မကြောက် ကြောက်အောင် နည်းမျိုးစုံ ခြောက်လှန့်၍ ထွက်ပြေးစေရေးပင် ဖြစ်ပေ သည်။

အစဉ်အလာစွဲဖြင့် သရဲ တစ္ဆေဆိုလျှင် လူကကြောက်သကဲ့သို့ သူတို့က လည်း လူကိုကြောက်၏။ အထူးသဖြင့် တရားရှင်ဆိုလျှင် ပို၍ကြောက်၏။

တရားရှင် ရဟန်းတော်များဆိုသော် အဘယ်ဆိုဘယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။ သို့သော် အမှီအခိုနေရာ ကင်းမဲ့ရမည့် သေရေး ရှင်ရေးကြီး ဖြစ်နေသော ကြောင့် ကြောက်တတ်သော်လည်း သူတို့စွမ်းနိုင်သမျှ ခြောက်လှန့်သည့် နည်းကိုသာ အသုံးပြုကြပေတော့မည်။

ရဟန်းတော်များသည် ဤရွာ ဤတောအုပ် ဤကျောင်းများသို့ ဝါဝင် ချိန်အမိ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ အချိန်သင့်အခါသင့်ပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ကြသည်။ ဒါယကာတို့က ရဟန်းတော်တို့ကို ကျောင်းကလေး များသို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်သည်။ စုဝေးရာ အလယ်မဏ္ဍပ်တွင် ကျောင်းရေစက်ချ တရားနာပြီး ပြန်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ဝိနည်းတော်အရ သံဃဥပုသ်ပြုကြသည်။

ဥပုသ်ပြုခြင်းဟူသည် ရဟန်းတော်များအတွက် လပြည့်လကွယ်၊ လခွဲ ရက်များတွင် အခြားသံဃာတို့နှင့် ဝေးကွာ၍ နေသောကြောင့် အနည်း ဆုံးအားဖြင့် နှစ်ပါးတည်းပင်ဖြစ်စေ၊ စုဝေးကြရသည်မှာ သာသနာတော် အတွက် အရေးပါလှသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမစည်းကမ်းချက်ကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။ စုဝေး၍ အာပတ်ကြီးငယ်ရှိနေလျှင် ထင်စွာပြု၍ အာပတ်ဖြေ ကြရသည်။ ထို့နောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ဟောကြား ကြရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မိမိတို့ မုချမသွေထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နိုင်ကြဖို့ စောင့်ထိန်းရမည့် သိက္ခာပုဒ်တော်တို့ကို အစဉ်သတိရကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်

ရှောက်နိုင်ကြဖို့ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုသော်ရဟန်းတော်တို့၏ အစဉ် ညီညွတ်မှု၊ ချမ်းသာမှုကို ပြသော အစည်းအဝေးဖြစ်သည်။ ရဟန်းဟူသော အမည်သည် မြင့်မြတ်သူ တရားရှင် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်၍ သံဃာ ဟူသော အမည်သည် ညီညွတ်သော အစုအပေါင်း အဖွဲ့အစည်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သည်။ သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ ညီညွတ်မှုသည် ချမ်းသာမှုကို ဆောင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ယခု ရဟန်းငါးရာပင်ရှိနေ၍ ကြီးမားသောသံဃာ့ဥပုသ်အဖြစ်စည်းဝေး ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။ ဥပုသ်ပြုပြီးသော ခေါင်းဆောင် မထေရ်ကြီးက “အရှင်ဘုရားတို့။ ။ တပည့်တော်တို့ လိုအပ်သမျှ ဆွမ်းကွမ်း နေရာပြည့်စုံ ပေးပြီ။ ဘုရားရှင်အထံတော်မှ မိမိတို့ဆိုင်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားများလည်း ရရှိခဲ့ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်တို့အဖို့ တရားအလုပ်ကို ကျားကုပ် ကျားခဲ လုပ်ကိုင်ကြဖို့ရန်သာ တာဝန်ရှိတော့သည်။ တပည့်တော်တို့သည် ယခုအချိန်မှစ၍ ဥပုသ်ပြုချိန်၊ ဆွမ်းခံချိန်၊ မကျန်းမာမှုစသော အကြောင်း ထူးရှိချိန်များမှတစ်ပါး မစုဝေးမတွေ့ဆုံကြပဲ မိမိတို့ သင်္ခမ်းများတွင်သာ တရားသတိဖြင့် အစဉ်ရှိနေပြီး အားထုတ်ကြပါစို့ ဘုရား” ဟု ဆုံးမစကား မိန့်ကြားသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ရာ သင်္ခမ်းအသီးသီးသို့ ကြွချီ ဝင်ရောက် ကြသည်။

ဤတွင် သရဲတစ္ဆေတို့ စခန်းထလာသည်။ ရဟန်းတော်တို့မနေနိုင်အောင် ခြောက်ဟန့်တားနိုင်ဖို့ စီစဉ်လာကြသည်။

သရဲခြောက်သည်၊ နတ်ဖမ်းသည်၊ ဘီလူးစားသည် ဟူသော အစဉ် အလာသုံးဝေ ဟာရများရှိ၏။ အာဠဝကတို့ကိုဘီလူးများကလူကိုအာဟာရ အဖြစ်စားသည်၊ နတ်ကပူးဝင်နှောင့်ယှက်သည်။ ယခုတောအုပ်မှ အောက် တန်းစား သရဲ တစ္ဆေများကတော့ ကြောက်လေရော့၊ လန့်လေရော့ဟု ခြောက်ရုံသာ ခြောက်နိုင်သည်။ စားဖို့အပထား၍ လူကိုထိခိုက်အောင်မျှ တိုက်ရိုက်မနှောင့်ယှက်ဝံ့ကြ။ ရဟန်းတော်များဖြစ်နေ၍ အနားသို့ပင် မသိဝံ့ ကြ။ အဝေးမှသာ နှောင့်ယှက်ခြောက်လှန့်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်များ တရားခွင့်သို့ ဝင်မိကြသော အချိန်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်အဆင်းမျိုးစုံ ပုံစံမျိုးစုံကို လုပ်၍ပြုကြသည်။ ကြောက်မက် ဖွယ် သံဟိန်း သံဝါ သံပြာမျိုးစုံတို့ဖြင့် အော်ဟစ်ကြသည်။ ပုပ်ဟောင် သော အနံ့ဆိုးမျိုးစုံကို ထုတ်လွှင့်ကြသည်။

ကြောက်ဖွယ်အဆင်းကိုမြင်လျှင် ကြောက်တော့သည်မှာသာမန်ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝပင်ဖြစ်ပေ၏။ ရဟန်းတော်တို့သည် တရားရှင် ဆိုသော်လည်း ပုထုဇဉ်အဆင့်မျှသာရှိကြပေသေးသည်။ အထူးသဖြင့် သရဲ တစ္ဆေဆိုလျှင် ကြောက်တတ်သော အစဉ်အလာစွဲကြောင့် ပို၍ကြောက်သည်။ သို့သော် တရားခွင်တွင် အာရုံစူးစိုက်စေရန် မျက်စိများကို အချို့ မှေးမှိတ်၊ အချို့ မှေးမှုန်ထားကြသောကြောင့် ကြောက်ဖွယ်အဆင်းကို မမြင်ကြသောရဟန်းများစွာရှိသည်။ မျက်စိပွင့်ခိုက်တွင် မြင်လိုက်ရသော ရဟန်းများ ရှိသော်လည်း အဆင်းဟူသည် ရုပ်တရားမျှသာ ပါတကား ဟူသော တရားသဘောဖြင့် ဆင်ခြင်၍ သည်းခံသည်။

အသံ၊ အနံ့ တို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံရသည်။ အသံနှင့်အနံ့ ကတော့ ခက်သည်။ တရားသားမတက်သေးသော ရဟန်းတော်တို့အဖို့ ကျယ်လောင် စူးရှသော ကြောက်ဖွယ်အသံများသည် နားသို့တိုက်ရိုက်ဝင်၏။ ပုပ်ဟောင်းသောအနံ့ ဆိုးများသည် နှာခေါင်းသို့တိုက်ရိုက်ဝင်၏။ ထို့ကြောင့် တရားအလုပ်ခွင် မဝင်စားနိုင်တော့ပဲ ယင်းအသံနှင့် အနံ့ ဆိုးများကို သည်းခံ အောင့်အဦးနေရသည်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ရသည်။ သို့သော် သင်တို့သည် မကောင်းမိစ္ဆာငါသည်ကား တရားသမားဟူသောဇွဲဖြင့် အားခဲ၍ ကျင့်သုံးကြသည်။

ယင်းသို့လျှင် ရဟန်းတော်တို့သည် တရားအနှောင့်အယှက် အခက်အခဲများကို ကိုယ်စီ တွေ့ကြုံနေရသော်လည်း မိမိအတွက် သူတစ်ပါး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်ကြောင့် ဖွင့်၍ မပြောကြ၊ တရားအာရုံတွင်သာ ထုံနိုင်သလောက် ထုံ၍ သည်းခံနေကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ရက်အတန်ကြာသော် အနံ့ ဆိုး၊ အသံဆိုးတို့၏ ဒဏ်ကြောင့် တရားပျက်ရုံမျှသာမက အအိပ်ပျက် အစားပျက်နှင့် မရွှင်လန်းမချမ်းသာနိုင်ကြတော့ပဲ ဖျော့တော့ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ကိုယ်စီပင် မကျန်းမာကြတော့သယောင် ကိုယ်ခန္ဓာများ ကြုံလို့ အားနည်း၍ လာကြသည်။

ခေါင်းဆောင်မထေရ်ကြီးတင်လည်း အလားတူပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝါဆိုလုက္ခယ် ဥပုသ်နေ့တွင်စုဝေးမိကြသောအခါ အပေါင်းပါရဟန်းများသည်လည်း မိမိအလားတူပင်ဖြစ်၍နေသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် “အရှင်ဘုရားတို့။ ။ တရားခွင်၌ ရွှင်လန်းဝမ်းခ မြောက်ရမည်ကို ယခုသော် အရှင်ဘုရားတို့အားလုံးပင် မရွှင်လန်း မကျန်းမာလေတော့သယောင် တွေ့နေရပါသည်။ အကြောင်းထူး မည်သို့ရှိပါသနည်း” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား။ ။ ဤနေရာသို့ရောက်လာကြမည့်အချိန်မှစ၍ နေ့စဉ် အထူးသဖြင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ တစ်ညလုံးလိုလိုပင် မကောင်းဆိုးဝါး ပရလောကသားတို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့တို့ဖြင့် ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်ခြင်းကို ခံနေရပါသည်။ ကြောက်ဖွယ် အဆင်းထက် အသံနှင့်အနံ့တို့ကြောင့် တရားအားထုတ်၍မဖြစ်ပါ။ ကျန်း မာရေးကိုလည်း တစ်နေ့တစ်ခြား ထိခိုက်နေရပါသည်ဘုရား” ဟု ရဟန်း တစ်ပါးက လျှောက်ထားသည်။

အခြားရဟန်းတို့ကလည်း အလားတူပင် ဖြစ်နေကြကြောင်း လျှောက် ထားသည်။ ထိုအခါကျမှ မထေရ်ကြီးက မိမိသည်လည်း အများနည်းတူ ဖြစ်နေရုံကြောင်းဝန်ခံ၍ “အရှင်ဘုရားတို့။ ။ ဤနေရာသည်တပည့်တော် တို့အတွက် သင့်လျော်သော ပဋိရူပ အရပ်မဟုတ်နိုင်တော့ပါ။ ဤအတိုင်း ဆက်နေလျှင် အသက် အန္တရာယ်ကိုပင် ထိခိုက်လာကြဖို့ ရှိနေပါသည်။ ဒီတော့ တပည့်တော်တို့မှာ ဘုရားရှင်ကိုသာ အားထားရာ ရှိပါတော့သည်။ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့သွားရောက်ကြပါစို့။ ။ ဘုရားရှင်က သင့်လျော်သော နေရာကို ညွှန်ကြားတော်မူလိမ့်မည်။ ဝါတုင်းအတွက်ကတော့ ပစ္စိမဝါ အတွက် ခွင့်ပြုတော်မူချက် အချိန်ရှိပါသေးသည်” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သော အခါ ရဟန်းအားလုံးကပင် တပည့်တော်တို့လည်း ဤအတိုင်းပင်သဘော တူကြပါသည်ဟု ဆန္ဒပေးကြသည်။

အကျိုးအကြောင်းကို ဒါယကာများသို့ ပြောကြားလိုက်သောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြစေကာမူ သူတို့လည်း ဘယ်သို့မျှမတတ်နိုင်၍ အလိုက် သင့်သာ နေလိုက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါ တုင်း ကြီး ၌ ပင် လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာကြပြန်၏။

(၄)

သည်တစ်ချို့တွင်တော့ ရဟန်းတော်တို့ ဝါဆို ဝါကပ် ကြပြီ ဖြစ်၍ ဇေတဝန်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အထံ တော်သို့ အဆိုင်းအင်္ဂု မရှိ ချက်ချင်းပင် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြရ၏။

ဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့။ ။ သင်တို့သည် ဝါတုင်းချိန်ခါ၌ပင် ခရီး ထွက်လာ ကြ သည် မှာ အကြောင်း ထူး ရှိအံ့ထင်သည်” ဟု ပဋိသန္တာရ

စကားဖြင့် မိန့်ကြားမေးမြန်းသောအခါ ရဟန်းတို့က မိမိတို့၏သည်းမခံ နိုင်လောက်အောင် တွေ့ဆုံရမှု၊ တရားအားမထုတ်နိုင်လောက်အောက် ပျက် ပြားရမှုများကို လျှောက်ထားသည်။ အခြားသင့်လျော်သော နေရာတွင် ပစ္စိမဝါကပ်နိုင်ကြရန် ညွှန်ကြားပါမည့်အကြောင်းလည်း လျှောက်ထား သည်။

ယင်းလျှောက်ထားချက်အရ ဘုရားရှင်က သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်တွင် ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ ဤရဟန်းတို့အတွက် ဤနေရာထက် သင့်လျော် သော အခြားနေရာကို မြင်တော်မမူ။ ဤ နေရာသည်ပင် သူတို့အတွက် တရားထူးရဖို့ရန် ဘုမ္မိနတ်သန်နေရာမှန်ဖြစ်သည်ဟု မြင်တော်မူ၍ ‘ရဟန်း တို့။ ။ သင်တို့အတွက် ဤနေရာထက်သင့်လျော်သော အခြားနေရာကို ငါဘုရားမြင်တော်မမူ။ ဤနေရာသည်သာ သင်တို့အတွက် တရားထူးရနိုင် စေရန် နေရာမှန်ဖြစ်ပေသည်။ နှောင့်ယှက်နေသော တစ္ဆေသရဲဖုတ်ပြိတ္တာတို့ အတွက်ကား အရေးမကြီးလှပါ။ သင်တို့သည် ငါဘုရားထံမှ လက်နက် ကောင်း ယူမသွားကြ၍သာ ဤသို့တွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လက်နက် ယူသွားခဲ့သော် ဤသို့တွေ့ကြုံမည်မဟုတ်။ ယင်းလက်နက်ကောင်းဟူသည် ကား အနှောင့်အယှက်မပေး သင်တို့အပေါ်၌ မေတ္တာပင်မေးလာစေသော မေတ္တာသုတ်တရားတော်ကို ငါဘုရားသင်ကြားပေးလိုက်မည်။ ဤမေတ္တာ သုတ်ကို ရွတ်ဆိုပွားများ၍ ဤတစ်ကြိမ်သွားလျှင် သင်တို့အား တရား အန္တရာယ် မပြုတော့သည့်အပြင် ကံကွာနေသော မိသားစုကဲ့သို့ သင်တို့ကို မေတ္တာဖြင့် ဆီးကြိုပူဇော်ကြပါလိမ့်မည်’ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်သည်။

ဘုရားရှင်တို့ စကားဟူသည် လွဲမှားသည်မရှိဟု သိထားပြီး ကြသော ရဟန်းတော်တို့က ဘုရားရှင် မိန့်ခွန်းတော် စကားကို ကြားရသောအခါ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ ဘုရားရှင်က အာရုံထား၍ ကြားနာကြဟု မိန့်တော် မူပြီးနောက် “ကရဏီယ” အစ “ပုနာရေတိ” အဆုံးရှိသော မေတ္တာသုတ် တော်ကို သင်ကြားပေးတော်မူသည်။ ရဟန်းတို့က သင်ကြားတော်မူသော မေတ္တာသုတ်ကို အာရုံစိုက်၍ လိုက်ဆိုကြသည်။

‘သင်ကြား’ နှင့် ‘ဟောကြား’ မှာ အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်၏။ ‘ဟောကြား’ ဆိုသည်မှာ တပည့်ရဟန်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အကြောင်းဆိုက်သလို တရားဟောကြသည့် ပုံစံအလား ဟောကြားခြင်း

ဖြစ်၏။ ယင်းဟောကြားချက်ကို သက်ဆိုင်ရာတရားနာတို့ လုံးစေ့ ပါဠိစေ့ မမှတ်မိနိုင်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကိုမူ ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်၍ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရ၏။ တစ်ကြိမ်ကြားနာရုံမျှဖြင့် ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒ်မကျန် လုံးစေ့ပါဠိစေ့မှတ်သားနိုင်သူကား တေဒဂ်ငါးတန် သခင် အရှင်အာနန္ဒာ၊ ဝိနည်းတေဒဂ်သခင် အရှင်ဥပါလိ နှင့် ပညာတေဒဂ် သခင် အရှင်သာရိပုဏ္ဏရာတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤအရှင်များ၏ကျေးဇူးကြောင့် ပင် ယနေ့တိုင် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ၊ ပိဋကတ်သုံးဖြာ၊ သာသနာတော် ထွန်းကားတည်တန့်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘သင်ကြား’ ဟူသည်ကား ဆရာက တပည့်ကို အလွတ်ရအောင် အကြိမ် ကြိမ် အထပ်ထပ် ချပို့ပေးခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ်နားလည်သဘောပေါက်အောင် အထပ်ထပ်ရှင်းလင်းပြောပြခြင်း၊ တပည့်က ကျက်မှတ်နာယူခြင်းတို့ ဖြစ်၏။

ပရိတ်တော်ဆယ့်တစ်သုတ်တွင် ဘုရားရှင်သင်ကြားပေးအပ်သော ပရိတ် သုံးသုတ်ပါရှိသည်။ ရတနသုတ်၊ အင်္ဂုလိမာလသုတ်နှင့် ယခု မေတ္တသုတ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဝေသာလီပြည်၏ ဘီလူးဘေး၊ ရောဂါဘေးကို ဖယ်ရှားရန် အတွက် ဘုရားရှင်က ရှင်အာနန္ဒာအား ရတနသုတ်ကို သင်ကြားပေး၍ ရွတ်ဖတ်စေ သည်။ တစ်ကြိမ်နာကြားရုံမျှဖြင့် တစ်သက်လုံး နားစွဲအောင် ညက်ကြီးသူ ဖြစ်၍ တစ်ကြိမ်သာသင်ကြားပေးရသည်။ အရှင်အင်္ဂုလိမာလအား သားဖွား ပရိတ်ခေင်္ဂါ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို သင်ကြားပေးသည်။ မိမိတို့၏ပါဠိဘာသာ ရင်းကို မှတ်သားရ၍လည်းကောင်း၊ ပရိတ်မှာ တို၍လည်းကောင်း တစ်ကြိမ် သင်ကြားပေးရုံမျှဖြင့် အလွတ်ရရှိသည်။

အရှင်အာနန္ဒာကဲ့သို့ ပိဋကတ်တော်မြောက်မြားစွာကို အလွတ်မဆောင် နိုင်စေကာမူ ရှေးခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အထူးသဖြင့် ရဟန်းတော်များ၊ အထူး သဖြင့် သမာဓိ အားကောင်းသော ရဟန်းတော်များသည် ပိဋကတ်တော် အချို့ကိုမူ တစ်ကြိမ်ကြားရုံမျှဖြင့် အလွတ်ဆောင်နိုင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ဤစကားမှာ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်အတိုင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ခေတ် စာသင်သား ရဟန်းတော်များကဲ့သို့ ဝေဒကျမ်းများကို သင်အံ့ကျက်မှတ်ရသော စာသင်သား သင်္ဂါရဝ ပြာဟ္မဏကလေးသည် သူ့ ဖြစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေ၏။ မရှင်းမလင်း ဖြစ်ဟန်ကား

သူသည် သူကျက်အံ့သော သင်ကြားရသော ဗြာဟ္မဏမန္တန်များကို ရံဖန်တွင် အချိန်နှင့် အကြိမ်များစွာ ကြိုးစား၍ ကျက်အံ့သော်လည်း အလွတ်မရ၊ နှေးကွေး၍ နေသည်။ ရံဖန်သော် တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက် ကျက်ဆိုရုံမျှဖြင့် ဉာဏ်ပွင့်လင်းကာ အလွတ် ရရှိသည်။ ဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ပါနည်း။

ယင်းဖြစ်ရပ်ကို ရှင်းလင်းသိသာရန် ဘုရားရှင်နှင့် ဖူးတွေ့ရသောအခါ မေးလျှောက်သည်။ ဘုရားရှင်က ဆေးမျိုးစုံ ရောစပ်ထား၍ ရောင်စုံ ဖြာ နေသည့် ရေခွက်နှင့်တူသော ရာဂ၊ ဆူပွက်နေသည့် ရေခွက်နှင့် တူသော ဒေါသ၊ အမှိုက်သရိုက်တို့ စုပြုံနေသည့် ရေခွက်နှင့်တူသော ထိနု နှင့် မိဒ္ဓ၊ လေတိုက် နေသည့် ရေခွက်နှင့် တူသော နှလုံးလှုပ်မှု ဥဒ္ဓစ္စ နှင့် ကုက္ကုစ္စ၊ အမှောင်ထဲမှထွက်သည့် ရေခွက်နှင့်တူသော သို့သော-သို့လော ဝိစိကိစ္ဆာ ဟူသော ဥပမာမျိုးစုံကိုထုတ်ပြတော်မူပြီးနောက် ယင်းရေခွက်တို့တွင် မိမိ၏ မျက်နှာရိပ်ကို ရှင်းလင်းစွာမြင်နိုင်သကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တွင် ယင်းကိလေသာ အခိုးအငွေ့တို့ ကင်းစင်နေလျှင် လိုအပ်သောပညာကို အလွယ်တကူ သင်ယူ ကျက်မှတ်နိုင်၍ ယင်းကိလေသာမြူငွေ့တို့ ထူပြောနေသောအခါ သင်ယူ ကျက်မှတ်၍မရနိုင်ဟု ဟောတော်မူသည်။

ယင်းသို့ သင်ကြားမှု၊ ဟောကြားမှုတို့အပြင် ဘုရားရှင်က “နည်းပေး တော်မူမှု”လည်း ရှိသေး၏။

ဘုရားရှင်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဟောကြားတော်မူအပ်သော အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို လူ့ပြည်သို့ဆွမ်းခံကြွရင်း အနုဝတတ်ရေအိုင် အနီး၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ပြန်လည်ဟောကြားတော်မူခြင်းမှာ အဘိ ဓမ္မာ ဒေသနာတော်တစ်ခုလုံးကို အစအဆုံး တစ်လုံးမကျန် ဟောကြား ပြသတော်မူခြင်းမဟုတ်။ “နည်းပေးတော်မူခြင်း” မျှဖြစ်သည်။ တစ်လုံး မကျန် ပြန်လည် ဟောကြားတော်မူရန်လည်း အချိန်မရ။ အကျဉ်းမျှသာ နည်းပေးလမ်းညွှန် ဟောကြားတော်မူသည်ကို ပညာတေဒဂ်သခင် အရှင် သာရိပုတ္တရာက အကျယ် နားလည်တော်မူပြီး၊ ယင်းအားလုံးကို တပည့် ရဟန်းငါးရာအား အကျယ်ဟောပြတော်မူသည်။ ဤနည်းဖြင့် အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်သည် ယနေ့ခေတ်သာသနာတော်တိုင် ခိုင်မြဲပြန့်ပွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

စရိုက်မှန်တရား လမ်းမှန်ပေါ်သို့ မရောက်သေး၍ ကျွတ်တမ်းမဝင်နိုင် ကြသေးသော်လည်း၊ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု သမာဓိအင်အားကောင်းကြပြီး သော ရဟန်းတော်များတွင် ဘုရားရှင် သင်ကြားပေးတော် မူအပ်သော မေတ္တာသုတ်ကို တစ်ကြိမ် ကြားနာရုံမျှဖြင့် ရရှိ နားလည်ထားကြသူများ ပါဝင်သည်။

ရဟန်းတော်များအဖို့ မေတ္တာလက်နက် သက် သက် မျှသာ မဟုတ်၊ မေတ္တာပို့မည့်သူတို့အတွက် မေတ္တာမပို့မီ ပြည့်စုံရမည့် မေတ္တာ၏ ပရိကံ အချက်အလက်များ၊ မေတ္တာပို့သူတို့ ထားရှိရမည့် သဘောထားများကို ဘုရားရှင်က သင် ကြား ပေး လိုက် သောအခါ မေတ္တာ ဘာဝနာအတွက် အဖက်ဖက်တွင် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်လာကြသည်။

မေတ္တာသုတ်တွင် ၁၂-ဂါထာရှိရာ၌ ရှေးဦးနှစ်ဂါထာမှာ နောက်ဆရာ တို့ ထည့်သွင်းသော အကျိုးပြုအညွှန်း နိဒါန်းဂါထာများဖြစ်၍ ဘုရားရှင် သင်ကြားပေးသော မူရင်းမှာ ရှစ်ဂါထာ ပါရှိသည်။ ဂါထာ ဟူသည် လွယ်ကူစွာရွတ်ဖတ်မှတ်သားနိုင်ရန် စီကုံးနှုန်းဖွဲ့ပေးထားသော ပါဠိကဗျာ ဖြစ်သည်။ ယင်းပါဠိကဗျာ ရှစ်ဂါထာတွင်လည်း သတ္တ ဝါ အား လုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်း မာ ချမ်း သာ ကြပါစေ၊ ရွှင်ပျ အေးမြကြပါစေ၊ ဘေးရန်ကင်းဝေး အေးချမ်းသာယာကြပါစေဟူ၍ ‘စေ’ ဟူသောရည်မှန်း ချက်ဖြင့် မြက်ဆိုပို့သောဂါထာမှာ နှစ်ဂါထာခွဲမျှသာပါရှိ၍ ကျန်သော ခုနှစ်ဂါထာခွဲမှာ မေတ္တာပို့သူတို့တွင် ထားရှိ ပြည့်စုံရမည့် အကျင့်သိက္ခာ အရည်အချင်းများနှင့် လေးနက်စူးရှသော မေတ္တာဖြစ်လာစေရန် ထားရှိ ရမည့် သဘောထားများဖြစ်သည်။

ဂါထာဟူသည် ပါဠိကဗျာဟုဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကဗျာဟူသည် ရွတ်လွယ် ဖတ်လွယ် နားစွဲလွယ်သောအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ နှစ်ခြိုက်စွာကြားနာခံယူအပ်သော အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် မြောက်မြားစွာသော ပါဠိ တော်တို့နှင့်အတူ ဓမ္မပဒ၊ ငါးရာ့ငါးဆယ်စသော ထိုထိုဇာတ်နိပါတ်တော် တို့တွင် ပါဠိကဗျာဂါထာတို့ဖြင့် အဆုံးသတ် ဟောကြားတော်မူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိကြရမည်ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်၏ ရည်မှန်းတော်မူချက်မှာ မေတ္တာပို့ရုံမျှမဟုတ်၊ ယင်းမေတ္တာ တည်းဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာကို အရင်းခံ၍ တပည့်သား ရဟန်းတို့

အား နိဗ္ဗာန်သို့အထိ ပို့ဆောင်ရောက်ရှိရန်ပင် ဖြစ်သည်။ စင်စစ်သော်ကား ယင်းအရည်အချင်းအချက်အလက်များသည် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းအဖို့တွင်သာ မဟုတ် နိဗ္ဗာန်သာလျှင်ရှေးရှုအပ်သော ရဟန်းယောဂီတို့အဖို့ ပြည့်စုံရမည့် အရည်အချင်း အချက်အလက်များပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းအချက်အလက် များနှင့် ပြည့်စုံမှုသာ နိဗ္ဗာန်ခရီးနှင့် နီးမည်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ကြားတော် မူသောသုတ် ဖြစ်ပေသည်။

(၅)

ရှေးဦးစွာကား နိဗ္ဗာန်ကိုလိုသော ရဟန်းယောဂီမေတ္တာရှင်တို့အတွက် မုချပြည့်စုံ စွမ်းဆောင် ထားနိုင်ရမည့် တရားမှာ ပဓာနိယဂံခေါ် အင်္ဂါ ငါးပါးပင်ဖြစ်၏။ ယင်းငါးပါးဟူသည် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရတနာသုံးပါး၌ ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရား ကျန်းမာမှုနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ မိမိကိုယ်နှင့်ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာကို မစဉ်းလဲ မလှည့်ဖြားပဲ အရှိကို အရှိအတိုင်း အဖြစ်မှန်ကို တင်ပြ တတ်ခြင်း၊ အားထုတ် ဝီရိယရှိခြင်းနှင့် ပညာရှိခြင်းတို့ပင်ဖြစ်၏။

ဤအချက်ကို ဘုရားရှင်က ဆင်ဆရာနှင့် ဥပမာထား၍ ဟောကြား လမ်းညွှန်တော်မူ၏။

ဗောဓိမင်းသားသည် ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်ဟု ကျော်ကြားလျက်ရှိသော အေးငြိမ်းမှု သန္တိသုခ၏ အကြောင်းကို သိလိုသူ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ နိဗ္ဗာန်အတွက် ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြသူများ အနက် အချို့မှာ နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိရရှိကြ၍ အချို့မှာ နှေးကွေး၏။ အချို့မှာ ရပင်မရကြ။ ဤသည်ကို တွေ့ရ သိရသော ဗောဓိ မင်းသားက ဘုရားရှင်အား “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်၏ ဆုံးမ နည်းညွှန်မှုကို ရကြပါလျက် နိဗ္ဗာန်သို့မူ အချို့မှာ လျင်မြန်စွာရ၍ အချို့ မှာ နှောင့်နှေးကြပါ၏။ အဘယ်နည်း အဘယ်ပုံကျင့်သုံး၍ ဘယ်လောက် ကြာမှ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရပါသနည်းဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဤတွင်ဘုရားရှင်က ဆင်အတတ်ကို ကျွမ်းကျင်သော မင်းသားဖြစ်သည့် အတိုင်း ဆင်စီးချွန်းကို ဥပမာဖြင့်ပင် ပြန်လည်ဟောကြားသည်။

“မင်းသား။ ။ ဆင်စီးချွန်းကို အတတ်ကို သင်ကြားလိုသူ တစ်ယောက် သည် မိမိအလုပ်တွင် ယုံကြည်မှုလည်း မရှိ၊ ကျန်းလည်းမကျန်းမာ၊ ကောက်

ကျစ်လှည့်ဖြား တတ်သူလည်းဖြစ်၏။ပျင်းလည်းပျင်း၏။ ဉာဏ်လည်း မရှိ။ ထိုသူကို ဆင်ဆရာက တတ်မြောက်အောင်သင်ကြား နိုင်ပါမည်လော။”

“အရှင်ဘုရား။ ။ဤအင်္ဂါငါးပါးအနက် တစ်ပါးပါးနှင့် ပြည့်စုံ နေလျှင်ပင် သင်ယူတတ်မြောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ငါးပါးလုံး ပြည့်စုံနေ လျှင်ကား ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပါ”

“တစ်ယောက်သည်ကား ယုံကြည်ချက်ရှိသူ၊ ကျန်းမာသူ၊ ဖြောင့်စင်း သူ၊ မပျင်းမရိ ကြီးစားတတ်သူ၊ ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၏။ ထိုသူကိုသင်ကြားတတ် မြောက်နိုင်ပါမည်လော”

“အရှင်ဘုရား။ ။အင်္ဂါတစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံလျှင်ပင် တတ်မြောက် နိုင် ပါသည်။ ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော် ဆိုဖွယ်မရှိပါ”

ဤတွင်ဘုရားရှင်က ပဓာနိယင်္ဂတရားငါးပါးကို တရား ကျင့်သုံးသူနှင့် ဥပမာ၊ ဥပမေယျကပ်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို မယုံကြည်လျှင် (သို့မဟုတ်) ယုံကြည်မှုနည်းပါးလျှင် နိဗ္ဗာန်တည်းသော ဉာဏ်လမ်း အရဟတ္တဖိုလ်နှင့် ဝေး၏။ (သို့မဟုတ်) လမ်းခုလတ်တွင်ပင် မတင်မကျဲရှိနေတတ်၏။

ဘုရားရှင်ကို မယုံကြည်သူ စျာန်သမား၊ ဗြဟ္မာလမ်းစဉ်သမား၊ ဗြာဟ္မဏ တို့သည် နိဗ္ဗာန်နှင့် နီးမယောင်နှင့် ဝေးနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သမထ နည်းလမ်းသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးမြောက်ဖို့ရာ လမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယင်းသမထ တည်းဟူသော ဗြဟ္မာလမ်းစဉ်မျှကိုသာ အထင်ဆုံး၍ ဘုရား ရှင်၏ဘုရားတော်ကို မယုံကြည်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့သည် ဘုရား ရှင်၏ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယုံကြည် ရယူလိုပါသည်ဆို၍ ဘိက္ခုသံသရာအဖြစ် သို့ပင် ကူးပြောင်းလာကြသူများဖြစ်သော်လည်း ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါအင်အား နည်းပါး၍ လမ်းခုလတ်သမထလမ်းစဉ် တွင်သာ သောင်တင်၍ နေရသူ ရဟန်းနှင့် ယောဂီအများအပြား ရှိနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရယူလိုပါ သည် ဆို သော အကြင်သူ တစ်ယောက်အဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် တရားတော်အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ ပြည့်စုံစွာရှိထားဖို့လိုသည်။

ကျန်းမာရေးနှင့်ပြည့်စုံမှုမှာ ရှင်း၏။ မကျန်းမာလျှင် မည်သည့်တရားကိုမျှ အားထုတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ကျန်းမာမှုကိုထားဦး၍ ကျန်းမာလျက် အသက်အရွယ် ကွာခြားလျှင်ပင် တရားအရေးမှာ အနီးအဝေး ဖြစ်လာတော့သည်။ ဤသည် ပထမအရွယ် ငယ်စဉ်တွင် တရားအားထုတ်ပါက အရဟတ္တဖိုလ် ပန်းတိုးတိုင်သို့ ရောက်နိုင်၍ ဒုတိယအရွယ်တွင် အားထုတ်နိုင်ခဲ့ပါသော် အနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်ပြီး နောက်ဆုံးအရွယ်တွင် အားထုတ်ပါက သကဒါဂါဖြစ်နိုင်သည်ဟု အသက်အရွယ်၏ အင်အားကို လိုက်၍ ဘုရားရှင်က တရားအားထုတ်မှုတွင် ပေါ့လျော့ခဲ့သော အထီးကျန် သူဌေးတစ်ဦးအား ဟောတော်မူသည်။

အားထုတ်မှုဟူသည်မှာလည်း ရှင်း၏။ အကြောင်းသော်ကား အကြီးမားဆုံးသော အကျိုး သက်ရောက်မှုဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ် ရယူလိုမှု အလုပ်ကိုထားဦး၍ မည်သည့်အလုပ်မျိုးတွင်မျှ အားထုတ်မှုမရှိလျှင် မပြီးစီးနိုင်ကြောင်းကို လူသာမန်တို့ပင် သိရှိနားလည်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးဆုံးသော ခေါင်းဆောင်သက်သေအရှင်သည်ကား ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဘုရားရှင်သည် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ကြီးပမ်းအားထုတ်၍ ပြတော်မူပုံကို ယခု ရဟန်းတော်တို့မျှ မက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းပင် သိရှိကြပြီးဖြစ်၏။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များအပထား၍ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝကစသော ပါရမီရှင်ကြီးများပင်လျှင် ကျားကုပ်ကျားခဲ အားထုတ်ကြရပုံကို သိကြပြီးဖြစ်၏။

ပညာပြည့်စုံမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းဆုံးအားဖြင့်ရုပ်နာမ်ဓမ္မမျှလောက်ကိုမျှခွဲခြားသိရှိနိုင်သူမဟုတ်ခဲ့ပါသော် တရားသမားပင်ဖြစ်လာနိုင်ဖို့မရှိပေ။

ခက်သည်မှာကား ယင်းတရားအချက် ငါးရပ်အနက် တတိယမြောက် အလယ်တွင်ရှိနေသော ဖြောင့်မတ်မှုနှင့်ပြည့်စုံဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား လူသည် ဖြောင့်မတ်သူဟု အထင်ခံလိုသောကြောင့် သူတစ်ပါးကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မသိပဲနှင့် အမှတ်မဲ့ အားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စဉ်းလဲလှည့်ဖြားတတ်၍ မိမိကိုယ်ကို မိမိလည်း သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မသိစိတ်ဖြင့်ပင်ဖြစ်စေ၊ စဉ်းလဲလှည့်ဖြားတတ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

တရားသမားနှင့် တရားသမားမဟုတ်သူတို့၏ကွာခြားချက်မှာ စဉ်းလဲမှုနှင့် မစဉ်းလဲမှုတို့ပင်ဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ တရားသမားဆိုသည်မှာ ဘုရားရှိခိုးမှု၊

ပုတီးစိတ်မူ၊ မေတ္တာပို့မူ၊ သီလခံယူမူစသော သာမန်သူတော်ကောင်းအကျင့်
မူကို မဆိုလို။ ဆရာ၏အဆုံးအမဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင်သို့ ဝင်သော ယောဂါ
ဝစရာ၊ ဓမ္မအကျင့်ရှင်ကို ဆိုလိုသည်။

အကြောင်းမူကား တရားခွင်သို့ဝင်ပြီဆိုစေကာမူ ဆရာကိုလည်း စဉ်းလဲ
ပြောဆို၍ မိမိကိုယ်ကိုလည်း စဉ်းလဲလှည့်ဖြားနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်
မဂ်ဝင်ဖို့လ်ဝင်တရားရှင်ဖြစ်လိုခဲ့ပါသော် မစဉ်းလဲမလှည့်ဖြားတတ်သူ ဖြစ်
ရမည်ဟု ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်ချက်မှာ မေတ္တာပို့မည်သူ၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့်တရားစခန်း
ကမ္မဋ္ဌာန်းအားလုံးအတွက် ပြည့်စုံရမည့် ရှေးဦးလုပ်ငန်းအဖြစ် ဖြောင့်မတ်
သူမျှမက သာလွန်ဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဟောတော်မူ၏။

အကြင်သူသည် သတ်မှတ်အပ်သောသီလအကျင့်နှင့်ပြည့်စုံလျှင် ဖြောင့်
မတ်သူဟု ဆိုနိုင်ပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် ပုထုဇဉ် သဘာဝအရ
အများရှေ့တွင်တစ်မျိုး၊ ဆိတ်ကွယ်ရာတွင်တစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်ပေသေးသည်။
သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ ခိုးခြင်း၊ အဗြဟ္မစရိယ၊ မုသာဝါဒ၊ သုရာမေရိယ
စသော အကျင့်သီလများနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သည်ဆိုဦးတော့၊ သူတော်ကောင်း
တို့နှင့် မလျော်သော အခြားအပြုအမူများကို ဆိတ်ကွယ်ရာတွင်ပြုလုပ်တတ်
သေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အကြီးဆုံးသော သူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်တော်မူ
သည့် ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်များအနက် အရဟံ-ဆိတ်ကွယ်ရာ ရှိတော်မူ
သော (သို့မဟုတ်) ရှေ့တွင်တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာတစ်မျိုးမလုပ်သော ဂုဏ်တော်
ရှင် တစ်ပါးအဖြစ် ချီးကျူးပူဇော်ကြရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကာယကံသီလ၊ ဝစီကံသီလမျှမက၊ မနောကံအဖြစ်
လည်း အစွမ်းနိုင်ဆုံး ဖြောင့်စင်း ရှင်းလင်းသူဖြစ်ရမည်ကို ဖြောင့်မတ်မှု၊
သာလွန်၍ဖြောင့်မတ်မှုဟု ဟောတော်မူသည်။

ဤအချက်အတွက် ရဟန်းတော်တို့အဖို့မှာ ဖြောင့်မတ်ရှင်းလင်းသူဖြစ်
စေရန် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်မျိုးစုံဖြင့် အဖက်ဖက်မှ ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားကြ
ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သာ၍ဖြောင့်မတ်သူဖြစ်စေရန် မနောဒွါရေ အနာ
ပတ္တိ စိတ်ထားလွဲမှားရုံမျှဖြင့် အာပတ်မသင့်ဟု ခွင့်ပြုထားတော်မူစေကာ

မူ တရားခွင်သို့ဝင်ကြမည့်သူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် သာ၍ဖြောင့်မတ်သူ များဖြစ်စေရန် စိတ်အနေအထားကိုလည်း တရားသတိဖြင့် ငါတို့ ကျင့်သုံး ကြမည်ဟု ရဟန်းတော်များက မေတ္တာသုတ်တော်ကို ကြားနာရင်း အား တင်းလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ဆုံးမလွယ်သူဖြစ်ရမည်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဆရာကဖြစ်စေ၊ အချင်းချင်းကဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်အောက် ဂုဏ်ရော အသက် ပါ ငယ်သူကပင်ဖြစ်စေ၊ ပြောဆိုဆုံးမဖွယ်ရာကို တွေ့မြင်၍ ဆုံးမလာလျှင် မာန တည်းဟူသော အတ္တလျှင် အရင်းခံအပ်သော ပုထုဇဉ် သဘာဝအရ မခံချင်သောစိတ်ထား ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ မေတ္တာလုပ်ငန်းနှင့် တရား အားလုံးအတွက် ဆန့်ကျင်သောသဘောထားပင် ဖြစ်ပေသည်။

တန်းတူ-ရည်တူ အချင်းချင်းဆိုလျှင် ဝေဖန်မည်ဟု ပြန်လှန်ခုံခံ၍ ငယ် သူ၏ ဆိုဆုံးမခံရလျှင် သာ၍ လှုပ်ရှားလာတတ်သည်။ ဆုံးမပိုင်ခွင့်ရှိသော ဆရာ၏ အဆုံးအမကိုပင် ခံရစေဦးတော့ မျက်နှာပျက်-ဟန်ပျက် ဖြစ်လာ တတ်သည်။ မေတ္တာနှင့် ဆန့်ကျင်လှသော ဤသဘောထားကို ကျိုးနှိမ် အောင် ချိုးနှိမ်ပစ်ရမည်ဟု ဆိုလို၏။

ရဟန်းငါးရာတို့အတွက် ဤအချက်တွင် အကြီးဆုံးသော နည်းယူဖွယ် နမူနာသခင်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာပင် ဖြစ်ပေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လကျောတော်ရုံ အဂ္ဂသာဝက ဂုဏ်ကြီးရှင် မထေရ်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် မထင် မရှား ကိုရင်လေး တစ်ပါး၏ အဆုံးအမကို ဝမ်းမြောက်စွာ ခံယူတော် မူသည်။

အရှင် သာရိပုတ္တရာ သင်္ကန်းရုံရာတွင် သင်္ကန်းတော်အစ မညီ မညာ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေသည်ကို မြင်သောကိုရင်လေးက အရှင်ဘုရားသင်္ကန်း စကြီး ပရိမဏ္ဍလ မဖြစ်ပါဘုရား ဟု လျှောက်ထားသည်ကို ချက်ချင်းပင် ပြင်ဆင်၍၊ နောင် ကိုလည်း အလားတူ မသင့်လျော်သည်ကို တွေ့လျှင် ဆိုဆုံးမပါကိုရင်ဟု ဆရာတင်ကာပြောကြားလိုက်သေးသည်။ ယခု ရဟန်း တော်တို့အဖို့ ယင်းသို့ နမူနာကောင်းကြီး ရှိနေပြီဖြစ်၍ အလွယ်တကူပင် ခံယူလိုက်နာနိုင်ကြပေမည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူဖြစ်ရမည်ဟု သင်ကြားတော် မူသည်။

နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းခြင်းမှာ အထက်တန်းစား လူလိမ္မာ လူယဉ်ကျေး လူကြီးလူကောင်းများ၏ အမူအရာဖြစ်သည်။ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်ဝါစာ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းခြင်းဖြင့် မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း အေး ချမ်း ငြိမ်ဆိမ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ထိတွေ့သမျှတို့ကိုလည်း ရှင်လန်းချမ်းမြေ့စေသည့် မေတ္တာနှင့် လိုက်ဖက်လှသောအမူအကျင့်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်-နှုတ်မျှသာမက စိတ်ထားပါ နူးညံ့သောအင်္ဂါ သာ၍အေးငြိမ်းစေမည်။

ရဟန်းတော်တို့မှာ ဝိနည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရားသဘောအားဖြင့် လည်းကောင်း နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသူ ဖြစ်စေဖို့ရန် လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ပြီးသူ များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် တရားရှင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အလေ့အထ ဝါသနာအရလည်းကောင်း၊ သတိကင်းပြတ် အမှတ်မဲ့အားဖြင့်လည်းကောင်း စိတ်ထားပင်နူးညံ့ စေဦးတော့၊ ကိုယ်-နှုတ်အမူအရာတို့မှာ မနူးညံ့ မပျော့ ပျောင်းသူဖြစ်နေတတ်ပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်ဘုရားရှင်အား မလျော် သော ကိုယ်-နှုတ်အမူအရာတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သဝါသနံ-ဝါသနာနှင့်တကွ၊ ပဟန္တံ-စွန့်ပယ်တော်မူပြီးထသော ဟု ဂုဏ်တော် တစ်ရပ်အဖြစ် ပူဇော်ကြ ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတော်ငါးရာဆိုတော့ မလျော်သော ကိုယ်-နှုတ်အမူအရာရှင်များ အမှတ်မဲ့အားဖြင့် ပါရှိကြမည်ဖြစ်ရာ၊ ငါတို့သတိထားမည်ဟု အားခဲတော် မူလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ မာန်မာနမရှိသူဖြစ်ရမည်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဘုရားရှင်သာသနာတော်၌ နာမည်ကြီးလှသည့် ဤမာနဟူသောတရား ဆိုးကို မကျင့်နိုင်-မထိန်းနိုင်မှသာရှိစေ၊ လူတိုင်းပင် နားလည်ပြီးဖြစ်ကြ၏။ ဘဝ တည်းဟူသော ဒုက္ခသံသရာကို ပြတ်စေ၊ ကျဉ်းစေ၊ ချုံ့စေလိုသော ဤ သာသနာ၌ မာနသည် ရှည်အောင်၊ ကျယ်အောင် ချဲ့ထွင်တတ်သော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ ဟူသည့် တရားဆိုးသုံးမျိုးတွင် သူပါဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တရားကောင်းအားလုံးနှင့်ဆန့်ကျင်သည်။ မေတ္တာနှင့်ဆိုသော် သာ၍ ဆန့်ကျင်သည်။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာသမားသည် မာန်မာနမရှိရဟု ဟော တော်မူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ရဟန်းတော်တို့ ချက်ချင်း သဘော ပေါက် ခံယူပြီးဖြစ်ကြသည်။

နောက်လေးပါးမှာ မေတ္တာသမား၊ တရားရှင်အားလုံးအတွက် ဖြစ်စေ
ကာမ ရဟန်းတော်တို့နှင့် ပို၍ သက်ဆိုင်သည်။ ရောင့်ရဲလွယ်သူ၊ မိမိခန္ဓာ
ကိုယ်ကို အမွှေးအမြူလွယ်သူ၊ အမှုကိစ္စနည်းပါးသူနှင့် ပေါ့ပါးသောအပြစ်
ရှိသူဖြစ်ရမည်ဟူသော ဟောတော်မူချက်ပင်ဖြစ်၏။

ရတာလေးနှင့် ဝ, အောင်စား၊ ရှိတာလေးနှင့် လှအောင်ဝတ်၊ ပြိုင်လာ
လျှင် အရှုံးပေး၊ နှလုံးအေးတဲ့ဆေး ဟူသော လူချမ်းသာတရား၊ သန္တုဋ္ဌိ
သလ္လေခ ခေါ် ရောင့်ရဲမှု တရားသည် ရဟန်းတော်များနှင့် တိုက်ရိုက်ကြီး
သက်ဆိုင်လှသော တရားမွန်-တရားမြတ်ဖြစ်ပေ၏။ ဖြစ်၍လည်း ရဟန်းဘဝ
ရသည်-ရောက်သည်ဆိုကတည်းက ဤတရားအတိုင်း ကျင့်သုံးခဲ့ကြသူများ
ဖြစ်ကြသည်။

အကြောင်းမူကား ရဟန်းဖြစ်လာသည် ဆိုကတည်းကပင် ဥပဇ္ဈာယ်
ဆရာက လူတို့အဖို့အခြေခံလိုအပ်ချက်ဖြစ်သော စား ဝတ် နေ နှင့် ဆေးဝါး
ကို စားရေးအတွက် ပရိက္ခရာအဖြစ် သပိတ်ခေါ် တောင်းခံခွက်ကြီးတစ်လုံး
ကို တွဲ၍ ပေးလိုက်သည်။ ယင်းခွက်ကြီးဖြင့် ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အိမ်များ
ရှေ့တွင် တောင်းခံ၍ စားရမည်၊ ယင်းခွက်ကြီးနှင့် ယင်းခြေသလုံးသည်
ဘုရားရှင် အဆူဆူတို့ပင်လျှင် အစဉ်အလာအားဖြင့် ကျင့်သုံးခံယူခဲ့သော
ဝမ်းအခြေခံပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု နည်းပေးညွှန်ပြခဲ့သည်ကို ဝမ်းမြောက်
စွာ အာမဝန္တ ခံယူခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။

ဝတ်ရေးအတွက် ပုံသုက္ကသင်္ကန်းအဖြစ် သုသာန်နှင့် လမ်းဘေးအမှိုက်ပုံ
ကိုညွှန်ပြ၍ နေရေးအတွက် သစ်တစ်ပင် ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်ကိုညွှန်ပြ
ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရံဖန်လိုအပ်မည်ဖြစ်သော ကျန်းမာရေး ဆေးဝါးအတွက်
သာသနာတော် ထွန်းကားမည့် မဇ္ဈိမတိုက်နှင့် အရှေ့တိုင်းတို့တွင် ပေါများ
လွယ်ကူလေသော နွားကျင်ငယ်ရေကို ညွှန်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သာသနာတော်တွင် ဘုရင်များ အပါ အဝင် မင်းသား၊ သူဌေး
သားစသော စည်းစိမ်ရှင် ရဟန်းတော်တို့သည် ပေါများလှပါ၏။ ဘဒ္ဒိယ၊
မဟာနာမ်၊ ကဿပ၊ ရဋ္ဌပါလ၊ သုဒိန္နစသော ဘုရင်မင်းသား သူဌေးသား
တို့ပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင် မဟုတ်ခဲ့ပါလော။

သူတို့သည် စည်းစိမ်မျိုးစုံကိုခံလိုသမျှ ခံယူနိုင်သော စည်းစိမ်ရှင်များ
ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မွန်မြတ်သော ရဟန်းဘဝကို ရယူလိုသည့် အတွက်

ယင်းစည်းစိမ်အားလုံးကို ရက်ရက် ရဲရဲကြီး စွန့်လွှတ်ကာ ယင်းသပိတ်၊ သလုံးမြင်းခေါင်းနှင့် သည်းခံမှုတည်းဟူသော သ-သုံးလုံးကို ခင်တယ်လာ ကြသူများဖြစ်ကြသည်။ မိမိတို့မှာ သာမန်ရဟန်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် မခံယူ မရောင့်ရဲနိုင်ကြမည်နည်းဟု ရဟန်းငါးရာတို့ အား တင်းလိုက်ကြသည်။

ရှေးဦးစွာကား ရဟန်းတရားဟူသည်ကို ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်အဖြစ် သည်းခံမှု ဟူသော တရားတစ်ပါးတည်းကိုသာ ညွှန်ပြတော်မူခဲ့၍ နောင် ခါမှ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်မျိုးစုံကို ပညတ်တော်မူလာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်ဘဝဟူသည် ရဟန်းများပင်ဖြစ်မချည်း၊ အနည်းနှင့် အများဆိုသလို မျက်စိလည်လာတတ်စမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း စားဝတ်နေကိစ္စ များအတွက် ဗျာပါရများလာတတ်သည်ကို ယခုသော် အတိအကျကျင့်သုံး ကြတော့မည်ဟု ရဟန်းငါးရာတို့ သတိပြုလိုက်ကြသည်။

ရဟန်းဟူသည် ဒါယကာ ဒါယိကာမ တည်းဟူသော ပေးသူ လူသူ ကျွေးမွေးသူကို မှီခိုနေထိုင်ရသူများဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးကို မှီခို ရသူများဟု တိုက်ရိုက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ပေးတာလေးနှင့် ငအောင်မစား၊ ရတာလေးနှင့် တင်းတိမ်အောင် မဝတ်တတ်လျှင် တရား ရေးအကုန် အခက်အခဲဖြစ်လေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်အမွေးအမြူလွယ် သူဖြစ်ရမည်၊ ဖြစ်ကြမည်၊ ထေ့လာကိစ္စ နည်းပါးသူများ ဖြစ်ကြမည်၊ တရားကျင့်မှုသွားလာနေထိုင်မှုများ၌ ပေါ့ပါးလွယ်ကူသူများဖြစ်ကြမည်ဟု ရဟန်းတော်တို့ သံဒိဋ္ဌာန်ချလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသူဖြစ်ရမည်ဟု ဟောတော် မူ၏။

မေတ္တာအလုပ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားအလုပ်ကို လုပ်သည် ဆိုကတည်းက ရဟန်းတော် သံဃာနှင့်ယောဂီလူကြီး သူကြီးများကို မဆိုထားဘိ၊ ကလေး သူငယ်များကပင် ကိုယ်အမှုအရာ နှုတ်အမှုအရာ ကာယိန္ဒြေကလေးတွေ ရှိလာတတ်ကြမြဲဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ဟန်ကလေးတွေ ငြိမ်သက်နေကြ သော်လည်း မျက်စိကမူ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံလာသော ထိုထို အမြင်အာရုံများ ပေါ်၍ မသိမသာသော်လည်းကောင်း၊ သိသိသာသာသော် လည်းကောင်း

လှုပ်ရှားကျရောက်နေတတ်ကြသည်။ နွားကလည်း ဝင်ရောက် လာသော ထိုထိုအကြား အာရုံများပေါ်သို့ လှုပ်ရှား ကျရောက်နေတတ်ကြသည်။

မလျော်သော အမြင်အကြားအာရုံတို့နှင့် ဝေးကွာရာ တရားရိပ်သာ စသောဆိတ်ငြိမ်ရာတို့ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါသော် ယင်းအာရုံတို့ကို သိမ်းဖို့ရန် လှယ်ကူသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသေး၏။ ခက်သည်မှာကား စကားပြောလိုမှု၊ တိုးတိုးဖော် အလိုရှိမှုဟူသော နှုတ်ဣန္ဒြေကိုစောင့်ထိန်းနိုင်ရေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

လူသည် ရင့်ကျက်မှုရှိသလောက် ကြည့်စရာရှိသည်ကို မကြည့်ပဲ နေထိုင် အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါ၏။ ကြားစရာရှိသည်ကိုလည်း ရှောင်လှဲစောင့် ထိန်းနိုင်ပါ၏။ စကားပြောလိုမှုတည်းဟူသော ဣန္ဒြေကို စောင့်ထိန်းနိုင်ဖို့ ကတော့ ခက်နေတတ်သည်။ ဓမ္မသဝန ဓမ္မဒေသနာတရား ဆွေးနွေးခြင်း ပါဟု ဆင်ခြေဝင်၏။ တိုးတိုးကလေးပါဟု ဆင်ခြေလဲ၏။ ထို့ကြောင့် တရားအဖော် ဓမ္မ မိတ်ဆွေ ဟူသော ဆင်ခြေဆင်လက်ဖြင့် နှစ်ယောက် သုံးယောက်စသည် တွဲကာ ဘာဝနာစခန်းသို့ တက်လှမ်း တောထွက်မိခဲ့ကြ သော ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးများပင် ရှိနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂ၊ ဆဝဂ္ဂ၊ သတ္တဝဂ္ဂ၊ အဋ္ဌနဝ ဝဂ္ဂတို့မှ အစ မိမိတို့သည်မှ အစ မိမိ တို့သည်ပင်လျှင် ရဟန်း ငါးရာစုပေါင်း၍ တရားရှာဖွေနေကြပါတကားဟု ရဟန်းတော်တို့ တွေးလိုက်မိကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း တောထွက်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဖဝါး ခြေထပ်လိုက်ပါလိုသော ငယ်ဖော်ကြီး ဆန္ဒကိုစွန့်ပယ်ခဲ့သည်။ အရှင်ဆန္ဒ သည် နောင်ခါမှ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်အကျွေး အဖြစ်ပြုစုလိုပါသည်ဆိုသောပဉ္စဝဂ္ဂတို့ကိုလည်းသည်းခံခွင့်ပြုခဲ့ရသော်လည်း မိဂတာဝန်သို့ သူတို့စွန့်ခွာ ထွက်သွားကြသောအခါ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ တစ်ကိုယ်တည်းဖြင့်သာ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်မဟာကဿပသည် တောထွက်ရာ၌ နောက်ပါးမှ ဖဝါးခြေထပ် လိုက်ပါလာသော မေတ္တာဖက်မေတ္တာဖော် ဘဒ္ဒကာပိလာနီကို စွန့်ခွာခဲ့ သည်။ အရှင်မ ပဋ္ဌာစာရီသည် လက်ကောက်နှစ်ဖက်၏ လှုပ်ခတ်မှုကိုမြင်ခြင်း ဖြင့် အဖော်၏ အဖြစ်ကို တွေ့ရှိကာ တရားရှင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် အဖော်၏ အဖြစ်ကိုမြင်သော တရားရှင်သူတော်ကောင်းတို့သည် သာသနာ တော်၌ များပြားလှစွာ၏။

ဓမ္မဒေသနာဘိရတိ မုခေနဘဿာရာ မတာဝဉ္ဇေတိ-ဟုဟောတော်မူ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ပျင်းသည်ကို- ပျင်းသည်ဟုဝန်မခံ၊ တရားစကားဆွေးနွေးပါသည်ဟူသော မိမိကိုယ်ကို မိမိလှည့်ဖြားချက်ဖြင့် ဆင်ခြေဝင်စကားပြောဖော်ရှာတတ်သည်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် တရားခွင်သို့ရောက်လာသောအခါ အကြောင်းထူးရှိသည့် အချိန်မှတစ်ပါး တရားရိပ်သာတွင် ကေစာကျင့်သုံးကြမည်ဟု မထေရ်ကြီးက သတိတရားသတ်မှတ်ထားလိုက်သည်။

မိမိကျင့်ရမည့်အကျင့်ပဋိပတ်၌ သိနားလည်မှုရှိသူ၊ မိမိအကျင့် မှန်-မမှန် နှိုင်းချိန်နှိုင်းမှု ဟူသော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရမည်ဟု နောက်တစ်ချက် ဟောတော်မူ၏။

ရဟန်းတော်များအဖို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ပေးတော်မူအပ်သော မိမိတို့စရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားနှင့် မေတ္တာသုတ် ဒေသနာတော်လည်းဖြစ်သည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း နှိုင်းချိန်နှိုင်းသော အသိဉာဏ်ရှိသူများဖြစ်၍ တရားထူးရဖို့အရေးမှာ အထူးတူးတောဖွယ်မလို၊ စိတ်ဝမ်းချချဖြင့် ကျင့်သုံးသွားကြဖို့သာဖြစ်သည်။

ထိုနောက် ကိုယ်နှုတ် နှလုံး သုံးပါးလုံး မရိုင်းမပြ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ရှိသူဖြစ်ရမည်ဟု ဟောတော်မူသည်။

ငါးရာမျှ အရေအတွက်ရှိနေသော မိမိတို့သည်၊ မိမိတို့အချင်းချင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း ခံ ရွာ မှ ဒါ ယ ကာ- ဒါယိ ကာ မ များ နှင့် သော်လည်းကောင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဆက်ဆံနေထိုင်ကြရမည့်သူများဖြစ်၏။ လူများလျှင် အမှားပါလာတတ်သော သဘာဝအရ အစစအရာရာတွင် အမြင်မတော် အကြားမတော် မလျော်သော ကိုယ်နှုတ် အမှုအရာများကို သေးငယ်သော အမှုကိစ္စမှအစ မရိုင်းမပြယဉ်ကျေးသူများဖြစ်သွားကြဖို့လိုသည်။ အထူးသဖြင့် လူမမြင်သောစိတ်ထား၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိကိုယ်သာလျှင် သိသော သဘောထား သတိယှင်းချွတ် လွတ်ပေးလိုက်လျှင် ပုထုဇဉ်သဘာဝ ကာမဝိတက် စသည်တို့သို့သာ ပြေးဝင်လွှားတတ်သော စိတ်အနေအသားများကို သတိပြု စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းသွားကြရမည်ဟု ခံယူလိုက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး ဟောတော်မူချက်ကား နိဗ္ဗာန်သို့ ကိုယ်လွတ် ရုန်းသော တရားသမားအားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်၍ မိမိတို့ရဟန်းများအဖို့မူ စစ်တစ်ဝက် ကို အောင်နိုင်ပြီးသော တိုက်ပွဲကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ အကြောင်း မူကား မိဘ၊ သားမယား၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ ဒါယကာ-ဒါယိကာမစသော ပတ်ဝန်းကျင်သံယောဇဉ်ကြိုးအားလုံးကို ဖြတ်တောက်နိုင်သူ၊ မတူယံတာသူ ဖြစ်ရမည်ဟူသော ဟောတော်မူချက်ပင်ဖြစ်၏။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ နား-မျက်စိတွင် အလိုမရှိအပ်ကုန်သော ကိုယ် နှုတ် နှလုံးဆိုင်ရာ အကြင်အကြင် မကောင်းမှု တို့သည် အကြီးအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အငယ်အားဖြင့်သော်လည်း ကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုထိုမကောင်းမှုမှန်သမျှကို ကြီး-ငယ်-လတ် သတိဖြင့် စောင့်ကြပ်၍ ထိန်းသိမ်းအပ်ပေရာ၏ဟု ဟောတော်မူသည်။

ဤသည်-ဤသည်တို့ကား ဘုရားရှင်က မေတ္တာတရား ပွားများမည့်သူ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ ထုံကြမည့် သူတို့အတွက် ရှေးဦးစွာ ထားရှိ ပြည့်စုံရမည့် တရားတော်များအဖြစ် ညွှန်ကြားတော်မူပြီးနောက်၊ သုခိနောဝ ခေမိနော ဟောန္တု၊ သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တု သုခိတတ္တာ—သတ္တဝါ မှန်သမျှ ကိုယ်စိတ် နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ ဘေးရန်ကင်းပေး အေးချမ်းသာယာ ကြပါစေ-စသော နှစ်ဂါထာခွဲရှိ ငါးရာ နှစ်ဆယ် ရှစ်သွယ်သော မေတ္တာ ပို့နည်း ပွားများနည်းကို ဟောတော်မူသည်။

ယင်းသို့ မေတ္တာပို့ခိုက်-ပွားခိုက်တွင် စူးစိုက်၍ နှုတ်ရော စိတ်ပါ ရွတ်ဆို ပွားများပြီးနောက် မေတ္တာတရား ပွားများ သူတို့ အတွက် အချိန်မရွေး အစဉ်ထားရှိရမည့် သဘောထားနှင့် အပြုအမူ အချက်အလက်တို့ကိုလည်း မေတ္တာသုတ်တွင်ပင် ဆက်လက်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

တစ်ယောက်သောသူသည် တစ်ယောက်သောသူ အပေါ်၌ စဉ်းလဲသမှု ကောက်ကျစ်လှည့်ပတ်မှု မပြုမိပါစေနှင့်။ မထိမဲ့မြင် မပြုမိပါစေနှင့်။ ကိုယ် နှုတ်တို့ဖြင့် ထိပါးစော်ကားသမှု မပြုမိပါစေနှင့်။ သူတစ်ပါး ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲမည့် အရာမှန်သမျှကို မလုပ်ပါနှင့်။

မေတ္တာပို့ခိုက် မေတ္တာပင် ပို့သနေသော်လည်း အခြား အချိန်များတွင် အချင်းချင်းဆက်ဆံတွေ့ထိရသော အကြောင်းချင်းရာအလိုက် အဆင်မပြေ

သော သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုများ ပြုမူတတ်သည်။ ကုန်းတိုက်တတ်သည်။ ခြေထိုးတတ်သည်။ ကိုယ်အမူအရာနှင့် အသံသာသော်လည်း ကောက်ကျစ်သဘောဖြင့် ပြောဆိုပြုလုပ်တတ်သည်။ အမြင်ကောင်းစေသော်လည်း အတွင်းသဘောအားဖြင့် လှည့်ပတ်တတ်သည်။ ရယ်ဖွယ်ကို ဆောင်သော်လည်း သဘောပုပ်နေတတ်သည်။ ကောင်းသယောင်ဟန်ဖုံး၍ မကောင်းသမှု ပြုလုပ်တတ်သည်။ ဤသည်-ဤသည်တို့ကို မပြုမိပါစေနှင့်။

အချင်းချင်းဆက်ဆံရာ၌ အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်လာတတ်သည်ကား မထီမဲ့ ပြုမူခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

လူဟူသည် ပုထုဇဉ်အဖြစ်မှ မကင်းသေးသရွေ့ သူ့မာန၊ ကိုယ့်မာန၊ အတ္တစိတ်ထား ရှိကြသည်သာဖြစ်၏။ အာဏာရှင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရှင်၊ ပညာရှင်၊ ဂုဏ်ထူးရှင်စသော မာနစိတ်ထား ရှိသင့်၍ ရှိနေသူများကို ထားဦး၍ လူ့အောက်တန်းစား လူနင်းပြားတို့၌ ပင်ကိုယ် မာနနှင့်ကိုယ် ရှိကြသည်သာ ဖြစ်၏။

ယင်းမာနအတွင်းသားအတ္တကို မထီလေးစားအပြုခံလာရတယ်။ အပြုခံရသူ ဂုဏ်ရှိလျှင်ရှိသလောက် စစ်ပွဲများအထိ ရန်ပွားလာရသည်။ ဤနည်းဖြင့် တစ်ဦးတစ်စုမျှမက နိုင်ငံနှင့်ချီ၍ လာသောအခါ မငြိမ်းချမ်းသော ကမ္ဘာအထိ ဖြစ်၍လာရသည်။ “ကျွန်မသား” ဟူသော မထီမဲ့စကားတစ်လုံးမျှဖြင့် ဘုရားရှင်၏ သာကီဝင်တစ်မျိုးလုံး ဝိဋ္ဌဋ္ဌုဘ၏ ဓားအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။ အောက်လူကို မထီမဲ့ပြုသောအခါ အခွင့်မသာခိုက်တွင် မလှန်သာ၍ အောင်အဦးခဲ့ရသော်လည်း အခွင့်သာလျှင် မန်ဟီးမဆုံး ဖြစ်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာသမားသည် သူတစ်ပါးကိုမထီပါ၊ မထီမဲ့မြင် မပြုမိပါစေနှင့်။ ဒေါသစိတ်ထား မပွားများပါစေနှင့်။

ဘုရားရှင်၏ မဟာကရုဏာတော်မှလွဲလျှင် ဤလောက၌ မိခင်မေတ္တာ ဟူသည် အကြီးမားဆုံးဖြစ်၏။ မိခင်မေတ္တာ ဟူရာတွင်လည်း တစ်ယောက်တည်းသော သားရှိသော မိခင်၏ မေတ္တာသည် သာလွန်၍ ကြီးမားစူးရှ၏။ “အသက်နှင့် ထပ်တူ” ဟူသောစကားကို လွဲမှားသောနေရာ၌ လှည့်ပတ်စဉ်းလဲသုံးစွဲတတ်ကြ၏။ အမှန်မှာ အသက်နှင့်ထပ်တူ ဟူသော စကားမှာ တစ်ဦးတည်းသောသား၏ မိခင်မေတ္တာပင် ဖြစ်ပေ၏။ မေတ္တာ ဘာဝနာ

သမားသည် သတ္တဝါများအပေါ်၌ တစ်ဦးတည်းသောသား၏ မိခင်ကဲ့သို့ မိမိအသက်နှင့်ထပ်တူ (မာယုသာ) မေတ္တာထားပါ။ ကြိုးစား ထားပါ။ ထားနိုင်သလောက်ထားပါ။

ဤသည်-ဤသည်တို့ကား မေတ္တာဘာဝနာသမားတို့အတွက် မေတ္တာပို့ခြင်းနှင့်အတူ မေတ္တာပို့မှု၏ ဝန်းကျင်အချိန်များတွင် ပွားများထားရှိရမည့် ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူချက်များဖြစ်၏။

ရဟန်းတော်များသည် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်မှ ထလာကြပြီးနောက် ဇေတဝန်တွင် တစ်ညကျိန်းစက်ကြသည်။ မေတ္တသုတ်ကို စုပေါင်းရွတ်ဆိုကြသည်။ မေတ္တာပွားများကြသည်။ စုပေါင်းရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် အလွတ်မရသေးသော ကိုယ်တော်များ နှုတ်တက်ရကာ အလွတ်ရလာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဇေတဝန်နှင့်သာဝတ္ထိမှထွက်ခွာ၍ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတောအုပ်အနီးရှိ မူလနေရာရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဒါယကာ-ဒါယိကာမများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုကြ၏။ ရဟန်းတော်များ၏ ရှင်လန်းကြည်သာ အေးရိပ်ဖြာသော မျက်နှာများကို မြင်တွေ့ကြရ၍လည်း ဝမ်းသာကြ၏။ အကြောင်းမူကား ရဟန်းတော်တို့သည် ဘုရားရှင် အထံတော်မှ မေတ္တာသုတ် ဒေသနာကို ကြားနာခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ရွာသို့ ရောက်ချိန်အထိ မပြတ် ရှုပွားခဲ့ကြသည့် အလျောက် မေတ္တာရည် မေတ္တာစိတ် ပြည့်သိပ်လာကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တောအုပ်ရှိ ကျောင်းသင်္ခမ်းများဆီသို့ ကြွရောက်ကြသောအခါတွင်မူ နှော့ငိုယှက်ခဲဖူးသမျှသော သရဲပြိတ္တာ နာနာဘဝမျိုးစုံတို့သို့ မေတ္တသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ယင်း ရည်စူးအပ်သော မေတ္တာ စေတနာကို စေလွှတ်၍ တောအုပ်သို့ဝင်ရောက်ကြသည်။ ထိုအခါ တောအုပ်အဝင်ဝမှ နေ၍ လေးစားကြည်ညိုသော မျက်နှာကိုယ်စီဖြင့် စောင့်ကြိုလျက်ရှိနေကြသော ယခင်က မမြင်မတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမများကို တွေ့လာကြရသည်။

အချို့က ရဟန်းတော်တို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းစသော ပရိက္ခရာ များကို လှမ်းယူကြသည်။ အချို့က ပန်းမျိုးစုံတို့ ကိုင်ဆောင်ကာ မေတ္တာပန်းဖြင့် လှမ်းကြိုသည့်ပမာ ပူဇော်ကြ၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အချို့က ထိုင်၍ ရှိခိုးပြီး အချို့က မတ်တပ်ရပ် ဦးနှိုးမိကြသည်။ လေးစားစွာကြိုဆို

သည့်ပမာ အလှူမင်္ဂလာတို့သို့ သွားရောက်ကြသည့် သစ်လွင်သော အဝတ် အဆင်မျိုးစုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့် ကြိုဆိုရင်း ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်တို့ကို ဝတ်ဆင်၍ ရှေ့ပိုင်းမှ ဦးဆောင်ကြိုဆိုကြသော လူကြီးအချို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။

ရှေးကမမြင်ခဲ့ဖူးသော ဤဒါယကာများကို တွေ့ရချိန်ကပင် ကေန္တပရလောကသား မိမိတို့ကို ယခင်က နှောင့်ယှက် ခဲ့သူများ ဖြစ်ပေမည်ဟု ရဟန်းတော်တို့ အကဲခတ်မိပြီး ဖြစ်သည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ရှေ့ဆောင် လူကြီးများမှာ အများအားဖြင့် သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ် ကိန်းဝပ်ကြ သူဟု နားလည်ထားခဲ့ကြသော ရုက္ခစိုးနတ်များဖြစ်မည်ဟုလည်း အကဲဖြတ် မိကြသည်။

“အရှင်မြတ်တို့အလိုရှိသလောက် ဤတောအုပ်တွင် သီတင်းသုံးတော် မူကြပါဘုရား၊ ယနေ့အချိန်မှစ၍ အရှင်မြတ်တို့တွင် မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မျှမရှိစေရပါ ဘုရား”ဟု ရှေ့ဆောင်ဒါယကာ တစ်ဦးကလျှောက် ထားသည်။ ရဟန်းတော်များက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍ ကောင်းချီးပေး ကြသည်။ ထိုညဉ့်ပင်လျှင် ပစ္စိမဝါကပ်ဆိုကြသည်။

မှန်၏။ ဤအချိန်မှစ၍ တောတောင်၏ သဘာဝ ကျေးဇူးသဘာဝ တို့၏ သာယာသောအသံ၊ တောပန်း တောင်ပန်းတို့၏ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့တစ်ပါး မည်သည့်အသံဆိုး၊ အနံ့ဆိုး၊ အတွေ့အမြင်ဆိုးဟူ၍ မရှိပါ လေတော့။ ဤမျှမက နံနက်လင်းသည်ဆိုလျှင် ကျောင်းသခမ်းများအားလုံး နှင့် လမ်းကလေးများကို တံမြက်လှည်းကျင်း၍ ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရရုံ မက သစ်သီးမျိုးစုံတို့ကိုလည်း ဆက်ကပ်လာကြသည်။

ရဟန်းတော်တို့အဖို့ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာဖြင့်ထက်ထက်သန်သန်တရား အားထုတ်နိုင်ကြပြီး မေတ္တာပို့ရင်းဖြင့် ဤပရလောကသားများကိုလည်း တစ်မိမ့်စိမ့်ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိသည်။ အကြောင်းမူသော်ကား သူတို့ကြောင့် ပင်လျှင် ဘုရားရှင်အထံတော်မှ မေတ္တာသုတ်တော်ကို နာကြားကျင့်ဆောင် ကြရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ အကျိုးကား ထိုဝါတွင်း သုံးလည့်ပင်လျှင် တစ်ပါးမကျန် ကိုယ်စီကိုယ်၌ တရားထူးရလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဘုရားရှင်၏ မဟာကရုဏာတော်နှင့် အတူမေတ္တာဟူသော တရားတော်
 တို့ကို ထိုထိုဒေသနာတော်တို့တွင် ကြိုးကြိုးကြားကြားကြားနာခဲ့ရဖူးသည်
 မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤရဟန်းတော်တို့၏ ဖြစ်ရပ်ကြောင့်မေတ္တာသုတ်တည်း
 ဟူသော မေတ္တာဒေသနာတော်ကို တစ်သီးတစ်ခြား ကြားနာကျင့်သုံးကြရ
 ပေရာ၊ မေတ္တာ-မေတ္တာဟူသော အသံသည် ဤသာသနာတော်၌ ယနေ့
 တိုင်အောင်ပင် ဟိန်းမြည်၍ နေသတည်း။ ။

ဝေရဇ္ဇာ၏အလွမ်း

ဝေရဇ္ဇာဟူသည်

ဝေရဇ္ဇာ ဟူသော အမည်သည် သာဝတ္ထိ ရာဇဂြိုဟ် ထိုထို မြို့အမည်တို့ ထင်ရှားသကဲ့သို့ပင် ထင်ရှား၏။ အထူးသဖြင့် သာသနာဝန်ထမ်း ရဟန်း တော်တို့လောကတွင် ပို၍ထင်ရှားသည်။ အကြောင်းမူကား—ဗုဒ္ဓသာသနာ ဝါတော်နှစ်ဆယ်တိုင်အောင် ရဟန်းတော်တို့အတွက် ဝိနည်းဒေသနာဟူ၍ မရှိခဲ့ရာက အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဝိနည်းဒေသနာတော်များ ပညတ်တော် မူချိန် တန်ပါပြီဘုရားဟု စတင်လျှောက်ထားရာတွင် အကျဉ်းအားဖြင့် နှစ်ရာ့နှစ်ဆယ် ခုနှစ်သွယ်၊ အကျယ်အားဖြင့် ကုဋေကိုးထောင်ကျော် ဝိနည်း ခေါ် အာဏာဒေသနာတော်များ ပေါ်ပေါက်လာရာဒေသ၊ တစ်နည်း ဆိုသော် ဝိနည်းအစ ဝေရဇ္ဇာကဟုထင်ရှားရာမြို့ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ပထမသော် ရဟန်းတော်တို့အဖို့ ဝိနည်းဒေသနာတော်ဟူ၍ စားချင် ဝတ်ချင် နေချင်စသော “ချင်” နှင့်စပ်သမျှ လောဘဟုဆိုအပ်သောအရာရာ ကို စည်းခံမှု ဟူးဟူးရူးရူး ကြီးကြီးမားမား ရှူးရှူးရှူးရှူး ဖြစ်ပေါ် လာသည့် ဒေါသဟုဆိုအပ်သော “အမျက်” ကြီးများကိုထားဦး၍ သာမန် အမျက်ကလေးများကိုပင်လျှင် သတိဖြင့်သာ ဆိုပိတ်စောင့်စည်းအပ်သော သည်းခံမှု၊ လက္ခယသန်းခေါင် မိုးမှောင် တောအုပ်လျှင် ဥပမာထားအပ် သော “အမှောင်” ကို ပယ်ခွင်း၍ ကင်းနိုင်သမျှကင်းအောင် ကြိုးပမ်း သည်းခံမှု တည်းဟူသော သည်းခံမှု တစ်ပါးတည်းသာရှိခဲ့သည်။

“သည်းခံလျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်” ဟူသောစကားမှာ 'ဤဒေသနာတော် အချက်မှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပေသည်။

သာသနာမုခံဦးမှ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သော ရဟန်းတော် များကလည်း ရဟန်းဖြစ်လာသည် ဆိုသည်နှင့်ပင်အရိယာများချည်းလိုလို ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ နောင်အခါ၌ ရဟန်းဆိုးရဟန်းမိုက်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သော ရှင်ဒေဝဒတ်လို ရဟန်းသည်ပင်လျှင်၊ လောကီအဘိညာဉ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါ

လော။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်အစပိုင်း၌ ထိုထိုဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော် တို့ မလိုအပ်ပါသေး၊ မလိုအပ်သေး၍ပင် ဘုရားရှင်က အာဏာဒေသနာ တော်ကိုမချမှတ်ခဲ့သေး။

သို့သော် ဝါတော်နှစ်ဆယ်၊ တစ်နည်းဆိုသော် သာသနာတော်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်သို့ ရောက်လာသောအခါတွင်မူ၊ ရဟန်းတော်တို့ အရေအတွက် များပြားကာ၊ သောကောရောကောဖြစ်လာရာ၌ ဆန္ဒစောမိသော အရှင် သာရိပုတ္တရာအရှင်မြတ်က ရဟန်းထံတော် အချို့သည် လူတို့တံထွာ ပမာ မခြား မကွဲမပြား ဖြစ်လာကြသည်ကိုသိမြင်၍ အာဏာ ဒေသနာတော် ထားရန် သင့်လျော်ပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ထားမိ၏။ ဘုရားရှင်က ငါ ဘုရားသည် ဝိနည်းဒေသနာ ပညတ်ရမည့်အချိန်ကို သိပါ၏၊ လိုအပ်သည့် အချိန်တွင် ပညတ်မည်ဟု ပြန်လည် မိန့်ကြားရာက သိက္ခာပုဒ်တော်များ ထွန်းပေါ်၍လာခဲ့ပေသည်။

မှန်၏။ ဝိနည်းမပညတ်မီက ရဟန်းများအဖို့ လူတို့နှင့်မခြား၊ မကွဲမပြား ဖြစ်နေပုံများ မြောက်မြားစွာရှိလာခဲ့သည်။ နမူနာအားဖြင့်ဆိုသော် ဝိနည်း မပညတ်မီအချိန်က ရဟန်းများသည် လူတို့ကဲ့သို့ပင် ညစာ စားနိုင်သည်။ ညစာမျှသာမက စားချင်သည့်အချိန်တွင် စားချင်သလိုစားနိုင်သည်။ စား နိုင်သည်ဆိုသော်လည်း ရဟန်းဟူသည် လူကဲ့သို့ ဆန်အိုး ဆီအိုးတွေ ရှိနေ သည်မဟုတ်၊ သပိတ်သာလျှင် အားထားရာ ရှိသောကြောင့် ညဘက်တွင် ဆွမ်းခံထွက်ကြရသည်၊ ထိုအခါ ဒုက္ခတွေ ပိုလာသည်။

ဘုန်းကံ နည်းပါးသော ရဟန်းသည် သစ်ပင်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခုတ်၍ ကျောင်းဆောက်နိုင်၏။ သစ်ခုတ်ရန်ပျင်းသောရဟန်းတစ်ပါးကမူ၊ ဘုရင့် သစ်များကို အချောင့်ဆွဲယူမိသောကြောင့် အပြစ်ကြီး သင့်ရသည်။ အပြစ် ကြီး သင့်ဆိုသည်မှာ- သောတာပန်ဘုရင်ကမူ ရဟန်းကိုဲ့၍ခွင့်လွှတ်သော် လည်း ရဟန်းဘဝ ဆုံးရှုံးရသည်။

ရဟန်းဘဝကို အသက်စည်းစိမ်နှင့်ပင် လဲ၍ မြတ်နိုးရှာသော ရဟန်း တစ်ပါးအဖို့မူ၊ မိန်းမနှင့်အတူ မအိပ်ရဟူသော သိက္ခာပုဒ်မရှိမီတွင် အပြစ် ကြီး မဖြစ်နိုင်ဟုထင်မိ၍ အိပ်မိရာက ရဟန်းဘဝဆုံးရှုံးရရှာသည်။ ယင်းသို့ လျှင် ထိုထိုသိက္ခာပုဒ်တော်များ ဖြစ်ပွားပညတ်ရာ ကြောင်း ရပ် မျိုးစုံကို

မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၏ ဘုရားဥပဒေတော်ကြီးစသော ထိုထိုကျမ်းများ တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ကြသည်။

ယင်းသို့ ဝိနည်းကိစ္စ နိဒါန်းသွယ်ရာ ဒေသသည် ဝေရဉ္စာဖြစ်၏။

မဇ္ဈိမ

မဇ္ဈိမတွင် ကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိမြို့၊ မာဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်တို့နာမည် ကြီးသကဲ့သို့၊ ငယ်မည် ဥဒယခေါ် ဝေရဉ္စာမြာဟုဏကြီး၏ ဝေရဉ္စာမြို့သည် လည်း နာမည်ကြီးလှ၏။ သာဝတ္ထိ၊ ရာဇဂြိုဟ်တို့လို အင်အားကြီးမားသော ကြောဇို နာမည်ကြီးခြင်းကားမဟုတ်၊ အကောက်မဲ့ အခွန်လွတ်မြို့ဖြစ်သော ကြောဉ် နာမည်ကြီးခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထိုခေတ် ထိုအခါက ပြည့်ဝမ်းပိုက်ဟု နိတိဆရာတို့က သတ်မှတ်အပ်သော ကုန်သည်တို့လောက တွင် ပို၍ နာမည်ကြီးသည်။ “ဝေရဉ္စာ” ဟူသောအမည်ကပင် “အကောက် ခွန်မဲ့မြို့” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

မြို့ကြီးတိုင်း၌ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း နယ်ခြား၊ ပယ်ခြား အဝင်တံခါးဝ များတွင် အကောက်ခွန်ဌာနများရှိကြ၏။ ယင်းဌာနများမှနေ၍ ကုန်သည် တို့၏ ဝင်လာသမျှသော ကုန်ပစ္စည်းများအပေါ်တွင် အခွန်ကောက်သည်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဆယ်ခိုင်တစ်ခိုင်ကောက်ယူ၏။ သို့သော် သာမန် ထက် ထူးကဲသော အကြောင်းရပ် ရှိလာလျှင်မူ အကောက်ခွန် ကိစ္စမှာ ရှုပ်ထွေးလာတတ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် မိမိနိုင်ငံတွင်ရှားပါး၍ လှူကြိုက်များသော ပစ္စည်းဖြစ် ခဲ့သော် အကောက်ခွန်နှုန်းသည် ဆယ်ခိုင်တစ်ခိုင်မျှမကတော့ပဲ၊ ရာနှုန်းပြည့် သို့မဟုတ် ရာနှုန်းပြည့်ထက် အလွန်ပင် ကောက်ယူသည်။ မိမိတို့ နိုင်ငံနှင့် မတည့်သော နိုင်ငံများမှ ရောက်လာသော ပစ္စည်းများအပေါ်တွင်လည်း အကောက်ခွန်အရာရှိ၏ သဘောထားအတိုင်း ကြီးမြင့်လာတတ်သည်။

ဤကိစ္စတွင် ရာဇဂြိုဟ်သည် နာမည်ကြီးဖြစ်၏။ ဂင်္ဂါမြစ် တစ်ဘက်ကမ်း စီတွင်ရှိ၍ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ်သော်လည်း အစဉ်လိုလို မသင့်မြတ်ကြသော ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ဝေသာလီတို့၏အကောက်ရုံးများသည် ဤကိစ္စအတွက် မကြာ ခဏ ပြဿနာတက်တတ်ကြသည်။

ဘုန်းပြိုင်၊ ဂုဏ်ပြိုင် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် သာဝတ္ထိတို့သည်လည်း ရှေးအခါကမူ နိုင်ငံအချင်းချင်း တည့်သည်ဟူ၍ မရှိလှပဲ တကျက်ကျက်တိုက်ခိုက်နေခဲ့ရာမှ အကောက်ခွန်ပြဿနာ ကြီးမားလှသည်။ ဘုရင်နှစ်ပါးလုံးပင် ဘုရားရှင်၏ ဒါယကာများဖြစ်လာသော အခါတွင်မှ မေတ္တာလမ်းခင်းသော ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ပြေလည်လာသည်။ သာဝတ္ထိမှ အနာထပိဏ်၊ ရာဇဂြိုဟ်မှ ဝိမလ-စသောကုန်သည်ကြီးတို့ ပွင့်လန်းလာကြရ သည်။

သာသနာပြု ဒေသစာရီထွက်ကြရမည်ဟူသော ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမ အရ၊ ဒေသစာရီထွက်ချီကြသော ရဟန်းတော်များအဖို့လည်း နယ်ခြား အကောက်ရုံးများကို ဖြတ်ကျော်ရပေရာ၊ ရှေးအခါကမူ၊ သပိတ်တစ်လုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်မျှဖြင့် ကြွချီခြင်း၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြွချီခြင်းတို့ဖြင့် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ရဟန်းတော်တို့ များပြား၍ သောကော ရောကောဖြစ်လာသောအခါ ကုန်သည်တို့ ပမာ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခြင်း၊ ရဟန်းဆိုလျှင် အကောက်ခွန်လွတ်လိမ့် မည်လားဟု ကုန်သည် ဒါယကာတို့၏ စေတမန်အဖြစ် ပစ္စည်းများနှင့် အတူ ဖြတ်ကျော်ခြင်းစသော အမှုကိစ္စတို့ ဖြစ်ပေါ်လာရာတွင် ပြဿနာ မျိုးစုံတက်ရသောကြောင့် နယ်ခြားဖြတ်ကျော်မှု၊ သို့မဟုတ် ကုန်းကင်း ရေကင်းများကို ဖြတ်ကျော်မှုနှင့် စပ်သော ဝိနည်း သိက္ခာ ပုဒ်တော်များ ပေါ်ပေါက်၍လာသည်။

ယင်းသို့လျှင် အကောက်ခွန်နှင့် စပ်သော ပြဿနာ မျိုးစုံတို့ ရှိခဲ့ရာမှ ဝေရဇ္ဇာကား ယင်းပြဿနာမျိုးစုံကို ကင်းဆိတ်စေသော မြို့ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကိုထောက်၍ ငယ်မည် ဥဒယခေါ် ဝေရဇ္ဇာပြာဟ္မဏကြီး ဟူသည် လောဘနည်း၍ သဘောထား ပြေပြစ်သူဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချနိုင် သည်။

နဋ္ဌေရ နောက်တစ်ကြောင်းမှာလည်း ဝေရဇ္ဇာ မြို့သည် ဆက်ဆံမှု ကောင်း၍ ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ အခင်းအကျင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော မြို့အဖြစ် ကျော်ကြားသည်။ လှပဆိတ်ငြိမ်သော နတ်ကွန်းနတ်နန်းတို့များစွာရှိသည်။ ရေလမ်း ကုန်းလမ်းသာယာသည်။ လမ်းကြီးလမ်းငယ်တို့ ဖြောင့်ဖြူးသည်။ ကုန်သည်တို့ ကူးလူးပျော်မွေ့ရာ မြို့ဖြစ်၍ စည်ပင်ဝပြောသောမြို့ဖြစ်သည့်

အတိုင်း လူမျိုးစုံသည်။ အထူးသဖြင့် ဝေရဉ္စာ၏ အလှအပကိုကျော်ကြား
စေသောအရာမှာ တမာပင် ထန်းပင်များဖြစ်ပေသည်။

တမာတို့သည် ဝေရဉ္စာတွင် ပေါများလှ၏။ ပေါများသော တမာပင်
များကို ပစ္စလက္ခတ်မထားဘဲ ဝေရဉ္စာသားတို့က စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးမွေးမြူ
ကြသည်။ ဖြောင့်ဖြူးသောလမ်းမကြီးများ၏ နံဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင်
အုပ်ဆိုင် ညီညာသော တမာတန်းကြီးများကို ရှုမဆုံးတွေ့မြင်ကြရသည်။
အိမ်တိုင်း လိုလိုတွင် တမာပင်ရှိ၍ အိမ်ကြီးများစွာတွင် တမာပင်များကို
ဝိုင်းခတ်စိုက်ပျိုးကာ ဂရုတစိုက် ပြုပြင်ထားကြ၏။ သို့ဖြင့် ဝေရဉ္စာကို
တမာမြို့တော်ဟုပင်ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။

တမာသည် ပင်လတ်မျိုးဖြစ်၍ ပန်းမျိုးအဖြစ် ဝေဂါဟာရ မတပ်သော်
လည်း ပင်လတ်အရွယ်တွင်ပြုပြင်ခဲ့ပါသော် ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကဲ့သို့ ဝိုင်း
ဝိုက်လှပ၏။ အရွက်စိပ်၍ ထီးဝန်းကဲ့သို့ အုပ်ဆိုင်ကာ အေးမြသော အရိပ်
ကို ပေး၏။ တမာနံ့သည်၊ ဇလပ်၊ ခတ္တာ၊ နှင်းဆီ၊ စံပယ်တို့ကဲ့သို့ မမွှေး
သော်လည်း သူ၏အနံ့မှာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ တသင်းသင်းကြောင့် ဆေးနံ့ ဟူ၍
ပင် သတ်မှတ်သည်။ မှန်၏။ တမာသည် ဆေးပင်ဖြစ်၍ ကျန်းမာရေး အတွက်
နေရာများစွာတွင် အသုံးဝင်သည်။ နံနက်ခင်းညနေခင်းများ၌ ဖြောင့်ဖြူး
သော လမ်းတွင် တမာပင် တမာအုပ်တို့အောက်၌ လမ်းလျှောက် ရခြင်း
ဆေးနွေးရခြင်းတို့မှာ ကြီးမားသော ရသတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဝေရဉ္စာတွင် ယင်းသို့ တမာတို့စည်ပင်ရာ၌ ပေါများသောကြောင့်သာ
မဟုတ်၊ စည်ပင်ဖို့ရန် အကြောင်းတစ်ရပ်ရှိသည်။ ယင်းသည်ကား တမာပင်
သည် ပင်လတ်မျိုးဟုဆိုသော်လည်း ညောင်ပင်အလား ကြီးမားသောတမာ
ပင်ကြီးများသည်လည်း တချို့တလေ ရှိခဲ့ပေရာ ဝေရဉ္စာမြို့အစွန် တမာ
လမ်းမကြီးထိပ်ရှိ နတ်ကွန်းများရှိရာ တမာအုပ်ကြီးအတွင်း၌ ညောင်ပင်
ထီးဝန်းအလား ကြီးမားလှစွာသော တမာပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိနေ၏။ ယင်း
တမာပင်ကြီးသည် နုဋေရာ မည်သော နတ်မင်းကြီး၏ အုပ်စိုး နေထိုင်ရာ
အပင်ဖြစ်၍ တမာ မြို့တော်သားဖြစ်သော ဝေရဉ္စာသားတို့က နုဋေရာနတ်
မင်းကြီးအတွက် နတ်ကွန်းကြီးတစ်ဆောင် ထီးထီးမားမား ပြုလုပ်ကိုးကွယ်
ထားကြသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဒွါဒသမ - ဆယ်နှစ်ဝါမြောက် ဝါတော်ကပ်လု ဆဲဆဲ
အချိန်၌ နောက်ပါ နံသာကော်ဂါးရာနှင့်အတူ ယင်းဝေရဉ္စာမြို့၊ ယင်း

နဋ္ဌေရု တမာပင်ကြီးလျှင် အခြေခံရှိသော နတ်ကွန်းများတည်ရှိရာ တမာ အုပ်၌ သာသနာတော် ပြုစုရန်အတွက် ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော်မူပါ သတည်း။

ဒေသစာရီ

ဘုရားရှင် ဒေသစာရီကြွချီတော်မူသည်ဆိုရာ၌ နောက်တော်ပါ သံဃာ တော် ထောင်-သောင်း၊ မကတို့နှင့် အကြွချီကြီးကြွချီတော်မူ သည်လည်း ရှိ၏။ သံဃာတော်လေးငါးရာဖြင့် ကြွချီသည်လည်းရှိ၏။ နောက်တော်ပါ အလုပ်အကျွေး သံဃာတစ်ပါးနှင့် နှစ်ပါးတည်း ကြွချီ သည် လည်း ရှိ၍ နောက်တော်မပါ တစ်ပါးတည်း ကြွချီတော်မူသည်လည်းရှိ၏။

တစ်ဖန်၊ သံဃာများနှင့် ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူတော့မည် ဆိုလျှင် နောက်တော်ပါအဖြစ် သံဃာအားလုံး၊ သို့မဟုတ် သံဃာဘယ်နှစ်ပါးဖြင့် အဘယ်ပုံကြွချီမည်ဟု အရှင်အာနန္ဒာ စသော အလုပ်အကျွေးများ၊ အရှင် မဟာပန္နက စသော သံဃာ့ အကျိုးတော်ဆောင်များသို့ မိန့်တော်မူကာ၊ ယင်းအလုပ်အကျွေးတို့က ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်း စီစဉ်ပင့်ခေါ်၍ ကြွချီတော်မူသည်။ ဘုရားရှင်ကြွချီမည်ဆိုတိုင်း တပည့်သံဃာတော်တို့အဖို့ လိုက်လိုသည်ဆိုကာ လိုက်ပါနိုင်ကြသည်မဟုတ်ပေ။

အကြောင်းမူကား ဒေသစာရီတစ်ခုအတွက် ဘုရားရှင် ရည်မှန်းတော်မူ အပ်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ရှိမြဲဖြစ်၏။ ဒေသစာရီကြွချီခြင်းဖြင့် ကယ်ချွတ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကယ်ချွတ်ရမည့်အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဘုရားရှင်သာလျှင်သိတော် မူ၍ ယင်းသို့အစီအစဉ်လုပ်ရသည်။

အချို့ ဒေသစာရီသည် ကောင်းကပ် ခရီးဖြင့်သာ ကြွချီရမည်ဖြစ်၍ အရိယာဈာန်ရှင် တပည့်တို့ကိုသာခေါ်ဆောင်သည်။ အရှင်ကောဠိဒါယိ အဖွဲ့ အဆို ကောင်းလှသောကြောင့် တော၏ သာယာပုံနှင့် ဝိဝေက၊ တောသက်တောနံ့၊ အရသာခံရန်အတွက် လိုအပ်သော ပြည်တော်ပြန် ကပိ လဝတ်သို့ ကြွချီတော်မူသည့်ခရီးမျိုး၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ညီထွေး အရှင် ရေဝတသာမဏလေး၏ တရားစွမ်းပကားကို တပည့်သံဃာတို့ အားကျရန် အတွက် ချီးမြှောက် ကြွချီတော်မူသော တောလမ်းခရီးမျိုးတို့၌ အရိယာ ပုထုဇဉ်မရွေး သံဃာအားလုံးကို နောက်တော်ပါအဖြစ် ခေါ်ဆောင်ကြွချီ တော်မူသော်လည်း အာဠာဝကတို့လို ဘီလူးကြမ်း၊ အင်္ဂုလိမာလတို့လို လူ

ကြမ်းများကို ကယ်ချွတ်ရန်အတွက်မူ မည်သည့်တပည့်ကိုမျှနောက်တော်ပါ အဖြစ် ခေါ်၍မဖြစ်နိုင်ပေ။

ယခုဝေရဉ္စာဒေသစာရီတွင်လည်း အနာဂတံဉာဏ်တော်အရှင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်အဖို့ မဝေးလှသော အနာဂတ်ကိစ္စများအတွက် ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်ရှိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် လကျော်တော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ လက်ဝဲတော်ရံ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာနိစသော အရိယာ တပည့်ကြီးများ အပါအဝင် သံဃာတော်ငါးရာကိုသာ နောက်တော်ပါအဖြစ်ခေါ်တော်မူခဲ့၏။ ယင်းသံဃာတော်တို့အနက် အနိမ့်ဆုံးသောသံဃာမှာ အရိယာသောတာပန် ပင် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား အရိယာတပည့်များမှသာလျှင် လောကဓံ၏ဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ကြလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား ဝေရဉ္စာတွင် မိမိနှင့် တကွ တပည့်သံဃာအားလုံးပင် ဆွမ်းရေးအခက်အခဲတွေ့ကြလိမ့်မည်။ တပည့်ကြီး သာရိပုတ္တရာက ဝိနည်းအာဏာတော် ပညတ်သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း လျှောက် ထားခြင်းဖြင့် အနာဂတ်သာသနာတော်အတွက် ဝိနည်းတံခါးကြီးပွင့်လန်း လာလိမ့်မည်။

မှန်ပါလေ၏။ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်ငါးရာ ကြွချီတော်မူလာချိန် တွင်မှ သာယာစည်ပင်လှသော ဝေရဉ္စာမှာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်ငတ် ပြတ်နေကြသည့်အချိန်ဖြစ်ပါသတည်း။

ဆွမ်းအခက်

သာသနာတော်တွင် ရဟန်းတော်တို့အဖို့ တစ်ဝမ်း တစ်ခါး မျှသော အစာအာဟာရဆိုသည်မှာ ခက်ခဲ ပျသော အလုပ်မဟုတ်၊ ဤကိစ္စအတွက် ဘုရားရှင်၏ အစီအစဉ်မှာ အံ့ဖွယ် ကောင်းမွန်လှ၏။ ရဟန်းဖြစ်သည် ဆို ကတည်းက မာန်မာန ဟူသမျှကို ချိုးနှိမ်လှာခဲ့သော အကြင်ရဟန်း သာ မဏေတို့၏လက်တွင်းသို့ သပိတ်ခေါ် အလှူခံခွက်တစ်လုံးကို ထည့်ပေးလိုက် သည်။ နေရာတကာမှာ လူတို့အိမ်များရှိကြသည်။ မိမိ၏ သလုံးမျဉ်းခေါင်း လျှင် အရင်းတည်ကာ အိမ်စဉ်လျှောက်၍ ဆွမ်းခံ တောင်းစားပေတော့။ အဘယ်မျှ ဆင်းရဲသောအိမ်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ သဒ္ဓါတရားရှိခဲ့ပါသော် တစ်ဇွန်းတစ်ယောက်မမျှလောက်တော့ ပေးလှူနိုင်၏။ သင်္ကန်းကို သေသပ်

စွာရုံ၊ ဖိနပ်မစီး၊ မျက်လွှာကိုချ၊ ဣန္ဒြေရရ တောင်းခံလာသောရဟန်းအား အများအားဖြင့် သဒ္ဓါရှိကြပါလိမ့်မည်။ ဆယ်အိမ်၊ ဆယ့်ငါးအိမ်မျှတောင်း ခံပြီးသည်ဆိုလျှင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလုံလောက်ပါပြီ။

သို့ရာတွင် ယနေ့ ဝေရဉ္စာအဖို့တွင်မူ၊ သဒ္ဓါတရား ရှိကြသော်လည်း ယင်းတစ်ဖွဲ့တစ်ယောက်မ ဆိုသည်ကပင် အခက်ကြီးခက်နေရတော့သည်။ လောင်းလှူနိုင်သူအချို့ ရှိသော်လည်း ဆွမ်းတော်ထား၍ ဝမ်းတော်မှအနိုင် နိုင် ဆိုသကဲ့သို့ မလောင်းလှူနိုင်သူက များနေသည်။ သံဃာအင်အားလည်း မသေးလှ၊ ငါးရာအတိရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရလာသမျှကလေးများကို မျှတ ဘုဉ်းပေးကြရသည်။

ကိစ္စမရှိ။ အရိယာတို့အဖို့ ပီတိဘက္ခာအဘဿာမ ဟူသော လမ်းညွှန် ချက်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော့၊ အလျဉ်းမသင့်၍ ဆွမ်းမရခဲ့ပါသော်၊ ယနေ့ အဖို့ တရားပီတိ တည်းဟူသော အာဟာရဖြင့်သာ မျှတကြပါစို့ ဟူ၍ ဖြစ် သည်။ မှန်၏။ တရားတည်းဟူသော စိတ္တဇပီတိသည် အာဟာရအဖြစ် ခုနစ် ရက်မျှအထိ ထိန်းနိုင်သည်ကို သမာပတ်အရှင်များဖြစ်သည့်အတိုင်း သိထား ကြပြီး ဖြစ်သည်။

အခြားပစ္စည်းများ အဘယ်မျှ စည်ပင် ပေါများပါသည်ဆိုစေ၊ သဗ္ဗေ သတ္တာ အာဟာရ- ဌိယိကာ- သတ္တဝါ မှန်သမျှသည် အာဟာရတုတ်သာ တည်သည်ဆိုသည့်အတိုင်း ကောက်စပါးသီးနှံ ရေမိုး တည်းဟူသော အာ ဟာရသည်သာ အဓိကဖြစ်သည်။ ကောက်စပါး သီးနှံကို မိုးနှင့် မြေကြီးက ပေးသည်။ သတ္တဝါတို့အတွက် မိုးသည်အဖန်တုတ်၍ မြေသည် အမိနှင့်တူ၏။ မိုးကောင်းစွာရွာ၍ မြေတွင် သီးနှံတို့ဖြစ်ထွန်းမှ သတ္တဝါ သားမြေးတို့အဖို့ ဝဝလင်လင် စားသုံးကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးပညာရှိသည် သမ္မာ ဒေဝေါ ပဝဿတု-မိုးကောင်းစွာရွာပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းဆုယူ ပြုခဲ့ကြသည်။

ခက်သည်မှာ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးလာသောအချိန်တွင် ဝေရဉ္စာသည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဆိုသလို နှစ်ချင်းဆက်၍ပင် မိုးကောင်းစွာ မရွာသော ကြောင့် အစာရေစာရှားပါးနေသည်။ မြို့စားကြီး ဝေရဉ္စာတို့လို သူဌေး ဂုဏ်ကြီးရှင်တို့အဖို့ လှည့်ပတ်စေ့ဖန်နိုင်သောမနေအင်အားကြောင့် မထောင်း

တာလှသော်လည်း မြို့သူ-မြို့သားဆင်းရဲသားတို့အဖို့မူ အစာအတွက် အခက်ကြီး ကြုံနေကြရခိုက်ဖြစ်သည်။

ဝေ ရ ဉာ မြို့ စား ကြီး

ထိုအချိန်တွင်ပင် ရှင်ဂေါတမနှင့် သူ့ တပည့်များသည် မိမိတို့ဝေရဉာ သို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးလျက်ရှိနေကြသည်ဟူသောသတင်းမှာ မြို့စားကြီး ဝေရဉာ ကြားသိလာ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဘုရားရှင်၏ သတင်းများကို မြို့စားကြီး ဝေရဉာအဖို့ အဝေးကြားအဖြစ် ကြားသိလာခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကပိလ ဝတ်မှ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ဘုရင်အဖြစ်မှ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုပင်စွန့်လွှတ်၍ တောထွက် ခဲ့သည်။ အမျိုး သန့်သည်။ ပညာ ကြီးသည်။ ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်သုံးပြီးနောက် ဘုရားဖြစ်လာသည်။ ဘုရားဟူ၍ ဝန်ခံလာသည်။ ဘာသာတစ်ပါးဖြစ်၍ မိမိတို့က ဘုရားဟူ၍ ဝန်မခံနိုင်သေး သော်လည်း သူ့ သတင်းကောင်းများမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မွှေးပျံ့ကြီးမားလှ သည်။ ဗိမ္ဗိသာရ၊ ကောသလ စသော ဘုရင်များပင်လျှင် သူ့ ထံခံ ညောင်း ရှိကျိုး ကိုးကွယ်လာကြသည်။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ သည် စသော-စသော သတင်းကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ သူ-ယခု မိမိတို့မြို့သို့ ရောက်လာသည်ဆိုပါကလား။

ဘုရားရှင်သာသနာတော်ပေါ်ထွန်းလာသည်ဆိုကတည်းက ရှင်ဂေါတမ ကို မလိုလားသော မိမိဘက်သား ပညာရှိမိတ်ဆွေများထံမှ ရှုတ်ချပြောဆို သံများတို့လည်း ကြားခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် တရားအချက်နှင့် ပတ်သက်၍သာ ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်၍ ရှင်ဂေါတမ၏ အကျင့်သီလနှင့် ပတ်သက်ရာ၌ကား မကြည်ညိုနိုင်ကားမှရှိစေ၊ ရှုတ်ချစကားဟူ၍ သရိုးသယံ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကြားခဲ့ရ။

မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုးဆိုသကဲ့သို့ မိမိဘက်ကိုချီးမြှောက်၍ သူတစ်ပါး ဘက်ကို နှိပ်နယ်ရှုတ်ချခြင်းဆိုသည်မှာ လူသာမန်ယေဘုယျတို့၏ သဘော ထားဖြစ်၏။ ပညာရှိအမည်ခံသူများပင်လျှင် ဤကိစ္စတွင် လူယေဘုယျတို့နှင့် တန်းတူဖြစ်၏။

ဝေရဉာ ပြာဟူဏကြီးကား ယင်းသို့မဟုတ်၊ အကြောင်းအရာ တစ်ခု ရလာလျှင် နှိုင်းနှိုင်း ချိန်ချိန် သုခမိန် ဆိုသည့်အတိုင်း သင့် မသင့်-လျော်

မလျော်ကို ဝေဖန်နှိုင်းချိန်တတ်သူဖြစ်သည်။ ပညာကြီး၍ ပြင်ပလောကတွင်
တေဝိဇ္ဇာဆရာကြီးတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကျော်ကြားသူဖြစ်သည်။ ပညာမျှသာ
မဟုတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ တပည့်တပန်း အခြံအရံတို့လည်း ပေါ်များလှသည်။
သို့သော် အသက်အရွယ်မူကား တတိယအရွယ် ရှစ်ဆယ်ကျော်၍ ကြီးရင့်
လှပေပြီ။

ဘုရင့်နန်းတော်များတွင် ဘုရင့်နှင့် နိုင်ငံတော်က အသိအမှတ်ပြုသော
ဗြာဟ္မဇာလ၊ ဇာဏုဿောဏီ၊ စက် စသော အတိုင်ပင်ခံ ပညာရှိကြီးများ
ရှိသကဲ့သို့ ပြင်ပလောကတွင်လည်း လူအများကပင် အသိအမှတ်ပြုသော
ဝေရဉ္ဇာအပါအဝင် ပညာရှိကြီးများရှိကြ၏။ သူတို့ တေဝိဇ္ဇာဟူသည်ကား
ပုဗ္ဗနိဝါသ စသော ဘုရားရှင်၏ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ တေဝိဇ္ဇာမျိုးကားမဟုတ်၊
ဗေဒင်သုံးပုံ သူတို့ပိဋကဆိုင်ရာတွင် ကျမ်းကျင်သူများပင်ဖြစ်သည်။

အနတ္တဝါဒ ဟူသည်

မိမိတို့မြို့သို့ ရှင်ဂေါတမ ရောက်လာသည်ဆိုသောအခါ မခေါ်ပင့်ချေ၊
ကြုံတုန်းကြုံခိုက် တွေ့မြင်ချင်လာသည်။ တွေ့မြင်လိုသည်ဆိုသည်ထက် တရား
ဆိုင်ရာ အယူအဆများကို ဆွေးနွေးလိုသောစိတ်က ပို၍များ၏။ အကြောင်း
မှာ ရှင်ဂေါတမ၏ အနတ္တဝါဒ ဆိုသည်မှာ အသက်အဆန်းကြီး ဖြစ်ရာ၊
ရှေးထုံးစဉ်က မိမိတို့ ဗြာဟ္မဏများ၏ အတ္တဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး
ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူဖြူလျှင် ငါမဲ ဆိုသကဲ့သို့ အကြောင်းမဲ့ ဆန့်ကျင်ခြင်းကား
မဟုတ်တန်ရာ။ အကြောင်းမှာ သူ့ အနတ္တဝါဒနောက်သို့ ကောက်ကောက်
ပါအောင် လိုက်ပါလျက်ရှိနေကြသော ပညာရှိများစွာကို တွေ့မြင်ကြားသိ
နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုတလောတွင်မူ ဘုရင့်တေဝိဇ္ဇာဆရာကြီး
များပင်လျှင် ရှင်ဂေါတမ ဝါဒ နောက်သို့ လိုက်ပါကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း
အံ့ဘနန်း ကြားသိနေရသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဂေါတမနှင့်ဆွေးနွေးရသော်
ကောင်းလေစွာဟု ဆန္ဒထက်သန်လာသည်။ တစ်ကြောင်းမှာလည်း သက်ကြီး
ရွယ်အိုများ၊ အထူးသဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုပညာရှိသူများဟူသည် ဆွေးနွေး
ဖော်လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် မိမိကြားသိရသော သတင်းမှန်မမှန်ကို အတည်ပြုလိုသဖြင့် အနီးရှိ တပည့်တစ်ဦးအား “ရှင်ကြီးဂေါတမဟာ ငါတို့မြို့မှာ လာရောက် သီတင်းသုံးနေတယ်လို့ ကြားရပါကလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ ရောက်နေတာ နှစ်ရက်သုံးရက်တောင်ရှိသွားပါပြီ။ ရှင်ဂေါတမတွင် မကပါဘူး နောက်ပါသံဃာငါးရာတို့လဲ လိုက်ပါလာကြ တယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ သီတင်းသုံးကြသလဲ”

“နဋ္ဌေရုမှာပါ ဆရာ”

“နဋ္ဌေရုဆိုတော့ သွားလာရေး လွယ်ကူတာပေါ့ကွာ။ မြို့သူမြို့သား တွေက ဂရုစိုက်ကြရဲ့လား”

“ဂရုစိုက်ကြပါတယ်၊ ရှင်ဂေါတမထံမှာ ပရိသတ်ပြတ်တယ်လို့ မရှိလှ ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် နံနက်ခင်း ညနေခင်းများမှာ ပိုပြီးစည်ကားပါတယ် ဆရာ”

“ငါတို့မြို့မှာ ခုတလော အစာရေစာ အခက်အခဲရှိနေတယ်ဆိုပါလား၊ ရှင်ဂေါတမဟာ တစ်ပါးတည်း မဟုတ်ပဲ နောက်ပါ ငါးရာနဲ့ ဆိုတော့ ဆွမ်းကွမ်းအခက်အခဲများ ရှိနေမလား မသိဘူး”

“ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်ဆရာ၊ နို့ပေမယ့် မြို့သူ မြို့သားတွေ ကတော့ အင်မတန် ဂရုစိုက်ကြပါတယ်”

“ဘာသာတစ်ပါးဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာရောက်လာတဲ့ အာဂန္တု ညွှန်သည်ဆိုတော့ အစာရေစာရော နေရာထိုင်ခင်းပါ ငါတို့ဝတ္တရားကျေပွန် ဖို့လိုပေလိမ့်မယ်”

“ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ကသာ ဂရုစိုက်မယ်ဆိုရင် အင်မတန် လျော်ကန် သင့်မြတ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“ဒီကိစ္စကို တွေ့ကြတော့မှဘဲ လိုအပ်သလို စီမံကြတာပေါ့ကွာ၊ နို့နေပါ ဦးကွ၊ ရှင်ဂေါတမမှာ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတစ်ဦးဆိုပေမင့် အသက် အရွယ် က တော့ ငယ်ငယ်ရှိသေးဆိုပါကလား”

“မှန်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်လေ့လာမှတ်သား ထားသလောက် အစီရင်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀- လောက်က ရှင်ဂေါ

တမဖြစ်လာမယ့် သိဒ္ဓတ်မင်းသားဟာ အသက် ၂၉ နှစ်မှာ တောထွက်၊ သူတောထွက်တဲ့ ဥရုဂေလမှာခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် တရားကျင့်သုံးပြီး ဂိုဏ်း ဆရာကြီးဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့ အခုဆိုရင် လေးဆယ်ကျော် လောက်ရှိပါ လိမ့်မယ် ဆရာ”

“အေး-အေး၊ ငါသတိရပြီ။လေးဆယ်ကျော်မဟုတ်ဖူးကွာ၊ လေးဆယ် ခုနှစ်နှစ်၊ ငါးဆယ်တွင်းဆိုပါတော့ကွာ၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်အဖို့ ငါး ဆယ်တွင်းဆိုတာ ဒုတိယအရွယ်မျှသာရှိသေးလို့ အင်မတန်နေလို့ကောင်း သေးတဲ့ အရွယ်ပေါ့ကွာ။ တို့အသက်နဲ့ နှိုင်းစာရင်တော့ အများကြီး ငယ် သေးသပေါ့၊နို့ ပေမယ် သူက ဧည့်သည်၊ ကိုယ်က အိမ်ရှင်လို ဖြစ်နေလေ တော့ ကိုယ့်အောက်ငယ်ရွယ်သေးသူဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ကပဲ သွားပြီး တွေ့ လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ ’

“လျော်ကန်ကြောင်းပါ ဆရာကြီး”

“ညနေကို ရထားအသင့်ပြင်ထားဟေ့၊ နုဋ္ဌေရုဘက်ကို မရောက်တာလဲ အတော်ကြာသွားပြီ”

“ကောင်းလှပါပြီ ဆရာကြီး”

ရောက်ဆဲသက်တန်းကို သုံးပုံ ပုံ၍ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်၊တတိယ အရွယ်ဟုသတ်မှတ်၏။ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှာ ရာတန်းဖြစ်၍ ဘုရားရှင် အဖို့ ဒုတိယအရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ဗြာဟ္မဏတို့အဖို့ ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်းမှ မွေးသည်၊ပါးစပ်မှ မွေးသည်၊ ရင်မှမွေးသည်၊ ဝမ်းပိုက်မှ မွေးသည်၊ခြေထောက်ဖျားတို့မှ မွေးသည် စသည် ဖြင့်အမျိုးအနွယ်ကို ခွဲခြားသိမှတ်ခြင်းသည် အရေးကြီး သကဲ့သို့ အသက် အရွယ်ကြီးသည် ငယ်သည်ကလည်း အရေးကြီးသည်။

အဘိဝါဒန ကိစ္စ

ကြီးသူကို ငယ်သူက ရှိခိုးရမည်၊ ရှိသေလေးစားရမည်။ အဘိဝါဒန သီလိဿ နိစ္စုံဝုဗ္ဗစာယိနော စသော ယဉ်ကျေးမှု စည်းကမ်းမှာ မှိုင်းမှုန် ပြာရီကပင် ရှိနေခဲ့သည်။

ဤကိစ္စတွင် အခြားပြောဟူကများထက် ဘုရားရှင်၏ အမျိုးအနွယ် ဖြစ်သော သာကီဝင်များက ပို၍ အရေးကြီး၏။ မျိုးစွဲနွယ်စွဲတွင် သရဖူဆောင်းသည်။ ဘုရားရှင်သည် ကပိလဝတ်သို့ပြည်တော်ဝင်ပထမအခေါက်၌ ရဟန်းပင်ဖြစ်မချည်း ငါတို့တူသား အရွယ်မျှကို ရှိမခိုးနိုင် အရို အသေမပေးနိုင်ဟု ဆိုကာ ကြံဆိုပုံ၌ ဘုရားရှင်ထက် အသက်ကြီးသော သာကီဝင်တို့ ရှောင်၍နေခဲ့ကြသည်။

မျိုးစွဲ နွယ်စွဲဟူသည် ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးဟု ရှိသလောက်တော့ ရှိရမည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အမျိုးစွဲကြီး သဲလွန်းသောအခါ လူ့လောကကို ဖျက်ဆီးသော မာနတံခွန်ထူရာသို့ ရောက်သွားတော့သဖြင့် လောကရေးရာ သံသရာရေးပါ ပျက်ရတော့သည်။

ချင်ချင်ချင်-ဟု ချင်ခြင်းထပ်ကာ တပ်မက်မှုတဏှာ၊ မျိုးစွဲရိုးစွဲ၊ ပစ္စည်းစွဲ၊ ဂုဏ်စွဲ စသည်ဖြင့်ကြီးမြင့်သူတို့၏မာန၊ ငါ့အယူမှအမှန်ဟု လိပ်ခဲတည်းလည်း အစွဲကြီးတစ်ဖက်တည်း စွဲလေ့ရှိသော ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော နယ်ချဲ့အောက်ဆွဲတရားများကို လုံးဝ စွန့်ပယ်ပြီးသောဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော လူ့လောက၏အပျက်တရားဆိုးများကို ကျူးပင်ခုတ်ကျူးငုတ်မကျန် ပယ်လှန်ပြီးသော ဘုရားရှင်က သပိတ်ခေါ် အတောင်းခွက်ကြီးကိုကိုင်၍ မြို့လယ်တွင် ဆွမ်းခံ၍ ပြလိုက်သောအခါ မျိုးစွဲတကာတို့၏ထိပ်တင် ဖခင်ဘုရင်ကြီး ဆတ်ဆတ်ခါ၍ သွားရှာ၏။ သို့ရာတွင် ဆွမ်းခံမှု၏ ကောင်းကျိုးတရားကို ဟောလိုက်ပြန်တော့လည်း ဘုရားရှင်၏ ဖခင်ပြီပြီ အလွယ်ပင်ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်၍ တော်ပါသေး၏။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ၊ ရှေ့ပြည်တော်သို့)

မြို့စားကြီး ဝေရဇ္ဇာကလည်း ဘုရားရှင်၏ အံ့မခန်း ဂုဏ်တော်သတင်းများကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင်က သွားချင်နေသည်ကို တပည့်နှင့် အဆင်ပြေအောင် ဧည့်သည်လေးဘာလေးနှင့် ဆင်ခြေဝင်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် မိမိကသွားရုံသာသွား၍ တွေ့ကြသောအခါတွင်မူ ဘုရားရှင်ကငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် ပညာရှိပီပီ သူ့ကို ခရီးဦး ကြိုဆို အရိုအသေပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ထားသည်။ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်ကား မကိုက်ပါလေ။

ရှေ့တော်မှောက်သို့

မြို့စားကြီးသည် တွေ့ချင်လွန်း၍ သာလာရောက်ရသော်လည်း သက်ရွယ်ကြီးရင့်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပြင်ပသို့ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင်းမှာသာ အနေများ၍ စီမံစရာ ရှိသမျှကို စီမံခန့်ခွဲသည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် မှာနာမည်ကြီးလှသော အရှင်ဂေါတမနှင့်တွေ့ဆုံရန်ဟု မြို့ပြင် တမာပင်လမ်းအတိုင်း နုဠေရုဆီသို့ တပည့်အခြံအရံဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

နယုန်အကူး၊ ဝါဆိုဦးသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း မိုးရိပ်မိုးဆင်ကို မတွေ့ရ။ စင်စစ်သော် ယမန်နှစ်လောက်ကပင် စတင်၍ မိုးခေါင်ကာ ဝေရဉ္စာ တွင် အစာရေစာ ရှားပါးငတ်ပြတ်လျက်ရှိနေပြီကို မြို့စားကြီးသိကောင်းမှ သိမည်။

နုဠေရုနတ်ကွန်းအနီးသို့ ရောက်သော် သတ် မှတ် အပ် သော နေ ရာ ဌ ရထားကိုရပ်၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးမည်ဟု ထင်ရသော နတ်ကွန်းများဆီသို့ တပည့်အခြံအရံဖြင့် ကြားရွားစွာ လျှောက်ခဲ့သည်။ တပည့်သံဃာ ငါးရာ ပါရှိသည်ဟု ကြားရ၏။ သို့ရာတွင် ညနေခင်း ခြေခင်း လက်ခင်း သာသောအချိန်ဖြစ်၍ စကားသံ ဆူညံကြွက်စီဝေ၍ မည်သည့် အသံမျှ မကြားရသောကြောင့် မြို့စားကြီး အံ့ဩသည်။

“တပည့်ရဲ့၊ ရှင်ဂေါတမ ရှိနေတာ ဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်၊ ဘာသံမှလဲ မကြားရပါလား”

“ရိုပိတယ်ဆရာ၊ ရှင်ဂေါတမနဲ့ သူ့ တပည့်များဟာ ဒီလိုပဲ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ရှေ့ကိုသာ ကြွပါ၊ ရှင်ဂေါတမနဲ့ တွေ့ရမှာ အမှန်ပါ”

ရှေ့သို့ အတန်ငယ်သွား၍ ရဟန်းတစ်ပါး၏ အရိပ်အရောင်ကို တွေ့ရသောအခါ၊ မြို့စားကြီးက ရဟန်းတော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ရှင်ဂေါတမ ရိုပိရဲ့လားကိုယ်တော်၊ ရှင်ဂေါတမနဲ့ တွေ့ဆုံရအောင် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာတာပါ” ဟု မေးမြန်းလိုက်သောအခါ ရဟန်းတော်က ပင်ရင်းဖြစ်သော နုဠေရု တမာပင်ကြီးအရင်းဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ‘ရိုပိတယ်ဒကာကြီး ဘုရားရှင်ဟာ ဟောဟို တမာပင်ကြီးအရင်းမှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေပါတယ်၊ နောက်ပါးက ရဟန်းအခြံအရံတို့ရဲ့ရှေ့မှာ နေသူဟာ ဘုရားရှင်ပါပဲ’ ဟု ညွှန်ကြားသည်။

လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ သံဃာတော်အခြံအရံတို့ရှေ့တွင် ထူးကဲစွာ ထိုင်၍နေသောဘုရားရှင်ကို တွေ့မြင်ရပေပြီ။ မသိသူချင်း တွေ့ဆုံကြရာ၌ အများအားဖြင့် မျက်စိအာရုံသည် ပဓာနဖြစ်ရာ၌ မြို့စားကြီးအဖို့ ဘုရားရှင်အား လှမ်းမြင် တွေ့ဆုံလိုက်ရသောအခါ၊ ရှင်ဂေါတမ ဟူသည်ကား အမှန်ပင် ထူးခြားကဲ့ပြားလှသော ရုပ်လက္ခဏာပိုင်ရှင်၊ တရားရှင်၊ ပညာရှင် ဆန်လှစွာသော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ပါတကားဟု စိတ်ဘွင်းမှ အံ့ဩ ချီးကျူး လိုက်ပေသည်။

တပည့်ရဟန်းများသည် ဘုရားရှင် ဝဲယာနှင့် နောက်တော်ပါးကခြံရံ၍ ထိုင်နေကြသည်။ ကျောက်တိုင်ကျောက်ရုပ်များအလားပင် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ရှေ့မြင်ကွင်းတွင် မည်သူမျှ မရှိသဖြင့် မြို့စားကြီး ကြွားရွားစွာ ဝင်ရောက်လာသည်ကို ရှင်ဂေါတမ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်နိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ပုံစံအားဖြင့် မြို့စားကြီးရောက်ရှိလာမည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် မိမိ ရောက်ရှိလာသည်ကို ရှင်ဂေါတမသည် နေရာမှ ထကာ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အာလာပ သလ္လာပစကား လောက်မျှ မပြောဆိုပဲ ကျောက်ရုပ်ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ ထိုင်နေကာ ဣန္ဒြေရလွန်းနေသည်မှာ တစ်နေရာရာမှ မိမိကြားသိထားချက်နှင့်တော့ကိုက်ညီနေပါပေတကား၊ ပညာရှိ မဆန်လေစွတကားဟု စဉ်းစားကာ မျက်နှာညှိသည်။ မောင့်သက်သက်နိုင်သည်။

အကယ်ဆိုသော်မိမိသည် ဤမြို့တွင် နေ-လို လ-လိုထင်ရှားသောမြို့စားလည်းဖြစ်။ အသက်အရွယ်လည်းကြီးရင့်၏။ သူလိုပင် တပည့်တပန်း တို့လည်း များပြားသူဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် မိမိအား သာမန်မျှမက၊ ဖက်လဲ့ တကင်းပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုဆိုသင့်သည်။ ရှင်ဂေါတမ ဟူသည် နာမည်ကြီးသော်လည်း တကယ်မာနရှင်ပေတကား၊ လဲ့မှားသောမာနရှင်ပါတကား၊ ပညာရှိချင်းဆို၍ ယနေ့ညနေခင်းအဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆွေးနွေးရန် လာရောက်ခဲ့ပါသည်ကို ယခုတော့ဖြင့် မိမိထင်မြင် မျော်လင့်ချက်တွေပျက်စီးကုန်ပါပေတကားဟု စဉ်းစားသည်။

သို့ရာတွင် မိမိက ဆတ်ဆော့၍ သူ့ ထံလာရောက်မိခဲ့ပြီကို လှည့်ပြန်သွား၍ မဖြစ်သေး၊ သူ့ ဖက်က လောကဝတ္တရား ပျက်သော်လည်း မိမိဖက်က အပျက်ခံနိုင်။ ရှင်ဂေါတမက ဧည့်သည်ဖြစ်၍ မိမိကအိမ်ရှင်ပမာဖြစ်နေ

ရာတွင် ပညာရှိအများ ပြင်မထွက် ဆိုသကဲ့သို့ ဟန်လုပ်၍ ဆက်ဆံရဦးမည် ဖြစ်၏။

ရှင်ကြီး ဂေါတမ

ထို့ကြောင့်ဘုရားရှင် ရှေ့တော် သင့်လျော်သော နေရာတွင် ငေါင်း စင်းစင်းပင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကာ “အို- ဂေါတမ။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ဤဝေရဇ္ဇာမြို့စားဖြစ်ပါသည်။ အများကပင်ဝေရဇ္ဇာမြို့စားကြီးဟု ခေါ်ကြ ပါသည်။ ရှင်ကြီးဂေါတမသည် ကျန်းခံ့ သာ၍ မာပါ၏လော။ ဆွမ်းကွမ်း ကိစ္စမျှတပါ၏လော။ ရှင်ကြီးကဲ့သို့ပင်၊ ရှင်ကြီး၏ တပည့် ရဟန်း တို့သည် လည်း ကျန်းခံ့ သာ၍ မာကြပါ၏လော” ဟု ဝမ်းထဲက မပါလှသော်လည်း နှုတ်ဖျားစကားဖြင့် ပဋိသန္တာရပြုလိုက်သည်။

“အို-ဂေါတမ” ဟူသော အာလုပ်စကားမှာ ရိုင်းသဏ္ဍာန် ရှိသော် လည်း စာလာပေလာ ပိဋကတော်လာအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ “ဘောဂေါတမ” ကိုတိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရှင်ကြီး၊ ခင်ကြီးဟူသော ဝေါဟာရမှာကား ယနေ့ခေတ်တွင် နား စိမ်း၍ နေပြီးဖြစ်သော်လည်း ရှေးအခါကမူ အစဉ်အလာ ရှိသေသမှုဂုဏ်ပြု ခေါ်ဝေါ်အပ်သော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။ ဤဝေါဟာရသည် ကုန်း ဘောင်ခေတ်နောက်ပိုင်းအထိ တည်မြဲခဲ့၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဗုဒ္ဓအစ ဗုဒ္ဓ အလယ် ဗုဒ္ဓအဆုံးဟုပင် ဂုဏ်ပြုအပ်တော့ ဆရာတော် ဦးပုတ်(ဦးဗုဒ္ဓ)ကို ခင်ကြီးပုဒ်၊ အသက်ငယ်သလောက် လောကုတ်လောကီပညာကြွယ်လှသော နာမည်ကျော် ဆရာတော် ဦးဖျော်ကို ခင်ကြီးဖျော်စသည်။

ဘုရားရှင်က “သိပါ၏ ဒါယကာ ဥဒယ” ဟု ခွန်းတုံ့ မိန့်ကြားလိုက် သောအခါ ဝေရဇ္ဇာကြီးအဖို့ “အလို-ငါ့ငယ် နာမည်ကို ရှင်ဂေါတမက ဘယ်အချိန်ကများ သိထားပါလိမ့်” ဟု အံ့ဩသွားသည်။

ထင်ရှား ကျော်ကြား သူတို့ အဖို့ အများအားဖြင့် ငယ်မည်ပျောက်၍ ဂုဏ်ပြုအပ်သောအမည်များ ရောက်လာတတ်သည်။ မြို့စားကြီး ဝေရဇ္ဇာကို သိပင်သိဦးတော့၊ မရိုသေမလေးစားရာကျမည်ကြောင့် ငယ်မည်ကိုထုတ်ဖော် ခေါ်ဝံ့သူမရှိ။ ဘုရားရှင်တို့သည်ကား သင့်လျော်သောငယ်မည်ရှိခဲ့ပါသော် ဓာရားဟောရာတွင် ရင်းနှီးစေလိုသည့် သဘော၊ အမည်ဖြင့် တက်ကြွသော

မာန်မာနရှိနေခဲ့ပါသော် ကျိုးနှိမ်စေလိုသည့်သဘောဖြင့် ငယ်မည်ကိုခေါ်ကာ တရားဟောလေ့ရှိသည်။

အခြားသူများကိုထားဦး၍ ကျောင်းဒကာကြီး အနာထပိဏ်ကိုပင်လျှင် သုဒတ္တ ဟူသော ငယ်မည်ဖြင့် အကြိမ်များစွာ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလေ့ရှိသည်။ အရိယ မည်သော တံငါသည်အား အမည်နှင့် လိုက်မဖက် ဖြစ်နေသည်ကို ငယ်မည်ကို ထုတ်ဖော်ဟောကြားလိုက်သောအခါ ကျွတ်တမ်းဝင်၏။

ယခုလည်း ဝေရဇ္ဇာကြီးကို ဥဒယ ဟူသောအမည်ဖြင့် စတင်ခေါ်ဝေါ်လိုက်ပေပြီ။ တရားဟောခွင့်ကြုံလာပြီဖြစ်၍ ဟောရတော့မည်။ ဝေရဇ္ဇာသို့ ဘုရားရှင်ကြွရောက်သီတင်းသုံးတော်မူသည့်ရည်ရွယ်ချက်များတွင် ဝေရဇ္ဇာ ဗြာဟ္မဏကြီးကိုကယ်ချွတ်ရန် ရည်မှန်းချက်တစ်ရပ်လည်းပါသည်။

ပညာရှိ ဟူသည်

သို့သော် ဝေရဇ္ဇာကို ကယ်ချွတ်ဖို့ ကိစ္စမှာ လွယ်သည် ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်၏။ ခက်သည် ဆိုလျှင်လည်း မှန်၏။ အကြောင်းမူကား ပညာစုံ၍ အရာရာကို တွေးခေါ်ဆင်ခြင်လေ့ရှိသော ပညာရှိကြီးဖြစ်ပေရာ၊ ပညာရှိကို ကယ်ချွတ် ရခြင်းသည် ပညာမာန် အခုအခံတို့ကြောင့် လွယ်မယောင်နှင့် ခက်၍ ခက်သယောင်နှင့်လည်း လွယ်နိုင်သည်။

မှန်၏။ မြို့စားကြီးဝေရဇ္ဇာသည် မိမိအထံသို့ မေတ္တာရှေးရှုကာ ဦးကျိုး၍ ရောက်လာသူဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ကို ခရီးဦးမကြိုဆိုသည့် ကိစ္စကလေးကြောင့် အထစ်အငေါ့ဖြစ်နေရသည်။ ဖြစ်ပါစေဦး၊ အခါသင့် အခွင့်ဆိုက်လျှင် ပြေငြိမ်းသွားပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ဝေရဇ္ဇာသည် တပည့်များစွာကို မွေးထုတ်ခဲ့သော ဆရာကြီးဖြစ်၏။ သူ့ဘွဲ့ဆိုင်ရာတွင် ဓမ္မကထိကကြီးဖြစ်၏။ စကားပြော တရားဟောကောင်းသည်။ ဓမ္မသဝန ဓမ္မဒေသနာ ဝါစာသီလိဋ္ဌ ဖြစ်အောင် အပြောအဟော၌ မွေ့လျော်သူဖြစ်သည်။ မိမိနှင့် တရားဆွေးနွေးရန်လာခဲ့သည်ကို ဘာမဟုတ်သော အစဉ်အလာစွဲကလေး တစ်ရပ်ကြောင့် အထစ်အငေါ့ဖြစ်ကာ စွပ်စွဲလိုက်မည်၊ ပုတ်ခတ်လိုက်မည် ဟူသော ဒေါသ မာန်မာနဖြင့် မိမိအပေါ်တွင် မောင်းတင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပါစေ၊ သူ့အလို

ရှိသလောက် ပြောပါစေ၊ စွပ်စွဲပါစေ ဟု ဘုရားရှင်က ငြိမ်သက်စွာသီတင်း သုံးရင်းဖြင့် လွတ်ပေးထားလိုက်သည်။

“အို-ဂေါတမ။ ။သင်သည် ရုပ်ရည်ပြည့်စုံ၍ သင်၏ထက်မြက်သော ပညာကြောင့် လူတွေကိုသိမ်းသွင်းပြီး ဂိုဏ်းဆရာကြီးအမည်ခံသော်လည်း သင်ကား မာနတရားအားကြီးသူ၊ ပညာဂုဏ်မောက်လွန်းသူဖြစ်၍ မိမိထက် ကြီးသော လူကြီးသူမများကို အရိုအသေမပေး၊ ခရီးဦးမျှမကြိုဆို၊ ရှိခိုး ဦးနှိမ်ဖို့ကား ဝေးလှစွာသေး၏ဟု တစ်ဆင့်စကား သူပြော ငါပြော စကား များကို ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ ငါမယုံခဲ့မိပါ။ ယခုသော် အကြားနှင့်အမြင်မှာ ငါကိုယ်တိုင်ဖြစ်တော့သည်။ သင့်ပညာသည် အချီးနှီးတကား”

ပါးစပ် စက်မောင်းခလုတ်ကို စတင်ဖြုတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ကြမ်းတမ်း စွပ်စွဲသောစကားများနှင့်အတူပင် လေသံမြင့်သည်။ မျက်မှောင်စင်းသည်။ ကိုယ်လက်တို့ခက်ထရော်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားသည်။ အင်္ကျီလက်မောင်း များကို ပင့်သည်။ ကဲ-မှတ်ကရောဟူသောသဘောဖြင့် ဘုရားရှင်မျက်နှာ တော်ဆီသို့ မျက်စိစိမ်းစိမ်းဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်မျက်နှာ တော်မှ ထူးခြားလှသောအသွင်၏တို့ ပြန်မှုကြောင့် ဝေရဇ္ဇာကြီး ကြက်သီး မွေးညှင်းပင် ထသွားသည်။

ဗြာဟ္မဏဆရာကြီးများသည် မိမိတို့ဝေဒံပညာစွဲအခြေခံဖြင့် အကြင်သူ တစ်ဦးကိုတွေ့သည်ဆိုလျှင် ထိုသူသည် အဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ အဘယ်လိုအဆင့် ရှိသည်ကို ထိုသူ၏ ရူပနိကာယ်-သဒ္ဓနိကာယ်ကို ထောက်၍ အကဲဖြတ်သည့် အလေ့အရာရှိ၏။ ဘုရားရှင်က သောကထွတ်တင်ဘုရားရှင်ဟု ဝန်ခံနေရာ၌ ပညာရှိ မင်းယောကျ်ား ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်နိုင်-မဖြစ်နိုင်ကို သံသယရှိသဖြင့် ဘုရားရှင်သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်၍ စူးစမ်းကြည့်ရှုသူများရှိသလို တပည့်ကိုစေလွှတ်၍ ဝေဒကျမ်းက သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာအင်္ဂါတို့ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုရန် စေခိုင်းသူများလည်းရှိခဲ့၏။

ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ယခု ဝေရဇ္ဇာကြီး လာရောက်ရာ၌ ယင်းကိစ္စ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ အကဲဖြတ်လိုသော အချက်တစ်ရပ်လည်း ပါရှိသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံရသောအခါ ဦးခေါင်း ရောင်လှံတော်အစ ခြေဖျားအဆုံ၊ ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာများကို မြင်တွေ့ရ၍ ဘဝင်ကျ သွားသည်။ အသံအားဖြင့်လည်း စကားတစ်ခွန်းမျှကို ကြားလိုက်ရရုံမျှနှင့်

ဘဝင်ကျသွားသည်။ သို့သော် ပညာရှိဂိုဏ်းဆရာကြီးဆိုပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်ကာ နှုတ်ခွန်းကလေးမျှ စတင် မဆက်နိုင်လောက်အောင် ဝတ္တရားပျက် သည်ဟု မှတ်ထင်နေသည်။ ယင်းအချက်ကြောင့် ဝေရဉ္စာကြီးအမျက်ထွက် သည်။

အ မျက်

အမျက်ကိုဒေါသဟု ခေါ်၏။ ချောမွေ့သော ဝါးပင်၊ သစ်ပင်တို့တွင် အမျက်ဝင်လိုက်သောအခါ ပျက်စီးရာသကဲ့သို့ ပညာရှိအမျက်- ပြင်မထွတ် ဆိုသော်လည်း မထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်အောင်ထွက်မိ၏။ ဝေရဉ္စာကြီးကဲ့သို့ ကြီးမြင့်သောသူတို့၏ အမျက်ဆိုသည်မှာ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်များသာဆိုလျှင် မှန်မှန်ကျေလောက်၏။

သို့သော် အားရပါးရစွာပြောဆိုပြီး၍ ရှင်ဂေါတမ မည်ဆိုတုံ့ပြန် မည်နည်းဟု မျက်နှာတော်ကိုမော်၍ အကဲခတ်လိုက်သောအခါ တန်ဆောင် မှန်း လလယ်တွင် ကြည်လင်သော ရွှေလမင်းကြီးကဲ့သို့ ဝင်းကြည်သော မျက်နှာတော်ဖြင့် မိမိအမျက်ကို တစ်စက်ကလေးမျှ တုံ့ပြန်လာသည်ကို မတွေ့ရသောအခါ “အလို...ရှာမှရှားသော အာဂပုဂ္ဂိုလ်ပေတကား” ဟု ဝေရဉ္စာကြီး အံ့အားသင့်ရတော့သည်။

“ဥဒယ။ ။ ငါ့အား သင်တို့ လောကတံထွာ အစဉ်အလာ တည်းဟူ သော တံမျဉ်းကြိုးဖြင့်မတိုင်းထွာသင့်။ ငါသည်ကား- ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေ ပလ္လင်ကပ်ပင်လျှင် လောကနယ်ပယ်မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ပြီးပေပြီ။”

“ဥဒယ။ ။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အားရိုသေလေးစားရမည်ဟူသော စည်း ကမ်းမှာ လောကတံထွာအားဖြင့် ကောင်းမွန်လှပါ၏။ သို့ရာတွင် ငါဘုရား အဖို့ကား- ယင်းလောကအစဉ်အလာမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ ကား- လောကသုံးပါးတွင် ငါဘုရားသည်သာ အကြီးအကဲဖြစ်၏။ ငါဘုရား ထက်ကြီးကဲသူဟူ၍ မရှိ။”

“ဥဒယ။ ။ ဤစကားကို ငါဘုရားက ပြောကြားရခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငါဘုရားသည် ဖွားမြင်တော်မူပြီးစအရွယ်ကပင် သင်တို့ငါတို့ကဲ့သို့ အသက် နှစ်ပေါင်း ရာတန်း၊ ထောင်တန်း၊ သိန်း သန်း ကုဋေတန်းမျှကို ထားဦး၍ ကမ္ဘာပေါင်း တစ်သောင်း ခြောက်ထောင် အသက်ရှည်သော ရဟန္တာ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည်သော်လည်း ငါ့ရှေ့မှောက်သို့ လာရောက်ကာ လက် အုပ်ကို ချီမြှောက်ပြီး—”

တံ- အသင်မင်းသားသည်၊ လောကေ- လောက၌ မဟာပုရိ
 သော-မြတ်သောယောကျ်ားပါတည်း။ တံ-သင်သည်၊ သဒေဝကသ
 နတ်နှင့်တကွဖြစ်သော၊ လောကဿ-လောကထက်၊ အဂ္ဂေါစ-
 အဦးအဖျားလည်းဟုတ်ပါ၏။ ဇေဋ္ဌောစ-အကြီးအကဲလည်း ဟုတ်
 ပါ၏။ သေဋ္ဌောစ-အမှန်အမြတ်လည်းဖြစ်ပါ၏။ တယာ-အသင်
 မင်းသားထက်၊ ဥတ္တရိတရော သာလွန်မှတ်မြတ်သူသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ
 ပါ။ ဣတိ-ဤသို့ပြော၍၊ သဉ္ဇာတ သောမနသော-လွန်စွာဖြစ်သော
 ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်၊ ဟုတော-ဖြစ်၍၊ ပဋိမာနေသိ-မြတ်နိုး
 ကော်ရော် ပူဇော်ဖူးပြီ။ (ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ ဘာသာဋီကာ၊
 ပ၊ စာ-၅၁၃)။

‘မှန်ပေ၏ ဥဒယ။ ။ ငါကိုယ်တိုင်သည်လည်း အမိဝမ်းမှဖွားပြီးစ ထို
 ခဏကပင်လျှင် လောကသုံးခွင် ဘုံအပြင်၌ ဦးတင်ရိုသေသမှု ပြုရမည့်သူ
 ဟူ၍ မမြင်ခဲ့ပါ။ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်သော ယခုအချိန်၌
 ငါဘုရား ရိုသေတုပ်ဝပ်သမှု ပြုရမည့်သူဟူ၍ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါတော့
 အံ့နည်း။’

‘ဥဒယ။ ။ ဆိုကြပါစို့၊ အကယ်တန္တိ ငါဘုရားက အကြင်သူ တစ်
 ယောက်အား ရိုသေတုပ်ဝပ်သမှု ပြုသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုသူမှာ မှည့်ရုံသော
 ထန်းပင်ထက်မှ ထန်းသီးမှည့်သည် အလိုလိုကြွသကဲ့သို့ ထိုသူ၏ဦးခေါင်း
 သည်လည်း ပြုတ်ကျရာ၏။ ရှစ်စိတ်သော်လည်းကဲ့ရာ၏။’

‘ထို့ကြောင့် ဥဒယ။ ။ သင်သည် ငါဘုရားထံမှ ရိုသေတုပ်ဝပ်သမှု
 ပြုသည်ကို မတောင့်တသင့်ပါ။’

ရှင်ဂေါတမ၏စကားကတော့လှပါ၏။ ဝေရဉ္ဇာကြီးအဖို့မူ ဘဝင်မကျ
 နိုင်သေး။ သို့သော် သူတို့အလွန်လေးစား၍ သူတို့၏ ဘုရားဖြစ်သော
 မဟာဗြဟ္မာကြီးဟူသောအမည်ကို ထည့်သွင်းမိန့်ကြားသံကို ကြားလိုက်ရ
 သောကြောင့် မာနခိုးမာနဋ္ဌေအတန်ငြိမ်သွားသည်။ ကမ္ဘာပေါင်း သောင်း
 ခြောက်ထောင် အသက်ရှည်သော မဟာဗြဟ္မာကြီးကပင် သူ့ကို ဦးခိုက်ခဲ့
 သည် ဆိုပါတကား၊ ရှင်ဂေါတမသည် မုသားစကားကိုတော့မပြောမည်မှာ
 သေချာ၏။ သို့သော် ရှိမခိုး ဦးမညွတ်နိုင်သည် ထားပါတော့၊ သက်ကြီး
 ရွယ်အိုကို အရိုအသေပြုရရုံကလေးမျှကိုပင် ဤမျှတင်းခံနေလေရာသလော
 ဟု ဘဝင်မကျနိုင်ဖြစ်နေရသေးသည်။

ရိုသေလေးစားသည်ဆိုရာ၌ ရိုသေ၊ မြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပူဇော်၊ ဖူးမြော်မာန်လျော့၊ ‘ကန်တော့’ဟူ၍ ရိုသေခြင်းဆိုင်ရာ အတွဲအဆင့်များ ရှိသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံသည်ဆိုလျှင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လေးစား ထိုက်သူးဖြစ်ပါက ခြေ၊ လက်၊ နဖူး၊ ပုဆစ်၊ ဒူး တည်းဟူသော ပဉ္စပဋ္ဌတိတ ခေါ် ရှိခိုးခြင်းမြောက်သည်အထိ အသေအချာရှိခိုး၍ အနည်းဆုံးအားဖြင့် လက်အုပ်ကို ရင်ဝယ်ထားပြီး ကြာငုံ့ပမာ အရိုအသေပြုခြင်းမှာ မဇ္ဈိမ တိုက်သားတို့၏ အလေ့အထကြီးဖြစ်သည်။ ယင်းအလေ့အထကို ယခု ရှင် ဂေါတမကတော့ မိမိအရိုအသေ ပြုရမည့်သူမရှိဟု ငြင်းပယ်နေလေပြီ။ အကယ်၍များ သူက အရိုအသေပြုခဲ့ပါသော် ပြုခံရသူ ဦးခေါင်းရှစ်စိတ်ကဲ့ ဦးမတဲ ။ ဘဝင်မကျလှသေး။ ကျဘွယ်ရာလည်းမရှိလှသေး၊ အကြောင်းမှာ ရိုသေခြင်းဆိုင်ရာမျှကိုသာ ကြားနာနေရ၍ အနှစ်အသားပါသော တရား ဒေသနာ တစ်စုံတရာကို မကြားနာရသေး။

“ဥဒယ။ ။ ငါဘုရား ဥပမာဆောင်၍ ပြောပါဦးမည်။ ကြက်ဥတို့တွင် ရှေးဦးစွာပေါက်သောကြက်ကိုသာ အကြီးအကဲဟု ဆိုနိုင်ရာသည် မဟုတ် လော”

“မှန်ပါသည်ရှင်ဂေါတမ”

“ငါဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပတ်လုံး ဒုက္ခတရား ဟူသော မဟာဩဇာဝဲဇလုပ်၌ နစ်မြုပ်နေကြသော သတ္တဝါတို့အနက် ခန္ဓာ အာယတန ဓာတ်သစ္စာတို့ကိုမသိမှုကြောင့် နစ်မြုပ်နေကြသော သတ္တဝါ ဗိုလ်လူ ဟိန္ဒူတို့အနက် အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော ဥခုံကြီးကို သဗ္ဗညုတ ရှေ့ ဉာဏ်တော်တည်းဟူသောလက်နက်ဖြင့် ဖောက်ခွဲထွက်ပေါ်ခဲ့သော ရှေးဦး ပထမအကြီးအကဲပေတည်း—”

ထူးခြားသောတရားသံကို ကြားရသောအခါ ဝေရဉ္စာကြီး ဦးခေါင်း ငုံ့လျှိုးသွားပြီဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား ဝေရဉ္စာ ဟူသည် မြာဟုဏ ထိပ်သီးကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ကျိုးကြောင်းစပ်ယှဉ် တွေးခေါ်မှုကို အလေးထားလေ့ရှိသူတည်း။

စွပ်စွဲချက် များ

“အို—ဂေါတမ။ ။ ကြားရသည့် စကားများ ကတော့ ချောမွတ် ပြေပြစ်ပါ၏။ သို့သော် ရှင်ဂေါတမသည် လောက၏အကြီးအကဲဖြစ်သည် ဆိုစေ၊ ရှင်ဂေါတမသည် လောကတွင်သာ နေသူ ဖြစ်သောကြောင့်

လောက၏ ကောင်းသောစရိုက်ဖြစ်သော အရိုအသေပေးခြင်းကို ပစ်ပယ်သူ ဖြစ်၍ ပညာရှိတို့၏ အနှစ်သာရ တစ်ရပ်ဖြစ်သော “သာမဂ္ဂိရသ” ကိုဖျက် ဆီးသူဖြစ်သည်”

တစ်ဆင့်တက်လာလေပြီ။

ကိုဏ်းဆရာပညာရှိကြီး ဆိုသော ရှင်ဂေါတမနှင့် ဆွေးနွေးရန် လာခဲ့ သည်။ မိမိဉာဏ်နှင့် နှိုးနှောကျမ်းဝင် အဆင်ပြေစွာ ဆွေးနွေး နိုင်လိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ တစ်ကြောင်းမှာလည်း ရှင်ဂေါတမသည် လူငယ် ညွှော်သည်ဖြစ်၍ မိမိသည် လူကြီးအိမ်ရှင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လိုက်လျော ညီထွေဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

မျှော်လင့်ချက်များမပြည့်စုံခဲ့။ တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင်ရှင်ဂေါတမက ဝင်ဝင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းသလို မိမိတည်းဟူသော သက်ကြီးရွယ်အိုကို မထိမဲ့အပြုခံရသည်ဟု သူထင်မှတ်သည်။ စင်စစ်သော်ကား ဘုရားရှင်၏ သပ္ပာယ်အလျောက် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေခြင်းမျှဖြစ်သည်ကို သူ ဘက်ကသာ မထိမဲ့ပြုသည်ဟု ထင်မှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်ကိုထားဦး၍ ပညာရှိ အရိယာမှန်သမျှပင်လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ မထိမဲ့ပြုရိုးမရှိ၊ တပည့် အားလုံး ကိုပင် “နပရောပရံ၊ နိကုဗ္ဗေထ၊ နာတိမညေထ ကတ္တစိ နကိဉ္ဇိ” တစ် ယောက်သည် တစ်ယောက်အား စဉ်းလဲသမှု လှည့်ပတ်ခြင်း မပြုပါနှင့်။ ဘယ်တော့မဆို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က မာန်ထောင်သမှု မထိမဲ့ မပြုပါနှင့်ဟု မေတ္တာသုတ်တော်တွင် ဟောကြားထားပြီးဖြစ်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ငါ့ကို မထိမဲ့ပြုရန်သောကော့ဟု ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှ ဝေရဉ္ဇာကြီးထပြန်သွားဖို့သာရှိ၏။ သို့သော် မပြန်နိုင်။ ရှေးဦးစွာ ဘုရား ရှင် ရုပ်အဆင်းတော်က သူ့ကိုဖမ်းစားထားဘိသို့ရှိသည်။ အသံတော်က လည်းဖမ်းစားဘိသို့ရှိနေသည်။ ထိုသည်တို့ထက် ဝေရဉ္ဇာကြီးကို ဖမ်းစား လိုက်သော အရာကား ဘုရားရှင်၏ သည်းခံမှုပေတည်း။

ထို့ပြင် သူ့ကိုဖမ်းစားထားသော အရာမှာ ဘုရားရှင်၏ ဝဲယာဝန်း ကျင်တွင် ထိုင်နေကြသော သံဃာတော်တို့၏ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေနှင့် ငြိမ်သက်မှုဖြစ်သည်။ ရသေ့ ရဟန်းဆိုသူတွေကို ဝေရဉ္ဇာကြီးတွေခွဲရပေမိင်း များခဲ့လေပြီ။ ကာယိန္ဒြေငြိမ်သက်ကြည်လင်သည်ကို မတွေ့ခဲ့ရ။ ရှင်ဂေါတမ တပည့်များကတော့ တော်လှပါပေ၏။ အဆုံးအမကောင်းလှပေစွာဟု တွေ့စ

ကပင် စိတ်ထဲက ချီးကျူးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တွေ့စက ဘုရားရှင် အား နှုတ်ခွန်းဆက်စဉ် တပည့်သား သံဃာတို့သည်လည်း ကျန်းခံ့သာ၍ မာကြပါ၏လောဟု ရောဆက်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်မိခဲ့သေးသည်။

သ ဘ မ ဂ္ဂိ ရ သ

သာမဂ္ဂိရသ။

မှန်၏။ သာမဂ္ဂိရသသည် လူ့လောကတွင် အရေးကြီးလှစွာ၏။ အထူး သဖြင့် မြို့စားကြီးဝေရဉ္စာတို့လို သက်ကြီးရွယ်ညှိုး အဘိုးကြီးများအဖို့ ပို၍ အရေးကြီးသည်။ သာမဂ္ဂိရသဟူသည် လူ့လောက အဖွဲ့အစည်း အတွင်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရာ၊ ဆွေးနွေးပြောဆိုရာ ကိစ္စမှန်သမျှ၌ တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လိုက်ရောညီထွေအဆင်ပြေမှု ညီညီညွတ်ညွတ်ရှိမှုပေတည်း။

ရှေးဟောင်း ပူရာဏ်အလင်္ကာကျမ်းတို့က ရသကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး စသည် ဖြင့် ရသ သမုဒ္ဒရာအထိ လောက၏ ရသမျိုးစုံကို ဖွဲ့ဆို ထုတ်ပြုကြသည်။ ယင်းတို့အနက် သာမဂ္ဂိရသ သည် အရေးကြီးဆုံး ရသ တစ်ပါး ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား အကြင်နေရာ၊ အကြင် လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ရပ်တွင် သာမဂ္ဂိရသ မရှိတော့အံ့၊ ထိုနေရာ ထိုအဖွဲ့အစည်းသည် အချိုးနွှီး ပျက်စီးရ တော့သည်သာဖြစ်၏။

အဖွဲ့အစည်း အလုံးအရင်းကိုထားဦး၍ နှစ်ဦးချင်းပင် မညီညွတ်ပါက သာမဂ္ဂိရသ ပျက်စီးရသည်။ ထို့ကြောင့် လောကကိုသာယာပြေပြစ်အောင် သာမဂ္ဂိရသက ဆောင်ထားသည်။

မြို့စားကြီးဝေရဉ္စာအဖို့ ယင်းသာမဂ္ဂိရသ ခံစားခွင့်နည်းပါးနေခဲ့သည် မှာ အတန်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာကား သူ့မြို့ - သူ့နေရာတွင် သူသာလျှင် အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပညာ-ပစ္စည်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြီးအကဲဖြစ်၍ သူ့အလို သူ့စကားကို မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည် ဖြစ်စေ၊ ဆန့်ကျင်မည့်သူ၊ ဆန့်ကျင်ဝံ့သူ မရှိခဲ့။ တစ်ခါ တစ်ရံ တန်းတူရည်တူများ ပေါ်ပေါက်လာ၍ ဆွေးနွေးကြရသည့်အခါတွင်လည်း သူ့မာနအခြေခံတွင် ကော်၍-ကပ်၍ တွေးခေါ် ပြောဆို တတ်သော သူ့ စကားတို့ကြောင့် သာမဂ္ဂိရသ ပျက်ရသည်။

ယခု၊ ဘုရားရှင် ရောက်လာသည်တွင် ဘုရားရှင်သည် သူ့အောက်ငယ် သော်လည်း ပညာကြီးသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူနှင့်လိုက်ဖက်ညီတူ တန်းတူ

ရည်တူဆွေးနွေးကာ သာမဂ္ဂီရသ အရသာကို ခံစားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ တွေ့သည်နှင့်ပင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ရှင်ဂေါတမ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းအရည်အသွေးကိုတော့ စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ချီးကျူးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆက်၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူ့တွေ့ဖူးသမျှ အားလုံးသည်ပင်လျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်စကား၊ ဆန့်ကျင်ဘက် အပြုအမူနှင့်ကြုံလာလျှင် ဒေါသရှေ့ဆောင် လာကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သို့ကို ကြောက်ရွံ့အားနာရသောသူများပင် အနည်းဆုံး မျက်နှာညိုလာ၏၊ မျက်ထောင့်တင်းလာ၏၊ ကိုယ်အမူအရာခက်ထရော်လာ၏။

ယခု သူက စကားရော ကိုယ်အမူအရာပါ ရှင်ဂေါတမသို့ တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံရာ၌ကား ရှင်ဂေါတမ၏ အမူအရာမှ မြူမှုန်ခန့်မျှ လှုပ်ရှားသည်ကို မတွေ့ရ၊ သူပြောအပ်သည်ကိုသာ ဆက်၍ပြောသည်။ ဤအချက်ကို သူသဘောကျသည်။ ကြည်ညိုမှန်းမသိ ကြည်ညိုလာသည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်ဂေါတမသည် သာမဂ္ဂီရသကို ဖျက်ဆီးသူ၊ ပျက်စီးစေသူ ဖြစ်သည်ကို တစ်ဆင့်တစ်မောင်းတက်၍ ပြောလိုက်သည်။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ၊ အကြောင်းမူကား သူ့စွပ်စွဲချက်ကို ဘုရားရှင်က မငြင်းမပယ်၊ ဝန်ခံလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“မြို့စားကြီး ဥဒယ။ ။အသင်က ငါဘုရားအား သာမဂ္ဂီရသကို ဖျက်ဆီးသူဟု ပြောလိုက်သည်မှာ မှန်လှပေစွာ။ လူ့လောကအတွက် သာမဂ္ဂီရသ၏ အရေးပါလှပုံကို ငါဘုရားသိပါ၏။ ငါဘုရားသည်ပင်လျှင် “သမဂ္ဂါနံ တပေါ သုခေါ” အချင်းချင်း ညီညွတ်ပြေပြစ်ခြင်းသည် ချမ်းသာကို ဆောင်၏ဟု ဟောခဲ့ပြီးပြီ။ သို့ရာတွင် သာမဂ္ဂီရသဟူသည် လောက နယ်ပယ်အတွက် လှပသော ရသတစ်ခုမျှသာဖြစ်၍ ငါဘုရားမူကား ဗောဓိပင်နှင့် ရှေ့ပလ္လင်ကပင်လျှင် ရသမှန်သမျှကိုပယ်အပ်ခဲ့ပြီးလေပြီ၊ ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီးလေပြီ၊ တရားတည်းဟူသော ရသ-ကိုသာခံစား၍ လောကရသမှန်သမျှတို့မှ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီးပေပြီ”

ဝေရဉ္ဇာကြီး ငိုက်ကျသွားပြန်၏။ ရှင်ဂေါတမ၏စကားမှာ ကြီးမားလှပေစွာ။ ယင်းစကားကို အဆုံးအဖျားရောက်အောင် ဉာဏ်မမီသော်လည်း စဉ်းစားဖွယ်ရာ များစွာ ရှိနေပါတကား။ လောက ရသတဲ့။ တရားတည်းဟူသော ရသတဲ့။

ရှင်ဂေါတမနှင့် ဆွေးနွေးလို့ကောင်းလာပေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်သက်လှ၏။ တပည့် သံဃာတို့ထံမှလည်း လှုပ်ရှားမှုဝေး၍ ချောင်းညံ့သံကလေးမျှ မကြားရ။ ဘုရားရှင်နှင့် ဝေရဉ္စာကြီးတို့ဆွေးနွေးသံနှစ်ခုကသာ လွှမ်းမိုးထားသည်။ ဝေရဉ္စာကြီး၏ အသံမှာလည်း ပထမသော် အထက်စီးသံ၊ မာနကဲသောအသံမှ ပြေပြစ်သောအသံသို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေပြီ။

ဘုရားရှင်၏ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့သော ရွှေမျက်နှာတော်ကို မြင်ပြီးစကပင် ကြည့်၍မဝနိုင်သောကြောင့် စကားပြောရင်းဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်မော်၍ကြည့်သည်။ အသံတော်ကိုလည်း နှစ်သက်လှသည်။ ထပ်၍ထပ်၍ကြားချင်သည်။ ကြားလို့မဝနိုင်။

အကောင်းဆုံးသောအသံကို ပူရဏ်ကျမ်းများက ကရဝိက်သံ ကြီးကြာသံနှင့် နှိုင်းခိုင်းကြသည်။ ကရဝိက်သံကို မကြားဖူးပေ။ ကြိုးကြာသံကိုသတိမထားမိ။ ကြားဖူးသမျှအသံနှစ်မျိုးမှာ ဥဒေါင်းနှင့်ဥဩတို့အသံဖြစ်သည်။ ထိုငှက်နှစ်မျိုး၏အသံများကို ထပ်၍ဆက်၍ မကြားလို့သူဟူ၍မရှိ။ သို့သော် ဥဩသံမှာ သာယာသော်လည်း တိုးညှင်းသေးငယ်သည်။ ဥဒေါင်းသံက ကျယ်၍ စေးပိုင်သည်။ ရှင်ဂေါတမ၏အသံကို ထိုငှက်နှစ်မျိုး၏ အသံကို ပေါင်းစပ်၍ ဥပမာဆောင်ရမည်လားမသိ။ အကြောင်းအရာကို ထားဦး၊ ပြကတိ အသံအတိုင်းကပင် ကြားရသမျှ နားဝင်ချိကာ သာယာလှသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဂေါတမအနီးတွင် ထိုင်နေ ဆွေးနွေးရသမျှသည် အရသာရှိသည်။ ဝေရဉ္စာကြီး ဤသို့တွေး၏။

လောကရသမှန်သမျှကို ပယ်အပ်ပြီးပြီဟုရှင်ဂေါတမကဆိုသည်။ လောကဟူသည် လူ့လောက၊ နတ်လောက၊ ဗြဟ္မာလောက။ ဤလောကများ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဘာရှိသေးသနည်း၊ အဘယ်လောကဟူ၍ ရှိသနည်း။ ရှင်ဂေါတမ၏ စကားများမှာ တွေးစရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့လည်း ဝေရဉ္စာတွေး၏။

ရှင်ဂေါတမနှင့် စကား ပြောချင်သေးသည်။ စကားလုံး ကြမ်းကြမ်းတို့ဖြင့် ခတ်ကပ်စပ်ကလေးဆွပေးလိုက်လျှင် ရှင်ဂေါတမအမှုအယာ ပြောင်းလာမည်လား၊ လေသံ ပြောင်းယာမည်လားဟု ဝေရဉ္စာကြီး ထင်မှတ်ဆဲ ရှိသေးသည်။

အ ကိ ရိ ယ

ထို့ကြောင့် “ရှင်ဂေါတမ။ ။ သို့ဆိုလျှင် ရှင်ဂေါတမ၏ ဝါဒဟူသည် ဤလောက၌ ဘာမျှ လုပ်ဖို့ မလိုတော့သော “အကိရိယ” ဝါဒ ရှင်ပေ တကား” ဟု စွပ်စွဲလိုက်ပြန်သည်။

အကိရိယ ဝါဒဟူသည်ကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဝါဒ ဆိုးတစ်ရပ်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ယင်း ဝါဒ ဆိုးဖြင့် စွပ်စွဲစမ်း ဝါး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒကာကြီး ဥဒယ။ ။ ငါဘုရားသည် အကိရိယ ဝါဒ ရှင် မှန်ပါပေ၏။ သို့သော်—”

အလို—အကိရိယ ဝါဒ ရှင်ဟု ဝန်ခံပါတကားဟု ဝေရဉ္ဇာကြီး အံ့အာံ သင့်သွားသည်။ သို့သော် “သို့သော်” ဆိုသော စကားဆက်က ကျန်ပေ သေးသည်။

“သို့သော်—ငါဘုရား၏ အကိရိယ ဝါဒ ဟူသည်ကား ငါဘုရားသည် ကိုယ်ဖြင့်ပြုအပ်သော သူ့ အသက်ကို သတ်ဖြတ်ပုတ်ခတ်ညှဉ်းဆဲမှု၊ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းဥစ္စာကို ခိုးယူဖို့အပထား၍ လှည့်ပတ်အပ်သော ပရိယာယ်မာယာ ဖြင့်ပင် ရယူမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကို ထား၍ မ-နှင့် စပ်သမျှ မလျော်အပ်သော တစ်စိုးတစ်စိမျှကိုလည်းကောင်း၊ စွန့်ပယ်အပ်ပြီး ကုန်၏’

“နှုတ်အားဖြင့်လည်း မမှန်သောစကား၊ ပြိန် ဖျင်း သေးနု ပ် သော စကား၊ ကြမ်းတမ်းသောစကား၊ အကျိုးမရှိသော စကားတို့ကို မပြော တော့ပြီ။ စိတ်အားဖြင့်လည်း မလိုတမာကြံစည်မှု၊ စိတ်ယောက်ယက်ခတ် မှုနှင့် လဲမှားသော အယူတို့ကို ပယ်အပ်ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် အကိရိယ ဝါဒ ရှင် မှန်ပါပေ၏”

ဥစ္ဆေဒ

“ထားပါတော့၊ ဒီလိုဆိုရင် ရှင်ဂေါတမဟာ လောကရဲ့ အစဉ်အလာ တွေကို ပယ်ခွာဖြတ်ဘောက်သူဖြစ်၍ “ဥစ္ဆေဒ ဝါဒ” သဘားလို့ ဆိုရတော့ မှာပေါ့”

“ဆိုနိုင်ပေ၏ ဥဒယ။ ။ အကြောင်းမူကား ဘုရားသည် ရာဂစသော အကုသိုလ်တရားအားလုံးကို ဖြတ်တောက်ပြီးသူဖြစ်သည်”

ဘုရားရှင်ကို ရွှေဥဒေါင်းကြီး သဏ္ဍာန် ဥပမာ ထား၍ ဝေရဉ္ဇာက ဒေါင်းဖမ်း တောမုဆိုးကြီးပမာ ဆိုကြပါစို့။ မုဆိုးက ဥဒေါင်းကို သူ၏ ကျော့ကွင်းများဖြင့် တစ်ကွင်းပြီးတစ်ကွင်း ပစ်၍ဖမ်းသည်။ ဥဒေါင်းက တိမ်းကာသီကာဖြင့် ရှောင်သည်။ တိမ်းပုံရှောင်ပုံများမှာ ပြေလည်လှပ သည်။ မှန်သောအချက်များဖြင့် လှပစွာတိမ်းရှောင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပျော်စရာ ကောင်းလာသည်။ ဝေရဉ္ဇာကြီး အလိုရှိသော အပေးအယူ ညီညွတ်စွာ ဆွေးနွေးမှုသမဂ္ဂိရသအဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်လာသည်။

နိပါတ်တော်တွင်လည်း ဘုရားအလောင်းဘော် ဥဒေါင်းမင်းကို ကျော့ကွင်းဖြင့် ဖမ်းခဲ့သောဖြစ်ရပ် အထင်အရှားရှိ၏။ အလောင်းတော်က ပညာမစုံ ကိလေသာ မကုန်သေးသော ဘာတွင် ဒေါင်းပျိုမလေး ပရိယာယ်ကြောင့် အမိခံခဲ့ရသော်လည်း ဘုရားရှင်ကိုမူကား မည်သည့်ပရိယာယ်နှင့်မျှ ဖမ်း၍ မမိနိုင်ပါကားဟု ဝေရဉ္ဇာကြီး စဉ်းစားသည်။ ရှင်ဂေါတမနှင့် ဆွေးနွေးရသည်မှာ ပျော်ဖွယ်ရာကောင်းလာ၏။ သူ့အသံ ပြေပြစ်လာပြီ။ သူ့မျက်နှာ ချိုလာပြီ။

သို့သော် တစ်ကွင်းမမိ တစ်ကွင်းမိ ဆိုသကဲ့သို့ ပြင်ဆင် ထားသော စိတ်ကူး ကျော့ကွင်း လေးကွင်းကျန်နေသေး၏။ မမိကာမှ နေရော့၊ ကျော့ကွင်းကုန်အောင်တော့ ပစ်ဖမ်းလိုက်ဦးမှ။

ဝေရဉ္ဇာကြီး၏စွပ်စွဲချက်များကို “ကျော့ကွင်း” ပမာထား၍ လှလှပပသုံးလိုက်သော်လည်း စင်စစ်သော်ကား အကိရိယာ၊ ဥစ္စေဒ စသော ဝေါဟာရများသည် မနှစ်လိုသော ဆန့်ကျင်ဖက်တစ်ယောက်ကို ဆဲရေးသော ဝေါဟာရများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပိဋကတော်က ဝေရဉ္ဇာကြီး၏ စွပ်စွဲချက်များကို အဆဲစကားများ (အက္ကောသ) ဟု သုံးသည်။

ဆဲသည်ဆိုရာ၌ ဆဲပုံဆဲနည်း ဝေါဟာရ အနုအရင့် အဆင့်ဆင့် ရှိ၏။ လူ့မိုက်လူ့ညံ့များ သည့်သာ မအေနှမ စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တွင်းရှိ ပွားများဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့စွာ ဆဲရေးတတ်၍ လူလိမ္မာလူယဉ်ကျေး ပညာရှိများသည်ကား ညင်ညင်သာသာ ပညာဖြင့်သာ ဆဲရေးလေ့ရှိကြသည်။

အက္ခရာသဘာရဒ္ဒါဇခေါ် အဆဲဝိဇ္ဇာကြီးသည် ဘုရားရှင်အား ဆဲနည်း ပေါင်း ထောင်သောင်းဖြင့် တစ်နေ့လုံး လိုလို ထိုင်၍ ဆဲ ရေး ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် သူ့ဆဲပုံဆဲနည်းများသည် သည်းမခံ နိုင်တတ်သော တစ်ဘက် ပညာရှိအဖို့ နာဖွယ်ရာတို့ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သာမန်လူတို့အတွက်မူ မကြမ်း တမ်းလှပါ။

ဥပမာ အားဖြင့် “ဗိုင်းတာမ-သား” ဟူသော ရှေးလူယဉ်ကျေးတို့၏ ဆဲနည်းတစ်မျိုးရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဗိုင်းမငင်တတ် ယက်ကန်းမတတ်သော မိခင်၏ သားဟူ၍ဖြစ်၏။ ယောက်ျားကလေးမှာ ပညာတတ်၍ မိန်းကလေး များ ယက်ကန်းတတ်ရမည် ဟူသော ယူဆချက်ရှေးအစဉ်အလာ ရှိသည်။

စက်ဆုပ်သူ

“ရှင်ဂေါတမ”

အိုဂေါတမမှ ရှင်ဂေါတမ ဟု အခေါ်ပြောင်းလာပြီ။ ဝေရဉ္ဇာကြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့လာပြီ။ ရှင်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုလာပြီ။

“ရှင်ဂေါတမ။ ။မည်သို့ဆိုစေ၊ ရှိခိုးခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့မည် သည် အမျိုးကောင်းသားတို့၏ မှန်မြတ်သော အလေ့အကျင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလေ့အကျင့်ကိုရှင်ဂေါတမက စက်ဆုပ် ရွံရှာတော့သယောင် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဂေါတမကို “ဇေဂုစ္ဆိ” ကောင်းရာကောင်းမှုကို စက်ဆုပ် ရွံရှာသူဟု ခေါ်ရတော့မည်”

“ခေါ်နိုင်ပါ၏။ ဒါယကာကြီး ဥဒယ။ ။အကြောင်း မှုကား ငါဘုရားသည် မကောင်းမှု အကုသိုလ်မှန်သမျှကို စက်ဆုပ်သူဖြစ်ပါသည်။”

ဝေနယိက

“ရှင်ဂေါတမ။ ။ရှင်ဂေါတမသည် လောက၌ အမှန် အမြတ်ဟု သတ်မှတ်အပ်သော ရှိသေလေးစားမှုကို ပယ်ဖျောက်သူဖြစ်၍ ဤသို့မပြု သင့် မပြုအပ်ဟု ဆုံးမခံထိုက်သေးသူ “ဝေနယိက” ဖြစ်သည် မဟုတ် ပါလော”

“ဥဒယ။ ။ဝေနယိကဟူသည် ဆုံးမခံထိုက်သူသာမဟုတ်၊ ဆုံးမသူ ကိုလည်း ခေါ်သည်။ ငါဘုရားသည် ရာဂ ဒေါသ စသည်တို့ဖြင့် လိမ်း

ကျ်အပ်သော သတ္တဝါတို့အား ငြိမ်းအေးမှုကို ရစေအောင် တရားဟောပြ ဆုံးမသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားကို ဝေဒနာယိက ဟု လည်းခေါ် နိုင်ပါ၏။

ဝေရဉ္ဇာဗြာဟ္မဏကြီးအဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် မတွေ့မီကပင် ဘုရားရှင်၏ အရဟံအစ ဘဂဝါအဆုံးရှိသော ဂုဏ်တော်များ သတင်းကို လေးစား အပ်သော သူတို့ထံမှပင် အထပ်ထပ် ကြားသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသတင်း၏ ဆွဲဆောင်မှုအစွမ်းအဟုန်ကြောင့်ပင်လျှင် ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့ဆုံ၍ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော စက္ခုဒဿန အမြင် အတွေ့မျှဖြင့်ပင် ဂုဏ်တော်များကိုသဘောကျခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ တစ်ဖန် သောတ ဒဿန အသံတော်နှင့် တရားတော်ကို ဆွေးနွေး မိကြသောအခါ ပို၍ သဘောကျသည်။

မိမိက အကိရိယဝါဒဖြင့် စွပ်စွဲရာ၌ ပြန်လည် မိန့်ကြားသောအဖြေကို ကြားရသောအခါ အရဟံဂုဏ်တော် သုဂတဂုဏ်တော်တို့ကို သတိရသည်။ ယခုဝေဒနာယိကဖြင့် စွပ်စွဲရာ၌ ပြန်လည်ဖြေကြားပုံကို ကြားရသော အခါ အနံ့တ္တရော ပုရိသဒမ္မသာရထိ ဂုဏ်တော်ကို သတိရသည်။

အသိခေါက်ခက် အဝင်နက် ဆိုသကဲ့သို့ မိမိကို မကြိုဆိုမှု ကလေးမျှ ဖြင့် မာန်ခုနုမိ၍သာ စွပ်စွဲမှုဝေါဟာရမျိုးစုံဖြင့်စွပ်စွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ သက်ရွယ်ယွင်းယို အဘိုးအိုကြီးဖြစ်သည့်ပြင် ယခုလိုပညာရှိမျိုးနှင့်ကြုံလျှင် ပြောချင်စရာစကားတွေကလည်း ရှိနေ၍သာပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးနှစ်ချက်ကျန်သေးသည်။ ရှင်ဂေါတမ မည်သို့ပြန်ဖြေမည်နည်း။ ရှင်ဂေါတမအဖြေကို ကြားချင်လှသည်။ နှစ်သက်လှသည်။

တပဿိ

“ရှင်ဂေါတမ။ ။မဟာ ဗြဟ္မာကြီးကတောင် ရှိခိုးဦးတိုက်ရသူဆို၍ ရှင်ဂေါတမက လူကြီးများအပေါ် ရိုသေလေးစားမှုကိုစွန့်ပယ်ထားသည် ဆိုသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သက်ကြီးရွယ်အိုအဖို့မှ သိတတ်သူများ၏ ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းမှုကို ခံရသောအခါ အလွန် နှစ်သက်ကြပါသည်။ ရှင်လန်းကြရပါ သည်။ ရိုသေသမှုမပြုသူတို့နှင့် ယခုလို တွေ့ကြုံရလျှင်မူကား ကျွန်ုပ်တို့

သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အဖို့ ဆင်းရဲပူလောင်ကြံ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရိုသေမှု မပြုသော ရှင်ဂေါတမသည် သက်ကြီး ရွယ်အိုတို့ နှလုံးမသာယာအောင် ညှဉ်းဆဲရာရောက်သောကြောင့် ရှင်ဂေါတမအား “တပဿီ” ညှဉ်းဆဲ လောင်မြှိုက်သူဟု စွပ်စွဲလိုပါသည်။”

“မြို့စားကြီး။ ။ ငါဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကျင့် သုံးအပ်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို လောင်မြှိုက်စေခဲ့သည်တို့ကို ထား ဦး၍ တောထွက်တော်မူရာ ဥရုဝေလ၌ပင်လျှင် အရိုးကျေကျေ အရေ ခန်းခန်း လောင်မြှိုက်ပေခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားကို တပဿီ-မလိုအပ် သမျှ အကုသလဓမ္မတို့ကို လောင်မြှိုက်စေသည်ဟု ခေါ်နိုင်ပါသည်။”

အရိုအသေပြု မခံရသည်ကြောင့် ဘုရားရှင်အား ပညာရှိ ဆဲရေးနည်း စွပ်စွဲဆဲရေးခဲ့သည်မှာ ခုနစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ သာမန်ပညာရှိချင်းသာဆိုလျှင် အလွန် နာဖွယ်ကောင်းသည်။ ရှင်ဂေါတမကား နည်းနည်းကလေးမျှ နာမတိ။ စွပ်စွဲသမျှကို တုံ့ပြန် ဖြေဆိုချက်များမှာလည်း လေးနက် ပြေပြစ်လှသည်။ မိမိက လောကအရေးဖြင့် ပြဿနာတင်သည်ကို ရှင်ဂေါတမက ဓမ္မအရေး ဖြင့် ပြန်လည်ဖြေရှင်းသည်။ လေးစားအပ်သော အဖြေများဖြစ်၏။

အချိန်ရှိတိုင်းလိုလိုတွင်ပင် ဘုရားရှင်၏မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ကြည့် မြင်၍ မခံသာမှုအသွင် ပြောင်းလေမည်လားဟု အကဲခတ်သည်။ နည်းနည်း ကလေးမျှ မပြောင်းလဲ။ ကဲ-သည်တစ်ခါတော့ နောက်ဆုံး အချီအဖြစ် ခပ်စပ်စပ်ကလေးစွပ်စွဲကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု မောင်းတင်လိုက်သည်။

အဓိပ္ပာယ်

“အို-ရှင်ဂေါတမ။ ။ လူကြီးသူမများကို ရိုသေမှုကလေးမျှလောက် ဖြင့် ဤမျှ ငြင်းပယ် အဖြစ်သည်းနေရပုံကို ထောက်လျှင် ရှင်ဂေါတမကို မွေးဖွားပေးခဲ့သော မိခင်သည် ညံ့ခွဲလေစွတကား။ မကောင်းသော မိခင် ဝမ်းတိုက်မှ မွေးဖွားခဲ့လေယောင်တကား။ သို့ဆိုလျှင် ရှင်ဂေါတမ၏ အနာဂတ်အဖို့ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်ဝေး၍ သုဂတိဘုံဘဝ ရင်းစား ပြန်ရ ဖို့ပင်ခက်ခဲလေယောင်တကား။

ရုံ့ရင်းကြမ်းတမ်းလေစွာ တိုက်ရိုက်ဆဲ၍ နာပုံမပေါ်သောကြောင့် မိခင် (မယ်တော်)အထိ ‘ကိုင်း’ လိုက်သည်။ ကဲ-ရှင်ဂေါတမ၊ မတုန်လှုပ်ဘဲ

နေနိုင်ဦးမလား။ သူတို့ခေတ်တွင် အကြမ်းဆုံးသော အမျိုးခိုက် ဆဲရေး နည်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

လူတစ်ယောက်ကိုစိတ်ဆိုး၍ “ကျွန်မသား” ဟုဆဲရာ၌ အမိက စ၍ အမျိုးညံ့ပုံကို ပြလျက်ဆဲခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကိုလည်း စိတ်ဆိုး၍ “အပဂဗ္ဘော-အမိဝမ်း၌ယုတ်ညံ့သောပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ရှိသူ” (ကျွန်မသား) ဟု အမိက စ၍ မစင်ကြယ်ကြောင်းကို လည်း ကောင်း၊ ယုတ်ညံ့သော ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ရကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြလျက်ဆဲသည်။

ပါရာဇိကဏ်ဘာသာဋီကာ
ပ-စာ ၅၃၈။

သူတို့ခေတ်တွင် “ကျွန်” ဟူသည် လူ့ဘဝအတွက် လူညံ့၊ လူ့ငတုံး၊ လူ့ နောက်ဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်ထီး-ကျွန်မမျှသာမက ကျွန်မသားပါဟု ဆိုလိုက် ခြင်းမှာ အမျိုးနှင့်ချီ၍ပင် အနစ်နာဆုံးသောဆဲရေးနည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ သားကို သပေါက်(သားပေါက်)ဟု ခေါ်သည်။ ဤသည်ကိုရည်၍ ရှေး လူကြီးများက “သပေါက်မသား” ဟု စာလာပေလာဖြင့် ဆဲရေးတတ်ကြ သည်။

ဝေရဇ္ဇာကြီးတို့က နတ်ပြည်ဗြဟ္မာ့ပြည်ဆိုသည်တို့လောက်ကို အဟုတ်ကြီး ထင်မှတ်ထားသူများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့အယူဝါဒ သူတို့ဘဝပန်းတိုင်ကလည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်လျှင်အဆုံးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား နတ်ရွာသုဂတိနှင့် ကင်းဝေးမည့်သူဟု ဆဲသည်။

အဆဲခံရခြင်း ဟူသည် ဘုရားရှင်အဖို့ ရိုး၍နေပေပြီ။ အဆဲဝိဇ္ဇာကြီး အက္ခောသဘာရဒ္ဒါဇတို့က ဘုရားရှင်အား တစ်နေကုန် ဆဲရေးပုံကို ပြခဲ့ ပြီးပြီ။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘အလံပြာဆရာကြီး’ တွင် ကြည့်ပါ) ကောသမ္မိတွင် မာဂဏ္ဍိမိဖုရားက သူ့လူများကိုငွေပေး၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံသံတော်များ အား ဆဲပွဲကြီးပြုလုပ်ပုံမှာကား အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘လှဂုဏ် ဝင့်သူ’ တွင် ရှုပါ)။

ဤသည်ဤမျှလောက်တို့နှင့် နှိုင်းစာသော် ဝေရဇ္ဇာ၏ဆဲမှုမှာ အဘယ် မှုစကောင်းအံ့နည်း။ စင်စစ်သော်ကား မည်သည့်လောကဓံ လေလှိုင်းဒဏ်

ကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ၊ မြူမှုန်မျှမတုန်လှုပ်တော့သောတာဒိဂုဏ်ကို ဝေရဉ္စာကြီး နားမလည်။ နားမလည်၍ပင် ဘုရားရှင် တည်းဟူသော ဣန္ဒြိယကျောက် တိုင် ကျောက်တုံး၊ သမာဓိဋ္ဌေတော်ကို ခံနိုင်ရန်သော်ကောဟု နှံ့ကြည့်နေ မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းစွပ်စွဲဆဲရေးမှု၌ ဘုရားရှင်၏ တုံ့ပြန်မှုအဖြေမှာ ကြည်ညို ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ မိခင်အကြောင်းကို စာယ်သို့မျှ မိန့်တော်မမူတော့၊ မယ် တော်မာယာ၏ အမျိုးမြတ်ပုံသန်ရှင်းပုံကို ဝေရဉ္စာကြီး မကြားမသိလျှင် ရှိစေ၊ အများသိပင်ဖြစ်သည်။

“ဥဒယ။ ။ စဉ်းစဉ်းစားစား နားထောင်ပေတော့။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် သည် နောင်အခါတွင် အမိဝမ်း၌ ကိန်းအောင်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဘဝအသစ်ဖြစ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အတုမရှိ မြင့်မြတ်လှသော အရဟတ္တ မဂ်ဖြင့် ပယ်ဖျက်အပ်ပြီး ပေပြီ။ အရဟတ္တမဂ်ဖြင့်ပယ်ဖျက်ဖြတ်တောက်ပြီး သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဘဝအသစ်ဟူ၍ မရှိတော့ပြီ”

အဘယ်မျှကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းပါသနည်း၊ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်း ဟန်ကား မယ်တော်နှင့် စပ်၍ ဆဲရေးပုံကို တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်တော့။ မိမိသည် အနာဂတ်တွင် ပဋိသန္ဓေနှင့် စပ်၍ ပြဿနာ မရှိတော့ သည်ကို “ငါဘုရားသည် “သို့မဟုတ်” “မိမိ” ဟူသော အတ္တနာမ်ကိုမသုံး အကြင် သူ၊ ထိုသူ ဟူသော ယေဘုယျနာမ်စားဖြင့်သာ မိန့်တော်မူသည်။ ဝေရဉ္စာ ကြီးနားလည်နိုင်လျှင်လည်း လည်ပေတော့။

အက္ခောသဘာရဒ္ဓါဇကြီးတို့ဆဲကြစဉ်အခါတုန်းက သူတို့စိတ်ရှင်လန်း၍ တရားတော်ကို ဖြောင့်စွာနာကြားနိုင်စိမ့်သောငှာ ဟဿရသဖြင့် ပြန်လည် မိန့်ကြားခဲ့သည်။ မိန့်ဟန်ကား အကြင်သူတစ်ယောက်အား သင်တို့က လက် ဆောင်ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာပေးသည်ဆိုကြပါစို့။ ထိုသူက သင်တို့၏ လက် ဆောင်ကို လက်မခံဘူးဆိုလျှင် ထိုပစ္စည်းသည် အဘယ်သူ၏ပစ္စည်းဖြစ်မည် နည်းဟု မေးတော်မူသည်။ ဘာရဒ္ဓါဇတို့က ကျွန်ုပ်တို့၏ ပစ္စည်းသာ ပြန်၍ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေသည်။ သို့ဆိုလျှင် သင်တို့၏ အဆဲလက်ဆောင်ကိုလည်း ငါဘုရား လက်မခံပါ။ သင်တို့ပစ္စည်းသာပြန်၍ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု မိန့်ကြား လိုက်သောအခါ ဘာရဒ္ဓါဇကြီးတို့ ပြုံးပန်းပွင့်ကာ တရားနာရ၍ တရားရှင် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

ဝေရဉ္စာကြီး၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကိုတော့ လက်မခံသော်လည်း ပြန်၍ မမေးပါ။ တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့်သာ သည်းခံတော်မူလိုက်သည်။

ဝေရဉ္စာသည် မိမိအထံသို့ မေတ္တာရှေးရှု၍ လာခဲ့သူဖြစ်၏။ တရားနာရန်မဟုတ်စေတော့၊ တရားဓမ္မအရေး ဆွေးနွေးရန်လာရောက်သူဖြစ်သည်။ စိတ်အလိုသို့ လိုက်လွန်းသူဖြစ်သော်လည်း ပညာရှိသည်။ သက်ကြီးမာန်ရှိနေသည်။ သူ့နေရာတွင် စိုးမိုးသူဖြစ်၍ စိုးမိုးမာန် ရှိနေသည်။ သို့သော် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် တရားဟောလိုက်လျှင် သဘောပေါက် လိုက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

တရားဟောပြု

ထို့ကြောင့်ဘုရားရှင်က နာကြားရန် အသင့်ရှိနေပြီဖြစ်သော ဝေရဉ္စာကြီးအား သူတို့အထင်ကြီး အလေးထားသော ဗြဟ္မဏတို့၏ တေဝိဇ္ဇာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပုဗ္ဗနိဝါသ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ အာသဝက္ခယတည်းဟူသော မိမိဝိဇ္ဇာသုံးပါး၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်တို့ကို အနုစိတ်ဖြင့်ဆို ဟောကြားတော်မူသည်မှာ ညဉ့်၏ ပထမယံ၊ ညဉ့်ဦးယံကုန်သည်တိုင်မျှ ကြာမြင့်၏။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ပြီးဆုံးကာ၊ တရားချ ရပ်နား လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စိတ်ဆောင်လွန်းသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဝေရဉ္စာကြီး ဖြစ်ပုံမှာ ရှေးဦးဖြစ်ရပ်များနှင့် ပြောင်းပြန်လှန်သွားသတည်း။

ပြောင်းပြန်လှန်သွားပုံကား ယခုကလေးတွင်ပင် ဘုရားရှင်အားအမျိုးကို ချီသည်အထိ ဆဲနည်း ဝေါဟာရမျိုးစုံတို့ဖြင့် ဆဲဆိုရေရွတ်ပြီးသည်ကို၊ တရားတော်အားကြားနာပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် လည်ကိုစန့် ခါးကိုဆန့်ကာ သူ့ နောက်ပါတပည့်အနည်းငယ်မျှရှိသည်ကိုတစ်ကမ္ဘာလုံးကြားလေရော့ဟု “ဟရေး- အိုအချင်းတို့” ဟု ရှေးဦးစွာ အော်လိုက်သည်။

ထိုနောက်တွင်မူ “ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကား၊ အတိဗ္ဗဋ္ဌ- အလွန် အလိုရှိအပ်ပါပေစွ၊ အတိမနာပ- အလွန်မြတ်နိုးအပ်ပါပေစွ၊ အတိသုန္ဒရ အလွန်ကောင်းပါပေစွ” ဟု အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ရွတ်ဆို လိုက်သည်။ ဤမျှသာမကသေး။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို ယခုလိုကြားနာကြရသော သူတို့အနက် လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ မျိုးစုံတို့ ပါဝင်သည်တွင် အခြားသူများကိုထား ပါတော့၊ သူနှင့် ရည်တူ တန်းတူ ဗြာဟ္မဏ ဆရာကြီးတွေ များစွာ ရှိခဲ့ သည်။

ယင်းဗြာဟ္မဏကြီးများက ဘုရားရှင်၏တရားတော်ကိုနှစ်သက်၍ ချီးကျူး ရာ၌ ပိတ်ထားသော အရာကို ဖွင့်၍ ပြလိုက်သကဲ့သို့ မှောက်တားသော အိုးကို လှန်၍ ပြဘိသကဲ့သို့ စသည်ဖြင့်သာ ဥပမာစကားဖြင့် လျှောက်ထားကြသည်။ ဝေရဉ္ဇာကား ဤမျှမက အချက်အလက်များစွာကို ထုတ်ဖော်အကြောင်း ပြ၍ ချီးကျူးလျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားဟန်ကား—

ချီးကျူးပြီ

(၁) “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်၏တရားတော်သည် ရာဂ ဒေါသ စသော အပြစ်တို့ကို ပယ်ဖျောက်တတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အလွန် အလိုရှိအပ်ပါပေစွ၊ အလွန် မြတ်နိုးအပ်ပါပေစွ၊ အလွန် ကောင်းမွန်လှပါ ပေစွ။”

(၂) “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်တရားတော်သည် သီလ၊ သမာဓိ စသော ဂုဏ်ထူးတို့ကို ရစေ၊ သိစေအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အလွန် ကောင်းမွန်လှပါပေစွ၊ အလွန် အလိုရှိအပ်ပါပေစွ၊ အလွန်မြတ်နိုးအပ်ပါ ပေစွ။”

အို—ဂေါတမ ဟူသော အခေါ်မှ ရှင်ဂေါတမသို့ ပြောင်းလာသည်။ ယခုသော် အရှင်မြတ်ဟုပင် တက်လာပြီ။ ဘုရားဟူ၍ပင် ဝန်ခံလာပေပြီ။

ဝန်ခံပဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ မိမိတို့၏ သမာဓိနယ်ပယ်မှ ဗြဟ္မာ့အဖြစ်သို့ ရောက်ဖို့ရန်ပင် ဆိုဦးတော့၊ သမာဓိတရား ဈာန်လေးပါး၏ တရားတက်ပုံ မျိုးစုံကို မြူးမှုန်မျှမကျန်အောင် အနုစိတ် ဟောကြားသည်ကို ကြားနာရ၍ အလွန်နှစ်သက်လှသည်။

သမာဓိစခန်းမျှသော အဆင့်သည် ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မမူမီ မှိုင်းမှုန်ပြာရီ ပဝေဏီကပင် ရှိနေခဲ့၏။ ယင်းသမာဓိကို ကျင့်သုံးကာ သမာဓိ တန်ခိုးဖြင့် မြေလျှိုးမိုးပျံ့နိုင်ကြသော ရသေ့-ရဟန်းများစွာကို တွေ့မြင်ကြားသိရသည်။

မိမိတို့အဖို့ကား-ယခု သေခါနီးအရွယ်တိုင်အောင် စမ်းဝါး၍ ကြိုးစား နိုင်သမျှ ကြိုးစားနေရဆဲဖြစ်၏။ ခရီးမရောက်။ မပြီးစီး။ အများအားဖြင့် အမှားနှင့်သာတွေ့၍ စမ်းဝါးနေရဆဲပင် ရှိသေးသည်။

ယခု ဘုရားရှင်က သမာဓိစခန်း၏အဆင့်တက်ပုံများနှင့် သိနိုင်ခက်သော အချက်အလက်များပါ မကျန် ဟောပြောသည်ကို ကြားနာ ရသောအခါ အဘယ်မှာ မနှစ်သက် မတက်ကြပဲ ရှိနိုင်တော့အံ့နည်း။

တစ်ဖန် မိမိတို့ နားမှလေသံမျှ မကြား မနာရဖူးသေးသော ဝိပဿနာ ပညာစခန်းမှ တရားအချက်များကို ကြားနာရပြန်သောအခါ အဘယ်မှာ မချီးကျူးပဲ နေနိုင်တော့အံ့နည်း။

တစ်ဖန် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ စကားတော်-တရားတော်များမှကြားနာရစဉ် အချိန်မှစ၍ ကြားနာရသောစကားတိုင်း၊ ပုဒ်ထိုင်း၊ ဝေါဟာရတိုင်း၌ပင် ဖရိုဖရဲမရှိ၊ အလွန်တိကျပြည့်စုံလှ၏။ မှန်ရည်လှ၏။ ဤအချက်ကို မိမိသည် လည်း တပည့်ပေါင်းများစွာကို သင်ကြားနေရသော ဆရာကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သိ၏။

လောက၌ စကားပြောကြသည်ဆိုရာဝယ် လူသာမန်တို့ မဆိုထားဘိ။ အချို့ ပညာရှိဆိုသူများပင် ဖရိုဖရဲနိုင်လှသည်။ အပိုအလိုတွေ ပါသည်။ စကားအရာ သဒ္ဒါစည်းကမ်းပျက်သည်။ ဘုရားရှင်၏ စကားတော်များက တော့ အကြောင်းအရာကိုထားဦး၊ စကားတော်သက်သက်ကပင် အပိုအလို မရှိ၊ တိကျလှသောကြောင့် နားဝင်ဆိမ့်သည်။ ထို့ကြောင့်—

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်၏တရားတော်သည် သဒ္ဒါတရားကို တိုးပွားစေဟတ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပညာကို ပွားစည်းစေတတ် သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မကားလုံးတိုင်းမှာ အနက် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြည့်စုံလှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါစည်းကမ်းနှင့်ကိုက်ညီလှသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြားနာသူနားဝင်အောင် ပေါ်လွင်သော ဝေါဟာရများဖြင့် ဟောကြားနိုင်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပေါ်လွင်ရုံမျှ သာမဟုတ်၊ နက်နဲသောအဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြည့်စုံလှသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ နား၏ချမ်းသာမှု နားဝင်ချိုလှသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ နှလုံးအသဲ စွဲလောက်သောကြောင့်လည်းကောင်း အလွန်မြတ်နိုးအပ်ပါပေစွ၊ အလွန် ကောင်းလှပါပေစွ၊ အလွန်အလိုရှိအပ်ပေပါပေစွ။”

စကားပြော၊ တရားဟောကြသည်ဆိုရာ၌ စကားစကား ပြောပါများ စကားထဲက ဇာတိပြု ဆိုသကဲ့သို့၊ ပြောသူဟောသူသည် မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်၍ သူတစ်ပါးကို ရှုတ်ချသံများ ပါလာတတ်သည်။ သာမန်လူတို့ မဆိုထားဘိ၊ ပညာရှိအမည်ခံသူများပင်လျှင် မိမိကိုယ်ကို မသိမသာ မာယာလှည့်ကောက် မြှောက်မြှောက်ပင့်ပင့်လုပ်၍ သူတစ်ပါးကို မသိမသာ မာယာပြစ်တင် ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ရှုတ်ချတတ်လေ့ရှိကြသည်။

ဤအချက်ကိုဘုရား ရှင်နှင့်တွေ့စဉ်ကပင် ဝေရဇ္ဇာကြီး သတိထား စောင့်ကြည့်ခဲ့၏။ ရှင်ဂေါတမဟာ ငါတို့ကို အဘယ်လိုရှုတ်ချ၍ သူ့ဝါဒကို ဘယ်လို ဗန်းတင်မလဲ။ သို့သော် ရှင်ဂေါတမ၏စကားတော်တရားတော်တွင် ဤအချက်နှင့်စပ်၍ ဆံခြည်မြူမှုန်မျှမတွေ့ခဲ့ရ။ ဤအချက်ကိုလည်း ဝေရဇ္ဇာကြီး ကြည်ညိုလှ၏။ ထို့ကြောင့်—

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်၏တရားတော်များတွင် မိမိကိုယ်နှင့် မိမိဝါဒကို မြှောက်ပင့်သံဟူ၍ ဆံခြည်မျှ မကြားရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးအား ရှုတ်ချပြစ်တင်ပုံကို မြူမှုန်မျှမတွေ့ရသောကြောင့် လည်းကောင်း အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှပါပေစွ”

ဝေရဇ္ဇာကြီး အထူးကြည်ညို အံ့ဩသည်မှာကား မိမိက ဤရှေ့ဤမျှ လောက်သောစကားကြမ်းတို့ဖြင့် နှိပ်နယ်ပြောဆိုမိပါလျက် ဘုရားရှင်တွင် စိုးစဉ်းမျှ မတုန်မလှုပ်၊ သည်းခံနိုင်စွမ်းသော ဂုဏ်တော်ကိုပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဤအချက်ကိုဖြင့် အထူးပြု လျှောက်ထားလိုက်ရသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်အား တပည့်တော်ကနည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်နယ်ပုတ်ခတ်ပြောဆိုအပ်သည်ကို အရှင်မြတ်သည် ကျောက်တိုင်ကျောက်သားကဲ့သို့ အနည်းငတ်မျှမလှုပ်ရှားပဲ သည်းခံနိုင်မှုကဖြင့် တပည့်တော် အံ့လို့မဆုံး ချီးကျူး၍မဆုံးပါ။ အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်အား သည်းခံပြီးဖြစ်သော်လည်း တပည့်တော်ဖြစ်မှားမိသည်များကို သည်းခံတော်မူပါဘုရား”

ဘုရားရှင်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။ ထို့နောက် တွင်မှ သူတကာပြောရိုးဥပမာဖြင့် ဘုရားရှင်အား ချီးကျူး ရှိခိုးသည်။

သို့သော် ဉာဏ်ပွား၍ စိတ်လှုပ်ရှားသူဖြစ်သည့်အလျောက် သူတကာထက် ထူးအောင်တော့လျောက်ထားသည်။

အရှင်မြတ်ဂေါတမ။ ။အရှင်မြတ်၏ တရားတော်သည် မှောက်နေသောအိုးခွက်ကို လှန်ပြရာသကဲ့သို့-သူတော်ကောင်းတရားမှ မျက်နှာလွဲကာ မသူတော်တို့၏ တရား၌ တည်ခဲ့သော တပည့်တော်ကို ယင်းမသူတော်တို့ တရားမှ ထစေတော်မူ၍၊

မြက်သစ်ရွက် အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အရာဝတ္ထုကို ဖွင့်ပြသကဲ့သို့-ကဿပဘုရားရှင်၏ သာသနာတော် ကွယ်ရာအခါမှစ၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော တောရှုပ်သည် ဖုံးထားအပ်သောတရားတော်ကို ဖွင့်ပြတော်မူသည်လည်း ဖြစ်သော-

တောဝေလမ်းမှား၍ နေသောသူအား လမ်းဖြောင့် လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့ စက်ဆုပ်အပ်သော လမ်းခရီး မှားယွင်းသောလမ်းခရီး၌ သွားနေတတ်သော တပည့်တော်အား သမာဓိ တရားတည်း ဟူသောနတ်ပြည်လမ်း ဝိပဿနာ ပညာ တရားတည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်လမ်းကို ဟောပြောတော်မူသည်လည်းဖြစ်သော-

အမှိုက်မှောင်အတွင်း၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ညှိထွန်းဆောင် ပြဘိသကဲ့သို့ မောဟတည်း ဟူသော အမှိုက်တိုက်၌ နစ်မြုပ်နေသည် ဖြစ်၍ ဘုရားအစရှိသော ရတနာသုံးပါးတည်းဟူသောအဆင်းတို့ကို မမြင်ရသော တပည့်တော်အား ထိုအဆင်း ထိုတရားတို့ကို ဖုံးလွှမ်းထားသော မောဟတည်းဟူသော အမှိုက်မှောင်ကို ဖျက်ဆီးအပ်သော ဒေသနာတော်အရောင်ကို ဆောင်ပြတော်မူသည်လည်းဖြစ်သော-

“အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်အား တစ်ပါးမက များလှစွာသော တရားပရိယာယ်တို့ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှားပြတော်မူအပ်ပါပေပြီဘုရား”

ပိဋကအနက်အတိုင်း ဝေရဉ္စာကြီးက ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားပုံဖြစ်၏။ဝေရဉ္စာကြီးအား ဉာဏ်ပွား၍ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သူဟု အထက်တွင် နှစ်နေရာဖော်ပြခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်ဟန်ကား ဘုရားနှင့် တွေ့စဉ် မိမိအလို ဆန္ဒမပြည့်ဝသည်ကို ပညာရှိဟန်ဖြင့် အောင့်အဉ်း မျှီသိပ်၍မျှ

မထားဘဲ ရုန့်ရင်းသော စကားမျိုးစုံဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ကာ၊ မိမိဆန္ဒ ပြည့်စုံ သဘောကျပြီ ဆိုပြန်တော့လည်း ဉာဏ်မီသမျှတို့ဖြင့် အားရ ပါးရ ချီးကျူးသည်။

တစ်ဖန်၊ တရားကောင်း စကားကောင်း တစ်ချက်ကြားနာ လိုက်ရ၍ အလင်းပွင့်သွားသည်ဆိုလျှင် မှောက်ထားသော အိုးကို လှန်ပြဘိသကဲ့သို့ ဟူသော ဥပမာ သူတို့ပညာရှိ လောကတွင် ပြောရိုး ပြောစဉ်ဥပမာတစ်ရပ် မျှ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူကမူ ရိုးရိုး စိုက်စိုက်မျှမပြောပဲ သူ့မူရင်း အယူ တရားကို မသူတော်တို့တရား၊ လမ်းမှားနေသော တရားအဖြစ်ရှုတ်ချပြော ဆိုသည်။ ချစ်လုံးလုံး မုန်းလားလား သဘော ထားရှိသူဟုဆိုရပေမည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဝေရဇ္ဇာကြီး စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်ပုံကိုတွေ့ရဦးမည်ဖြစ်၏။ သူ့ စိတ်အညှာလွယ်ပုံကို ဤမျှဖော်ပြနေသည်မှာ ဘုရားရှင်အား ဘုရား မဖြစ်မီနှင့် ဘုရားဖြစ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ နေရာတကာတွင် လိုက်လံ နှောင့်ယှက်နေသော မာရ်နတ်ဆိုသည့် နတ်ဆိုးကြီးက ဝေရဇ္ဇာကြီးသည် ဘုရားရှင်ကိုမေ့ အောင်၊ သာမန်မေ့ရုံမျှမဟုတ်၊ ဝါတွင်း သုံးလတိုင်တိုင် မေ့လျော့နေလေအောင် ပြုလုပ်တော့မည် ဖြစ်ရာ၊ မာရ်နတ်က ဝေရဇ္ဇာ ကို ပွဲထဲကလို မေ့စေ-ဟုဆိုရုံမျှဖြင့် မေ့လေသလား၊ မေ့စေနိုင်လောက် သော ဗျာပါရထို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးပိုင်းအံ့ထားသောကြောင့် မေ့လေသလား မသိ၊ သုံးလတိုင်တိုင် မေ့နေလိုက်သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ဆိုလိုသည်မှာ ဝေရဇ္ဇာ၏စိတ်ထားသည်အရှေ့ အပြောင်းလွယ်ကူသော စိတ်ထားမျိုးဟု အကဲဖြတ်ရသည်။ စိတ်ဆိုးစရာ ရှိလျှင် လွယ်လွယ်ဆိုး၊ ပျော်စရာရှိလျှင် လွယ်လွယ်ပျော်၊ မေ့စရာရှိလျှင် လွယ်လွယ်မေ့တတ်သော စိတ်ထားမျိုးဟု အကဲဖြတ်ရကြောင်းဖော်ပြလို၍ဖြစ်သည်။

ယခု လောလောလတ်လတ်မူကား ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုလေပြီ၊ ကြည်ညိုပုံဖွဲ့ဆိုသည်မှာလည်း သူတကာနှင့်မတူ တစ်မူခြား၍သူတကာထက် ခေါင်းတစ်လုံးသာအောင် ကြည်ညိုသည်။

ကြည်ညိုဖူး

ကြည်ညိုပုံ ဂျောက်ထားဟန်ကား “တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ် ဂေါတမကို ဆည်းကပ်ပါ၏။ (သူတကာလို ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ ‘မဟုတ်’ ‘ဘဂဝန္တံ ဂေါတမံ ဂစ္ဆာမိ’ ဟူ၏) အရှင်မြတ် ဂေါတမသည် တပည့်

တော်၏ ကိုးကွယ်ရာပါတည်း။ လည်းလျောင်းရာပါတည်း။ အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်အား ယနေ့မှအစပြု၍ အခြားဆရာ မရှိသော အရှင်မြတ်၏ ဥပသကာဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါ” ဟူ၏။

တပည့်တော်အား အရှင်မြတ်၏ ဥပသကာဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါဟု လျှောက်လိုက်လျှင် လုံလောက်ပြီ ဖြစ်၏။ အစဉ်အလာအားဖြင့် သူ့ အလားတူ ဗုဒ္ဓဝါဒသို့ ကူးပြောင်းလာသူတို့သည် ဥပသကာဟုမှတ်ယူတော် မူပါဟု လျှောက်ထားကြသည်သာ ပျား၏။ သူကမူ ဘုရားရှင်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းခြင်းဖြင့် ရှိရင်းစွဲအယူကို ကန့်လိုက်သည်။ ကန့်လိုက်သည်။ ချစ် လုံးလုံး မုန်းပြတ်ပြတ်စိတ်ထားမျိုး။

သူ့ အလားတူပင် ဘုရားရှင်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာသော အခြား နာမည်ကျော် ဗြာဟ္မဏကြီးများစွာရှိသည်။ သို့သော် အချို့ မရဲတရဲ ကူး ပြောင်း၍ အချို့ မရှင်းမရှင်းကူးပြောင်းသည်။ မရဲတရဲ ကူးပြောင်းပုံမှာ ဘုရားရှင်တပည့် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သူ့ဆိုင်ရာဝန်းကျင်၏ အကဲရဲ့ ခံရမည် ကြောင့် တိတ်တိတ်ပုန်းကူးပြောင်းသည်။

မရှင်းမရှင်းကူးပြောင်းဟန်ကား နှစ်ဦးချင်းတွင် အရှင်ဘုရားကို ကိုး ကွယ်ပါ၏ဟု ဝန်ခံပြီးနောက် လူကြား သူကြားထဲမှာများ တပည့်တော်ကို တွေ့၍ တပည့်တော်က ဦးရစ်ကို ချွတ်လိုက်လျှင် ရှိခိုးသည်ဟု မှတ်ယူပြီး ခြေကိုကိုင်လိုက်လျှင် အရှင်ဘုရားကိုရှိခိုးသည်ဟု မှတ်ယူတော်မူပါဘုရားဟု လူသိမည်စိုး၍ အချက်ပြစနစ်ဖြင့် ကူးပြောင်းသည်။

ဝေရဉ္ဇာကား ရှင်းလှ၏။

သူ့နီးပါး၊ မုန်းမုန်းလားလား အားထားကိုးကွယ်လာသူ တစ်ဦးကို သတိရ၏။ ဘုရားရှင်နှင့်ခေတ်ပြိုင် အင်အားပြိုင် ပေ၎်ထွန်းသောသူတို့အလို ဘုရားကြီးခြောက်ဆူ၊ စာအလို ဆသတ္တာရ ဆရာကြီး ခြောက်ပါး၊ သက ဝါဒအလို ဒိဋ္ဌိကြီးခြောက်ယောက်တို့အနက် နာဠပုတ္တဇီနခေ၎် ဆရာကြီး၏ အနာထပိဏ်တို့လို အားထားရာ နာဠပုတ္တဇီစား၊ ဥပါလိ ဗြာဟ္မဏကြီးဖြစ်၏။

ဥပါလိသည် နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တ၏ ဒါယကာအဖြစ် နေပြန်တော့လည်း ကဲကဲဆတ်သည်။ ဘုရားရှင်ကို ဝါဒချင်းတိုက်ရာ၌ သူကပင် ရှေ့ဆောင် ရှေ့ ရှက်လုပ်သည်။ ဘုရားရှင်ဘက်ရောက်လာပြီဆိုပြန်တော့လည်း နာဠပုတ္တကို

ရှင်းရှင်းပြတ်သည်။ သူ့ ဘုရားအား အိမ်တွင်းသို့ပင် အဝင်မခံတော့၊ ဘုရား ရှင်က တောင်းပန်၍ပင်မရ။ နာဠပုတ္တခမျှာ သူ့ ကြောင့်ပင် အသက်တို့ခွဲရ ရှာသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ “ရွှေတံခါးကြီးပွင့်လေပြီ” တွင် ရှုပါ)

ယခု ဝေရဇ္ဇာကြီးက ဘုရားရှင်ကိုကိုးကွယ်ရာ၌ သူတကာထက် ခေါင်း တစ်လုံးသာ လျှောက်ထားပုံကို ရှုပါဦး။

“အရှင်ဘုရား။ ။ တပည့်တော် အသက်ရှိသမျှကာလပတ်လုံး အရှင် မြတ်ကို ကိုးကွယ်သူဟူ၍ မှတ်ယူတော်မူပါ။ အဘယ်မျှ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ပါ သနည်းဆိုသော်- တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက တပည့်တော်အား ထက်လှ စွာသော သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုမိုး၍ သင်သည် ရှင်ဂေါတမကို ဘုရား ဟူ၍ မပြောရ၊ ပြောခဲ့သော် သင့်လည်ကိုဖြတ်မည်ဟု ဆိုဦးတော့၊ ဗုဒ္ဓ- အရှင်မြတ်ကို၊ နဗုဒ္ဓ- ဘုရားမဟုတ်ဟု၊ နေဝဝဒေယျံ၊ မပြောမဆိုပါဘုရား။”

ယင်းသို့ဖြင့် မြို့စားကြီး ဝေရဇ္ဇာ ဗုဒ္ဓသရဏဂုဏ်တည်ပြီ။ တရားတော် နှင့်စပ်၍ ဘုရားရှင်သို့ ကိုင်းညွတ် ကိုးကွယ်လာခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဓမ္မ သရဏဂုဏ်တည်ပြီဟု ဆိုနိုင်၏။ သံဃာတော်များနှင့် ဆက်စပ်ရင်းနှီးမှုမရှိ သေးသော်လည်း ဘုရားရှင်ကို အကြောင်းပြုကာ သံဃာတော်အားလုံးကို ဆွမ်းဖိတ်ကြားတော့မည်ဖြစ်၍ သံဃာ့သရဏဂုဏ် တည်ပြီဟုလည်း ဆိုနိုင် ပါ၏။

သရဏဂုဏ် တည်သည်ဆိုရာ၌ အကြင်သူ တစ်ယောက်အဖို့ ဗုဒ္ဓဘက် တော်သား သာသနာ အတွင်းသားအဖြစ်သို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အသက်ကိုပါပေးအပ်၍ ကိုးကွယ်နိုင်မှဆိုသည် မှာကား ဘုရားရှင်နှင့် တရားတော်အပေါ်တွင် မိမိရရ သက်ဝင်ပြီးသော အရိယာတို့၏ သဒ္ဓါစွမ်းပကားမျိုးသာဖြစ်သည်။

သဒ္ဓါထက်သန်လွန်းနေသော ဝေရဇ္ဇာကြီးက ဘုရားရှင်အား အသက် ကိုပါပေး၍ ကိုးကွယ်ပါသည်ဟုဆို၏။ အသက်ကိုပါ ပေးသည်ဆိုတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာမျှဟူသည် အထူးပြောဖွယ်မရှိ။ သို့သော် သုံးလတိုင်တိုင် မေ့နေသည်ကခက်သည်။

အကြင်သူအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုလျှင် ထိုသူအား ကျွေး မွေး လှူဒါန်း ပေးကမ်း ထောက်ပံ့လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ

သူတော်ကောင်းတို့၏သဘာဝစိတ်ဓာတ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား ဝေရဉ္စာ ဒါယကာကြီးက “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။အရှင်မြတ်နှင့် တပည့် သံဃာတော်များသည် တပည့်တော်အား ဥပသကာဟု မှတ်ယူပြီးနောက် မိုးရာသီနှင့်လည်း နီးကပ်နေပြီဖြစ်သည့်အလျောက် တပည့်တော်၏ဝေရဉ္စာ မြို့တွင်ပင် မိုးလပတ်လုံး သီတင်းသုံး ဝါကပ်တော်မူကြရန် လျှောက်ထားဝံ့ ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က ဆိတ်ဆိတ်နေ ခြင်းဖြင့် သည်းခံတော်မူသည်။

ပင့်ဖိတ်သည်ဆိုရာ၌ ဆွမ်းကွမ်းကိုစွဲကို ထည့်၍ လျှောက်ထားနေဖွယ် မလို၊ ပင့်ဖိတ်သူ ဒါယကာ၏ တာဝန်သာဖြစ်ကြောင်း သာသနာ့ အစဉ် အလာသာမက လူမှုရေး အစဉ်အလာအားဖြင့်လည်း နားလည်ပြီးဖြစ်ကြ သည်။ ပင့်ဖိတ်သည်မှာ တစ်ရက်တစ်ကြိမ်မျှသာမဟုတ်၊ ဝါတွင်းသုံးလ တိုင်တိုင်တဲ။ သူဌေးမြို့စားကြီးဖြစ်၍ သုံးလမကသုံးနှစ်ပင်သော်လည်းတာဝန် မကြီးဟု နားလည်ရသည်။

ဆွမ်းကွမ်းသာမက သီတင်းသုံးရန် နေရာအတွက်လည်း ပင့်ဖိတ်သူတွင် တာဝန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် နေရာအတွက်ကတော့ ဝေရဉ္စာကြီးတွင် စိတ်ကူး တစ်စုံတစ်ရာရှိကောင်းရှိမည်။ မရှိလျှင်လည်း ရှိနေပြီးသော နုဋ္ဌေရုနတ် ကွန်းနှင့် အခြားနတ်ကွန်းများ၊ သစ်ပင်များရှိနေပြီဖြစ်၍ ကျောင်းအဖြစ် အသင့်သီတင်းသုံးနိုင်သည်။

ဘုရားရှင်သည် မိမိသာသနာတော် မပေါ်ထွန်းမီက မဇ္ဈိမတွင် ဗြာဟ္မဏ တို့ သာသနာ့မှရှိနေနှင့်ပြီးသော နတ်ကွန်းများကို စိတ်တော်ဝင်စားအာရုံ ထားတော်မူသည်။ ဒေသစာရီယုညှိရင်း ရောက်ရာအရပ်မှ နတ်ကွန်းများ စွာတွင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ဖူးပြီ။ သာယာဆိတ်ငြိမ်သောနတ်ကွန်းများကို မဆိုထားဘိ၊ ရန်ရင်းဆူညံသော ဒိဋ္ဌိတို့၏ ကျောင်းကန်များသို့ပင် ရံဖန် အလျဉ်းသင့်သလို ကြွရောက် သီတင်းသုံးလေ့ရှိသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော် မမူမီ နောက်ဆုံးဆယ်လအတွင်း၌ ကျေးရွာများရှိ နတ်ကွန်းတို့တွင် လှည့် လည် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။

ဗြာဟ္မဏတို့၏ နတ်ကွန်းတို့သည် သာယာ၏။ ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်း၏။ ဤအချက်ကိုပင် ဘုရားရှင် နှစ်သက်တော် မူသည်။ သို့နှင့် ဝေရဉ္စာမြို့

တွင်လည်း နတ်ကုန်းများအသင့်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကျောင်းနေရာအတွက်တော့
ကြောင့်ကြဖွယ်ရာမလိုပေ။

ထို့နောက်တွင်ကား ဝေရဉ္ဇာကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ ညဉ့်၏
ပထမယံကုန်လွန်ပြီဖြစ်၍ တပည့်တော်တို့ပြန်ချိန်တန်ပါပြီ။ တပည့်သံဃာ
တော်တို့လည်း ညောင်းညာကြပါတော့မည်ဟု လျှောက်ထားကာ ဘုရား
ရှင်သို့ ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။

ရှိ ခိုး ပုံ

“နိသိန္နာသနတော၊ ထိုင်ရာနေရာမှ။ ဝုဠာယ၊ ထ၍။ စတုသု၊ လေး
ပါးကုန်သော။ ဒိသာသု၊ အရပ်တို့၌။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရား
ကို။ သက္ကစ္စံ၊ ရိုရိုသေသေ။ ဝန္တိတု၊ ဝပ်ချပြီး၍”

ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ
ဘာသာဋီကာ၊ ပ၊ ၁၁ ၈၃

ဤစကားတွင် စဉ်းစားဖွယ်ရာများ ပါရှိသည်။ ရှေးဦးစွာ ထိုင်ရာမှ
ထသည်။ ပြီးတော့မှ ရှိခိုးသည်။ ရှိခိုးရာတွင်လည်း လက်၊ ခြေ၊ နဖူး၊
တံတောင်၊ ဒူး-ဟု ငါးဦးသောတည်ခြင်းဖြင့် ဝပ်ချသည်ဟု မဟာဂန္ဓာရုံက
ရည်ညွှန်းသည်။

သို့ဆိုလျှင် ထိုင်နေရာမှ ထပြီးကာမှ ပဉ္စပတိဋ္ဌိတဖြင့် အဘယ်ပုံ ရှိခိုးပါ
သနည်း။ အများမြင်ဖူးကြသည်မှာ၊ သို့မဟုတ် သူ့သူငါငါ ရှိခိုးကြသည်မှာ
ထိုင်၍ရှိခိုးပြီးမှသာ ထဖို့ကိစ္စရှိလျှင် ထသည်။ ယခု ဝေရဉ္ဇာကြီးက ထပြီးမှ
ရှိခိုးသည်။

လေးစားသမှုကိုပြုလိုသောကြောင့် တမန်စေ၍ ရှိခိုးခြင်း၊ ဖော်ပြပါ
ပြာဟ္မဏကြီးများကဲ့သို့ အချက်ပြရှိခိုးခြင်း၊ ရပ်လျက်ဖြစ်စေ၊ ထိုင်လျက်ဖြစ်
စေ လက်ကိုကြာသံဏ္ဍာန်ပြုကာရင်ဝသို့ပင့်ချီ၍ နမတ်စတေးဟုရှိခိုးခြင်း၊
ရှိခိုးမည့်သူရှေ့တွင် ထိုင်ကားထိုင်လိုက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အခင်း၊ သို့မဟုတ်
မြေကို လက်ဖျားနှစ်ဖက်ဖြင့် နှိပ်ချင်ပြုရုံမျှရှိခိုးခြင်း၊ ခါးကိုတော့ ညှစ်
ပါ၏။ သို့သော် တတောင်မညှစ်ပဲ လက်ဖျားနှစ်ဖက်ဖြင့်သာ ဦးညှစ်ရှိခိုး
ခြင်း၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ မှောက်လျား ထိုးလုမတတ် ဒူးထောက်ပြီး

ခါးကိုညွတ်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ပျပ်ဝပ်၍ လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကာ၊ သို့မဟုတ် မှောက်ကာ နဖူးဖြင့်ထိ၍ ရှိခိုးခြင်း စသည်ဖြင့်
ရှိခိုးပုံရှိခိုးနည်း မျိုးစုံရှိ၏။

ယသောဓယာ ဗိမ္မာဒေဝီနှင့် ကောသလဘုရင် တို့ကမူ၊ ဘုရားရှင်၏
ခြေတော်အစုံကို ဦးဖြင့်တိုက်ရုံမျှမက ထိကိုင်ဆုပ်နယ်ကာစုပ်နမ်းသည်အထိ
ရှိခိုးသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'ရွှေပြည်တော်သို့' နှင့် 'ဖြေလျော့ခွေ' တွင် ရှုပါ)

ယခု ဝေရဇွာကြီးသည် ထပြီးကာမှ ပြန်၍ထိုင်ကာ ရှိခိုးလေသလော။
ရွှေတိဂုံစေတီတော်သို့ ဟိန္ဒူ ဗြာဟ္မဏကြီးတစ်စုတို့ ရှိခိုးလာသည်ကို စာ
ရေးသူမြင်ဖူးသည်ကား ဗဟန်းဘက်စောင်းတန်း မုခ်ဦးထိပ်မှစ၍ တစ်ကိုယ်
လုံးကို မြေပြင်သို့မှောက်လျှားထိုးကာ လက်ဖျားပေါ်တွင် ဦးသုံးကြိမ် ချ
သည်။ ဤနည်းဖြင့် အထက်ကုန်းတော် စေတီတော်ခြေရင်း ရောက်သည်
အထိ ရှိခိုးသည်။

ဝေရဇွာကြီးရှိခိုးပုံမှာ ဤနည်းဤပုံဖြစ်ဟန်တူ၏။ သုံးကြိမ်မက အကြိမ်
ကြိမ် အထပ်ထပ်ရှိခိုးရုံမက၊ ဘုရားရှင်အား လက်ျာရစ်သုံးကြိမ်လှည့်ပတ်၍
ရှိခိုးလိုက်သေး၏။ သဒ္ဓါထက်သန်သောကြောင့်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၍ ဘုရား
ရှင်က သူ့အား ခရီးဦးမကြိုဆို အရိုအသေမပေးသည်မျှကို ရုတ်ချပြစ်တင်
ခဲ့မိလေသော မိမိအပြစ်တို့အတွက် ပြေလည်အောင် တုံ့ပြန် ရှိခိုးခြင်းဟု
လည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။

ညဉ့်ဦးယံတစ်ခုလုံး ဘုရားရှင်၊ သံဃာတော်များနှင့် သူပါ တရားဟော
တရားနာ ထိုင်နေကြသည် အတူတူတွင် အတူတူညောင်းညာနိုင်ကြပါလျက်
သံဃာတော်များသို့သာ ရည်ညွှန်း၍ ညောင်းညာကြရော့မည်ဟု လျှောက်
ထားလိုက်ခြင်းမှာ တပည့်သံဃာတော်တို့အားလည်း ကိုးကွယ်သမှု သိမှတ်
ပြုလိုက်သည့်သဘောဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

အမေ့ကြီးမေ့

ထို့နောက်တွင်မူ ဘုရားရှင်မျက်မှောက်တော်မှ လွတ်သည့်နေရာအထိ
နဖူးထိပ်တွင် လက်ကြာငုံ ဦးတင်ကာ နောက်ဆုတ် ထွက်ခွာသွားသည်။
ထို့နောက်တွင်မူကား မေ့ပင်အောက်သို့ ရောက်သွားလေတော့မည် ပမာ
ဘုရားရှင်အား ဝါတွင်းသုံးလတိုင်တိုင် အမေ့ကြီးမေ့ပါလေတော့သတည်း။

ထိုအခိုက် ထိုအချိန်ကား ဝေရဉ္စာတွင် အစာရေစာအခက်အခဲ ဘေးကြီးဆိုးကပ်ရောက်ကြုံတွေ့နေရသောအချိန်ဖြစ်သည်။ အငတ်ဘေး ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓာ ကပ်ကြီးဆိုးကပ်ရောက်သည်။ သရောကြီးခိုင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ဦးတော့၊ ဖြစ်ပြီဟော့ ဆိုလျှင် အရင်ခံကြရသော ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား လုပ်သားပြည်သူများ အဖို့မူ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျသည်အထိ အငတ်ဘေးကြုံတွေ့နေရသော အချိန် ဖြစ်သည်။ မိမိမြို့တွင် ဤသို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို တာဝန်ရှိသောမြို့စားကြီး ဝေရဉ္စာသိကောင်းမှသိပါလေစ။

ယခုပင် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ အားရပါးရ ပင့်ဖိတ်သွားပြီး ကျောခိုင်းသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များကို ဝေရဉ္စာကြီး အမေကြီး မေ့သွားလေပြီ။ မေ့နေလေပြီ။

ယင်းသို့မေ့နေသည်ကို ပိဋကတော်ကတော့ မာရ်နတ်ကြီးက မေ့အောင် လုပ်ထားသောကြောင့်ဟုဆိုသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မာရ်နတ်ကြီးကလည်း သုံးလကြီးများ တိုင်အောင်ပင် မေ့အောင်လုပ်နိုင်စွမ်းပါပေ၏။ ဝေရဉ္စာကြီး ကလည်း မေ့နိုင်လွန်းပါပေ၏။

ဝိပါက်တော်

ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် မုယောဆန်တည်း ဟူသော ဆွမ်းကြမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးရတော့မည့် ဝိပါက်တော်ဆိုက်ချိန်ရောက်၍လည်း မေ့နိုင်အားကြ လေသည်ဟု ပိဋကတော်ကဆိုသည်။

ဝဋ်တော် ဆိုက်ရောက်ရမည် ကတော့ မှန်၏။ ဝဋ်အမြဲ ငရဲ အပဟု ဆိုသည်မဟုတ်လော။ ဝဋ်- ဝိပါက်ဟူသည် ဘုရားရှင်တော်မှ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ပေတကား။

မေး။ ။ ဝါတော်ကပ်တော့ မာရ်နတ်နှိုးဆော်
 ဝေရဉ္စာတိုင်း သမိုင်းအကျော်
 မုယောဆွမ်းမို့ ကြမ်းကြမ်း ထော်ထော်
 ဘုဉ်းပေးရ ရှေးက ဘယ်ဝဋ်နော်။

ဖြေ။ ။မထင်မရှား မျိုးသားဖြစ်တုံ
 ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းစားခိုက်ကြုံ
 ဆွမ်းကြမ်းစားဟု ပြစ်မှားဆိုပုံ
 ဝစီထွက် ဝိပါက်တော်တဲယံ။

လယ်တီပဏ္ဍိတ

ဖုဿဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် ဘုရားအလောင်းတော်သည် သဒ္ဓါ
 တရားနည်းပါးသော မိဘနှစ်ပါးမှပေါက်ဖွားကာ မစ္ဆေရများသောအမျိုး
 တွင်ဖြစ်၍ မိမိက ပေးလှူဖို့ကို အပထားပြီး သူတစ်ပါးပေးလှူသည်ကို မြင်ရ
 သည်နှင့်ပင် မကြည်ဖြူသော စိတ်ထားရှိသူဖြစ်သတဲ။ သို့ဖြင့် ဖုဿဘုရားရှင်
 နှင့် သံဃာတော်များကို တိုင်းသူပြည်သားတို့က လုပ်ကျွေးသော ဆွမ်း
 ကျွေးပွဲတစ်ခုကို မြင်ရသောအခါ

“သည်ဦးပြည် ရဟန်းတွေဟာ ဘာအလုပ်ကိုမှ မလုပ်ချင်
 ကြဘူး၊ ပျင်းပျင်း ရိရိ နေထိုင်ပြီး လူအများ လှူဒါန်းတဲ့ ဆွမ်း
 ဘောဇဉ်တွေကို ဝအောင်စားပြီး အားတိုင်းအိပ်လို့နေ ကြတယ်။
 သည်လို ရဟန်းတွေကို သိမ်မွေ့လှစွာ အရသာရှိတဲ့ ဃနာနို့ ဆွမ်း
 ကို လှူဒါန်းသဖြင့် ဘာအကျိုး ရှိမှာလဲ။ အလွန်ကြမ်းတဲ မုယော
 ဆွမ်းကို စားနေဖို့တော်ကြတယ်။” (သာဓုသုန္ဒရီ-စာ ၁၉၆)

ယင်းသို့ နှုတ်လွတ်စပယ် ပြောဆိုခဲ့မိသော စကားကြောင့် ငရဲတွင်ခံရ
 ပြီးနောက် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်အထိ ဝိပါက်တော်အရှိန် လိုက်လာခြင်း
 ဖြစ်သည်။ အငတ်ထားဖို့ ကောင်းသည် မပြောမိ၍ တော်ပါပေသေး၏။
 ဆွမ်းမကျွေးဘဲ အငတ်ထားဖို့ ကောင်း သည် ဟု များ ပြောမိခဲ့ပါသော်
 အငတ် ဝိပါက်ပင် ဆိုက်ရောက်ရချေတော့မည်။ ယခုတော့ ဆွမ်းခက်ရုံမျှ
 ဖြစ်၍ ငတ်တော်မမူသေးပါ။ ဆွမ်းကြမ်း ဂျုံကြမ်း မုယောဆွမ်းကို ဘုဉ်း
 ပေးတော်မူရ၍ တော်ပါပေသေး၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ
 ရာ ဆွမ်းအလုတ်တိုင်း အလုတ်တိုင်း၌ သမ္မာဒေဝနတ်တို့က နတ်သုဒ္ဓါများ
 ထည့်သွင်းဆက်ကပ်သည်ကိုတော့ လူသာမန်တို့ မသိနိုင်ကြ။

ယင်းသို့ ဝေရဉ္စာတွင် အငတ်ဘေး ကြုံတွေ့သည်ဆိုရာ၌ ဘုရားရှင်တို့
 ရောက်လာမှ ရုတ်ခြည်းချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်၊ လေးမိုးမမှန်၍
 သီးနှံတို့ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ရှေးမဆွကောင် စတင်ခဲ့၏။

စိုက်ပျိုးအပ်သော ကောက်ပဲသီးနှံများကိုဆစ်ပိုး၊ ဖလံပိုးများ ကျရောက်
 ကာ ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ သို့နှင့် ဝေရဉ္ဇာတို့လို သူဌေး-သူကြွယ် အစာ
 ရိက္ခာ သိုလှောင်ထားနိုင်သူတို့အဖို့ မထောင်းတာလှသော်လည်း သည်က
 ထွက်မှ သည်ကစား၊ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားနိုင်ကြရသော လုပ်သား
 ပြည်သူ ဆင်းရဲသားများအဖို့မူ တစ်နေ့တစ်ခြား အငတ်ဘေးသို့ တိုးဝင်
 လာကြရသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့၊ တစ်လထက်တစ်လ အငတ်ဘေး
 ကြီးမားလာသည်။ အငတ်ဘေးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြုံလို့ကာ အရိုး
 ဖွေးဖွေး ဖြူထုတ်လည်း ဖြူကုန်ကြပြီ။

ထိုအခါ အခက်ကြုံလာသူများကား အများအားဖြင့် ဆင်းရဲသား
 လုပ်သားပြည်သူတို့လျှင် ဆွမ်းခံရာ ဆွမ်းခံရွာ အခြေခံရှိသော ရဟန်း
 တော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ရနိုင်ကောင်းအံ့ ထင်ရသောအိမ်များ ထိုထို
 အနီးချုပ်စပ် ကျေးရွာများသို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြသည်။ တစ်ရွာနှင့် မပြည့်
 စုံသော် တစ်ရွာသို့ ကူးကာ ကြီးစား၍ ဆွမ်းခံကြသည်။ အင်မတန်
 ကြီးစား ဆွမ်းခံသွားနိုင်မှ အသင့်၊ အတင့် ရသည်လည်း ရှိ၏။ မရသည်
 လည်း ရှိ၏။ ဝေရဉ္ဇာသားတို့ သဒ္ဓါတရား ရှိကြပါ၏။ လောင်းလှစရာ
 မရှိသည်က ခက်သည်။

ရသမျှကိုဝေငှ ဘုရားရှင်သို့ စုပေါင်းကပ်လှူပြီးနောက် အကျန်ကို မျှတ
 ဝေငှ ဘုဉ်းပေးကြရသည်။ တော်ပါသေး၏။ တော်ပါသေး၏ဟု ဆိုရ
 သည်မှာကား ဝေရဉ္ဇာသို့ နောက်တော်ပါးအဖြစ် လိုက်ပါလာလေသမျှ
 ရဟန်းတော်အားလုံးသည် အရိယာချည်းတည်း။ အရိယာဟူသည် မည်သည့်
 လောကဓံကိုမဆို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အနာဂတ်
 အရေးကို မြင်တော်မူသောဘုရားရှင်က ယခုအကြိမ် ဒေသစာရိ၌ အရိယာ
 တပည့်များကိုချည့် နောက်တော်ပါးအဖြစ် ခေါ်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
 ယူဆနိုင်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ဘုရင်နှင့်မြို့စား၊ ရွာစားတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုသည်မှာ လူဆိုး၊
 ဓားပြ၊ မုဒိမ်း၊ တန္တ စသော မိမိတို့ဆိုင်ရာ အေးချမ်း ငြိမ်သက်ရေးကိုသာ
 တာဝန်ယူ၍ လုပ်သားပြည်သူတို့၏ စားဝတ်နေရေးကိုတော့ တာဝန်
 ယူဟန်မဘဲ စားဝတ်နေရေးတွင် ကိုယ့်အစွမ်း ကိုယ့်အစ၊ ကိုယ့်တာဝန်
 ကိုယ်ယူကြပေတော့ဟု မျက်နှာလှဲထားဟန် တူသည်။

ရဟန်းတော်တို့သည် ဆွမ်းခံကြရာနေရာ များစွာတို့၌ အငတ်ဘေး ကြုံနေသူများ၏ ဒုက္ခကို မတွေ့ချင်အဆုံး တွေ့နေကြရသည်။ အစာမရှိ၊ အစာမာဖြစ် ဆန်ကလေး၊ ပဲကလေးရအောင် လဲစရာ-ဖယ်စရာ ငွေကြေး ပစ္စည်းကလေးမျှမရှိ သူတို့အဖို့ ငတ်သည့်အတိုင်းပင် ပေ၍ ခံကြရသည်။ လဲဖယ်စရာ ငွေစ၊ ကြေးစကလေး ရှိသူတို့က ပစ္စည်းရှင်အဝယ်ခိုင်၊ လဲဖယ်ရာ ဌာနတို့တွင် အတင်း တိုးတောင်း၍ သူ့အရင် ပေးပါ၊ ငါ့အရင် ပေးပါဟု တိုးတောင်း ဆိုနေကြသည်ကို ရဟန်းတော်တို့ တွေ့နေရသည်။

သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ ကိုယ်စားလှယ် အဝယ်ခိုင်များက တစ်နေရာတွင် အဝယ်ခိုင်ဖွင့်၍ ဝယ်လာသောငွေကိုယူကာ လက်မှတ်ဖြတ်ပိုင်း ထုတ်ပေး လိုက်သည်။ ဝယ်သူက ထိုလက်မှတ်ဖြင့် ဆန်စပါး ထားရာသို့ သွား၍ ထုတ်ကြရသည်။ ပစ္စည်း သိုလှောင်ရာတွင် အဝယ်ခိုင် မထားသည်မှာ လူအင်အားဖြင့် ပစ္စည်းကိုဝင်၍လှူခဲ့သော် မခက်ပါလော။ တော်ပါသေး၏။ ဤမျှအထိခံတာ မဖြစ်ပါ။ ဝေရဉ္စာသားတို့ လိမ္မာကြပါသေးသည်။ ယင်းသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ရပ်များကို ဆွမ်းခံရဟန်းတော်တို့ နေ့စဉ် တွေ့ကြုံကြ ရသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကား စာလာပေလာအတိုင်းပင် ထုတ်ပြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မြင်းကုန်သည်များ

ယင်းသို့လျှင် အငတ်ဘေးကြီး တစ်နေ့တခြား ကြီးမားကြုံကြိုက်လာ ရာက ဝါတော်ချိန်ဖြစ်၍ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း မကြာသွားနိုင်ကြရာတွင် ဝေရဉ္စာသို့ ဥတ္တရာပထ မြင်းကုန်သည်အုပ်စုတို့ မခေါ်ပင့်ချေ ဆိုက်ရောက် လာပါလေသည်။

ဥတ္တရာပထ တိုင်းသားတို့ဟူသည်ကား ကုန်သည်တို့လောကတွင် နာမည် ကြီးသည်။ ကုန်စည်ကုန်ကောင်းတို့ ထွက်သည်။ ထွက်သောကုန်ကို နိုင်ငံ အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ရောင်းချသည်။ အထူးသဖြင့် မြင်းကောင်းမြင်းမွန် များ ထွက်ပေါ်ရာဒေသဖြစ်သည်။ ဥတ္တရာပထတိုင်းသားတို့သည် အရောင်း အဝယ် ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ရာ၌ ရည်မှန်၍ အမြတ်ကြီး စားရာတွင်လည်း နာမည်ကြီးသည်။

မြင်းဟူသည် ထိုခေတ်ထိုအခါက အရေးပါလှသော ပစ္စည်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါကသာမဟုတ်၊ နောက်ပိုင်း စက်မှုကိရိယာများ

မပေါ်ပေါက်မီအထိ အရေးပါလှသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ အကြောင်း မူကား မြင်းဖြင့် ခရီးသွားလာကြရသည်။ ပစ္စည်းရှင် ဂုဏ်ရှင်တို့အဖို့ မြင်းဖြင့် ယာဉ်အလှ ပြိုင်ကြသည်။ မြင်းလျင်မြင်းချင်း ပြိုင်ကြသည်။ မြင်းအရေးပါဆုံးနေရာကား ဘုရင်တို့၏မြင်းတပ်၊ စစ်ဝင်း အခင်းအကျင်း နှင့် စစ်တိုက်ရာတို့တွင် ဖြစ်၏။ ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်ရာ၌ပင် မြင်းဖြင့် ထွက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ဇမ္ဗူဒိပ်ခေါ် မဟာဘာရတနိုင်ငံသည် ဘုရားရှင်သာသနာတော်မပေါ် ပေါက်မီက စစ်မက်အင်္ဂါ ထူပြောသောနိုင်ငံဖြစ်ခဲ့၏။ ဘုရင်တစ်ပါးသည် မိမိပိုင်ဆိုင်ရာမျှသာမက တတ်နိုင်သမျှနယ်ချဲ့ရမည်၊ သူတစ်ပါးနိုင်ငံကို သိမ်း ယူရမည်ဟူသည်မှာ ရှေးဟောင်းနိတိကျမ်းတို့၏ ညွှန်ပြချက်ဖြစ်သည့်အပြင်၊ လူမျိုး၊ ဘာသာ အယူဝါဒ အားဖြင့်လည်း သူတစ်မျိုးငါတစ်ဖုံ အကဲ ပြားဆုံးသော နိုင်ငံဖြစ်ရကား စစ်မက် ထူပြောခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ် တော့ချေ။

ယင်းသို့ စစ်မက်ထူပြောခြင်းသည် စစ်အတွက် မရှိလျှင် မဖြစ်သော မြင်းကောင်းမြင်းသန်တို့ ထွက်ပေါ်ရာ ဥတ္တရာပထ တိုင်းအတွက် အချက် ကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံငယ် နိုင်ငံလတ်များကိုထားဦး၍ အပြိုင်အဆိုင် နိုင်ငံကြီးနှစ်ခုဖြစ်သော ကောသလနှင့် မာဂဓ (ရာဇဂြိုဟ်)တို့ ဆိုလျှင် အားအားရှိတိုင်း ထ၍ တိုက်နေကြသော နိုင်ငံများအဖြစ်ပင် ပြောစမတ် ပြုကြသည်။ မှန်၏။ အင်ပြိုင်အားပြိုင် ဗိုလ်နှစ်ဗိုလ်ရှိနေလျှင် တစ်ဗိုလ်ကို ပြိုင်ရတော့မည်မှာ လူ့သမိုင်း၏သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်သာသနာတော် ပေါ်ထွန်းလာသောအခါ စစ်မက် ရေးရာများ သိသိသာသာ လျော့ပါးသွား၏။ အကြောင်းမူကား ဘုရား ရှင်က မိမိ၏အဆုံးအမ၊ မဟာကရုဏာတော်၊ မေတ္တာတော်တည်းဟူသော ဝရဇိန်လက်နက်ဖြင့် ရှေးဦးစွာရာဇဂြိုဟ်ကိုဖြိုသည်။ ထို့နောက် သာဝတ္ထိသို့ ကူးဆက်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် စစ်မက်ရေးရာများ လျော့ပါးလာသည်။

စစ်ခေတ် မြင်းခေတ် ဖြစ်သည့်အလျောက် မြင်းဆရာ ဆင်ဆရာတို့ အရေးပါလှ၏။ လခရိက္ခာ ကောင်းစွာရ၍ မျက်နှာပန်းပွင့်သည်။ လူရာ ဝင်သည်။ ဆင်ကြန်မြင်းကြန်ကို ပြသော ဆင်ကျမ်းမြင်းကျမ်းတို့ ထွက် ပေါ်သည်။ ဥတ္တရာပထသားတို့ ဂုဏ်ရှိသည်။

ဘုရားရှင်၊ သံဃာတော်များနှင့်လည်း မြင်းဆရာတို့ ရင်းနှီးမှုရှိသည်။ ပေသိဆိုသောမြင်းဆရာတစ်ဦးဆိုလျှင် ဘုရားရှင်နှင့် အချီအချ တရား ဆွေး နွေး၍ အလိမ္မာတိုးကာ ပိဋကတွင်ပင် စာတင်ခံလာရသူဖြစ်သည်။ ဘုရား ရှင်က မြင်းများအား အဘယ်ပုံ ဆုံးမပုံကိုမေး၍ မိမိ တပည့်သားတို့ အားလည်း မြင်းများဆုံးမပုံနှင့် အလားတူစွာ ဥပမာထား၍ ဟောကြား သည်။

ဝေရဉ္ဇာသို့ ဥတ္တရာပထ မြင်းကုန်သည်တို့ မခေါ်ပင့်ချေ ဆိုက်ရောက် လာလေပြီဖြစ်ရာ ဘုရားရှင်၊ သံဃာတော်တို့နှင့် မြင်းဆရာတို့ အနေမဝေး ခဲ့ပုံကို ကြိုတင်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းသို့လျှင် စစ်မက်ရေးရာနည်းပါးလာ၍ စစ်အတွက် မြင်းအသုံးပြုမှု လျော့ပါးလာသောအခါ မြင်းများကို ပစ္စည်းနှင့် ဂုဏ်ရှင်တို့ အပြိုင်အဆိုင် အသုံးပြုရန်အတွက် အလှအပဘက်သို့ ဦးတည် ပြုပြင် ပေးလာကြရ၏။ ပစ္စည်းရှင်၊ ဂုဏ်ရှင်တို့က ရထားတွင် တပ်ဆင်ရန် သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်တော်အလှစီးရန်သော်လည်းကောင်း၊ မြင်းများကို သူ့ထက် ငါ သာ မှာယူကြသည်။

ကောသလဘုရင်၏ လက်သုံးတော် ဇာဏုယောဏီ ဗြာဟ္မဏကြီးက တန်ကြေးကို အရေးမထား၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော မြင်းဖြူကြီး များကိုချဉ် လိုချင်သည်ဆို၍ ဥတ္တရာပထမြင်းဆရာတို့က ခက်ခဲစွာ သား စပ်၍ ပေးကြရသည်။

သူ့ထက်ငါသာ မြင်းယာဉ်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော သာဝတ္ထိ တွင် ဇာဏုယောဏီဗြာဟ္မဏကြီးက သူ့မြင်းဖြူကြီးများကို ကြွားကြွားလှလှ ထုတ်ပြ စီးနင်းလိုက်သောအခါ ဆွမ်းခံဝင်လာသော အရှင်အာနန္ဒာနှင့် တွေ့၍ ဘုရားရှင်သို့လျှောက်ထားရာက တရားတော်တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာသည်။ မြင်းတရားဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။ ယင်းသို့ဖြင့်လည်း ဘုရားရှင်နှင့် မြင်းဆရာတို့ ဆက်စပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဥတ္တရာပထသားကိုအဖို့ တိုးပွားလာသလောက် အနုတ်အသိမ်း နည်း လာသော မြင်းများကို ထိုထို မြို့ရွာတို့သို့ အစုအဖွဲ့ဖွဲ့ကာ မြင်းရောင်း ထွက်ကြရ၏။ ဝေရဉ္ဇာသို့ သူတို့မရောက်သည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဝေရဉ္ဇာ

သားတို့ မြင်းလိုအပ်ပြီထင်၍ ယခု ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အုပ်စု တွင် မြင်းငါးရာနှင့် ကုန်သည်များစွာပါဝင်သည်။ တစ်မြို့မြို့သို့ သူတို့အုပ်စု ရောက်လာပြီဆိုလျှင် မိမိတို့ဘာသာ ရွာတည်၍ နေကြမည် ဖြစ်၏။ နေရာ ကျယ်ကျယ် လိုအပ်သောမြင်းများ၊ လူအများနှင့်ဖြစ်၍ ယင်းသို့ ရွာတည် ကာ တသီးတသန့် မနေ၍လည်း မဖြစ်ပေ။

ဝေရဇ္ဇာသို့မလာမီကပင် ဝေရဇ္ဇာ၏ အငတ်ဘေးပြဿနာကို ကြားသိ ခဲ့ကြ၏။ ကိစ္စမရှိ။ မြင်းကုန်သည်တို့၏ သဘာဝမှာ သွားလေရာသို့ အစာ ရိက္ခာ အလုံအလောက်ပါမဲ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစာအတွက်ကိစ္စမရှိ။ မြင်းများ ရောင်းချဖို့ အတွက်လည်း အငတ်ဘေးကြောင့် အရေးမကြီး။ အကြောင်းမှာ မြင်းဆိုသည်မှာ လူချမ်းသာတို့သာ လိုအပ်သောအရာသာ ဖြစ်သည်။

ရောက်လေရာမြို့များတွင် သူတို့နှင့်စပ်ဆိုင်ရာသူဌေးသူကြွယ်တို့က အစာ ရေစာဖြင့် ညှဉ်းခံတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားရ၍ ယူခဲ့သော အစာရေစာတို့ပိုလျှံသည်။ ယခု ဝေရဇ္ဇာခရီးမှာမူ သတိထား၍ စဉ်းစားနှိုင်းချိန်ရမည်ဖြစ်၏။ ငတ်နေသော မြို့ဖြစ်၍ သူဌေးသူကြွယ်တို့က အရေးပေးချင်မှ ပေးနိုင်မည်။

ထို့ကြောင့် အုပ်စုခေါင်းဆောင် မြင်းဆရာကြီးက “ရိက္ခာအတွက် ပိုပိုသျှလျှံယူခဲ့ကြဟေ့၊ သူတို့မြို့ကို အားကိုးနေလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ပြီးတော့ မိုးဦးရာသီလဲဖြစ်နေတယ်။ ဝေရဇ္ဇာမှာ ခပ်ကြာကြာ စတည်းချချင်ချကြရ မှာ။ ဒီတော့ ရိက္ခာပြည့်စုံရုံမဟုတ်ဖူး၊ ပိုပိုမိုသာ ယူခဲ့ကြပေတော့” ဟု စီမံလိုက်ရသည်။

သွားလေရာသို့ အတူပါသော သူတို့ရိက္ခာအစာဟူသည်ကား၊ မုယော ပြုတ်ဆန်၊ ဂျုံ၊ သို့မဟုတ် ဂျုံဖြူပင်တည်း။

ဂျုံဟူသည် မဇ္ဈိမတိုင်း၏ အခြေခံအာဟာရ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းရှင် တို့က ဆန်ဖြူဆန်ကောင်းကို စား၍ ဂျုံကိုလည်း လိုအပ်သလို ပြုပြင်၍ စားကြသည်။ ဆင်းရဲသားလုပ်သားပြည်သူအများစုတို့အဖို့ကား ဈေးပေါ့ သော ဂျုံကိုသာ အားပြုစားသုံးကြရသည်။

ဝိပါက်တော်ကြောင့် ဘုရားရှင် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ရသော အာဟာရကို မုယောဆွမ်း မုယောဆန်ဟု စာကဆိုသည်။ ဤ ‘မုယော’ ဟူသော ဝေါဟာရကလည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘မုယော’ ဝေါဟာရကို စာသမား၊ ဘာသာရေး သမားတို့ အသိများသော်လည်း စာသိ အသံသိသာဖြစ်၍ မြန်မာတို့တွင် မုယောဟူသော ဝေါဟာရမရှိ၊ အသုံးမရှိ။ မုရင်းစပါး မုရင်းဆန်သာရှိသည်။ ထို့အခါ ပညာရှိတို့က မုယောဟူသည်ကို ဂျုံဟုဆုံးဖြတ်၍ အဘယာဆရာတော်ကမူ ဂျုံဖြူဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် မဇ္ဈိမသို့ရောက်၍ စူးစမ်းခဲ့သော အသိဖြင့် ဂျုံဖြူဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဂျုံဖြူက ဂျုံရိုးရိုးထက် ပိုကြမ်းဟန်ရှိ၏။

မြင်းတို့နယ်ပယ်ဖြစ်သော ဥတ္တရာ ပထတွင် ဂျုံကိုပို၍ အသုံးများ၏။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဥတ္တရာပထလွင်ပြင်ကြီးများတွင် ဂျုံခင်းတို့ဝေဝေ ဆာဆာစိုက်ပျိုးကြသည်။ အကြောင်းမှာ ဂျုံသည် လူ၏အစာဖြစ်သကဲ့သို့ မြင်းစာလည်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ခရီးရှည်သွားရသောအခါ မျိုး၌ ဂျုံသည် လူစာရော မြင်းစာအတွက်ပါ သယ်ရပိုးရ လွယ်ကူပြေပြစ်သည်။

ရိက္ခာအဖြစ် သယ်ဆောင်ရာ၌ မုယောဆန်ခေါ် ဂျုံဖြူကို ပေါင်းတင်သည်။ ချက်ခြင်း ပြုတ်ခြင်း၊ ပေါင်းတင်ခြင်း ဟူသော ဝေါဟာရ များ၌ ကျက်အောင်ချက်သည်ကို ချက်သည်။ ဆန်ပြုတ် ပြုတ်သကဲ့သို့ ပြုတ်သည်ကို ပြုတ်သည်။ အလုံးအဆန်မပျက်စေဘဲ အငွေ့ပေး၍ နူးနပ် စေသည်မှာ ပေါင်းတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျုံဖြူကို ပေါင်းတင်လိုက်သောအခါ အခွံကွာ၍ အတွင်းမှ အဆန်လုံး အဆန်ပြားကလေးများကျန်သည်။ ယင်းကို နေလှမ်း၍ ခြောက်သောအခါ အိတ်များတွင်ထည့်၍ မြင်းပေါ်တွင်ခွတင်ကာ အလွယ်ယူဆောင်နိုင်သည်။

ယင်းသို့ မပြုမပြင် ပေါင်းမတင်ဘဲ ဂျုံပြုကတိအတိုင်း သယ်ဆောင်၍ မဖြစ်ပေ။ ဂျုံပြုကတိအတိုင်းထားလျှင် ပိုးကျပိုးထိုးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပေါင်းတင်သယ်ဆောင်ရသည်။ ပေါင်းတင်ဂျုံ၊ ပြုတ်ဂျုံ၊ ပြုတ်ဂျုံခြောက်

ဟု ခေါ်နိုင်၏။ ယင်းပြုတ်ကျုံ့ခြောက်ကို လိုအပ်သောအခါ ရေတွင်စိမ်၍ မြင်းကို ကျွေးသည်။ လူအတွက်မူ ကြိုက်သလိုပြုပြင်၍ စားနိုင်၏။ ဖုံးတုန်း လုံးတုန်း တန်ဆောင်မုန်း လောက်တွင် ပေါ်လေ့ရှိသော ကောက်ညှင်းနု ကလေးများကို ထုထောင်း ပြုပြင်ထားသည့်မုန့်ဆန်းသဘောမျိုးဖြစ်သည်။

မုယော ဟူသည်

ဤသည်ကား ဆရာမြတ်တို့ ဝါဒအရ မုယောဟူသည်ကို ကျုံ့အဖြစ် အလိုက်သင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်၍ ယဝတဏှုလခေါ် မုယောဆန် ဟူသည် ကျုံ့မဟုတ်ပါဟု ဤစာရေးခိုက်၌ အလိုက်သင့်တွေ့ကြုံရ၏။

ဤစာရေးခိုက် ၁၃၄၈-ခု၊ ကဆုန် လပြည့်နေ့တွင် တောင်ကြီးမြို့ စာရေးသူ၏နေအိမ်သို့ ပင်လုံမြို့ ပိဋက ရှမ်းဘာသာပြန်ကျောင်းဆရာတော် ဦးညာဏသမ္မောဓိ အမှူးပြုသော မိုင်းရှူးဆရာတော်၊ မိုင်းနန်းဆရာတော်၊ လင်းခေး ဆရာတော်နှင့် တောင်ကြီး ရှမ်းပိဋက ဘာသာပြန် ကျောင်း ဆရာတော်တို့ ဘုရားအနေကဇာတင် ဆွမ်းကျွေးပွဲအတွက် ကြွလာရောက်ရှိ နေကြ၏။

ဆရာတော်များမှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သမိုင်းနောင် ဆရာတော်ကြီး လက်အောက်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် ပိဋကသုံးပုံကို ရှမ်းဘာသာသို့ပြန်ဆိုနေကြဆဲ အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြသည်။

စာရေးသူက အလျင်းသင့်အခိုက်ကြုံ၍ ဝိပါက်တော်ကြောင့် ဘုရားရှင် ဘုဉ်းပေးရသော မုယောဆွမ်းအကြောင်းကို ရှမ်းလိုအဘယ်ကဲ့သို့ ပြန်ဆို ကြောင်း မေးလျှောက်သောအခါ၊ ပင်လုံဆရာတော်က “ဒီမုယောပြဿနာ က ဘယ်ကပေါ်လာပြန်တာလဲ” ဟု မေး၏။

“တပည့်တော်က မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသရဲ့ ပါရာ ဇိကဏ် အဋ္ဌကထာ ဘာသာဋီကာကို အမှီပြုပြီး ဝေရဉ္ဇာတိုင်းမှာ ဘုရားရှင် ဝါဆိုတော်မူပုံ အကြောင်းကို ဗုဒ္ဓစာပန်းချီတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးနေဆဲပါ ဘုရား။”

“မဟာဂန္ဓာရုံက မုယောကို ဘယ်လိုပြန်သလဲ”

“မုယောဆန်ပါပဲတဲ့ဘုရား။ နို့ပေမယ့် အောက်ခြေ မှတ်ချက်အဖြစ်နဲ့ တော့ အမရကောသနိဿယမှာ မုယောကို ဂျုံဖြူလို့ ပြန်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီ အမရကောသနိဿယရဲ့ သြဇာကြောင့်ဘဲ ထင် ပါရဲ့၊ ဆရာအများကလဲ မုယောဆိုတာကို ဂျုံ၊ ဂျုံကြမ်းလို့ပဲ ပြောကြ ပါတယ်”

“ဂျုံဆိုတာ ဆန်ကောင်းနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လျှင် ကြမ်းတယ်လို့ ဆိုရပေမယ့် တကယ်ဆိုတော့ မကြမ်းလှသေးပါဘူး၊ မုရင်းဆန်၊ ငစိန်ဆန်တို့ ကြမ်း သလောက်ပါပဲ ’

“တပည့်တော်လဲ အဲဒီလိုပဲ ဘဝင်မကျခဲမိပါဘူးဘုရား။ “မုယောဆွမ်း မှို ကြမ်းကြမ်းထော်ထော် ဘုဉ်းပေးရ ရှေးက ဘယ်ဝဋ်နော်” လို့ လယ်တီ ပဏ္ဍိတက ရေးပါတယ်။ ဝဋ်တော်ဆိုက်လို့ ဆွမ်းကြမ်းဘုဉ်းပေးရတယ်ဆို တော့ တကယ်ကို အကြမ်းကြီးကြမ်းတဲ ဆန်မျိုးဖြစ်ရမှာပါ။ ဂျုံကြမ်းတာ လောက်၊ မုရင်း၊ ငစိန်တို့ ကြမ်းတာလောက်ကိုတော့ ဘုရားရှင်ဟာ ဆင်းရဲ သားတွေဆီက ဆွမ်းခံစားနေကျမှို ဝဋ်တော်လို့ ဆိုနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး”

“ဘုန်းကြီးတို့လဲ အဲဒီလိုပဲ ဘဝင်မကျလို့ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပွဲတုန်းက အဲဒီ မုယောအကြောင်း ဆွေးနွေးပွဲလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ယိုးဒယားဆရာတော် တော့နဲ့ ဆွေးနွေးတော့မှ ဘဝင်ကျရတော့တယ်”

“ဘယ်လိုဆွေးနွေးပါသလဲဘုရား”

“မုယောဆိုတာ ဘာစကား ဘာဝေါဟာရလဲ”

“အဲဒါကလဲ တစ်ဒုက္ခပါပဲဘုရား။ မုယော မုယောလို့ နားယဉ်နေခဲ့ ပေမယ့် ဗမာမှာ မုယောဆန်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ လက်လှမ်းမီရာ အစိုးရ ကောက်ပဲသီးနှံ အရာရှိများအထိ မေးကြည့်ဖူးပါတယ်၊ မုရင်းသာရှိပြီး မုယောလို့မရှိဘူးတဲ့။ ဂျုံကိုပဲ ရှေးက မုယောလို့ခေါ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်လို့ သာ ပြောနိုင်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ မုယောဆိုတာ စာစကား ဆိုကြပါစို့ ဘုရား”

“မုယောရဲ့ ပါဠိစကားက ပါတဲ့လဲ”

“ယဝ ပါတဲ ဘုရား။ ယဝတဏှာလကို မဟာဂန္ဓာရုံက မုယောဆန်လို့ ပြန်ဆိုပြီး အမရကောသကယဝ-ဂျုံ(ဂျုံဖြူ)လို့ ပြန်ဆိုပါသတဲ့ဘုရား”

“အဲဒီ ယဝ ဆိုတဲ့ ပါဠိက အရေးကြီးတယ်။ ယဝ-ကို ယိုးဒယားက “မတ်-ယောင်း” တဲ့။ မတ်က ဆန်၊ ယောင်းက အပင်ရဲ့ အမျိုးအမည် နာမည်ပဲ။ အဲဒီ မတ်ယောင်းပင်ဟာ ဂျုံပင်မဟုတ်ဘူး၊ ဂျုံကကောက်ပင် အငယ်စားလို့ အပင်မျိုး၊ မတ်ယောင်းပင်က ပြောင်းပင်နဲ့ တူတယ်။ တူလို့ ဗုဒ္ဓသရဏံပင်နဲ့ငှက်ပျောပင်ငယ်တို့ မှားနိုင်သလို အပင်ချင်းတောင် မှားကြ တယ်။ မတ်ယောင်းစိုက်နည်းမှာ ပြောင်းပင်ပါလာတတ်သလို ပြောင်းခင်း မှာလဲ မတ်ယောင်းတွေ ပါလာတတ်တယ်။”

“မတ်ယောင်း အသီးက တကယ်ကြမ်းတယ်။ လူမစားနိုင်ဘူး၊ မြင်းစာ ကြက်စာအဖြစ် စိုက်ပျိုးကြတယ်။ မြင်းစာ၊ ကြက်စာတောင်မှ သူ့ အတိုင်း စားဖို့ ခက်လို့ ထုထောင်းပြီး ကျွေးရတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ် အရပ်ရပ်မှာ စိုက်ပျိုးကြတယ်။ ပင်လုံမှာလဲ စိုက်ခင်းတွေရှိတယ်။ အဲဒီ မတ်ယောင်း ဆိုတာ ပါဠိလို ဝယက ယောင်းဖြစ်၊ ယိုးဒယားလို မတ်ယောင်းကေ မုယော ဖြစ်လာတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား”

“အာဂမယုတ္တိရော၊ သဘာဝယုတ္တိပါ ရှိတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်ဘုရား”

“ အဲဒီ မတ်ယောင်းကို ရှမ်းလိုက မတ်လေ့လို့ခေါ်တယ်။ ယနဲ့လကလဲ အသံချင်း နီးတာပဲ။ အဲဒီ မတ်ယောင်းသီး၊ မတ်လေ့သီးက ကြမ်းလိုက် သမှ တကယ်ကြမ်း၊ လူမပြောနဲ့ မြင်းကိုတောင်မှ ထုထောင်းကျွေးရတယ်။ အဲဒီ မတ်လေ့သီးကို ရှမ်းပြည် ဈေးတွေမှာ ကြက်စာ၊ ငှက်စာအဖြစ် ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ ရှိတယ်။ တောင်ကြီးဈေးမှာလဲ ရှိမှာပေါ့”

“မုယောကြမ်းပုံကို ဘဝင် အတော်ကျသွားပါပြီဘုရား”

“ အဲဒီတော့ ယဝတဏှာလ ဆိုတာကို ရှမ်းလို မတ်လေ့လို့ ပြန်လိုက် တော့ ကြမ်းပုံကို ရှမ်းအမျိုးသားတွေရဲ့ နားနဲ့အသိမှာ အနက်အဓိပ္ပာယ် တန်းဝင်သွားပြီး အဲဒီ ဝေရဉ္စာ ကဏှကို ရှမ်းလို စာဟော၊ တရားဟောတဲ့ အခါ ရှမ်းအမျိုးသား-အမျိုးသမီး- ကြီးတွေဟာ ဘုရားရှင်ကို သနားလို့ မျက်ရည်တောင်ကျကြတယ်”

“သဘောပေါက်ပါပြီ ဘုရား။ မုယောဝါဒ တစ်ရပ်အဖြစ် ရေးမှတ် ထားပါမယ် ဘုရား”

မြင်းကုန်သည်တို့သည် ဝေရဇ္ဇာသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်တို့ သီတင်းသုံးရာ နဂွေရု နတ်ကွန်းအနီးရှိ ကျယ်ပြန့်သော မြေနေရာတွင် ယာယီတဲများထိုး၍ စခန်းချကြသည်။ သို့ဖြင့် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော် များ အနီးသို့ မြင်းကုန်သည်တို့ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတော်တို့ လှုပ်ရှား သွား လာ နေ ကြ သည်ကို မြင်းကုန်သည်တို့ မြင်တွေ့နေကြရ၏။ အထူးသဖြင့် ရဟန်းတော် အများစုကို အနီးကပ် တွေ့ရသောအချိန်မှာ ဆွမ်းခံချိန်ဖြစ်၏။ ဆွမ်းခံချိန်တွင် မြင်းကုန်သည်တို့ တဲများအနီးမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆွမ်းခံပြန်သော ရဟန်းတော်တို့ကို တွေ့ရတိုင်း ညှိုးငယ်နေသယောင် ရှိ၍ မြင်းကုန်သည်ကြီးက “ရဟန်းတော်တွေ အကဲခတ်ရတာ ဆွမ်းခံလို့ ရကြမည် မထင်ဘူးကွ” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အနီးရှိ မြင်းကုန်သည် တစ်ယောက်က “လူတွေ့တောင် ငတ်နေကြတဲ့ နေရာမှာ ဆွမ်းခံလို့ ရနိုင် မယ် မထင်ပါဘူး၊ ရတယ်ဆိုတောင်မှ မလောက်မင ရကြမှာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုယင် တို့လဲ တတ်အားသလောက် လောင်းလှူကြရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ရိက္ခာတွေအများကြီး အပိုပါလာတာပဲ၊ လောင်းလှူ သင့်သပေါ့ဗျာ”

သို့နှင့် ရဟန်းတော်တို့ဆွမ်းခံ၍ ရ, မရကို သိရန်အတွက် မြင်းကုန်သည် ကြီးသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွလာသော ရဟန်း တော် နှစ်ပါးတို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဆွမ်းခံ၍ ရ, မရသာမက သပိတ် များကိုပါ လှန် လှော့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆွမ်းကြမ်းကလေး မဖြစ် စလောက်မျှသာ ပါရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩဝမ်းနည်းသွား၏။

မြင်းကုန်သည်ကြီးအပါအဝင် မြင်းကုန်သည် အများစုမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဆွမ်းမပြည့်စုံသည်ကို မပြည့်စုံသည့်အတိုင်းပင် သည်းခံ မျှတနေတော်မူကြရပါတကားဟု ဝမ်းနည်းသည်။ လောင်းလှူဖွယ်ရာ မရှိ

ကာမှ ရှိစေ၊ ရှိသမျှကိုဖြင့် တစ်ဇွန်၊ တယောက်မဖြစ်စေ၊ လောင်းလှူလို ကြသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အခြေခံသဒ္ဓါ ဖြစ်၏။

အံ့ဩရသည်မှာ မိမိ စုံစမ်းမိသော ရဟန်းတော် နှစ်ပါးမှာ အရှင် သာရိပုတ္တရာ နှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန် အရှင်မြတ်တို့ ဖြစ် နေခြင်း ပင် ဖြစ် ၏။ ထို့ကြောင့် “ဩ—အရှင်မြတ်ကြီးတို့ နှစ်ပါးပါတကား” ဟု သိပြီး ဒကာ အနေဖြင့် ပဋိသန္တာရ ပြုလိုက်ရသည်။

မြင်းကုန်သည်ကြီးသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ကြည်ညို သူ ဖြစ် ၏။ သာမန် ကြည်ညိုရုံ မဟုတ်၊ အလေးအနက် ကြည်ညိုလှသူဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ရပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

သ ည် ၊ ခံ မှု

မြင်းကုန်သည်ကြီးသည် သာဝတ္ထိသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်ခိုက် တည်းခို သောအိမ်တွင် မိတ်ဆွေများနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့မိကြသည်။ ယင်းမိတ်ဆွေများ အနက် အိမ်ရှင်နှင့်အများစုမှာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ (ဗုဒ္ဓဘာသာ) ဝင်များဖြစ်၍ အခြားဘာသာဝင်မိတ်ဆွေများလည်း ပါသည်။ ထိုအခါက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များကို ဗုဒ္ဓဘာသာဟုမခေါ်သေး၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဘာသာဟု ခေါ်သည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်တွင် ရဟန်းတော်အများ ပေါ်ပေါက်လာပြီ ဖြစ် သော်လည်း ယင်းရဟန်းတော်တို့ အတွက် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်ဟူ၍ မပေါ်သေး၊ ရဟန်းမှန်လျှင် ကိုယ် နှုတ် နှလုံးကို ဆုံးမပြီးသူ အရိယာချည်း လိုလိုဖြစ်၍ ဆုံးမကံမြစ်ဖွယ်ရာ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်ဟူ၍လည်း မလိုသေး။

ထိုအချိန်(ဝါတော် ၂၀-အချိန်အထိ) ရဟန်းတော်တို့အတွက် တစ်ခု တည်းသော သိက္ခာပုဒ်သည်ကား ရှေးဘုရားအဆူဆူတို့၏ အစဉ်အလာ သိက္ခာပုဒ်ဖြစ်သော သည်းခံမှုပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးတည်းဟူသော ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့၌ မပြတ်သောသတိဖြင့် ချုပ်တည်း ခြိုးခြံသည်ခံနိုင်ခဲ့ပါသော် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်လိုပါသေးသနည်း။

ယင်း သည်းခံမှုအကြောင်းကို စကားဝိုင်းတွင် ဆွေး နွေး မိ ကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်ကား နံနက်ခင်းလဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း ထိုင်ကြချိန်ဖြစ်၏။

“သည်းခံမှုဆိုတာ ပါးစပ်က စကားလှကလေးအဖြစ် ပြောတော့သာ လွယ်တာပါ။ တကယ်ကျင့်နိုင်ဖို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူး” ဟု မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မိတ် ဆွေက ဝင်၍ ထောက်၏။

“မလွယ်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မကျင့်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ကျင့်ရင်ဖြစ်ပါတယ်” ဟု မြင်းကုန်သည် ညွှန်သည်က ပြန်၍ ဆွေးနွေး သည်။

‘ဒါလဲ၊ စကားလှပဲဗျ။ ကိုယ့်ကို၊ ကိုယ့်သားမယား၊ ကိုယ့်စီးပွားကို တကယ်စော်ကားလာရင် ဘယ်သူသည်းခံနိုင်မှာလဲ’”

“ခံနိုင်အောင်ကျင့်ထားသူအဖို့ ခံနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘုရား အလောင်းတော် ခန္တီဝါဒီ ရှင်ရသေ့ဘဝတုန်းက—”

“အတိတ်ကဟာတွေ၊ အတွေးတွေကို စကားလှမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ လက် တွေကိုပြောပါ၊ ကိုယ်တွေ့ကို စဉ်းစားပါ”

ကြုံချင်တော့ ဆွမ်းခံချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထို အချိန်တွင်ပင် သာရိ ပုတ္တရာ အရှင်မြတ်ကြီးသည် မြို့တွင်း ဆွမ်းခံရန်အလို့ငှါ၊ တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းညှင်းစွာ ကြွတော်မူလာ၏။ အိမ်ရှင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်၍ လောင်း လှူနေကျအတိုင်း ဆွမ်းထွက်၍လောင်းသည်။ ဆွမ်းလောင်းပြီးသော် အရှင် မြတ် ဆက်၍ကြွသွားသည်။ အိမ်ရှင်ပြန်ဝင်လာသည်။

အိမ်ရှင်က “အခု ဆွမ်းလောင်းလိုက်တာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော် မြတ်ကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဆွေးနွေးနေတဲ့ သည်းခံမှုအကြောင်းနဲ့စပ်ပြီးပြော ရရင်တော့ ဒီအရှင်မြတ်ကြီးဟာ သည်းခံနိုင်မှု အရာမှာတော့ ဘုရားရှင်က လွဲရင် သည်းခံမှုသရဖူကိုယ်တော်မြတ်ကြီးပဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ချီးကျူးလှချည့်လား၊ ဘယ်လိုသည်းခံမှုသရဖူလဲဗျ” ဟု မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ခြင်္သေ့ဟောက် သီဟနာဒ လျှောက်ထားချက်ဆိုတာရှိသဗျ။ ဘုရားရှင်ကို အဲဒီ သီဟနာဒ လျှောက်ထားချက်ထဲမှာ တပည့်တော်ဟာ မြေကြီးအထုလို ကျင့်သုံးနေ

ထိုင်ပါတယ်၊ မဟာပထဝီမြေကြီးဟာ သူ့ကို တူးချင်တူး၊ ဆွဲချင်ဆွဲ ဘယ်
လိုပဲလုပ်လုပ် သည်းခံသလို တပည့်တော်ဟာလဲ အဲဒီလိုပဲ ကျင့်သုံးပါတယ်
ဘုရားလို့ လျှောက်ထားတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ သူ့ကို ဘယ်လို လုပ်လုပ် သည်းခံတယ်ပေါ့”

“ဒီအတိုင်းပေါ့ဗျ”

“အပြောကလေးကတော့ လှပါပေ့၊ လက်တွေ့မှာ ဟုတ်မဟုတ်၊ စမ်း
ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ”

‘ ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့လေ’

‘ ပြောနေကြာတယ်၊ အခုစမ်းမယ်ဗျာ’

ဆွမ်းခံရာ၌ ခြေတစ်လှမ်းချင်းကိုပင် ကြွသည်-လှမ်းသည်ဟူသောတရား
သတိဖြင့် သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ ဖြည်းညှင်းစွာ ကြွသွားသောကြောင့်လည်း
ကောင်း၊ ရှေ့တစ်အိမ်တွင် ဆွမ်းရပ်ခိုက်ဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း
အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလှမ်းမကွာလှသေးပေ။

မိမိစဉ်းစားဉာဏ် တစ်မှိုက်တစ်ထွာမျှဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကား
မှုကိုတော့ဖြင့် ဘယ်သူမှသည်းမခံနိုင်ဟုစဉ်းစားမိသည့်အပေါ်တွင် ဘာသာ
တစ်ပါး ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လုပ်ပြုရမည်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
သမားသည် အိမ်ပေါ်မှ လွှားကနဲ ခုန်ဆင်းကာ အရှင် သာရိပုတ္တရာ၏
ကျောပြင်နားထိ အရောက်သွားပြီး လက်သီးကို တအားလှဲ၍ အရှင်မြတ်
ကြီး၏ ကျောပြင်အသားကို ဗျောပမာထား၍ ထုလိုက်သည်။

သူ့မျှော်လင့်ချက်မှာ အရှင်မြတ်ကြီးက အကြောင်းမဲ့ အစော်ကား
ခံရသည်ကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ သပိတ်နှင့်များ ပေါက်
လိုက်လေမည်လား၊ တစ်စုံတစ်ရာတုံ့ပြန်လေမည်လားဟူ၍ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
ထုရိုက်သည့် အဟုန်ကြောင့် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ရှေ့ယိုင် သွားသည်မှ
တစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်လာသည်ကိုမတွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်
ရ၏။ တစ်ကြိမ်ဖြင့်မနာသေး၍ နောက်တစ်ကြိမ်ထုရိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သောအခါတွင်မူ ထိုသူမှာ တစ်စုံတစ်ရာသောတန်ခိုးရှင်က ကူညီဟန့်တား
လိုက်သည့်အလား ရပ်ရာမှ ဗိုင်းဗိုင်းလဲ၍ မြေတွင် ထွန်ထွန်လူး ဖြစ်နေ
တော့သည်။

မမျှော်လင့်သော ဤဖြစ်ရပ်ကြောင့် အနီးဝန်းကျင်တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုသူကိုဝိုင်း၍ ခဲဖြင့်ပစ်ပေါက်ကြ၏။ တံထွေးထွေးကြ၏။ တော်ပါသေး၏။ နားလည်သူအစီအစဉ်အရ အရှင်မြတ်ကြီးကို ပင့်ခေါ် ကာ တောင်းပန် ဝန်ချစေလိုက်၍ သက်သာရာရသွားခဲ့သည်။

ယင်းဖြစ်ရပ်ကို မြင်းကုန်သည်ကြီး မျက်မြင်ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးလေရာ အဘယ် မှာ မကြည်ညိုနိုင်ပဲ ရှိပါတော့အံ့နည်း။

“အရှင်မြတ်တို့ ဆွမ်းအခက်အခဲ ရှိနေတာကို တပည့်တော်တို့ မြင်းကုန် သည်အဖွဲ့က လှူဒါန်းလိုပါသည်ဘုရား”

အရှင်မြတ်က လက်ခံသည့်သဘောဖြင့် ငြိမ်နေ၏။

“နို့ ပေမယ့် တပည့်တော်များ လှူဒါန်းနိုင်သည်ကတော့ ဆွမ်းမဟုတ် ပါ။ ကျုံ့ပြုတ်များသာဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်တို့သည် ညွှန်သည်များဖြစ်၍ ကျုံ့ပြုတ်ကိုသာ ရိက္ခာအဖြစ် ဆောင်ယူနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤကျုံ့ပြုတ်ကိုသာ တပည့်တော်တို့ စားသုံးကြပါသည်ဘုရား”

အရှင်မြတ် ငြိမ်နေသည်။ ကျုံ့သည် အာဟာရအတွက် ရောင့်ရဲနိုင်သည် မှန်၏။ သို့သော် ရဟန်းတော်တို့အဖို့ ချက်ပြုတ်ပြုတ်မဟုတ်သောအရာကို အဘယ်သို့ ပြုပြင်စားသုံးကြရပါမည်နည်း။

ဆုံငယ်

“ကျွန်က ပြုတ်ပြုတ်ကျုံ့တွေမို့ နူးပြီးနပ်ပြီးပါဘုရား။ အဲဒီပြုတ်ကျုံ့ကို ဆုံ ငယ်နဲ့ထောင်းပြီး ရေနဲ့သမလိုက်လျှင် ဆွမ်းပဲမာ အာဟာရအဖြစ်ဘုဉ်းပေး နိုင်ကြပါပြီဘုရား”

“ရဟန်းတော်များတွင် သပိတ်ကလဲ့၍ ထုစရာ ထောင်းစရာ ဆုံဟူ၍ မရှိပါ ဒါယကာ”

“တပည့်တော်တို့မှာ ဆုံငယ်တွေ ပါပါတယ်။ ကျုံ့နှင့်အတူ ဆုံအချို့ကို ပေးလှူထားပါမည် ဘုရား”

ပြည့်စုံပေပြီ ဖြစ်၏။ ဖွံ့ဖြိုးဖွံ့ဖြိုး ဝဝလင်လင် မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် အာဟာရ မပြည့်စုံသော ရဟန်းတော်တို့အတွက် အထောက်အကူ ရလာ

ပေပြီ။ သို့နှင့် ဆွမ်းခံချိန်၊ ဆွမ်းစားချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဂျုံကို ဆုံဖြင့် ထောင်းသော ဆုံထောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှင်အာနန္ဒာကမူ ဘုရားရှင် အတွက်ရော မိမိအတွက်ပါ ဂျုံသန့်သန့်ကို ရွေးဖယ်ကာ ဆုံဖြင့် ထောင်း၍ သောက်တော်ရေနှင့်အတူ ပူးတွဲကပ်လှူ၏။

ဆွမ်းကြမ်း

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ဝိပါက်တော်ကြောင့် ဝေရဉ္ဇာတွင် ဆွမ်းကြမ်းကို ဘုဉ်းပေးရသည်ဟူသော အကြောင်းရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ စင်စစ်သော် မြင်းစားသောဂျုံကို ရေဖြင့်နှော၍ ဘုဉ်းပေးရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အလားတူ အာဟာရများကိုချည့် ကြာမြင့်စွာ ဘုဉ်းပေးတော်မူသောကြောင့်လည်းကောင်း ဝိပါက်တော်ဆွမ်းဟု သတ်မှတ်ရသော်လည်း ဘုရားရှင်အဖို့တော့ ထူးလှသည် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်အဖို့ ဆွမ်းကြမ်းဆိုသည်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့လှပြီ ဖြစ်၏။

အလွန် နုနယ်လှသော မင်းသားအဖြစ် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ဘဝမှ ဥရုဝေလသို့ တောထွက်တော်မူသောအခါ အဘယ်ဆွမ်းမျိုးကို စားရပါသနည်း။ ဥရုဝေလဟူသည် တောဖြစ်၍ ဥရုဝေလ၏ ဝန်းကျင်တွင် ဆင်းရဲသားတို့၏ ကျေးရွာများသာ ရှိကြသည်။ ယင်းကျေးရွာတို့တွင် ဆွမ်းခံ၍ ရရှိသော အာဟာရမှာ ဆင်းရဲသားတို့၏ ဆွမ်းကြမ်းများသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန်၊ တရားအလုပ်ကို ကျားကုပ်ကျားခဲ ကျင့်သုံးခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး အချိန်များ၌ ကြမ်းသောဆွမ်းကို ထားဦး၍ ရတတ်သမျှသော သစ်သီးဆွမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အာဟာရကို လုံးဝ စွန့်ပယ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ကျင့်သုံးနေထိုင်တော်မူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းကြမ်းဟူသည် ဘုရားရှင်အဖို့ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါ။

တစ်ဖန်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူမီ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သောအခါ အများအားဖြင့် ဆင်းရဲသားတို့၏ဆွမ်းသာဖြစ်ရာက ဘုဉ်းပေးတော့အံ့ဟု ညောင်ပင်အောက်တွင် ထိုင်၍ သပိတ်တော်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဆွမ်းကြမ်းဖြစ်ရုံမျှသာမက ဆင်းရဲသားတို့၏ တွေ့ကရာ သောင်းပြောင်း ဟင်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းနေသော ဆွမ်းကို သည်းခံ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။

အလောင်းတော်မင်းသား ဆွမ်းခံပြီးလျှင် - (ရာဇဂြိုဟ်) မြို့မှ ထွက်ခဲ့၍ မြို့ရှေ့ ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်သို့ကပ်၍ အရှေ့သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်းတော်မူပြီးသော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူအံ့သောငှါ သပိတ်တော် ကိုဖွင့်၍ကြည့်လျှင် အနီ၊ အဖြူ၊ အကြောင်၊ အကျား အရောရော ဆွမ်းကို မြင်တော်မူ၍ အူအသည်း ပြောင်းပြန်လန်၍ ပျိုအန်မည် ကဲ့သို့ ရှိတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်တော်ကို အလိုလိုဆုံးမတော်မူ သည်ကား- "သိဒ္ဓတ္တမင်းသား။ ။ သင်သည် သန့်စင်ပျံ့မွှေးလှသော သလေးထမင်းကို စွန့်ခွာ၍ ရလွယ်သော အာဟာရဖြင့် မျှတမှီတင်း လျက် ဘေမင်းမတွေ့ရာ ဘဝ၏ အဆုံးကို ရှာအံ့ဟု ရည်မှတ်၍ ကြီးမြတ်သောမင်း၏ ချမ်းသာကို စွန့်ခွာခဲ့သည် မဟုတ်လော၊ အပုပ် အတိ ပြည့် သော ဤကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ အဘယ် ကြောင့် ရောင်ရဲခြင်း မရှိသနည်း" ဟု ဆုံးမလျက် ဘုဉ်းပေး တော်မူ၏။

(ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ စာ၊ ၃၇-၃၈)

ဤကား ဘုရားမဖြစ်ခင်က ဆင်ခြင်တော်မူခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ မတုန်လှုပ်သော တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် လူတို့ကသာ အကြမ်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ အနုဟူ၍ လည်းကောင်း ဆုံးဖြတ်ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ဘုရားရှင်နှင့် အရိယာ တို့ အဖို့မှာမူ ထူးတော့မည် မဟုတ်။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း ဘုရားရှင်သည် အာဟာရကိစ္စကို အလောင်း တော် ဘဝများစွာကပင် အထူး သတိပြုတော်မူခဲ့သည်။ မဟာဇနက္ကမင်း ကြီး ဘဝတွင် တောထွက်တော်မူသည့်နေ့၌ ခွေးစွန့်ပစ်၍ ထားခဲ့သော အမဲကင်ကိုပင် ကောက်ယူသုံးဆောင်၍ ပြခဲ့၏။ သစ်သီးဝလံမျှဖြင့် မျှတ ခဲ့သော ဘဝပေါင်းကား မရေမတွက်နိုင်ခဲ့။

စင်စစ်သော်ကား အာဟာရဟူသည် လျှာတစ်ပြန့်စာမျှကလေး မလွန်မီ အတွင်း၌သာ ဒုက္ခရှာနေကြခြင်းဖြစ်၏။ လျှာအလယ်တွင် ပါးစပ်အတွင်း သို့ ဝင်လာသမျှ အာဟာရကို ဆီးကြိုဆုံးဖြတ်သော ရသ အကြည်ဓာတ် ရှိသည်။ ယင်း အကြည်ဓာတ်က ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည် အလို ရှိ၊ မရှိကို

ဆုံးဖြတ်သည်။ ယင်းအကြည်ကိုလွန်သော် ဝမ်းတွင်းသို့ရောက်၍ အစာသစ် အစာဟောင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

အစာဟောင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသော် မင်းကေရာဇ်တို့၏ နတ်သုဒ္ဓါ သည် သော်လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသားတို့၏ အစာ ကြမ်း သည် သော် လည်းကောင်း မည်သို့ထူးပါသနည်း။

ဤသည်ကား အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏ အမြင်ဖြစ်၍ ယင်းသို့ မမြင်နိုင်ပဲ အာဟာရအတွက် ဒုက္ခမျိုးစုံ ကြုံတွေ့ကြရသည်ကို နှိပ်ကွပ်ကာ ဘေဇနမတ္တညုတ အာဟာရကိစ္စတွင် မျှတရုံမျှရှိစေရမည်ဟု အရေးကြီး သော စရုဏတရားတစ်ပါးအဖြစ် တပည့်သားတို့အား သတ်မှတ်ဆုံးမတော် မူခဲ့သည်။ အာဟာရပဋိကူလသညာ-အာဟာရဟူသည် စက်ဆုပ်ဖွယ် မျှသာပါကားဟု တရားတစ်ပါးအဖြစ်သတိထားကြရန်လည်း ဆုံးမတော် မူခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်နှင့်အရိယာတို့အတွက် အာဟာရဟူသည် မကင်း ပြတ်နိုင်သေးသော ခန္ဓာကိုယ်အတွက် မျှတသော အထောက်အကူမျှသာ ဖြစ်စေ၍ အကောင်းအဆိုး အကြမ်းအနုဟူသည် ထူးတော့သည်မဟုတ်။

သိလျက်နှင့် မေး

ယင်းသို့လျှင် အရှင်အာနန္ဒာ ဆက်ကပ်လာသော အာဟာရကြမ်းကို မျှတစွာ ဘုဉ်းပေးတော်မူရင်းမှ ရှေးအခါက ဆွမ်းကိစ္စများမျှတွင် ငြိမ် သက်စွာရှိခဲ့သည်ကို ယခုသော် ထုသံထောင်းသံကလေးများ ကြားလာရ သောကြောင့် မည်သည့်အသံများနည်းအာနန္ဒာ-ဟု သိလျက်နှင့် မေးတော် မူလိုက်သည်။

ဘုရားရှင်တို့မည်သည်သိလျက်နှင့်မေးတော်မူလေ့ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ အဖြေရသောအခါ ဆက်လက်၍ ဟောကြားရန်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် မေးတော်မူပေါင်း များခဲ့ပေပြီ။ အမေးမှ-အဖြေထွက်ကာ တရားဒေသနာ တော်ပေါင်း များစွာရှိခဲ့ပေပြီ။ အကြီးဆုံး အရှင်သာရိပုတ္တရာအစ၊ အငယ် ဆုံး ခုနစ်နှစ်သားကိုရင်လေးကိုပင် မေးတော်မူဖူးသည်။

ခုနစ်နှစ်သားဆို၍ ဖော်ပြရပေဦးမည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌၊ ခုနစ်နှစ်သားမျှကိုထားဦး၍ လေးနှစ်သား ငါးနှစ်သား သာမဏေကလေးများပင်အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြသည်။

သက်တော် နုနုနယ်နယ်ဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူသော အဖြစ်တော်များ (‘‘မိလိန္ဒပဉ္စာ’’တွင် ၇-နှစ်အောက် ရဟန္တာ မဖြစ်ဟုဆိုသော်လည်း ၄-နှစ်သားအရွယ် ရဟန္တာဖြစ်သော ဧပိယထေရ်၊ ငါးနှစ်သားအရွယ် ရဟန္တာဖြစ်သော ပဉ္စသီလသမဒါ နိယထေရ်နှင့် ပဒုမထေရ်တို့၏အဖြစ်မျိုး) စသော မှတ်သားဖွယ်ရာ တို့ကို ဤအပါဒါန် ပါဠိတော် မြန်မာပြန် (ပထမအုပ်) တွင်ဖတ်ရှု တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

(အပါဒါန် ပါဠိတော် မြန်မာပြန် နိဒါန်း၊ ပ၊ စာ-ဆ)

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အငယ်ဆုံးညီဖြစ်သူ ကိုရင်လေး ရေဝတသည် အကြမ်းဆုံးသော တောတွင် သူမတူအောင် အကျင့်ထူးသူဖြစ်၏။ ခရာ ဒီရေဝတ- ခရောင်းတော ရေဝတဟုပင် တွင်သည်။ ‘သူမတူအောင်’ ဟူသော စကားမှာ ကိုရင်လေး ရေဝတသည် အကြမ်းဆုံးသော တောတွင် တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးကာ သူမတူအောင်လွတ်ကျွတ်ထူးခြားစွာ တရား ကျင့်သုံးသူဖြစ်၍ တေဒဂ်အရှင်အဖြစ် ဂုဏ်ထူးဆောင် အရှင် ဖြစ်တော်မူ သည်။

ကိုရင်ပဏ္ဍိတလေးသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေတစ်ခန်းတည်း တစ် နေရာတည်းနေ တရားတပည့်ဖြစ်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အတူ ဆွမ်းခံ ထွက်ကြရင်း လမ်းတွင် ရေသွယ်မြောင်းကိုမြင်ရာက တရားအမြင်လမ်းပွင့်၍ လာသောကြောင့် ဆရာကို ခွင့်ပန်ပြီး ကျောင်းခန်းသို့ ပြန်ကာ တရားထိုင် သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာဆွမ်းခံရာက ပြန်လာ၍ ကျောင်းသို့ဝင်မည်ရှိသော အခါ ကိုရင်လေးတရားသားတက်ကာ အရိယာ ဖြစ်လုလု ရှိနေသည်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာမသိ၊ ဘုရားရှင် သိတော်မူ၍ ကိုရင်လေးထံ သူ့ဆရာ ရောက်ခဲ့လျှင် တရားအနှောင့်အယှက်ဖြစ်တော့မည်ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ကျောင်းတော်မုခ်ဦးမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဆီးဟြို့၍ တရားပြဿနာကို အမေးအဖြေလုပ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကိုဆွဲတော်မူထားသည်။

ဘုရားရှင်ကသာမဟုတ်၊ ထိုအချိန်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့ရန် မှန်းလဲ့ လူလူအချိန်လည်းဖြစ်နေလေရာ နေနတ်သားက မှန်းမလဲ့ရန် နေအသွား ကိုဆွဲထားသည်။ နတ်ဗြဟ္မာများက ကိုရင်လေးတရားဆောင်ကို စောင့် ရှောက်ပေးသည်။ ကိုရင်လေးတရားကိစ္စပြီးစီးသည်အခါမှ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ဝန်းကျင်ကိစ္စ အားလုံးပြီးစီးစေသည်။ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ နတ်ဗြဟ္မာများ တို့ပင် ဝိုင်းဝန်းရအောင် တရားအစွမ်း ထက်သော ကိုရင်လေးဖြစ်၏။

တန်ခိုးထက်လှသော ပန္နရနဂါးကြီးကို ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်ကာ သူ့ ဆရာ အရှင်အာနုရုဒ္ဓါ၏ လေနာရောဂါအတွက် ဆေးအဖြစ် လိုအပ်လှစွာ သော နဂါးပိုင် အနောတတ်ရေကို ယူ၍ပေးသော ကိုရင်လေး သုမန၊ ဘုရားရှင်ခိုင်းတော်မူသဖြင့် ခြေတော်ဆေးရန်အတွက် အနာဝရတ်အိုင်မှ ရေကို တန်ခိုးဖြင့်တခမ်းတနားယူ၍ပေးသော ကိုရင်လေး သုမနအကြောင်း ကိုကား ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ‘နာဂရာဇာ’ ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပေပြီ။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် ဤလိုတရားရှင်၊ အစွမ်းထက် ကိုရင်လေး တွေ မြောက်များစွာရှိခဲ့သည်။

ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ကိုရင်လေး သောပါက သည်ကား တမူ ထူးခြား သူဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ရွှေဉာဏ်တော်နှင့်ပင် နှီးနှောရောဝင်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်တွင် ဘုရားရှင်သည် စကြံလျှောက်တော်မူသော အခါ သောပါက သာမဏေလေးက မနီးမဝေးမှ ဘုရားရှင် အတုလိုက်၍ စကြံလျှောက်၏။

ဘုရားရှင်က ညောင်းညာတော်မူ၍ စကြံလျှောက်သည် ဆိုကြပါစို့။ ခုနစ်သားအရွယ်ကိုရင်လေးကလည်း ညောင်းညာ၍ စကြံလျှောက်သလော။ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် လူမမယ်မျှလောက်သည် ညောင်းညာ၍ကား မဟုတ် တန်ရာ။

လူငယ်ဟူသည် ဆရာသမား လူကြီးများသို့ အတုလိုက် အတုယူတတ် ၏။ အိမ်တစ်အိမ်မှ လူကြီး၏ အလုပ်အကိုင် အပြုအမူကို ထိုအိမ်မှ ကလေး သူငယ်တို့၏ လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်၍ အကဲဖြတ်နိုင်၏။ ဆရာနှင့်တပည့်ဟူသည် လည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန် ဟူ သည်မဟုတ်လော။

စကြိုလျှောက်ခြင်းသည် သူကောင်းတို့၏ ကောင်းသော အလေ့ အထ
တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ အစာကျေညက်၍ ကျန်းမာနိုင်သည်။ တရားသားတက်နိုင်
သည်။ လူကြီးအဖို့ အညောင်းအညာပြေစေ၍ လူငယ်အဖို့ လူကြီးနှင့် တူနိုင်
သည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ညောင်းညာတော်မူတတ်၏။ တစ်နေ့
လုံးလိုလို ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်တို့ ဆက်၍ နေသောအခါ ညောင်းညာတော်မူ၍
ရံဖန်ညီတော် အာနန္ဒာကိုပင် ခေါ်ကာ၊ နှိပ်နယ် စေရသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ
“နေညီညီ”)

တရားဟောရင်းနှင့်ပင် ညောင်းညာတော် မူသောအခါ တပည့်ကြီး
သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်စသူတို့ကို “သာရိပုတ္တရာ။ ။ ငါဘုရားညောင်း
ညာတော်မူလှသည်။ ဟောဆဲ တရားကို ဆက်၍ ဟောလိုက်ပါဘိ” ဟု
ကိုယ်စားလှဲကာ တရားလွှင့်တွင်ပင် လဲလျောင်းရသော အကြိမ်ပေါင်းများ
စွာရှိ၏။

ဆရာဖြစ်သူ၏ ဤပုံစံကို အလွန်သဘောကျ၍ အတု ခိုးလိုလှသော
တပည့်တစ်ဦးမှာ ရှင်ဒေဝဒတ်ပင်ဖြစ်၏။ သူဘုရားလုပ်၍ တစ်စင်ထောင်
သောအခါ သူ့ကျောင်း ဂယာသီသတွင် ဤပုံစံအတိုင်းလုပ်၍ အတုယူ
သည်။ တပည့်ကြီး ကောကာလိကအား “ကောကာလိက။ ။ ငါကိုယ်
တော်ညောင်းညာတော်မူလှသည်။ ဆက်၍ ဟောပါဘိ” ဟု ဆိုကာ တရား
စင်တွင်ပင် အိပ်တတ်သည်။ တပည့်ကိုလှဲကာ ဟန်လုပ်ခြင်းကိုသာ အတုယူ
တတ်ပြီး အိပ်ခြင်းကိုတော့ အတုမယူတတ်။ အိပ်ပြီဟောဆိုလျှင် တရား
သတိမရှိ၊ ကုလားသေကုလားမျော ဆိုသကဲ့သို့ တခေါ်ခေါ် ဟောက်၍
အိပ်လေ့ရှိသည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်ကို အကြောင် မဲ့ နှိမ်ချနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ အရှင်သာရိ
ပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သူ့ထံသို့ တပည့်များကို ကယ်ချွတ်
ခေါ်ဆောင်ရန် ကြွလာစဉ် သူတရားဟောခိုက်ဖြစ်ရာ သာရိပုတ္တရာတို့
ငါ့ထံရောက်ကာ ငါ့တပည့်ဖြစ်လာကြပြီဟု ဘုရားဂိုက်ဘုရားဟန်ဖြင့် “သာရိ
ပုတ္တရာ။ ။ ငါ့ညောင်းညာတော်မူ လှသည်။ ဆက်၍ တရားဟောလိုက်ပါဘိ” ဟု
ဆို၍ တရားပလ္လင်တွင်ပင် အိပ်သည်။ အိပ်လိုက်သည်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ

တို့က သူ့တပည့်များကိုတရားဟော၍ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ခေါ်ဆောင် သွားသည်ကိုပင်မသိ။ ကောလုကရောက်လာပြီး ဖနောင့်နှင့်ပေါက်၍နှိုးမှ နှိုးသည်။ ဖနောင့်ဖြင့်ပေါက်သည်လည်း သက်သက်သာသာမဟုတ်၊ လုပ် လိုက်တိုင်း တလွဲတချော်တွေဖြစ်နေသော ဆရာဒေဝဒတ်ကို ချဉ်စိတ်ဖြင့် ပေါက်သော ဖနောင့်ဖြစ်ပေရာ သေရွာပါသည်အထိ ဖနောင့်ဒဏ်ကို ခံသွားရရှာသည်။

ဆရာ့အတုကို မယူတတ်လဲ ယူတတ်သည်မှစ၍ ဆက်စပ်သွားသော အကြောင်းရပ်ကို ဖော်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ခါး တော် နာ ခြင်း

ဘုရားရှင်အဖို့ ယင်းသို့ ညောင်းညာတတ်ရုံမျှမက၊ ရံဖန် ခါးတော် အသည်းအသန်နာတတ်သည်ကလည်း ရှိပေသေးသည်။ ယင်းသို့ ဘုရားရှင် ခါးတော်နာတတ်ခြင်းမှာ အတိတ်ဘဝက ကပ်ပါလာခဲ့သောဝိပါက်တော် တစ်ရပ်ဟု ပိုဋ္ဌက-က ဆိုသည်။

မေး။ ။အထွတ်ဆုံးဟု သုံးလူ့ မျက်မှန်
ခါးတော်ကိုက်ခဲ အသံအသန်
ဝေဒနာများ ခံစားရုံဖန်
ဘယ်အကြောင်း ကံဟောင်းထုတ်လို့ပြန်။

ဖြေ။ ။လက်ဝှေ့ သတ်ကောင်း အလောင်းဖြစ်သော်
ပြိုင်ပွဲဆိုင်ပွဲ နိုင်ပွဲအကျော်
နိုင်လျှင်ခါးရိုး ရိုက်ချိုးမြေပေါ်
အသတ်ကောင်း ဇာတ်ဟောင်းဝိပါက်တော်။

လယ်တီပဏ္ဍိတ

ဘုရားအလောင်းတော်နုစဉ်တစ်ချိန်တုန်းက ဗာရာဏသီဝယ် လက်ဝှေ့ သမား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်၍ ခွန်အား အလွန် ကောင်းသော်လည်း ကိုယ်ဟန်နှင့်အရပ်အမောင်းကတော့ အလုပ်နှင့်မဆိုင် လှ။ ပုက္ကသေးငယ်သည်။ ယင်းသို့ အမြင်အားဖြင့် ပုက္ကသေးငယ်သည်ကိုပင် အခြား လက်ဝှေ့ကျော်များက မသိမဲ့မြင်ပြု၍ ပြိုင်လာ ဆိုင်လာကြသည်။

ပြိုင်လာ ဆိုင်လာသမျှ ဘုရားအလောင်းက နိုင်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်၏။
 နိုင်သည်က ရိုးရိုးနိုင်ရုံမျှမဟုတ်၊ နိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်သား
 လူထွားကြီးများကို မြေသို့ ကိုင်ပေါက်ကာ ခါးရိုးကို ချိုးပစ်လေ့ရှိသည်။
 မိမိရုပ်ရည်ကို မထိမဲ့ ပြုရန်သော်ကောဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ဟန်တူ၏။
 အကျိုးကား ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်အထိ ရံဖန် ခါးတော်နာရခြင်း ဖြစ်
 ပေသည်။

ဦးခေါင်းတော် ကိုက်ခြင်း

ယင်းသို့ ခါးတော်ကိုက်ခဲရုံမျှမက၊ ရံဖန် ဦးခေါင်းတော် ကိုက်ခဲတတ်
 သော ဝေဒနာကလည်း ရှိပါသေး၏။ နှုတ် တံငါသည်ဘဝက တံငါ
 သည်တို့ ငါးတို့ ဦးခေါင်းထုထားသည်ကိုမြင်သော် ဝမ်းမြောက်မိခဲ့သော
 ဝိပဏ္ဍိတော်ပါးတို့။

မေး။ ။ သုံးလူ့ ထွတ်ဖူး မြိုက်မှူးသျှောင်ကေ
 ရံဖန်ခါလဲ ခေါင်းခဲပလေ
 ဝေဒနာဝဋ် မလွတ်တုံချေ
 ဘယ်ဝိပဏ္ဍိ အဆက်ပါခဲ့လေ။

ဖြေ။ ။ ရှေးခါကပ်ဟောင်း မကောင်းကံတော်
 တံငါမျိုးဇာတ် ဖြစ်လတ်သရော်
 ငါးတို့ဦးခေါင်း ထုထောင်းမြင်သော်
 ဝမ်းမြောက်မိ လိုက်ဘိဝိပဏ္ဍိတော်။

လယ်တီပဏ္ဍိတ

အကုသိုလ်အလုပ်ဆယ်မျိုးကို ပြုလုပ်ကြရာ၌ “ကိုယ်တိုင် တိုက်တုန်း၊
 ချီးမွမ်းစိတ်တူ၊ ပေါင်းပြန်မှု၊ မှတ်ယူလေးဆယ်ကံ” ဟူသော အကျိုးဆက်
 များရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကောင်းမှု- မကောင်းမှု တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ရာ၌
 ကိုယ်တိုင်လုပ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကိုလုပ်ရန် တိုက်တုန်းခြင်း၊ သူတစ်ပါးလုပ်
 သည်ကို ချီးမွမ်းခြင်း၊ သဘောတူခြင်းဟူ၍ အကျိုးဆက်များရှိသည်။

ယင်းသို့လျှင် သူတစ်ပါးလုပ်သောအကုသိုလ်ကို ဝမ်းမြောက် သဘော
 တူရုံမျှဖြင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်အထိ အကျိုးဆက်လာသည်။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်တွင်ဘုရားရှင်လမ်းလျှောက်တော်မူသည်ကို အတု ယူကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှ လူကြီးကို လူကြီးဟန်ဖြင့် လမ်းလျှောက် လာသော ခုနစ်နှစ်အရွယ် ချစ်စဖွယ်ကိုရင်လေးအား ဘုရားရှင်က “သော ပါက” ဟု ခေါ်တော်မူလိုက်၏။ ကိုရင်လေး သောပါကသည် ဘုရားရှင် အနီးသို့ ရုတ်ခြည်းပင်ရောက်လာရှိခိုး၏။ ယင်းကဲ့သို့ လူကြီးဖြစ်သူက အရေး တယူ လုပ်သည်ကိုခံချင်လွန်း၍သာ အတုယူရစ်ဝဲ၍ နေခြင်းဖြစ်လေရာ၊ ယခု သော် ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်၏ အရေးတယူ ခေါ်တော်မူခြင်းကို ခံရလေပြီ ဖြစ်၏။

“သောပါက။ ။ ဖူးဖူးရောင်ပုပ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာသော အလောင်းကို ပဋိဘာဂနိမိတ် ထင်အောင် ရှု၍ ရအပ်သော ဥဒ္ဓု မာတက သညာနှင့် ကသိုဏ်းရုပ်ကို အာရုံပြု၍ ရအပ်သော ရူပသညာတို့သည် အထူးထူးသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိကုန်သလော၊ အထူးထူးသော သဒ္ဓါရှိကုန်သလော၊ သို့ မဟုတ် ကစ်မျိုးတည်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိကုန်သလော၊ သဒ္ဓါသည် သာ ထူးသလော”

“ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ ထိုနှစ်မျိုးလုံးပင် ရူပဈာန် အဖြစ်ဖြင့် အနက်တူသောကြောင့် ကေတ္တုဖြစ်ပါ၏။ သဒ္ဓါအားဖြင့်ကား မတူသောကြောင့် နာနာဗျဉ္ဇနဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

အဘယ်မျှ လေးနက်ကြီးမားသော အမေးနှုဇ္ဈိ အသက်အရွယ်နှင့် စာ သော် မတန်မရာဟုပင် ထင်မှတ်ရသော အဖြေဖြစ်ပါသည်နည်း။ အသုဘ သညာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအရာတွင်လည်း လက်တွေ့သမားသာ ဖြေဆိုနိုင်၍ ပညာ စခန်းအားဖြင့်လည်း မြင့်မားလှသောမေးခွန်းတော်နှင့်အဖြေဖြစ်ပေသည်။

အလားတူပင် အခြားသောအသုဘသညာပြုသနာတို့ကိုလည်း ထပ်ကာ မေး၍ မေးသမျှကို ကိုရင်လေးက ဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် ဘုရားရှင်က သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်၍ ကောင်းချီးပေးတော်မူသည်။ ကိုရင်လေး အဘယ်မျှ ဝမ်းမြောက်လှမည်နည်း။ ဘုရားရှင်က ဆက်၍ ပေးအပ်သော ကောင်းချီး ကြောင့်မူ ကိုရင်လေးအဖို့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ ဆက်၍ ကောင်းချီး ပေးပုံကို ရှုပါ။

“သောပါက။ ။သင့်အသက် ဘယ်နှစ်နှစ် ရှိပြီနည်း”

“ခုနှစ်နှစ်ပါ ဘုရား”

“ သောပါက။ ။သင်သည် ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း ငါဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏေန-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်နှင့်၊ သဒ္ဓိံ-အတူတကွ၊ သံသန္တိတာ- နှီးနှောတိုက်ဆိုင်၍၊ ပဉ္စေ-အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာတို့ကို၊ ဗျာကသိ-ဖြေဆိုနိုင် ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သင့်အား ဥပသမ္ပဒ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ခွင့်ပြု တော်မူသည်”

သာသနာတော်တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြု တော် မူ ပုံ ရှစ်မျိုးကို ဖော်ပြရာ၌ သိက္ခာမတင်-သိမ်မဝင်ရပဲ သာသနာ့ထိပ်တင် ဘုရား ရှင်၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ပဉ္စာဗျာကရဏုပသမ္ပဒါ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်လာ သော ကိုရင်လေး သောပါက၏ အကြောင်းရပ် ဖြစ်၏။

ဖော်ပြလိုသည်မှာကား - အမေးလေးထွေ အဖြေငါးပါး၊ သို့မဟုတ် အမေးငါးထွေဟူ၍ ရှိရာ၌ ရဟန်းတို့ ဆုတောင်းသံကို ဘုရားရှင် ကြားတော် မူ၍ အဘယ် အသံ များ နည်း အာနန္ဒာဟူသော အမေးမှာ ဘုရားရှင် ပြန်လည် ဟောကြားလိုသော ဆန္ဒတော်ဖြင့် မေးအပ်သော ကထေတု ကမ္ပတာ ပုစ္ဆာဖြစ်ကြောင်းကိုပင် ဖြစ်၏။

အရှင်အာနန္ဒာက “ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းအခက်အခဲကြောင့် မြင်း ကုန်သည်တို့ လှူဒါန်းအပ်သော ဂျုံကို ဆုံငယ်ဖြင့် ထုထောင်းဘုဉ်းပေး ကြရသော ဆုံသံပါဘုရား၊ အရှင်မြတ်ကိုလည်း တပည့်တော်က အလားတူ ထုထောင်း၍ ကပ်လှူရပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ၊ ဘုရားရှင်က သာဓုခေါ်၍ ကောင်းချီးပေးတော်မူ၏။ သာဓုခေါ်ရုံမျှမက “ငါ၏ တပည့်သားရဟန်းတို့သည် ရတတ်သမျှနှင့် ရောင့်ရဲနိုင်ကြပါပေစွာ၊ သမဏသုခနှင့် ပြည့်စုံကြပါပေစွာ” ဟု ချီးကျူးတော်မူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်သည်ပင် ရဟန်းတို့ အစည်းအဝေးဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ရဟန်းတို့၏ စည်းဝေးတွေ့ဆုံချိန်များသည် အများအားဖြင့် ညနေညဉ့်ဦး အချိန်များ ဖြစ်သော်လည်း ဆွမ်းစားပြီးချိန်များသည်လည်း ရဟန်းတို့ စည်းဝေးချိန်များ ဖြစ်တတ်သည်။ အကြောင်းမှာ နံနက်ခင်းချိန်များ၌ ဆွမ်းခံထွက်၍ ကျောင်းတော်တွင် ဘုရားရှင် ရှိနေပါက ဆွမ်းစားချိန်၌ ဘုရားရှင် တစ်စုံတစ်ရာ မိန့်ကြားသည်ကို ကြားနာရန်အတွက် ဆွမ်းစားမှု

ကိစ္စကို ကျောင်းတော်သို့သာ ပြန်လာပြီး ဆွမ်းစားကျောင်း၌ တစ်စု တစ်ဝေးတည်း ဘုဉ်းပေးကြသည်။ ထိုအခါ သံဃာတို့သည် တစ်နေရာ တည်း၌ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖြစ်နေ၍ စည်းဝေးမှု ပုံစံမှာ အလို့လိုပြီးစီး ပြီး ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင် အဆင်သင့် မရှိသောအခါများ၌မူ ဆွမ်းခံ၍ ရလာသော ဆွမ်းကို မြို့တွင်းရှိ သင့်လျော်ရာ ဓမ္မသာလာခေါ် စရပ်များ၌ပင် ဘုဉ်းပေး လိုက်ကြသည်လည်း ရှိသည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂီ အပါအဝင် အဿဇိ အရှင်မြတ်သည် ယင်းသို့ ဓမ္မသာလာတွင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရင်းမှ နောက်ပါးက အကဲဖြတ် လိုက်ပါလာသော ဥပတိဿပရိဗိုဇ်နှင့်တွေ့ဆုံကာ တရားနာရသောကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ အိုးစရည်း နှင့် လက်ငင်းအိုး”)

သာဝတ္ထိပြည်၊ ရာဇဂြိုဟ် စသော ကျောင်းကြီးများ၏ ညနေခင်း ချိန်များသည် သံဃာတော်တို့ မပြတ်စည်းဝေးရာ အချိန်များ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းသို့ သံဃာတော်တို့ တွေ့ဆုံစည်းဝေးသည်ကို ဘုရားရှင် အလိုရှိတော် မူသည်။ အကြောင်းမူကား သံဃာတော်တို့၏ ညီညွတ်မှုကို ပြသည်။ တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ဝမ်းမြောက်စွာ တွေ့ဆုံနိုင်ကြသည်။ တရားသတင်း ဖလှယ်နိုင်ကြသည်။

သံဃာတော်တို့ စည်းဝေးမိချိန်တွင် ဘုရားရှင် ကြွလာ၍ ယင်းအစည်း အဝေးနှင့်စပ်သော တရားတော် တစ်စုံတစ်ရာကို မိန့်ကြား၏။ ယင်းသို့ဖြင့် မြောက်မြားစွာသော ဒေသနာတော်များ၊ နိပါတ်တော်၊ ဇာတ်တော်များ ထွက်ပေါ်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ဆွမ်းစားကျောင်း တစ်နေရာတည်းတွင် စုရုံးဘုဉ်းပေးကြသည်မှာလည်း ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ပင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ သံဃာတို့၏ ညီညွတ် မှုကို ပြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဝေရဉ္စာတွင်လည်း ယခု ဆွမ်းစားချိန်မှာ စည်းဝေးချိန်ပင်ဖြစ်၍ သံဃာတော်တို့ စုံလင်သည်။

သ မ ဏ သု ခ

ဘုရားရှင်က တပည့်ရဟန်းတို့ ဆွမ်းမပြည့်မစုံဖြစ်နေသည်ကိုပင် သမဏ သုခနှင့် ပြည့်စုံကြပါလေစွာဟု ချီးကျူးရာသလောဟု စောကြောဖွယ်ရာ ရှိ၏။ စောကြောသူက ဆွမ်းအခက်အခဲမျှကိုမြင်ခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကမူ

တရားတော်ဖြင့် ရှုမြင်ချီးကျူးခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား ရဟန်း တို့တွင် သမဏဒုက္ခ ဆင်းရဲငါးမျိုးဟူ၍ရှိ၏။ အကြင်ရဟန်းသည် ရတတ် သမျှသော သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးတို့ဖြင့်မရောင့်ရဲနိုင်၊ မရောင့်ရဲ တတ်၊ ထိုရဟန်းသည် ဆင်းရဲတော့ပြီဖြစ်၏။ အကြင်ရဟန်းသည် ဆရာ တစ်ဆူတည်း၏အဆုံးအမအောက်တွင် တစ်ညီတည်းဝတ်ရုံနေထိုင်ကာ တူညီ သော တရားကို ကျင့်သုံးသူ ဖြစ်ပါလျက် အချင်းချင်း မညီညွတ်နိုင်၊ ထို ရဟန်းသည် ဆင်းရဲပြီဖြစ်၏။ သမဏဒုက္ခ ငါးမျိုးဟုခေါ်သည်။

ဆွမ်းမပြည့်စုံရုံမျှသည် ကြီးမားသော အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ရတတ် သမျှနှင့်ရောင့်ရဲနိုင်ရမည်၊ ရောင့်ရဲနိုင်အောင် ကျင့်ထားရမည်။ ကျင့်ထား ပြီးသူဖြစ်ရမည်။ မပြည့်စုံရုံမျှမက အလျင်းမသင့်လျှင် ဆွမ်းတစ်လုံးတစေ့မျှ မရ၍ ငတ်ရသည်များပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပီတိဘက္ခ အဘဿာမ-တရား ပီတိတည်းဟူသော အာဟာရဖြင့်သာ မျှတကြပါစို့ဟူသော အဆင်မသင့် အခွင့်အလှည့်များပင် ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ သို့မဟုတ်သိမ်ကဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သပိတ်ခေါ် ဆွမ်းတောင်းခွက်ကို ထည့်၍ ပေးလိုက်သည်။ တောင်းခံစားပေတော့။ ဤသည်ကား ရဟန်းအတွက် အလို့မရှိအပ်သော မာနကို ချိုးနှိမ်ရာ၌ အကောင်းဆုံးအမွန်ဆုံးသော အကျင့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ နေပူမိုးရွာမရွှောင်နှင့်၊ သင်္ကန်းကိုကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင်ရုံ၊ မျက်လွှာကို အောက်သို့ချ၊ ဖိနပ်၊ ထီး စသည်တို့ကို ရှောင်၊ ရတတ်သမျှနှင့် ရောင့်ရဲ ပေတော့၊ ဤသည်ကား တရားရှင်ရဟန်း၏ ချမ်းသာ၊ သမဏသုခပေတည်း။

ကျောင်းနေရာအတွက်မှာ ရဟန်းဖြစ်စကပင် သစ်ပင်များကို လက်ညှိုး ထိုးပြခဲပြီးဖြစ်သည်။ ရှင်မဟာကဿပတို့လို တရား သတ္တိခဲသမားကြီးများ ကမူ သစ်ပင်ကိုပင်ရှောင်၍ လွင်ထီးခေါင်တွင် မဟာပထမီ တည်းဟူသော အခင်း၊ ကောင်းကင်တည်းဟူသော အမိုးအယံမျှဖြင့်သာ တွေးကြည့်လျှင်ပင် ခက်ခဲ၊ ပုစွာသော ဓုတင်ဆောင်ရဟန်းအဖြစ် ကျင့်သုံးတော်မူကြသည်။

ဆေးအတွက်မှာ နွားကျင်ငယ်ရေကိုညှန်ပြုထားသည်။ ဒါယကာတို့မှာ အများအားဖြင့် ဆေးဝါးအတွက် ခက်ခဲရှာကြသည်။ သို့သော် နေတတ် စားတတ်လျှင် တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာမှု ပြည့်စုံစေနိုင်သော နည်းလမ်းများ အလွယ်ပင်ရှိသည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေ၊ မျှမျှတတ သတိဖြင့်စားသုံး၊

စောစောအိပ်၊ စောစောထကာ အရုဏ်ကျော်ခန့်အထိ မအိပ် ရအောင် နောင်ခါ၌သဟဿေယျသိက္ခာပုဒ်ဖြင့်ပင်တားမြစ်ပေးထားသည်။ စောစော အိပ်၊ စောစောထလေ့ ရှိသူများ၏ ကျန်းမာ လန်းဆန်းမှုကို စောစော ထလေ့ရှိသူများသာ သိရှိနိုင်သည်။ စောစောအိပ်ထ ပြုကျင့်က တွင်းပ ကိုယ်ခန္ဓာ။ ရောဂါခပ်သိမ်း ရှောင်ခွာတိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းလွန်ချမ်းသာ-ဟု ဆိုသည်မဟုတ်လော။

သင်္ကန်းအတွက်မူကား ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ယခုဝေရဉ္ဇာမှ နောက် တော်ပါ ရဟန်းတော်များမှာ ပို၍ဆင်းရဲရှာကြသည်ဟု တွေးထင်နိုင်၏။ အကြောင်းမှာ သံဃာတော် ငါးရာလုံးသည် အပိုမပါ၊ သင်္ကန်းသုံးထည် တည်းမျှသာ ဆောင်ထားကြသော တိစီဝရိတ် ဓုတင်ဆောင် ရဟန်းတော် များတည်း။ အခက်အခဲတွေ့လျှင် တရားဖြင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်ရမည်၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် တရားရှင်ရဟန်း၏ သမဏသုခချမ်းသာ ပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ငါ့သားတော်များသည် သမဏသုခနှင့် ပြည့်စုံ ကြပါပေစွာဟု ဘုရားရှင်က ချီးကျူးတော်မူလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်မြတ် နှစ်ပါး

ဤတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက် လျှောက် ထားရန် အခွင့်အရေးပေါ်လာ၏။ အရှင်မြတ်နှစ်ပါးသည် လူ့ဘဝကပင် ညီရင်းနောင်ချာပမာ တွဲဖက်ညီညွတ်၍ လာခဲ့သူများ မဟုတ်ပါလော။ ရံဖန်ရံခါ ဒေသစာရိစသော အကြောင်းများကြောင့် သူတို့နှစ်ပါး ခွဲခွာ သီတင်းသုံးကြရသည်မှ တစ်ပါး ယခုလို တစ်ပေါင်းတည်း နေထိုင်ကြရ သည်ဆိုလျှင် တစ်ပေါင်းတည်း တစ်စည်းတည်း ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ကြ ရသည်။

တစ်ချို့တွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာနေကြသည်ကို အတိုးချပေးပေါင်း သည့်ပမာ ဘုရားရှင်ထံခွင့်ပန်၍ တောအနီးရွာငယ်တစ်ခုတွင် နှစ်ပါးတည်း အတူကြွရောက်၍ တရားကျင့်သုံး နေကြ၏။ တစ်ပါး၏ အရိပ် အကဲကို တစ်ပါးက သတိပြုကြည့်ရှု၍ ညီညွတ်ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးကြသည်။ သူတို့နှစ်ပါးမှာ ဘုရားရှင်၏ ဝဲယာ လက်ရုံးတော် အဂ္ဂသာဝကကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်းပင် ညီညွတ်မှုတွင်လည်း စံပြအရှင်ကြီးများဖြစ်ကြ၏။

ဆက်၍ပြောရန်ကား၊ ယင်းသို့ နှစ်ပါးတည်း နေထိုင် ကြစဉ်တွင်ပင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ ရံဖန်ရံခါဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော ငယ်စဉ်က အငုတ်လေနာထကြွလာ၏။ အဘယ်သို့ပြုစုရပါ့ဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပျာယာခတ် သွားသည်။

ရောဂါအငုတ်ရှင်များမှာ ပျောက်ကင်းဖူးသော ဆေးဝါးများရှိတတ်ကြ၏။ အဘယ်ဆေးဝါးဖြင့် ပျောက်ဖူးပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သော အခါ မိခင်ကြီး ကျီချက်ကပ်လှူသော ဂဏှာနို့ဆွမ်းဖြင့် ပျောက်ကင်းဖူးပါသည်ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာက မိန့်ကြားသည်။

ခက်ကံပြီ။ တောလက်ကျေးရွာတွင် အဘယ်မှာ ဂဏှာနို့ဆွမ်း ရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန် စဉ်းစားကာ တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကံရှိလျှင် နက်ဖြန်ဆွမ်းခံတော့ ဂဏှာနို့ဆွမ်း ရကောင်း ရနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု သာ လျှောက်ထားရတော့သည်။

သို့သော်မခက်၊ မခက်ဟန်ကား နှစ်ပါးတည်းသာ အာဟာရ ကိစ္စ ဆွေးနွေးမိကြသည်ကို အရှင်မြတ်ကြီးတို့အား စောင့်ရှောက်လျက် ရှိသော ကျောင်းစောင့်နတ်က ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းစောင့် နတ်ဆောင်ရွက်ပုံမှာ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဆွမ်းခံရွာရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဆူဆူညီညီ ဖြစ်အောင် ဖမ်းစားပြီး နက်ဖြန် အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဆွမ်းခံလာလျှင် ဂဏှာနို့ဆွမ်းလောင်းလှူရမည်။ သို့မှ ဖမ်းစားမှု ပျောက်ကင်းမည်ဟု ဆိုလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်တို့အဖို့ ဂဏှာ နို့ဆွမ်း ရအောင် ချက်ခြင်းပင် အပူတပြင်း စီမံရ၏။

သို့နှင့် ရှေးဘုန်းရှေးကံကြောင့်ဟုပင် ဆိုဆို၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် နို့ဆွမ်းကိုရလာသောအခါ ကျောင်းသို့ အသော့ ပြန်လာပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဆက်ကပ်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ရတောင့် ရခဲ့လာသောနို့ဆွမ်းကိုကြည့်ကာ တိုက်ဆိုင်လွန်းလေစွာဟု စဉ်းစားသည်။ မိမိတို့သည်နှစ်ပါးတည်းသာဖြစ်၍ နို့ဆွမ်းအကြောင်းပြောလိုက်မိသည်ကို ယခုအသင့်ရရှိလာ၏။ အကြောင်းဘယ်သို့ ရှိလေသနည်းဟု အဘိညာဉ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ကျောင်းစောင့်နတ်၏ လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်လာရသည်။

ဤမျှသော ဆွမ်းကိစ္စကလေးမျှအတွက် လောလုပ္ပတဏှာ အရာတွင် မဆင်မခြင်ပြောခဲ့မိသည်ကို မိမိ၏ ဝစီပယောဂကြောင့်တော့ ဤဆွမ်းကို မစား၊ လေနာကြောင့် အူအသည်းတို့ပင် ပြတ်ကြွေလျှင် ကြွေပါစေတော့ ဟု မိန့်တော်မူကာ ရလာသောနို့ ဆွမ်းကိုမိမိလည်းမစား၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုလည်း မစားစေပဲ တော်ရာနေရာသို့ မှောက်သွန်ပစ်လိုက်စေသည်။

အရှင်မြတ်၏ ဤသို့သော တရားစောင့်သိမှုကြောင့် ထိုအခိုက်တွင်ပင် လေနာရောဂါပျောက်ကင်း၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သည်အထိ၊ လေနာ ရောဂါ အမြစ်ပြတ်၏။ တရားသတ္တိပေတည်း။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဤဆွမ်းကိစ္စအထိဆက်၍ ပြောရခြင်းမှာ ဘုရားရှင် မိန့်ကြား လတ္တံ့သော ဆွမ်းကိစ္စနှင့် ဆက်၍ နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

ညီညွတ်မှု

တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး ညီညွတ်သည့် အရာတွင် အရှင် သာရိပုတ္တရာတို့ လောက် မထင်ရှားသော်လည်း စံပြုပုဂ္ဂိုလ်တို့ဟုဆိုနိုင်လောက်သော ရဟန်း သုံးပါးရှိလေသေး၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ဘဒ္ဒိယနှင့် အဖော် ရဟန်း တစ်ပါးတို့ဖြစ်သည်။

သံသာအား ဘုရားမဆန်သာဟု ဆိုရလောက်အောင် ကောသမ္မိရဟန်း တို့ ကဲ့ပြား၍ ဘုရားရှင်သည် ပုလလဲတောတွင် တစ်ပါးတည်း ဝါဆိုတော် မူခဲ့သော ဇာတ်တော်အထင်အရှားရှိ၏။ လူသတ္တဝါတို့မည်သည် အတိုက် အခံဖြစ်မှု ဆန့်ကျင်မှုတို့ကို နှစ်သက်လေ့ ရှိကြသောကြောင့် ယင်းဖြစ်ရပ် သည် ဆန့်ကျင်ဘက် ဇာတ်တော်အဖြစ် ထင်ရှားသော်လည်း စင်စစ်အား ဖြင့်မူ ကောသမ္မိဇာတ်လမ်းမှာ မညီညွတ်မှု၏ ဆိုးကျိုးကိုပြ၍ ညီညွတ်မှု၏ ကောင်းကျိုးကိုလည်း ပြသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

ကောသမ္မိမှ ပုလလဲတောသို့ တစ်ပါးတည်း ထွက်ကြွခဲ့ရာ၌ ဘုရားရှင် သည် ရှေးဦးစွာ တစ်ပါးတည်း တရားအားထုတ်မှုတွင် တရားအင်အား ဆုတ်နှစ်လျက်ရှိနေသော ဘဂုထေရ်ထံသို့ဝင်၍ တရားဆေးအားပေးစကား ဟောကြား တိုက်တွန်းတော်မူသည်။ ဆရာကိုတွေ့လျှင် အားမတက်သော တပည့်ဟူ၍ မရှိ။ အားတက်ရုံမျှမက ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ကြွလာချီးမြှောက်တော်မူလေသည်ဟု အရှင်ပဂု ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်အတူ တရားသားတက်သည်။

အရှင်ပုဂံထံမှထွက်ကြွ၍ ဥရုဝေလတွင်တရားအားထုတ်လျက်ရှိကြသော အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ထံသို့ ရောက်သောအခါ အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ကို ဥပသကာ အဖြစ် စောင့်ရှောက်လျက်ရှိနေသော တောသားဒကာကြီးက ဘုရားရှင်ကို တားမြစ်သည်။ “ရဟန်းကြီး။ ။အတွင်းသို့မဝင်ပါနှင့်၊ အရှင်မြတ် သုံးပါးတို့ တရားအားထုတ်နေကြပါသည်။ အနှောင့်အယှက်မပြုပါနှင့်”

တောသား ဒကာကြီးသည် စေတနာရှင်ဖြစ်သော်လည်း ရိုးသားလွန်းသည်။ ဘုရားရှင်ကို ဘုရားရှင်မှန်း သိဟန်မတူ။ ဘုရားရှင်ကလည်း မိမိ၏ ထူးခြားသောရောင်ခြည်တော်တို့ကို ရုပ်သိမ်း၍ မထင်မရှား ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

စကားသံကိုကြား၍ ရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မှ ဆရာဘုရားကိုယ်တိုင် ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာထွက်၍ ကြိုဆိုကြသည်။ ဘုရားရှင်က တပည့်တို့၏တရားအရေးနှင့် သပ္ပာယ်လေးပါး မျှတမှု ရှိ-မရှိကိုမေးမြန်းသောအခါ၊ ပုဂ္ဂလသပ္ပာယ်တွင် မိမိတို့သည်တစ်ပါး၏အလိုနှင့်အလိုက်ကို တစ်ပါးကကြည့်၍ ညီညွတ် အေးချမ်းစွာ ရှိပုံများကို လျှောက်တားပုံမှာ ညီညွတ်မှုကိစ္စတွင် စံတင်လောက်သော လျှောက်ထားချက်များဖြစ်သည်။ ယင်းသို့လျှင် ကောသမ္မိကြောင်း ရပ်သည် မညီညွတ်မှု၏အပြစ်နှင့် ညီညွတ်မှု၏ အကျိုးကို နှိုင်းယှဉ် ထုတ်ပြသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။

ယင်းသို့လျှင် ညီညွတ်လှစွာသောအရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်အရှင်မောဂ္ဂလာန် အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးတို့သည် ယနေ့နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းခံ အတူထွက်ကြွကြွ ရင်းမှ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က “တပည့်တော်သည် ရဟန်းအများတို့ ဆွမ်းအခက်အခဲ ရှိနေသည်ကို မနှစ်လိုပါ။ တပည့်တော်တို့ အစွမ်းဖြင့် ဆွမ်းအခက်ကို ဖြေရှင်းပေးလိုနေပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ဆရာဘုရားသို့ လျှောက်ထားရသော် သင့်လျော်ပါမည်လား” ဟုတိုင်ပင်သောအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာက “တပည့်ရဟန်းတို့၏ဆွမ်းအခက်ကို ဆရာဘုရားသိပြီးဖြစ်ပါသည်။ လိုအပ်လျှင် ဆရာဘုရားကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အရှင်ဘုရား စေတနာရှိနေသည်ကိုတော့ လျှောက်ထားကြည့်ပေ၊ တပည့်တော်လည်း လျှောက်ထားဖွယ်ရာကိစ္စတစ်ရပ် ရှိနေပါသည်” ဟု ပြန်လည် မိန့်ကြားသည်။

ဆွမ်း အခက် အောင်

ယနေ့ နံနက်ဆွမ်း ကိစ္စ ပြီး ချိန် ၌ လျှောက် ထား ရန် သင့် ပြီ ဖြစ် ၏။ အကြောင်းမူကား ဆွမ်းကိစ္စနှင့်စပ်၍ပင် ဘုရားရှင် မိန့်ကြားတော်မူသော စကားစရလာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်အရှင်မောဂ္ဂလာန်က “အရှင်မြတ်ဘုရား။ တပည့်ရဟန်းတို့မှာ ဆွမ်းကိစ္စ အခက်အခဲရှိနေသည်ကို တပည့်တော်သည် ဖြည့်စွမ်းပေးလိုလှပါသည်။ အရှင်မြတ် ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါသော် ဤမဟာ ပထဝီကိုမှောက်လှန်၍ မြေဆီမြေဥတို့ကို ထုတ်ဖော်ပေးခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်မှဆွမ်းကို ခံယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ လူဒါန်း ကျွေးမွေးလိုလှပါသည်။ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“မောဂ္ဂလာန်။ ။ သည်းခံလော့။ ဆွမ်းအခက်အခဲသည် ခက်ခဲခြင်း မျှသာဖြစ်၍ ယင်းအခက်အခဲဖြင့် မျှတစွာနေနိုင်ကြသည်မှာပင် သမဏသုခ ဖြစ်သည်။ တစ်ကြောင်းမှာလည်း နောင်အခါ၌ တပည့်သားရတန်းတို့သည် ယင်းသို့သော ဆွမ်းအခက်အခဲမျိုးကိုရံဖန်ကြုံတွေ့ကြရဖွယ်ရှိသည်။ ယခုသင့် စေတနာ သင့်ဆန္ဒကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါက ထိုအနာဂတ်တပည့်သား ရဟန်းတို့ အတွက် ငါတို့မှာအရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့လိုတန်ခိုးရှင်မရှိလေယောင်တကားဟု ဝမ်းနည်းကြဖွယ်ရာရှိမည်။ ထို့ကြောင့် သည်းခံလော့မောဂ္ဂလာန်”

အနာဂတ် တွင်

အရှင်မောဂ္ဂလာန် ရှုံးသည်။ မှန်၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ပစ္စုပ္ပန် ပြဿနာမျှကိုသာ တွေးတော ဆန္ဒစောမိခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကမူ အနာဂတ်သ ရှေ့ဉာဏ်တော်ဖြင့် အနာဂတ် သာသနာတော်အထိ ကြည့်ရှု တော်မူသည်။

မှန်လှ၏။ သာသနာတော်တည်းဟူသော တပည့်သား သံဃာတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်တွင် ဆင်းရဲသားအများစုအပေါ်တွင်သာ အခြေတည်၍ အနာဂတ် တွင်လည်း ဆင်းရဲလှစွာသောအရှေ့တိုင်း၏ ဆင်းရဲသား ဒါယကာ အများစု အပေါ်တွင်သာ အခြေတည်ရမည့် သာသနာတော်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆွမ်း သင်္ကန်း စသော အခက်အခဲတို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့နိုင်သည်။ ယင်း အခက်အခဲများကို နောင်အခါ အာဇာနည် တပည့်သားများသည် ငါတို့ဆရာ ဘုရားနှင့် တန်ခိုးရှင် တပည့်ကြီးများပင်လျှင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေ သေး၏ဟု နှိုင်းယှဉ်အားယူ၍ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်နိုင်ကြမည်။ အားတင်း နှိုင်းကြမည်။

မှန်လှပေစွာ။ နောင်အခါ လင်္ကာဒီပ သာသနာ ရဟန်းတော်တို့သည် မဟာစောရ သူပုန်ကြီးဘေးကြောင့် အားထားရာ ဒါယကာတို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကြသောအခါ သဲစိုစိုတွင်ပင် ဆာလှသောဝမ်းပိုက်မှောက်ကာ သာသနာတော်အတွက် အသက်ပေး၍ စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ကြပေသည်။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း သာသနာ သမိုင်းကို ငှက်ခါးဖြင့် ဥပမာထား ခဲ့ကြ၏။ ငှက်ခါးသည် နိမ့်တုံ-မြင့်တုံ ပျံဝဲသကဲ့သို့ သာသနာတော်သည် လည်း ခေတ်အားလျော်စွာ နိမ့်တုံ-မြင့်တုံ ရှိခဲ့သည်။ အနာဂတ်သာသနာ ကို ထားဦး၍ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ပင် နိမ့်တုံ-မြင့်တုံ ရှိခဲ့သည်။ ယခုပင်လျှင် နိမ့်တုံဟု ဆိုအပ်သော ဆွမ်းအခက်အခဲ တွေ့ကြုံနေကြရသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းအာဇာနည်တို့မည်သည် နိမ့်သော ကြောင့်လည်း အကြောင်းမဟုတ်၊ မြင့်သောကြောင့်လည်း အကြောင်း မဟုတ်၊ လောကဓံတို့ အလယ်တွင် မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါနည်းဖြင့် တည့်မတ်စွာ ရပ်တည်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား သာသနာတော်ထမ်း ရဟန်းတို့မည်သည် လူတို့ကဲ့သို့ စီးပွားရေးအတွက်လည်း ပူစရာမလို၊ ရာထူး ဂုဏ်ထူး အတွက်လည်း ကြောင့်ကြဖွယ် မရှိ။ သား၊ မယား ဟူသည်တို့ အတွက်လည်း နောက်ဆံတင်းစရာ မရှိ။ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း စသော ရတတ်သမျှတွင်သာ တင်းတိမ်၍ တရားရေးကိုသာ အဓိကထားသူများ၊ ထားရမည့်သူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်ရေ ဆွမ်းအခက်အခဲမျှ ဟူသည် အဘယ်မူစကောင်းအံ့နည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန် နှုတ်ဆိတ်သွားသောအခါ အရှင်သာရိ ပုတ္တရာက မိမိတွင် ဆန္ဒတစ်ရပ် ရှိနေသည်ကို လျှောက်ထားရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။

ဝိနည်းတော်

“ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ တပည့်သား သံဃာတို့အတွက် ဝိနည်း ဒေသနာအာဏာတော် စည်းမျဉ်းများ မိန့်ကြားချမှတ်တော်မူရန် အချိန် တန်ပြီဟု သဘောရပါသည်။ ဝိနည်းပညတ်တော်များ သတ်မှတ်တော်မူဖို့ လျှောက်ထားဝံ့ပါသည် ဘုရား”

“ သာရိပုတ္တရာ။ ။ ဘုရားရှင်တို့သည် ဝိနည်းပညတ် သတ်မှတ်ရမည့် အချိန်ကို သိတော်မူကြ၏။ လိုအပ်သည့် အချိန်တွင် သတ်မှတ်ပါလိမ့်မည်။ သည်းခံဦးလော့ သာရိပုတ္တရာ”

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆန္ဒစောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဘက်မှကြည့်သော် စောသင့်သော ကိစ္စဟု ဆိုနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ အကြောင်း မူကား အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်မှလွဲလျှင် သာသနာတော်တွင် တာဝန်အရှိဆုံး မဟုတ်ပါလော့၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ကပင် ငါဘုရား ကိုယ်စား အားထားရသူဟု အကြိမ်ကြိမ် မိန့်တော်မူခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သာသနာတော် သက်တန်းသည် ဆယ့်နှစ်ဝါ၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ ရှိခဲ့ပေပြီ။ ရဟန်းတပည့်သား တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးပွားလာခဲ့ပေသည်။ တိုးပွားလာ သလောက် အရိယာတပည့်ကို မြောက်မြားစွာ ရှိသကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်တပည့် တို့လည်း မြောက်မြားစွာ ရှိလာခဲ့သည်။

ပုထုဇဉ်တို့မည်သည် ရဟန်းပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ အနည်းနှင့် အများ မှားယွင်းတတ်ကြမြဲ ဖြစ်သကဲ့သို့၊ တိုးပွား များပြားလာခြင်းသည်လည်း လျော့ပါးမှားယွင်းမှု၏ အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို သာသနာ့ ဦးကိုင် အာဏာပိုင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်သည် ယခုလောက်က ကြိုတင်၍ အာဏာတော် စည်းမျဉ်းများ ချမှတ်ထားမှ တန်ကာကျမည်။ ဤအရာ မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာဘက်မှ ဆန္ဒစောမိခြင်း၏ အကြောင်းရပ်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင် ဘက်မှမူကား — တပည့်များ တိုး ပွား လာ သည် မှန်ပါ ၏။ သို့ရာတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အစ၊ သာရိပုတ္တရာတို့အလယ်၊ ယနေ့တိုးပွားလာ သော ရဟန်းတို့အထိ တပည့်မှန်သမျှသည် တပည့်ကောင်း တပည့်သန့် များချည့်ဖြစ်ကြသေးသည်။ ရဟန်းယောက်ျားတို့ဘက်မှ ကြည့်လျှင် ဆဗ္ဗဂ္ဂီ တို့လို တပည့်ဆိုး ထိုးထိုး ထောင်ထောင်များ မပေါ်ပေါက် လာသေး။ ရဟန်းမိန်းမ ထေရီမယ်တို့ဘက်မှကြည့်လျှင် ထုလ္လနန္ဒာ တို့လို လျှပ်လျှပ် ပေါ်ပေါ် တပည့်မတို့ မပေါ်ပေါက်လာသေး။ နောင်အခါ ရဟန်းဆိုး ကြီးဖြစ်လာသော ယောက်ဖတော် အရှင် ဒေဝဒတ်ပင်လျှင် သူ့ဆိုင်ရာ အဘိညာဉ်၏ အရှင်အဖြစ် သေဝပ်စွာရှိနေသေးသော အချိန်ဖြစ်သည်။

နောင်အခါ၌ ရှင်ဒေဝဒတ်ဆိုးလာပုံကိုတော့ လူတိုင်းသိပြီးဖြစ်ကြသည်။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီနှင့် ထေရီမ ထုလ္လနန္ဒာတို့ကို ဥပမာအဖြစ် ထုတ်ပြ ရသည်မှာကား နောင်အခါ ဝိနည်းဒေသနာတော်များဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ ဖြစ်ပေါ် လာ အောင် ဒိုင်ခံ၍ ဖောက်ပြန်သူများ ဖြစ်ကြတော့သယောင်၊ သူတို့အဖွဲ့ သူတို့အမည်များ ဝိနည်းဒေသနာ ဖြစ်ပေါ်ရာ အကြောင်းရပ်များတွင် အမြောက်အမြား တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ (မဟာဂန္ဓာရုံ 'ဘုရားဥပဒေ တော်ကြီး' တွင် ရှုပါ)

တစ်ကြောင်းမှာလည်း၊ အာဏာတော် သိက္ခာပုဒ်မည်သည် ပညတ်ရန် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပေါ်လာမှ အကြောင်းပြချက်နှင့်တကွ ချမှတ် တားမြစ်သည်က ကောင်းသည်။ ယနေ့တပည့်သံဃာတို့သည် စင်ကြယ်ကြ ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိနည်းပညတ်ရန် အချိန် မဟုတ်သေး၊ သည်းခံဦး သာရိပုတ္တရာ။

ယင်းသို့ဖြင့် ဝိနည်းခေါ် ဘုရားရှင်၏ ဥပဒေတော် အာဏာစက်များ သည် နောင်ရှစ်နှစ် ရှစ်ဝါအကြာ၊ ဝါတော် နှစ်ဆယ်ကျော်မှပေါ်ပေါက် လာကြသည်။ သို့သော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ‘ဝိနည်း’ ဟူသောစကားသံ၊ သို့မဟုတ် အကျဉ်းအားဖြင့် နှစ်ရာနှစ်ဆယ် ခုနစ် သွယ်သော ဝိနည်း၊ အကျယ်အားဖြင့် ကုဋေတိုးထောင်ကျော်မျှသော အာဏာဒေသနာတော် တို့ဖြစ်ပေါ်လာရာ အစသည်ကား ဤဝေရဉ္စာတွင်ပင် ဖြစ်ကြောင်း မှတ် သားကြရသည်။

ဝါကျွတ်ဖြီ

သို့နှင့် ဝါကျွတ်ချိန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ဆွမ်းအခက်အခဲ ရှိသည်ဆို သော်လည်း ယင်းအခက်ကြောင့် မည်သည့် တပည့်ရဟန်းမျှ မိမိတို့ တရား လုပ်ငန်းကိုမထိခိုက်ကြပါ။ ဥတ္တရာ ပထ မြင်းကုန်သည် ဒါယကာတို့ အဖို့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ မုယောဆွမ်းအမှုဖြင့်ကုသိုလ်ရကြ၏။ အနာဂတ်သာသနာ တော်၏အသက်၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်စားတော်ဟု ဆိုအပ်သော ဝိနည်းဟူသောအသံကို စတင်ကြားနာလာကြရ၏။

ဝါကျွတ်သည်ဆိုလျှင် ပဝါရဏာပြုပြီးနောက် ပင့်ဖိတ်ထားရင်း ဖြစ် သော ဝေရဉ္စာဒကာကြီးကို ခွင့်ပန်ကာ ဘုရားရှင်အမှူးပြုသော သံဃာ တော်အားလုံးသည် ဒေသစာရီကြွချီကြတော်မည်ဖြစ်၏။

သာသနာတော် တည်ဦးစက ဘုရားရှင်နှင့်တကွ တပည့်ရဟန်းတို့ ဒေသ စာရီကြွချီခြင်းသည် ဘုရားရှင် လိုလားတော် မူအပ်သော ကိစ္စတော်ကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား သာသနာတော် ပြန့်ပွားရန် လိုသည်၊ တရားဝေးသော ဒါယကာတို့ကို ကယ်ချွတ်နိုင်သမျှ ကယ်ချွတ်ဖို့လိုသည်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ညီနောင်သုံးကျိပ်ရဟန်းတို့လောက်တုန်း ကဆိုလျှင် “ရဟန်းတို့။ ။တစ်ကြောင်းတည်းသော ခရီးကို နှစ်ပါးအတူ မသွားကြကုန်လင့်၊ တရားတော်ပြန့်နှံ့လေအောင် တစ်ပါးစီခွဲ၍ သွားကာ သာသနာပြုကြ” ဟူ၍ပင် မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ တပည့် ရဟန်းတို့ တိုးပွား

များပြားလာကြသောအချိန်တွင်မူ ယခုလို အစုအအုပ်နှင့်ကြွချီသည်လည်း ရှိသည်။ တစ်ပါးတည်း ကြွချီသည်လည်း ရှိသည်။

သာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့ ဥပုသ်ပြုခြင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်း ဟူသည် အရေးပါလှသော အဆုံးအမတော်၊ အရေးပါလှသော ကိစ္စရပ်များဖြစ်၏။

ဥပုသ် ပဝါရဏာ

ဥပုသ်ပြုခြင်း ဟူသည် တစ်လ၏ လပြည့်လာကွယ်ရက်တိုင်း၌ ဘုရားရှင်၏ နယ်ပယ်၊ သာသနာတော်၏ သီးသန့်မြေတော်ဟု ဆိုအပ်သော သိမ်အတွင်း သို့ နီးစပ်သမျှ ရဟန်းအားလုံးကြွလာ စုဝေးကြကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ဆုံကြရသည်။ မိမိတို့တွင် အပြစ်ကြီးငယ်ရှိနေခဲ့ပါသော် ထိုအပြစ်တို့ကို တစ်ပါးမှ တစ်ပါးသို့ လျှောက်ထားပြောပြ၍ စင်ကြယ်အောင် ကုစားကြ သည်။ ထိုနောက်နှစ်တောင့်ထွာအတွင်း နီးကပ်စွာထိုင်၍ ဘုရားရှင် ရှိခဲ့ပါ သော် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်စေ၊ မရှိခဲ့သော် သတ်မှတ်အပ်သော တစ်ပါးပါးကဖြစ်စေ၊ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်များကို ရွတ်ဆိုကြား နာရသည်။ ဤနည်းဖြင့် မိမိတို့ လိုက်နာကျင့်သုံးဆဲနှင့် ကျင့်သုံးရမည့်အဆုံး အမတော်များကို အလေးပြု သတိရစေ၍ သံဃာတော်အချင်းချင်းညီညွတ် မှုကို ပြသည်။ သာမန်ညီညွတ်မှုမျှ မဟုတ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ညီညွတ်မှုကို ပြသည်။ အကြောင်းမူကား နှစ်တောင့်ထွာအတွင်း နီးကပ်စွာထိုင်နိုင်ခြင်း သည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ညီညွတ်မှု၏ အထိမ်းအမှတ်လက္ခဏာချက်ပင် ဖြစ် ပေသည်။

ညီညွတ်မှုဟူသည် သာမန်ညီညွတ်မှုနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ညီညွတ်မှုဟူ၍ အလေးအပေးနှစ်မျိုးရှိ၏။ မညီညွတ်သည်နှင့်နှိုင်းစာသော် သာမန်ညီညွတ် မှုသည် ကောင်းပါ၏။ သာမန်ညီညွတ်မှုဟူသည် မလွဲသာ၍ စည်းဝေးခြင်း၊ တွေ့ဆုံခြင်းမျှဖြစ်၍ စိတ်မပါသောအခါ အချင်းချင်း အနီးသို့ မချဉ်းကပ် လို၊ မတွေ့လို မမြင်လို ဖြစ်နေတတ်၏။ မလွဲသာ၍ ကြည့်ရ မြင်ရလျှင်ပင် မျက်စိတစ်မျိုး မျက်စိမဲ့ မျက်စိသေဖြစ်နေတတ်သည်။ ဤသည်ကို နှစ်တောင့် ထွာအတွင်း ချဉ်းကပ်ခြင်းဖြင့် ညီညွတ်မှုကိုပြသည်။

သမဂ္ဂဟူသည် ညီညွတ်မှုဖြစ်၏။ သို့သော် ရဟန်းတို့အတွက်မူ သမဂ္ဂမျှ မက၊ သမ္မောဒါန-ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ညီညွတ်ကြဟု အထူးပြုဆုံးမတော် မှုသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် သံဃာဟူသည် အဖွဲ့အစည်း အစုအပေါင်းဖြစ်၏။ အဖွဲ့အစည်း ဟူသည် ညီညွတ်သူတို့၏ ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သံဃာဟူသည် တစ်ဆရာတည်း၏ အဆုံးအမ တရားတော် အောက်တွင် တညီတည်းကျင့်၊ တညီတည်းဝတ်ရုံကာ ညီညွတ်သူတို့၏အသွင်လက္ခဏာကို ပြသည်။ ထို့ကြောင့် ဥပုသ်ပြုခြင်းခေါ် သံဃာ့ အစည်းအဝေးဟူသည်- အဆုံးအမတော်ကို သတိရစေခြင်းနှင့်အတူ သာသနာ့အရှည် တည်တံ့အပ်သော စိတ်ရောကိုယ်ပါ ညီညွတ်စေမှု၏ လုပ်ဆောင်ချက်ဖြစ်၍ အရေးပါသည်။

ပဝါရဏာပြုခြင်းကား ပို၍ လေးနက်၏။

တစ်နှစ်ကို ဆယ်နှစ်လဖြင့် ပိုင်းခြားရာ၌ မိုးရာသီ၏ သုံးလကို တပည့်ရဟန်းတို့ ဝါကပ် ဝါဆိုရာလအဖြစ်သတ်မှတ်သည်။ ယင်းသို့သတ်မှတ်ဖို့ရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှိသည်။

မိုးရာသီဟူသည် ရဟန်းတော်တို့ အားပြုရာဖြစ်သော လုပ်သားပြည်သူ ဒါယကာတို့ စိုက်ချိန်ပျိုးချိန်ဖြစ်သည်။ ယင်းဒါယကာတို့ အလုပ်များချိန်နှင့် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများကို ရဟန်းတို့ခရီးသွားခြင်းဖြင့် အနှောင့်အယှက် ကင်းဝေးစေရန်လည်းကောင်း၊

ခြေခင်းလက်ခင်းသာသော နွေနှင့် ဆောင်းရာသီတို့မှာ ဒေသစာရီနှင့် အခြားထွေလာ ကိစ္စများကြောင့် ရဟန်းတို့ အလုပ်များတတ်ကြသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် မထေရ်ကြီးတို့၏ ဒေသစာရီများသို့ နောက်တော်ပါအဖြစ် တပည့်ရဟန်းငယ်တို့ လိုက်ပါကြရ၏။ ရပ်ဝေးသို့ တရားဟောအပင့်ခံရမှု၊ မိဘဆွေမျိုးတို့နှင့် တွေ့ဆုံလှိုမှုစသော ကိုယ်ရေးကိစ္စများလည်း ရှိသေး၏။ ယင်းသို့ ထိုထိုကိစ္စတို့မှ စိတ်ဝမ်းချေချ အနာ၊ ရကြစေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊

တရားကျင့်သုံးမှု ပဋိပတ်၊ ပါဠိစာပေ သင်ကြားမှု ဟူသော ပရိယတ် ကိစ္စများကို အချိန်မရွေး ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်ကြသည်ဆိုသော်လည်း နွေရာသီဆိုလျှင် ဖော်ပြပါ ထွေလာကိစ္စများကြောင့် ထိုပိုင်းကြီးကြား ပျက်ပြား ရတတ်ကြသည်ကို တစ်နေရာတည်း တစ်ချိန်တည်းအဖြစ် ဆက်တိုက် သတ်မှတ် ကြိုးပမ်းနိုင်ကြရန်အတွက်လည်းကောင်း- ဝါဆိုဝါကပ် ကိစ္စကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်မှတ်နိုင်သည်။

မှန်၏။ တပည့်ရဟန်းတို့သည် ဝါဆို ဝါကပ်တော့မည်ဆိုလျှင် ဝါဆိုလများအတွင်း၌ တရားအလုပ်ကို ကျားကုန်ကျားခဲ ပြုလုပ်ရန် ဘုရားရှင်

အထံတော်၌ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်ရာ တရားကို တောင်းခံခြင်း၊ ဝါကျွတ် သည်ဆိုလျှင် ယင်းတောင်းခံခဲ့သောတရားအရ မိမိတို့ အဘယ်မျှ ကျင့်သုံး ကာ တရားသားတက်ခဲ့သည်ကို လာရောက်လျှောက်ထားခြင်းတို့မှာ ဘုရား ရှင် လက်ထက်တော်ဘွင် သာသနာ့ကိစ္စ၊ ရဟန်းတို့ကိစ္စ၊ ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်ကြီး အဖြစ်ဖြင့်ပင် အစဉ်အလာ တည်ရှိခဲ့ပေသည်။

ယင်းသို့လျှင် မှန်မြတ်လှသော ဝါတော်ရာသီကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် နောင်ခါ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာထွန်းကားလာသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆယ့်နှစ်လ ရာသီတို့၏ အမည်များအနက် 'ဝါဆို' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'သီဟင်းကျွတ် လ' ဟူ၍လည်းကောင်း ဂုဏ်တင် မှည့်ခေါ်ရုံမျှမက၊ ရဟန်းတော်တို့၏ အလုပ်ကို တရားအသိ၊ သတိရှိသောအားဖြင့် ယင်းဝါဆိုရာသီများအတွင်း ၌ အိမ်ထောင်ပြုမှု၊ အပြောင်းအရွှေ့လုပ်မှု စသော ကိစ္စများကို လူ့ယဉ် ကျေးမှုတစ်ရပ်အဖြစ်ဖြင့်ပင် ရှောင်ကြဉ်ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဝါဆိုဝါကပ်မှုဟူသည် တစ်နေရာတည်းတွင် စုဝေးနေထိုင် ခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ လူအများစုဝေးနေထိုင်မှုဟူသည် ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု စသည်ဖြင့် ချွတ်ယွင်းချက် အဆင်မပြေမှုကလေးတို့ အနည်းနှင့် အများ ဆိုသလို ရှိလာတတ်ကြပြန်၏။ ပုထုဇဉ်တို့ ထားဦး၍ အရိယာအရှင် ကောင်းများပင်လျှင် စေတနာမပါသော ချွတ်ယွင်းမှုကလေးများ ရှိလာ တတ်သည်။

ယင်းချွတ်ယွင်းမှုကလေးများ အကယ်၍ရှိခဲ့ပါသော် အငယ်က အကြီး သို့၊ အကြီးက အငယ်သို့ သည်းခံပါဘိဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ကာယကံ ဝစီကံ ချွတ်ယွင်းမှု မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့ သံသယရှိခဲ့ပါသော် ရှင်းလင်း ရှောင် ကြဉ်နိုင်ရန် ပြောကြားပါဘိဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝါကျွတ်၍ မခွဲခွာကြမီ တောင်းပန် ပြေလည်စေသောပုံသည် ပဝါရဏာပုံဖြစ်၏။

ယင်းသို့ဖိတ်ကြားတောင်းပန်ရာ၌ အရေးကြီးသော အချက်တစ်ရပ်ပါ သည်။ ယင်းသည်ကား တစ်ပါးကတစ်ပါးအပေါ် သံသယရှိရုံမျှဖြင့် ယင်း သံသယကိုအားနာ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဘက်လိုက်၍သော်လည်းကောင်း တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ဖုံးကွယ်မှောက်ထေ၍ မထားပဲ အတိအလင်းပြောကြား ပါဘိဟု ဖိတ်ကြားခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

တရားသမားသည် အခြေခံအားဖြင့်ရှင်းရ၏။ ရဟန်းဟူသည်ရှင်းရ၏။ ရဟန်းဟူသည်ရှင်း၏။ ရှင်းအောင် ရဟန်းဘဝ ကူးပြောင်းစဉ်ကပင် မရှင်း

စေတတ်သောကိစ္စနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှန်သမျှကို စစ်ဆေးမေးမြန် ခွင့်ပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်မည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူရသည်။ ဆိတ်ကွယ် ရာ၌ မတော်တဆသော်လည်းကောင်း၊ တမင်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပွား မိသော မိမိ၏အဖြစ်ကိုမိမိပင်လျှင် တာဝန်ယူရသည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်းဝန်ခံ တောင်းပန်ကာ နောင်ကို စောင့်စည်းပါမည်ဟူသော ထပ်မံဝန်ခံချက်ဖြင့် ဝန်ခံဖြေရှင်းရမည်။

ဥပုသ်ပြုပွဲ၊ ပဝါရဏာပွဲဟူသည် ဝန်ခံဖြေရှင်းပွဲ၊ မရှင်းသည်ကိုရှင်းအောင် ပြုလုပ်ပွဲပင်ဖြစ်၏။ ဤအချက်ကိုစဉ်းစားလျှင် ဆိတ်ကွယ်ရာ ရှိတော်မမူ သော၊ လူရွေ့သူရွေ့တွင်တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာတွင် တစ်မျိုးမလုပ်သော ဘုရား ရှင်၏ အရဟံဂုဏ်တော်ကို အလေးအနက် ကြည်ညိုနိုင်ကြဟန်ဖြစ်၏။

မ ရှ န်း သူ

ကောသမ္မိတွင် ပြုလုပ်သော ဥပုသ်ပြုပွဲကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ သြဝါဒပေးရန်အစီအစဉ်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ပါဝင်ခေါင်းဆောင်မည့်ပွဲဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကြသည်။ သို့သော် ဘုရားရှင်ကြွလာ၍ ပွဲကိုစတင်သောအခါ ဘုရားရှင်က သြဝါဒ မပေး၊ မည်သည့်မိန့်ခွန်းတော် စကားကိုမျှ မမြွက်ကြားတော့ပေ။

အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင် အား သြဝါဒပေးရန် သုံးကြိမ် တိုင် တောင်းပန်သောအခါမှ ဘုရားရှင်က ‘အာနန္ဒာ။ ။ သြဝါဒပေးရန် သံဃာ့ ပရိသတ်သည် မသန့်’ ဟု မိန့်ကြားတော် မူလိုက်သောအခါ သံဃာ တော်များ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သန့်ရှင်းလှသော ဤပရိသတ် ဟူင် အဘယ် သံဃာ မသန့်သနည်း၊ အဘယ်ပုံမသန့်သနည်း၊ ဘုရားရှင် မြင်တော်မူချေပြီ။

‘မသန့်’ ဟူသော စကား၌ အဆင့်အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ဝိနည်းစကားဖြင့် ပြောသော် သေးငယ်သော ဒုက္ခနှင့် ဒုမ္ဘာသီ အာပတ် ကလေးများမှအစ အကြီးဆုံး ပါရာဇိက အာပတ်ထိ အဆင့် အမျိုးမျိုးရှိ၏။

ရဟန်းသည် အာပတ်သင့်၏ မသင့်အောင် ရှောင်ပါသဘိလည်း ပုထု ဇဉ် ရဟန်းတို့ အပထား၍ အရိယာ သံဃာကြီးများပင် စေတနာမပါ သော အာပတ်များ သင့်နိုင်သည်။ ဘုရားနှင့်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့မှလွဲ၍ အာပတ် မသင့်သော ရဟန်းဟူသည် မရှိ။

သို့သော် ယင်းအပြစ်အာပတ်များကို ပြေပျောက်အောင် ဖြေဖျောက် တံ့ ရပ်စေနိုင်သော နည်းလမ်းများ ဘုရားရှင်က ပေးထား၍ ရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းလမ်းများဖြင့် ဖြေဖျောက်ကုစား၍ ရဟန်းဘဝတွင် ရပ်တည်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် လူ့အဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းလိုက်ရုံမှ တစ်ပါး ရဟန်းဘဝတွင် ရပ်တည်နိုင်ခွင့်မရှိ၊ ရဟန်းဘဝကို ဆုံးရှုံးတော့ သော အာပတ်ကြီးများ ရှိ၏။ ပါရာဇိက အာပတ်ကြီးများပေတည်း။

ယင်းသို့ ရဟန်းမဟုတ်တော့ပါဘဲလျက် မိမိအဖြစ်ကို မိမိသိပါလျက် အစားအနေချောင်သောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အခြား အကြောင်းတစ်ပါး ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်ကို ရဟန်းကောင်းတို့နှင့် ရောနှောကာ ရဟန်း ယောင် ဆောင်နေသော ဒုဿီလ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောင် သင်္ကန်းပတ် တစ်ယောက်သည် ဤ ပရိသတ်အတွင်း၌ ရှိနေသည်ကို ဘုရားရှင် မြင် တော်မူ၏။

စဉ်းစားကြည့်ရသည်မှာ ထိုသူသည် အတော်ကြီးပင် သတ္တိကောင်း သော လူယုတ်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား သံသရာဘေးကို ခါးစည်းခံ တော့မည်ဟု မကြောက်သည်ကို ထားပါဦးတော့၊ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ထမင်း ကလေး တစ်လုတ်၊ သို့မဟုတ် ပကာသနလေး တစ်ကွက်စာမျှဖြင့် ဘုရားရှင် စသော တန်ခိုးရှင် အရိယာကြီးများ အကြားသို့ ဝင်ရောက်လိမ့်လည်း ဝံ့ သည်မှာ အာဂသတ္တိပါပေ။

အဘယ်သူနည်းဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန်က တန်ခိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သော အခါ ထင်းကနဲ တွေ့ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ထိုသူတို့ ‘ ဤနေရာ ဤပရိသတ်မှ အသင် ထွက်သွားလော့ ’ ဟု လက်ညှိုးထိုး အမိန့်ပေးသည်။ အံ့ ဖွယ် ကောင်း သည် မှာ မိမိသည် သူတော်မဟုတ်၊ သူယုတ်အဖြစ် ပေါလောကြီး ပေါ်နေပြီ ဖြစ်ပါလျက် ထွက်သွားလော့ ဆိုရုံမျှဖြင့် ထွက်ခွာမသွားသေးခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ယင်းသို့သော သူယုတ်များသည် မိမိတို့ ယုတ်မာမှုများအတွက် မရှက် မကြောက်ခြင်းနှင့်အတူ သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောကိုလည်း သိပြီး- နပ်ပြီး ဖြစ်ကြသည်။ အကြောင်းမူကား ထွက်သွားလော့ဟု အမိန့်ပေး ရုံမှတစ်ပါး မည်သည့် သူတော်ကောင်းကမျှ မိမိကို ထ၍ ရိုက်ပုတ်ဒဏ်ခတ် မည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိအသားကို တိုက်ရိုက် မထိခိုက်လာသေးသမျှ ပေကပ်၍ နေနိုင်သေးသည်။ မသိနိုးနား လုပ်နိုင်သေးသည်။ မိမိကို

လက်ညှိုးထိုးနေသည်ကို ဟိုသူ ထိုးသယောင်၊ သည်သူ ထိုးသယောင် ကျီးကြည့်၊ ကြောင်ကြည့် လုပ်နေသေးသည်။ ထွက်မသွား။

တန်ခိုးတော်သခင် အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဟူသည်ကား တရားတော် သာသနာတော်နှင့် စပ်၍ လိုအပ်လာလျှင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ်လေ့ ရှိတော်မူတတ်သော အရှင်ဖြစ်၏။ နဂါးဆိုးကြီး နန္ဒောပနန္ဒကို တန်ခိုး တော်ဖြင့် ခပ်စပ်စပ် ဆုံးမသူကား ရှင်မောဂ္ဂလာန်တည်း။ သိကြားမင်း၏ ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်ကို ခြေမဖြင့် ဆွဲညှပ်လှုပ်ရမ်းသူကား အရှင်မောဂ္ဂ လာန်ပေတည်း။

သို့ဖြင့် ပြောရုံနှင့် မပြီးသောအခါ ထိုသူ အနီးသို့ ရုတ်ချည်းထလာပြီး ထိုသူ၏ လက်ရုံးကို ဆွဲကိုင်ကာ ပရိသတ် အပြင်သို့ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုသူယုတ်သည် ပရိသတ် အပြင်မှ အဘယ်သို့ အဘယ်ပုံ ခရီးဆက်သည် ကို ဖော်ပြမထား၍ မသိရ။ သင်္ကန်းပတ် အသွင်ဖြင့်ပင် အခြားနေရာတွင် ဆက်၍ လိမ်နေသေးသလော။ တစ်ဘဝမျှလော ခဏတာလေး အတွင်း၌ ထိုသူယုတ်သည် အဘယ်သို့ပင် ဆက်၍နေနေ၊ သေချာသည်မှာကား အဝီစိ ပေတည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် ပရိသတ် ရှင်းလင်း သန့်စင်သောအခါ ဘုရားရှင်သည် သြဝါဒပေးခြင်းဖြင့် ဥပုသ်ပြုပွဲကို ဆက်လက်သည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတို့ သံဝေဂ ရကြသည်မှာကား ယင်း ဥပုသ်ပြုပွဲ ပြီးသည့်နောက်တွင် ဘုရား ရှင်က “ ရဟန်းတို့။ ။ ငါဘုရားသည် နောင်အခါတွင် ကိုယ်တော်တိုင် သြဝါဒမပေး၊ ပါတိမောက် မပြတော့ ” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ် ပေသည်။

ယခု၊ ဝေရဇ္ဇာ ပဝါရဏာ ပွဲတော်သည်ကား အလွန် သန့်စင်လှပေ၏။ အကြောင်းမူကား နောက်တော်ပါးအဖြစ် ခေါ်လာစဉ်ကပင် အရိယာ အရှင်များချည့် ဖြစ်ရုံမျှမက- ဓူတင်ဆောင် အရှင်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ပဝါရဏာပြီးသော် ပင့်ဖိတ်ရင်း ဝေရဇ္ဇာ ဒကာကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ဒေသစာရီ ထွက်ချီကြရန်မျှ ရှိတော့သည်။

ပင့်ဖိတ်ထားသော ဒါယကာကို နှုတ်ဆက်ခွင့်ပန်ပြီးမှ လိုရာသို့ ကြွချီ ခြင်းမှာ ဘုရားရှင်တို့၏ဓမ္မတာတော်ဖြစ်၍ လူ့ယဉ်ကျေးမှု၏ အစဉ်အလာ လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝေ ရဉ္ဇာ ထံ သို့

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ထိုနေ့ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ နောက်
 တော်ပါအဖြစ် ရှင်အာနန္ဒာတစ်ပါးတည်းကိုသာခေါ်၍ ဝေရဉ္ဇာ၏အိမ်သို့
 ကြွချီတော်မူသည်။ ကြွချီဟန်ကား မြို့အပြင်ရှိ နဋ္ဌေရု နတ်ကုန်းကျောင်း
 တော်မှ အနည်းငယ်ကြွသွားသောအခါ ဝေရဉ္ဇာမြို့တံခါးဝဲသို့ရောက်သည်။
 ယင်းတံခါးမှ မြို့တွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြွချီရာ တမာတန်း
 လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို ရှေ့အဆင်းပမာ နီလ္လုစွာသောရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်
 မြစ်ရေအလျင် တသွင်သွင်စီးသံကဲ့သို့ ထင်မြင်ရလေအောင် ဖွင့်လှစ်တော်
 မူသည်။

ဘုရားရှင်၌ ဖြည့်ဆည်းခဲ့သော ပါရမီတော်တို့ကြောင့် ကိုယ်တော်မှ
 တစ်လံမျှလောက်သော ပြုကတိရောင်လျှံတော်တို့ရှိပြီးဖြစ်၏။ ယင်းရောင်လျှံ
 တော်တို့၏တင့်တယ်မှုကြောင့် မဖူးတွေ့ဘူးသောဆန်ကျင်ဘက်တို့ပင်ဖူးတွေ့
 လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးခိုက်ကိုင်းညွတ် ကြရသည်။ သဗ္ဗညုတ ရှေ့
 ဉာဏ်တော်ကြောင့် ရရှိလာအပ်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့ကိုမူ
 လိုအပ်သည့်အချိန်၌ လိုအပ်သလိုလှင့်ထုတ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ထိတ်
 လန့်မှု သံဝေဂ ရစေလိုသောအခါမျိုး၌ ညိုမောင်းသော ရောင်ခြည်တော်
 တို့ကို ဖွင့်ထုတ်၍ ကြည်ညိုစေလိုသော အခါမျိုး၌ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တစ်ခဲ
 နက်သောရောင်ခြည်တော် စသည်တို့ကို ဖွင့်ထုတ်သည်။ ရောင်ခြည်တော်
 တို့၏ အဝေးအနီး အကျယ်အပြန့်မှာ အတိုင်းအဆမရှိ၊ စကြာဝဠာ ထိုထို
 သို့ပင် ဖွင့်ထုတ်နိုင်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဝေရဉ္ဇာ၏အိမ်သို့ကြွချီတော်မူသောအခါ ဝေရဉ္ဇာသည်
 ဘုရားရှင်ကိုဖူးတွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အံ့အားကြီးသင့်ရလေတော့
 သည်။ ပျာပျာသလဲဆီးကြိုသည်။ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်သည်။ ငြော်-
 ငါ့နှယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပါလေ၊ ပင့်ဖိတ် ဝန်ခံထားပြီးဖြစ်ပါလျက်၊ မြတ်နိုးကြည်
 ညို သည်လည်းဖြစ်ပါလျက် ဤရွှေ ဤမျှပင် မေ့လျော့လေမိနိုင်ရန်ကော။

ဘုရားရှင်က ဝေရဉ္ဇာတွင် ဝါဆိုသီတင်းသုံးရန် လျှောက်ထားသည်ကို
 ဝန်ခံကတိရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ဝါဆိုခဲ့ပြီးပြီ၊ ယခု သီတင်းဝါလကျွတ်ပြီဖြစ်၍
 ဒေသစာရီ ကြွချီတော့မည်ကြောင့် ပင့်ဖိတ်သူကို လာရောက် အကြောင်း
 ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားသည်။

“တပည့်တော် မေ့မှမေ့နိုင်ရန်ကော ဘုရား။ အရှင်မြတ်ကို ဖိတ်ကြား
 ကတိရှိခဲ့သည်လည်း မှန်ပါ၏။ အရှင်မြတ်ကို ကြည်ညို၍ ပေးလှ လိုသည်

လည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်ကြောင့်မသိ၊ အရှင်မြတ်ထံက ထွက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ အရှင်မြတ်ကို အမေ့ကြီးမေ့နေခဲ့မိပါလေသည်။ တပည့်တော်တို့ လူဆိုသည်မှာ ဆရာ ဝါသော ဗဟုကိစ္စောဆိုသကဲ့သို့ ထေ့ လာကိစ္စကလည်း များပြားလှပါသည်။ သည်းခံတော်မူပါ အရှင်မြတ် ဘုရား။”

လျှောက်ရင်းဖြင့် ဝေရဇ္ဇာကြီးမျက်ရည်စိမ့်လာကာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လျက်ရှိပုံကိုတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က ဒါယကာ ဝေရဇ္ဇာအဖို့ နှစ်သိမ့်မှုရစေရန် “မေ့သည်မှာ သင့် အပြစ်မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ဤအချိန်သည် ငါဘုရားအဖို့ ဝိပါက်တော်ဆိုင်ရောက်လေရမည့်အချိန် ဖြစ် သည်။ ဤအချိန်တွင် ငါဘုရားသည် တာဝတိံသာတွင်ပင် ဝါဆိုဦးတော့၊ ဆွမ်းအခက်အခဲ တွေ့ရမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားဝိပါက် တော်အခွင့်ဆိုက်၍ ဤသို့ဖြစ်ရသည်ထို စိတ်မချမ်းမသာမဖြစ်ပါနှင့်” ဟု အားပေးစကားမိန့်ကြားတော်မူသည်။

လာလာသမျှ ဆင်တဲာ ဟူ၏သို့ စာကတော့ မာရ်နတ်ကြီးက မေ့အောင် လုပ်ထား၍ဟု အဆိုအမိန့်ရှိသည်။ သုံးလတိုင်တိုင် မေ့အောင်လုပ်ထားနိုင် သည်မှာ မာရ်နတ်ကြီးစွမ်းအား ရှိပါပေ၏။ စင်စင်သော် ကမ္မဝိပါကော အစိန္တိယျောအရ၊ ကံအရာတွင်စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပင် ခက်လှစွာသောမကောင်း မှုကံကြွင်း ဝိပါက်တော်၏ အရှိန်အဟုန်ပေတည်း။

ဝေရဇ္ဇာကြီးက သူ့ယခုလို မေ့မိသည်မှာ ဆရာဝါသော ဗဟုကိစ္စော ကြောင့်ပါဟု အကြောင်းပြသည်။ သူ့ဗဟုကိစ္စောမှာ သိကြားမင်းလို ဆရာဝါသောကြောင့်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ အကြောင်းမှာသူသည်၊ တတိယ အရွယ်၊ သက်ကြီးခါလွန်၊ အဘိုးအိုကြီးဖြစ်၏။ ရွယ်လွန် အဘိုးကြီးမို့ ငယ်စိတ်ငယ်သတိ ကင်းပျောက်ကာ အမေ့လွန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်းဆိုနိုင် ရာသည်။

မေ့ဖူးသူ

သိကြားမင်းနှင့် နှိုင်းရှည့်ထည့်သွင်းပြောကြားရခြင်းမှာ သိကြားမင်း ဦးမာသံသည်လည်း တစ်ချိန်သောအခါက သူ့လိုပင် အမေ့ကြီး မေ့လေ ခဲ့ဖူးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဦးမာသံရောက်လာသည်ကို အရှင်မောဂ္ဂလာန် သဘိပြုလိုက်မိ၏။ ဘုရားရှင်က ဦးမာသံအား အဘယ်တရားများ ဟော ကြားလေမည်နည်းဟု သိလိုသော်လည်း တရားထိုင်နေဆဲဖြစ်၍ နောက်မှပဲ

ဦးမာဃထံသွားရောက်မေးမြန်းကာ တစ်ဆင့်နာယူတော့မည်ဟု အာရုံကပ် ထားလိုက်သည်။

ဦးမာဃအပြန်တွင် တရားကိစ္စပြီး၍ ဦးမာဃရှိရာ တာဝတိံသာသို့ လိုက်သွားသည်။ ဘုရားရှင်က အဘယ်တရားများ ဟောကြား လိုက်ပါ သနည်း၊ တစ်ဆင့်ဟောကြားပါဘိဟု တရားတောင်းသောအခါ အခုကလေး တွင်ပင် နာကြားခဲ့သော တရားကို အခုကလေးတွင်ပင် ဦးမာဃကြီး မေ့ ပါလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ အမေ့မြန်ရပါသနည်း။ တာဝတိံသာ အရောက်တွင် အပြုအစု အညူကောင်းလှသော သူ့နတ်သမီး တို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်မှိုင်းမိ၍ မေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကာမမှိုင်းအရာတွင် နတ်စည်းစိမ် ဟူသည့် လူ့စည်းစိမ်ထက် အဆ ထောင်သောင်းမက သာလွန်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ တာဝတိံသာ ဘုရင် ဦးမာဃအဖို့မူ အများသွင်လို နတ်သမီးတစ်ဖက်ငါးရာမျှမက၊ နတ်သမီး ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူဖြစ်၍ မေ့လောက်ပါ ပေသည်။ ဒါတောင် တရားရှင် သောတာပန် သိကြားဖြစ်၏။

ဤသည်ကိုထောက်၍ အချို့က မီးစတစ်ဖက် ရေမှတ်တစ်ဖက် ဟူ၏ သို့ နတ်စည်းစိမ်ဆိုသည်ကိုလည်း ခံစားချင်၊ တရားလည်း ကျင့်လို၍ နတ် ပြည်ရောက်အောင်သွားပြီး နတ်ပြည်ရောက်မှ တရားကျင့်တော့မည်ဟု ဆန္ဒ ပြု ဆုတောင်းတတ်ကြသည်ကို နတ်ပြည်ရောက်မှ တရားကျင့်မည်လို့တော့ စိတ်မကူးကြနှင့်၊ တာဝတိံသာ တံခါးဝလောက်တွင်ပင် နတ်သမီးတို့ အညူကောင်းသောကြောင့် တရားတိုးဖို့ဝေးစွာ၊ ပါလာရင်း တရားကလေး များပင် ပြုတ်ကျန်ရစ်ဖို့ရှိသည်ဟု မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်က ဆုံးမတော် မူသည်။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က မေးတော့ ဦးမာဃကြီးမဖြေနိုင်တော့၍ ပျာယာ ခတ်သွားသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဘာတရားပါလိမ့်ဟု စဉ်စားရင်း တစ်ဖက် တွင်ဝါစာကမ္မာ မဆီမဆိုင်စကားတွေကို လျှောက်သည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကို လေးစားရုံမျှမဟုတ်၊ ကြောက်ရသည်။ သူ့တန်ခိုး ဟူသည် အရှင် မောဂ္ဂလာန်ခြေမှုန့်မျှမရှိ။

လူဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ သတ္တဝါဟူသည် ရာထူးစည်းစိမ် ဂုဏ်သိရတို့နှင့် ဇိမ်ခတ်နေသော အခါများ၌ ကျောင်းကန် ဘုရားနှင့် တရား ဟူသည်ကို ဖုတ်လေသည့်ပိရိုလေသည်မျှသတိမရတတ်ကြသော်လည်း ဘေးအန္တရာယ် နှင့် ကြုံသောအခါ၌မူ အနည်းဆုံး ဣတိပိသောမျှမက၊ ဘုရား-တရားကို

သတိရလာတတ်သော၊ လူတို့၏အကြောကိုသိသော အရှင်မောဂ္ဂလာန်က သိကြားမင်း ထိတ်လန့်လာစေရန် သူ့ဝေဇယန္တာကြီးကို ခြေမဖြင့်ညှပ်၍ ကိုင်လှုပ် လေသော အခါတွင်မှ တရားတော်ကို သတိရကာ ပြန်လည် ဟောကြားနိုင်သည်။

သို့သော် ယခု ဝေရဉ္စာကြီးမေ့လေသည်ကိုတော့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်က တစ်စုံတစ်ရာမပြုလုပ်ပါ။ အကြောင်းမူကား သိကြားမင်းကိစ္စမှာ တရားတော်၏ကိစ္စဖြစ်၍၊ ဝေရဉ္စာကိစ္စမှာ ဆွမ်းကွမ်း မပြည့်စုံရုံကလေးမျှသော ကိစ္စဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်ပဲမေ့မေ့၊ မေ့ရက်နိုင်အားလေသည်ကို ဝေရဉ္စာကြီး အထူး စိတ်မကောင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူတော့မည်ဟု ဝတ္တရားအတိုင်း ခွင့်ပန်သောအခါ ‘အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။ အရှင်မြတ်၏ ဒေသစာရီကို တပည့်တော် တားမြစ်နိုင်ခွင့်မရှိပါ။ သို့သော် တပည့်တော် မေ့နိုင်ရက်ခဲ့လေသည်ကိုအတိုးချ၍ အရှင်မြတ်နှင့်တပည့်သံဃာ တို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေး ပေးလှူလိုပါသည်။ သို့ပါ၍ တပည့်တော်ကို သနား ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ယနေ့တစ်ရက်နှင့် နက်ဖြန်တစ်ရက်မျှ သည်းခံစောင့် ဆိုင်းဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား’ ဟု လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ဘုရားရှင်က တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းသည် လျှောက်ထားချက်ကို သဘောတူ ခွင့်ပြုတော်မူ ကြောင်း လက္ခဏာပင်ဖြစ်သည်။

ဝါဆိုဦးတုန်းက ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့ဆုံရာ၌ ဘုရားရှင်က သူ့ကို မကြိုဆိုမှု ကြောင့် ပြစ်တင်ရှုတ်ချခဲ့ဖူးသော ဝေရဉ္စာကြီးသည် ပညာရှိပီပီ အပြစ် ကင်းရာအရပ်မှ ဖူးတွေ့ခဲ့သော်လည်း၊ ယခုအကြိမ်တွေ့ဆုံရာ၌မူ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို ဆုပ်ကိုင် ဦးနှိမ်ရုံမျှမက၊ ဘုရားရှင်အနီးသို့ ကပ်၍ထိုင်၏။

လေးစားအပ်သူ၊ သို့မဟုတ် ပညာရှင်အချင်းချင်းတွေ့ဆုံကြရာ၌ မည်သို့ နေထိုင်မည်ဟူသော အနေအထိုင် စည်ကမ်းများရှိ၏။ အပြစ်ခြောက်ပါး ကင်းအောင် နေထိုင်ချဉ်းကပ်နည်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ ယင်းစည်းကမ်းများကို ကျောခိုင်းကာ ဘုရားရှင်အား လေးစားကြည်ညို ရုံမျှမက၊ မေတ္တာသက်ဝင် ခင်မင်ရင်းနှီးလို့မူကိုပြသောသဘောဖြင့် ကပ်၍ ထိုင်သည်။ အချင်းချင်း နီးကပ်မှုဟူသည် မေတ္တာ၏ အထိမ်းအမှတ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

မိမိ၏ ဒေသစာရီကို တစ်ကြိမ်လျှောက်မျှဖြင့် ဘုရားရှင်က အလွယ် ခွင့် ပြုတော်မူလိုက်သည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ခွင့်မပြုခဲ့ပါသော် ငါ့ အပေါ်တွင် ဘုရားရှင်က သုံးလလုံးလုံး မေ့နေခဲ့မိသည့် အပြစ်ကြောင့် စိတ်ကောက်လေပြီကောဟု စိတ်အလိုကို အလွယ်လိုက်ပါတတ်သော ဝေရဉ္စာ ထင်ကောင်းထင်မည်။ ပညာရှင်ကြီးဖြစ်ပါလျက် သည်းမခံနိုင်လေ သော်ကောဟု တွေးကောင်း တွေးမည်။ ယင်းသို့လျှင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လျက်ရှိနေသော ဤဒါယကာကြီးကို စိတ်ချမ်းသာစေရာမှ အကြီးဆုံး သော အကြောင်းမှာကား-ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် ဤဒါယကာကြီး၏ သဒ္ဓါ တရားများ တိုးပွား၍ တရားတော်ကို ကြားနာစေဦးမည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

တားနိုင်သူများ

ဘုရားရှင် ဒေသစာရီကြွချီလို့မူ ဆန္ဒတော်ကို တားမြစ်နိုင်သူဟူ၍ ယခု ဝေရဉ္စာကြီးနှင့် အခြားတစ်ဦးမျှကိုသာ သတိပြုမိ၏။ အခြားတစ်ဦးဟူသည် မှာ ဝေရဉ္စာတို့လို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ သာမန် ကျွန်မ တစ်ယောက်မျှဖြစ်သည်။ နောင်အခါတွင် ပုဏ္ဏားထေရီဘိက္ခုနီမဟု အပါ ဒါန်စာရင်းဝင် ဖြစ်လာသော ကျွန်မလေး ပုဏ္ဏားတည်း။

အနာထပိဏ်၏ ကျွန်ပေါင်းများစွာတို့အနက်မှ အကျိုးပေးမကောင်း၍ ဖြစ်လာရသော ကျွန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မလေး ပုဏ္ဏားသည် အသိဉာဏ် ရှိသူ၊ ဖျတ်လတ်ထက်မျက်သူဖြစ်၍၊ ကျွန်ကြီးတို့မှမေးလျှင် ကျွန်မလေးပင် ဖြစ်လာရသည်။ ယင်းသို့မေးဖွား၍ ကျွန်မလေး တစ်ရာပြည့်လျှင် ရာပြည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ထိုကျွန်ကို ပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏဟုမည်ခေါ်သည်။ သူသည် ရာပြည့် ကျွန်မလေးဖြစ်လာသောကြောင့် ပုဏ္ဏားဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ကြီးမှမေးသော ကြောင့် ကျွန်ပင်မဟုတ်၊ ကျွန်အောက်မှ သပေါက်မလေးဟုပင် ခေါ်ဆို နိုင်သည်။

သူသည် နေ့စဉ် သံဃာတော်ငါးရာကျော်တို့ကို ဆွမ်းကျွေး ဆွမ်းကပ် သော အမှုကိစ္စတွင် ဆွမ်း၊ ကုမ်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရသူဖြစ်သောကြောင့် သံဃာတော်တို့နှင့် ရင်းနှီးသည်။ ဘုရားရှင်အစ သံဃာတော်များနှင့် မျက် မှန်း တန်းမှု ရှိနေသူဖြစ်သည်။

ဤတွင် အနာထပိဏ်၏ မြေးကလေးကို နားသမင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွဲ့ရန် ရှိ သောအခါ၊ ထိုရက်မှာ ဘုရားရှင် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူမည့် ရက်နှင့်

တိုက်ဆိုင်နေ၏။ အနာထပိဏ်က သူ့ မြေးချစ်ကလေးပဲ့တွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ရှိနေစေချင်၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်ဒေသစာရီထွက်ကြမည့် ရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသစာရီကို အနာထပိဏ် မတားဝံ့၊ ဘုရားရှင် ဆန္ဒတော်ကို အနာထပိဏ် မဆန့်ကျင်ဝံ့။

ဤတွင် ကျွန်မလေး ပုဏ္ဏာက ဘုရားရှင် ကြွလာခိုက်တွင် ရွှေတော်သို့ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ရောက်ကာ “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ။တပည့်တော်တို့၏ သခင် သူဌေး ဒကာကြီးသည် အရှင်မြတ်နှင့် အရှင်မြတ် သာသနာတော် ကို ပြုစုလုပ်ကျွေး ကျေးဇူးမကင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် မြေးကလေးကို နားသမင်္ဂလာပဲ့ ဆင်နွဲ့ရန်ရှိနေရာ သတ်မှတ်ထားသောရက်သည် အရှင်မြတ် ဒေသစာရီ ကြွချမည့်ရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါသည်။ သို့မဟုတ် မြေးချစ်ကလေးပဲ့တွင် အရှင်မြတ် ရှိနေချင်ပါသည်။ သို့ပါ၍ သူ့ ကျေးဇူးကိုထောက်ပံ့ အရှင်မြတ်ဒေသစာရီကို မင်္ဂလာပဲ့ ပြီးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းတော်မူပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက် ထားသည်။

ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူ၏။ အကြောင်းမူကား သာသနာတော်အတွင်း သားတစ်တယောက် မခေါ်ပင့်ချေ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ကို သိမြင် တော်မူသောကြောင့်ပေတည်း။

အပြုံး

ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူ၏ဟု ဆိုရာ၌ စာလာ-ပေလာ အတိုင်းဆိုလျှင် ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူသောအခါ သွားတော်တို့ဖြူသောရောင်ခြည်တော်တို့ ထွက်သည်။ ဤသည်ကို နောက်တော်ပါ၊ သို့မဟုတ် အနီးနေ ရှင်အာနန္ဒာ စသော အရှင်တို့သိ၍ အဘယ့်ကြောင့် ပြုံးတော်မူပါသနည်းဟု လျှောက် ထားသည့်အခါ ဘုရားရှင်က ပြုံးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းရပ်နှင့်စပ်သော “အာနန္ဒာ။ ။ဤဝက်ငယ်သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ကူးပြောင်းလာသူတည်း” စသည်ဖြင့် တရားတော်အရပ်ရပ်ကိုဟောကြားသည်။ သို့သော် သွားတော် မပေါ် ရောင်ခြည်တော် ဖြူမထွက်စေဘဲ မျက်နှာတော်သည် စဉ်းငယ် လှုပ်ရှားသည် ဆိုရုံမျှ ပြုံးတော်မူခြင်းလည်း ရှိ၏။

ပြုံးသည်-ရယ်သည် ဆိုရာ၌ အမြတ်၊ အလတ်၊ အညံ့ ဟု အခြေခံ သုံးဆင့် အဖွင့်ခြောက်မျိုးရှိသည်။ မြန်မာဝေါဟာရအားဖြင့် ပြုံးခြင်း နှင့် ရယ်ခြင်းဟု နှစ်မျိုးခွဲခြားသည်။

(၁) မျက်စိပွင့်ရုံ ပြုံးခြင်းကို ‘သိတ’ဟု ခေါ်၍—

(၂) သွားစဉ်းငယ်ပေါ်ရုံမျှ ပြုံးခြင်းကို ‘ဟသိတ’ဟု ခေါ်သည်။ သိက္ခာရှင်၊ ပညာရှင်တို့ ပြုံးသောအဆင့်ဖြင့် ‘အမြတ်ပြုံး’ ဖြစ်၏။

(၁) သာယာသောအသံထွက်အောင် ရယ်ခြင်းကို ‘ဝိဟသိတ’ခေါ်၍

(၂) ပခုံး၊ ဦးခေါင်းလှုပ်အောင် ရယ်ခြင်းကို ‘ဥပဟသိတ’ဟု ခေါ်သည်။ ဤနှစ်မျိုးကို အလတ်တန်းစားအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။

(၁) မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ခြင်းကို ‘အပဟသိတ’ ခေါ်၍၊

(၂) ခြေလက် အင်္ဂါတို့ ပစ်လွဲ၍ ရယ်ခြင်းကို ‘အတိဟသိတ’ဟု ခေါ်သည်။ မြန်မာတို့ ဝေါဟာရအတိုင်း ‘ခွက်ထိုး-ခွက်လန်’ ဟန်မပါ သိရိမသည်ဘဲ အားရပါးရ ရယ်ခြင်း၊ အချို့ ကိုယ်လက် အင်္ဂါတို့ ပစ်လွဲရုံသာမက တစ်ကိုယ်လုံး ခုန်ပေါက်၍ ရယ်ခြင်းမျိုးကိုပင် တွေ့ဖူးကြပေမည်။ လူညံ့အောက်ဏန်းတို့ ရယ်ခြင်းမျိုး၊ စာအတိုင်းဆိုသော် ‘အဓမေ’ ယုတ်ညံ့သော ရယ်ခြင်းမျိုးဟူ၏။

ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်းကို စာက ‘ဟသိတပ္ပုဒ်’ ဟသိတ-ဥပ္ပုဒ်-ပြုံးရှင်ခြင်းဟု ဆိုသော်လည်း မြန်မာဝေါဟာရကမူ ပထမအဆင့် နှစ်မျိုးကို ‘ပြုံးခြင်း’ဟု သတ်မှတ်၍ ဒုတိယနှင့် တတိယအဆင့် နှစ်မျိုးကို ‘ရယ်ခြင်း’ဟု ခွဲခြားသည်။ အပြုံးနှင့် အရယ်ကို ခွဲ၍ သုံးသည်။

ဘုရားရှင်သည် အကြောင်း ပေါ်လာသောအခါ ယင်း ပထမဆင့် နှစ်မျိုးတွင် သင့်ရာ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပြုံးတော်မူလေ့ရှိသည်။ ‘သင့်ရာ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပြုံးတော်မူလေ့ ရှိ၏’ ဟူသော စကားမှာ သင်္ဂြိုဟ်သာဘာဋီကာ (၈၁-၅၄) အတိုင်း ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူသည်ဆိုတိုင်း သွားတော် ပေါ်လေသည် မဟုတ်ဘဲ တရားရေး၊ သာသနာတော် အရေးအတွက် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ကြုံလာလျှင် မျက်နှာတော် လှုပ်ရှားသည်ဆိုရုံမျှ ပြုံးတော်မူခြင်းများ ရှိသည်ကို သိသာယူဆနိုင်သည်။

ကျောင်းဒကာကြီးပင် မလျှောက်ထား မတားမြစ်ဝံ့သော ကိစ္စကို ကျွန်မကလေး တစ်ယောက်မျှဖြစ်သောသူက မတန်မရာ လျှောက်ထားလာ၍ ပြုံးတော်မူခြင်း မဟုတ်။ ဤကိစ္စ၏ နောက်ပါးတွင် သာသနာတော် တိုးပွားလာသည့် အရေးကို မျှော်တွေးသိမြင်တော်မူသောကြောင့် ပြုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်၏။ လျှောက်ထား ခွင့်ပြုပြီးသည်၏နောက်တွင်

သခင် ဖြစ်သူ၏၊ တော်လှန် ခွင့်ပြုချက်အရာ၊ ရဟန်းဘဝ၊ ကူးပြောင်း၍ ပုဏ္ဏားထေရီ အရှင်မ၊ ဖြစ်လာသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်မလေး လျှောက်ထား တားမြစ်ချက်ကို ခွင့်ပြုတော် မူ၍ ယခု ဝေရဉ္စာ ဗြာဟ္မဏကြီး လျှောက်ထားတားမြစ်ရာ၌ကား စေတနာ ရှိပါလျက် သုံးလတိုင်တိုင် မေ့နေခဲ့မိ၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်ချမ်းသာစေရန် ငဲ့ညှာ ထောက်ထား သနားတော်မူခြင်းဖြင့် ခွင့်ပြု တော်မူသည်။

ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားရှင်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ပြန် လည် ကြွသွားပြီးသည်၏ နောက်တွင် မြို့စားကြီး ဝေရဉ္စာသည် သုံးလ တိုင်တိုင် မေ့လျော့ခဲ့သောအဖြစ်ကို တစ်ရက်တည်းဖြင့် ကျေလည် စေရန် ဟူသော နှလုံးထားဖြင့် သူ၏အလှူစီမံကိန်းကြီးကို ချက်ချင်းပင် ချမှတ်လုပ် ဆောင်လေတော့သည်။

အရှုတော် အစီအစဉ်

ချမှတ်ဟန်ကား၊ သံဃာတော်ငါးရာတို့ မပင်မပန်း သီတင်း သုံးနိုင် လောက်သော မဏ္ဍပ်ကြီးကို အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ ထိုးစေသည်။ နေရာထိုင် ခင်းတို့ကို အ ဗုအပခင်းသည်။ မဏ္ဍပ်အလယ်ထိပ်တွင် ဘုရားရှင် အတွက် သီးသန့်နေရာတော်ခင်း၍ ဘုရားရှင်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သံဃာတော်တို့ အတွက် တစ်ဖက်လျှင် နှစ်ရာငါးဆယ်စီ ဝိုင်းရံ၍ ခင်းမည်။ ဘုရားရှင်ကို သာမဟုတ်၊ ဆွမ်းကျွေးပြီးနောက် သံဃာတော်တစ်ပါးစီကိုလည်း သူစိတ် ကူးထားသော အလှူပစ္စည်းတို့ကို တစ်ပါးစီကပ်လှူမည်ဖြစ်ရာ၊ ယင်းသို့ ကပ်လှူရာ၌ လွယ်ကူရှင်းလင်းစေရန်ဖြစ်၏။ မဏ္ဍပ်အလယ်တွင် မိမိနှင့် အိမ် သားများ၊ တပည့်တပန်းများနေ၍ ကြည်ညိုကြမည်။

ဆွမ်းနှင့်ဟင်းကျွေးပစ္စည်းများအတွက် မိမိအိမ်နှင့် ဝေရဉ္စာတွင် ရနိုင် သမျှသော ဆီဦး ထောပတ်စသည်တို့ကို စုဆောင်း ပြည့်စုံစေသည်။ လူဘွယ် ပစ္စည်းအတွက်ကား ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန်းတို့အတွက် အပ်စပ်ထိုက်တန်သည့် မိမိရည်မှန်း အပ်သော ပစ္စည်းများသည် အိမ်တွင်အပြည့်အစုံဖြစ်နေသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရ၍ ဝမ်းမြောက်သည်။ ယင်းပစ္စည်းဟူသည်ကား သင်္ကန်း အဖြစ်ဝတ်ရုံနှင့်လောက်သော အထည်အဝတ်များ၊ ကတ္တီပါ အုပ်များနှင့် ဆီ ဘို့တို့ဖြစ်၏။

ယင်းလူဘွယ်ပစ္စည်းတို့မှာ နှယ်နှယ်ရရ ဖြစ်ဆန်းကာမျှတို့မဟုတ်ကြ၊ အဖိုး ထိုက်အဖိုးတန်များဖြစ်ကြသည်။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ဖြစ်ဟန်ကား-ဘုရား

ရှင်အတွက် ရည်မှန်းအပ်သောအဝတ်သည် မိမိအတွက် သီးသန့်သိမ်းဆည်း ထားအပ်သော ကာသိတိုင်းဖြစ် နာမည်ကျော် အဝတ်အထည် ဖြစ်၏။

ကာသိ အဝတ်

ကာသိတိုင်းထွက် အဝတ်ဟူသည် မဇ္ဈိမတွင် နာမည် အကြီးဆုံး ဖြစ်၍ မင်းစိုးရာဇာစသော ပစ္စည်းရှင် ဂုဏ်ရှင်တို့ အမြတ်တနိုးဝတ်ဆင် သုံးစွဲအပ် သောအဝတ်ဖြစ်သည်။ နူးညံ့ချောမွေ့ သလောက် သိပ်သည်း ကျစ်လျစ်၍ ရှေ့တစ်ဆုပ်အဝတ်အထည်ထူးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ အကြောင်းမူကား တစ်ကိုယ်စာ တစ်ထည်လုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်လျှင် လက်အတွင်း ခွဲပင် ပျောက်ကွယ်သွားစေလောက်အောင် နူးညံ့ ကျစ်လျစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'ဝါဝါဝင်း' တွင် ရှုပါ)

သိဒ္ဓတ်မင်းသားတောထွက်တော်မူရာ၌ အခြားမင်းဝတ်တန်ဆာတို့နှင့် အတူ ကာသိတိုင်းဖြစ်ဝတ်လဲတော်ကို ခါးပုံယင်ကာ ခဏ္ဍိကကိုစီး၍ထွက်ခဲ့ ပြီးနောက် ဥရုဝေလသို့ရောက်၍ သင်္ကန်းတော်ဖြင့် ရဟန်းအသွင်သို့ ကူး ပြောင်းသောအခါ အခြားမင်းဝတ်တန်ဆာတို့ကို သာမန်မျှ ဖော်ပြသော် လည်း ဝတ်လဲတော်ကိုမူ 'ကာသိတိုင်းဖြစ် ဝတ်လဲတော်' အဖြစ် ဂုဏ်ယူ ဖော်ပြသည်။ မဇ္ဈိမသားတို့ ဤမျှလေးစားအပ်သော အဝတ် ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်တန်ဖိုးအရ တစ်ထည်လျှင် တစ်ထောင်တန်၏။

အိမ်တွင် အသင့်ရှိသော ယင်းအဝတ်အထည်များကို သင်္ကန်း အဖြစ် ပေးလှူရာ၌ လိုက်လျောညီထွေ ရှိလှပေ၏။ အကြောင်းမှာ ဝေရဉ္စာစသော မဟာဘာရတ ရှေးခေတ် နိုင်ငံသားတို့ ဝတ်ဆင်ကြသော အဝတ်များမှာ အရောင်အသွေးနှင့် ဝတ်ဆင်မှု ပုံစံသာ အနည်းငယ်ကွာသည်။ သင်္ကန်း ရောင်သို့ ပြောင်းလဲ၍ သင်္ကန်းအသွင်သို့ ပြင်ဆင်လိုက်ရုံမျှ ဖြစ်သည်။

ပုဆိုး ဘောင်းဘီ လုံချည် စသည်တို့သို့ နောင်ခါမှ ပြောင်းလဲ လာ ခြင်းဖြစ်၍ ရှေးခေတ်ကမူကား အဝတ်အထည် ဟူသည် အချမ်း အပူနှင့် အရှက်ကို ကာကွယ်ရုံမျှ ပုံစံအားဖြင့် ရိုးသားကြသည်။ မည်သို့ပင်ပြောင်း လဲစေ ဘုရားရှင်ကမူကား မိမိ၏တပည့် သားတို့ကို ရှေးဦးပုံစံအတိုင်းသာ အချမ်းအပူကိုလုံစေရုံမျှ မှတ် ခြင် ယင်တို့၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးစေရုံမျှ ရှေးပုံစံအတိုင်းထားရှိစေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်မူလည်း အဝတ်အထည်ဟူသည် ဖောက်ပြန် တတ်သော သတ္တဝါတို့၏ ဆန္ဒအရ လှလိမ့်မည်ထင်သမျှသို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ကြသော် လည်း အချမ်းအပူလုံစေရုံမျှသာဖြစ်၏။ ဤသည်ကို မိမိ၏တပည့် ရဟန်း များ မျက်စိမလည်စေရန် သာသနာတော်သို့ ဝင်လာသည်ဆိုကတည်းက၊

သီတဿ ပဋိဂါတာယ ဥဏှဿ ပဋိဂါတာယ အချမ်း အပူ အရှက် အကြောက်လုံစေရုံမျှသာပါတကားဟု အစဉ်သတိတရား ရကြစေရန် ညွှန်ကြားဆုံးမထားခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ကာသိတိုင်းဖြစ် အနီရောင် အဝတ်အထည်သုံးထည်ကို တိစိဝရိတ်အဖြစ်လှူဒါန်းရန် သီးသန့်ရွေးချယ်စီစဉ်လိုက်သည်။

ရဟန်းတော်တို့အတွက် ရည်မှန်းစီစဉ်အပ်သော အဝတ်အထည်တို့မှာ လည်း နှယ်နှယ် ရရ မဟုတ်ပေ။ ကာသိတိုင်းဖြစ်မှ လွဲလျှင် မဇ္ဈိမ၌ ဒုတိယ နာမည်အကျော်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော ပတ္တုဏှတိုင်း၊ စိန်တိုင်းတို့မှထွက်သော အဝတ်အထည်များဖြစ်သည်။

ပတ္တုဏှတိုင်းဟူသည် 'ပတ္တုဏှ' မှ လာသော ပါဠိသက် စာသံပေသံ ဖြစ်၍ ရှေးခေတ်မြန်မာတို့က ပန်းတုပ်တိုင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ပတ်ထန်တိုင်း ဟု မြန်မာသံသို့ ပြောင်းလဲခေါ်သည်။

စိန်တိုင် ခေါ်တရုတ်ပြည်သည်လည်း အဝတ်အထည်ကောင်းထွက်ရာ၌ သမိုင်းနှင့်ချီကာ ကမ္ဘာကျော်တိုင်းဖြစ်သည်။ ယင်းတိုင်းနှစ်ရပ်ထွက် အဝတ်နှစ်ထည်စီကို ရဟန်းတော်များသို့ သင်္ကန်းဒွံစုံအဖြစ်လှူရန် သတ်မှတ်ထားသည်။ တစ်ထည်လျှင် အသပြာ ငါးရာတန်ဖြစ်၍ သံသာတော်ငါးရာ အတွက် ဒွံစုံ-အသပြာ တစ်သိန်းဖိုး ဖြစ်သည်။

ကတ္တိပါအုပ်များ

ထိုနောက်တွင်ကား ကတ္တိပါများကိုကပ်လှူရန်သတ်မှတ်လိုက်၏။ ကတ္တိပါ ဟူသည်လည်း မင်းထိုက်စိုးတန် အဖိုးတန် အထည်ကောင်း စာရင်းဝင် ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကတ္တိပါ၏အဖြစ်မှာ လူ၏ အသားနှင့် ထိကပ်ကာ သုံးစွဲရာတွင် တစ်ဘက်ချောသာဖြစ်၍ အသားနှင့်ထိကပ်သောဘက်မှာကြမ်းတမ်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကတ္တိပါကို ရံဖန် အလှအပအဖြစ် ဝတ်ဆင်ကြသော်လည်း အလှအပဆင်ယင်ရာ အခြားနေရာတို့၌သာ အသုံးများသည်။

ယင်းကတ္တိပါအုပ်များကိုမူ လိုအပ်သလို အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဖြတ်တောက်စေလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာကား ရဟန်းတော်တို့ အဝတ်အရုံ သင်္ကန်းအပြစ် သုံးစွဲရန်မဟုတ်၊ လွယ်အိတ်ခေါ် ပခုံးလွယ်၊ ခါးပန်းကြိုး၊ အခင်း၊ ပုဂါရေစစ်၊ ခြေသုတ်အဝတ် စသည် လိုအပ်သလို သုံးစွဲဖို့အတွက် ပေးလှူရန်ဖြစ်သည်။

ရဟန်းတော်တို့အတွက် အဖေလွယ်ကူလျက်ရှိသော ယနေ့ခေတ်အချိန်၌ ရဟန်းတော်တို့သည် စာအုပ်ထည့်ရုံ မင်တံကလေးချိတ်ရုံမျှအတွက်သာ သင်္ကန်းရောင်လွယ်အိတ်ကလေးများကို ဆောင်တတ်ကြသော်လည်း ဘုရား

ရှင် လက်ထက်တော်နှင့် ရှေးခေတ်ရဟန်းတော်တို့မူကား၊ သပိတ်၊ သင်္ကန်း ကိုပင် ထည့်စေနိုင်သော ပခုံးလွယ်ခေါ် လွယ်အိတ်ကြီးများကို ဝတ်ရုံ သင်္ကန်းအတွင်းမှ ဆောင်ကြရသည်။ အကြောင်းမူကား သပိတ်၊ ပရိက္ခရာ ဟူသည် သွားလေရာသို့ ပါရမ္မဖြစ်၏။ ရဟန်းတော်တို့အတွက် မရှိမဖြစ်၊ အမှန်လိုအပ်သော သပိတ်၊ ပရိက္ခရာသည်သာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိ၏။

ဤသည်ကို ပိဋကတော်က ငှက်နှင့်ဥပမာပြု၍ ဂုဏ်ပြုသည်။ ငှက်သည် ပျံသန်းရာ၌ အတောင်သာလျှင် မိမိ ဥစ္စာ ရှိသကဲ့သို့ ရဟန်းတော်တို့ သည်လည်း သင်္ကန်း သပိတ် ပရိက္ခရာသာလျှင် ဥစ္စာရှိ၍ လိုရာအရပ်သို့ ပေါ့ပါးလွယ်ကူစွာ ကြွသွားနိုင်ကြသည်ဟူ၍ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်သည် ကပိလဝတ် ရှေ့နန်းတော်၊ ဇနပဒကလျာဏီ တို့၏ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမှုအပြန်တွင် မိမိသပိတ်တော်ကို နောက်တော်ပါရဟန်း တစ်ပါးပါးသို့မပေးပဲ ညီတော်နန္ဒမင်းသားသို့ပေးသည်။ သပိတ်ကိုထမ်း၍ သော်လည်းကောင်း၊ ပွေ့၍ သော်လည်းကောင်း ယူ၍ နောက်တော်မှ လိုက်ပါစေသည်။ ညီတော်နန္ဒအဖို့ မလိုက်လို၍ နောက်တော်ပါ ရဟန်း တစ်ပါးပါးသို့ “ကိုယ်တော်၊ တဆိတ် ယူသွားပါ” ဟု မလွဲအပ်ဝံ့လေ။ နောင်တော်ကိုကြောက်ရသည်က ရှိသေးသည်။ လွဲအပ်ဝံ့သည်ဆိုသည့်တိုင် ထိုရဟန်းမှာလည်း သူ့ သပိတ်နှင့်သူ ပွေ့ ပိုက်ပြီးရှိနေ၍ အဘယ်ပုံလွဲအပ်၍ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ညီတော်နန္ဒတို့ဇာတ်လမ်းကိုဖော်ပြခြင်းမဟုတ်၊ ဘုရား ရှင်နှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် သပိတ်ကို အဘယ်ပုံ ကိုင်တယ်ကြသနည်းဟု တွက်ဆကြည့်ရန်မျှဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်လာခဲ့သော အရှင်အာနန္ဒာသည်လည်းကောင်း၊ ရှေ့ပိုင်းတွင် ရံဖန်အလုပ်အကျွေးဖြစ်ခဲ့ ကြသော အရှင်မေဃိယ၊ အရှင်သုနက္ခတ္တ စသည်တို့သည် လည်းကောင်း ဘုရားရှင် ဒေသစာရီကြွချီသည်ဆိုလျှင် ဆွမ်းခံချိန်ဆွမ်းစားချိန်တို့မှတစ်ပါး ဘုရားရှင်၏သပိတ်တော်ကို နောက်မှ စွဲကိုင် လိုက်ပါကြရမိဖြစ်၏။ ကြီး မြတ်သောဘုရားရှင် ဖြစ်ပါလျက် မိမိသပိတ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ကိုင်ရမည် ဆိုလျှင် အဘယ်မှာ လျော်ကန်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

သို့ဆိုလျှင် နောက်တော်ပါအလုပ်အကျွေးတို့မှာလည်း မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် သပိတ် ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ဘုရားရှင်၏သပိတ်တော်ကိုအဘယ်ပုံကိုင်စွဲပါသနည်း၊ သပိတ် နှစ်လုံးကို တစ်ပါးတည်းက တစ်ပိုင်တည်း ကိုင်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်သောနည်း ရှိ၏။ မိမိ၏သပိတ်ကို ဖော်ပြပါပခုံးလွယ်ခေါ် အိတ်အတွင်းသို့ထည့်၍ထားခြင်းပေတည်း။

သပိတ်ကိုပင် ထည့်နိုင်သောကြောင့် အိတ်ကြီးဖြစ်၏။ အခြားသင်္ကန်း စသော လိုအပ်သမျှ ပရိက္ခရာများကိုလည်းထည့်ရသေး၏။ ယင်းလွယ်အိတ် ကြီးကို 'ဗယားအိတ်'ဟု ရှေးကခေါ်သည်။

ရဟန်းတပါးသည် ခရီးသွားတော့မည်ဆိုလျှင်၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရှင် ဒေသစာရီ ကြွချီရာသို့ နောက်တော်မှ လိုက်ပါရတော့မည်ဆိုလျှင် သပိတ် ပရိက္ခရာ စသည့် လိုအပ်သမျှတွေ့ပါသော ယင်းဗယားအိတ်ကို လွယ်လိုက်ရုံ မျှဖြင့် ကိစ္စပြီးသည်။ ယင်းသို့လျှင် ဒါယကာကြီးဝေရဉှာ ရည်မှန်းအပ်သော ကတ္တိပါစများသည် ရဟန်းတော်တို့အတွက်လိုအပ်လှသောပစ္စည်းဖြစ်သည်။

အာယောဂပတ်

ကတ္တိပါစကို ဗယားအိတ်အဖြစ်သာမက၊ ယင်းဗယားအိတ်တွင် သိုင်း လွယ်ရန်အတွက် တပ်အပ်သောကြိုး၊ သပိတ်အိတ်တွင် တပ်အပ်သော ကြိုး အဖြစ်လည်း အသုံးပြုနိုင်သည်။ ယင်းကြိုးကို ရှေးအခေါ် စာသံ၊ ပေသံ အားဖြင့် 'အာယောဂပတ်'ကြီးဟု ခေါ်သည်။

ရှင်သာမဏေလေးတို့အတွက် သီးခြားသတ်မှတ်အပ်သော သေခိယခေါ် ကျမ်းငယ်၌ လက်အာယောဂပတ်၊ ပုဆိုးအာယောဂပတ်ဖွဲ့၍ မနေအပ်ဟူ သောဝိနည်း ဆုံးမချက်တရပ်ပါရှိ၏။ အာယောဂပတ်ဟူသည်အဘယ်နည်း။

အနေ မထိုင်မတတ် ရှာကြသေးသော သာမဏေငယ်ကလေးများသည် လူရှေ့၊ သူရှေ့တွင် ခြေနှစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့ထောင်၍ထိုင်ကာ ဖော်ပြပါ ဗယား အိတ် ကြိုး ဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်း ဖြင့် သော်လည်း ကောင်း ခြေနှစ်ချောင်းကို တုပ်ပတ်၍ ထိုင်တတ်ကြသည်။ ဤသည်ကို လက်အာယောဂပတ်၊ ပုဆိုးအာယောဂပတ် ဖွဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ယင်းသို့ သပိတ်တော် ကိုင်စွဲမှု ကိစ္စအတွက် ဘုရားရှင်တွင် အဆင် မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိစ္စများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူး၏။ အဆင်မပြေစေသူများကား နောက်တော်ပါ အလုပ်အကျွေး သံဃာတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အလုပ်အကျွေး အရှင်မေဃိယသည် ဒေသစာရီ တစ်ခုတွင် ဘုရားရှင် နောက်တော်မှ ဘုရားရှင်၏သပိတ်တော်ကိုကိုင်စွဲ၍ လိုက်ပါခဲ့ရာမှ တောအုပ် တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ယင်းတောအုပ်တွင် နေလိုလှပါချေည့်၊ တပည့် တော် ဤ တောအုပ်မှာပင် နေခဲ့ပါတော့မည်။ အရှင်မြတ် သပိတ်ကို ယူတော်မူပါဟု သပိတ်တော်ကို ပြန်အပ်ရင်း လျှောက်ထားသည်။ ဘုရား ရှင်က မသင့်လျော်သည်ကို မြင်တော်မူ၍ တားမြစ်သော်လည်း မရ။ ဘုရားရှင်က သပိတ်တော်ကို ရုတ်ချည်း ပြန်၍ မယူသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင် တော့ဘဲ သပိတ်တော်ကို မြေတွင် ချထားကာ တောအုပ်သို့ ဝင်သည်။

ဘုရားရှင်သည် သပိတ်တော်ကို ကိုယ်တော်တိုင် ကောက်ယူ ပွေ့ပိုက်၍ ထွက်ခဲ့ရ၏။ (မေသိယသုတ္တန်)

အလုပ်အကျွေး သုနက္ခတ်ရဟန်းကား ခရီးအတူသွားရင်း သပိတ်တော်ကို မြေပေါ်တွင် ချထားခဲ့ရုံ မက ဘုရားရှင်ကိုပင် တပည့်အဖြစ်မှ တော်လှန်၍ ဘာသာတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ (ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ 'ခွေးအကျင့်-နှားအကျင့်' ဝတ္ထု) သပိတ်တော် ကိုင်ကွယ်ရေး၌ ယင်းသို့ ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်များလည်း ရှိပေသေး၏။

ဆီ

ဒါယကာကြီး ဝေရဉ္ဇော လှူဒါန်းရန် ရည်မှန်းစီစဉ်ထားသော နောက်တစ်မျိုး ပစ္စည်းတစ်ရပ် ရှိပါသေး၏။ ဆီတည်းဟူသော ဆေးပစ္စည်းတည်း။

ခန္ဓာကိုယ်တွင် လိုအပ်သော နေရာများသို့ ဆီလိမ်းခြင်းမှာ မဟာဘာရက မဇ္ဈိမ နိုင်ငံသားတို့၏ ရှေးဟောင်းစဉ်လာ အလေ့အထတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆီဟူသည် စင်စစ်သော် အစွမ်းထက်သော ပင်မဆေးပစ္စည်း တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

ဗိုက်နာသော် ဆီလိမ်း၍ နှိပ်ပေးသည်။ ဇက်ကြောတင်း၊ ဦးခေါင်းနာသော် ဆီလိမ်း၍ ပွတ်နှိပ်ပုတ်ခတ်ပေးသည်။ အကြောအချဉ် တင်းမာသော် ဆီလိမ်း၍ ပျော့ပျောင်းစေသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွချီဖန်များသော ရဟန်းတော်တို့အဖို့ နာသောခြေကို ဆီဖြင့် ပွတ်သုတ်လိမ်းနယ်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သာစေသည်မှာ အသုံးဝင်လှ၏။ ယင်းသို့လျှင် ကျန်းမာရေးအတွက် မိဝေးဖကွာ အချင်းချင်းသာ အားထားရာ ဖြစ်ကြသော ရဟန်းတော်တို့အဖို့ ဆီသည် အရေးပါ အသုံးဝင်လှသော ပစ္စည်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဆီကို ဗူးငယ်ဖြင့်ထည့်၍ သွားလေရာသို့ အခြား ပရိက္ခရာများနှင့် အတူ ယူဆောင်ကြခြင်းမှာ လက်ထက်တော် ရဟန်းတို့၏ အလေ့အထပင်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် အလိုက်သိသော ဒါယကာကြီးက ဆီကို ဗူးငယ်တို့တွင် ထည့်၍ ပေးလှူရန် အသင့် စီစဉ်ထားသည်။

သို့သော် ဆီဆိုရာ၌ အဆင့်အမျိုးမျိုး ရှိချေသေး၏။ မြန်မာတို့လို နေရာမျိုး၌ ပဲဆီ၊ နှင်းဆီ စသည်ဖြင့် အဆင့် အနည်းငယ်သာ ကွဲပြားသော်လည်း မဇ္ဈိမသားတို့ သုံးစွဲရာ၌မူ အဆင့်များစွာ ကွဲပြားခြားနားသည်။

ဆီကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရောစပ်သည်။ ချက်သည်။ ဆီရိုးရိုးမှ ဆီကောင်းဆီမွန် အဖြစ်သို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲသည်။ သို့ဖြင့် ဆီကောင်းဆီမွန်တို့ ထွက်ရာတွင် မဇ္ဈိမသည် နာမည်ကျော် နိုင်ငံဖြစ်၏။ ဆင်းရဲသား

သုံးဆီ သာမန်အဖြစ်မှ မင်းသုံး-စိုးသုံး အထက်တန်းစား ဆီကောင်းဆီမှန်တို့ အထိ ရှိသည်။ ဝေရဇ္ဇာဒါယကာကြီးက လူမည်ဆိုရာ၌ အဘယ်ဆီမျိုးနည်း။

ဆီကျီတောက်

အမျိုးမျိုး အဆင့်ဆင့်ရှိသကဲ့သို့ ဆီထည့်သော ဗူးကလည်း အမျိုးမျိုး အဆင့်ဆင့်ရှိသည်။ ဘုန်းကံနည်းပါးများစွာသော ရဟန်းတော်တို့အတွက် ဆင်းရဲသားတို့ ပေးလှူအပ်သော သစ်သားဗူး ဝါးဗူးတို့ကိုသာ ကိုင်ဆောင် ကြရသော်လည်း ဘုန်းကံရှိသော ရဟန်းတော်တို့အဖို့မူ ပြုပြင်၍ ထားအပ် သော သတ္တုဗူး သားရေဗူးက ပို၍ အဆင့်မြင့်၏။ အကြောင်းမှာ သားရေကို အသုံးဝင်အောင် ပြုပြင်စီမံရာ၌ မဇ္ဈိမသည် နာမည်ကျော် ဒေသဖြစ်သည်။

ငွေဗူး ရွှေဗူး အထိကား ကိုင်ဆောင်ခွင့်မရှိ။ ရဟန်းဟူသည် ရွှေငွေနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံခွင့်မရှိ။ အန္တရာယ်လည်းများ၏။ ဘုရားရှင် လက်ထက် တော်က လူဆိုးပရက္ခတို့မည်သည် ရဟန်းတို့၏ တန်ကြေး မရှိသော ပစ္စည်း ကလေးများသော်မှလည်း အခွင့်မသင့်လျှင် လူယူခံရတတ်သည်။ ရွှေငွေကို အပထား၍ သင်္ကန်းကိုသော်မှလည်း အလှူအယက်ခံကြရတတ်သည်။

ဝေရဇ္ဇာ ဒါယကာကြီး စီစဉ်ထားသော ဆီဗူးမှာ အဆင့်မြင့် သားရေ များဖြစ်ကြ၏။ အဆင့်မြင့် သားရေဗူးတွင် ထည့်သွင်းအပ်သော ဆီမှာ အဘယ်မျှတန်ကြေးကြီးသနည်း။ ဆီတစ်ဗူးလျှင် အသပြာတစ်ထောင်တန် သောဆီဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သင်္ကန်းထက်ပင် တန်ကြေး ကြီးသည်။ သင်္ကန်းမှာ တစ်ထည်လျှင် ငါးရာတန် ဒို့စုံမှ တစ်ထောင်တန်သည်။ ဆီ မှာ တစ်ဗူးတည်းဖြင့် တစ်ထောင်တန်သည်။ အဘယ်သို့ပြုပြင်ထား၍ ဤမျှ တန်လေသည်ကားမသိ၊ သိနိုင်သမျှ သည်ကား အကြိမ်တစ်ရာ အကြိမ် တစ်ထောင်ချက်အပ်သော ဆီဟု ပို၍ကတော်ကဆိုသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဆီ တစ်ခုမျှသည်ပင်လျှင် ရဟန်းတော် ငါးရာတို့အတွက် အသပြာ တစ်သိန်း တန်အလှူဖြစ်လာသည်။

ဤမျှသာမက၊ အခြားလူဖွယ်ပစ္စည်းတို့များပြားလှစွာသေး၏။ အကျယ် မဖော်ပြတော့ပြီဟု ပို၍ကတော်ကဆိုသည်။ ယင်းသည်ကား သုံးလမျှ မေ့ လေခဲ့သည်ကို တစ်ချိတ်တည်းဖြင့် ကျေအောင်စီစဉ်အပ်သော ဝေရဇ္ဇာ ဒါယ ကာကြီး၏ အလှူတော်အစီအစဉ်ပေတည်း။

ယင်းသို့လျှင် ပစ္စည်းကလည်း ပြည့်စုံ၊ သဒ္ဓါ တရားကလည်း ထက်သန် သည့်အပေါ်တွင် တပည့်တပန်း အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ပြည့်စုံသော ကြောင့် ဤမျှ အလှူတော် အစီအစဉ်ကို တစ်ရက်တည်းဖြင့် အပြီးအစီး စီစဉ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် ယင်းသို့စီစဉ်ရင်းဖြင့် တစ်ဖက်တွင်လည်း

မုန်းလှဲပိုင်းဖြစ်၍ ရဟန်းတို့နှင့်အပ်စပ်သော အဖျော်ယမကာများကိုစီစဉ်၍ နုဋ္ဌေရုကျောင်းတော်သို့ ပို့ဆောင်လှူဒါန်းစေသည်။ သို့နှင့် နောက်နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် ဘုရားရှင်သည် နောက်တော်ပါ သံဃာတော် ငါးရာနှင့်အတူ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင်ကို တစ်ပြိုင်နက်ဖွင့်၍ ဝေရဇ္ဇာ ဒါယကာကြီး၏ အလှူတော်မဏ္ဍပ်သို့ ကြွချီတော်မူသည်။ ဝေရဇ္ဇာမြို့ကို ကျက်သရေအတိပြည့်စေသောနေ့ပင်ဖြစ်၏။

ဝေရဇ္ဇာဒါယကာကြီးက ခြံဝမှ လက်အုပ်ချီကာ မျက်နှာမှာ ရှင်လန်းသော်လည်း မျက်ရည်အတိဖြင့် ဆီးကြိုပင့်ဆောင်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဒါယကာကြီးသည် ဘုရားရှင်အနီးမှ ခွာသည်ဟူ၍ မရှိတော့။

မျက်ရည်ဟူသည် ဘယာမျက်ရည်သာမက၊ သဒ္ဓါမျက်ရည်ဟုလည်းရှိချေသေး၏။ ဝမ်းမြောက်လွန်းလျှင် မျက်ရည် ကျလာနိုင်သည်။ ဝေရဇ္ဇာဒါယကာကြီး၏မျက်ရည်မှာ ဘုရားရှင်၏အသရေတော်ကိုရှုမြင်ကာ သဒ္ဓါမျက်ရည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သကဲ့သို့၊ မကြာမတင် အတွင်းမှာပင်ခွဲခွာကြရတော့လတ္တံ့ သောအရေးကို ကြိုတင်တေးခေါ်သော ဘယာ မျက်ရည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။

ဝေရဇ္ဇာဒါယကာကြီး၏ မျက်ရည်ကိုအကြောင်းမဲ့ ဖွဲ့ဆိုနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိတ်လွယ်၍ သဒ္ဓါတက်သော ဤဒါယကာကြီး၏မျက်ရည်ကို ‘အဿုနိ-မျက်ရည်တို့ကို၊ ပဝတ္တယမာနော-ဖြစ်စေလျက်’ ဟူသော ဒေသနာတော် ဖွင့်ဆိုချက်အရ ဖွဲ့ဆိုခြင်းဖြစ်။

မုန်၏။ ဝေရဇ္ဇာဒါယကာကြီးကို စိတ်လွယ်သူဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ရာသည်။ ‘ချစ် လုံး လုံး မုန်း လျား လျား’ သမားဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ရာသည်။ တွေ့စက ဘုရားရှင်က မကြိုဆိုသည်ကို သူသဘောမကျသောအခါ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပက်ပက်စက်စက်အထိ စွပ်စွဲပြောဆိုသည်။ ပက်ပက်စက်စက်’ ဟုဆိုရသည်မှာ ဘုရားရှင်မယ်တော်အထိ ထိခိုက်စေကာ စွပ်စွဲသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကြည်ညိုလာပြန်ပြီဆိုပြန်တော့လည်း သူများနှင့်မတူ တမူထူးကဲသည်။ ထူးကဲဟန်ကား တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်ကို ကြည်ညိုရာ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က အရှင်မြတ်ကို ကြည်ညိုလျှင် လည်ပင်းကိုခားတင်၍ ဖြတ်ပစ်မည်ဆိုသည်တိုင်အောင်၊ ကြည်ညိုမှုကိုမပျက်ဘဲ ကြည်ညိုပါမည်ဟုလျှောက်ထားခဲ့သည် မဟုတ်လော။ အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် လှည့်ပတ်၍ ဦးနှိုးမိရှိခိုးသည်။

ယခု ဘုရားရှင်ကို အလှူပေးတော့မည်ဆိုရာ၌ သူ့တွင် ရနိုင်သမျှသော အကောင်းဆုံးပစ္စည်းတို့ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လှူဒါန်းရန် စီစဉ်သည်။

သို့နှင့် အလှူမဏ္ဍပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်တို့အား အစွမ်းကုန် ထူးမြတ်စွာစီစဉ်အပ်သောဆွမ်းကို လှူဒါန်းကပ်လှူသည်။

ဘုရားရှင်နှင့်သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်လှူရာ၌ လှူဒါန်းပုံ လှူဒါန်းနည်း နှစ်မျိုးရှိသည်ဟုဆိုနိုင်ရာ၏။ တစ်မျိုးမှာ ရိုးရိုးသာကပ်လှူ၍ ပြီးပြည့်စုံစေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်မျိုးမှာ သဒ္ဓါလွန်စိတ်ဖြင့် အရေးတယူ ဂရုတစိုက် ကပ်လှူရာတွင် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်တို့က ပြည့်စုံပါပြီ၊ တော်ပါပြီ၊ တန်ပါပြီဟု အမူအရာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ လက်ကာနှုတ်ဆက်၍ သော်လည်းကောင်း တားမြစ်ယူရလောက်အောင် ပေးလှူခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဝေရဉ္စောဒါယကာကြီး ပေးလှူခြင်းမှာ ဒုတိယ အမျိုးဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်အားလုံးကပင် ပြည့်စုံပါပြီ တန်ပါပြီဟုလက်ကာ တားမြစ်ယူရလောက်အောင် ဂရုတစိုက် အားရပါးရ ပေးလှူသည်။ ဒုတိယ အမျိုးအစားက ပို၍မြတ်သည်မဆိုနိုင်ဦးတော့၊ သဒ္ဓါထက်သန်မှုကိုပြသည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ သဒ္ဓါထက်သန်မှုလည်း ပြု၍ရသည်။

သံဃာတော် ဟူသည် အလှူခံ အတောင်းခံ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓေါလောကေ သမ္ပပ္ပန္နာ ဟိတာယ သဗ္ဗေပါဏိနံ—ဘုရားရှင်သည် လောက၏ အကျိုးစီးပွား အလို့ငှာ ပွင့်တော်မူ၏။ ဓမ္မော လောကေ သမ္ပပ္ပန္နော သုခါယ သဗ္ဗပါဏိနံ—တရားတော်သည် သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာသုခ အလို့ငှာ ပေါ်ပေါက်တော်မူ၏။ သံဃောလောကေ သမ္ပပ္ပန္နော ပုညဓေတ္တံ အနုတ္တရံ—သံဃာတော် သည်ကား ဒါယကာတို့ အတွက် ဒါန စသော ကောင်းမှု၏စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေကောင်းသဖွယ်ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဟောတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် သံဃာတော်ဟူသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ အလှူခံနိုင်ရန် သပိတ်ကို ပရိက္ခရာအဖြစ် ဆောင်စေ၍ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မပြတ်ဆောင်သည်။ အလှူခံကြံယာသပိတ်ဟူသည် တောင်းခံမှု၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်၏။ တောင်းခံခြင်းဖြင့် မာန်မာနကို ချိုးနှိမ်၍ ကျိုးနိုင်စေသည်။ ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမက ပွင့်တော်မူကြကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင် အဆက်ဆက်တို့၏ မှန်မြတ်သော အစီအစဉ်ပေတည်း။

သို့ရာတွင် “ချစ်သားတို့။ ။သဒ္ဓါတရားမရှိသူတို့၏အလှူကို ရှောင်ကြဉ်ကြ” ဟု ဆုံးမတော်မူထားသည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး သဘောထားနှင့် မာနပွားစေရန်မဟုတ်၊ သဒ္ဓါမရှိသူ၏ အလှူဟူသည် ကိုယ့်ဘက်ရော-သူ့ဘက်ပါ အချိုးနီးတည်း။

သဒ္ဓါတရားမရှိပါပဲလျက် ပေးလှူရာ သေးသလောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ ရှိသည်သာတည်း။ ပေးလှူခြင်းသည် ကောင်း၏ဟု လှူတို့ အမြင်ဖြင့်

ချီးမွမ်းခံလိုသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း အခြား ပကာသန တစ်ခုခု အ တွက် သော် လည်း ကောင်း ပေး လှူ ပါ၏။ ပေး လှူ သည့် ကိစ္စ ကို ဆောင်ရွက်စေပါ၏။ သို့သော် သဒ္ဓါ နည်းပါးလေသောအခါ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မရိုမသေချဉ်းကပ်သည်။ မထီမဲ့ ပြုလုပ်သည်။ မျက်နှာလှဲ့ ခဲပစ်ပြုလုပ်သည်။ ပြီးမှပြီးစေ သဘောဖြင့် လွဲအပ်ထားသည်။ ယင်းသို့ သောအလှူ၊ ယင်းသို့သော ဒါယကာမျိုးကို မချဉ်းကပ် ကြကုန်လင့်ဟု တားမြစ်ထားသည်။ သူရောက်ပီအကျိုးမရှိစေသောကြောင့် ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ကောသလဘုရင်၏ ဤလိုအလှူမျိုးကို ရဟန်းတော်တို့ ရှောင်ကြဉ်ကြ၏။ တစ်ဖက်တွင် ကျေးဇူးများသူဖြစ်၍ စာရေးတံမဲ ပေး ကာ တာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်သည်ကိုပင် ကောသလဘုရင်၏ ဆွမ်းအလှူကိုလှဲ့ ရှောင်ကြ၏။ ဘုရင့်အလှူဖြစ်၍ ဆွမ်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းတို့ သုံးဆောင် ရမည်ကိုသိပါလျက် မြို့ထည်းဆွမ်းခံ၍သာ ရတတ်သမျှနှင့် ဘုဉ်းပေးကြ သည်။ အကြောင်းမူကား မင်းမှုထမ်းတို့ဖြင့်သာ မျက်နှာလှဲ့ခဲပစ် ပေးလှူ အပ်သော အလှူဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်၊ စူဠအနာထပိဏ် စသည်တို့ အိမ်များ၌ သံဃာ့ မဏ္ဍပ်ကို အစဉ်ထိုးကာ သံဃာတော် ငါးရာတစ်ထောင် ဆွမ်းကျွေးကြ သည်ဆိုရာ၌ သံဃာတော်တို့သည် အလွတ်ကြွကြရသည်မဟုတ်။ အလွတ်ကြွ စေသည်ဆိုလျှင် သူလည်းကြွ ငါလည်းကြွနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် ကုန်ဖို့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သံဃာ့ဝန်ဆောင် တာဝန်ကျသော ကိုယ်တော်က ယနေ့ကြွရ မည့် ရဟန်းများကို စာရေးတံမဲပေး၍ စေလွှတ်ရသည်။ စာရေးတံဖြင့် သာ စနစ်တကျ ကြွရောက်အလှူခံကြရသည်။ ယင်းသို့ သံဃာ့ ဝန်ဆောင် စာရေးတံမဲပေးရာ၌ အရိယာသခင် မဟာပဉ္စက အရှင်မြတ်သည် ထင်ရှား သော အရှင်တစ်ပါးဖြစ်၏။

ဝိသာခါတို့၏အလှူကို ကောသလဘုရင် အလှူနိသဘောကျသည်။ ဘုရား ရှင်နှင့် ရင်းနှီးပြီးဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သံဃာတော်အများနှင့်လည်းရင်းနှီး လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့ အတုကိုယူကာဆွမ်းကျွေး မဏ္ဍပ်ဆောက်စေ၍ ပေးလှူသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ အလှူမှာ မင်းခစားတို့ဖြင့် သာ လွဲအပ်ထားသော အလှူဖြစ်၍ အမည်ခံမျက်နှာလှဲ့ခဲပစ်အလှူဖြစ်သည်။ မင်းခစားဆိုသည်တို့ကလည်း ဝတ်ကျေတန်းကျေ အပြစ်လွတ်ရုံမျှ ပြုမူတတ် ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအလှူမျိုးကို ရဟန်းတော်တို့ မချဉ်းမကပ်၊ မျက် နှာစိမ်းတို့အလှယ်တွင် စားရသော အာဟာရဟူသည် အဘယ်မှာ မှန်မြတ်

ပါအံ့နည်း။ ဝိဿာသပရမာရသာ ချစ်ကြည် ရင်းနှီးစွာ စားအပ်သော အာဟာရသည် မှန်မြတ်၏ဟု ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော။

ဆုံးအောင်ပြောရသော် ရဟန်းတော်တို့နှင့် ဤနည်းဖြင့်မရင်းနှီးသော် အခြားနည်းဖြင့် ရင်းနှီးရန်သော်ကောဟု ဘုရားရှင်နှင့် ဆွေမျိုးစပ်ရန် ကပီလဝတ်သို့ မိဖုရား တောင်းရာမှအစ သာကီဝင်မျိုး ပြုတ်သည်အထိ အကျိုးပျက်ခဲ့သည်။ သို့ရာဖြစ် အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ် မီးလောင်ဆိုသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသော ဤကိစ္စကြီးသည် မရိုမသေ ပေးလှူအပ်သော အလှူမှ စတင်ခဲ့သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ရာသည်။

မဟာ အလှူ

ယခု ဝေရဉ္စာ ဒါယကာကြီး၏ အလှူကိုကား ပိဋကတော်က ‘မဟာ’ တပ်၍ပင် ချီးကျူးထားသည်။ ထက်သန်လှသော သဒ္ဓါတို့ အမှန်မြတ်ဆုံး ဖြစ်နိုင်၊ ရနိုင်သော အလှူပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပေးလှူအပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်အတွင်း ပေးလှူကြသော အလှူပေါင်း သောင်းခြောက် ထောင်တွင် မဟာတပ်ခွင့်ရသော အလှူဟူသည် ရှားပါးလှ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ဆွမ်းကျွေးပွဲပြီးသော် စီစဉ်ထားအပ်သမျှသော ဖော်ပြပါ သင်္ကန်း စသည့် ပရိက္ခရာပစ္စည်းများကို တစ်ပါးချင်း ပေးလှူ၏။ ဤကား ဒါယကာဘက်မှ ကျေးဇူး ပြုခြင်း ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ဘက်မှ ကျေးဇူးပြု ဟန်ကား-ဤဒါယကာကြီး စသော မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းတို့သည် မိမိ နှင့် ဝါတွင်းသုံးလတိုင်တိုင် အနီးကပ် နေရသူများ ဖြစ်ပါလျက်၊ ပညာ ရှိသူ၊ သဒ္ဓါတရားရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် ကြားနာသင့်သော တရားများ မကြား နာခဲ့ကြရသည်ကို ဒါယကာကြီး အတိုးချ လှူဒါန်းသကဲ့သို့ပင် တရားတော် ဒေသနာကို ဝေဝေဆာဆာ ဟောတော်မူခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဝေရဉ္စာ၏ အလွမ်း

အလှူကိစ္စ ပြီးပြတ်ပေပြီ။ အစီအစဉ်အတိုင်း ဘုရားရှင်သည် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရန်သာ ရှိတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင် အမှူးပြုသော သံဃာ တော် တန်းကြီးသည် အလှူမဏ္ဍပ်အဝမှ မြို့လယ် တမာတန်း လမ်းမကြီး အတိုင်း ရောင်ခြည်တော်ဖွင့်၍ ဖြေးညှင်းစွာ ကြွချီတော်မူသော အခါ ဝေရဉ္စာ ဒါယကာကြီးသည် ဘုရားရှင် အနီးမှ မခွာဘဲ မြို့အထွက်ထံခါးပ အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်သည်။ ခရီးသွားရင်းဖြင့် ဘုရားရှင်သို့ အကြိမ်ကြိမ် ဦးနှိုးမိရှိခိုးသည်။ မျက်ရည် လည်ရွဲကျသည်။

ပဉ္စမတွဲပြီး၏။

